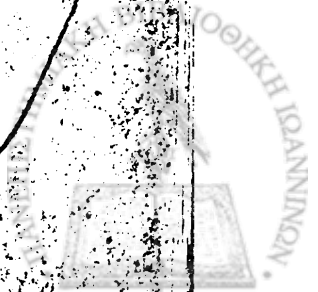

BKI
K35

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Ν. ΣΑΡΑΗ
ΑΘΗΝΑΙ

Handwritten signature

FE
K

387

COMICORUM ATTICORUM

FRAGMENTA.

EDIDIT

THEODORUS KOCK.

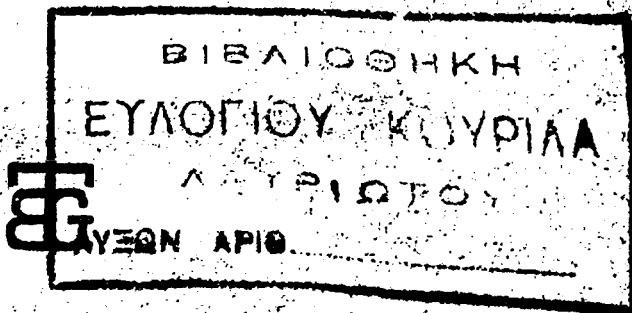
4a

VOLUMEN III.

3

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA. PARS II.

COMICORUM INCERTAE AETATIS FRAGMENTA. FRAGMENTA
INCERTORUM POETARUM. INDICES. SUPPLEMENTA.

LIPSIAE,

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCLXXXVIII.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΔΑΝΝΙΚΩΝ

COMICORUM ATTICORUM

FRAGMENTA.

EDIDIT

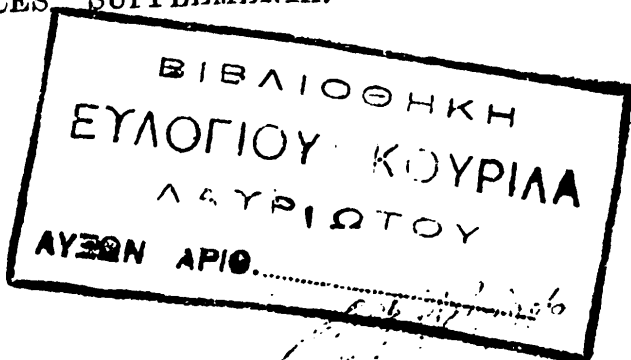
THEODORUS KOCK.

VOLUMEN III.

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA. PARS II.

COMICORUM INCERTAE AETATIS FRAGMENTA. FRAGMENTA

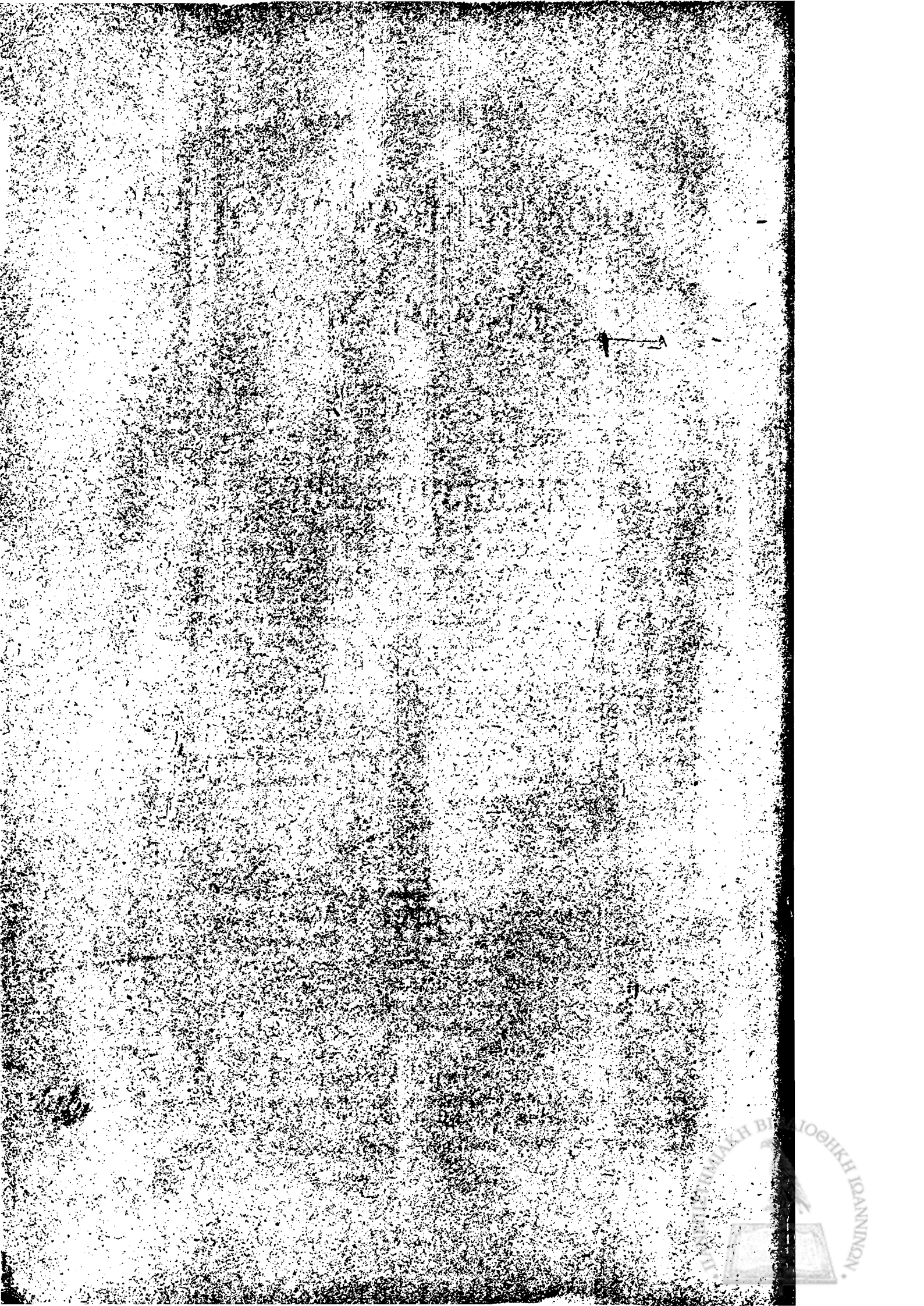
INCERTORUM POETARUM. INDICES. SUPPLEMENTA.

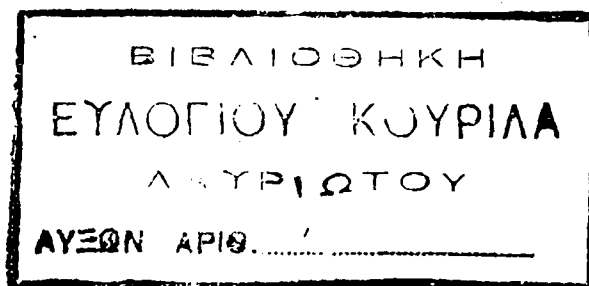
LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXVIII.

UNIVERSITATIS B...
LOGIKH IDANNKOM

Praefatio.

Quod interdum vix sperabam eventurum esse, iam tamen contigit ut ad finem perducerem opus pergratum mihi ac iucundum, sed idem simul difficillimum laborisque plenissimum et in quo a maturiore aetate paene ad extremam usque senectutem magnam virium otique partem consumpserim. ad finem perductum dico, non perfectum: nam quamquam absolutum est quod mea doctrina et diligentia in hoc litterarum genere praestari potuit (neque enim habeo quod amplius addam), tamen si id quod praestandum erat specto, quam imperfectum sit quod mea nunc manu emitto nemo me melius novit. verum quae in simili causa ab aequis iudicibus dari solet venia, ut qui adsequi quod cupiebat non potuit tamen excusandus videatur, si quantum potuit praestitit, eadem mihi ut concedatur meo me iure flagitare posse arbitror.

non deerunt opinor qui aegre ferant in hoc novissimo volumine non omnia inveniri quae Meinekii editiones praebeant: omisi enim non solum *Γνώμας* illas *Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος* quas ediderunt Boissonadus (Anecd. I 146 sq.) et nuperrime Studemundus (Menandri et Philist. compar. p. 40. 1), barbaras magnam partem neque ullo modo Menandro dignas, sed etiam *Γνώμας* Menandri *μονοστιχούς* quae vocantur. dixi de eis in Musei Rhenani vol. XXXXI 85 sq.: ubi si praeter eos qui aliis quoque testimoniis Menandro tribuuntur versus — quos haec quoque editio suo loco recepit — ne unum quidem, cum permultos aliorum non modo poetarum sed omnino scriptorum esse constet, certo iudicio ad Menandrum auctorem referri posse demonstravi, multi tamen eorum copiam qui comoediae saltem esse possint, non admodum magnam praesertim, inter adespota recipiendam fuisse iudicabunt. sed ne hoc quidem cum ullo litterarum emolumento facere licuit. cum enim codicum haud paucorum, in quibus sententiae illae aliis fere scriptis adpendicis instar adduntur, cognitionem neque Meinekii habuerit ullo modo certam et commendabilem neque hodie quisquam quod sciam habeat praeter Guil. Meyerum (cf. eius commentatio quam inscripsit *Die Urbinatische Sammlung von Spruchversen*), is autem suo iure totum corpus integrum edere malit quam partem alteri committere: nihil

reliquum erat nisi ut Meinekianae editionis repetendae consilium in tanta verae scripturae ignorance novis codicum subsidiis destitutus prorsus abicerem.

longe alia quam monostichorum ratio meo quidem iudicio est Comparationis quae dicitur Menandri et Philistionis. de qua cum neque Cobeto neque Studemundo omni ex parte adsentiar ipse quid iudicem quam brevissime fieri poterit exponere non alienum a proposito videbitur.

Choricus Gazaetus in Apologia mimorum 18, 2 (edita a C. Graux Revue de philol. 1877) p. 244 φασὶ τὸν εὐρηκότα inquit τὴν ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζομαι τέχνην . . . καὶ τὸν παῖδα τὸν Διοπέθου (i. e. Μένανδρον), ἡλικιώτας τ' ἄμφω καὶ φίλους ὃ τι μάλιστ' εἶναι . . . καὶ γνώμας ἐμμέτρους ἀλλήλοις ἀντιτιθέναι, καὶ μὴ χείρονα Μενάνδρου δόξαι τὸν ἕτερον (ἑταῖρον Graux). adparet coniectas sententias metricas aemulorum poetarum inter se quasi concertantium significari, et alterum fuisse Menandrum. quaeritur quis fuerit ille quem Choricus et inventorem mimorum dicit — haec enim est ars quam defendit — et Menandri aequalem et amicum. Philistionem esse arbitratur Studemundus in editione Comparationis doctissima (Ind. Vratisl. aest. 1887 p. 17): eum enim a Cassiodorio quoque mimi inventorem dici (conl. etiam Apollin. Sidon. Ep. 2, 1 p. 211 ed. Baret.) et in Comparationis Parisinae titulo cum Menandro coniungi (cf. etiam v. 8 Μένανδρος . . . ἔχων ἀγῶνα πρὸς Φιλιστίωνα νῦν). sed cum Philistio aequalis et amicus Menandri haberi non potuerit nisi ab homine prorsus inperito et inlitterato, Choricus autem, ut scripta eius testantur, et litterarum graecarum rerumque gestarum fuerit peritissimus et scriptorum Atticorum, inprimis autem Menandri cognitione (cf. quae ad Δύσκολον adnotantur huius vol. p. 37) haud mediocriter imbutus ac praeterea scribendi genere pro illorum temporum ratione satis puro et eleganti insignis: mihi quidem fieri omnino non posse videtur ut tam foedi erroris cum aliqua probabilitate insimuletur. itaque ipsa rei natura ac ratione ad celeberrimum Menandri aequalem et aemulum deferimur Philemonem: quem etiamsi mimi inventorem fuisse praeter Choricium nemo tradat — invenit enim in Sicilia Sophron, Euripidis aequalis — tamen, quoniam ubi et quomodo illud scriptionis genus in Graecia excultum sit prorsus ignoramus, Philemonem mimis quoque componendis operam dedisse neque adfirmaverim temere neque praefracte negaverim. quod si fecit, facile intellegitur quare is qui Athenis primus mimum composuit inventor eius esse dicatur. sed multo veri similior Gallici Apologiae editoris coniectura videtur (p. 244 n. xviii 1), non recte illa meo quidem iudicio a Studemundo (p. 17) reiecta. constat Choricii aetate novam comoediam eam dici solitam esse cuius Philemon et Menander principes fuerunt. quae

cum in privata potissimum vita describenda privatorumque morum et hominum imitatione versaretur (ut ait Marcus Aurelius quem C. Graux attulit 11, 6 ἡ νέα κωμῳδία . . . κατ' ὀλίγον ἐπὶ τὴν ἐκ μιμῆσεως φιλοτεχνίαν ὑπερῶν) ideoque similior mimi quam antiqua comoedia videretur, fieri poterat ut multi mimi originem a nova quam dicebant comoedia repeterent et primum eius poetam Philemonem inventorem mimi nuncuparent. sed utut haec se habent, etiamsi erravit Choricus, prorsus aliud est in re tam tenui errare atque Menandri Philistionisque tempora confundere.

quae cum ita sint, ego quidem Menandri et Philemonis aliquam Comparationem a Choricio significari persuasum habeo, non dico eandem quae codicibus Parisinis QP continetur primum a Rigaltio edita, sed non prorsus illius dissimilem. verum postquam Philistionis κωμῳδία βιολογικαί editae erant, ex his multas sententias morales cum aliis quoque aliunde conlectis Comparationi additas fuisse probabile est. quo facto non iam mirum videbitur pro Philemone et in inscriptione opusculi et in prooemio (v. 8) nominatum esse Philistionem: quam nominum confusionem posterioribus saeculis etiam in eis quae Philemonis esse constat usitatam fuisse docent quae huius vol. p. 748 ad Philem. fr. 90 adnotantur.

quodsi vera sunt quae adhuc disputavi, iure meo mihi supra dixisse videor longe aliam esse quam monostichorum huius Comparationis rationem. nam monosticha quidem utpote a Doxopatro primum, saeculi undecimi scriptore (cf. Walz. Rhet. gr. II v not.), commemorata exeunte fere saeculo decimo videntur conlecta esse, Comparatio iam Iustiniani imperatoris aetate, cuius est Choricus, nota erat. illa magnam partem non esse eius cuius esse feruntur multis veterum scriptorum testimoniis constat, huius sententiis aliena admixta esse nullo fere testimonio comprobatur; illorum multa suis auctoribus restituta sunt, harum quaedam etiam ab aliis Menandri Philemonisve nomine designantur, reliquae si non sunt eorum quorum dicuntur, cuius sint prorsus ignoratur. ac cum multa in Comparatione semibarbara sane videantur et ab antiqua sermonis Attici elegantia longe remota, multa tamen manifesto Menandreae aetatis speciem referunt, multa etiam emendatione ad pristinum splendorem revocari poterunt. quocirca Cobeto Comparationem totam uno suffragio condemnanti, etsi facillime ita quaestio difficillima profligatur, adsentiri non possum, sed cum neque defendere totam neque exterminare audeam, ut in volumine secundo cum Meinekio pro Philistione Philemonem retinui, sic in tertio Menandro reliqui quaecumque ei in Comparatione tribuuntur. qua in re non defuturos intellego qui me inconstantiae accusent, quod non ea certe quae Menandreae aetatis esse vix possint inter dubia fragmenta rettulerim: sed cum vera et genuina a suppositiciis dis-

cernere in his reliquiis nequaquam ubique certum sit et facile, omnia ut erant coniuncta, sed eodem quo cetera incertarum fabularum fragmenta ordine suo quodque loco recensere satius duxi*).

sed si monostichis omissis haec editio iacturam fecisse videatur, sarcire damnum conatus sum additis fragmentis novis quae cum apud eos qui proverbialia glossasque conlegerunt tum apud sophistas aliosque primorum p. Chr. n. saeculorum scriptores exstant. quae de re in Herm. vol. XXI et in Mus. Rhen. vol. XXXXIII uberius disserui. sunt autem in ea re duo pariter ut ita dicam scopuli vitandi: siquidem non minus cavendum est ne quid inter comoediae fragmenta recipiatur quod non sit comoediae, quam ne quid sine causa excludatur quod comicorum esse videatur. verum cum multo facilius sit quae non recte recepta sint expellere quam quae ommissa sint repetito labore conligere, illud prius periculum, modo ne in temeritatis crimen incurrerem, minus fugiendum duxi. quodsi Scyllam inter et Charybdin cursum non infeliciter tenuisse videbor; satis superque ero contentus.

consulto per totam editionem, quantum commode fieri posse videbatur, brevitati studui. sic, ut hoc utar exemplo, in Stobaei eclogis ubi de singulorum capitum auctoribus codicum optimorum (Parisinum dico A et Vindobonensem) indicia exstarent, reliquorum librorum notationes referre, nisi quid in eis praeterea memorabile inesset, inutile duxi. pariter ubi fragmentum aliquod magni Etymologici auctoritate firmaretur, Gudiani consensum notare fere supersedi, nisi operae pretium esse videretur: ut si quis talia supplere adgreddiatur opera meo quidem iudicio non admodum fructuosa, largam sine dubio in mea editione inventurus sit messem. quippe necessaria quae viderentur summo cum labore acquisivi, non necessaria defugi magis quam adpetivi: quamquam constantem in eligendo omnibus videri, in tanta praesertim laboris diuturnitate, et vel iustis desideriis satisfacere difficillimum est.

A. Meinekii editione minore in conficienda mea iam inde a primo volumine usus sum ita ut deletis quae repeti nollem et additis quae opus esse viderentur singula illius folia cum mea adnotatione seorsim adiecta operis traderem. quo in negotio sicut magnam delictorum multitudinem, imprimis numerorum non recte enotatorum copiam haud exiguam identidem ut ferebat ratio emen-

*) ceterum Athenis, ut per litteras certiore me fecit Spir. Lambros vir clarissimus, in aedibus ministerii institutionis publicae codex exstat miscellaneus, bombycinus saeculi XIII, quo praeter alia quaedam continentur *Παραινέσεις Μενάνδρου κατὰ στοιχείον* (versus 413) et *Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος γνῶμαι καὶ διάλεκτοι* (versus circiter 310). haec se in annalibus Instituti francogallici editurum esse promiserat vir cl.: quod num fecerit nescio. pauca quae mecum communicavit fragmenta a Menandreae aetatis elegantia et indole longe abhorrent.

davi, ita fieri tamen facile potuit ut interdum etiam Meinekii menda remanerent. cum idem etiam in hoc tertio volumine accidisse possit — quamquam raro ut in prioribus voluminibus accidisse confido — si tamen accidit, aequius de ea re ut spero iudices periti iudicabunt quam factum est in Studiis Vindobonensibus VIII 258.

in titulis librorum Stobaei et Paroemiographorum graecorum donec novae quae exspectantur editiones in tabernis Argiletanis prostabunt, nihil novandum esse arbitror. itaque vel Diogeniani nomen, quamquam proverbia ei adscripta falso ad eum referri nunc constat, tamen, quia in prioribus voluminibus remansit, etiam in tertio intactum reliqui.

quae de prioribus huius editionis partibus in annalibus philologorum disputata sunt, ea omnia — quorum quidem ad me pervenerit notitia — diligenter et attente perlegi suisque momentis accurate examinavi. cum autem, ut fert natura, ponderis et pretii sint admodum diversi, levia et inania prorsus praetermisi; quae ad meliorem poetarum comicorum cognitionem aliquid conferre viderentur, conlecta in supplementis huic volumini additis enotavi. accesserunt praeterea haud ita pauca quae virorum doctissimorum doctrinae et benignitati privatim debeo: veluti O. Hensius conlationem mihi transmisit Stobaei codicis Vossiani subtilissime confectam; H. Dilesius quae ad Menandrum et quaedam priorum voluminum fragmenta adnotavit per litteras humanissime mecum communicavit; G. Studemundus quae in academicis lectionum indicibus et philologorum annalibus disputavit ut celerrime ad me perferrentur amicissime curavit; A. Nauckius Miscellaneorum Petropolitano partem V gratissimum mihi donum misit. nova fragmentorum Tischendorfianorum editione, cuius exemplum Jernstedtius Petropolitano liberaliter mihi pollicitus erat, quod adhuc uti non licuit magnopere doleo. omnibus autem qui hoc opus meum quoquo modo adjuverunt, etiam Vimariensium bibliothecarum praefectis, R. Koehlero et O. Apeltio, nunc cum de provincia tam diu administrata decedo debitas ago ex animo gratias.

Scribebam Vimariae mense Martio a. h. s. LXXXVIII.

Corrigenda.

Ante omnia huius vol. p. 393 labes quaedam tollenda est, cuius invitae ac paene insciens auctor fui, nescio qua animi obstinatione inductus ut qui ab Athenaeo 14, 652 a commemoratur *Φόρμος ὁ κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις*, eum necessario comicum esse putarem Atticum. verum enim vero non

est ignotus nescio quis poeta Atheniensis, sed minime ignotus ille Siculus vel Pausania teste 5, 27, 1(2). 4(7) Maenalius, ab aliis *Φόρμις* appellatus, quem cum Epicharmo coniungit Aristoteles Poet. 5 et aequalem fuisse Epicharmi Gelonisque familiarem tradit Suidas. — itaque Phormi nomen cum eis quae adnotavimus prorsus delendum est.

Menand. fr. 58 extr. scr. comicorum. sed fortasse — (excidit fragm.). — 72 scr. W. Meyer. — *Ἐπιτρέπ.* sub titulo lin. 17 scr. *Πτολεμαῖον, εἴτε Θαῖδα κτλ.* — 182 lin. 5 scr. *νοῶ, λέγεις.* — 239 extr. scr. in verbis. — *Καρχηδόνιος.* del. verba 'quamquam alius poetae cet.': fuit enim etiam Alexidis *Καρχηδόνιος.* — 285 adn. l. 1 scr. *Κιθαριστῆ.* — post fr. 300 pro 1085 scr. 1086. — 301 p. 86 lin. 4 scr. *παράσχε.* — 302 adn. lin. 11 scr. *ταλαίπωροί τε.* — 325 v. 2 scr. *ἐπαριστέρως.* — 326 adn. lin. 1 scr. *δαισιδαιμονίας.* — 327 p. 96 init. scr. *τρίπτυχον.* — 335 adn. lin. 2 scr. *παραλαμβάνομένων.* — 344 adn. lin. 3 scr. *ἄπε-κτάγασι.* — 360 adn. lin. 3 scr. *νόμιμός τε.* — post 401 del. 602. 862 (haec enim sunt *Περικειρομένης*). — 409 p. 119 extr. scr. *διδούσ'.* — 421 p. 123 lin. 5 scr. *τὸν σώφρονα* Naber. Mnem. — 438 adn. lin. 3 scr. *ἄβρα.* — 513 adn. extr. del. interrogationis signum post mortuo. — 547 adn. init. scr. Strabo 7, 296. 7. — 805 del. verba '*Σοφοκλέους*' et quae sequuntur. — 812 extr. scr. fr. 1084. — 825 extr. scr. Crob. 7. — 951 scr. praef. 19.

Apollodor. Caryst. 11, 2 sic script. ex emend. Mein. — 25, 3 adn. p. 288 lin. paenult. scr. *τοξάλιους* A.

Damoxen. 2, 7 adn. p. 352 add. cf. adesp. 776.

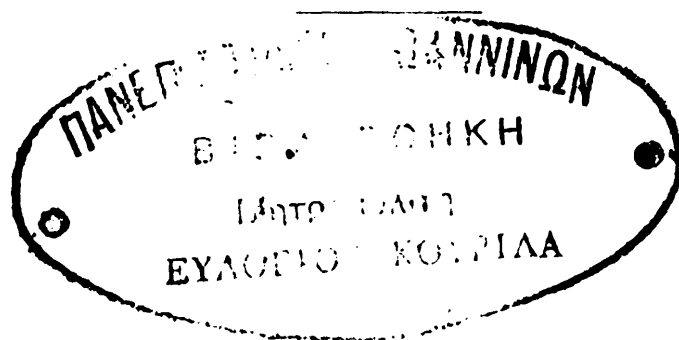
Athenion. 1, 20 scr. *ἐξηγησθέντες.*

Adesp. 243 adn. lin. 3 scr. inidente. — 302 extr. pro '*Antiphanis*' scr. *Anaxandridis.* — 596 adn. lin. 3 init. del. Mein. — 623 lin. 4 scr. *ἐφ' ὃν τὸ ἀναβάλλεσθαι.* — 708 adn. lin. 3 scr. prorsus. — 1293 adn. lin. 11 scr. in Thesouro, cf. — 1424 sub fin. post *θανυμάζοντος* delenda est interpunctio.

In conspectu numerorum vol. I non nihil turbatum est. in Chionid. fr. pro 6, 2 3 scr. 7, 2 5. Cratin. pro 110, 9 scr. 111, 9. Eupol. pro 550, 5 scr. 550, 5. 6. pro 558, 27* 455 scr. 558, 27 457. praeterea numeri Mein. 574, 108—575, 122 sunt editionis minoris, non maioris. Aristoph. pro 1088, 26 388 scr. 338. pro 1222, 1259 scr. 1220, 259. pro 1220, 262 scr. 1221, 265. pro 1221, 265 scr. 266. pro 266 267. pro 1221, 267 scr. 1220, 262. 894 K est 1184, 33 M. pro 1093, 2 scr. 1093, 3.

In conspectu numerorum vol. II Antiphan. 243 M. est 279 K. 298 M. 278 K. Alexid. 284 M. 344 K. Philem. 88 M. 103 K. 141 M. 138 K. 153 M. 149 K.

O. Crusii Coniectanea ad comoediae antiquae fragmenta (Philol. nov. ser. I 33 sq.) et quae de Pherecratis anapaestis *συμπύκτοις* (fr. 79) disputavit (Mus. Rhen. XXXIII 197 sq.) sero ad me pervenerunt. itaque unum moneo me in rebus permultis ab eo dissentire.

Conspectus

numerorum huius editionis (K) et Meinekianae minoris (M)
discrepantium.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
<i>Menander</i>		40	48	80	79	148	149	191	196
2	730	41	42	93	94	149	150	192	197
3	663	42	38	94	93	150	151	193	198
4	2	43	39	98	100	151	152	194	200
5	3	44	40	99	98	152	153	195	201
6	12	45	41	100	99	153	154	196	202
7	4	46	49	107	108	154	155	197	203
8	5	47	43	108	107	155	156	198	205
9	6	48	44	109	530	156	157	199	204
10	7	49	45	110	109	157	158	200	208
11	8	50	46	111	110	158	159	201	206
12	9	51	47	112	544	159	160	202	207
13	10	52	50	113	111	160	161	203	209
14	11	53	56	114	112	161	162	204	210
15	21	54	57	115	113	162	163	205	211
16	22	55	53	116	114	163	164	206	213
17	23	56	51	117	116	164	165	207	214
18	24	57	52	118	115	165	169	208	212
19	14	58	54	119	117	169	170	209	215
20	18	59	55	120	118	170	172	210	217
21	19	60	59	121	119	172	173	211	218
22	13	61	60	122	120	173	175	212	219
23	15	62	63	123	121	174	176	213	221
24	16	63	61	124	122	175	177	214	222
25	17	64	62	125	123	176	174	215	230
26	25	65	64	126	124	177	178	216	231
27	20	66	65	127	126	178	182	217	229
28	26	68	66	128	125	180	183	218	232
29	27	69	68	129	127	181	184	219	233
30	28	70	69	130	128	182	185	220	234
31	29	71	70	131	129	183	186	221	225
32	30	72	71	132	130	184	187	222	223
33	31	73	72	133	131	185	188	223	224
34	33	74	73	134	132	186	189	224	226
35	34	75	78	135	133	187	191	225	228
36	32	76	77	136	138	188	193	226	227
37	36	77	76	137	134	189	190	227	235
38	35	78	75	138	136	194		228	237
39	37	79	74	147	148	190	195	229	236

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
230	238	284	291	337	348	391	399	444	tit.
231	239	285	293	338	349	392	400	445	457
232	240	286	297	339	350	393	402	446	458
233	241	287	292	340	352	394	403	447	459
234	242	288	295	341	351	395	413	448	461
235	244	289	299	342	353	396	404	449	460
236	243	290	294	343	354	397	405	450	462
237	245	291	296	344	355	398	406	451	463
238	546	292	306	345	356	399	408	452	465
239	246	293	307	346	358	400	407	453	464
240	247	294	308	347	357	401	410	454	466
241	248	295	301	348	359	402	411	455	467
242	249	296	302	349	361	403	414	456	468
243	250	297	303	350	360	404	415	457	470
244	251	298	304	351	362	405	416	458	469
245	252	299	305	352	363	406	417	459	471
246	253	300	312	353	364	407	419	460	472
247	254		313	354	367	408	418	461	473
248	255	301	309	355	365	409	420	462	475
249	256	302	310	356	366	410	421	463	474
250	259	303	311	357	368	411	422	464	476
251	257	304	317	358	369	412	424	465	478
252	258	305	315	359	370	413	423	466	479
253	260	306	314	360	371	414	425	467	480
254	261	307	318	361	372	415	426	468	477
255	262	308	319	362	373	416	433	469	494
256	264	309	320	363	374	417	427	470	481
257	265	310	322	364	375	418	428	471	482
258	263	311	323	365	378	419	431	472	483
259	266	312	324	366	379	420	429	473	484
260	267	313	325	367	376	421	430	474	485
261	271	314	332	368	377	422	432	475	486
262	270	315	333	369	381	423	436	476	487
263	268	316	601	370	382	424	434	477	488
264	269	317	326	371	385	425	437	478	489
265	272	318	328	372	380	426	439	479	490
266	273	319	327	373	383	427	442	480	491
267	274	320	329	374	384		444	481	492
268	275	321	330	375	386	428	438	482	493
269	276	322	331	376	387	429	440	483	496
270	277	323	334	377	388	430	441	484	495
271	279	324	347	378	390	431	446	485	498
272	278	325	340	379	389	432	445	486	500
273	280	326	338	380	391	433	443	487	497
274	281	327	346	381	602	434	447	488	501
275	282	328	336	382	392	435	448	489	502
276	283	329	337	383	adesp.221	436	450	490	503
277	284	330	335	384	862	437	451	491	508
278	286	331	345	385	393	438	453	492	504
279	285	332	339	386	394	439	449	493	505
280	287	333	341	387	395	440	454	494	506
281	288	334	342	388	396	441	452	495	511
282	289	335	343	389	397	442	456	496	510
283	290	336	344	390	398	443	455	497	509

CONSPECTUS

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
498	512	552	568	606	1091	660	718	714	737
499	514	553	567	607	1092	661	1096	715	798
500	515	554	566	608	635	662	691	716	745
501	516	555	562	609	636	663	690	717	746
502	513	556	563	610	638	664	692	718	739
503	517	557	924	611*	639	665	693	719	846
504	518	558	597	612	633	666	696	720	834
505	519	559	598	613	640	667	697	721	759
506	520	560	593	614	719	668	698	722	833
507	521	561	594	615	642	669	699	723	851
508	522	562	570	616	643	670	700	724	747
509	524	563	571	617	644	671	701	725	607
510	525	564	569	618	645	672	1103.4.5	726	748
511	523	565	572	619	646	673	702	727	860
512	526	566	575	620	647	674	703	728	861
513	527	567	577	621	648	675	704	729	758
514	528	568	576	622	649	676	705	730	829
515	529	569	579	623	650	677	706	731	831
516	654	570	578	624	651	678	707	732	740
517	531	571	580	625	652	679	708	733	826
518	532	572	582	626	653	680	709	734	828
519	533	573	585	627	662	681	710	735	757
520	534	574	581	628	603	682	711	736	764
521	535	575	583	629	656	683	713	737	756
522	536	576	584	630	655	684	714	738	616
523	547	577	586	631	657	685	1100	739	928
524	548	578	587	632	659	686	694	740	741
525	538	579	588	633	658	687	695	741	837
526	537	580	589	634	660	688	715	742	877
527	539	581	590	635	618	689	678	743	743
528	540	582	573	636	661	690	1087	744	929
529	543	583	591	637	664	691	1088	745	836
530	541	584	592	638	665	692	1090	746	835
531	542	585	689	639	666	693	641	747	765
532	599	586	688	640	667	694	1094	748	824
533	923	587	717	641	669	695	1099	749	843
534	550	588	634	642	668	696	614	750	763
535	551	589	604	643	670	697	1089	751	872
536	549	590	605	644	671	698	1093	752	853
537	1083	591	608	645	672	699	1097	753	866
538	552	592	679	646	673	700	1098	754	881
539	553	593	619	647	674	701	716	755	832
540	559	594	620	648	675	702	712	756	927
541	554	595	621	649	676	703	724	757	825
542	574	596	622	650	677	704	720	758	827
543	555	597	623	651	637	705	725	759	842
544	564	598	625	652	610	706	752	760	181
545	565	599	626	653	755	707	731	761	727
546	Philem. 120	600	624	654	613	708	736	762	863
547	556	601	627	655	609	709	744	763	864
548	560	602	628	656	615	710	749	764	839
549	557	603	630	657	925	711	732	765	852
550	558	604	631	658	611	712	726	766	858
551	561	605	632	659	612	713	738	767	930

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
768	786	822	147	875	897	928	1022	977	987
769	787	823	890	876	884	929	1039	978	980
770	788	824	722	877	914	930	988	979	982
771	819	825	916	878	545	931	1048	980	922
772	770	826	911	879	940	932	1054	981	950
773	773	827	891	880	948	933	1010	982	986
774	790	828	892	881	1117	934	1009	983	869
775	792	829	900	882	993	935	1018	984	1044
776	793	830	885	883	1006	936	921	985	898
777	794	831	887	884	984	937	983	986	870
778	795	832	865	885	1012	938	1008	987	750
779	796	833	880	886	1013	939	1076	988	844
780	800	834	976	887	1019	940	1003	989	915
781	507	835	879	888	1020	941	1001	990	967
782	802	836	875	889	1021	942	999	991	960
783	803	837	873	890	1025	943	997	992	1095
784	806	838	962	891	1026	944	995	993	821
785	808	839	600	892	1031	945	321	994	680
786	809	840	936	893	1032	946	1081	995	682
787	811	841	913	894	973	947	1082	996	681
788	810	842	901	895	1033	948	978	997	685
789	812	843	886	896	1034	949	1041	998	687
790	814	844	888	897	1038	950	985	999	686
791	617	845	912	898	1040	951	1079	1000	729
792	766	846	893	899	1045	952	1080	1001	595
793	1112	847	917	900	1046	953	1043	1002	606
794	777	848	894	901	975	954	994	1003	683
795	778	849	968	902	964	955	1000	1004	684
796	874	850	910	903	1049	956	1017	1005	822
797	784	851	918	904	1052	957	1068	1006	823
798	785	852	867	905	1053	958	1060	1007	596
799	1113	853	902	906	1055	959	1004	1008	789
800	769	854	937	907	1056	960	961	1009	848
801	856		895	908	1058	961	977	1010	751
802	857	855	903	909	1059	962	938	1011	723
803	820	856	949	910	1061	963	990	1012	1075
804	818	857	904	911	1011	964	1002	1013	991
805	815	858	919		1063	965	1005	1014	878
806	816	859	931	912	1064	966	1071	1015	847
807	817	860	905	913	1065	967	1122	1016	889
808	775	861	906	914	979	968	935	1017	908
809	771	862	965	915	1066	969	1024	1018	996
810	776	863	907	916	1067	970	1016	1019	1119
811	780	864	971	917	1069	971	1077	1020	883
812	781	865	966	918	1072	972	1074	1021	992
813	782	866	896	919	1078	973	1035	1022	926
814	783	867	974	920	1070		1007	1023	845
815	868	868	951	921	1050		1029	1024	1047
816	841	869	958	922	1014	974	1036	1025	721
817	855	870	952	923	1062		1051	1026	932
818	840	871	956	924	969		1057	1027	963
819	830	872	953	925	1042		1073	1028	754
820	849	873	955	926	1030	975	1037	1029	933
821	850	874	957	927	1015	976	989	1030	939

M	K	M	K	M	K	M	K
1031	871	681	791	<i>Philippides</i>	34	35	
1032	959	684	799	26	31	35	39
1033	934	694 (623)	804	27	26	36	41
1034	899	699	1111	28	27	37	40
1035	882	—	58	29	28	38	36
1036	1028	—	192	30	29	39	37
1037	947	—	199	31	32	40	44
1038	972	—	220	32	33	41	42
1039	1027	—	298	33	30	42	38
1040	909	—	300	34	38		
1041	859	—	316	35	36	<i>Dioxippus</i>	
1042	946	—	401	36	35	2	3
1043	941	—	435	38	40	3	2
1044	942	—	472, 8. 9	40	34		
1045	945	—	499			<i>Timostratus</i>	
1046	954	—	735	<i>Hegesippus</i>	I 500	2	
1047	1101	—	838	I 477	3	2	3
1048	1118	—	876			3	4
vol. V		—	920	<i>Phoenicides</i>	—	5	
CCXLIV n. IX	80	—	944			V CCCXXVII	6
CCXLVIII n. XI	135	—	998			5	7
CCXLVIII n. XII	137	—	1023	<i>Posidippus</i>			
CCLI n. XII	180	—	1084	—	4	<i>Alexander</i>	
CCLI n. XIII	181	—	1085	—	6	1	Alexid. 8
CCLIII n. VIII	216	—	1086	4	5	2	1
CCLXIII n. XIV	409	—	1101	5	7		ac sic sq.
CCLXIII n. XV	412	—	1102	6	8		
CCLXXIX		—	1107	7	9	<i>Crobylus</i>	
n. CCLXXVIIIa	629	—	1108	8	11	3	4
CCXCII, III		—	1116	9	10	4	3
n. DXXIII	733	—	1121—1130	10	12	6	7
DXXIII	734			11	13	7	6
DXXV	981	<i>Archedicus</i>		12	14	I 490	11
DXXVI	753	Mein. I 458. 9	4	13	15		
DXXVII	728			14	16	<i>Nicolaus</i>	
DXXVIII	742	<i>Apollodorus Car.</i>		15	17	—	2
DXXVIII	943	3	4	16	18		
monost.		4	3	17	19	<i>Sosicrates</i>	
50	768	22	22. 23	18	20	4	7
59	854	23	24	19	21	5	4
135	772	24	25	20	22	—	5
136	774	25	26	21	23	—	6
168	760	26	27	22	24		
242	1110			23	25	<i>Adespota</i>	
352	767	<i>Apollodorus</i>		24	26	1	298
378	805	18	19	25	27	2	537
410	797	19	18	26	28	3	287
420	779	—	21	27	29	4	580
434	762	—	22	28	30	5	581
505	1109	—	23	29	31	6	582
560	801	—	24	30	32	7	583
562	761	III 457	25	31	33	8	34
643	813	III 456	26	32	34	9	120
669	807	—	27	33	43	10	773

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
11	119	65	110	118	1282	169	1063	221	476
12	206	66	294	119	1025	170	1064	222	613
13	207	67	1212	120	438	171	1065	223	614
14	208	68	1256	121	1056	172	70	224	276
15	209	69	296	122	1055	173	68	225	Arist.
16	210	70	297		1352. 4	174	823		Eccl. 421
17	650 ^a	71	955	123	1366. 7	175	824	226	1164
18	44	72	710	124	1374	176	73	227	810
19	106. 107	73	612		1377	177	667	228	22
20	1211	74	cf. Mein. V		1381	178	78	229	1014
21	425		ccccxxxii. iv	125	48	179	72	230	91
22	1254	75	1275	126	82	180	785	231	671
23	430	76	1276	127	49	181	1094	232	1107
24	799	77	585	128	61	182	1290	233	807
25	1207	78	1277	129	822	183	94	234	806
26	188	79	1030	130	1317	184	1095	235	388
27	Demetr. 1	80	781	131	69	185	1291	236	1085
28	228	81	1278	132	71	186	714	237	1144
29	229	82	422	133	975	187	1114	238	595
30	230	83	1336	134	87	188	715	239	596
31	231	84	320	135	977	189	1123	240	722
32	232	85	89	136	974	190	592	241	599
33	233	86	1296	137	77	191	1130	242	742
34	234	87	1279	138	1357	192	400	243	54
35	3	88	1029	139	74	193	1292	244	1106
36	786	89	586	140	314	194	290	245	601
37	394	90	587	141	988	195	740	246	759
38	662	91	1059	142	769		1378.	247	1137
39	37	92	641	143	999	196	1314	248	1135
40	708	93	664	144	24	197	99	249	1134
41	620	94	242	145	821	198	1293	250	1138
42	274	95	519	146	640	199	1192	251	1161
43	1146	96	993	147	32	200	1198	252	1150
44	189	97	85	148	669	201	39	253	707
45	1232	98	84	149	310	202	38	254	602
46	782. 432	99	1155	150	865	203	57	255	605
47	375	100	282	151	275	204	53	256	606
48	1226	101	283	152	1023	205	638	257	760
49	338	102	101	153	33. 1035	206	6	258	1185
50	339	103	1091	154	1359	207	489	259	575
51	622	104	884	155	1037	208	676	260	576
52	341	105	284	156	76	209	947	261	56
53	1205	106	1356	157	1313	210	58	262	577
54	487	107	818	158	1040	211	1071	263	843
55	488	108	571	159	1045. 6. 7	212	95	264	699
56	875	109	572	160	739	213	590	265	Arist.
57	611	110	573	161	1049	214	1304		Ran. 781
58	621	111	864	162	1051		417. 418	266	838
59	331	112	9	163	869	215	419	267	658
60	647. 8. 9	113	574	164	1057	216	398	268	Arist.
61		114	393	165	1360	217	475		Ran. 901
62	281	115	1281	166	1060	218	227	269	827
63	336	116	437	167	1061	519	1322	270	839
64	340	117	783	168	1062	220	1003	271	930

CONSPECTUS

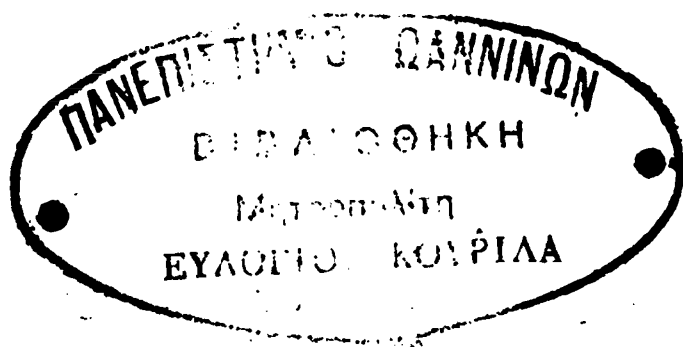
M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
272	701	325	116	377	1004	428	Theodect.	481	293
273	1283	326	135	378	1119		fr. 13 N.	482	1355
274	1345 (Arist.	327	150	379	327	429	108	483	{ 83. 96.
	Thesm. 392)	328	217	380	1115	430	109		{ 100. 335
275	702	329	359	381	1183	431	Timostr. 6	484	{ 986.
276	835. 6	330	343	382	1184	432	249		{ 1148
277	848	331	151. 2	383	1131	433	130		{ 962.989.
278	949	332	347	384	880	434	200		{ 1002.
279	938	333	455	385	1196	435	201	485	{ 1020. 6.
280	660	334	457	386	1157	436	202		{ 1034.
281	855	335	118	387	1099	437	1326		{ 1154.
282	321	336	812		1017.	438	247		{ 1168
283	984	337	1238	388	{ 1038	439	345	486	328
284	859	338	153	389	1012	440	211	487	17
285	1284	339	223	390	854	441	771	488	1295
286	661	340	224	391	1358	442	1274	489	47
287	1001	341	1215	392	325	443	423	490	2
288	46	342	225	393	102	444	19	491	826
289	730	343	226	394	330	445	607	492	447
290	703	344	11	395	333	446	439	493	1231
291	1039	345	1325	396	326	447	280	494	Eur.
292	633	346	464	397	902	448	443		Phoen. 726
293	1050	347	1203	398	745	449	391	495	357
294	1042	348	41	399	920	450	45	496	Epicharm.
295	1074	349	10	400	1084	451	679	497	Menand.
296	1083	350	59	401	534	452	51		1085
297	1077	351	63	402	535	453	20	498	390
298	879	352	303	403	115	454	543	499*)	415
299	1285	353	451	404	743 a	455	680	500	1271
300	878	354	372	405	727	456	21	501	1027
301	704	355	131	406	129	457	787	502	1007
302	643	356	318	407	286	458	551	503	1098
303	892		{ 860. 895.	408	285.	459	1329	504	882
304	1121	357	{ 912. 3. 4.	409	397	460	777	505	1174
305	644		{ 1052. 3. 4	410	608	461	789	506	1075
306	896	358	288	411	Menand.	462	697	507	319
307	888	359	289		58	463	112	508	1079
308	893	360	332	412	609	464	79	509	1122
309	1118	361	98	413	312	465	30	510	317
310	899	362	1152	414	313	466	1318	511	1171
311	1133	363	1372	415	27	467	1324	512	972
312	1151	364	334	416	28	468	1302	513	1129
313	1170	365	1019	417	154	469	1087.	514	7
314	908	366	1080	418	1255	470	943	515	652
315	1163	367	1193	419	677	471	23	516	18
316	645	368	1093	420	1160	472	1337	517	588
317	1286	369	863	421	532	473	461	518	86
318	1111. 1194	370	81	422	1264	474	459	519	182
319	8	371	329	423	1222	475	218	520	518
320	117	372	315	424	248	476	401	521	819
321	304	373	1089	425	132	477	60	522	305
322	1206	374	1127. 8	426	Menand.	478	536		
323	125	375	1078		742	479	944		
324	185	376	1104	427	1265	480	1102		

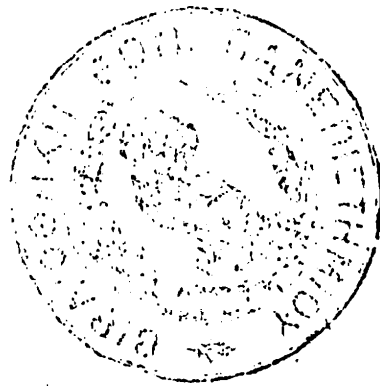
*) ed. mat. V
COOLXII sq.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
523	Eubul.	535	376, 2	548	355	561	1375	574	1186
	136	536	517	549	356	562	1153	575	1191
524	553	537	413	550	533	563	831	576	{ 1176. 7
525	548	538	800	551	776	564	737	577	{ 1178. 9
526	433	539	491	552	1268	565	712	578	907
527	1225	540	183, 2	553	480	566	1312	579	1361
528	570	541	444	554	512	567	90	580	1362
529	538	542	421	555	1257	568	1086	581	744
530	155	543	584	556	1233	569	1169	582	1335
531	434	544	235	557	674	570	919	583	1261
532	598	545	1224	558	808	571	820	V p. cccxxxix 93	
533	552	546	194	559	784	572	25	V p. ccclxxiv 1338	
534	778	547	212	560	873	573	1301	V p. 124 n. cccc 814	

reliqua meae editionis fragmenta, quorum numeri supra non commemorantur, desunt apud Meinekium.

Discrepantia

codicis A Athenaei in fragmentis comoediae antiquae*).

Chionid. 6. post fr. 5 A sic καὶ ἐπὶ δοτικῆς ἐπὶ τῷ ταρῆχει — κόπτετον. ἢ δὲ δοτικῆ ταρῆχει ὡς ξίφει.

Cratin. 8 σηπίησι et ὁμοίη (92e). — 58 αἴτις. 97 μοιδεν et χολη. — 98, 2 κρῖνοισιν et κοσμοσάνδαλλος (681). — 116 τὸ pro τῶ. — 142, 1 ἦσθαι. — 161, 1 μελαλνας οἱ. — 221, 1 ἐξωνίδα et 2 οὐ δεινονφην. — 239, 2 μῆλον ἕκαστος ἔχων, quod Meinekius coniecerat. — 344 ὀλλσους. —

Cratet. 1, 1. 2 δαισοκως. — 14, 3 ὀδοιποροῦ. τὰ γὰρ ταῦτα πάντ'. 4 πλείον. 5 παρατιθῶ. 7 λιανίζουσα σεαυτην. 8 χορὴ ἐξάιραντα. 9. τάπι. 10 αλειπασεις. — 15, 5 ἀνεχετει. 6 ἔπειτα ἀλάβαστος. — 25 παιδείαις (pro Παιδιαῖς). — 26 κηφησιακαῖσι. — 29, 3 ποδαν ἐμοί. 5 ἄγγε κείνον. — 33, 2 μεταβύζον.

Pherecrat. 2, 3 λαλείται. — 10, 2 ἅπαντα τὰν τῆι. 3 ἦλων. — 13, 3 πολύποδας. — 22, 1 ἐψούσηι. — 32, 2 ἔτι. 3 τῆν. — 39, 2 ὡς ἀγαθόν γ' εο ὁ κίθ. — 40, 1 κρότος. — 41, 1 δῶσαν π. — 52, 2 ωφελην. — 64, 1 καταμ. et ἀνδε χην. 3 οὐ τοῖς. — 67, 5 στόμαχος. — 69, 2 φάρυγγα 3 γλαισχρον. — 85 λυχνίων ηργασία. — 95 ἐκχαρβδισαί. — 101, 1 ἐγγεασθαι νων. — 104 μενδηροισ pro μὲν Λήροισ. — 108, 3 πλέοι. 6 εὐμαρῆ ἦγεν αὐτοματ' εἰς. 9 σίζοντες ἐκέχοντ'. 15 ἀτμίζοντα. 17 γάλακτι. 19 πνοτομοι. 20 ὄμ'. 23 ὀπται καὶ κίχλαι γὰρ εἰς ἀναβρασεις. ἀναβρασεις. ἀναβραστ' ἠρτυμέναι. 26 ἐκρέμαντο. 29 σιβυλλιῶσαι. 32 ἕκαστος. — 109, 3 λίμακα. — 130, 4 μάχαις. 5 θεύσοντας. 6 οἴνωοι καπνίαι. 7 μετ' ἀμητίσκων καὶ νατίσκων. 8 ὀχετεύσοντας et θερμοί. 9 δὴ om. 10 ἀπαλοῖς. — 131, 4 κοσμοσάνδαλλα. — 132, 2 τῶφθαλμῶ. — 135, 1 καλλισθένει. — 143, 3 δωρουντ'. 5 μέσας. 9 κομνύουσι. — 147, 3 καλετας et μηθενός.

Teleclid. 1, 11 λαικανίσικαίσι δ' ἀνάπαιστα. 12 φάρυγγ'. 14 ἀνεστραγάλιζον.

Hermipp. 15 κινεῖ. — 25, 2 ωκαιρασγενον. 3 οὐκ ἄστον καὶ πηλονγω 4 κανθεις. — 31 λεπιδας et κραμβάλλουσι. — 35, 1 νῦν οἱ γὰρ. 2 βοῖδια. 3 λεωτρεφίδον. — 44, 1 ἐάν. — 47, 3 κνημιδες et ἀρθροῦνται. 7 αλεῖ (487), οὐδὲ λαταγῶναει (668). — 51 ἢ τῶν φιβ. — 58, 5 κόμη τε νεανική. — 60 ἀριστάναι. — 68 τὰς καιρινεῶς. — 70, 2 μᾶλλ'.

*) Post ea quae de Marciani codicis indole ac natura G. Kaibelius in praefatione editionis Athenaei (I viii sq.) disputavit neque in eo quem supra posui conspectu neque in adnotatione vol. III opus esse existimavi omnes varietatum quisquiliās, quae in illo codice inveniuntur, sed ad veram scripturam indagandam inutiles sunt, recensere, cum praesertim Kaibelianae editionis etiam volumen tertium intra paucos menses proditutum sit.

Eurp. 99, 1 κρειους με. 2 ὄρνεις θ' ὁμοίως. — 118, 3 πάντας om., add. Schweigh. — 139 Ἰλωτας pro Εἰλωτας. — 150, 1 ἔωνημενος μόνον. — 154, 3 ἡμιωβελίων, recte. — 159, 2 ἅπαντες. 3 τοῖσι. 4 κάμον. 5. 6 τούτοιιν. 7 τιν' C] τι οὖν; 11 ἐρχόμεθ'. 12 οὐ δεῖ. 13 ἐθύς. 15 εἶπας ἔλεγες. — 161, 1. 2 θυμηδία η ἴνα. — 214, 1 θρηψας. — 243 προσπαλτειοις. — 255, 1 ἄλλῃ. — 281, 1 οὐκαλλενθιονδελφανα-αδονθηστια.

Phrynich. 3, 6 συγκρούσαντες. — 15, 1 οἴκω. 2 ἔκλαιεν.

Aristophan. 1, 1 θεαρίων' ὄς. 2 ἐδώδια. — 45 παραμύθημ'. — 51, 1 ἐραῖ. — 118 ἀπυρίων. — 125, 1 ὦ στέκνον. 3 τί κριβανίτας. πάνυ δὲ λευκούς ὦ τέκνον, quod recipiendum (A. τί κριβανίτας; B. πάνυ δὲ — πάνυ γε Kaibel. — κτλ.). — 149, 4 οὐ σημαίνοντας. 11 ὄιχεσθ'. — 156, 2 ἐστι. — 167 τ' ἐκαλοῦ καὶ κόλαξ. — 186, 1. 2 ὑπηνέμια βίαι. — 189 ταῦθ' ἐκόντα πολύπους καὶ σ (316). — 191 πηγαί. — 202, 1 ἐγωδεων (i. c. ἐγὼ δὲ νῶν). — 209 χαλκισιν. — 216, 3 εκλακαιναν (484), ἐκ λάκκαιναν (527). — 221, 1 δ' αὐτήν ἀλοῖς καὶ λύραις. — 256 μήτ' ἄρμα εἶναι. — 288 πεταχρευται. — 318, 6 οὐδησαδόνες. — 319, 1 ἐπνευσ'. — 333, 1 ἢ et ἐστὶ. 2. ηνι κράτητι. 3 ἐνόμιζεν et παρακεκλ. — 350 οὐδὲν ἄκοσμον. — 437, 1 συνδιόνης. 2 ἐπισιτίοις. — 464, 1 μολστίν. — 479 καστον. — 492, 2 θετταλικῶν. — 506, 1 παρατέταγμα. 2 φέρεται ἀπόβασιν. 4 ἢ ρινης (96), ὄπωρεινῆς (110). 5 ἠτρία (96), ἠτριάαν (110). — 543, 3 ὅπως et πωλήσεις. 4 ὁκῶς. — 558, 1 δετται δε διπτυχω. 2 κατεσκηψε τε. — 569, 3 ωνετος. 4 χελιδόνα. 5 ὑρίσους. 11 τούτον et φήσας. 12 δρώων et ἀθηναίων. 14 τιῆτι. — 586 οὕτως.

Platon. 3, 1 ὦ κυρία. 2 τοι pro τε. 3 extr. ἔχειτον. — 29, 1 ἐξιόντι μὲν γὰρ. 3. καὶ τοὺς πονηροὺς ἤγέ μοι. — 43, 4 ἢ τὰλλα βεῖν. — 44, 1 ἀλιευμένος et εἶδον ἀνδράχημ. 2 ἀφήκεν. — 46, 2 ὄν ἐνσκευάσω. 3 ἀλλανεμος ἐστ' ἄλλ' εἰς θυῖαν παῖς τεον. 8. γε. 9 βαβαῖα ξουτοισί. 10 μιζωνιαγωνιστής. — 51, 1 γλώσσαν. 2 στεφάνους δ' et ὅτε πενιῆτε. 3 πέμπεται. — 69, 2 σὺ om. 3 λίτρον. 6 παράχεων. 10 πίνοντες ἤδη. 11 ησται. 13 καλήν. 14 εἰτηδεπροσαντο. — 93 πολύποδας. — 113, 2 ἐνιαυγίζομαιαβλακουντος. — 119, 1 φόρμιος. — 160, 2 μυννικος ἐσοθ'. — 174, 3 οὐθέν. 4 ἐνένναι. 9 διαμεμιγμέναι. 11 ταῦτ' εὐτελέστατα. 12. ἡμλεκτα. 13 κονησαλλω. 17 δόρδωνι et κυβδα σοι. 20 προσοῖσεται.

Aristonym. 3 ὡστ' om. (287). μὲν pro νῦν (285). ἐστιν ἔτι σαφῶς (287). ἐστ' ἀπλῶς (284), ἐστιν ἀπλῶς (285).

Amips. 1, 1 ἰδῶν. — 2, 1. η μαμαί (473), ημανια (667). — 6 πολύπων. — 8 ὄρφοις et φάγροισασισβορα. — 19 σφενδάωνι. — 21 σφενδωνι.

Archipp. 11, 1 τὰ διδαῖλλα. 2 ταξιερω. — 19, 1 ἢ κήρονξ μὲν ἐβόαξ. — 24 τοῖς κτένεσι τε. — 25, 3 τοὺς om. (227). ἐντέρων (227). ἱπεύσιν pro Ἰχθύσιν (227). — 27 σαλαμίνου.

Aristomen. 6, 1 ὁ στράβων.

Call. 4 φυλας.

Lysipp. 1, 2 μοι.

Metagen. 2, 1 ἐπερωτᾶν (quod recipiendum). 2 δεινός. — 6, 3 ὁ δ' ἕτερος γε ὁ σύβαρις καλούμενος ποταμός. 4 εἰλιωμεν αὐτοσσε. 5. 6 ἐν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει. 8 τιδὲ δ' ἀφύλισι τήνδε. 9 λ'. 10. αὐτῶι. — 14, 1 μεταβάλω.

Strattid. 2 ἀνθρωπορέστη. — 4, 2 ὄιον. — 22 στράτων pro Στράτις. — 25 ἐγκύψας. — 26, 1 ὄθεν. 3 ἢ μέγα κλέος ἰδί. — 28 ὕμμες, recte. — 33, 1 φέρεις αὐτῇ et μηδα pro Μηδεία. — 34, 2 περικατωτετραμμεινω. — 39 ποταμοῖς. — 44, 4 στρογγυλιπλευρων. — 47, 7 δ' ἐκ κριδδαιωμεν. — 51, 2 extr. ἄν.

Theopomp. 3, 1 χρυσέων. 2 ἄκρατον et ὠνόμαζεν ἰν. deinde ἀλθαι pro Ἀλθαία. — 6, 2 τὴν διαλαβοῦσα. 3. πουλυπόδιον. — 23, 2 ὑπο-

γάστριον ὡ δάματερ (302), ὑπογαστρῶν διαματερ (399). — 32, 3 φύσεως et δοθησονθεν. 8 ταλα σπειραις μεναι. 9 προσπίομαι. — 41, 3 ποεῖ. — 62, 5 ταύτην ποησ.

Alcaei 1 ἀδελφίς. — 17, 1 εἶναι τι. 2. ἔάν. — 22, 1 ὄδει. — 23 μυρίσας ἐγκατέλειπεν et παλαιστραῖς pro Παλαίστρα.

Diocl. 6, 2 μετὰ τέτταρα.

Nicochar. 11, 1 τριχιάδας et προημάδας. — 13 λιμνίαις.

Nicophont. 12, 2 τρώων. σίρησι pro Σειρήσι. — 13, 1 νειφέτω et ἀλφίτοισι. ειρησιν pro Σειρήσι. — 19 ἐνχειρογάστορσι, unde mea de titulo comoediae opinio egregie firmatur.

Philyll. 3, 1 ἀλλὰ φέρειν. — 5, 2 μετ'. — 13, 1 πολυπόδιον et ὄστρεον. 2 Μιτυλήνης. 3 δύνικος pro Εἰνικός.

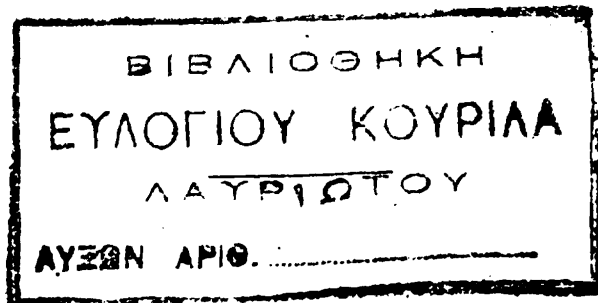
Sannyrion. 10 ποῖ pro Ἰοῖ.

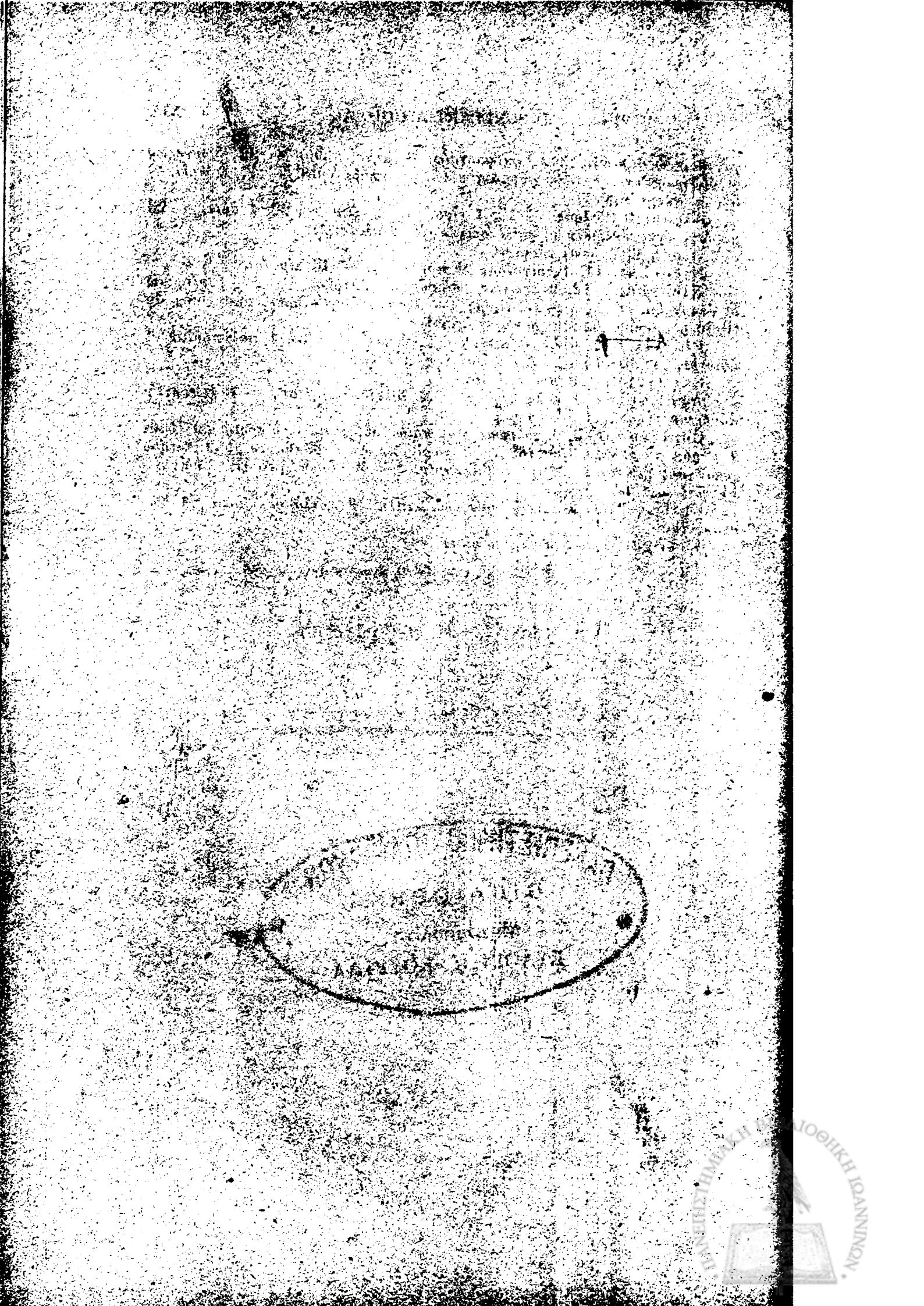
Apollophan. 1 καλαιθίσκος. — 2 δαλνιδει (Δαλίδι). — 6 λεπασταν ἀδύοινον ἐμφραίνει δι' ἡμέρας.

Cephisodor. 3, 1 τὸ σῶμά μοι πριῶ (553), πριῶ τὸ σῶμά μοι (689) 2 μύρον τ' et Ξανθίου (689). 3 χωρὶς πριωμοι βάνκαριν (553), πριω χωρὶς μοι βάνκαριν (689). 5 βάνκαριν. — 9 υἱοῦδ' pro Ἰ. οὔδ'. — 11 υἱεῖ pro Ἰ.

Epilyc. 3, 1. 2 κοπιδ' οἰω σῶμ' αἰέν. 3 πολλὰ οἱ κάρτα. 4 δωδεμος τοι.

Euthycl. 1, 1 πρῶτον et οἶδεν.

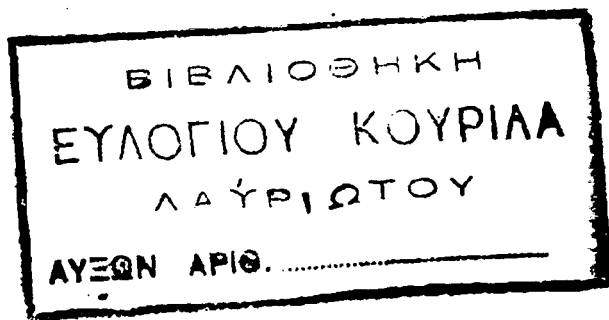
NOVAE COMOEDIAE
FRAGMENTA

1

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

· Meinek. Menandri et Philem. reliq. XXIII sq.

De metris Menandri Marius Victorinus Art. gramm. p. 57, 14 Keil. *Menander in comoediis frequenter a continuatis iambicis versibus ad trochaicos transit et rursus ad iambicos redit.* idem p. 78, 20 (cf. Firmian. ap. Rufin. De metr. com. p. 564, 7) *quantum ad metrum comicum spectat, scio . . Terentianas fabulas metrum ac disciplinam graecarum comoediarum non custodisse, id est quas Menander, Philemon, Diphilus et ceteri ediderunt. nostri enim in modulandis metris . . veteris comoediae scriptores sequi maluerunt, id est Eupolin, Cratinum, Aristophanem.*

ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Cf. 'Τποβολιμαῖος ἢ "Αγροικος.

ΑΔΕΛΦΟΙ

'*Ἀδελφοί fuerunt etiam Alexidis, Philemonis, Diphili, Apollodori, Hegesippi, Euphronis. Menandream latine expressit Terentius: didascalia 'gracca Menandru'. cf. tamen quae ad Diphili Συναποθνήσκοντας adnotantur et Grauert. Anal. hist. et phil. 116—207. Suet. Vit. Terent. Adelphorum (Terentii) principium Varro praefert principio Menandri. personarum nomina mutata esse cognoscitur ex fr. 6, id si totum Adelphorum est. unum locum, ubi lenoni meretricem eripiat adulescens, e Diphilo petitum esse Terentius ipse indicat prol. 8 sq., quo indicio fretus Ihne (Quaest. Terent. Bonn. 1843 p. 27) 2, 1, 1—42 Diphili, cetera omnia Menandri esse censet. idem (p. 32) Varronem principium Terentianae fabulae principio Menandreae ideo praetulisse suspicatur, quod raptio psaltriaae apud graecum poetam narrata tantummodo fuerit a Demea.*

1

ὦ μακάριόν με γυναικα οὐ λαμβάνω.

Terentius Andr. 1, 1, 18 *et quod fortunatum isti putant, uxorem numquam habui. Donatus dicit autem Romanis ita videri, quos spe-*

1*

ctatores habet. Menander ὡ κτλ. μακάριόν μ' ὅστις γυναῖκ' οὐ λ. Dacier. μ' ὅσπερ Clericus. μ' ὅτιη Bentl. μ' ἐπεὶ Grauert. qui omnes accusativum exclamationis e latino sermone in graecum transtulerunt. τὸ μακάριον δ' αὐτῶν· γυναῖκ' οὐ λ. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 374. quo teste cum in Parisino A haec exstent ΤΩΜΑΝΚΑΡΙΑΗ| ΜΥΤΙΝΕΚΑΟΡΑΔΑΜΒΑΝΘΕΤ, omnes istae coniecturae prorsus incertae videntur, Donato praesertim testante *Romanis* spectatori-
bus *Terentium* haec dixisse. cf. etiam Ihne p. 28. ceterum, ut per litteras me benignissime Dziatzko docuit, graeca Menandri verba quae Donatus adfert in solo codice Parisino A sunt, qui Andriae tantummodo et initii Adelphorum commentarium praebet. ceteri Donati codices graecis Menandri versibus carent: servarunt solae veteres editiones.

2

Terentius 2, 1, 45 *hómini misero plús quingentos cólaphos infregít mihi. Donatus secundum illud Menandri* ΑΙΓΟΣ ΤΗ ΠΟΙΩΝ ΤΟΙΓΟΕ. Ρ. ΙΙΑΤΟ ΤΟΝ ΓΡΩΝΟΝ ΟΙΚΕΤΗΝ λαβών. Benoit (Mein. V ccxl) αἰσχρὸν τοῦτό σοι, | τοιχωρῶχ', εἰς τὸ γρῶνον οἰκέτην λαβών . . . quae neque quid sibi velint neque quomodo cum Terentianis consentiant intellego. Duebnerus (Journal de l'instruction publ. 1855 31 Mart.) μάστιγι παίων ἐντόνωσ | εὐρωστότατον ἀρωγὸν οἰκέτην λαβών. M. Schmidt. Hesych. γρόνθων scribit γρόνθω τὸν οἰκέτην λαβών. Moeris πύξ Ἀττικοί, γρόνθος Ἕλληνες. cf. Eustath. 1322, 40. Hesych. πυγμή· γρόνθος . . ἤγουν τὸ συγκεκλειῖσθαι τοὺς δακτύλους.

3

εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην ὁ διεφθορώς.

Ammonius 41 *Μένανδρος Ἀδελφοῖς κτλ.* Bachmann. Anecd. II 377, 13 εἰ δ' ἔστιν [οὗτος] τὴν κ. δ. Eustathius 191, 25 παραφέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου τὸ κτλ. Moschop. Collect. voc. Att. διεφθορώς (ex Ammonio). — εἰ δέ τις τὴν κ. δ. Monac. 499 (R. Schneider Annal. Fleckeis. 1881 p. 309). ὁ add. K. Terent. 3, 1, 8. 9 confert Valckenarius, 3, 2, 10 Meinekius.

4

ἔργον εὐρεῖν συγγενῆ
πένητός ἐστιν· οὐδὲ εἷς γὰρ ὁμολογεῖ
αὐτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινὸς
δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.

Stobaeus Floril. 10, 24 *Μενάνδρου Ἀδελφοῖς A. 2. οὐδεὶς Grot.] οὐδεὶς.* versus recte distribuit idem Grotius. si Terentii verba 3,

2, 55 *nam hercle alius nemo respicit nos ex his Menandri translata sunt, non ubique illum verbum de verbo expressisse adparet.*

5

οὐ παντελῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν,
ἀλλ' ἀντιτάττεσθ'· εἰ δὲ μή, τάνω κάτω
ἡμῶν ὁ βίος λήσει μεταστραφεὶς ὅλος.

Stobaeus Floril. 44, 3 *Μενάνδρου Ἀδελφοῖς* A. Maxim. Conf. Serm. 57, 113 p. 665 Combefis. (quae editio sola codicum fide nititur). v. 1. 2 Comp. Men. et Phil. 105. 6 (p. 26 Studemund.), ubi extrema corrupta sunt. 2. μή γ', ἄνω Bernhardy Dionys. 937. 3. μεταστραφθεὶς B. 'sunt verba Hegionis, qui iniuriam a pravis hominibus inlatam omni modo vindicandam censet' ex scaena 3, 4 post 8 vel post 54. 'omisit Terentius ut saepe, quia generalem sententiam non omnino necessariam continebant.' Ihne Quaest. Ter. 29.

6

πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστὶ γὰρ
καὶ πάντας αὐτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
ἅπαντα τάνιαρά, Λαμπρία, φέρει.

Stobaeus Floril. 96, 11 *Μενάνδρου* A. *Adelphis* recte tribuit Meinekius propter Terent. 4, 3, 14 *omnes quibus res sunt minus secundae, magis sunt nescio quomodo | suspiciosi: ad contumeliam omnia accipiunt magis: | propter suam inpotentiam se semper credunt ludier.* apud Terentium *Micionem* adloquitur Hegio. 1. πρὸς ἁπαξᾶπαντα Herwerd. Nov. add. crit. 38. de postposita γὰρ cf. Antiphan. 26, 22. 3. περισκελέστερον *durius, aegrius* Gesner., *περισκελῶς* potius *σκληρῶς, στερωῶς* interpretatur Cobetus, qui N. l. 72. 3 duo haec fragmenta esse suspicatur, quorum alterum cum *Adelphis* nihil commune habeat. Bentleius omnia recte cohaerere censebat, si τὸν μετρίως πράττοντα *pauperem* interpretaremur.

7

Terentius 4, 5, 59 *quid credebas? dormienti haec tibi confecturós deos?* ubi codex *Bambinus Menandri v . . sus est in illo loco que . . . γυμνατεραν . . . ταλον abet h . . . indicavit Spengel.* Varr. L. l. p. 118.

8

ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κνάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

Athenaeus 10, 431 b Μένανδρος Ἀδελφοῖς κτλ. κατασελεῖν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων (ὡς πινόντων A), τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. 2. κατέσειε Dindf. φιλοτιμούμενον Schweigh. φιλοτιμουμένους Pauw. — Phot. κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. cf. Philem. 84. de verbo ὑποχεῖν cf. Sophil. 4, 3. Cobet V. 1.² 123. N. 1. 601.

Grauertus ad Demeae narrationem de rapta psalteria referebat; Benfeius fragmentum ad Ἀλιέας pertinere censebat adsentiente Ichnio p. 32.

9

κοινὰ τὰ τῶν φίλων.

Schol. Plat. 319 Bekk. κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ἐπὶ τῶν εὐμεταδότων . . . καὶ Μένανδρος ἐν Ἀδελφοῖς β'. (β' unus Bekkeri codex omittit, alius habet ἐν B.) cf. Grauert. Anal. hist. phil. 136. 7. Ritschl. Parerg. I 270. 1. Suidas κοινὰ τὰ τῶν φίλων . . . κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Terent. 5, 3, 17 *nātm vetus verbum hoc quidem est, commūnia esse amicorum inter se omnia.* cf. Zenob. 4, 79 cum eis quae adnotavit Leutschius. Iacobsius not. inscr. αἴνος (λόγος Mein.) παλαιός ἐστι· κοινὰ τὰ τῶν φίλων, caesura non optima.

10

ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός,
φειδωλός.

Photius σκυθρός· ἀνθέκαστος, ἀνστηρός. Μένανδρος κτλ. ἐργάτης] τ in litura, pro στ ut videtur. Terent. 5, 4, 12, *ego ille agrestis, saevos, tristis, parcus, truculentus, tenax, dixi uxorem.* similiter Strepsiades in Nubibus (43 sq.). de accentu vocis ἀγροῖκος cf. quae ad Antiphanis Ἀγροικον adnotavimus.

11

θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς αἰεὶ
ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, ᾧ σοφώτατοι.

Iustinus Mart. De monarch. 41 e. 109 a Mor. 5, p. 148. 50 Otto κτλ. 2. ᾧ Benti.] οἱ. Ἀδελφοῖς] δελφοῖς Argent.

12

τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοκῶτα;

Stobaeus Floril. 8, 8 Μένανδρος Ἀδελφοῖς A. τὸν δεδοκῶτα A. Meinekius confert Eurip. Phoen. 252 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων

ἐν δώμασιν βούλει; Gregor. Nazianz. Epist. 340 τί δεῖ θησανοῖζειν λησταῖς καὶ κλέπταις καὶ καιρῶν μεταβολαῖς; 'convenit sententia in personam Getae, qui 3, 2, 52 victus erae argumentis dicit *quid istic?* et optime addere potuit τί πολλὰ κτλ. omisit Terentius iterum sententiam generalem'. Ihne p 30.

Praeterea monost. 696

οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ

ad *Adelphos* videtur pertinere concl. Terent. 2, 1, 43 *minime miror qui insanire occipiunt ex iniuria.* —

Donatus fabulam Menandream, nullis tamen poetae verbis adiectis, commemoravit 1, 2, 1 *melius* (Terentius) *quam Menander, cum hic illum ad iurgium promptiorem quam ad resalutandum faciat.* 2, 4, 10 *Menander mori illum* (Ctesiphonem) *voluisse fingit, Terentius fugere.* cf. Grauert. p. 133. 3, 2, 53 *apud Menandrum Sostratae frater inducitur, qui apud Terentium est amicus mariti Sostratae.* 5, 8, 15 *apud Menandrum senex de nuptiis non gravatur: ergo Terentius εὐρητικῶς, ubi non tantopere vel alio modo gravatur* scribendum esse suspicatur Ihne p. 31.

cf. etiam 615. 663. 730. 864.

ΑΛΑΕΙΣ

Herodian. I 540, 15 Lentz. Steph. Byz. 'Αλαί 'Αραφηνίδες . . . δασύνεται δὲ τὸ 'Αλαί, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι Μενάνδρου (τῷ οὕτως ἐπιγεγραμμένῳ add. Mein. in ed. Steph.) ἀπὸ τοῦ 'Αραφηνίδου 'Αλαῖς διακεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅς ἐστι τόπος τῆς 'Αττικῆς. Manuel. Moschop. p. 33 Titz. ἄλεσούριον δὲ δασύνεται . . καὶ 'Αλαεῖς ('Αλαεῖς Mein.) δράμα Μενάνδρου. cf. Eur. Iph. T. 1452 sq. Cram. Anecd. Par. I 397, 25 sq. Boeckh. Oec. Att. II 276. Bursian. Geogr. gr. I 348. 9. Κόνων 'Αλαεὺς est Demosth. 48, 5, Δεινίας 'Αλαεὺς C. I. I 341. 'probabile est unum alterumque eorum quae ex sequenti fabula adferuntur ex Halaensibus derivatum esse'. Mein. cf. fr. 26.

ΑΛΙΕΙΣ

Vel ut alii 'Αλιεύς. *Piscatores* fuerunt L. Pomponii Bononiensis. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 243. de argumento quae exposuit Birtius Elpid. 69 sq. ea vera esse neque adfirmare neque negare in animo est.

13 56/3

χαῖρ', ὦ φίλη γῆ, διὰ χρόνου πολλοῦ σ' ἰδὼν
ἀσπάζομαι· τουτὶ γὰρ οὐ πᾶσαν ποιῶ
τὴν γῆν, ὅταν δὲ τοῦμόν ἐσίδω χωρίον·
τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Stobaeus Floril. 56, 3 Μενάνδρου Ἀδελφῶν A. v. 4 Iustinus De monarch. 40 b (p. 148 Otto) ἐν Μισουμένῳ δὲ πάλιν ἀποφαίνων τῶν εἰς θεοὺς παραλαμβανομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος . . . ἐν Ἀλιεῦσι τὸ γὰρ κτλ. ac sic Ἀλιέων Stobaeo pro Ἀδελφῶν reposuit Grauert. Anal. hist. phil. 143. 1. σ'] δ' A. 2. ταυτὶ Voss. 3. τὴν γῆν] τινὰ γῆν Herwerd. Obs. crit. 85. οὐχὶ πᾶν ποιῶ γῆδιον Mein. Stob. III lxxi. ἐσίδω] ἐπίδω Elmsleius Ach. 42 auct., iniuria reprehensus a Fritzschio Arist. Thesm. 657 p. 242, siquidem ante vocalem comici sola εἰς forma utebantur. cf. Bachmann. Coniect. Arist. 87. 8. atque ἐφορᾶν sic Arist. Ach. 1156. Thesm. 1049. Ran. 879. ἐπιδέσθαι Nub. 289. 4. τὸ δὴ — λέγω θ. monost. 490.

3. τὴν γῆν non vituperandum est: cum enim dixerit χαῖρ' ὃ φῆλη γῆ, recte addit non *totam* terram a se salutari, sed exiguam eius partem, suum agellum. fortasse tamen γῆν τήνδ' *hanc meam patriam non totam saluto*, sed agellum. nam ὅδε pronomen comici cum substantivo coniungunt et addito articulo et omisso.

14 ✓

ὁ πρῶτος εὐρῶν διατροφήν πτωχῶ τέχνην
πολλοὺς ἐποίησεν ἀθλοῦς· ἀπλοῦν γὰρ ἦν
τὸν μὴ δυνάμενον ζῆν ἀλύπως ἀποθανεῖν.

Stobaeus Floril. 61, 1 Μενάνδρου Ἀλιέως A. Plaut. Trin. 2, 2, 58 *de mendico male meretur qui ei dat quod edit aut bibat: | nam et illud quod dat perdit et illi pròdit (i. e. producit) vitam ad miseriam.* (Toeppel. Progr. Neobr. 1857 p. 11.)

15

ὡς δὲ τὴν ἄκραν
κάμποντας ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ
ἀνηγάγοντο.

Bekker. Anecd. 402, 8 ἀνηγάγοντο· ἀνήχθησαν . . . Μένανδρος Ἀλιεῦσιν κτλ. κάμποντας Bekker.] κάμποντες. *ut nos promunturium flectentes viderunt, celeriter navem conscenderunt.*

16

ἔκλελάκτικεν
ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος —

Suidas ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλον. Μένανδρος . . . ἐν Ἀλιεῖ κτλ. idem ἐκλελάκτικεν· ἀποβέβηκεν, ἀπέφυγεν. Bekker Anecd. 410, 30 ἀνταλλαῖος (Mein. ἀντάλλαγος)

ἀντὶ τοῦ ἀνταλλοῦ. cf. 254. ἀνταλλοῦ Atticis quidem ignotum. manifesto oratio abrupta est.

17

δύ' οἰκίας

φηλοῦν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων.

Photius et Suidas φηλοῦν· ἀπατᾶν. Μένανδρος Ἀλιεῖ κτλ. Schol. Aristoph. Pac. 1165 φῆλος ὁ ἀπατεῶν. Μένανδρος Ἀλιεῖ δύ' — γερόντων. φηλοῦν] φίλων cod. Phot. φηλῶν Schol. Arist. et Porson. φήλων (adiect.) Naber. — Phot. φηλώματα· ἔξαπάτας. φηλοῦν γὰρ τὸ ἔξαπατᾶν. eadem fere Harpocr. φηλώματα. Bekker. Anecd. 315, 11 φηλώματα· αἱ ἀπάται, παρὰ τὸν φήληκα. φήληξ δ' ἐστὶν ὁ ὄλυνθος ὁ φαινόμενος μὲν πέπειρος, οὐκ ὦν δέ (sic ex Bekkeri emend.). 71, 4 φήληκες . . . παρὰ τὸ φηλοῦν, ὃ ἐστὶν ἀπατᾶν. Hesych. φηδῶσαι (φηλ.), φηλήτησι, φήλον, φηλωθεῖς. — in verbis δύ' οἰκίας vitium latere iure suspicabatur Iacobs. not. ms. δύο σκιάς φηλῶν — ὡς λέγουσ' Nauck. Ztschr. Gymnas. X 505. fortasse δυσηκοῖαν . . . | φ. γ. φηλῶν an φηλοῦν verum sit discerni non potest.

18

χαλεπὸν γε θυγάτηρ κτήμα καὶ δυσδιάθετον.

Stobaeus Floril. 77, 6 Μένανδρον Ἀλιεύς (i. e. Ἀλιεῦσι Mein.) A. cf. 60 et monost. 750. Hesychius οὐκ εὐδιάθετος· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι, unde Mein. in Menandro οὐκ εὐδιάθετον. 'metaphora a mercibus venum expositis petita. Lycon. Diog. L. 5, 65 βαρὺ φορτίον πατρὶ κόρη.' Mein. cf. etiam Cobet. Mnem. n. VIII 376.

19

δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 91, 5 Μένανδρος Ἀλιεῖ A. idem versus monost. 120 et sine auctoris fabulaeve nomine Hermog. Progymn. p. 8, 1 Spengel. 'interdum divitiae etiam humanum faciunt hominem'. est enim Stobaei liber Ἐπαινος πλούτου.

20

καὶ χρυσολαβὲς καλὸν πάνυ
ἐγχειρίδιον.

Pollux 10, 145 Εὐριπίδης μὲν ἐν Παλαμῆδει λέγει κώπην χρυσόκολλον, Μένανδρος δὲ ἐν Ἀλιεῦσι κτλ. ἐγχειρίδιον fr. 74, 6 et Hermipp. 46, 5.

21. 22. 23

παχὺς γὰρ ὕς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα.

ἔτρούφησεν ὥστε μὴ πολὺν τροφᾶν χρόνον.

ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολλάδας κείσθαι παχύν,
ὑπτιον, μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἔσθιόντα καὶ λέγοντα 'σῆπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.'

Athenaeus 12, 549 c μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου) Μένανδρος ἠκιστὰ γ' (τ' Α) ὢν λοίδορος ἐν τοῖς Ἀλιεῦσιν, τὸν μῦθον ὑποστησάμενος ὑπὲρ τινῶν φρυγᾶδων ἐξ Ἡρακλείας (fr. 21). καὶ πάλιν (fr. 22) καὶ ἔτι κτλ. ἀπέθανε δὲ βιώσας ἔτη πέντε πρὸς τοῖς πεντήκοντα, ὧν ἐτυράννησε τρία καὶ τριάκοντα, ἀπάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ τυράννων πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ διενηνοχῶς. χολλάδας, non χολάδας A. Bekker. Anecd. 72, 19 χολλάδες· διὰ δυοῖν λλ, αἰ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις. Bachmann. Anecd. I 418 χολλάδας διὰ τῶν δύο λλ, τὰς ἐν ταῖς λαγόσι σάρκας. οὕτως Φερεκράτης (246). — Athen. 12, 549 ab Διονύσιος ὁ Κλεάρχου τοῦ πρώτου τυραννήσαντος ἐν Ἡρακλείᾳ υἱός, καὶ αὐτὸς τῆς πατρίδος τυραννήσας ὑπὸ τροφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ συσχεθῆναι καὶ πνιγμῶ (i. e. τὸ πνεῦμα ἔχων ἄνω, Sosier. 1, 3). cf. Aelian. V. h. 9, 13 et quae ad Diphili *Amastri*n adnotavimus. Heraclea est Pontica. diversus ab hoc est Dionysius Heracleota philosophus ὁ Μεταθέμενος (Θεοφάντου υἱός Diog. L. 7, 166).

'induxerat poeta exsules Heracleotas de incredibili Dionysii edacitate querentes'. Mein. 'ut sus iacebat pronus'. cf. Cratin. 52. fr. 21. 22 desumpta sunt ex narratione exsulum, neque ullo modo, ut putabat Mein. Anal. Ath. 252, pugnant cum v. 23, 3 (ὑπτιον): nam tertio fragmento ipsius Dionysii verba continentur.

23, 1 scribendum esse *νῆ Δὲ ἐνθυμουμένῳ μοι θ.* κτλ. monui Mus. Rhen. XXX. 408. 9. 3. cf. Horat. C. 1, 15, 25 *sublimi anhelitu*.

24

εὐποροῦμεν, οὐδὲ μετρίως· ἐκ Κυῖνδων χρυσίον,
Περσικαὶ στολαὶ δὲ κείνται πορφυραῖ, τορεύματα
ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδια, τορεύματα,
κάκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια.

Athenaeus 11, 484 c λαβρώνια, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος . . . πλατὺ δ' ἐστὶ τῆ κατασκευῆ καὶ μέγα· ἔχει δὲ καὶ ὄτα μεγάλα. Μένανδρος Ἀλιεῖ κτλ. v. 4 extr. Athenaeus 11, 500 c τραγέλαφος· Μένανδρος δ' ἐν Ἀλιεῖ φησι τραγέλαφοι, λαβρώνιοι. Photius λαβρώνιον· εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῆ κατασκευῆ, καὶ μεγάλα ὄτα ἔχον. οὕτως Μένανδρος. 1. εὐπορου μὲν A. Κυῖνδων Mein.] κυλινδων A. 2. δὲ κεῖνται Heindorf. fil. ap. Mein. addend. ad Men. p. 562] δ' ἐκεῖναι. τορεύματ' A. πορφυρᾶ τε στρώματα Bentl. 3. ποτηρίδιά τε καὶ Bentl. ποτήρι' Ἰνδικά τε τορ. Jacobs. Addit. Athen. 261. 4. κάκτυπώματ' εὐπρόσωπα Dobr. Suid. λαβρώνιον· εἶδος ἐκπώματος. καὶ λαβρώνιος (Diphil. 80. Hipparch. 3. Poll. 6, 96).

‘militem audire mihi videor opes quas ex militia reportasset ambitiose enumerantem’. Mein. fortasse significatur Macedo τῶν ἀργυρασπίδων, qui thesauros in isto Ciliciae oppido multos per annos custodiebant. Strab. 14, 672 ὑπέροκειται δὲ τὰ Κυῖνδα τῆς Ἀγγιάλης ἔρμα, ᾧ ἐχρήσαντό ποτε οἱ Μακεδόνες γαζοφυλακίῳ. ἦρε δὲ τὰ χρήματα Εὐμένης ἀποστὰς Ἀντιγόνου. cf. Diodor. 18, 58. 9. 62. 19, 56. 20, 108. 9 (Ol. 115, 3 — 119, 3). Plut. Eumen. 13 init. 16. Demetr. 32 init. Droysen. Hellen. I 195 not. 199. 321. 525. 545. 557. — etiam τραγέλαφοι hic sunt pocula, ut Diphil. 80.

in v. 2 sequor Bentleium. in v. 3 constat corruptum esse ποτηρίδια, quae forma deminutiva neque exstare usquam videtur neque decet militem gloriosum. restituto eo quod in tali rerum pretiosarum indice deesse vix poterat scr. ποτήρι' ἄλλα τ' ἀργυρώματα. cf. Antiphan. 224. Menand. 537, 7. Apollod. Gel. 3. neque πρόσωπα in v. 4 sanum est: fort. κάκτυπωμάτων τὰ πρῶτα.

25

καὶ θάλαττα βορβορώδης, ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Athenaeus 7, 303 c μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου . . . Μένανδρος Ἀλιεῦσι κτλ. καὶ θάλασσα καὶ A. alterum καὶ eiecit Bentl. θάλαττα Mein. Μένανδρος add. Dalecamp.

26

ἀναπετῶ τουτὶ προσελθὼν κοῦκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

Suidas et Zonaras 204 ἀναπετῶ· ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσιν κτλ. προσελθὼν D Suid. et Zon.] προελθὼν A K. Ἀλιεῦσι Kuster.] ἄλλοις. an Ἀλαεῦσι? — τουτὶ, τὸ θύριον Dobr.

‘suspisor haec ab eo piscatore pronuntiarī, qui cistam monumenta puellae condentem recluderet’. Bernhardt. — fort. ἀναπετῶ | τουτὶ κτλ.

27

ἀμφιβλήστρω περιβάλλεται

Μένανδρος ἔφη ἐν Ἀλιεῖ. Poll. 10, 132. περιβάλλεται vel περιβέβληται Mein., 'numeris anapaesticis'. simillime Herodot. 1, 141. cf. 2, 95. Aesch. Ag. 1382. Choeph. 492.

28

ἡδυλίξειν

Photius ἡδυλισμός· εἶδος τι κολακείας. καὶ Μένανδρος ἐν Ἀλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίξειν. Eustath. 1417, 21 ἡδυλισμός, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλίξειν παρὰ Μενάνδρω. Hesych. ἡδυλίσαι· συνουσιάζειν. ἡδυλισμός· συνουσία.

29

ἡ λαμπήνη

. . . ἐν τοῖς Μενάνδρου Ἀλιεῦσιν Pollux 10, 52. Phot. λαμπήνη· εἶδος ἄρματος ἀμάξης (ἀρμαμάξης Dobr.). οὕτω Μένανδρος. Hesych. λαμπήνη· εἶδος ἀμάξης ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἡ ἀρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς. similiter Suid. λαμπήνη. cf. Soph. fr. 405 N. Posidipp. 10.

Praeterea cf. fr. 8.

ANATIΘEMENH H MEΣΣHNIΑ

Sic solus Suidas (fr. 32): ceteri aut Ἀνατιθεμένην aut Μεσσηνίαν commemorant, unde Meinekius fortasse non unam, sed duas fuisse fabulas coniecit. ἀνατίθεσθαι, *sententiam mutare*, saepissime Plato. ac proprie οἱ πεττεύοντες dicebantur ἀνατίθεσθαι. cf. fr. 86. si Suidas recte titulum coniunctim scripsit, consentaneum est puellam Messeniam dici, 'quae cum amatori nuptiarum spem fecisset, postea sententiam mutarit' (Mein.) nuptiarumque diem simulatione et fallaciis distulerit. — Demetrius De elocut. 153 de artificio Socratis in Nubibus (177 sq.) disputans ἐκ δύο τόπων ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ χάρις. οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη (cf. 152), ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις. ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γριῖφος . . . καὶ παρὰ Μενάνδρω δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσσηνίας. cf. Fritzscher. Adversar. I p. 9—11.

30

οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάρους τοὺς στρογγύλους
ὑδρευον ἀνδρειότατα κηπουροὶ πάλιν.

B. 'ἦντλον' λέγειν δεῖ καὶ 'κάρους' οὐ δεῖ λέγειν,
ἀλλ' 'ἀντλιαντλητῆρας'.

Bekker. Anecd. 411, 12, ἀντλιαντλητῆρα. Μένανδρος Μεσσηνία
κτλ. 1. τοὺς στρ. Bekker.] στρ. 2. κηπουροὶ Mein.] κηπ . . .

v. 3. 4, quos perperam Meinekius grammatici esse putabat, alteri personae tribuit Buttmann. (Mein. Men. rel. 562). si non essent Menandri, ille λέξεων χρησίμων auctor non habebat quo sententiam suam firmaret. nam propter ipsam illam vocem (ἀντλιαντλ.) Menandri eclogam attulit. atque haud raro in comoedia qui non satis attice loqui videntur ab altera persona sic castigantur.

31

τίθην' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
πλείω.

Aelianus N. an. 13, 4 (ὑπὲρ τοῦ καλλιωνύμου) Ἀριστοτέλης (H. an. 8, 506 b 10) λέγει ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθήμενὴν ἔχει χολήν πολλήν... καὶ μαρτυρεῖ τούτοις ὁ Μένανδρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οἶμαι λέγων κτλ. Plin. N. h. 32, 69 *callionymi fel...* *nulli hoc piscium copiosius, ut existimavit Menander quoque in comoediis.* cf. Anaxipp. 2, 2. Athen. 7, 282 cd. — amatoris esse puellae nimiam exprobrantis iracundiam sententia est Fritzschi p. 10.

32

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κελύνηκ' ἄγγελον.

Apostolius 3, 71 Ἀράβιος ἀύλητής· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ διαλεγόμενων... Μένανδρος Μεσσηνίᾳ κτλ. ἄγγελον Mein.] ἀύλόν. Suidas Ἀράβιος ἄγγελος· Μένανδρος Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνίᾳ, παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος ἀύλητής. Proverbia Coisl. 40 p. 124 ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος ἀύλητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησὶν, ἐξέυρηκα σύμβουλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κελύνηκ' ἄγγελον. Hesych. Ἀράβιος ἄγγελος· παροιμία παρὰ τὸ Ἀράβιος ἀύλητής παραλαβανομένη ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγόμενων. cf. 871 et quae adnotavimus ad Canthar. 1, ubi ante 'Dion. Perieg.' add. 'Eustath.'

33

ἠγεῖται μ' ὄλωσ
ἐπικόπανόν τι.

Pollux 10, 101 τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον. ἔστι δὲ τούνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ κτλ. idem 6, 90 ἐπύληνον, ὅπερ ἢ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ. μ' Hemsterh.] μὲν. 'me quidem plane mensam coquinariam quandam existimat: adeo scilicet me verberibus lacerat.' Bentl. Epist. Hemsterh. 62. puellam de acceptis iniuriis queri arbitratur Fritzschi. p. 10.

34

Suidas ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη (ἐν Ἀνατιθεμένη om. C). Apost. 2, 12 ἀλ. τ. ἐπὶ Σ . . . μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη. Zenob. 2, 17 ἀλ. τ. ἐπὶ Σ. ταύτης μέμνηται Μένανδρος. cf. Cratin. 442. Alexid. 305.

35

Harpocration 127 μετοίκιον· Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη . . . πρὸς ταῖς ἰβ' δραγμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (i. e. τοὺς μετοίκους) τελεῖν, ἴσως τῷ τελώνῃ (τῷ γραμματεῖ Poll. 3, 55). eadem omissis tamen fabularum titulis et tribus verbis extremis Photius 263, 3 et Suidas. cf. Boeckh. Oec. Att. I 446. Schoemann Ant. gr.² I 366.

36

ἴσσα

ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἐτέρωθι. Photius 114, 7 et Suidas (qui ζ λαχόντων). cf. Plat. com. 66. Nauck. Aristoph. Byz. 161. — exclamatio hominum alienis malis gaudentium.

37

Photius et Suidas ψύλλα καὶ ψύλλαι· θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ (4, 173) Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης, καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα. 'Psyllus Ienonis nomen est in Anthol. Palat. 7, 403'. Mein. Steph. Byz. Ψύλλοι, καὶ Ψυλλικὸς κόλπος ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ.

ΑΝΔΡΙΑ

Terent. Andr. prol. 9 *Menander fecit Andriam et Perinthiam: qui utramvis recte noverit, ambas noverit; non ita dissimili sunt argumento, at tamen dissimili oratione sunt factae et stilo. quae convenere in Andriam ex Perinthia fatetur transtulisse atque usum pro suis.* Donatus ad v. 10 *prima scaena Perinthiae fere eisdem verbis quibus Andria scripta est; cetera dissimilia sunt, exceptis duobus locis, altero ad versus XI, altero ad versus XX, qui in utraque fabula positi sunt.* idem ad v. 13 *consciis sibi est (Terentius) primam scaenam de Perinthia esse translataam, ubi senex ita cum uxore loquitur, ut apud Terentium cum liberto: at in Andria Menandri solus senex est.* ac didascaliam: *graeca Menandru.* cf. Grauert. Anal. p. 173 sq. prius a Menandro scriptam esse *Andriam* ut simpliciore fabulam arbitratur Ilnius (Quaest. Terent. 9), postea

inmutatam orationis forma paucisque scaenis auctam pro uno amore duobus inlatis et Charini Byrrhiaequae personis additis (Donat. 2, 1, 1) *Perinthiae* nomine iteratam. apud Terentium autem nihil praeter scaenas 2, 1. 2. 4, 1. 2. 5, 5. 6 ex *Perinthia* fluxisse (p. 5—8). cf. etiam quae de Menandreae fabulae dispositione disputavit Dziatzko Mus. Rh. XXXI 235 sq. de Caecilii Statii *Andria* ambigua est quaestio. cf. Ritschl. Parerg. 133. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 37. Dziatzko p. 247 n. 1. — scripturas cod. Paris. indic. Dziatzko.

38

Terentius Andr. 1, 2, 33 *nil me fallis*. Donatus (schol. 1) *id est non te ignoro, non me decipis. sic Menander* ΝΥΝΔ . ΟΥΛΕΝ Ο-Θ ΛCMENAM . (schol. 2) *figura* ΛΗΝΙC αλοco . ΟΥΕΝΛΙΕ . ΛΛΝΘ ΛΝΙCΑΝ . (schol. 3) *lates, ut sit* ΟΥΔΕΝΜΕΛΕΛΗΘΑC *nihil me fallis*. ex quibus νῦν δ' οὐ λέληθας μὴν ἐμέ, *figura* ἑλληνισμός, οὐδέν με λανθάνοις ἄν, οὐδέν με λέληθας exsculpsent.

39

εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν
οἱ τὰς ὄφρῳς αἴροντες.

Terentius 2, 4, 3 *venit meditatatus alicunde ex solo loco, orationem sperat invenisse se*. Donatus *Menander* ΕΥΠΕΙΚΟΝΕΙΝΑΙΟΛ- CΙΤΗΝΕΡΕΜΙΑΝΟΙΤΑC ΟΦΡΙCΑΙ pontef. οἱ τὰς ὄφρ. αἴρ. philo- sphi sunt.

40

Terentius 3, 1, 15 *Iunó Lucina, fér opem*. Donatus *obstetriciam hanc potestatem Iunoni attribuit Terentius, quamquam Menander illam Dianam adpellet*. Eugraphius *hanc (Iunonem) quidam tamen potius Dianam esse dixerunt: nam ita Menander ipsam vocat cum dicit "Αρτεμιν*. Schol. Theocrit. 2, 66 καὶ παρὰ Μενάνδρω· 'αἱ κνῖσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν "Αρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διε- κορήθητε'. 'quae ita scribenda videntur καὶ παρὰ Μενάνδρω αἱ κνῖσκουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν "Αρτεμιν ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διε- κορήθησαν.' Mein. ac διεκορήθησαν Ambros. Ziegler. p. 23. εἰώ- θασιν ἐπικαλεῖσθαι Duebner. ἐπικαλεῖσθαι — ἀξιοῦσι συγγνωμο- νῆσαι Ahrens.

41

λούσατ' αὐτὴν αὐτίκα.

Terentius 3, 2, 3 *nunc primum fac ista ut lavet*. Donatus (schol. 1) *Menander* ΛΟΥC . ΛΤΑΥΤΚΝ. (schol. 2) *sic enim et Men-*

ander ΛΟΥΚΑΤΕΛΑΡΤΗΝΥΤΙΣΑ. αντίκα Bentl., ὡς τάχιστα Grauert, ὅτι τ. Mein.

42

καὶ τεττάρων ῥῶν μετὰ τοῦτο, φιλιότη, τὸ νεοττίον.

Photius et Suidas νεοττός· ἡ τοῦ ῥῶς λέκιδος καὶ τὸ πυρρόν. Μένανδρος Ἀνδρία κτλ. praecceptum obstetricis est. Terent. 3, 2, 3 *postea deinde quod iussi ei dari bibere et quantum imperavi, date.* τὸ νεοττίον (vel. τὸν νοττόν) Mein.] τὸν νεοττόν Phot. et Suid. A. τῶν νεοττῶν Suid. VC. τὸ νεοττόν Med., probatum Bentleio et Dobraeo. Hesych. νεοττίον· Ἀττικοὶ τοῦ ῥῶς τὴν λέκιδον. cf. Diphil. 121. ceterum versus etiam sic distingui possunt: καὶ τεττάρων | ῥῶν κτλ.

43

Terentius 3, 4, 13 *quidnam auidio?* Donatus *legitur et audiam.* Menander enim sic ait ΠΡΟΤΟΝΚΥΜΕ, unde Dziatzko p. 238 τί ποτ' ἀκούσομαι; antehac ex scriptura editionum opinor effecerant τί δὴ ποτ' ἀκούσω; (coni. aor.).

44

Terentius 3, 5, 5 *posthac incolumem sat scio fore me, si devito hoc malum.* Donatus Menander sic: ΛΗΘΕΟΘΕΤΗΘ . ΚΑΝΑΠΟΛ- CΙΜΠΠΙΕ *et est sensus: tam difficile est hinc evadere, ut qui hinc evaserit videatur immortalis futurus.* unde Dziatzko ἐνθένδε σωθεὶς οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ (fort. ἀπολοίμην ἔτι vel ἐγώ). ante illum Casaubonus ἐνθεν ἀποφεύγων (ἐνθένδ' ἀποφυγὼν Mein.) οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ.

45

Terentius 4, 3 11 *ex ara hinc sume verbenas tibi.* Donatus (schol. 1) *ex ara, sc. Apollinis, quem Δήλιον Menander vocat.* ΛΡΙΑΙΟΝ Par. cassion al. (schol. 2) Menander sic ΚΟΛΕΞΙΛCCΥ- ΜΥΡΡΥΝΑΣ ΧΧΗΛΑ . ΙΕ ΤΕΙΝΕ. Servius Verg. Aen. 12, 120 *abusive verbenas iam vocamus omnes frondes sacratas, ut est laurus, oliva vel myrtus.* Terentius *'ex ara sume hinc verbenas.'* nam myrtum fuisse Menander testatur, de quo Terentius transtulit. ἀπὸ δεξιᾶς σὺ μυρρίνης κλάδους λαβέ Bentl. ἀφ' ἑστίας σὺ μυρρίνας δέχου, δύστηνε Jacobs. ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας τασδί λαβὼν ὑπότεινε Mein. ἀπὸ δ' ἑστίας σὺ μυρρίνας | ἐπὶ γῆς διάτεινε Duebner. ἀπὸ τῆς ἑστίας | σὺ μυρρίνας τασδί L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869 p. 523, cassion et eteigne non sanata censens. ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας

χρηῆσαι, γύναι Dziatzko 239. quibus omnibus unum adicio, formam Λοξία (genet.) neque comicis neque tragicis usitatam fuisse.

46

Terentius 4, 4, 55 *paullum interesse censes, ex animo omnia ut fert natura, facias, an de industria?* Donatus haec sententia a Terentio ἐρωτηματικῶς prolata est, quam Menander ἐπιδεικτικῶς posuit.

47

Terentius 5, 4, 16 *sic Crito est hic. Donatus hic Chremes traducit illum ab iracundia dicendo sic esse cum. Menander οὕτως αὐτός ἐστιν. et recte: quia naturae ignoscitur, voluntati non item.* οτογ αΥτοc; ετιν Par. οὕτως οὐτός ἐστι. Buttmann.

48

τὸ δ' ἐρᾶν ἐπισκοτεῖ
ἅπασιν, ὡς ἔοικε, καὶ τοῖς εὐλόγως
καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσιν.

Stobaeus Floril. 64, 15 *Μενάνδρου ἀνδρεία* A. 2. ἅπασιν om. Voss. 3. κακῶς Clericus] καλῶς. εἰ λόγων Mein. in ed. Stob., καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ τοῖς κακῶς φρονοῦσιν idem Stob. III lxxii. neque Terent. 1, 3, 12 neque Caecil. ap. Cic. Tusc. 4, 32, 68 magnam habent similitudinem.

49

Terentius 3, 3, 11 *ne me obsecra.* Donatus T. Ω ΛΛ. HNIC MOη . M . h . Ν . ΛΙ . TANEREMMACOR . corrigunt τῷ ἑλληνισμῷ 'μὴ λιάνευε, μὴ μάχου'. Grauertus non Menandri fragmentum, sed Attici sermonis exemplum illis verbis contineri arbitratur.

50

ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

Menander monost. 190 et omisso auctoris nomine Suidas. ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θ., ἀλλ' ὡς δ. ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται Πλάτων ἐν Ἰππία. Hipp. mai. 301 c τοιαῦτα τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεται τις (φασὶν ἄνθρωποι ἐκάστοτε παροιμιαζόμενοι), ἀλλ' οἷα δύναται. cf. Demosth. 57, 31. Diogen. Vind. 2, 81. Gregor. Cypr. Mosq. 3, 57. Macar. 4, 31. Apost. 8, 38. itaque proverbium multo antiquius est Menandro; tamen recte Heindorfius (Plat. Cratyl. 425 c) versum illum ad *Andriam*

rettulisse videtur conl. Terent. 4, 5, 10 *ut quimus, aiunt, quando ut volumus non licet.* cf. tamen Dziatzko 242.

Praeterea Menandrum Donatus commemorat 2, 1, 1 (cf. quae ad titulum adnotavimus). 4, 5, 6, *estne hic Critó, sobrínus Chrýsidis?* Donatus *sobrini sunt consobrinorum filii: nam sic dicit Menander.* (cf. Dziatzko 240. 1). 5, 3, 20 *domus, úxor, líberi ínventi ínvitó patre.* Donatus *mira gravitate sensus elatus est: nec de Menandro, sed proprium Terentii.*

Quae Terentius ex Euripidis tragoediis videri possit hausisse 2 (3), 5, 15 *verum illud verbumst, vólgo quod dici solet, omnis sibi malle mélius esse quam álteri* (Eur. Med. 85. 6); 4, 1, 16 *atqui aliquis dicat 'nil promóveris': multúm: molestus certe ei fuero* (Hippol. 1297); 5, 4, 17 *si mihi pergit quae volt dicere, ea quae non volt aúdiat* (Alcest. 704. 5), ea non ex Euripide ipso, sed ex Menandro Euripidis imitatore in Andriam translata esse Meinekius arbitratur Quaest. Menandr. 42 sq. — etiam proverbium quod apud Millerum Mélanges 379) est *ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον* (adesp. 747. Terent. 2, 3, 7 *dictum ac factum*) ad Menandri Andriam refert Meinekius Herm. III 456. denique fr. 797 ad eandem referebat Clericus conl. Terent. 3, 3, 23.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΣ Η ΚΡΗΣ

Sic Athen. 6, 243 b (fr. 56), *Κρής* Schol. Arist. Lys. 378 (fr. 57), plerumque *Ἀνδρόγυνος* dicitur. *Androgynos* fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 37. — Plat. Symp. 189 e *ἀνδρόγυνον . . . καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος, νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνειδίει ὄνομα κείμενον.* Suid. *ἀνδρόγυνος· ὁ . . . τὰ ἀνδρὸς ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἄνανδρος καὶ ἐρμαφρόδιτος.* Bekker. Anecd. 393, 29 *ἀνδρόγυνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἔχόντων.* 11, 29 *ἀνδρόγυνον ἄθυρμα· εἰ θέλοις γύννιν (γύννιν Arist. Thesm. 136) τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἄν.*

51

*τὰ προσπεσόντα προσδοκᾶν ἅπαντα δεῖ
ἄνθρωπον ὄντα· παραμένει γὰρ οὐδὲ ἓν.*

Stobaeus Floril. 108, 38 *Μενάνδρου Ἀνδρογύνου Α.* 'quae semel acciderunt denuo ne accidant verendum est.' 'cf. Syri sententia Senec. Cons. Marc. 9. De tranquill. 11 *cuius potest accidere quod cuiquam potest.* 2. cf. 128, 2.

52

*πλήσας γὰρ ἔφερον ἐκ παρατάξεώς ποθεν
τὰς ἐν Λαμῖα πάσας.*

Photius et Suidas *Λάμια*. ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας ὅθεν ὀρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνέκησαν. *Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ* κτλ. cf. Apostol. 10, 44. Arsenius Ion. 332. — πλήσας Phot. Apost. et ABE Suid.] πλήξας rel. Suid. πάσας Arsen. ἔφερον] ἔφθειρον Suid. Apost. ἔφθειρ' Bernhardy. πλήσας παρέφερον H. Iacobi V cclxii conl. Plat. com. 71, quo non plus ad intellegendum versum proficitur quam eis quae profert Herwerd. Anal. crit. 38.

53

τὸ γὰρ σύνηδες οὐδαμοῦ παροπτέον.

Stobaeus Floril. 44, 5 *Μενάνδρου Ἀνδρογύνῳ* A. om. fabulae titulo Anton. Mel. 102 p. 168. cf. 726.

54

μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράταν, Δία.

Photius et Suidas φίλιος (Ζεὺς), ὃ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. *Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ* κτλ. μαρτύρωμαι τὸν φίλον cod. Phot.

55

Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος

Schol. Platon. 367 Bekk. *Μυσῶν ἔσχατος ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων* . . . *Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ* κτλ. Append. Vat. I 64 ἔσχατος *Μυσῶν*. μέμνηται ταύτης *Μένανδρος*. quae tamen etiam ad *Ephesium* possunt pertinere. cf. 199. 751. Magnet. 5. Philem. 77.

56

Athenaeus 6, 243 b *μνημονεύει (Μένανδρος) αὐτοῦ (Χαιρέφωντος τοῦ παρασίτου) καὶ ἐν Ἀνδρογύνῳ ἢ Κρητί*.

57

Schol. Lys. 378 *περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρητί φησι. Κρητί Albert.] Κρήτη*.

58

Schol. Ven. Hom. Il. 13, 291 *καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα ἄτραύματα ἔχων οὐχ ἑτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών'. ἀνδρογύης καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων τῆς δειλλίας σημεῖα καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. comici vel tragici poetae hic versum latere indicavit Mein. Cur. crit. 34.*

ἀνδρογύνος ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων idem IIII 687. pro ἀνδρογύνης καὶ ἔτ' ὀλίγα dubitans ἀνδρογύνης καὶ τὸ λεγόμενον Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 374. Μένανδρος Ἀνδρογύνῃ ἢ Κρητί' ὄλωλα τρ. ἐξ. ἔχων τῆς δ. σ. κούχλ τοῦ θρ. Preller Phil. III 522. at quis umquam talia de se ipse praedicavit? itaque certe ὄλωλε vel ὄλωλας scribendum erat vel potius ἀπόλ., cum ὄλωλα non sit comicorum. (ed fortasse sic verba constituenda: (Μένανδρος) Ἀνδρογύνῃ . . . sexcidit fragm.) καὶ μετ' ὀλίγα· τραύματ' ἐξ. ἔχων κτλ.

ΑΝΕΨΙΟΙ

Consobrini fuerunt L. Afranii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 170.

59 ✓

φύσει γάρ ἐστ' ἔρωσ
τοῦ νομοθετοῦντος κωφόν· ἅμα δ' οὐ ράδιον
νεότητα νικᾶν ἐστὶ καὶ θεὸν λόγῳ.

Stobaeus Floril. 64, 17 Μενάνδρου Ἀνεψιός Α. 2. νομοθετοῦντος AB Trinc. ἅμα — λόγῳ om. Voss. — apte O. Ribbeck. p. 210 confert Afranii fr. 31 *amentes, quibus animi non sunt integri, surde audiunt.*

60

εὐδαιμονία τοῦτ' ἐστὶν υἱὸς νοῦν ἔχων·
ἀλλὰ θυγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρί.

Stobaeus Floril. 77, 4 Μενάνδρου, 5 Μενάνδρου Ἀνεψιοῖς Α. . ad unum fr. coniunxit Grotius. 1. εὐδαιμονία H. Steph.] εὐδαιμονίας. 2. B. ἀλλὰ θυγάτηρ; A. κτῆμ' ἐστὶν κτλ. Nauck.

61

ὁ φανός ἐστὶ μεστὸς ὕδατος οὐτοσί,
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν.

Athenaeus 15, 700 b ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα· οἱ δὲ τὴν ἐκ τινων ξύλων τετυμημένην δέσμη. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς (ἀνεψιός Α) κτλ. 2. δεῖτε Α. ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν Bentr.] ἀλλὰ ποδιεν αὐτόν Α. Phot. 639, 4 φανός· λαμπὰς ἢ ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Bachmann. Anecd. I 403, 11 φανός· λαμπὰς ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Eustath. 1571, 3 τὸ φανίον ἐκ τοῦ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἢ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ. — cf. Nicostr. 22. fax erat aquae plena: itaque non concuti eam oportebat, ut fulgor excitaretur, sed aquam excuti.

62

οἷσ' εἰσιῶν

πανόν, λύχρον, λυχνοῦχον, ὅ τι πάρεστι· φῶς
μόνον πολὺ ποίει.

Athenaeus 15, 700 de πανὸς ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς κτλ. 1. οἷσ' add. Dobr. 2. πάρεστιν A. 3. ποίει Dalecamp.] ποιεῖ A. 'quidquid praesto est effer: modo claram fac lucem'. Xen. Hell. 6, 2, 29 πρὸ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει. — tetrametr. (om. λύχρον) οἷσ' ἰῶν πανόν — μόνον | πολὺ ποίει L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869, 524.

63 56/7

τὰ κακῶς τρέφοντα χωρὶ' ἀνδρείους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 56, 7 Μενάνδρου Ἀνεψιοῖ A. — verum esse norunt Borussi non minus quam Attici.

ΑΠΙΣΤΟΣ

Alciphr. Epist. 2, 4, 6 πάντα μετέωρα νῦν ἔστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργῶρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων. dubium est suspiciosum significet an hominem cui fides haberi non possit.

64

ῶμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι

ὁ γέρον, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην
ἄβραν ἔσεσθαι.

Suidas ἄβρα· οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὐμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότεριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενῆς εἴτε μὴ. Μένανδρος Σικωνίῳ . . . Ἀπίστῳ κτλ. Dobraeus hoc cum fragmento Sicyonii (438) quod apud Suidam praecedat coniungit alteri personae tribuens (B. ἀπίστον· ῶμην vel ἄπιστά γ'· ῶμην). at nequaquam coeunt sententiae. de ἄβρα cf. etiam Etym. m. 4, 22. Bekker. Anecd. 321, 12 sq.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ Η ΑΤΑΛΗΤΡΙΣ

Etymolog. magn. 149, 18 ἀρρηφορεῖν· τέσσαρες παῖδες ἐχειροτονοῦντο κατ' εὐγένειαν ἀρρηφόροι, ἀπὸ ἐτῶν ἐπτὰ μέχρις ἑνδεκά. τούτων δὲ δύο διεκρίνοντο, οἱ (αἱ) τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἤρχον[το] καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν καὶ χρυσία. similiter Harpocrat. ἀρρηφορεῖν. cf. Schoemann. Ant. gr.² II 453.

οὐ γαμείς, ἂν νοῦν ἔχῃς,
 τοῦτον καταλιπὼν τὸν βίον· γεγάμηκα γὰρ
 αὐτός· διὰ τοῦτο σοὶ παραινῶ μὴ γαμεῖν.
 B. δεδογμένον τὸ πρᾶγμ'· ἀνερρίφθω κύβος.
 5 A. πέραινε. σωθείης δὲ νῦν. ἀληθινὸν
 εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων,
 οὐ Διβυκόν, οὐδ' Αἰγαῖον
 οὗ τῶν τριάκοντ' οὐκ ἀπόλλυται τρία
 πλοιάρια· γήμας δ' οὐδὲ εἰς σέσωσθ' ὄλωσ.

Athenaeus 13, 559 de Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Ἀύλητριδί
 κτλ. ἂν Dindf.] ἔαν. 3. καὐτός Mein. τοῦτο σοὶ Cobet. N. 1. 76]
 τοῦτό σοι. 4. ἀνερίφθω A. 5. σωθείης δέ· νῦν ἄλ. Iacobs. at cf.
 adesp. 1225. 6. σεαντὸν ἐμβάλλεις A. 8. οὗ] οὐ A. 7. οὐδ'
 Αἰγύπτιον add. Grot. οὐδὲ Σικελικόν Cobet. N. 1. 76. quidni οὐδὲ
 Κρητικόν (Horat. C. 1, 26, 2)?

4. cf. Aristoph. fr. 673. frustra Herwerd. Anal. crit. 41 arti-
 culum desiderat. 6. de postposita γάρ cf. Antiphan. 26, 22.

ἔαν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην
 ταύτην τις ἢ τίτθην καλῆ, πέρας ποιεῖ
 λαλιᾶς· τὸ Δωδωναῖον ἂν τις χαλκίον,
 ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἦν παράψηθ' ὁ παριών,
 5 τὴν ἡμέραν ὄλην, καταπαύσαι θᾶττον ἢ
 ταύτην λαλοῦσαν· νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

Stephanus Byz. Δωδώνη. μέμνηται αὐτῆς (τῆς παροιμίας) Μέν-
 ανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ κτλ. Zenob. 6, 5 τὸ Δωδωναῖον χαλκίον·
 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ Ἀρρηφόρῳ. Suid. Δωδωναῖον χαλκίον . . .
 κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀύλητριδί (αὐλητρίσι VC). 2. ἢ
 Bentl.] ἦν S. ἢ τιθιολαβῆ Naber Mnem. nov VII 413. at Graeci
 dicunt τιθολ. 3. Δωδωνεῖον S. 5. καταπαύσαι S.

2. πέρας οὐ ποιεῖ Bentl. 'numquam loquendi finem facit'. contra
 dicit Cobet. N. 1. 71 'πέρας est τὸ ἐκάστου ἔσχατον, id quod in
 quaque re *extremum* est quo perveniri potest et quo non est pro-
 gredi ulterius. cf. Hegesipp. 1, 4. Posidipp. 26, 17. Damox.
 3, 9.' non ubique tamen eam esse vocis significationem docet
 fr. 418. — 5. de forma optat. καταπαύσαι cf. Bamberg. Jahresber.
 III 12. 13.

67

πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους
ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὄλην ἐπίνομεν
τὴν νύκτα διὰ σὲ καὶ σφόδρ' ἄκρατόν μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.

Athenaeus 10, 442 d Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Ἀύλητρίδι κτλ. v. 1—3 Aelian. V. h. 3, 14 extr. ὁμολογεῖν τούτοις (τοῖς κατηγοροῦσι Βυζαντίων) ζοικε καὶ ὁ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ· μεθύσους — νύκτα. v. 2 sq. Eustath. 1504, 63 ἔμπορος γοῦν τις μέθυσος παρὰ Μενάνδρῳ . . . οὕτως· ὄλην κτλ. idem Dionys. Perieg. 804 κωμωδοῦνται εἰς μέθην οἱ παλαιοὶ Βυζάντιοι. Pollux 6, 25 ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν Μενάνδρῳ δεδόσθω. cf. Lobeck. Phryn. 151. 2 et de Byzantiis Strattid. 36. 3. διὰ σὲ] νῆ Δία Herwerd. Obs. crit. 122. Θάσιον Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xviii. de μοι δοκῶ cf. Clearch. 5.

68

60/5

τὰ πατρῶα μὲν ποιεῖ καιρὸς ποτε
ἀλλότρια, σφῆζει δ' αὐτὰ που τὰ σώματα·
βίου δ' ἔνεστιν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.

Stobaeus Floril. 60, 5 Μενάνδρου Ἀύλητρίδος A. 1. τὰ γὰρ π. Grotius. τὰ μὲν π. μεταποιεῖ Jacobs. Anthol. 12 p. 105. ποιεῖ] ποτ' A. 2. σφῆζει] δουλοῖ Mein. fort. χρώζει. temporis iniquitate non solum bonorum possessio transmutatur, sed interdum etiam corporum ipsorum colores inficiuntur et vitiantur. cf. Alexid. 141, 9. 3. ἔνεστιν Gesn. 3] ἔνεστι μιὰ A.

69

ἐλλέβορον ἤδη πάποτ' ἐπιες, Σωσία;
B. ἄπαξ. A. πάλιν νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς.

Athenaeus 10, 446 d Μένανδρος Ἀύλητρίδι κτλ. (αὐλητρίσι A). 1. ἐλλέβορον Heringa Observ. 224] βαλ' ἐς κόρον A. Σωσία Heringa. B. ἄπαξ. A. Cobet. N. 1. 22] σωσιλαπᾶσιν A (i. e. Σωσία ἄπασιν). 2. παλινυν A. μαίνει Heringa] μένει A.

70

πάντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ
ιερόν· ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν ὁ λαλήσων θεός.

Iustinus De mon. 40 b (150 Otto) ὁ αὐτὸς (Μένανδρος) καὶ ἐν Ἀύλητρίσι κτλ. 1. πανταγῆ ἐστὶ Bentl. πάντη' στὶ Mein. 2. monost.

432 ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστὶν ἐν ἐκάστῳ θεός. recte Bentl. 'si rectam rationem sequimur, ubique templum et oraculum est: mens enim cuiusque est deus ille oracula daturus, quem frustra alibi quaesiveris'. itaque frustra ἐστὶ τῶν χρηστῶν Herwerd. Nov. add. crit. 39.

71

ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.

Etymol. Gudian. ζωπυρεῖν κυρίως τὸ τοὺς ἄνθρακας φυσᾶν, ὡς τὸ κτλ. Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ, et sine poetae fabulaeve indicio Etym. m. 413, 6. Cramer. Anecd. Ox. II 443, 16. ὦ om. et ἀναζωπύρει Et. Gud.

72

ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Orion Antholognom. 1, 11 ἐξ Ἀρρηφόρου Μενάνδρου. Stob. Append. Flor. 163 b (Mein. III 231) ἐτέρων. Anton. Mel. 1, 48. Maxim. p. 278. cf. Wachsmuth Stud. Gnom. gr. 139. W. Meier Gnom. Urb. A 9 p. 424. repetitur 143. monost. 26.

73

ἢ χαλκοῦν μέγα

ὀλκείον

Pollux 10, 176 ὀλκείον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν, ὡς ἐν Ἀρρηφόρῳ Μενάνδρου κτλ. cf. Philem. 17.

ΑΣΠΗΣ

Clircum significari pleraque fragmenta demonstrant.

74

ὦ τρισάθλιοι

τί πλέον ἔχουσι τῶν ἄλλων; βίον
ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια
τηροῦντες, οἱ τὰς ἀκροπόλεις κεκτημένοι·
εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὕτω ῥαδίως
ἐγχειρίδιον ἔχοντας αὐτοῖς προσιέναι,
οἷαν δίκην διδῶσιν.

Stobaeus Floril. 49, 8 (ψόγος τυραννίδος) Μενάνδρου Ἀσπίδος Voss. Hens. 2. βασιλεῖς init. add. Grotius. οἱ πλέον ἔχειν ζητοῦσι τῶν ἄλλων Cobet. N. I. 76. mihi σατράπαι initio videtur excidisse. 3. οἰκτρὸν οἱ A. 4. ἢ τὰς Mein. 5. οὕτω] οὗτοι Porson. Arist. Vesp. 632.

75

ὃ βούλεται γὰρ μόνον ὄρων καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστος ἔσται τῆς ἀληθείας κριτής.

Stobaeus Floril. 23, 4 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 23, 3) Ἀσπίδος
A. 2. ἔσται AB] ἔστι. 'loquitur de certo quodam homine': Mein.
nam si quod vult tantummodo videt cet.

76ab

στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας
ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὐπορον.

Stobaeus Floril. 53, 5 (ψόγος τόλμης) Μενάνδρου Ἀσπίδος A.
1. Σμικρίνη Bentl.] σμικρὴν ἢ A. difficile est 'militem salutis
reperire opportunitatem, facile autem interitus causam reperiet'.
Jacobs. Addit. Ath. 102. Smicrines in comoedia nova nomen est
senis avari et sordidi. Choric. Apol. mim. (Revue de philol. 1877,
228) τῶν Μενάνδρου πεπονημένων προσώπων . . . Σμικρίνης (ἡμᾶς
ἐποίησε) φιλαργύρους, ὃ δεδιώς μή τι τῶν ἔνδον ὃ καπνὸς
οὔχοιτο φέρων, quae ad Ἐπιτρέποντας refert O. Ribb. Agroik. 19
conl. Plaut. Aul. 300. Alciph. 3, 43, 3 Σμικρίνης ὃ δύστροπος
καὶ δύσκολος. Iulian. Caes. 311 a. Misopog. 349 c. cf. fr. 174.
Galli Harragon.

77

πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες
τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

Harprocratio χάρακα . . . τὸ χαράκωμα ὃ περιεβάλλοντό τινες
στρατοπέδω ἐπὶ σωτηρία. Μένανδρος Ἀσπίδι κτλ. eadem om. fabulae
nomine Suidas et Zonaras (1841). cf. Miller Mélanges 307. κώμας]
πόλεις cod. Milleri.

78

ἔχων τὴν ἀσπίδα
ἔκειτο συντριμμένην.

Schol. Aristoph. Acharn. 284 τῷ συντρίβειν καὶ Μένανδρος
κέχρηται . . . ἐν Ἀσπίδι κτλ. συντρίβειν Mein.] συντριβείη. -- fr.
77. 8 ex narratione pugnae videntur excerpta esse.

79

Ἕλληνας, οὐκ Ἰβηροίς

Stephanus Byz. p. 324 Mein. Ἰβηροί· ἀπὸ τοῦ Ἰβηρος γενικῆς
Ἰβηροίς τὸ θηλυκόν κτλ. Μένανδρος Ἀσπίδι.

80

βρούειν

Μένανδρος τὸ μεθύειν ἐν τῇ Ἀσπίδι, unde Romani ebrius dicunt. Priscian. 5 p. 193 Hertz.

81

ἐμυξεν

ἐστέναξεν. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. Erotian. 67, 12 Klein. cf. Gregor. Cor. p. 563.

82

κανδύταλις

Pollux 10, 137 ἀνόμασται τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδ., οὗ μέμνηται Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. cf. Diphil. 40. dubitari vix potest quin etiam Poll. 7, 79 pro κανδύτανες scribendum sit κανδύταλις (-άλεις).

ΑΤΛΗΤΡΙΣ

Cf. Ἀρρηφόρος ἢ Ἀύλητρις.

ΑΤΤΟΝ ΗΕΝΘΩΝ

Fortasse homo significatur pro mortuo habitus vel se mortuum esse simulans. Αὐτὸν Harpocrat., Ἐαυτὸν Stobaeus.

83

τυφλὸν ὁ πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς
τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει.

Stobaeus Floril. 93, 21 Μενάνδρου Ἐαυτὸν πενθοῦντος A. 2. τοὺς ἐμβλέποντας Benti.] ἐμβλέποντες. ἑαυτὸν idem] αὐτὸν. cf. Antiphan. 259. Decimi Laberii e Restione fr. 1 confert O. Ribbeck. Com. R. fr.² 291 sic ego fulgentis splendorem pecuniae | volo elucidicare exitum aetatis meae.

84

τὸ στεφανοῦν

(i. e. τιμᾶν) ὡς παρὰ . . . Μενάνδρω ἐν Αὐτὸν πενθοῦντι. Harpocrat. 169, 25.

ΑΤΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΤΜΕΝΟΣ

Sic Phot. 70, 25. sed cf. Ἐαυτὸν Τιμωρούμενος.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Fortasse Ἀφροδίσιος vel etiam Ἀφροδίσιον. cf. Antiphanis Ἀφροδίσιος et Meinek. I 239. 324.

85 ✓

ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
παρὰ τίνι τάνόητον οὔτος ὕπεται;

Stobaeus Floril. 64, 2 (ψόγος Ἀφροδίτης) Μενάνδρου Ἀφροδισίων A. 2. παρὰ τίνι τὸ ἀνόητον Grot.] παρὰ τινι τάνόητον A.

86

ἐκφυγοῦσα δ' ἦν εἶχεν νόσον
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Suidas ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι, ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων . . . Μένανδρος ἐν Ἀφροδισίῳ κτλ. 'de puella videtur agi quae in morbi delirio dicenda tacenda locuta dicta postea revocare (ἀναθέσθαι) non posset.' Jacobs. not. ms.

87

εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγει —

Bekker. Anecd. 376, 4 et Suidas ἀλήθεια· ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ κτλ. ὡς ἀπλῶς ABE Med. Suid. et Bekk. cod.

ΒΟΙΩΤΙΣ

Cf. quae ad cognominem Antiphanis fabulam adnotavimus.

88

οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρονεῖν, οὐδ' ἂν σφόδρ' ἢ
ψευδῆς· ἐπίσταντ' ἀξάνειν αὐτήν τινες,
δι' οὓς φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτ' ὀρθῶς ἔχει.

Stobaeus Floril. 42, 1 Μενάνδρου Βοιωτίας A.

89

πολλὰ δύσκολα
εὔροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.

Stobaeus Floril. 108, 42 Μενάνδρου ἐκ Βοιωτίας A.

90

πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμ' ἔστιν κακῶν.

Stobaeus Floril. 91, 19 Μενάνδρου Βοιωτῆς Α. πολλῶν ἐπικάλυμμά ἔστιν ὁ πλοῦτος Anton. Mel. 222.

91

οὐκ ἔστιν ἐκτεὺς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.

Erotianus 76, 1 Klein. ἡμικτέον, τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκτέως· ἐκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χολυκας ὀκτώ, ὡς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτῆς κτλ. ἐκτεὺς BC. τοῦτο Bentl.] τουτὶ· cf. Aristoph. fr. 640.

92

πεντεκτένους μὲν καὶ περινήσα πορφυρᾶ

Photius 418, 13 περινήσα· περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαῖναις (fort. λαῖναις Meib.). Μένανδρος Βοιωτῆς κτλ. (πορφυρᾶ cod.). idem πεντέκτενοι· περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι παρὰ τὰς ὥας πέντε κτένας πορφυροῦς. cf. Antiphan. 297.

ΓΕΩΡΓΟΣ

Quintilianus 11, 3, 91 *cum mihi comoedi quoque pessime facere videantur, quod etiamsi iuvenem agant, cum tamen in expositione aut senis sermo, ut in Hydriae prologo, aut mulieris, ut in Georgo, incidit, tremula vel effeminata voce pronuntiant.* Fronto Anthol. Palat. 12, 233 τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῶδέ, νομίζεις οὐκ εἰδῶς αὐτὴν Φάσματος ὀξυτέρην. ποιήσει σ' ὁ χρόνος Μισούμενον, εἴτα Γεωργόν, καὶ τότε μαστεύσεις τὴν Περιχειρομένην. Gorgiam fr. 93. 95 eundem esse cum Gorgia Luciani Dial. meretr. 8, 1 atque Propert. 5, 2, 21—25 quodammodo ex Menandrea fabula fluxisse putat Meinekios (Men. rel. p. 139). de persona Georgi cf. O. Ribbeck. Agroik. 10.

93

εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης,
κὰν πάνν λέγη δίκαια· τούτου γὰρ λέγειν
ἔνεκα μόνου νομίζεθ' οὗτος, τοῦ λαβεῖν.
καὶ συκοφάντης εὐθὺς ὁ τὸ τριβώνιον
ἔχων καλεῖται, κὰν ἀδικούμενος τύχη.

Stobaeus Floril. 96, 5 Μενάνδρου Γεωργῶ Α. 2. sic coniungenda sunt verba οὗτος γὰρ λέγειν νομίζεται τούτου μόνου ἔνεκα, τοῦ λαβεῖν.

94

ὁ δ' ἠδίκηκώς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε
 τὴν ὑμετέραν πενίαν, κακοδαίμων ἔσθ', ὅτι
 τοῦτ' ἠδίκηκεν, οὐ τυχὸν μεταλήψεται.
 εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γάρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ·
 ὁ τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Stobaeus Floril. 105, 28 *Μενάνδρου Γεωργῶ* A. v. 5 Etymol. m. 685, 38 *Μένανδρός* φησι κτλ. Schol. Sophoclis Oed. T. 1191. Cramer. Anecd. Ox. I 333, 32. Schol. Ven. Hom. Il. 4, 396 (III 383, 30 Dind.). 2. ἡμετέραν Voss. 3. τυχῶν N. 4. εὐ ποιεῖ Ars.

95

οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
 ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίστατ' ἐγκρατῶς·
 τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
 δεῖγμ' ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.

Orion Antholognom. 7, 9 τοῦ αὐτοῦ, lemma ἐκ τοῦ Γεωργοῦ, falso adscriptum ad 7, 8 quod est fr. Men. 179, pertinet ad 7, 9. v. 1. 2 Stobaeus Flor. 5, 1 *Μενάνδρου Γεωργῶν* A. v. 3. 4 Stobaeus Flor. 20, 22 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου*) A. — 2. ἐπίσταται βροτῶν Stob. ἀδικεῖσθαι 'iniurias ferre'. Mein.

96 57/5

ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα
 οἶμαι· φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἀνθη καλά,
 κικτόν, δάφνην· κριθὰς δ' ἐὰν σπείρω, πάνυ
 δίκαιος ὢν ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλλω.

Stobaeus Floril. 57, 5 *Μενάνδρου Γεωργοῦ* A. Pollux 1, 227 *Μένανδρος* δίκαιον γῆδιον καλεῖ τὸ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρων. Quintilian 12, 10, 25 si quod . . . uberius invenerint solum fertilioremve segetem, negaturos (existimo) Atticam esse, quod plus quam acceperit seminis reddat; quia hanc eius terrae fidem Menander eludit. 2. ὡς θεοῖς Grot. 3. ἐὰν Grot.] ἂν AB. 4. δίκαιος ὢν Zedel. Magaz. f. Schul. II 359] δικαίως. ἀπέδωχ' codices. ὅσας Porson. App. Toup. 435] ὅσα. — praeivit quodammodo Xenoph. Cyrop. 8, 3, 38 μικρὸν γῆδιον, οὐ μέντοι πονηρὸν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιοτάτον· ὅτι γὰρ λάβοι σπέρμα καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου. cf. fr. 899.

97

εἰμι μὲν ἄγροικος, καὐτὸς οὐκ ἄλλως ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἔμπειρος, ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

Orion Antholognom. 1, 19 ἐκ τοῦ Γεωργοῦ. ἄλλως Schnei-
dewin.] ἄλλος. ἐρῶ] λέγω Cobet. N. 1. 73 conl. Rhos. 271. utrum-
que recte dici potuisse existimo.

98

βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε
ἐπέλαβεν αὐτόν.

Zonaras 1030 θέρμη καὶ θέρμα . . . Μένανδρος κτλ. Etymol.
m. 206, 57 Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ οἶον βουβῶν — γέροντι.
eadem om. fabulae nomine Suidas βουβῶν. Phrynich. Epit. 331
θέρμα· οὕτως ὁ Μένανδρος, διὰ τοῦ ᾱ, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης οὔθ'
ἢ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων, θέρμη δέ, ubi cf. Lobeck. — Aelian.
Ep. 2 φελλεῖ ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνυ ἰσχυρῶς, καὶ θέρμη ἐπέλαβεν
αὐτὸ καὶ βουβῶν ἐπήρθη. quae tam manifesto ex Menandro arrepta
sunt ut dubitem an etiam priora poetae sint reddenda: φελλεῖ
'πέκοψε τὸ σκέλος ἰσχυρῶς πάνυ· βουβῶν δ' ἐπ. κτλ. de nomine
φελλεύς egregia est disputatio Sauppil Epist. crit. 59 sq.

99

ἦν δ' οὐ πονηρὸς οὐδ' ἐδόκουν.

Bekker. Anecd. 1380. Cramer. Anecd. Ox. III 363, 24 ἔχομεν
τὴν χρῆσιν τοῦ 'ἦν ἐγώ' παρὰ Ἀριστοφάνει . . . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ
ἐν τῷ Γεωργῷ κτλ. cf. quae ad Arist. Av. 97 adnotavimus.

100

ἐμβεβρόντησαι; γελοῖον, ὃς κόρης ἐλευθέρως
εἰς ἔρωθ' ἦκων σιωπᾶς καὶ μάτην ποθομένους
περιορᾶς γάμους σεαυτῷ.

Maximus Planudes Walz. Rhet. V 525 παρὰ τῷ Μενάνδρῳ
ἐν Γεωργῷ κτλ. 2. ἔρωθ'] ἔωθ' Io. Sicel. cod. Vind. καὶ] ὡς Sicel.
ποθομένους Mein.] ποθομένης Sicel., omissis reliquis. ποιουμένους
ceteri. πονουμένους Heringa.

101

Schol. Aristoph. Plut. 652 ἀκριβῶς δεδήλωκεν ὅτι ἐπὶ κακῷ
ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ ἐν

πράγμασιν, ἐν μάχαις. postrema καὶ Μένανδρος — μάχαις
omittunt Rav. et Ven. Suid. πράγματα· ἐπὶ κακῶ χροῶνται τῇ λέξει
οἱ παλαιοί. haec ἐν μάχαις scholiastae, non poetae esse suspi-
catur Dobr. Adv. II 272.

Praeterea cf. 179 et adesp. 347.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

Sic inscriptae fuerunt etiam Amphidis, Alexidis, Timoclis
fabulae. U. Koehler I. A. n. 992 Δακτ[ύ]-[λιος]. cf. H. Haupt.
Ann. Fleckeis. 1876, 671.

102

τίς γὰρ οὐτοσί κακοδαίμων ἔφν,
ὅς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Ammonius 110 παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει· παιδίσκη μὲν γὰρ
ἢ ἐλευθέρᾳ παρ' Ἀττικοῖς, παῖς δὲ ἢ δούλῃ. Μένανδρος ἐν Δα-
κτυλίῳ ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ κτλ. poetae verba ad codicum Marcianorum
fidem quos contulit Cobetus exhibui. 1. τίς γὰρ non in omnibus. alii
οὕτως ὁ pro οὐτοσί. ἔφν] Ald. et cod.?) ἔφν. 2. θυγατέρ' ἂν Pauw.
ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ egregie Cobet N. 1. 43] ἐπὶ τοῦ δάν et ἐπὶ τοῦ
δάου cod. Marc., alii ἐπὶ τοῦδε δ' αὐθ', ἐπὶ τοῦδ' αὐθις, τοῦδ' ἂν τις.
de emendando certa ratione v. 1 Cobetus desperavit. fortasse τίς γὰρ
ποθ' οὕτως ὡς σὺ κακοδαίμων ἔφν. quo recepto nequaquam sequitur
Danai in hac fabula partes fuisse. σὺ enim altera persona est
quam adpellat qui loquitur. 3. tangit Eurip. fr. 230, 1 N. Δαναὸς
ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ. — 'sic demum adparebat παιδίσκας
dici τὰς ἐλευθέρᾳς, quoniam Danaus dicebatur πεντήκοντα παιδίσκας
ἔχειν, quod facete dictum pro θυγατέρας.' Cobet. vulgo enim παι-
δίσκη ἢ θεράπαινα. Suid. cf. 338.

103

οἰκόσιτον νυμφίου

οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.

Athenaeus 6, 247 f καλεῖται οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα
τῇ πόλει ὑπηρετῶν . . . Μένανδρος Δακτυλίῳ κτλ. Δακτυλίῳ Casaub.]
δακτύλοι A. — cf. Antiphan. 200. Anaxandr. 24. Anaxil. 39.

104

ἀνεμιαῖον ἐγένετο

Photius et Suidas ὀπηνέμια· Μένανδρος Δακτυλίῳ κτλ. ἐγί-
νετο cod. Phot. — addit Suid. τὰ δίχα σπέρματος ἄρρενος. cf.
Arar. 6.

αὐτολήκνυθοι

τὸ ὄνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν . . . Δακτυλίῳ. Harpocrat. cf. Antiphan. 16.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ

De *Dardano* Iovis filio non videtur cogitari posse, siquidem argumentis mythicis Menander abstinuit: cui sententiae nequaquam repugnant *Leucadia*, *Pseudheracles*, *Trophonius*. neque vero adfirmaverim ad Illyricam illam gentem titulum referendum esse, cui *Δαρδανεῖς* vel *Δαρδάνιοι* apud Graecos, *Dardani* apud Romanos nomen fuit, et de qua multa iocose antiquitus narrabantur. cf. Nicol. Stob. Flor. 5, 51. Aelian. V. h. 4, 1. Mant. prov. 3, 27. — ceterum *Dardanus* fuit etiam Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 39.

καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα.

Schol. Aristoph. Av. 1563 (non est in Ven.) παραπεποίηκε (τὸ λαῖμα) παρὰ τὸ λαιμόν. ἔστι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ κτλ. . . ἔτι μέντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. ὅπερ συμφωνότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ. λαιμὰ Bentl.] λῆμα R, λαῖμα reliqui.

Δρία παῖ, δειπνοποιεῖσθαι τί δεῖ;

Menander in Dardano παῖ Δρία dixit pro Δρίαν Priscian. 6, 5, 4. codicum varietas quamvis copiosa ap. Hertziium, ad nostrum consilium inutilis. Δρία, Δρία κτλ. Spengel. Caecil. Stat. 5 conl. Philem. 125. Δρύα Hertz.

Erotianus 74, 11 Klein. ἠδύσμασι· τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν. Ἀπτική δὲ ἡ λέξις . . . Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ. cf. Eupol. 145.

Praeterea cf. fr. 354.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΩΝ

Porphyr. Euseb. Praep. ev. 10, 3, 13 Κακίλιος ὥς τι μέγα πεφωρακῶς ὅλον δράμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστὴν μεταγράψαι φησὶ τὸν Μένανδρον εἰς τὸν Δεισιδαίμονα. qua de re dixerunt Mein. I 32. 338. Cobet. Plat. 77. 8. cf. quae ad Antiphanis Οἰωνιστὴν adnotavimus. multa ex Menandrea fabula Plutarchum transtulisse in suum De superstitione libellum monuit Meinekius. cf. Alciphr. Ep. 2, 4, 6.

109

ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, πολύτιμοι θεοί·
 ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα γὰρ τῆς δεξιᾶς
 ἐμβάδος ἀπέρρηξ'. B. εἰκότως, ὧ φλήναφε·
 σαθρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ μικρολόγος ἄρ' οὐ θέλων
 ἢ καινὰς πρίασθαι.

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 24 τοιοῦτόν τινα ἐν τῷ Δεισι-
 δαίμονι ὁ Μένανδρος διακωμῶδει κτλ. Theodoretus Affect. gr. cur. 6,
 88, 5 (238 Gaisf.) ὁ Μένανδρος ἐν Δεισιδαίμονι παραπλησίως τοὺς
 τὰ τοιαῦτα παρατηροῦντας γελᾷ λέγων ὡδί κτλ. Cramer. Anecd. Par.
 III 251. 1. πολύτιμοι Sylburg.] ὧ πολυτίμητοι. ἀγαθόν τί μοι|
 γένοιτο. B. τί δ' ἔστιν; A. ὧ πολυτίμητοι θεοί Cobet. N. 1. 56. 7.
 2. γὰρ add. Mein. 3. ἀπέρρηξ' Mein.] διέρρηξ' (διέρρηξα). 4. σαθρὸς
 Cobet. μικρολόγος Theodoret. ἄρ' οὐ θέλων Mein.] οὐκ ἐθέλων.
 οὐ θέλων καινὸν Grot. — de discrimine quod est inter πολύτιμος
 et πολυτίμητος cf. Arist. Av. 667. Ran. 337 cum interpr.

110

οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν οἰκέτας, ἄλλως τε καὶ
 ὅταν μετ' εὐνοίας τι μὴ πονηρίᾳ
 πταίσωσιν· αἰσχρὸν ἔστι τοῦτο γὰρ πάνυ.

Stobaeus Floril. 9, 11 Μενάνδρου Δεισιδαίμονι A. οἰκέτας
 Cobet. N. 1. 40] τοὺς οἰκέτας A Trinc., τοὺς ἰκέτας ceteri. 2. εὐνοίας]
 ἐννοίας A. ἀγνοίας Pflugk. Sched. crit. 19. πονηρίᾳ Bendl.] πονηρᾶς
 A. 3. τοῦτο γὰρ ἔστιν πάνυ cod. transposuit Dobr.

111

καὶ τυφλῷ δῆλον

... μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι. Schol. Platon.
 372 Bekk.

112

ὀλόλους

τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι. Μένανδρος Δεισι-
 δαίμονι Photius. cf. Theopomp. com. 61.
 Praeterea cf. 530. 544. adesp. 105.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

Schol. Arist. Eq. 650 (et Suid. δημιουργούς) δημιουργοὺς
 ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὴν παρεστῶσαν
 Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

τῆ νύμφῃ γυναῖκα. ὄθεν ἔστι καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. Pollux 3, 41 ἡ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ νυμφεύτρια, . . ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός. cf. fr. 113. *Demiurgus* fuit *Sexti Turpilii*. O. Ribbeck. *Com. R.* fr.² 89.

113

τί τοῦτο, καὶ; διακονικῶς γὰρ νῆ Δία
προελήλυθας. Β. ναί· πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
τὴν νύκτα τ' ἠγρουπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι
ἀπολίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν.

Athenaeus 4, 172 c ὅτι ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὄψαρτυτικῆς δὲ μαγείρων, διεσάφησεν . . . Μένανδρος Δημιουργῶ κτλ. 2. πλάσματα] 'forsitan πέμματα'. Mein. cf. tamen Lobeck. *Paralip.* 504. — 'sunt ipsius δημιουργοῦ verba'. Mein.

114

μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει·
χρῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ ταύτη καλῶς.

Stobaeus *Floril.* 103, 7 Μενάνδρου Δημιουργοῦ A. Antonius *Mel.* 111 p. 221. v. 1 Plutarchus *Mor.* 34 c τοῦ Μενάνδρου λέγοντος κτλ. *monost.* 340. *Maxim. Conf.* 12, 35 p. 571 *Combesis.* duobus versibus auctum idem fragmentum *Stob. Flor.* 94, 7 Μενάνδρου *Μηναγύρτη* A. scilicet 94, 7 'librarius lemma tertio et quarto versui adponendum primo et secundo adscripsit.' Mein. — 2. ταύτη, τῆ οὐσία. ταῦτα *Max. Conf.* — cf. *Sext. Turpil. fr.* 3 (p. 89. 90 *Ribb.*).

115

βίος

ἐπὶ [συν]οῦσίας . . . Μένανδρος Δημιουργῶ. *Bekker. Anecd.* 83, 31.

116

ληνόν

Μένανδρος ἐν Δημιουργῶ . . εἴρηκε τὴν κάρδοπον. Pollux 10, 102. idem 7, 22 τὸ ἀγγεῖον μαγίς καὶ μάκτρα καὶ σκάφη καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ληνός. et 7, 179 Μένανδρος δὲ τὴν κάρδοπον καὶ ληνὸν κέκληκεν.

ΔΙΑΤΜΑΙ

117. 118

συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί,
ὥσπερ Κράτητι τῷ κυνικῷ ποθ' ἢ γυνή.
· · · · ·
καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκ' ἐκεῖνος, ὡς ἔφη
αὐτός, ἐπὶ πείρα δούς τριάκονθ' ἡμέρας.

Diogenes Laert. 6, 93 μέμνηται αὐτοῦ (Κράτητος) καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις οὕτως κτλ. sic in Diogenis ed. Cobet. (cf. eiusdem N. l. 42), nisi quod levius interpungens post γυνή in unum haec, Grotium secutus, fragmentum coniunxit.

119. 120

ὄρνεις φέρων ἐλήλυθα.
ὄρνιθας ἀποστέλλει.

Athenaeus 9, 373 d Μένανδρος Διδύμαις (fr. 119) καὶ ἐξῆς (fr. 120). 119 ὄρνις Mein. Anal. Ath. 164. διδυμαίαις A. postrema ex anapaestis excerpta esse conicit Mein.

121

Harpocrates 127, 9 Μένανδρος ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραγμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (τοὺς μετοίκους) τελεῖν. cf. fr. 35.

122

Harpocrat. 156, 17 Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκωμφοῦντο δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις.

ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ

I. e. servus dominum bis eodem die decipiens. Martial. 14, 214 Pueri comoedi. non erit in turba quisquam Μισούμενος ista: sed poterit quivis esse Δίς ἐξαπατῶν. ex hac fabula Bacchides Plauti expressam esse demonstravit Ritschl. Parerg. 405. cf. Fritsch. Advers. I (Rost. 1870) 10. 11.

123

βουληφόρος
τὴν ἡμετέραν, ᾧ Δημέα, προκατέλαβες
ὄρασιν.

8*

Fulgentius Mythol. 3, 1 p. 199 *Menander . . in Disexapatonte comoedia ita ait κτλ. id est: consiliarie nostram, De mea, praecoccuravisti visionem. 'prudentia tua anteveneristi visum nostrum: consilio tuo effugimus mala imminentia, priusquam viderimus'*. Bentl. cf. Ritschl. Op. II 342. 3.

124

ἔμοι παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Bekker. Anecd. 436, 14 et Suidas ἀπόστα. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα . . . Μένανδρος Δίς ἐξαπατῶντι κτλ. 2. καλῶς τιν' αὐτόν cod. Bekk. — cf. fr. 170.

125

ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποδνήσκει νέος.

Stobaeus Floril. 120, 8 *Μενάνδρου Δίς ἐξαπατῶντος A. Plutarchus Mor. 119 e προσμαρτυρήσας τῷ καλῶς ὑπὸ Μενάνδρου ῥηθέντι τούτῳ κτλ. Clemens Alex. Str. 6, 2, 17 Μένανδρος πεποίηκεν κτλ. Schol. Hom. Odys. 15, 246. Eustath. 1781, 2 Μένανδρος . . . δοξάζων σύμβολον θεοφιλοῦς εἶναι τὸ (μὴ) καταγεῖραν φησι κτλ. mon. 425. Plautus Bacch. 4, 7, 18 quoniam di diligunt | aduléscens moritur.*

126

οὐ Μεγάβυζος ἦν,
ὅστις γένοιτο ζάκορος.

Photius et Suidas ζάκορος· νεωκόρος. *Μένανδρος Δίς ἐξαπατῶντι κτλ. cf. Miller. Melanges 139. Plaut. Bacch. 2, 3, 74 (Theotimus est) Mégalobusi filius, qui nunc in Ephesost Éphesiis carissimus. de Megabyzo cf. Cratet. 33 et quae ad Alexid. 116, 4 adnotantur. 'aut sic verto: nullus (Ephesi) Megabyzus fuit, qui aedituus esset Dianae, aut: non Megabyzus aliquis fuit, qui aedituus Dianae esset? h. e. ut arbitror, cui crederetur pecunia? quaerit apud Menandrum Mnesilochi pater, quod sua sponte narrantem Chrysalum Plautus fecit'. Ritschl. Parerg. 407, ubi cf. etiam 408.*

Praeterea cf. 946. adesp. 151. 2.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

Contraria inter se de persona Δυσκόλου apud Menandrum exstant veterum testimonia. Iulian. Misopog. 349 c πόλει γὰρ προσίων ἐλευθέρῳ, τὸν ἀνὴρ τῶν τριῶν οὐκ ἀνεχομένη, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες ἄκαρτος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας

ἂν Σμικρίνην ὄραν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. cf. *ibid.* 342 a οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἑμαυτῷ πόνους προσετίθουν. Alciphro Epist. 3, 43 ἐν τούτῳ δι' ἰλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος. Agathias Anth. Pal. 5, 218. contra Choricus Apol. mim., ed. a C. Graux *Revue de philol.* 1877, 228 τῶν Μενάνδρου πεποιημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶς παρεσκεύασε παρθένους βιάζεσθαι, Χαιρέστρατος δὲ ψαλτρίας ἐραῦν, Κνήμων δὲ δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι, Σμικρίνης δὲ φιλαργύρους, ὁ δεδιὼς μή τι τῶν ἔνδον ὁ καπνὸς οἴχοιτο φέρων. itaque dubium est, *Smicrines* an *Cnemon* (cf. fr. 898) primas partes in Menandri *Dyscolo* egerit. alterum ingeniose defendit O. Ribbeckius *Agroik.* 11—21, et Luciani dialogum (mort. 8) et Aeliani epistolas 13—16 e *Dyscolo* fluxisse adfirmans: sed nihil in his ita est comparatum, ut certi quicquam de Menandri fabula concludi possit. nam Luciani *Cnemo* non δύσκολος est, sed φιλάργυρος, et quod apud Aelianum vicinus *Cnemonis Phylasios* se ad sacras epulas invitaturum esse narrat, non negaverim id a Menandro (cf. fr. 127 et 134) mutuatum esse epistolographum, ad argumentum *Dyscoli* indagandum nihil valet. auget dubitationem quod senes morosos et homines avaros plus semel cum a reliquis novae comoediae poetis tum a Menandro in scaenam inductos esse constat, sicut Σμικρίνης est et in Ἄσπιδι et in Ἐπιτρέπουσιν. Libanii autem si una de Μελέταις, quae *Dyscoli* nomine inscribuntur, ad Menandri imitationem composita fuit, magis Δύσκολος γήμας λάλον γυναικῆ (III 134—150), in qua trimetri permulti inveniuntur, quam Δύσκολος ἀποκηρύττων (III 612—621), in qua unum investigavi, Menandreo ingenio videtur convenire. — ceterum cf. Usener. *Mus. Rhen.* XXVIII 405 sq. et quae adnotavimus ad Ἐπιτρέποντας et Antiphanis Ὀμοίους.

127

τῆς Ἀττικῆς νομίζειτ' εἶναι τὸν τόπον
Φυλήν, τὸ Νυμφαῖον δ' ὅθεν προέρχομαι
Φυλασίων.

Harpocratio Φυλή . . . δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Οἰνηίδος· Μένανδρος Δυσκόλω κτλ. v. 1. 2 (Φυλήν) Schol. Aristoph. *Acharn.* 1023 ἀπὸ Φυλῆς· ὄνομα δήμου· καὶ Μένανδρος Δυσκόλω κτλ. per-verse Etymol. m. 802, 21 Φυλή γὰρ δῆμος τῆς Οἰνηίδος. ὁ δὲ Μένανδρος τόπον νομίζει εἶναι Φυλήν. 1. νομίζειτ' Schol. Arist.] νομίζεται Harp. τὸν τόπον εἶναι BCG Harp. 2. τὸν AB. νυμφαῖον A. 3. φυλάξων C. Δυσκόλω τῆς Ἀττικῆς om. D Harpocr. — ex

prologo haec excerpta sunt. Pana autem prologum dixisse arbitratur O. Ribbeck. p. 13.

128

περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
 εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
 εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
 ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος·
 5 εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
 τί ἂν φθουοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
 αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
 παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
 διόπερ ἔγωγέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
 10 εἰ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτόν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
 οὓς ἂν δύνη πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτό τοῦτό σοι πάλιν.
 15 πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Stobaeus Floril. 16, 13 *Μενάνδρου ἐκ Δυσκόλου* A. 3. εἰς πάντα A. εἰς deest B¹. ἅπαντα Bentl. 4. ὢν γε Herwerd. Obs. crit. 86. ὢν εἰ Naber. Mnem. n. VIII 415. fort. ὢν σὺ. 5. εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ Mein. conl. Timocl. 8, 13] εἰ δὲ μὴ σεαυτοῦ A. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ B². ἂ δὲ μὴ σεαυτοῦ Porson. Adv. 43. 9. ἔγωγε Tyrwhitt.] ἐγὼ σε. 12. ὥς (supraser. οὕς) AB. 15. πολλῶ B.² πολλῶν A. πολλοῦ N. v. 15. 16 perperam incerto poetae tribuit Grotius: fortasse πολλῶ γε.

'sunt filii ad patrem, ipsum forsitan Δύσκολον, verba'. Mein. 11. pro αὐτόν scribendum videtur αὐτοῖς (τοῖς χρήμασιν), siquidem diserte negat soli divitias esse fruendas. 15. Bekker. Anecd. 463, 23 ἀφανῆς οὐσία λέγεται ἢ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι, φανερά δὲ ἢ ἔγγειος. οὕτω Δυσίας ceterique oratores. pro φανερά etiam dicebant ἐμφανῆ (ut hic ἐμφανῆς φίλος). Xen. Hell. 5, 2, 10 ἐψηφίσαντο ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα.

129

ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι,
 κίστας φέροντες, σταμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
 ἔνεκ', ἀλλ' ἑαντῶν· ὁ λιβανωτὸς εὐσεβές,

καὶ τὸ πόπανον τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
 5 ἅπαν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν
 καὶ τὴν χολὴν ὅστ' αὐτὰ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
 ἐπιθέοντες αὐτοὶ τ' ἄλλα καταπίνουσ' αἰεὶ.

Athenaeus 4, 146 de Μένανδρος . . . ἐν Δυσκόλῳ φησὶν οὕτως κτλ.
 v. 3—5 (τεθέν) Porphyrius De abst. 2, 131 Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ
 κτλ. v. 5. 6 Clemens Alex. Strom. 7, 6, 31 Μένανδρός τε τὴν ὀσφῦν
 ἄκραν πεποίηκεν, τὴν χολὴν, ὅστ' αὐτὰ τ' ἄβρωτα, φησί, τοῖς θεοῖς ἐπι-
 τιθέοντες αὐτοὶ τὰ ἄλλα ἀναλίσκουσιν. Etymol. m. 468, 24 ἱερὸν
 ὄστουν· τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος· οὕτω γὰρ κέκληται . . . ὅτι ἱεροουργεῖται
 τοῖς θεοῖς. Μένανδρος οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν θύσαντες. 1. δὲ οἱ τοχ
 suprascr. ι A. 2. κίστας Grot.] κοίτας. cf. quae adnotavimus ad Pherecr.
 122. Eurpol. 76. Mus. Rh. XXX 414. 5. σταμνία τ' Brunck. 3. εὐσεβῆς
 Porphyr. 4. ἐπὶ] ἐπεὶ A Ath. 5. τεθέν Porphyr. ταῦτ' — ἅπαντ'
 ἐπιτεθέντ' (-θ') Mein. Anal. Ath. 70. οἱ δὲ] ἔτι δὲ K. 6. ὅστ' αὐτὰ
 Clemens] ὅτι ἐστ' A Ath. (sed non habet τὰ βρώματα). 7. καταπίνουσ'
 αἰεὶ Bentl.] καταπίνουσι. τ' ἄλλα πάντα κατέπιον Dobr. Adv. II 273.

5. Bekker. Anecd. 416, 11. 13 ἅπαν . . . οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι
 τὴν ὀστέραν. τὴν ὀσφῦν ἄκραν, 'extremam dorsi partem, sacram
 spinam' Mein. — de sententia cf. Pherecr. 23 cum adn. et adesp. 1205.

130

οὐδὲ εἷς

μάγειρον ἀδικήσας ἀθῶος διέφυγεν·
 ἱεροπρεπῆς πῶς ἐστὶν ἡμῶν ἢ τέχνη.

Athenaeus 9; 383 f τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου . . . τάδε κτλ.
 3. ἡμῶν etiam A.

131. 132

οὐδενὸς χρὴ πράγματος

τὸν εὖ πονοῦνθ' ὅλως ἀπογνῶναί ποτε.

ἄλωτὰ γίνετ' ἐπιμελεία καὶ πόνῳ
 ἅπαντα.

Stobaeus Floril. 29, 45. 6. 45 Μενάνδρου Δυσκόλου A. ad 46
 deest lemma in A. in Voss. Hens. fol. 84 v. fr. 45 6 coniuncta
 sunt sub lemmate τοῦ αὐτοῦ (praec. 47 Μενάνδρου Εὐνούχου)
 δύσκολος. in marg. add. 46 cum lemmate ^{††} με^{δε}, deletum eadem
 manu. 2. πονοῦνθ' Grot.] ποιοῦνθ'. ἀπογν.] ἐπιγν. Voss. 4. ἄλωτὰ
 γὰρ A, unde Mein. ἄλωτὰ γὰρ | ἅπαντα γίνετ' ἐπ. κτλ. Terent.

Heaut. 4, 2, 8 *nil tām difficilest quin quaerendo investigari possiet* cont. O. Ribbeck. Agr. 15. atque sententia est comicorum sermone tritissima.

133

Ammonius 62 ὁ οὖν ἐναλλάσσων (εὐθύς et εὐθύ) ἀμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλω· τί φῆς ἰδῶν ἐνθὲν γε πᾶς δ' ἔλευθερῶν ἀπῆλθες· εὐθύς ὡς ταχύ. Valckenarius ἐνθὲνδε et Ἐλευθερῶν. Meinekius τί φῆς; B. ἰὼν ἐνθὲνδ' ὁ παῖς | Ἐλευθερῶν ἀπῆλθεν εὐθύς ὡς ταχύ. ὡς τάχος Cobet. N. 1. 73. non audiendi sunt Lobeck. Phryn. 144 not. *) et Fritzs. Arist. Thesm. 727 p. 264. servum fugitivum 'non sine acumine Eleutheras aufugisse dicit' Mein. apud Platonem Protag. 310 c servus fugitivus Oenoen petiverat. de adverbio εὐθύς cf. Pherecr. 110 et quae ad eius Μεταλλέας adnotavimus, de Eleutheris Bursian. Geogr. gr. I 249. 50. neque ἰδῶν neque ἰὼν Menandri est.

134

σιωπῆ φασὶ τούτῳ τῷ θεῷ
οὐ δεῖν προσιέναι.

Schol. Aristoph. Lys. 2 et Suidas Πανικῷ δέσματι· Πανὶ ὠργιάζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλω σιωπῆ φασὶ τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι. 1. φασὶ Porson. Tour. III 464] φησι. 2. δεῖν R et Suid.] δεῖ. δεῖς V Suid. (i. e. οὐδεὶς). τούτῳ etiam Suidas, quod moneo propter Meinekii errorem.

135

οὐκ ἔνεστί σοι φυγεῖν
οἰκειότητα, δᾶερ.

Schol. Eurip. Androm. 976 Dind. τὸ συγγενὲς κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην δοῦλον, ὡς καὶ ἐν Δυσκόλω φησὶ Μένανδρος κτλ. ex cod. Vatic. et Marc. primus Cobetus ed. p. 291 Geel. — οὐκ ἔνεστ' ἕως οἰκεῖν — δάει Vat., δάερ Marc.

136

οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος

Etymol. Gud. 23, 26 Μένανδρος ἐν τῷ Δυσκόλω διαστέλλει τὴν διαφορὰν (αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι) κτλ. Plaut. Aulul. 91 *quod quispiam ignem quaerat, exstinguere volo, ne causae quid sit quod te quisquam quaeritet . . . cultrum, securim, pistillum, mortarium,*

quae utenda vasa semper vicini rogant, furés venisse atque abstulisse dicit. — cf. 476. potuit in duabus fabulis eodem versu uti.

137

ὦ δυστυχής, τί οὐ καθεύδεις;

Choerobosc. Gaisf. 163, 11 (Bekker. Anecd. 1190 ad 979, 6)
τῶν ἐπιθέτων . . ὁμόφωνός ἐστιν ἡ κλητικὴ τῇ εὐθείᾳ, οἷον ὁ δυσ-
τυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. in cod. Marc. 489 ὡς
παρὰ τῷ Μενάνδρῳ . . ἐν Δυσκόλῳ. cf. fr. 216. 341.

138

εὐρηκῶς κἀγὼ τούτου τέχνην

Ammonius 61 εὐρεῖν καὶ εὐρέσθαι διαφέρει. εὐρεῖν μὲν γάρ,
τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὐρέσθαι δέ, οἶονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μέν-
ανδρος Δυσκόλῳ κτλ. — εὐρηκός vet. ed., εὐρηκα et τουτουί Mein.
fort. εὐρηκῶς ἐγὼ | τούτου τέχνην, *postquam ego huius rei medicinam
inveni* —.

139

ἀνδριάς

καὶ ἐπὶ γραφῇ . . Μένανδρος Δυσκόλῳ. Bekker. Anecd. 82,
11. ἐπιγραφῇ cod.
Praeterea cf. 1027.

ΕΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. Αὐτὸν πενθῶν.

ΕΑΥΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΣ

Galenus XII p. 316 Chart. διαφέρει τὸ τιμωρῶν τοῦ τιμωρού-
μενος, ὃ μετὰ τῆς καλουμένης αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ κολάζον (κολάζων)
οὕτως γοῦν καὶ Ἐαυτὸν τιμωρούμενος ἐπιγέγραπται τὸ Μενάνδρου
δράμα. Terent. Heaut. prol. 4 *ex integra graeca integram comoediam
hodie sum acturus Heauton Timorumenon . . . qui scripserit | et quod
graeca sit, ni partem maximam existimarem scire vestrum, id dicerem.*
atque didascaliam: *graeca Menandru.*

140

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, δαιμονᾶς, γεγυῶς ἔτη
τοσαῦθ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἐξήκοντά σοι.

Schol. Plat. 380 Bekk. ὁμοῦ σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ ἐγγύς
(numerabilibus adiunctum) . . . Μένανδρος ἐν τῷ Ἐαυτὸν τιμωρου-
μένῳ κτλ. Terentius 1, 1, 9 *nam pro deum atque hominum fidem,*

quid vis tibi? quid quaeris? annos sexaginta natus es, aut plus eo, ut conicio. δαιμονῆς Porson. Miscell. 250] δαίμων δύο. verbum δαιμονᾶν nimis contumeliosum ratus Cobet. V. l.² 200 δαιμόνιε, quod quomodo versui conveniat, nisi γέγονας scribatur, non video. δημοῦ sic positum apud comicos alibi inveniri non memini. Demosth. 19, 251 ἀπὸ Σόλωνος δημοῦ διακόσια ἔστιν ἔτη καὶ τετταράκοντα. 25, 51 εἶδὲν δημοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι.

141

λουτρόν, θεραπεύνας, ἀργυρώματα.

Athenaeus 6, 231 a Μένανδρος Ἐαυτὸν τιμωρουμένῳ κτλ. Terent. 1, 1, 78 *ancillae tot me vestiant? sumptus domi tantis ego solus faciam?* — στρώματ', ἀργυρώματα H. Iacobi.

142

ἐξ ἰσταρίου δ' ἐκρέματο φιλοπόνως πάνυ.
 καὶ θεραπευτὴς ἦν μία.
 αὕτη συνύφαινεν ὄντα ὡς διακειμένη.

Terentius 2, 3, 52 *subtēmen nebat: praeterca una ancillula erat; ea texebat una, pannis obsita, neglecta, immunda inlūvie, ubi graeca servavit scholiasta cod. Bembin. δ' Mein.] γάρ.* — ἐκρέματο, ut Ovid. Met. 4, 35 (*Minyides*) *haerent telae.* .cf. Spengel. Varr. L. 1. p. 118.

143

ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Terentius 2, 4, 4 *nām mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio.* cod. Bemb. . . . ἀνδρὸς χαρακτήρ κτλ. Spengel. Varr. L. 1. p. 118. idem versus fr. 72. negat Ilnius (Quaest. Ter. 42) ex *Heauton Timorumenō* desumptum esse: sed versus proverbialis facile poterat saepius repeti.

144

πᾶς πατήρ μωρός.

Terentius 3, 1, 31 *veniens in utramque partem, Menedeme, es nimis.* ubi schol. Bemb. *'gracce πᾶς πατήρ μωρός.'* cf. Ilnie ibid. — Herodian. I 192, 26 μωρός καὶ μᾶρος Ἀττικῶς. Theogn. τοῦτο ἐπὶ ἐμπύχου τιθέμενον βαρύνεται.

145

οἴκοι μένειν χρῆ καὶ μένειν ἐλεύθερον
 ἢ μηκέτ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Stobaeus Floril. 39, 1 *Μενάνδρου Ἐαυτὸν τιμωρούμενος* A. Clemens Alex. Strom. 6, 2, 7 ἀκήκοα δὲ Αἰσχύλου μὲν λέγοντος (fr. 310 N.) . . . ἀλλὰ καὶ Μενάνδρου ὧδέ πως κωμωδοῦντος κτλ. v. 1 Stob. Floril. 53, 1 *Μενάνδρου* A. Diogenian. 7, 35. 'haec Chremetis verba esse suspicari licet, Cliniae patriam relinquendi consilium vituperantis' Mein. sed fortasse Clinias apud Menandrum *Parmenon* vocabatur: in tanta enim scriptorum constantia tamen conicio poetam scripsisse οἴκοι μένειν γρή, Παρμένων, ἐλεύθερον: nam non hoc iubet domi manere et liberum manere, tamquam domi possit etiam servus esse velle, sed domi liberum manere, cum peregre nemo sui sit iuris. μηκέτ' εἶναι autem Grotius recte interpretatur 'aut potius mori', quod moneo contra ea quae Mein. V CCXLVIII disputantur.

146

μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς [ἐγὼ]
παρέθηκα, καὶ τῶν ροιδίων ἐτρώγομεν.

Athenaeus 14, 651 a *Μένανδρος ἐν Ἐαυτὸν (αὐτὸν Α) τιμωρου- μένω ροιδία ὠνόμασε διὰ τούτων κτλ.* 1. ἐγὼ post ἀμυγδαλὰς del. Bentl. 'recte, nisi ἄριστον corruptum est' Dindf. 2. ἐγὼ παρέθηκα, ροιδίων ἐτρώγομεν Dobr. Adv. II 273. ἐνετρώγομεν Cobet. N. l. 73. at tempus mutatum facilem explicationem habet; quod autem ἐντραγεῖν Atticos, non τρώγειν dixisse Cobetus statuit, id iure mireris. τρώγειν enim tam saepe reperitur, ut exempla adferre taedeat. scilicet comici quidem numquam dicebant ἐντρώγειν, sed semper τρώγειν, numquam quod sciam τραγεῖν, sed ἐντραγεῖν. ceterum nondum persanatum est fragmentum.

147

ταῦτά σοι καὶ Πύθια

καὶ Δήλια.

Zenob. 6, 15 ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος (ἐν Ἐαυτὸν τιμωρουμέ- νω add. cod. Miller. Mélanges 356). cf. etiam qui Menandri mentionem faciunt nullam Phot. 473, 1, Suid. Πύθια καὶ Δήλια, Apostol. 15, 9 Πύθια καὶ Δήλια ἐπὶ τῶν ταχέως ἀπολλυμένων.

148

ἄλλ' ἦν χιτῶν σοι

Photius 70, 24 ἦν . . . [οἱ δὲ παλαιοὶ] ἐν Μενάνδρου Αὐτὸν τιμωρουμένω τὸ [δὲ] ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ κτλ. οἱ δὲ παλαιοὶ eiecit

Dobr., δὲ sublata simul interpunctione quae ante τὸ erat H. Iacobi (Mein. ed. min. XX). cf. quae adnotavimus ad Arist. Eq. 26. Antiphan. 153. Menand. 377.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

Cf. quae ad Sophili Ἐγχειρίδιον adnotavimus II 445.

149

οὐχ ὄθεν ἂν ὄμην ἠτύχηκα· πάντα δὲ
τὰ μηδὲ προσδοκώμεν' ἔκστασιν φέρει.

Stobaeus Floril. 104, 7 Μενάνδρου Ἐγχειρίδιου A. partem posteriorem Stobaeus repetit Flor. 111, 11 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Ἐγχειρίδιου A. 1. οὐχ] οὐκ AB. ἠτύχηκα Porson. Misc. 250] ἠ τύχη καὶ. 2. μηδὲ] μὴ Stob. 111.

150

τοῦ δ' ἄρα Κωρυνκαῖος ἠκροάσατο.

Photius et Suidas Κωρυνκαῖος . . . ὄθεν καὶ ἡ παροιμία κτλ. Μένανδρος Ἐγχειρίδιῳ. Zenobius 4, 75 Κωρυνκαῖος ἠκροάζετο· ταύτης Μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ Ἐγχειρίδιῳ . . . ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων. cf. Hesych. Κωρυνκαῖος ἠκροάζετο· παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς. cf. Suid. τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυνκαῖος. Eustath. 1534, 54 ἐκ τῆς Κωρύκου παροιμία τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρύκιος ἠκροάζετο, περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ (Dionys. Perieg. 855) δεδήλωται. Append. proverb. 4, 96. optime explicat Steph. Byz. Κώρυκος . . . λιμὴν . . . καὶ νησίον . . . οὗ κατὰ τὸν παράπλουον ληστήριόν τι μέγα τῶν Κωρυνκαίων ὠτακουστούτων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι (τὰ κατὰ) τοὺς φόρτους καὶ τοὺς πλοῦς τῶν ἐμπόρων καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπιβουλεύοντων, ὄθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων τὰ ἀπόρρητα κτλ. cf. etiam quae adnotantur ad Antiphanis Κώρυκον II 66. Dioxipp. 3. — ἠκροάσατο Steph. AV] ἠκροάζετο.

151

πίε. B. πιεῖν ἀναγκάσω
τὴν ἱερόσυλον πρῶτα.

Athenaeus 10, 446 e πίε δυσλλάβως (ἀεὶ συνεσταλμένως Mein. Anal. Ath. 202). Μένανδρος ἐν Ἐγχειρίδιῳ κτλ. πίε verbis poetae add. Clericus.

152

Schol. Plat. 359 Bekker. παροιμία ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. eadem omissa voce παροιμία Greg. Cypr. Leid. 1, 61. cf. 514.

153

ὕπερ ὄνου σκιᾶς

μέμνηται ταύτης ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ Μένανδρος Zenob. 6, 28. cf. Arist. Vesp. 191 cum schol. et Aristoph. fr. 192.

[ΕΚΤΡΑ]

Terent. Hec. didasc. graeca Menandru. at est Apollodori Carystii. cf. Mein. I 464.

ΕΜΠΙΜΠΡΑΜΕΝΗ

Sic, non Ἐμπιπρ., cod. omnes. non recte Lobeck. Phryn. 96. cf. Cobet. N. l. 141. 2 et quae adnotavimus ad Arist. Av. 1310. de tituli significatione non constat.

154

. . . ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ
ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος,
εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής.

Athenaeus 13, 559 e Μένανδρος . . . ἐν Ἐμπιμπραμένη (sic A) κτλ. 2. γήμας A] ὁ γήμας. 3. Μεταγένης Zedelius cum L, recte fortasse, quamquam quis fuerit ille quem ridet *Metagenes* nescio. similiter iocatur Arist. Ran. 587. 8. de sententia cf. Eubul. 116. Aristophont. 5.

155

τρία γάρ ἐστι, δέσποτα,
δι' ὧν ἅπαντα γίνετ', ἢ κατὰ τοὺς νόμους,
ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

Stobaeus Floril. 43, 15 Μενάνδρου Ἐμπιμπραμένη A. sine poetae fabulaeve nomine Apostolius 17, 26. — 2. τοὺς om. Stob. γίνεται ἢ κατὰ τὸν νόμον Apostol. 3. τὸ add. Bentl. Cuiacius Observ. 19, 16 comparavit Modestinum Digest. 1, 3, 40 omne ius aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut firmavit consuetudo.

156

ἔφ' ᾧ φρονεῖς μέγιστον ἀπολεῖ τοῦτό σε,
τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι· καὶ γὰρ ἄλλους μυρίους.

Stobaeus Floril. 22, 28 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Ἐμπιμπραμένη
A. 2. τιν'] τι B. μυρίους, i. e. ἀπώλεσεν.

157

ὡς ἀγαθὸν ἐστὶ πρᾶγμα τὸ γενέσθαι τινὸς
πατέρα.

Stobaeus Floril. 75, 6 Μενάνδρου Ἐμπιμπραμένη A. ἐστὶ] τό
AB. τινὸς] τέκνων Dobr.

158. 159

καὶ νῦν ὑπὲρ τούτων συνάγουσι κατὰ μόνας.
ἐπλήρωσέν τε τὸ συναγώγιον.

Athenaeus 8, 365 c ἔλεγον δὲ συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων
πίνειν, καὶ συναγώγιον τὸ συμπόσιον. Μένανδρος ἐν Ἐμπιμπραμένη
(ἐν πιμπραμένη A) καὶ — μόνας. εἶθ' ἐξῆς ἔφη κτλ. μήποτε
δὲ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. cf. Ephipp. 4. Diphil.
43, 28. Poll. 6, 8 συναγαγεῖν συμπόσιον, συστήσαι, πληρῶσαι . .
συναθροῖσαι.

ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ

Dubium est qua significatione usus sit poeta. est enim ἐπαγγέλλεσθαι et *promittere* (Thom. Mag. ἐπαγγέλλομαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ὑπισχυοῦμαι), et *profiteri* (velut Isocr. 1, 19. Xen. Mem. 1, 2, 7. Plat. Protag. 319 a. Gorg. 447 c) et ἐπαγγέλλαν alicui *denuntiare*. cf. Meier-Schoem. Att. Proc. 698 n. 13. fragmentis nihil decernitur.

160

τὸ σὸν ταπεινὸν ἂν σὺ σεμνύνης, καλὸν
ἔξω φανεῖται, φίλ' ἄνερ· ἂν δ' αὐτὸς ποιῆς
ταπεινὸν αὐτὸ καὶ τιθῆς ἐν μηδενί,
οἰκεῖος οὗτος κατάγελως νομίζεται.

Stobaeus Floril. 22, 29 Μενάνδρου Ἐπαγγελλόμενος A. εἰσαγγελλόμενος Voss. 1. ἂν om. A. σὺ] οὐ Voss. Hens. σεμνύνης Ephemer. Ien. 1828 n. 148] σεμνύνη. 3. τιθεῖς A. — 1. τὸ σὸν ταπεινόν, i. e. *humilem tuam condicionem si honeste et genere fereres . . . contra si eam ipse vitae agendique ratione contemnendam*

esse concedes, te ipse deridere videbere. nihil agit Herwerd. Nov. add. crit. 39.

161

τὰ γὰρ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ἔχει
ἐν τοῖς λογισμοῖς τὰς ἐπιδείξεις δυσκόλους,
ἐν τῷ δὲ πράττειν, ἂν λάβῃ τὸν καιρὸν εὖ,
ἀπροσδόκητον τὴν τέχνην ἐξηύροτο.

Stobaeus Floril. 51, 27 *Μενάνδρον Ἐπαγγελλομένοις* A. 2. μὲν τὰς A Vind., unde ἐν τοῖς λόγοις μὲν Mein. in Stob. 4. τὰπροσδόκητον B. ἐξηύροτο Mein.] ἐξηύρατο A. ἐξεύρατο cet. cf. Lob. Phryn. 139. 40. — in v. 1 τῶν ἔργων, in v. 3 λάβῃς, in v. 4 τὴν τύχην προσλαμβάνει Cobet. N. l. 73 sq. ac pro ἐξηύροτο Stob. II xxvii ἐκτίσατο Mein., receptis in v. 3. 4 Cobeti coniecturis. certe τὰ τολμηρὰ τῶν ὄχλων (pro τὸ τολμηρόν) dici non poterat. sed duorum versuum priorum mihi quidem nondum perspicua est sententia.

162

τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἐν μόνον,
ἂν βραχεῖς αὐτοὺς ποιῇ τις τὸν τε καιρὸν εὖ λάβῃ.

Stobaeus Floril. 35, 5 *Μενάνδρου Ἐπαγγελλομένῳ* A. 1. ἀναιδέσι AB.

163

Suidas εἰς τὸ δέον . . . καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπαγγελλομένῳ μέμνηται δὲ καὶ ἐτέρωθι. Ἐπαγγ. VE] Ἀπαγγ. — cf. Zenob. 3, 91 et Arist. Nub. 859.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis comoediam cognominem adnotavimus II 49. duas fuisse fabulae recensiones docent Harpocration 139, 25 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν β' Ἐπικλήρῳ et Athenaeus 19, 373 c Μένανδρος ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτῃ. Quintil. 10, 1, 70 *illa mala iudicia, quae Epitrepontes, Epicleros, Locroe habent, aut meditationes in Psophodee, Nomothete, Hypobolimaeo . . . omnibus oratoriis numeris sunt absolutae.* Rhet. anon. Spengel I 432, 17 ὅτε μὲν παρασκευάσαι δεῖ, τότε παρασκευάσαιμι· ἐὰν δὲ ὦσι παρασκευασμένοι, περιττὸν προοιμιάζεσθαι. τοῦτο καὶ Μένανδρον εἰδέναί. ἐν γὰρ τῇ Ἐπικλήρῳ δικαζομένων τοῦ τε ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου δικάζοντος οὐκ ἔθνηκεν οὐδετέρῳ προοίμιον διὰ τὸ τὴν εὐνοίαν προὔπαρχειν τοῦ ἀνδρός· ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἰδίαν διαλεγόμεθα. argumentum simile fuisse ac Terentii *Phormionis* ex

Apollodori Ἐπιδικαζομένη conversae probabilis est Meinekii (ed. 1) opinio. latine *Epicleron* expressit Sextus Turpilius. cf. fr. 165. 'agitur in hac fabula hoc, ut orbam puellam quam cognato nubere lex iubet adulescens quidam ducere a parentibus cogatur'. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 91.

164

ἄρ' ἐστὶ πάντων ἀγρουπνία λαλίστατον.
ἐμὲ γοῦν ἀναστήσασα δευρὶ προάγεται
λαλεῖν ἀπ' ἀρχῆς πάντα τὸν ἑμᾶντοῦ βίον.

Theo Progymn. 1, 200. 1 Walz. 92, 16 Spengel. ἔστι δὲ καὶ ἀνάπαλιν προθέντα γνωμικὸν λόγον διηγήσασθαι, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ μύθου παρεσημειωσάμεθα· οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ (χρυσῇ Hemsterhusius) Ἐπικλήρῳ ἄρ' ἐστὶ — λαλίστατον. εἶτα ἐξῆς τὸ διήγημα· ἐμὲ γοῦν κτλ. v. 1 idem 1, 196 extr. (88, 14) om. poetae fabulaeque nomine. Plutarch. Mor. 513 d πολλῶ γὰρ ἐστὶν ἡ χαρὰ τῆς κωμικῆς ἐκείνης ἀγρουπνίας λαλίστερον. 'haec ex initio fabulae ducta esse, ideo a Menandro ficta, ut rerum quas scire deberent spectatores narrandarum esset occasio, et per se probabile est et apparet ex imitatione Turpili comici (Epicler. fr. 1 [12] apud Priscianum, ubi initia fere fabularum commemorantur:

Steph. *quae so edepol, quo ante licem te subito rapis,
ere, cum uno puero?* Phaedria. *néqueo esse intus, Stéphanio.*
St. *quid ita?* Ph. *ut solent, me curae somno ségregant,
forásque noctis éxcitant siléntio.*

servum addidisse Turpilius videtur, et apud Menandrum una persona loqui.' Duebner. cf. etiam quae Ribbeckius adnotavit ad Turpili fragm.

165

ὥσπερ τῶν χορῶν
οὐ πάντες ἄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινὲς
ἢ τρεῖς παρεστήμασι πάντων ἔσχατοι
εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τοῦθ' ὁμοίως πως ἔχει·
5 χάραν κατέχουσι, ζῶσι δ' οἷς ἐστὶν βίος.

Stobaeus Floril. 121, 11 Ἐπικλήρος A, poetae nomine omisso: sed cum praecedat 10 Μενάνδρου, dubium esse non potest quin ex Menandri fabula excerptum sit. Phot. 210, 10 *λαυροστάται μέσοι τοῦ χοροῦ . . . φαυλότεροι δὲ οὔτοι* (Cratin. 422). Lucian. Toxar. 9 *τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπέοις εἰκότας . . . ἂ διηρημένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεγηνότα οὐδὲ τὸ μικρότατον*

φθέγγεται. Hippocr. Iurisiur. 3 (2, 5 Foes) ὁμοιότατοί εἰσι τοῖσι παραγομένοισι προσώποισι ἐν τῆσι τραγωδίησι . . . σχῆμα μὲν καὶ στολὴν καὶ πρόσωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσι, οὐκ εἰσὶ δὲ ὑποκριταί (Mein. ed. 1). 4. εἰς τὸν ἀριθμὸν, *ad numerum expleendum*. Hor. Epist. 1, 2, 27 *nos numerus sumus*.

166

ἢ δεῖ μόνον

ζῆν ἢ γενόμενον πατέρα παιδῶν ἀποθανεῖν
οὕτω τὸ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τοῦ βίου πικρὸν.

Stobaeus Floril. 76, 4 Μενάνδρου Ἐπικλήρω Α. codices: ἢ μόνον δεῖ ζῆν ἢ παιδῶν γεννωμένων (γενομένων Α) πατέρα ἀποθανεῖν. correxit Dobraeus Adv. II 273.

167. 168

ἀλεκτροῶν τις ἐκεκράγει μέγα.

. . . οὐ σοβήσεται ἔξω, φησί, τὰς
ῥοιθὰς ἀφ' ἡμῶν;
αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ῥοιθὰς μόλις.

Athenaeus 9, 373 c Μένανδρος ἐν Ἐπικλήρω πρώτη σαφῶς τὸ ἐπὶ τῆς συνηθείας φησὶν ἐμφανίζων οὕτως: ἀλεκτροῶν — ἀφ' ἡμῶν; καὶ πάλιν αὕτη ποτ' κτλ. priora Eustath. 1440, 50. 2. φησί omittit Eust. initio ὁ δ' εὐθύς add. Dobr. Adv. II 274. 3. ῥοιθὰς G. Kaibel. 4. τὰς ῥοιθὰς Α. ac sic Meinekius in Ath. ed. nam 373 d Athenaeus ipse ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ῥοιθὰς λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον (fr. 167. 8).

169

τί δ' ἂν ἔχοι νεκρὸς

ἀγαθόν, ὅπου γ' οἱ ζῶντες ἔχομεν οὐδὲ ἓν;

Stobaeus Floril. 121, 19 Μενάνδρου Ἐπικλήρος Α. 1. ἔχοι] ἔχομεν Α. 2. ὅπου γοῖ Mein. οὐδὲ] ^{Χξ}μηδὲ Voss.

170

ὄρα σὺ καὶ φρόντιζε κάποστα βραχύ.

Bekker. Anecd. 81, 12 ἀνάβα, κατάβα, διάβα, ἀπόστα. Μένανδρος Ἐπικλήρω κτλ. 'secede paullulum ab hominum consuetudine, ut tecum solus consideres'.

Comici graeci, ed. Th. Koek. III.

4

171

οὔπω σοι πεπίστευμαι;

Priscian. 18, 266 *illi* (Attici) 'πεπίστευμαι σοί καὶ ὑπὸ σοῦ'.
Μένανδρος Ἐπικλήρω κτλ. *codicum varietatem attulit Hertzius.*

172

Harpocration 139, 24 (τὸ) ὄρον . . . παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρῳ Ἐπικλήρω σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. *eadem, omisso tamen fabulae nomine, Photius.*

ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ

Harpocration 84, 2 (εἰ ἐβούλετο) 'περὶ ὧν διαφερόμεθα τοῖς οἰκείοις ἐπιτρέπειν' (verba sunt Demosth. 27, 1) ἀντὶ τοῦ διαιτητᾶς αὐτοῦς αἰρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάνδρου δράμα Ἐπιτρέποντες. cf. fr. 183. Schol. Ambros. Hom. Od. 7, 225 κομιδῇ γὰρ μικρολόγος φαίνεται (Ὀδυσσεύς) προτάσσει τῶν φιλιᾶτων τὴν κτῆσιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρίνης ἐν (sic Mein. pro σμικρύνησιν) Ἐπιτρέπουσιν. Themist. Or. Mai. p. 52 τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Κίμωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρὴν; cf. Iulian. Caes. 311 a. Quintilian. 10, 1, 70 (exscr. sub Ἐπικλήρου titulo). Sidon. Apollin. Epist. 4, 12 p. 257 *Terentianae Hecyrae . . . fabulam similis argumenti, i. e. Epitrepontes Menandri manibus habebam.* Rhet. anon. Spengel. I 432, 11 καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι τὴν δίκην ἄνευ προοιμίων πεποίηκεν· οὐδὲν δὲ διαφέρει ἐνταῦθα οὕτως αὐτὰ κείσθαι ἢ ἐν δικαστηρίοις λέγεσθαι. Athenaeus 14, 659 b μάλιστα εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοί τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Alciph. 2, 4, 19 τὰ δράματα . . . ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον (. . .). εἴτε Θαῖδα, εἴτε Μισούμενον εἴτε Θρασυλέοντα εἴτε Ἐπιτρέποντας εἴτε Ῥαπιζομένην εἴτε Σικυώνιον. Apollon. De synt. 3 p. 297 Bekk. ἀναγινώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῶδῶ σοι τοὺς Ἐπιτρέποντας. ad hanc fabulam O. Ribbeckius Agr. 19. 20 refert quae Alciph. 3, 43 narrantur et fr. 76 b, praeterea Plautini Euclionis (in Aulularia) personam ex Menandrea comoedia expressam esse monens p. 21.

173

μὴ καταφρονήσης τῶν θεῶν· ἐν παντὶ δεῖ
καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ,
καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου τοῦ μέρους
ἔχειν πρόνοιαν κοινὸν ἔστι τῷ βίῳ.

Orion Anthologn. 6, 4 ἐκ τῶν Ἐπιτρεπόντων Μενάνδρου. v. 1. 2 (ἐν παντί — ἐπικρατεῖν) Stobaeus Floril. 9, 12 Μενάνδρου A. 1. τῶν et 3. τοῦ add. Schneidewin. — 3. 4. 'omnibus utile est unumquemque, ubi occasionem nanciscatur, eius rei curam gerere.'

174

οἶει τοσαύτην τοὺς θεοὺς ἄγειν σχολήν,
ὥστε τὸ κακὸν καὶ τὰγαθὸν καθ' ἡμέραν
νέμειν ἐκάστω, Σμικρῖνῃ;

Davides Aristotel. Categ. 23, 27 τῷ Ἐπικούρῳ συνήκμασε Μένανδρος. οὗτοι δὲ οἱ Ἐπικούρειοι καὶ μέχρι τῶν οὐρανίων ἕστων τὴν πρόνοιαν, ἵνα μὴ πράγματα σχῆ τὸ θεῖον περιεργαζόμενον τὰ τῆδε. μέμνηται δὲ τῆς δόξης καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσιν ἡνίκα φησὶν κτλ. Ioann. Philop. De aetern. mundi 16, 4 οἶδεν ἄρα καὶ τὰ μερικὰ ὁ θεός, καὶ οὐχ ὡς ἀθέως τῶν παρ' Ἑλλησι θεομάχων μᾶλλον ἢ θεολόγων τινὲς ἔφασαν, ἀγνοεῖ ὁ θεός τὰ καθ' ἕκαστα, μόνον οὐκ ἐκείνο τὸ κωμικὸν λέγοντες κτλ. οἶει etiam David. ut mihi per litteras indicavit Dilesius (cod. AB Hamilt.). οἶμ' οὐ Duebner. τοσαύτην Philop.] ταύτην. 2. ὡς ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν Dav., fort. ὡς τὰγαθὸν τε καὶ τὸ κακὸν. ὡς τό τε κακὸν καὶ τὰγ. H. Iacobi V 102. 3. Σμικρῖνῃ Mein.] σμικρὸν ἦν Dav., om. Philop. cf. fr. 76.

175

ἀργὸς δ' ὑγιαίνων τοῦ πυρέττουτος πολὺ
ἀθλιώτερος, διπλάσια γοῦν ἐσθίει μάτην.

Stobaeus Floril. 30, 7 Μενάνδρου Ἐπιτρεπόντων A. latine vertit Ausonius Epigr. 117 sanis piger febriente multo est nequior, potat duplum dapésque duplices devorat. Theophylact. Simoc. Epist. 61 p. 781 Hercher. ἀργὸς γὰρ ὢν ἀθλιώτερος εἶ τοῦ πυρέσσοντος, ἐσθίων μάτην διπλάσια. 2. ἀθλιώτερος Stob. A] ἔστ' ἀθλ. rel. ἀχρειώτερος Bentr. tum δίπλασι ἄγουν (i. e. διπλάσια γοῦν) A. διπλᾶ οἷα γοῦν N. διπλάσια δ' Dobr. Adv. II 274. fort. ἀχρειώτερος διπλάσι γ'. numeris trochaicis Mein. — — ἀργὸς ὑγιαίνων τοῦ π. π. ἀθλιώτερος διπλάσια γοῦν κατεσθίει μ.

176

ἐλευθέρῳ τὸ καταγελασθῆναι μὲν πολὺ
αἴσχιστόν ἐστι, τὸ δ' ὀδυνᾶσθ' ἀνθρώπινον.

Stobaeus Floril. 89, 5 Μενάνδρου Ἐπιτρέποντος A. 1. τὸ τοῦ A. μὲν πολὺ Heringa Obs. 244] πολὺ. παραπολὺ Bentr. καταγελασθῆναι πολὺ Nauck. 2. αἴσχιστόν Heringa] αἴσχινον.

177

οὐκ οἰμώζεται

καταφθαρεῖς ἐν ματρυλεῖω τὸν βίον;

Harpocratio et Suidas ματρυλεῖον . . . Ἡρακλέων καὶ Δίδυμος τόπον τινά φασιν εἶναι ἐν ᾧ γράες διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν κτλ. καταφθαρεῖς N] καταφθαρεῖσθε ABC, καταφθερεῖσθαι D. καταφθαρησθε G. κατὰ τρεῖς Suid. an ὁ καταπροεῖς? nam cum τὸν βίον significet τὴν οὐσίαν, participio activo videtur opus esse. ματρυλεῖον praeter hunc versum quod sciam apud comicos non exstat: cum vero etiam μαστρυλεῖον (vel - λλ -) scribatur, prima syllaba, quod moneo contra Bernhardy, produci videtur, praesertim si derivatum est a μήτηρ. Phot. ματρυλεῖον· τόπος ἐν ᾧ γράες μαστροποὶ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλον δὲ αὐτὰς καὶ μητέρας (sic Naber. pro μαστρας) εὐφύμως.

178

ἐπέπασα

ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἐὰν οὕτω τύχη.

Athenaeus 3, 119 e καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς (τὸ τάριχος) Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν κτλ. Lexic. Herm. 325 καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησὶν κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 248 καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησὶ κτλ. partem eclogae (- ἄλας) adfert Eustath. 73 extr. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται, τὸ τάριχος καὶ ὁ τάριχος· φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος κτλ. 1. ἐπέπασα cod. Cram. ἐπιπάσω Herm. 2. ἐὰν Elmsl. Edinb. Rev. III 191] ἄν.

179

οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ.

Orion Antholognom. 7, 8 ἐκ τοῦ Γεωργίου, sed margini eadem manu adscriptum ἐκ τῶν ἀποτρεπόντων. Plut. Mor. 475 c οὐκ ἄχρηστον . . . ἔχειν αἰεὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πρόχειρον κτλ. Stobaeus Floril. 108, 57 Μενάνδρου A. Lucian. Ion. trag. 53 ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ κτλ. om. poetae fabulaeque nomine Plut. Mor. 599 d. Diogenian. 7, 38. monost. 689. Ioann. Chrys. Hom. 80 p. 771 (M. Haupt. Opusc. III 380) ἄκουσον καὶ τῶν ἔξωθεν ταῦτα φιλοσοφούντων καὶ λεγόντων 'οὐδὲν κακὸν πέπονθας ἐὰν μὴ πρ'. οὐδὲν δὲ cod. Vind. οὐθὲν A Stob.

180

οὐχ εὐρεσις τοῦτ' ἐστίν, ἀλλ' ἀφαίρεσις.

Hephaestion. p. 62 Gaisf. ex cod. Saibant. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 77, 19) εῦρηται καὶ εὐρησις καὶ εὐρεσις ... ἀλλὰ διὰ τοῦ ε̄ ἐν ἰάμβῳ κτλ. ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσιν.

181

οἱ τηλικούτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει

Hephaest. p. 156 Gaisf. ex cod. Saibant. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 44, 14) Μένανδρος ἐὰν (ἐν) ἐπιτρέπωσιν (Ἐπιτρέπουσιν) κτλ. τὴν τοι ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. Bekker. Anecd. 1175 ad 826, 15 καὶ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. Photius 585, 9 τηλικούτος ἐπὶ ἡλικίας τίθεται. οὕτως Μένανδρος.

182

Priscianus 18, 167 ἄρτιος καὶ ἄρτι et praeteritum paullo ante et praesens significat apud illos (Atticos) . . . Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν EICIMN πρὸς ἐκείνην λέγεις, ἄρτι γὰρ νοῶ. εἴσειμι (O) α. νοῶ] κατανοῶ Ald. ἔσιμεν πρὸς ἐκείνην ἔλεγες· ἄρτι γὰρ νοῶ vel ἔσιμεν πρ. ἐκ., ἄρτι γὰρ νοῶ λέγεις Nauck. — ∪ — ∪ — πρόσσειμι δὲ πρὸς ἐκείνην, ἣν λέγεις· | ἄρτι γὰρ νοῶ Herwerd. Obs. crit. 86.

183

ἐπιτρεπτέον τινὶ

ἔστιν περὶ τούτων.

Schol. Aristoph. Acharn. 1115 ἐπιτρέψαι ὥστε κρῖναι. καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτροπεῖ κτλ. in R nil nisi prima tria verba.

184

ἐξετύφην μὲν οὖν

κλάουσα.

Schol. Eurip. Phoen. 1154 Dindf. τύφασθαι ἐστὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος . . . ἐν Ἐπιτρέπουσιν. ἐξετυφήθην M. ἐξετύφλων (littera λ obscurius scripta) C. ἐξετύφου T. κλάουσα Mein.] κλαίουσα. Ἐπιτρέπουσιν] ἐπιτρέπευον I.

185

ἐχίνος

γύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως . . . Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Erotian. 73, 11 Klein. cf. Philem. 45.

ΕΤΝΟΤΧΟΣ

Terent. Eunuch. didascal. *gracca Menandru*. Terent. Eun. prol. 19 *nunc acturí sumus | Menándri Eunuchum*. initium fabulae

expressit Persius Sat. 5, 161 sq., ubi schol. *'hunc locum e Menandri Eunucho traxit, in quo Davum servum Chaerestratus adolescens adloquitur, tamquam amore Chrysidis derelictus, idemque tamen ab ea revocatus ad illam redit. apud Terentium personae immutatae sunt.'* scilicet *'Davo Menandri apud Terentium Parmenonis, Chaerestrato Phaedriae, Chrysidι Thaidis nomen inpositum est. patrem Chaereae, cuius nomen Terentius retinet, Menandro Simonem adpellatum fuisse testatur Donatus ad 5, 5, 1, qui ad 3, 3, 1 de Chreme haec adnotat: haec persona apud Menandrum adolescentis rustici est. cf. Grauert. Anal. histor. philol. 156.'* Mein. praeterea cf. quae infra ad Κόλακα adnotantur.

186

Terentius fabulae initio *quid igitur faciam? non enim ne nunc quidem quom arcissor ultro?* ubi Donatus *εἶτα τί ποιήσω . . . non enim?* Probus distinguit. *iungunt qui secundum Menandri exemplum legunt. itaque Meinekius*

*εἶτα τί ποιήσω; μὴ προσέλθω μηδὲ νῦν,
αὐτῆς καλούσης;*

Persius Sat. 5, 172 *quidnam igitur faciam? nec nunc cum arcessat et ultro supplicet, accedam?* unde fortasse adici potest *αὐτῆς καλούσης χλιτενουόσης ἐμέ;* Hor. Serm. 2, 3, 262. 3.

187

*μὴ θεομάχει, μηδὲ προσάγου τῷ πράγματι
χειμῶνας ἐτέρους, τοὺς δ' ἀναγκαίους φέρει.*

Stobaeus Floril. 108, 46 *Μενάνδρου Εὐνούχῳ* A. Terentius 1, 1, 31 *neque praeterquam quas ipse amor molestias habet addas, et illas quas habet recte feras.* 1. μὴ Grot.] καὶ μὴ vel μὴ καὶ (B Vind.).

188

οὗτός ἐστι γαλεώτης γέρων.

Terent. 4, 4, 21 *victus vetus veterosus senex, colore mustelino.* ubi Donatus *erravit Terentius non intellegens Menandream illud οὗτός (alii αὐτός) ἐστιν γαλεώτης γέρων. ait autem stelionem, animal quod lacertae non dissimile est, maculoso corio: nempe ad id genus coloris facies exprimitur eunuchorum [corporis], quia plerique lentiginosi sunt.* Suidas *ἀσκαλαβώτης· Μένανδρος οὐτωσί (οὐτωσί V) δὲ γαλεώτης γέρων.* Bekker. Anecd. 452, 6 *ἀσκαλαβώτην, οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι, μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος οὕτως.* Plin. N. h. 29, 90 (stelionem) *Graeci coloten vocant et ascalaboten et galeoten . . . est . . . plenus lentigine.*

189

πάντα τὰ ζητούμενα

δεισθαι μερίμνης φασὶν οἱ σοφώτεροι.

Stobaeus Floril. 29, 47 *Μενάνδρου Εὐνούχου* A. Clemens Alex. Strom. 5, 1, 11 κατὰ τὸν Σοφοκλέα (OR. 111). τὰ δ' ὅμοια καὶ *Μένανδρος* ὁ κωμικὸς λέγει κτλ. σοφώτατοι Clem.

190

Terentius Andr. 5, 5, 3 *ego deorum vitam ea propter sempiternam esse arbitror, quod voluptates eorum propriae sunt: nam mi immortalitas partast, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.* ubi Donatus hanc sententiam totam Menandri de Eunuchio transtulit. Aristid. I 592 Dindf. οὐκ ἐξ ἴσου τὰ πράγματα οἱ θεοὶ σφίσι τ' αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἔνειμαν, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν ἅτ' ὄντες ἀθάνατοι καὶ κύριοι τῶν ἀπάντων ἀθανάτους καὶ τὰς εὐτυχίας ἔχουσιν. quae sententia tam similis est Terentianae, ut Aristidem Menandri verba leviter inmutasse credam, Menandrum autem sic fere scripsisse:

οὐκ ἐξ ἴσου τὰ πράγμαθ' οἱ θεοὶ σφίσιν
αὐτοῖς τ' ἔνειμαν καὶ βροτοῖς. ἀλλ' ἀντίκα
αὐτοὶ μὲν ὄντες ἀθάνατοι καὶ κύριοι
ἀπαξἀπάντων ἀθανάτους τὰς ἡδονὰς
ἔχουσιν.

191

συστομώτερος σκάφης

παροιμία ἐπὶ τῶν . . . μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι . . . μέμνηται ταύτης *Μένανδρος* ἐν τῷ *Εὐνούχῳ*. Zenob. 5, 95. cf. Diogenian. 8, 12. Phot. συστομώτερον σκάφης . . . ὁπότε ἐβούλοντο μέτοικον δηλῶσαι, ἢ σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον, διὰ δὲ τὸ ἀπαρρησίαστον εἶναι συστομώτερον ποιῆσειν ἀπειλεῖν (ἠπεύλου?) σκάφης. similiter, sed brevius Hesychius. cf. Boeckh. Oec. Ath. II 75. Photii verbis probabile fit Menandrum scripsisse (καὶ) συστομώτερόν σε ποιήσω σκάφης. Terent. 3, 5, 49 comparat Grauertus, quae similitudo non est nimia.

192

λύκου πτερά

Zenobius Milleri 87 (*Mélanges* p. 359) λύκου πτερά· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων εἴρηται ἡ παροιμία, ὅταν μέχρι τῶν λόγων ἄφοβος (ὁ φόβος Diogenian. Vind. 3, 7. Macar. 5, 68. Suid.) ἢ (στῆ Macar.). πῶς γὰρ ἂν πτηνὸς τις γένοιτο λύκος; μέμνηται ταύτης *Μένανδρος* ἐν *Εὐνούχῳ*. cf. Cratet. 29, 3. nulla Menandri mentione facta praeter

eos quos supra commemoravimus Diogen. 6, 4. Gregor. Cypr. 2, 96. Leid. 2, 64. Apostol. 10, 80. Arsen. 34, 11. Boisson. Anecd. I 396 (λύκου περόν). fortasse etiam verba πῶς γὰρ ἂν | πτηνός γένοιτό τις λύκος; Menandri sunt. reperitur enim apud comicos πτηνός, ubi oratio supra soccum adscendit.

193

σιτοβόλια

ταμειῖα ἴνα . . . οἱ πυροί. ἐν Μενάνδρου Εὐνούχῳ. Pollux 9, 44. 5. Terent. Eun. 2, 3, 19 confert Grauert. etiam Poll. 10, 137 παρὰ τοῖς νεωτέροις ῥίσκοι ad Menandri *Eunuchum* refert Meinekius conl. Terent. 4, 6, 16 *ubi sitast?* Th. in *risco*, coniectura incerta. cf. Antiphan. 130. Posidipp. 10.

194

τρόφιμον

Terent. 2, 2, 58 *video erilem filium minorem huc advenire. Donatus non potest Terentius τρόφιμον proprie dicere, et ideo erilem filium dicit.* consentaneum est hoc ipso vocabulo usum esse Menandrum. Phot. τρόφιμος· ὁ νεώτερος οικοδεσπότης.

Praeterea ad Terent. 3, 4, 1 Donatus *bene inventa persona est, cui narret Chaerea, ne unus diu loquatur, ut apud Menandrum.* ad 5, 5, 31 *quamobrem insigne aliquid faceret idem Donatus manifestius hoc Menander explicat iam pridem infestum meretrici senem, post corruptum ab ea Phaedriam: nunc demum se inventa occasione vindicaturum.*

ΕΦΕΣΙΟΣ

Caecilii Statii fuit *Ephesio* vel sec. Spengelium *Ephesius*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 40.

195

ἐγὼ μὲν ἤδη μοι δοκῶ, νῆ τοὺς θεούς,
ἐν τοῖς κύκλοις ἑμαυτὸν ἐκδεδυκότα
δρᾶν κύκλῳ τρέχοντα καὶ πωλούμενον.

Harprocratio κύκλοι . . . ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντο τινες . . . Μένανδρος Ἐφεσίῳ κτλ. 1. μὲν N] μὲν οὖν. 2. ἐνδεδυκότα A. verba sunt aut 'servi ob facinus nescio quod timentis ne in catasta conlocatus venum detur' (Mein.) aut hominis liberi servitutis periculum metuentis. Poll. 7, 11 κύκλοι ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ καλοῦνται ἐν οἷς πιπράσκειται τὰ ἀνδράποδα . . . καὶ τὰ λοιπὰ ἴνια. cf. Alexid. 99. Diphil. 55, 3.

196. 197

ἐπ' ἀρίστῳ λαβῶν

ὀψάριον

τῶν ἰχθυοπωλῶν ἀρτίως τις τεττάρων

δραχμῶν ἐπώλει κωβίους. B. πολλοῦ σφόδρα.

Athenaenus 9, 385 df ὀψάριον . . . ἐπὶ τοῦ ἰχθύος . . . Μένανδρος . . . ἐν Ἐφεσίῳ ἐπ' -ὀψάριον. εἴτ' ἐπιφέρει τῶν ἰχθ. κτλ. v. 3. 4 idem 7, 309 e Μένανδρος Ἐφεσίους κτλ. 1. ἐπαρίστῳ A. 3. ἀρτίως et 4. πολλοῦ σφόδρα om. A 385, πολλοῦ 309 add. Salvinus. 4. ἐπώλει] ἐτίμα A 309. κωβίους A 309. fortasse non πολλοῦ, sed ὀλίγου dixit, per ironiam.

198

παρέσομαι γὰρ ἐν δύο.

Suidas ἐν δύο· τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ. ἐν δύο Bentr.] ἐνδύο. 'dum aliquis unum duo numerare possit'.

199

ἔσχατος Μυσῶν

ταύτης μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἐφεσίῳ. Miller. Mélanges 352. cf. 55.

200

Τενέδιος ἄνθρωπος

Zenobius 6, 9 Τένης ὁ Κύννου . . . ἐνομοθέτησεν ἐπὶ τῶν δικῶν ἴστασθαι ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα κατὰ νῶτα τοῦ κρινοντος καὶ τοῦ κρινομένου, ἵνα ὁ ἀλούς εὐθὺς τῷ πελέκει πληγῆις ἀποθάνῃ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις . . . μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος. cf. Diogenian. 8, 58. Phot. et Suid. Τενέδιος (ἄνθρωπος, ξυνήγορος, πέλεκυς). Steph. Byz. Τένεδος.

ΗΝΙΟΧΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Heniochum* adnotantur II 52.

201

ἀλλὰ θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλπιον φέρει
ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὐνους γενόμενος
πόρον, εἰσβολὴν τ' ἔδειξεν εὐπορίας τινός,

ἦν ἂν παρῆς σύ, μηκέτ' αἰτιῶ θεόν,
 5 ἤδη δὲ τῆ σαυτοῦ ζυγομάχει μαλακία.

Orion Antholognom. 4, 1 (περὶ προνομίας) ἐκ τοῦ Ἡνιόχου Μενάνδρου. 1. τὸ Mein.] τὸν. 3. πόρον εἰσβολήν τ' Preller. Philol. III 521] πόρον βουλήν. πόρον ἢ ἴσβολήν Nauck. Philol. VI 421. πόρον λαβήν τ' Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xv. 4. σύ add. K. μηκέτ' αἰτιῶ θεόν Schneidewin.] μηκέτι τὸν θεὸν αἰτιῶ. 5. μαλακία cod. ἤδη δὲ σ. ζ. τῆ μαλακία Schneidewin.

3. εἰσβολήν, ut Arist. Ran. 1104 εἰσβολαὶ σοφισμάτων (ἀφορμαί, ἀρχαί schol.). 5. Phot. ζυγομαχεῖ· στασιάζει. ὡς οἱ βόες ἐξευμένονοι. μετῆται ἢ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅταν ἔλκωσι κάμνοντες ἐπερείδουσι (ἀπερ.) τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους. Hesych. ζυγομαχεῖν· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι. cf. 673. adesp. 207. Ruhnk. Tim. 130. 1.

202

οὐδεὶς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
 μετὰ γραῶς, οὐδ' εἰς οἰκίαν παρεισιῶν
 ἐπὶ τοῦ σανιδίου. τὸν δίκαιον δεῖ θεὸν
 οἴκοι μένειν σφάζοντα τοὺς ἰδρυμένους.

Iustinus De monarch. p. 39 (140 Otto) Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ λέγει κτλ. v. 1—3 (σανιδίου) Clemens Alex. Protrept. 7, 75 Μένανδρος γοῦν ὁ κωμικὸς ἐν Ἡνιόχῳ ἐν Ἐποβολιμαίῳ τῷ δράματι κτλ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μητραγύρται. 1. ἔξωθεν Argent. Iust. 2. μετὰ γραῶς om. Iustin. 4. ἰδρυμένους] αἰτουμένους? apud Clementem ἐν Ἐποβολιμαίῳ eicit Dindf. ἐν Ἡν. καὶ ἐν Ἐπ. Mein., similem in Hymnolimaeco sententiam significari ratus.

1. Eurip. Hippol. 106 οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεός. 'perstringit comicus Cybeles sacerdotes, qui cum anu circumibant urbes in gratiam deae stipem petentes'. Potter. σανιδίου est tabula divinatoria. Lobeck. Agl. I 253.

203 abc

ἐλεεῖν δ' ἐκεῖνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος.

 ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ.

 μί' ἐστὶν ἀρετὴ τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεὶ.

Orion Antholognom. 7, 6 (περὶ ἀρετῆς) ἐκ τοῦ Ἡνιόχου Μενάνδρου. v. 2 Boissonad. Anecd. I 158. v. 3 monost. 339 (τὸ ἄτοπον). — 1. ille (iustus sine dubio vel bonus) solus didicit in rebus

secundis alios miserari. δ' ὁ κοινὸς Duebner. apud Both. 'humanus et acquius omnibus'. ἐλεεῖν δ' ἐλεινοῦς — ἀτυχῶν Herwerd. Obs. crit. 86. ἐλεεῖν δ' ἐλεινοῦς ἔμαθεν εὐτυχ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. VII. frustra. coniungi possunt v. 1 et 2, si cum H. Iacobi V cclii ordinem inmutet (2. 1). 3. quomodo una de virtutibus vel sola virtus dici possit τὸν ἄτοπον vel τὴν ἀτοπίαν (sic enim interpretatur Meinek. III 368) fugere non video. verum enimvero una virtus est semper fugere iniustum: itaque scr. τᾶδίκον (τὸ ἄτοπον monost.) φεύγειν ἀεί.

204

τὸν δὲ παῖδ' οὐδ' εἶδομεν,
ἀλλ' ἀρπαγὴν αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ammonius 22 ἀρπαγή . . . τὴν μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει . . . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ . . . ἐν Ἠνιόχῳ κτλ. v. 2 Bachmann. Anecd. 376, 25 ἀρπαγή ἢ μετὰ βίας ἀφαίρεσις, ἀρπάγη δὲ τὸ ἄγκιστρον, δι' οὗ τῶν φρεάτων τὰ ἀγγεῖα ἐξάιρομεν. καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Herodian. I 304, 6. 7. II 856, 32. 3. 1. οὐδ' εἶδομεν Heringa Obs. 286] οὐ δίδομεν. οὐ διήσομεν 'non transmittemus' Mein. sententiae magis convenire videtur οὐχ εἶλομεν non cepimus, sed capturos esse speramus. 2. ἀρπαγὴν Valcken. conl. Antiphan. 74, 3] ἀρπάγην.

205

ᾧν δὲ μὴ αἴτιος τρόπος,
τά γ' ἀπὸ τῆς τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν εὐγενῆ.

Stobaeus Floril. 108, 45 Μενάνδρου Ἠνιόχῳ A. 1. μὴ 'στιν Mein. 2. τό γ' ἀπὸ A. τὰπὸ Mein. in ed. Stob. trimetros constituit Grotius ᾧν δὲ μὴ τρόπος αἴτιος, | τὰ τύχης κτλ. quorum non hominis ingenium culpam sustinet, mala a fortuna nobis inflicta ferre decet hominem ingenium. scilicet quae nostra culpa animis insita sunt vitia, ea non ferri sed exstirpari iubet. — cum v. 2 Antiphan. 281 contulit Meinek. com. anon. Athen. 10, 458 c σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰπὸ τῆς τύχης καλῶς.

206

αὐτολήκνυθοι

. . . τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τε Ἠνιόχῳ καὶ Δακτυλλῳ. Harpocraton. cf. 105. Antiphan. 16.

207

παρῶμμαι

ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί. Μένανδρος Ἠνιόχῳ. Photius. ἡνιόβωι cod.

208

χειμάζειν

τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μένανδρος ἐν Ἠνιόχῳ. Ammonius 146. —
cf. fr. 404, 7. 970. Philem. 28, 10.

Praeterea cf. 880.

ΗΡΩΣ

Ἡρως fuit etiam Diphili, Ἡρως multorum.

209

δέσποινα', Ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον,
οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
Ζεὺς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 63, 21 Μενάνδρου Ἡρῳι A. 1. ᾧ δέσπ. A.
2. τῶν add. Grot. not. θεῶν om. A. 3. ἐκεῖνο Voss. ἀναγκασθεὶς
πάντα A. ποιῆ Voss.

210

ἐχρῆν γὰρ εἶναι τὸ καλὸν εὐγενέστατον,
τοῦλεύθερον δὲ πανταχοῦ φρονεῖν μέγα.

Stobaeus Floril. 89, 7 Μενάνδρου Ἡρῳι A. 1. τὸ A Voss.]
τὸν. 2. τοῦλεύθερον δὲ Bentl.] τὸν ἐλεύθερον δὲ δεῖ.

211

ὡς οἰκτρόν, ἢ [τὰ] τοιαῦτα δυστυχῶ μόνη,
ἂ μὴδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.

Stobaeus Floril. 104, 13 Μένανδρος Ἡρῳι A. 1. ἦ] εἰ B
corr. at cf. γελοῖον, ὅς κτλ. 100 et multa alia eiusdem modi. τὰ
del. G. A. Hirschig. Annot. crit. 21.

212

χοῦς κεκραμένου

οἴνου· λαβῶν ἐκπιθι τοῦτον.

Athenaeus 10, 426 c Μένανδρος ἐν Ἡρῳι ἔφη κτλ. in exitu
suppleri possunt multa.

213

πεφαρμάκευσαι, γλυκύτατ', ἀναλυθεὶς μόλις.

Suidas ἀναλυθῆναι· τὸ καθαρωῶ τιμι χρήσασθαι φαρμάκων.
Μένανδρος Ἡρῳι κτλ. ἐπεφαρμάκευσο γλυκύτ' A cum Zonara 202.

ἐπεφαρμάκευσον B. ἐπεφαρμάκευσον E. ἐπιφαρμάκευσον ceteri. corr. Lobeck. (πεφαρμάκευσ' ᾧ) et Mein. ἀναλωθεῖς B. ἀναλωθεῖς (supra-
scr. υ) E. *vix purgatus denuo es fascinatus*. Hesych. ἀναλῦσαι τὸ
βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπωδῆς ἀπαλλάξαι. 'quemadmodum καταδεδέσ-
θαι idem est quod πεφαρμακεῦσθαι, sic λύειν et ἀναλύειν est *vene-
ficia solvere*.' Lobeck. Aglaoph. 644.

214

εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

Ammonius 76 Μένανδρος ἐν Ἡρώι κτλ.

215

Bekker. Anecd. 1262 ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ τοῦ παῖς γίνεται ἡ
παιδίσκη καὶ αἱ παιδίσκαι τῶν παιδισκῶν περισπωμένως ὡς μονογενές
'τῶν παιδισκῶν τινι δούς,' παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἡρώι.
Meinek. τῶν δὲ παιδισκῶν τινι | δούς.

216

ᾧ δυστυχῆς, εἰ μὴ βαδιεῖ

Choerobosc. Marcian. 489 Gaisf. 163, 11 ὁ δυστυχῆς ᾧ δυσ-
τυχῆς, ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἡρώι κτλ. βαδιεῖ Schneidewin.
G. g. A. 1848 p. 1795] βαδιῆς. — cf. 137.

Praeterea cf. fr. 879.

ΘΑΙΣ

Athenaëus 13, 567 c δράματα ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγρα-
φὰς . . . Μενάνδρον Θαῖς. cf. quae ad Pherecratis *Corianno* ad-
notantur I 162. 3. Martial. 14, 187 Μενάνδρον Θαῖς. *haec primum*
iuvenum lascivos lusit amores: nec Glycerā pueri, Thais amica fuit.
'i. e. primum in scaena exhibuit et materiam comoediae fecit
amantem adolescentem . . . quod sive verum est sive finxit, parum
interest: certe Martialis id se credere praefert.' Gronov. Observ.
script. eccles. p. 28. non audiendus est Leutsch. Philol. XV 625.
Propert. 2, 6, 3 *turba Menandreae fuerat nec Thaidos olim tanta.*
et 5, 5, 42 *Thais pretiosa Menandri, cum ferit astutos comica*
moecha Getas. in mores te verte viri: si cantica iactat, i comes et
voces ebria iunge tuas. ianitor ad dantes vigilet: si pulset inanis,
surdus in obductam somniet usque seram. nec tibi displiceat miles
non factus amori, nauta nec attrita si ferat aera manu . . . aurum
spectato, non quae manus adferat aurum. quae omnia quodammodo
e Menandro videntur derivata esse. Varro Non. Marcell. 4 p. 286

Mercer. (321 Quicherat.) et 14, 536 (626) demittere: *cum etiam Thais Menandri tunicam demissam habeat ad talos*, qui non erat meretricum, sed matronarum habitus. Ovid. A. am. 3, 603 *quae venit ex tuto, minus est accepta voluertas: ut sis liberior (?) Thaide, finge metus*. Lucian. Rhet. praec. 12 (φαίη ἄν) ὑπομειδιάσας . . . Ἀυτοθαΐδα τὴν κωμικὴν ἢ Μαλθάκην ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγγματος. cf. Alciphro 2, 4, 19 (exscr. sub tit. Ἐπιτρεπόντων). fuit etiam L. Afranii Thais. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 207. Ritschl. Parerg. 142 n. 2. de accentu Herodian. II 91, 9 τὰ εἰς ἰς λήγοντα καθαρὸν θηλυκά, εἴτ' ἄλλω εἴτε καὶ τῷ ᾧ παραληγόμενα . . . φιλεῖ . . . ὀξύνεσθαι, οἶον . . . Λαῖς, Θαῖς.

217

ἔμοι μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην, θεά,
θρασεῖαν, ὠραίαν δὲ καὶ πιθανὴν ἅμα,
ἀδικοῦσαν, ἀποκλήγουσαν, αἰτοῦσαν πικρά,
μηδενὸς ἐρῶσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.

Plutarchus Mor. 19 a ὁ Μένανδρος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος πεποίηκεν κτλ. ἄειδε (non ἄδε) dixit Homerum imitatus. cf. Cratin. 305. Eupol. 139, 2.

218

φθειρούσιν ἤθη χρήσθ' ὀμιλίαι κακαί.

Paulus Ep. Corinth. I 15, 33. ubi adscripta repperit H. Stephanus (Com. gr. p. 351) haec Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ γνώμη ἐν Θαΐδῃ (Θαΐδι). ac Menandro tribuunt Hieronymus (III fol. 148 d. V fol. 86 d. VIII 185 b. 248 c), Photius Quaest. Amphiloeh. 151 (Mai. Script. vet. VIII 102). Euripidi adscribit Socrates Hist. eccl. III 16 p. 155 d. nomen poetae omittit cum aliis (cf. Nauck. Eurip. fr. 1013) Clem. Alex. Paed. 2, 6, 50. Strom. 1, 14, 59. cf. mon. 738. Tertull. Ad uxor. 1, 8 *bonos corrumpunt mores congressus mali*. Diodor. 16, 54 extr. (Φίλιππος) ταῖς πονηραῖς ὀμιλίαις διέφθειρε τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. — mutuatus est ut solebat versum Menander ab Euripide.

219

κατὰ μὺς ὄλεθρον

ἢ παροιμία λέγει. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος ἐν τῇ Θαΐδι Aelian. H. an. 12, 10. cf. Philem. 211 cum eis quae adnotavimus.

220

"Αρης τύραννος

(ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν) . . . μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θαΐα (Θαΐδι Mill.). Miller Mélanges 363. Macar. 2, 39 "Αρης τύραννος· ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων. Suid. et Hesych. "Αρης τ. Timoth. fr. 8 Bergk. Plut. Ages. 14 πολλοῖς ἐπήει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν· "Αρης τύραννος· χρυσὸν δὲ Ἑλλάς οὐ δέδοικεν. cf. Plut. Demetr. 42.

221

πτωχότερος κίγκλου

παροιμία ἣ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι. Photius et Suidas (κίγκλος). Miller. Mélanges 354 πτωχότερος λεβηρίδος ἢ κινδάλου (scr. κίγκλου). μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θ[ηβ]αΐδι. ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων καὶ ἀσθενῶν εἴρηται ἡ παροιμία. cf. Apostol. 9, 82. 10, 49. 15, 4 et Aristoph. fr. 29. 35.

222

μέταυλος

ἐστὶν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν . . . Μένανδρος Θαΐδι. Harpocration 127, 25. cf. Aristoph. fr. 371. Praeterea cf. 407.

ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΗ

I. e. *Puella fatidica*. Alciph. 2, 4 extr. *μαντεύσαιο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρείσσον τῆς θεοφορουμένης σου κόρης*. Schol. Eurip. *Androm.* 103 (ex emend. Fritsch. Toepfel. Progr. Neobr. 1857 p. 13) *μονωδία ἐστὶ τὸ δι' ἐνὸς προσώπου θρηνοῦντος. ὥστε τὸ "Ἀσιάτιδος γῆς" οὐ μονωδία ἐστίν . . . οὐδὲ τὰ ἐν Θεοφορουμένη (sic Vat., θεοφορουμένῳ ἢ Venet.) ἀδόμενα· οὐ θρηνεῖ γάρ. quae ad Menandri fabulam videntur pertinere. Θεοφόρητος fuit Alexidis.*

223

εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι Κράτων,
ἐπὰν ἀποθάνῃς, αὐτίς ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
ἔσει δ' ὅ τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ·
εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὅ τι βούλει δ' ἔλοῦ·
ἅπαντα μᾶλλον, εὐθύς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.

ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 10 ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων,
 ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτροῦν γενναῖος ἐν ἑτέρῳ τροφῇ
 ἔστιν, ὁ δ' ἀγεννῆς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα·
 ἄνθρωπος ἂν ἢ χρηστός, εὐγενής, σφόδρα
 15 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει.
 πρᾶττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
 ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.
 ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρους
 ὄραν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Stobaeus Floril. 106, 8 Μενάνδρου Θεοφορουμένου (sic) A. v. 2 Sueton. Vesp. 23 de Cerylo liberto, qui dives admodum, ob subterfugiendum quandoque ius fisci, ingenium se et Lachetem mutato nomine coeperat ferre: ὦ Λάχης, Λάχης (Men. fr. 921), ἐπὶ ἀποθάνῃς, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει κηρύλος. v. 16. 17 Schol. Eurip. Hipp. 426 ὁ βλος ἤδεται τοῖς πονηροῖς, ὡς Μένανδρος κτλ. v. 16 Athenaeus 6, 248 d πρᾶττει γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπεν Μένανδρος. v. 18. 19 Plutarch. Mor. 739f πολλάκις παρίσταται καὶ τὰ τοῦ κωμικοῦ γέροντος (i. e. Κράτωνος) κτλ.

1. Κράτων Gesner.] κρατῶν. Κρίτων vel Στράτων Valek. 4. δις β. A] διαβ. 5. αἰροῦ καὶ ἔλου A. 11. εἶ] ἢ (non ἢ) A. 13. ὁ δ'] οὐδ' A. 14. ἐὰν ἢ ἄνθρωπος χρηστός A. ἂν δ' ἢ Mein. 16. δεύτερος συκ. A Schol. Eur. 17. τὰ τρίτ' ἔχει cod. Caes. et Vind. Stob. τρίτος λέγεται A Schol. Eur. τρίτατος (sine λέγ.) B I.

12. scr. ἐν προτέρῳ τροφῇ. nam non solum aliter, sed melius alitur. cf. Plat. Lach. 183b προτέρους πρὸς τὰ τοῦ πολέμου et ad fr. 474 H. Iacobi. 13. de forma ἀγεννῆς cf. Heind. Plat. Charmid. 158c. Schneider. Plat. Reip. 7, 529a (ἀγεννώς). Plat. com. 46, 6. 17. τὰ δεύτερα λέγειν 484, τὰ πρῶτα λ. Strattid. 1.

224

καὶ ταχὺ

πάλιν τὸ πρῶτον περισόβει ποτήριον
 αὐτοῖς ἀκράτου.

Athenaeus 11, 504 a Μενάνδρου . . . πάλιν ἐκ Θεοφορουμένης κτλ. 1. καὶ] καὶ Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 13. deleto v. 2 πάλιν (πάλι A), quod ex Athenaei verbis (πάλιν ἐκ Θεοφ.) inepte repetitum censet, Cobetus N. 75 καὶ ταχὺ τὸ πρῶτον περισόβει π. 'quae domini verba sunt ad servulum'. paullo ante Athenaeus

ipse ἔδωκε τῷ παιδί περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας. et 4, 130 c περισοβεῖν ἐκέλευε τοῖς παισίν. cf. Amphid. 18. an πάλιν ὡς τὸ πρῶτον κτλ.?

225

ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων
μάντις τ' ἄριστός ἐστι σύμβουλός θ' ἅμα.

Stobaeus Floril. 3, 6 Μενάνδρου Θεοφορουμένῳ A. 2. τ' add. Salvin. — hic quoque Menander Euripidem imitatur fr. 963 N. μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς. Cic. De div. 2, 5, 12 bene qui coniciet, vātem hunc perhibeto ὀρτίμῳ. Eurip. Hel. 757 γνώμη δ' ἀρίστη μάντις (Mein.).

226

μέσῳ μεθύων τὴν Θηρίκλειον ἔσπασεν.

Athenaeus 11, 472 b θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον εἶπε Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῳ κτλ. τὴν add. Schweigh. recte: nam sic demum Menandrum feminino genere usum esse adparet. θηρικλείαν Mein. V 103. cf. fr. 324. μέσῳ corruptum videtur. fort. μεστήν.

227

ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης.

ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ σωτηρίᾳ φαινομένων... Μένανδρος Θεοφορουμένῳ. Schol. Plat. 394 Bekk. cf. Creuzer. Plotin. De pulchrit. p. 534. fortasse ἀπὸ μηχανῆς θεὸς | ἡμῖν ἐπεφ. cf. fr. 278.

228

δεύτερος πλοῦς

παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, παρόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον... Μένανδρος... Θεοφορουμένῳ. Schol. Plat. 381 Bekk. Aristot. Eth. Nicom. 2, 9 (1109 a 34) ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. cf. Polit. 3, 13 (1284 b 19). Suid. δεύτερος πλοῦς· ὅτε ἀποτυχὼν τις οὐρίου κώπαις πλεῖ. cf. fr. 241 et Heindorf. Plat. Phaed. 99 b.

ΘΕΤΤΑΛΗ

Plinius N. h. 30, 6. 7 nec quisquam dixit . . . quando (ars magica) transisset ad Thessalas matres . . . miror equidem Achillis populis famam eius in tantum adhaesisse, ut Menander quoque...

Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

5

Thessalam cognominaret fabulam, complexam ambages feminarum detrahentium lunam. cf. Arist. Nub. 749. Plat. Gorg. 513 a cum eis quae adn. Heindorf. Hor. Epod. 5, 45. 8. Verg. Buc. 8, 69. Ovid. Met. 7, 207 sq. — de accentu Herodian. I 321, 12. II 4, 39 (Steph. Byz. Θεσσαλία p. 311, 1 Mein.) τὸ Θεττάλη δράμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀπτικοῖς εἰς ἰδιότητα τεθέν. i. e. 'cum e communi significatione in rei certae proprietatem' concesserit, 'diversitate accentus separatur.' Gellius 17, 3 extr.

229

καὶ τὸ κεράμιον
ἀνέφρχας· ὕζει, λερόσυλ', οἴνου πολύ.

Bekker. Anecd. 399, 24 ἀνέφρχεν, οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεώγειτο λέγουσι . . . Θεττάλη κτλ. Suidas ἀνεώγεισαν . . . Θεττάλη· καὶ τὸ κεράμιον ἀνέφρχεν (ἀνέφρχεν AC). Zonaras 213 ἀνέφρχα . . . καὶ ἐν Θεττάλοῖς· τὸ κεράμιον ἀνέφρχεται. Cram. Anecd. Par. III 113, 29 ἐν Θεττάλῃ et ἀνέφρχας. ex Menandri Thessala haec excerpta esse omnibus constat. confert O. Ribbeck. Com. R.² 216 L. Afranii fr. 14 (3) ex ore mi oculis tui bibiones involant. bibiones sunt vermiculi vinum super natantes.

230

μικρά γε πρόφρχσις ἐστὶ τοῦ πρᾶξαι κακῶς.

Stobaeus Floril. 4, 40 Μενάνδρου Θεττάλη A. γε om. Voss.

62/31 231 212/1075
εὐθυμία βίε τὸν δοῦλον τρέφει.

Stobaeus Floril. 62, 31 Μενάνδρου Θεττάλη A. βί A. βέλτιστε Gaisf. τοι Τίβιε Bentl. cf. Leucon. 3. Menand. 1075. emendatio, cum multa nomina in βίος exsant, admodum dubia. στρέφει A.

232

ἔλυσ' ἔμαντόν, εἴτ' ἀπέδρασαν μόνος.

Zonaras 274 ἀπέδρασαν καὶ ἀπέδρα χρῆ λέγειν, 'οὐχὶ ἀπέδρασαν καὶ ἀπέδρασαν. ἔλυσ' ἔμαντόν κτλ. Bekker. Anecd. 420, 1 Μένανδρος Θεττάλοῖς· εἴτ' ἀπέδρασαν μόνος. Suidas ἀπέδρα· καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδρασαν . . . Μένανδρος Θεττάλη (Θεττάλεῦσιν AB Med. Θεττάλέσιν E) εἴτ' ἀπέδρασαν (sic ABE) μόνος. — μόλις μόνος Naber. Mnem. nov. VIII 416. ἔλυσ' ἔμαντόν αὐτὸς O. Hense Lect. Stob. 20 adn. at semper quod sciam αὐτὸς ἔμαντόν,

ut etiam ad quem provocat Eurip. Bacch. 614. ac fortasse initio excidit δεσμῶν vel aliquid simile.

233

ὀλόκληρος οὗτός σοι, ξένε.

Photius ὀλόκληρος· οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο εἰ ὀλόκληροί εἰσιν·
Μένανδρος Θετταλῆ κτλ.

234

λυχροκαΐαν

εἶρηκεν ... Μένανδρος ἐν Θετταλῆ. Pollux 10, 115. cf. Cratin. 227 (cum supplem.). ex cod. Laurentiano Pollucis Maassius Herm. XV 619 Μένανδρος δὲ ἐν Θετταλῆ λύχρων ἀφάς. περὶ λύχρων ἀφάς Herodot. 7, 215.

ΘΗΣΑΤΡΟΣ

Terentius Eunuch. prol. 9 *idém* (Luscus Lavinius) *Menandri Phásma nunc nupér dedit atque in Thensauro scripsit cet.*, ubi Donatus argumentum fabulae Luscii sic exponit: *adulescens, qui rem familiarem ad nequitiam prodegerat, servum mittit ad patris monumentum, quod senex sibi vivus magnis opibus adparaverat, ut id aperiret inlaturus epulas, quas pater post annum decimum caverat sibi inferri. sed cum agrum, in quo monumentum erat, senex quidam avarus ab adolescente emerat. servus ad aperiendum monumentum auxilio usus senis, thesaurum cum epistula ibidem reperit. senex thesaurum, tamquam a se per tumultum hostilem illic defossum, retinet et sibi vindicat. adolescens iudicem capit: apud quem prior senex, qui aurum retinet, causam suam sic agit: 'Athenienses, bellum cum Rhodiensibus quod fuerit, quid ego hic praedicem?' et cetera, quae contra naturam iurisque consuetudinem posita argumenta notat Terentius. videtur autem Luscus 'si summam rei spectes, Menandreae fabulae ordinem retinuisse'. Mein. Fronto Anthol. Pal. 12, 233 τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῶδέ, νομίζεις, οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὄψυτέρην. — bellum illud Rhodiensium contra Athenienses, quod apud Donatum commemoratur, idem esse cum bello Antigonom inter et Cassandrum gesto 315—312 a. Chr. (Diodor. 19, 77. Droysen. Hellenism. II² 33 sq.) et Menandri *Thesaurum* actam esse inter 310 et 308 a. Chr. arbitratur Dziatzko Ann. Fleckeisen. 1880, 811. 12.*

235 ✓

εἴτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;

5*

οὐδείς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
 ἄνθρωπος οὐδ' οὕτως ἀκριβῆς τοὺς τρόπους,
 5 ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῶ θεῶ νέμει
 τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πρῶως ἔχει,
 νέοις ἔτ' οὖσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν·
 οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,
 οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

Stobaeus Floril. 63, 13. 14. 13 (v. 1—5) Ἀλέξιδος A (perperam coniuncti cum Alexidis fr. 289). 14 (v. 6 sq.) Μενάνδρου Θεσαυρῶν A. versus 1—5 quoque Menandri esse demonstravit Tyrwhittus apud Gaisford.

1. οὐ Arsen. Viol. p. 101] οὖν. 2. γε om. A. 5. τῶν θεῶν A. 6. ὅσοις om. A. ἔχ^ε A. 7. ἔτ' οὖσι B] αἰτοῦσι. προστάττει AB] προστάττειν. 9. τοῦ χρόνου AB] ὠραίους. in hoc ἀωρίας latere putabat Bentl.

4. Toepfelius Progr. Neobr. 1857, 14 confert Plut. Cat. mai. 3 ὡς οὐδὲν δέοιτο ταμίου λίαν ἀκριβοῦς (nos *genai*). 9. τοῦ χρόνου, i. e. *morae usuras*, *Verzugszinsen*. nihil agit Hirschig. Ann. crit. 21.

236

ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλης οἴχεται,
 εἰς τοὺς ἰαλέμους τε τοῦτον ἔγγραφε.

Stobaeus Floril. 64, 18 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 17) Θεσαυρῶν A. 2. ἔγγραφε B Arsen.] ἔγραφε. ἰαλέμους, cf. quae ad Amphidis Ἰάλεμον adnotantur II 241. Maxim. Planud. Walz. Rhet. V 541, 8 ὁ ἰάλεμος εἰδὸς ἐστὶ θρήνου. τοὺς ἀξίους οὖν ἐλέου διὰ τὴν ἀμαθίαν δμωνύμως ἰαλέμους ἐκάλεσεν (Ἐρμογένης).

237

πολλοῖς ὑπέκκανμ' ἐστ' ἔρωτος μουσική.

Stobaeus Floril. 63, 18 Μενάνδρου Θεσαυροῖς A.

238

ἄσιτος ἐπιὰ μῆνας, ὕδατος στράγγ' ἔχων

Photius στράγγα· Μένανδρος Θεσαυρῶ κτλ. Etymol. m. 729, 43 στράγγξ· ἡ ἐπισχεθεῖσα ῥύσις. καὶ Μένανδρος· ὕδατος κτλ. cf. M. Schmidt. Didym. p. 69.

239

κανθάρου μελάντερος

παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῶ. Photius et Suidas. add. Suidas καὶ κανθάρου σοφώτερος, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοηθῶν. cf. Philem. 33. Zenob. 4, 65. Diogen. 5, 40. Append. prov. 2, 41 cum eis quae edit. adn. — verbis κανθάρου μελάντερος bestiola significari videtur.

Praeterea cf. 960.

ΘΡΑΣΤΛΕΩΝ

I. e. *Miles gloriosus*. Iulian. Misopog. 349c ἄκατος καὶ βαθυγένειος .. ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὄραν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον προεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Plutarch. Mor. 1095 d οὐδὲ γὰρ Ἰέρων ἂν οὐδ' Ἄτταλος . . . ἐπέισθησαν . . . κατακλίνει (ἐν τοῖς συμποσίοις) Κάρδακας καὶ Ἀγριᾶνας μεθ' αὐτῶν . . . καὶ Θρασωνίδας καὶ Θρασυλέοντας, ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους ποιούοντας. cf. Alciphr. 2, 4, 19 et quae ad Ἐπιτρέποντας adnotantur. de Sexti Turpili Thrasyleonte cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 109.

240

κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστὶν οὐ καλῶς εἰρημένον
τὸ γνῶθι σαυτὸν· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
τὸ γνῶθι τοὺς ἄλλους.

Stobaeus Floril. 21, 5 Μενάνδρου Θρασυλέοντος (Θρασυλεόν²)
A. Anton. Mel. 80 p. 139. Maxim. Conf. Serm. 56, 112 p. 663
Combesis. 1. πόλλ' ἄρ' Pors. Adv. 235] πόλλ' ἂν. πολλῶν Anton.
et Maxim. πολλά γ' Steph. 2. σεαυτὸν Voss Hens. et Maxim. ἦν]
εἰ Voss. mrg.

241

ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
ἂν ἀποτύχη τις οὐρίου, κόπαισι πλεῖν.

Stobaeus Floril. 59, 9 Μενάνδρου ἐκ Θρασυλέοντος A. 2. οὐρίου
κόπαισι Grot. cf. Cobet. N. l. 84. 5. πρῶτον ἐν Stob., sed πρῶτον
om. A. πνεύματος κόπαισι Ios. Scalig. ἂν ἀποτυχῶν τις πρῶτον ἐν
κόπαισι πλέη Mein. 1. Eustath. 661, 43 ὁ τῶν κωπηλατούντων πλοῦς
δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὡς πρώτου ὄντος τοῦ
πλέειν πρὸς ἄνεμον. idem Odys. 2 extr. δεύτερος πλοῦς ὁ δι' ἔνδειαν
(ἄνεμον) δι' εἰρεσίας γινόμενος. 1453, 18 δεύτερος πλοῦς λέγεται,
ὅτε ἀποτυχῶν τις οὐρίου κόπαισι πλεῖ, κατὰ Πανσανίαν. Bachmann.
Anecd. I 191, 31. Boisson. Anecd. II 445. — cf. fr. 228. 279.
Philemoni haec tribuuntur Diogen Vind. 2, 45 δεύτερος πλοῦς·

ταύτην τὴν παροιμίαν σαφῆ ποιεῖ Φιλήμων· πλοῦς δευτέρως ἔστι δῆπου λεγόμενος, ἂν ἀποτύχη τοῦ οὐρίου καὶ κόπαις πλεῖ. sed Stobaeus cum etiam fabulam nominet praefendus.

242

φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ' ὅπως
καταπράζεται τὸν γάμον.

Harpocration φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, ἀσκεῖν . . . Μένανδρος Θρασυλέοντι κτλ. Photius et Suidas φιλοσοφεῖν. Cramer. Anecd. Ox. II 500, 4. — τοῦθ' ὅπως καταπράζεται Benti.] τοῦτο ὅπως καταπράζεται (καταπράξις D) Harp. σοι τὸν γάμον Cobet. ἀσκεῖν Gronov.] φάσκειν.

243

ἢ δ' ἀνέωγε τὴν θύραν.

Bekker. Anecd. 399, 24 ἀνέωγεν οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεώγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέοντι γ ἢ δ κτλ. sine auctoris fabulaeque nomine Suid. ἀνεώγεισαν. ἀνέω (in poetae verbis) cod. Bekk. γ ἢ δ] ἤδη δ' Mein. ἢ δὲ δ' Porson. — cf. 229.

244

ὡς ὀκνηρός, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ὁμολογῶν
παρατρέφεται.

Athenaeus 6, 248 a b Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον εἴρηκεν ἐν Θρασυλέοντι οὕτως κτλ. v. 1 (—σιτόκουρος) sine nomine fabulae Eustathius 1854, 7. 1. ὡς add. Porson. σιτόκουρος Pors.] σιτόκουρον ἄθλιον ἄχρηστον εἰς γῆν, perperam inlata ex fr. 420, A. — cf. Alexid. 177. παρατρέφεται 'indignum ali tamquam vile quoddam mancipium.' Casaub. cf. 866. Timocl. 9, 2. Demosth. 19, 200 ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον.

ΙΕΡΕΙΑ

'Mulierem quandam' (Rhoden) 'induxisse videtur, liberaliter illam quidem educatam, sed superstitionis contagio adeo contaminatam, ut condicionis suae oblita inter Cybeles sacrificulas nomen profiteretur.' Mein.

245

οὐδεις δι' ἀνθρώπου θεὸς σῶζει, γυναί,
ἑτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἔλκει τὸν θεὸν

τοῖς κυμβάλοις ἄνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,
ὁ τοῦτο ποιῶν ἐστὶ μείζων τοῦ θεοῦ.
ἢ ἀλλ' ἐστὶ τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα
εὐρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,
εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ πεπλασμένα.

Iustinus De monarch. p. 29 e (140. 2 Otto) ὁ αὐτὸς Μένανδρος ἐν Ἰερείᾳ. v. 2 (εἰ γὰρ) — 6 (ἀνθρώποις) Clemens Alex. Protr. 7, 75 ὁ αὐτὸς κωμωδιοποιὸς (Μένανδρος) ἐν Ἰερείᾳ τῷ δράματι . . . διελέγγειν πειρᾶται τὸν ἄθεον τῆς πλάνης τύφον, ἐπιφθεγγόμενος ἐμφρόνως κτλ. 1. οὐθεις Iustin. 2. τὸν] τινὰ Iustin. 5. βίας Bentl., quod non sufficit. scr. τόλμης ἀνιέρου. vox rara quidem, sed optimae notae, praeter Platonem Aeschylō Euripidique cognita.

inridetur Cybeles cultus. 1. 'non opus est cuiusquam hominis auxilio, ut deus alterum hominem servet'. 7. 'nostrique ficta in saeculi ludibrium'. Grot. βίος sic apud posteriores haud rarum. cf. Lucian. Hesiod. 2. Fugit. 3. 5 init. 6. 23.

246

ὄνου παρακύψεως

μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἰερείᾳ . . . ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων εἴρηται ἢ παροιμία. Zenob. 5, 39. commemorant proverbium, nulla tamen Menandri mentione facta, etiam Photius, Suidas, Macarius 6, 7. Apostol. 12, 87. cf. etiam [Lucian.] Asin. 45 extr.

ΙΜΒΡΙΟΙ

Photius Ἰμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες· ἐπειδὴ ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῷ εἶναι. Macar. 4, 76 Ἰμβριος δίκη· ἐπὶ τῶν προφασίζομένων ἐν ταῖς δίκαις· οἱ γὰρ τὰς δίκας φεύγοντες εἰς Αἴμνον ἢ εἰς Ἰμβρον ἐσκήπτοντο ἀποδημεῖν. id. 4, 77 Ἰμβριος ἢ Αἴμνιος· οἱ τὰς δίκας ἀποφεύγοντες (ὑποφ.) Ἀθήνησιν ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῷ ἢ ἐν Αἴμνῳ εἶναι. eodem sensu etiam Σκυρία δίκη. cf. Suid. Σκυρίαν δίκην. Poll. 8, 81. Hesych. Ἰμβριος ἢ Αἴμνιος. Ael. Dionys. Eustath. 1222, 33. — de Caecili Statii Imbriis cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 51.

247. 248

οὐκ ἔστιν οὐδέν, πάτερ, ἐν ἀνθρώπου φύσει
μείζον λογισμοῦ τῷ διαδέσθαι πράγματα.
ἕκαστός ἐστι καὶ λογισασθαι κατὰ τρόπον

ἄρχων, στρατηγός, ἡγεμῶν δήμου, πάλιν
 5 σύμβουλος· ὁ λογισμῶ διαφέρων πάντ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 3, 9 Μενάνδρου Ἰμβροίς Α. 2. τῶ] τὸ Α.
 3. καὶ om. Α. τῶ Mein. 4. πάλιν] πόλει σύμβουλος Heimsoeth. Ind.
 Bonn. 1867 aest. xiii. 5. ὁ λογισμῶ διαφέρων Porson Tracts 250]
 ὁ δ. λ., quod retinens Bentl. βουλῆς pro σύμβουλος. — locutionis
 κατὰ τρόπον exempla praebent H. Iacobi V 1071 et Cobet. N. 1.
 87. 8. cf. Antiphan. 39. Meinekio in duo fragmenta (v. 1. 2 et
 3—5) haec dispescenti adsentiri certe non necessarium est, dum
 modo cum prioribus interpungas λογισμοῦ. τῶ διαθέσθαι πράγματα
 ἕκαστός ἐστι καὶ (non τῶ) λ. κτλ., i. e. ἕκαστος τῶ διαθέσθαι καὶ
 λογίσασθαι πράγματα ἄρχων ἐστίν. si duo sunt, post πράγματα sup-
 plexerim μέλλοντι. σύμβουλοι sunt oratores, non qui apud Meier.
 Schoem. Att. Proc. 58 commemorantur thesmothetarum σύμβουλοι.
 Praeterea cf. 300.

ΗΠΠΟΚΟΜΟΣ

249

Μόνιμος τις ἦν ἄνθρωπος, ὃ Φίλων, σοφός,
 ἀδοξότερος μικρῶ δ'. Β. ὁ τὴν πῆραν ἔχων;
 Α. πῆρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι
 ἐφθέγγεατ' οὐδὲν ἐμφερὲς μὰ τὸν Δία
 5 τῶ γνῶθι σαυτόν, οὐδὲ τοῖς βοωμένοις
 τούτοις· ὑπὲρ δὲ ταῦθ' ὁ προσαιτῶν καὶ ῥυπῶν·
 τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τυφόν εἶναι πᾶν ἔφη.

Diogenes Laert. 6, 83 Μόνιμος Συρακόσιος μαθητῆς μὲν
 Διογένους, οἰκέτης δὲ τινος τραπεζίτου Κορινθίου . . . ἐγένετο δὲ
 ἀνὴρ ἐλλόγιμος, ὡς καὶ Μενάνδρου αὐτοῦ τὸν κωμικὸν μεμνησθαι·
 ἐν τινι γούν τῶν δραμάτων, ἐν τῶ Ἰπποκόμῳ, εἶπεν οὕτως κτλ. 2.
 sic Cobet. N. 1. 93 cum libris optimis (ἀδοξότερος μικρῶ δέ, ὁ τὴν
 πῆραν ἔχων). 3. ῥῆμά τι cod. Flor.] ῥήματι.

2. ἀδοξότερος, nos *etwas unanschulich*. 3. πῆρας τρεῖς 'erat
 enim gibbosus utrimque'. 'μὲν οὖν, ut passim, est ita responden-
 tis ut quod alter dixerit corrigat.' Cobet. 93. 6. ὑπὲρ δὲ ταῦτα
 i. e. 'superavit haec omnia Monimus, cuius dictum, πᾶν τὸ ὑπο-
 λεφθὲν τυφός ἐστι, Menandro videtur celebratissimis veterum sen-
 tentiis, τοῖς βοωμένοις τούτοις, anteponendum esse.' Cobet. 94.
 Sextus Emp. Adv. math. 8, 5 (289, 28 Bekk.) Μόνιμος ὁ κύων
 τυφόν (Schwindel) εἰπὼν τὰ πάντα, ὅπερ οἰήσις ἐστὶ τῶν οὐκ ὄντων
 ὡς ὄντων. cf. Sext. Emp. Adv. math. 7, 48 (200, 7 B.). 87. 8
 (208, 8 et 11 B.).

250

τὰ δ' ἐκ μέσου τριπόδια καὶ τραγήματα

Pollux 10, 80 εἴρηται δὲ οἱ τρίποδες . . . ὥσπερ καὶ τριπόδια, ὡς ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου κτλ.

251

τηγανισμοί

Pollux 10, 98 ὑπόφανλοι οἱ ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου τ. — cf. Posidipp. 5.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ

Fuit etiam Anaxandridis *Canephoros* et ex Menandrea expressa Sexti Turpilii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 86.

252

τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντας τυχεῖν
εὐδαιμονίας εἶωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 22 (περὶ ὑπεροφίας), 30. 31. 30 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 29) Κανηφόρος A. 31 Εὐριπίδου B² Trinc. 'nihil enotavi ex A'. Gaisf. at Vindob. cum superiore coniungit omisso lemme Εὐριπίδου. ac coniungendos esse versus adparet. 1. an τὸ μὴ πρ. γὰρ κτλ.? — πονήσαντας τυχεῖν εὐδαιμονίας Pflugk. Sched. crit. 34] πονήσαντες εὐτύχησεν εὐδαιμονία A. εὐτυχῆς N. 2. εἶωθεν libri. ὑπερηφανίαν probabiliter Mein.

253

ἀλογίστου τρόπου

ἀτύχημα φεύγειν ἐστὶν οὐκ ἀνθαίρετον.

Stobaeus Floril. 108, 30 Μενάνδρου Κανηφόρῳ A. Sexti Turpilii fr. 3 (1 Can.), quod conferunt Ladewigius et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 86, non magnam habet cum Menandreo similitudinem. ἀτύχημ' ἐλέγειν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. ἀτύχημα κλάειν Madvig. Advers. crit. I 720. cum autem titulus libri 108 Stob. sit ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Engerus Progr. Posn. gymn. Mar. 1868 p. 13 vulgatam defendit φεύγειν interpretatus *fugere velle*. mihi neque haec neque Clerici explicatio probatur: unum video οὐκ ἀνθαίρετον necessario esse praedicatum. fortasse 'nequaquam in arbitrio nostro positum est imprudentiae poenas effugere'. ἐστὶν οὐκ ἀνθ. pro οὐκ ἔστιν ἀνθ., ut Nausier. 3 ἐστὶν οὐκ ἰσάδιον.

254

ἔδειτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
ἀντάλλαγον.

Bekker. Anecd. 407, 18 et Suidas ἀντάλλαγον· καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἠλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρω κτλ. cf. 16. — ἔδειτο χρῆσαι rogabat te ut mutuatam dares.

255

ὃ δ' ἀποκρινεῖται, κὰν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Bekker. Anecd. 429, 13 et Suidas ἀπόκριναι . . . Μένανδρος Κανηφόρω κτλ. ὃ] ἃ A Suid. Μένανδρος om. A et cum eis quae sequuntur C Suid.

256

γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοιν

Bekker. Anecd. 354, 1 βλάσφημοι οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός κτλ. Harpocration 9, 1 Αἰξωνῆς δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν Κανηφόρω. cf. etiam Apostol. 1, 67. Suid. αἰξωνεύεσθαι, αἰξωνεῖα, Αἰξωνῆς. Plat. Lach. 197 c. Bursian. Geogr. gr. I 360. 1. recte versum ab Harpocrate servatum ad *Canephorum* rettulit Bergk. Rel. c. Att. 84 n. 'mulierem illam maledicentissimam dicit non infacete ex patre atque ex matre Aexonensibus ortam esse', ut cives Athenienses ei demum erant, qui ex duobus Atheniensibus prognati essent.

ΚΑΡΙΝΗ

Cf. quae ad Antiphanis *Carinam* adnotantur II 56 et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 53.

257

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν
νῦν οὐσ' ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
δεῖ δέ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.
ἐφ' ὅσον βαδίζεις, ἐφ' ὅσον ἤξειν μοι δοκεῖς.

Stobaeus Floril. 32, 7 Μενάνδρου Trinc. et με[†] Voss. Hens. Καρίνη add. Vind. v. 3 Artemid. Onirocr. 2, 36 ὁρθῶς τοῦτο τὸ παλαιὸν ἔχει 'τὸ κρατοῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ' et 69 εἶτα βασιλεῖς καὶ ἄρχονται· τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δ. ἔχει θ., quod praeferunt G. Hirschig. Ann. crit. 22 et Cobet. V. 1.² 119. N. 1. 85. at recte

Meinekus Stob. II v 'νομίξειν θεούς' est 'deos publica lege receptos colere; recte etiam et fere necessarium νῦν. eo scilicet iam ventum est ut penes quem potestas est pro deo colatur.' 1. ἦ, sed corr. m. rec. ὦ Voss. Hens. Photius 85, 1 ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἢ Ἀναίδεια καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ'. cf. Zenob. 4, 36. Diogenian. 5, 24 (Vind. 2, 91). Greg. Cypr. Leid. 2, 28. Macar. 4, 65. Paus. 1, 28, 5. Cic. Leg. 2, 11, 28.

258

περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιον τί σοι δότω.

Bekker. Anecd. 380, 30 ἀλύσιον· ἀλυσείδιον, πλόκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνη κτλ. Suid. ἀλύσιον· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνη κτλ. τι] τις Bentl. quod cur praeferendum sit non video. neque felicius μοι Bergk. pro σοι. docet lena puellam, quomodo amatorem emungere argento debeat. — cf. Aristoph. fr. 320, 12. Nicostr. 33. Philippid. 33.

259

Athenaeus 4, 175 a μνημονεύει τῶν γίγγρων ἀλῶν . . . Μένανδρος ἐν Καρίνη. cf. Amphid. 14.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ

Plautus Poenul. prol. 53 *Carchædonius vocatur haec comoedia: latine Plautus patruus Pullophagónides*. Menandream fabulam significari credunt plerique, negat Duebnerus: quamquam alius poetae Καρχηδόνιος hodie quidem nou nota est.

260

ἐπιθυμίας τῷ Βορέα ἴδιον
ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἐψήσω φακῆν.

Athenaeus 9, 385 e Μένανδρος Καρχηδονίω κτλ. sic A, nisi quod 1. τῷ βορεαι et 2. οὐδὲ ἐν. 1. ἐπιθυμιάσας et λιβανίδιον Bentl., κρεάδιον Dobr. ἐπεὶ δὲ θύσας Casaub., ἐπεὶ θυσιάσας Mein., ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ βορέα νῆ τὸν Αἰα Heringa. Bentleii emendationem probat Cobet. N. l. 92. 3. 'verba sunt pauperculi piscatoris qui se frustra Boreae adolevisse queritur — quid igitur? turis aliquantulum: nempe hos honores deis habebant inopes.' mihi nondum omnis dubitatio exempta. ventis non sacrificatum esse nisi raro et certis quibusdam de causis docet Xen. An. 4, 5, 4. cf. Aelian. V. h. 12, 61. Preller. Myth. gr.² I 371.

261

αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο,
ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.

Eustathius 1412, 14 ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἢ περὶ τῶν παίδων ἀκριβῆς εἶδησις δηλοῖ . . . Μένανδρος κτλ. Schol. Hom. Od. 1, 215 καὶ Μένανδρος κτλ. v. 1 Stobaeus 76, 11 Μένανδρος Καρχηδονίῳ (καρχη) Α. 1. αὐτὸς Stob. οὐθεὶς AB Stob. τοῦ ποτ' Eust.] πῶς Stob. πῶς ποτ' EM Schol. Hom. οἶδ' ὅτου Cobet. N. 1. 54.

262

ἔργον ἐκ πολλοῦ χρόνου
ἄνοιαν ἡμέρα μεταστῆσαι μιᾷ.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 19 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 18) Καρχηδονίῳ (καρχηδν). cf. 504. 726. *difficile est inveteratam stultitiam uno die immutare. fallitur* Iacobs. Lect. Stob. 149. Catull. 76, 13 *difficile est longum subito deponere amorem* (Ellis Journ. of philol. X 18).

263

χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦ, σοφὸν
Καρχηδόνιον.

Suidas χρεία. καὶ παροιμία κτλ. Καρχηδόνιον] Καρχηδονίῳ probabiliter Toup. — rursus ab Euripide levi mutatione facta mutatus est versum. cf. Eurip. fr. 666. 709 N.

264

ἄδοντα λιτύτερσιν ἀπ' ἀρίστου τέως

Photius Λιτύτερσιν· εἶδος ὠδῆς. Μένανδρος Καρχηδονίῳ (sic Hemsterh. pro Χαλκηδονίῳ) κτλ. . . . Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτύτερσιν νόθος υἱός, κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος ἠνάγκαζε μεθ' αὐτοῦ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν. ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους . . . Θεριστικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη. fere eadem Phot. et Suidas Λιτύτερσαν. Apostol. 10, 74. Schol. Theocr. 10, 41 Ἡρακλῆς δὲ τοῦτον ἀποκτείνας ἔρριψεν εἰς τὸν Μαλανδρον ποταμόν. Athen. 10, 415 b. 14, 619 a. Aelian. V. h. 1, 27. Sosith. trag. fr. 2 cum eis quae congescit Nauck. Preller. Myth. gr.² II 230.

265

τὸ καλῶς ἔχον πον κρεῖττον ἐστὶ καὶ νόμου.

Stobaeus Floril. 9, 17 *Μενάνδρου Καρχηδονίων* A. idem
Stobaeus Floril. 43, 24 *Μενάνδρου* (om. fab. nom.) A.

266

ἀσκοπυτίνη

Pollux 10, 73 *Μένανδρος ἐν Καρχηδονίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι.*
cf. Aristoph. fr. 174. 577. Antiphan. 150. Diphil. 55, 2.

267

μέσατος

ἀντὶ τοῦ μέσος· καὶ Μένανδρος Καρχηδόνιος (sic V, *Καρχη-*
δούλιος rel.) Schol. Aristoph. Vesp. 1502.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

268

ἱππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον

ἐπὶ τῶν τοὺς ἐν τισὶ βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αὐτῶν
εἰς ἔριν προκαλουμένων . . . Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Schol.
Plat. 365 Bekker. cf. Plat. Theaet. 183 d et ibi Heindorf.

269

τὸν ἀφ' ἱερᾶς

γραμμὴ ἐν τῇ τῶν πετιῶν παιδιᾷ. Μένανδρος Καταψευδομένῳ
Photius et Suidas. *τὸν ἀφ' ἱερᾶς· γραμμὴ* cod. Phot. et Suid. AV]
τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς. Hesychius quoque *τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆ,*
nulla tamen Menandri mentione facta. *καταψευδόμενον* cod. Phot. —
Schol. Plat. 451 Bekk. *κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς, (παροιμία) ἢ τέτακται*
ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων. μετελλήπται δὲ ἀπὸ τῶν
πεττευόντων κτλ. cf. Alcae. Iyr. 81 cum eis quae Bergkianus adno-
tavit. Diogenian. 5, 41.

270

ἐπεπτώκειμεν

Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Bekker. Anecd. 97, 2.

271

Μυλασεύς

Stephanus Byz. *Μύλασα, πόλις Καρίας . . . τὸ ἔθνικόν Μυ-*
λασεύς . . . ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ

Retioulum sine dubio mulierum significatur. cf. Arist. Thesm. 138. 257. fr. 320, 6. Eupol. 170. Antiphan. 117. 189.

272

παρὰ τοῖς γυναικονόμοις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις
 διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυνθόμενος
 πάντας μαγείρους κατὰ νόμον καινόν τινα,
 ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους, εἴαν
 ὁ πλείους τις ὢν ἔξεστιν ἐστιῶν τύχη,
 ἐλθῶν —

Athenaeus 6, 245 bc ὅτι δ' ἦν ἔθος τοὺς γυναικονόμους ἐφορᾶν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμὸν εἰ δὲ κατὰ νόμον ἐστί . . . Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ κτλ. 5. τύχη Musurus] τύχης A. 6. ἐλθῶν del. Grot. sententiam non finitam esse constat. dixerat fere poeta 'ut si plures quam lex permittebat convivae invitati essent, eos gynaeconomi e convivio removerent.' Mein. Anal. Ath. 107. 4. εἴαν et hypothetice et interrogative accipi potest: nam perperam Meinekius hoc alterum per usum dicendi fieri non posse opinatur. Xen. Mem. 4, 4, 12 σκέψαι εἴαν τόδε σοι ἀρέσκη. Plat. Theaetet. 156 c ἄθρει εἴαν πως ἀποτελεσθῆ. Gorg. 452 c σκόπει εἴαν σοι πλούτου φανῆ τι μείζον. ac sic iam inde ab Homero sexcentiens.

273

εἴτ' εὐθύς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε,
 μύρα, στεφάνους ἐτοίμασον, σπονδὰς ποίει.

Bekker. Anecd. 358, 10 et Suidas αἴρειν . . . ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τραπέξαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ κτλ. 1. τὰς om. BE Med. Suid. αἴρε, παῖ Jacobs. not. ms. 2. ποιήσον Bekk. An.

274

ἠδὲ τὸ μύρον, παιδίου. B. ἠδύ· πῶς γὰρ οὐ;
 νάρδιον.

Athenaeus 15, 691 ab ναρδίνου μύρον μέμνηται Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ οὕτως κτλ. 1. ὡς ἠδύ Jacob. Add. Ath. 363. παιδάριον Dindf. παιδάριον, ἠδύ. B. πῶς κτλ. Cobet. ἠδὲ τὸ μύρον, παῖ. B. νῆ Δ', ἠδύ. πῶς γὰρ οὐ; Mein. in Athen. ed. (Anal. 338) cum Dobr.

275

ταυτόματον ἡμῖν ἀφανὲς ὄν συλλαμβάνει.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 14 a Wachsm. *Μενάνδρου Κεκρυφάλω* F mrg. ὄν Grot.] ὄν FP. συλαμβ. FP. cf. 460, 4. 5.

276

Athenaeus 6, 241 e μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Φιλοξένου τῆς Πτερνοκοπίδος) καὶ Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλω, αὐτὸ μόνον Πτεροκοπίδα αὐτὸν καλῶν. cf. Axionic. 6, 2.

277

Athenaeus 6, 243 a καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος τοῦ παρασίτου) μνημονεύει ἐν Κεκρυφάλω.

278

ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης.

Μένανδρος . . . Κεκρυφάλω. Schol. Plat. 394 Bekk. cf. 227.

279

δεύτερος πλοῦς

ἐμνήσθη ταύτης Μένανδρος Κεκρυφάλω. Schol. Platonis 381 Bekk. cf. 228. 241.

280

ἀβυρτάκη

ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δοιμέων σκεναζόμενον . . καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐγρῶντο . . ἔστι καὶ ἐν Κεκρυφάλω Μενάνδρου τούνομα. Bekker. Anecd. 323, 26. Suidas ἀβυρτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικόν . . ἔστι δὲ καὶ ἐν Κεκρυφάλω Μενάνδρου τούνομα. cf. Pherecr. 181. Theopomp. 17. Antiphan. 142, 3. Alexid. 141, 13.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Citharistam* adnotavimus II 37. [Κιθ-] αριστής Koehler. I. A. n. 992. cf. Herm. Haupt. Annal. Fleck-eisen. 1876, 671.

281

ᾧμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ᾧ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω

οἰμοὶ λέγειν, ἡδὺν δὲ καὶ προῶν τινα
 5 ὕπνον καθεύδειν [ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα].
 νυκτὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
 ὑμᾶς ὄρω πονοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.
 ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος·
 τρουφερῶ βίῳ σύνεστιν, ἐνδόξῳ βίῳ
 10 πάρεστιν, ἀπόρῳ συγκαταγερᾶσκει βίῳ.

v. 1—5 (καθεύδειν) et 8—10 Plutarchus Mor. 466 b τοὺς μὲν γὰρ ἀφωρισμένως ἓνα βίον ἄλυτον νομίζοντας . . . ἱκανῶς ὁ Μένανδρος ὑπομιμνήσκει λέγων ὄμην κτλ. εἶτα προελθόν, ὡς καὶ τοὺς πλουσίους ἑώρα ταῦτά πάσχοντας τοῖς πένησιν· ἄρ' ἐστὶ κτλ. v. 1—7 Stobaeus Floril. 97, 13 Μενάνδρου A. v. 8 Stobaeus Floril. 98, 54 Μενάνδρου Κιθαριστῆ A. et om. poetae fabulaeque nomine Diogenes L. 7, 68 ἐστὶ δὲ καὶ ἐπαπορητικόν τι πράγμα διεννησοῦς ἀξιώματος, ὃ εἰ λέγοι τις, ἀποροίη ἔν· ἄρ' ἐστὶ κτλ. monost. 640. Gazaeus Euphr. 1 prooem. ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι μόχθος καὶ λόγος. (ind. Nauck.)

3. ἀνώκτω A Stob. sec. Grot., ἀνύκτω sec. Gaisf. 4. λέγων A Stob. 5. τῶν φτωχῶν τινα Madvig. Advers. crit. I 720 conl. Iuvenal. 3, 238. τὸν πτωχὸν μόνον Herwerd. Obs. crit. 87. μᾶλλον ἢ πτωχῶν τινα Mein. Stob. III xxxv. ἀλλὰ τ. πτ. τινα del. G. A. Hirschig. Ann. crit. 22, adsentiente Cobet. Mnem. VIII 141. 7. πονοῦντας Geel.] ποιοῦντας. 8. ἄρ' ἐστὶ per interrogationem efferri vetat Abrens De crasi 8. 10. πάρεστιν] πρόσεστιν Hirschig. — de sententia cf. Lucian. Epist. Saturn. 26.

282

τὸ κουφότατον σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
 πενία· τί γὰρ τοῦτ' ἐστίν; ἧς γένοιτ' ἂν εἷς
 φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥαδίως.

Stobaeus Floril. 95, 2 Μενάνδρου Κιθαριστῆ A. Plutarch. Mor. 524 e τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὡς φησιν ὁ Μένανδρος, εἷς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. cf. 735.

283

εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξόμεθα,
 τίσιν ἂν βοηθήσαιομεν ἄλλοις ῥαδίως;

Stobaeus Floril. 9, 18 Μενάνδρου Κιθαρισταῖς A. τοῦ ἂν κίθαρον Voss. Hens. 1. ἐπὶ A. ἐπεὶ | εἰ τοὺς κτλ. Mein. ed. mai. 2. βοηθήσαιομεν Voss. B²] βοηθήσοιμεν A.

284

τὸ μῆδ' ἐν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης,
ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ.

Stobaeus Floril. 9, 19 ἐν ταύτῳ (cf. fr. 283) A. 1. μῆδ' ἐν A.

285

φιλόμουσον εἶν' αὐτὸν πάνυ,
ἀκούσματ' εἰς τροφήν τε παιδεύεσθ' ἀεί.

Athenaeus 12, 511 a Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ περὶ τινος μουσικευομένου λέγων φησί κτλ. 2. αἰεί A. φιλόμουσός ἐστι γὰρ πάνυ — τροφήν τ' ἀεί παιδεύεται Mein., sed ne sic quidem purgatum esse fr. propter τε non suo loco positum censet ed. 1, 568. fortasse παιδεύεται τ' ἀκούσματ' εἰς τροφ. ἀεί.

286

οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις.

Athenaeus 6, 247 f Μένανδρος . . . ἐν Κιθαριστῇ κτλ. cf. 103. Antiphan. 200. 'si vis habere qui te audiant, victum eis praebe.'

287

οὕτω τι πράγματ' ἔστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾶν.

Stobaeus Floril. 110, 9 Μενάνδρου Κιθαριστῇ A.

288

ὡς ποικίλον πράγματ' ἔστι καὶ πλάνον τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 1 Wachsm. Μένανδρος Κιθαριστῇ. cf. monost. 758.

289

σκοῖδον Διόνυσον

Photius σκοῖδος· ταμίας τις καὶ διοικητής. Μακεδονικὸν δὲ τὸ ὄνομα. διόπερ Μένανδρος καὶ ἐν Κιθαριστῇ σκ. Δ. λέγει. Pollux 10, 16 (τὸν σκευοφύλακα) καὶ σκοῖδόν τινες ὠνόμαζον, τὸν ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐν ταῖς βαρβαρικαῖς ἀποσκευαῖς· ἕτεροι δὲ . . . τὸν ἐπὶ τῶν σιτῶν. Hesych. σκοῖδος· ἀρχὴ τις παρὰ Μακεδόσι τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων· ἢ λέξις κεῖται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου. Herodian. I 142, 6 σεσημείωται τὸ σκοῖδος παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος.

ΚΝΙΔΙΑ

290

οὐδὲν γένους γένος γὰρ οἶμαι διαφέρειν,
 ἀλλ' εἰ δικαίως ἐξετάσεις, καὶ γνήσιος
 ὁ χρηστός ἐστίν, ὁ δὲ πονηρὸς καὶ νόθος.

Stobaeus Floril. 86, 10 *Μενάνδρου κνηδία* A. 1. οὐθὲν libri.
 2. ἐξετάσης Voss. Hens. fort. ἦν — ἐξετάσης. γνήσιος A. γνη-
 σίως Voss.

291

ταυτόματόν ἐστιν ὡς ἔοικέ που θεός,
 σῶζει τε πολλὰ τῶν ἀοράτων πραγμάτων.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 9 Wachsm. *Μένανδρος Κνιδία* (sic Clericus. *κνηδία* P, *κνηδία* F, in mrg. add. σῆ). Palladas Alex. Antb. Pal. 10, 52 εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησθε θεόν, εὖ γε Μένανδρε . . . πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον προσπεσὸν εὐκαίρως εὐρέτι ταυτόματον. 2. πολλά etiam F. πολλοὺς (sic Vat.) δι' ἀοράτων πρ. H. Iacobi V CCLVI. τῶν ἀοράτων Usener. conl. Bekker. Anecd. 7, 6 ἄδρατα· ἀποίητα. vehementer dubito.

ΚΟΛΑΞ

Athenaeus 6, 258 e *κεχαρακτήρικεν ὡς ἔνι μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν Κόλακα Μένανδρος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι.* idem 14, 659 d ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἐορτῇ fabulae actionem fugi testatur. cf. fr. 292. Terent. Eunuch. prol. 30 *Colax Menandrist: in cast parasitūs colax et miles gloriōsus: eas se nōn negat persōnas transulisse in Eunuchūm suam.* cf. Donat. 2, 1, 22. Grauert. Anal. hist. phil. 160 sq. Ibne Quaest. Terent. 15 sq. *Gnathonem Terentii apud Menandrum Struthiam, Thrasonem autem Biantem fuisse cognoscitur* ex fr. 293 et Plutarch. Mor. 57 a. Cramer. Anecd. Par. III 25, 17 *Τιμαχίδης (ὁ Ρόδιος) ἐν τῷ τοῦ κόλεικος (Κόλακος Mein.) ὑπομνήματι, i. e. in commentario scripto in Menandri Colacem (Mein.). Menandri Colacem a. Cn. Naevio in latinum translata, eius autem fabulam a Plauto retractatam et pro nova datam esse docuit Ritschl. Parerg. 99—104. cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 11.*

292

σπονδή· δίδου σὺ σπλάγγν' ἀκολουθῶν· ποῖ βλέπεις;
 σπονδή· φέρ' ὦ παῖ Σωσία· σπονδή· καλῶς.

ἔγχει. θεοῖς Ὀλυμπίοις εὐχόμεθα
 Ὀλυμπίασι πᾶσι πάσαις (λάμβανε
 5 τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ) διδόναι σωτηρίαν,
 ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλά, τῶν ὄντων τε νῦν
 ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα.

Athenaeus 14, 659 d Μένανδρος ἐν Κόλακι τὸν τοῖς τετρα-
 δισταῖς (Alexid. 258) διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς
 πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα κτλ. 1. σπονδη.
 διδου συ σπλαγγνακολουθῶν A. ἀκόλουθε Cobet. N. 1. 72. 2.
 σπονδη. φέρε ὦ πλειωσία σπονδη. καλῶς A. φέρε πλείω Σωσία
 Heringa. φέρ' ὦ παῖ Σωσία Pierson. Moer. 298. φέρ' οἶνον Σωσία,
 'quia qui dicit ὦ παῖ sim. nomen servuli non addit' Cobet. 3.
 εὐχου A. ἔγχει Pierson. ἐγχοῦ Cobet. 4. Ὀλυμπίασι A. ionicas for-
 mas hic et Arist. Thesm. 331 sq. (ut Av. 866) reponi iubet Her-
 werd. Anal. crit. 39. 5. ἐπὶ τούτῳ διδόναι Mein. 1. ἐν τούτῳ est
 'dum libatio fit.' 7. ὄνησιαν πᾶσιν A.

2. fortasse scribendum: σπονδή· φέρ' ὦ παῖ· Σωσία, σπονδήν·
 καλῶς. καλῶς dicit adlata libatione, ut 311.

293

ΒΙΑΣ. κοτύλας χωροῦν δέκα

ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδν χρυσοῦν, Στρουθία,
 τρὶς ἑξέπιον μεστόν γ'. ΣΤ. Ἀλεξάνδρου πλέον
 τοῦ βασιλέως πέπωκας. Β. οὐκ ἔλαττον, οὔ,
 5 μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. ΣΤ. μέγα γε.

Athenaeus 10, 434 bc ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ
 ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας . . .
 Μένανδρος δὲ ἐν Κόλακι φησι κτλ. v. 1. 2 Athenaeus 11, p. 477 f
 κόνδν ποτήριον Ἀσιατικόν. Μένανδρος Κόλακι κτλ. v. 3. 4 (Ἀλεξ.
 — πέπωκας) Plutarchus Mor. 57 a ἂν μὲν εὐπαρύφου τινὸς ἀγροίκου
 λάβηται (ὁ κόλαξ) φορὴν παχεῖαν φέροντος, ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται,
 καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι, καὶ κατορχούμενος
 τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις κτλ. Lucian. Fugit. 19 κολα-
 κείαν μισεῖν φησι κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρου-
 θίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. 1. δέκα καὶ et 2. στρουθίον A 477.
 3. ἑξέπιον Bentr.] ἔπιον A. μεστόν γ' | εἰς ὄν Mein. Anal. Ath. 196.
 τρὶς μεστόν ἑξέπιον delete γε Cobet. N. 1. 58. 61. 4. πέπωκας τοῦ β.
 A. transposuit Bentr. 5. Ἀθηναίαν. Στρο. μέγας εἶ Mein. Anal. Ath.
 196 conl. Dionys. com. 2, 36. Euphron. 1, 30. fort. μέγα λέγεις. —
 conloquuntur miles et parasitus.

294

οὐδείς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὢν·
ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ συλλέγει καὶ φεῖδεται,
ὁ δὲ τὸν πάλαι τηροῦντ' ἐνεδρεύσας πάντ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 10, 21 *Μενάνδρου Κολακεία* A. *Κόλακι α'* (i. e. prima ed.) Gaisf. sed cf. Ritschl. Parerg. 271. v. 1 monost. 688. v. 2. 3 desunt in Voss. 1. οὐθεις A. ἐπλούτησε libri. ταχὺ monost. 688. neque cum Grotio v. 2. 3 incerto poetae tribuente neque cum O. Hensio, Lect. Stob. 18 post v. 1 inserente τὸν μὴ δίκαιον ἄνπερ ἀντιπαρατιθῆς, consentio: hominem iustum dicit numquam celeriter divitem fieri, quia dum ille conligat et parcat, alius (ὁ δὲ) eum insidiosè spoliēt.

295

*Χρυσίδα, Κορώνην, Ἀντίκυραν, Ἰσχάδα,
καὶ Ναννάριον ἔσχηκας ὠραίαν σφόδρα.*

Athenaeus 13, 587 d *Μένανδρος ἐν Κόλακι τάσδε καταλέγει ἑταίρας κτλ.* Ἀντίκυραν Mein. at semper Ἀντίκυρα adpellatur. cf. Athen. 12, 586 f. Plut. Demetr. 24. Harpocr. Ἀντίκυρα. fort. εἴτ' Ἰσχάδα. videtur meretrix amatori perfidiam exprobrare.

296

ἄλλ' οὐδὲ γεννήτην δύναμ' εὐρεῖν οὐδένα
ὄντων τοσοῦτων, ἄλλ' ἀπέλημμαι μόνος.

Erotian. 24. 5 Klein γενέτησιν· οἱ μὲν τοῖς γονεῦσιν, οἱ δὲ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικῶν λεγόντων, ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακί φησιν κτλ. cf. Philem. 225.

297

γελῶ τὸ πρὸς τὸν Κύπριον ἐννοούμενος.

Plutarchus Mor. 57 a continuo post fr. 293, 3. 4. γελῶ τὸ — ἐννοούμενος egregie Cobet. V. 1.² 401. 2] γέλωτι — ἐνηθούμενος 'rideo illud in Cyprium dictum cum in mentem venit.' Terent. Eun. 3, 2, 44 (rideo) et illud de Rhodio dictum quom in mentem venit.

298

*πρόσεισιν οἶον ἀποψητὶ θρέμματος
(ἀπτόμενος).*

Plutarchus Mor. 57 ab (ὁ κόλαξ) οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πόρρω κυκλοῦται καὶ κτλ. ἐπιψαύων καὶ

ἀποπειρώμενος. Hesych. ἀποφρητί· ἡρέμα, ἡσύχως . . . κολακεία (Κόλακι Mein. Menandr. praef. vi). οἶον, ut Arist. Ach. 668. Nub. 1374. Θρέμμα Arist. Lys. 369. Antiphan. 182, 3. Men. 874.

299

κωβιός, ἡλακατῆνες,
κυνὸς οὐραίου

Athenaenus 7, 301 d Μένανδρος κολωσι φησι κτλ. sic A. Κόλακι Clericus. 2. καὶ κυνὸς perperam AC. cf. Mnesim. 4, 35. 6. sunt versus anapaestici.

300

βοῦς Κύπριος

ἴσον τῷ σκατοφάγος εἶ. λέγονται γὰρ οἱ βόες ἐν Κύπρῳ σκατοφαιεῖν (Antiphan. 126, 5). μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Κόλακι καὶ ἐν Ἰάμβοις (Ἰμβροίσι Mill.) Miller. Mélanges 366.

Praeterea cf. 562. 1085. adesp. 125.

ΚΡΗΣ

Cf. Ἀνδρόγυνος ἢ Κρής.

ΚΤΒΕΡΝΗΤΑΙ

301

τάργυριον εἶναι μειράκιόν σοι φαίνεται
οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνου
τιμὴν παρασχεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων,
ῥυζου, ἐλαίου, μέλζονος δ' ἄλλου τινός;
5 ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα·
ἀλλ' ἀποθανεῖ καὶ ταῦτα καταλείψεις τισίν.
τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς
πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
10 ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὀρθοῖσι ἄξιον.

Stobaeus Floril. 22, 19 Μενάνδρου Voss. (deest in A). v. 5—7
Stobaeus Floril. 118, 10 Μενάνδρου Κυβερνήτου A. 4. δ' om.
Voss. NB¹. τ' B². 5. ἀθανασίας] ἀθανασία 118, praeter Voss.
συνάγῃς Voss. 6. τάλαντ' ἐκεῖνα L 118] τάλαντα ἱκανά. 7. ἀλλ'
ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα 22. ἀλλ' ἀποθανῆ καὶ ταῦτα 118. καταλείψων

O. Hense Lect. Stob. 36. ταῦτα] πάντα Mein. 8. μήτ' Mein. in Stob. 10. τοῦ δ' εὐτυχεῖν δ' Voss. Ars. τοῦδ' εὐτυχεῖν B¹. τοῦδε εὐτυχεῖν B². 11. παρέσχε σαυτὸν N. παρέσχε B¹. παράσχε B². σαυτὸν etiam Voss. παρέχε rectius quam παράσχε vel πάρασχε (Porson. Eur. Hec. 836). τοῖς ὁρῶσιν] τοῖσιν ἔργοις Herwerd. Obs. crit. 87. 8. τοῖς τρόποισιν Mein. Stob. III lxi. τοῖς ἀποροῦσιν K. Mus. Rhen. XXX 410. cf. monost. 348 μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.

1. μειράκιον, ut 540, 1. 6. τὰ Ταντ. τάλ. cf. Zenob. 6, 4 τάλαντα Ταντάλου· διεβεβόητο ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν, Ταντάλου τάλαντα τανταλλίζεται (adesp. 602), τὴν δέ, Ταντάλου τάλαντα. cf. Diogenian. 8, 23. Macar. 8, 1. Phot. 570, 12. Suid. Ταντάλου τ. Apostol. 16, 16. Anacr. 127 Bergk.

302

οἶοι λαλοῦμεν ὄντες οἱ τρισάθλιοι
ἅπαντες οἱ φουσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·
αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν.
οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται·

5 ἐπὰν δ' ἀνοιξῆ τὰς θύρας, τρισάθλιος,
γυνη κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί,
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

v. 1—5 Orion Antholognom. 8, 9 ἐκ τῶν Κυβερνητῶν. v. 1—3 Stobaeus Flor. 22, 11 Μενάνδρου Κυβερνήταις Α (κυβερν supraser. τ). ex Stob. Anton. Mel. 36, 52. Maxim. Conf. Serm. 34, 75 p. 624 Combefis. v. 4—7 atque 4—6 om. poetae fabulaeque nom. Plut. Mor. 471 c et 100 e. v. 4. 5 Themist. 32, 357 d προσήκει αὐτῷ τόδ' ἔπος ἐκ τῆς κωμωδίας κτλ.

1. οἶ] ὦ Stob. et qui ab eo pendent. 2. ἑαυτοῦς μεγάλα Max. 3. αὐτοὶ Stob.] οὗτοι Orion. deinde ἀνθρώπου Max. 4. ἀγορᾷ Mein.] ἀγοραῖς Or. 5. ἐπὰν] ὅταν Plut. 471, τὴν θύραν idem. οὐχὶ τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν, τρισάθλ. Themist.

1. λαλοῦσιν Mein. ed. mai. εἰσὶν ταιλαιπωροὶ τε καὶ τρισάθλιοι Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xv. οἶοι λάλοι γενονότες (haec verba cum superioribus cohaesisse censens): ὦ τρισάθλιοι Enger. Progr. gymn. Posn. Mar. 1868, 14. οἶοί μ' ἄρ' ἔλαθον ὄντες, ὡς τρ. Herwerd. Mnem. nov. VI 75. οἶοι διάγουσιν ὄντες K.

303

τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιῶσει νῦν ἐμοῦ
τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινοῦ.

Bekker. Anecd. 438, 9 ἀποτρώγειν· ἀφαιρεῖν. οὕτω Μένανδρος Κυβερνήταις κτλ. de voce ἐχθιζίνος cf. Lobeck. Phryn. 323. — 1. ἀξιῶσει, sine dubio ὁ δεσπότης, quod moneo contra Naber. Mnem. nov. VIII 417. 2. 'frustra maneo mercedem exspectans'.

304

εἰς τὴν πονηρίαν ἀτυφίαν νομίσαντές ποτε ἀξιοῦσι πέρας.

Bekker. Anecd. 462, 5 ἀτυφία, ταπεινοφροσύνη. Μένανδρος Κυβερνήταις κτλ. extrema saltem emend. Cobet. N. 1. 88 τί ποθ' ἔξουσιν πέρας; 'quo tandem evadent?'

305

ἐπελάθεθ' αὐτὸν ὅστις εἴη.

Priscian. 18, 216 Ἀττικὴ ἐπιλέλησμαι τοῦδε καὶ τότε . . . Menander Κυβερνήταις· ἐπελάθετο κτλ. codicum varietates ad nostrum consilium inutiles enotavit Hertz.

ΚΩΝΕΙΑΖΟΜΕΝΑΙ

Photius κωνειαζομέναις· θανάσιμον φάρμακον πινούσαις. Strab. 10, 486 προσέτατε γὰρ ὁ (Κείων) νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι. scilicet cognoverant tunc cicutae ope ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Theophr. H. plant. 9, 16 extr.

306

ὥστε μηδεὶς πρὸς θεῶν
πράττων κακῶς λίαν ἀθυμήσῃ ποτέ·
ἴσως γὰρ ἀγαθοῦ τοῦτο πρόφασις γίνεται.

Stobaeus Floril. 108, 48 Μενάνδρου Κωνειαζομέναις Α. Κωνειαζομέναις Mein. 1. μηθεὶς libri.

307

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἔστιν, ἂν τὰ πράγματα
εἰδῆς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.

Stobaeus Floril. 21, 2 Μενάνδρου Κοτταβιζούσαις. sic fere B. κοτταβιζούσαις Voss. Hens. κωταζομ^{οισ}/ A. recte Orion. Anthologn. 1, 18 ἐκ τῶν Κωνειαζομένων. 1. σεαυτὸν B¹. 2. εἰδῆς Mein.] ἴδης. ἑαυτοῦ Voss. B¹.

308

Schol. Clem. Alex. Protr. 2, 26 p. 423 Dindf. Ἐπιμενίδης ἑκάθηρε τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ Κρής τῷ γένει καὶ σοφώτατος, οὗ καὶ Μένανδρος μέμνηται ἐν ταῖς Κωνεαζομέναις.

Cf. praeterea 613.

ΛΕΥΚΑΔΙΑ

Harpocration *Λευκάς* . . . ἐν μέσῳ δὲ καὶ τὸ Μενάνδρου δράμα ἡ *Λευκαδία*. Servius Verg. Aen. 3, 279 Varro *templum Veneri ab Aenea conditum ubi nunc Leucas est dicit, quamvis Menander et Turpilius comici a Phaone Lesbio id templum conditum dicant: qui cum esset navicularius, solitus a Lesbo in continentem proximos quosque mercede transvchere, Venerem mutatam in anvis formam gratis transvexit: quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, cum se in dies inde totum ungeret, feminas in sui amorem trahebat. in quibus fuit una, quae de monte Leucate, cum potiri eius nequiret, abiicisse se dicitur.* de Sexti Turpili *Leucadia* cf. O. Ribbeck Annal. Fleckeis. LXIX 34 sq. Com. R. fr.² 97. 8. qui utriusque comoediae argumentum sic fere adumbrat. puella quaedam duos amatores habet, alterum adulescentem modestum, alterum Phaonem, senem sed a Venere in iuvenem transmutatum et pulchritudinis conscientia fastidiosum. puella desiderio Phaonis simul et metu ne ille alteram amet conficitur ac tandem desperans se amorem eius nancisci posse de Leucate in mare se proicit, sed ab adulescente ex mortis periculo eripitur. quo facto Phaon rursus in senem convertitur, adulescens autem puella amata potitur. cf. Turpil. fragm. 1. 8. 11. 12. Cic. Tusc. 4, 34, 72 *est certe (aliquis amor), qui nihil absit aut non multum ab insania, qualis in Leucadia est.* cf. etiam quae ad Platonis *Phaonem* adnotavimus I 645. 6.

309

ὅστις ὑπέχει χροσίῳ
τὴν χεῖρα, κὰν μὴ φῆ, πονηρὰ βούλεται.

Stobaeus Floril. 10, 20 Μενάνδρου *Λευκαδία* A (*λευκαδεία, λευκαδία* Voss. Hens.). Maximus Conf. 12, 35 p. 571 Combefis. 2. φησὶ Max. βούλεται N et B¹] βουλεύεται (etiam Max.). Diogenian. 3, 12 (Apost. 4, 27) Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων· ἐπὶ τῶν φιλαργύρων.

310

ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.

Stobaeus Floril. 95, 4 Μενάνδρου *Λευκαδία* A. νομίζεθ' (i. e. νομίζεσθ') B.

311

ἐπίθες τὸ πῦρ ἢ ζάκορος· οὕτωςι καλῶς.

Etymolog. m. 407, 22 (usque ad ζάκορος etiam Miller. Mélanges 139), Photius et Suidas ζάκορος . . . Μένανδρος Λευκαδία κτλ. ἢ ζάκορος ἱερέως οὕτωςι καλῶς ABVE Suid.

312

οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ
τὸν ὑπέρομπον θηρῶσα Φάων'
οἰστρῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς ἄλμα κατ' εὐχὴν
5 σὴν, δέσποτ' ἄναξ

Strabo 10, 452 ἔχει τὸ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἄλμα τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένον. οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ, ὡς πού φησιν ὁ Μένανδρος, τὸν ὑπέρομπον κτλ. ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἀλέσθαι λέγει τὴν Σαπφῶ. ex *Leucadia* excerptum esse adparet. Schol. Hephaestion. 9, 1 p. 126 Gaisf. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἢ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου, quae ad hoc ipsum carmen pertinere adparet, quod post prologum positum fuerat. cf. Mein. I 443. — 3. οἰστρῶντι] οἰστροῦντι? nam Attici semper οἰστροῦντι, οἰστροῦντι, οἰστροῦνται. πέτρας] fortasse σκοπιᾶς, ad amovendam positionem debilem. 4. ἀπὸ] κατὰ Herwerd. Obs. crit. 88. (Cob. V. l.² 277). ἄλμα Wordsworth. Theocrit. 3, 25] ἀλλὰ. recte Wordsw.: nam Strabonem mediam sententiam abruptissime credi vix potest. 5. σὴν Bentl., coniungendum cum τέμενος fr. 313, quod ille cum hoc (312) conec-tebat. mihi κατ' εὐχὴν corruptum et scribendum videtur κατ' ἀύλην σὴν. cf. quae adnotavimus ad Pherecr. 46. nam 'ex tuo voto, quemadmodum tibi vouimus' cum Meinekio scripturam vulgatam explicari posse despero. — ceterum cf. Phot. Λευκάτης· σκόπελος τῆς Ἠπειροῦ (?), ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς (ἐρασταὶ Schleusner.). Σαπφῶ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη [Λεσβία] ἑταίρα.

313

εὐφημείσθω

τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς.

Hesychius Λευκάδος· Μένανδρος ἐν Λευκαδία κτλ. quamquam fuerunt qui *Leucadiae* Menandreae commemorationem ad glossam Hesychii paullo infra positam λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθή conl.

fr. 315 pertinere existimarent. sed in eadem fabula orae Leucadiae et proverbii (λευκή ἡμέρα) mentionem fieri cur incredibile sit non video, cum praesertim Hesychium proverbia saepissime nullo adiecto testimonio commemorare constet. Bentleius fr. 312 et 313 coniunctis hanc subesse sententiam arbitrabatur: 'unde prima Sappho se praecipitavit et periit. sed (ἀλλά) quid tristia illa recenseo? potius bona et fausta verba dicantur in tuo templo'. itaque κατ' εὐχὴν videtur interpretatus esse 'inter precationem'. at nequaquam haec, quamquam ex eodem carmine excerpta sunt, tam arte cum superioribus cohaerent: sed haud pauci versus videntur interiecti fuisse. fr. 313 autem clausula erat cantici. 2. περί Bernhardy] περί.

314

πάφωνε οὐρεία χέλυσ

Bekker. Anecd. 1431 (ex Choerob.) χέλυσ χέλυσ. σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν κτλ. Μένανδρος ἐν Λευκαδία. Eurip. Alc. 446 ἐπτά- τονον οὐρείαν χέλυν. Herc. fur. 683 χέλυσ ἐπτατόνου μολπάν, unde ἐπτάφωνε Lobeck. οὐρεία Menandri esse non potest, quamquam testudo οὐρεία χέλυσ bene dicitur. ὄρεσι ζώουσα Hymn. Merc. 33 (cf. 24 sq.). fortasse ἐπτάφωνος Ἐρμαλία χέλυσ, a Mercurio inventa. Horat. C. 1, 10, 6. 3, 11, 1. 3.

315

Zenobius 6, 13 Μένανδρος δὲ φησιν ἐν Λευκαδίῳ (Λευκαδία) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. cf. Eupol. 174. Plut. Per. 27 cum adn. Sinten. Macar. 5, 51. Append. prov. 3, 60. Phot. Suid. Hesych. Bekker. Anecd. 106, 33 (Soph. fr. 5 N.). candidi soles Catull. 8, 3 (Ellis Journ. Philol. X 19).

316

ὀνόματα

Olympiodor. Aristot. Categ. 2, 2 cod. Mutin. 69 διπλὸν τὸ ὄνομα· τὸ μὲν πτωτικόν, ὃ καὶ τοῖς γραμματικοῖς ἔθος καλεῖν οὕτω, τὸ δὲ φερόμενον κατὰ πάσης λέξεως σημαίνουσής τι· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν προοιμίῳ τῆς Λευκαδίας ὀνόματα ἐκάλεσεν πᾶσαν λέξιν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περί ἐρμηνείας ὀνόματα καλεῖ πᾶσαν λέξιν. per litteras mecum communicavit Dilesius.

317

συντριβεῖν

.. Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδία. Schol. Aristoph. Acharn. 284. συντριβεῖν Mein.] συντριβεῖν. cf. 78.

ΔΟΚΡΟΙ

Cf. Quintilian. 10, 1, 70 (in eis quae ad *Epicleron* adnotantur).
Λοκροίδες fuerunt *Anaxandridis*.

318

ὕγιέστερος κροτῶνος

ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαίνοντων ἡ παροιμία ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρο-
 τῶνος. λεῖον γάρ ἐστιν ὅλον καὶ χωρὶς ἀμυχῆς καὶ μηδὲν ἔχον σίνος.
 μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν *Λοκροῖς*. Zenobius 6, 27. cf. *Macar.* 5,
 33. *Suidas et Photius* 180, 16. 614, 22. *Aelian. Epist.* 10 p. 19 *Hercher.*
 ὑγιεινότερος ἔσται κροτῶνος. prorsus aliam explicationem *Strabo*
 praebet 6, 262 τὴν παροιμίαν ὑγιέστερον Κρότωνος λέγουσαν ἐντεῦθεν
 εἰρησθαί φασιν, ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι
 φορὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν. de accentu *Herodian.* I 36, 17
 τὸ δὲ κρότων, ὅτε τὸν κτίστην ἢ τὴν πόλιν . . . σημαίνει . . . βαρύν-
 νεται, τὸ μέντοι ἐπὶ τοῦ φθαρτικοῦ τῶν κυνῶν (sunt κυνοραίσται
Hom. Od. 17, 300) ὀξύνεται.

ΜΕΘΗ

Athenaeus 6, 247 e Μένανδρος ἐν *Μέθῃ* (παράσιτον εἰσάγει?).

319

εἴτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;
 ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἡγορασμένον
 δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα,
 αὐλητριίδας δὲ καὶ μύρον καὶ ψαλτριάς,
 5 *Μενδαῖον*, *Θάσιον*, ἐρχέλεις, τυρόν, μέλι,
 μικροῦ τάλαντον, γίνεται τε κατὰ λόγον
 δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
 ἡμᾶς, ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς,
 τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν,
 10 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;
 ἐγὼ μὲν οὖν ὦν γ' ὁ θεὸς οὐκ εἶασα τὴν
 ὀσφρὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε,
 εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἐρχελυν,
 ἵνα *Καλλιμέδων* ἀπέθανεν εἰς τῶν συγγενῶν.

Athenaeus 8, 364 d θύοντες τοῖς θεοῖς ὀλίγιστα εἰς τὰς θυσίας
 καὶ πλεῖστα εἰς τὰ τυχόντα δαπανῶμεν, ὥσπερ ὁ καλὸς Μένανδρος
 ἐν τῇ *Μέθῃ* παρίστησιν κτλ. v. 1—6 *Athenaeus* 4, 146 d Μέναν-
 δρος ἐν *Μέθῃ* τοῦ μεγίστου δέλπνου δαπάνημα τάλαντον τίθησι λέγων

οὕτως κτλ., ὡς γὰρ ὑπερβολῆς τινος ἀναλώματος τάλαντον ὀνόμασεν. 1. εἶθ' 146 A. ὅμοια 146] ἅπαντα 364. 3. conl. v. 1 et 8 scribendum est ἄγομεν. ἀγαπητῶν 364 A. δώδεκα 146 A. 5. Μενδαῖον 364 A] ταύτας 146 A. συνάγοντι G. Hermann. Μενδαῖον, ἐγγέλεις, Θάσιον Porson. Adv. 94. τυρόν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγγ. μέλι Mein. in ed. Ath. 6. τάλαντον 146 A] ταλάντου 364 A. τε 364 A] τῷ. τοι Mein. 1. καταλογον 146 A. 9. ἀνελεῖν (non ἂν ἐλεῖν) A. τούτων δὲ καὶ — ἀνελεῖν G. Herm. ἀντανελεῖν Dobr. Adv. II 321 conl. Demosth. 18, 231 ἀντανελεῖν ταῦτα (nos gegen einander aufheben). cf. Cobet. N. l. 79. 80. τούτων, τοσαύτην δ' ἀνθελεῖν Pflugk. Sched. crit. 22. 11. ὦν ἂν θεὸς Herwerd. Obs. crit. 89. 13. τιν' ἐγγελυν Dobr.

1. 'non mirum est male nobiscum agi, cum male deis litemus.' Mein. 3. de voce ἀγαπητόν idem confert Hipparch. 1, 3. Diphil. 89, 2. tamen ser. ἀνάπηρον. cf. Hermipp. 35. [Plat.] Alcib. II 149 a (Λακεδαιμόνιοι) ἀνάπηρα θύουσιν ἐκάστοτε. 5. *Thasium et Mendacium* coniunxit etiam Demosth. 35, 35. 6. 'γίνεται τὸ κατὰ λόγον referenda sunt ad ea quae sequuntur: si tam maligne sacra facimus et luxuriae instrumenta tam magno emimus, γίνεται τὸ κατὰ λόγον δραχμῶν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα ἡμᾶς'. Cobet. N. l. 79. at tum sententia habet v. 10 πῶς οὐχὶ κτλ. itaque praeterea ex cod. A 364 v. 6 recipiendum duxi τε, ut protasis pertineat usque ad finem v. 9. 8. καὶ καλλ. scilicet si sacra etiam bene cesserint: sin minus, ne tantum quidem bonum nos accipere aequum est. 9. fortasse τύφου δὲ πρὸς τούτοις ἀνελεῖν τὴν ζ. 10. διπλάζεται, quia et pecunia perit et poena a sacrificantibus oxigitur. 14. an Καλλιμέδοντος ἀπέθαν' εἰς? nam Callimædon ipse (cf. Antiphan. 26, 5) tunc sine dubio dudum mortuus erat.

320

ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
κομψότατος ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, ἱερὸν γάμον
φάσκων ποιῆσειν δευτέραν μετ' εἰκάδα
καθ' αὐτόν, ἵνα τῇ τετραδί δειπνῇ παρ' ἐτέροις·
ὅ τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς.

Athenaeus 6, 243 a καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος) μνημονεύει . . . ἐν Μέθῃ κτλ. vicesimus quisque mensis dies Apollini sacer erat eoque lauta inter amicos cognatosque convivia instituebantur. τετραδί Hercules natus erat, in cuius honorem opulentiores Atheniensium adulescentes amicos epulis excipere solebant. sic fere Mein. 1. sed neque ille neque quisquam alius locum obscurum inlustravit: nam quae Herwerdenus profert Obs. crit. 90 ea per-

multis laborant difficultatibus. de *λερῶ γάμῳ* cf. Preller. Myth. gr.² I 127. 8. 1. ἐμὲ διέτριψεν. sic iam Homerus Od. 2, 204 ὄφρα κεν ἢ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοῦς. 5. Eurip. Iph. Taur. 467 τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχη φροντιστέον μοι. cf. Arist. Pac. 868. Phryn. com. 9.

321

. Ἀδράστεια καὶ
θεὰ σκυθροπὲ Νέμεσι, συγγινώσκετε.

Miller. Mélanges 382 Ἀδράστεια· ἑταῖρα τῆς Νεμέσεως. Μένανδρος Μέθη κτλ. θεὰ σκυθροπὲ Νέμεσι Mein. Herm. III 456. 7] θεαὶ σκυθροπαὶ Νέμεσις. Bekker. Anecd. 342, 6 et Suidas Ἀδράστεια· οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσιν . . . ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος (37). cf. quae ad Cratini Nemesin adnotavimus I 47 et Lehrs Pop. Aufs. 57. 8.

322

. . . εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
οὐκ ἄλλο τοιοῦθ' ἕτερον.

Bekker. Anecd. 379, 31 et Suidas ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθη κτλ. ἄλλο τοιοῦθ' Dindf. Ann. Fleckeis. 1869, 524] ἄλλο τι οὔθ' Suid. et Bekk. cod. ἄλλ' ὀτιοῦν Porson Tracts 200.

ΜΕΣΣΗΝΙΑ

Cf. Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία.

ΜΗΝΑΓΓΡΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphanis Μηναγύρτην adnotavimus II 74.

323

οὕτω μαθεῖν δεῖ πάντα καὶ πλοῦτον φέρειν·
ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ' ἐνίοις αἴτιος.

Stobaeus Floril. 94, 7 (cum fr. 114 coniunctum) Μενάνδρου Μηναγύρτη A. cf. quae ad 114 adnotantur. — scr. πάντα, παῖ, πλ. φ., i. e. δεῖ πάντα (*unumquemque*) μαθεῖν φέρειν οὕτω τὸν πλ.

324

προπίνων Θηρικλείαν τρικότυλον

Athenaeus 11, 472 b *θηλυκῶς δὲ τὴν Θηροκλειον εἶπε Μένανδρος . . . ἐν Μηναιγύρῃ κτλ. Θηροκλείαν Dindf.] Θηροκλειον A. μεστὴν προπ. Θηροκλειον Mein. Anal. Ath. 217. cf. 226.*

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

Phrynich. Epit. 417 *Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμωδιῶν τῶν ἑαυτοῦ τὸν Μισογύνην κατεκηλίδωσεν εἰπὼν (excidit poetae dictum. cf. fr. 334). finxerat poeta hominem, quem matrimonii initi mox (ut Δύσκολον Libanii) adeo paeniteret, ut quidquid uxor et luxuriae et superstitioni dedita ageret ei odiosum esset et molestum. cf. etiam Leutsch. Philol. XV 625. — Cic. Tusc. 4, 11, 25 odium mulierum, quale in Μισογύνῃ Atilii est. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 32.*

325

πρὸς τὸ πρῶγμ' ἔχω
κακῶς. Β. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὄρας ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
5 εὐροῖς δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν ὅτῳ τι μὴ πρόσσεστι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρόν, οὐδ' ἔα
ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ'· ἀλλ' ἔνεστί τι
ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
10 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς,
ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε
ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα
εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῆ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
οὕτω γὰρ οἶσεις πᾶν τὸ πρῶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ
15 ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεῖς
τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνησεί διὰ τέλους.

v. 1—4 Clemens Alex. Strom. 2, 23, 141 ὁ κωμικὸς Μένανδρος καταδραμῶν τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήσιμα ἀντιτιθεῖς ἀποκρίνεται τῷ εἰπόντι (v. 1. 2), εἰτ' ἐπιφέρει (3. 4) καὶ τὰ ἑξῆς. v. 3—6 Stobaeus Floril. 108, 44 *Μενάνδρου Μισογύνου A. v. 5. 6 Stobaeus Floril. 105, 10 Μενάνδρου A. v. 7 sq. Stobaeus Floril. 69, 4 Μενάνδρου A. v. 14 (ἂν ἐκλέγῃ) — 16 Stobaeus Floril. 108, 41 Μενάνδρου Μισογύνου A. itaque haec omnia esse ex Misogynae constat, de continuitate v. 6 et 7 non constat. — 3. δυσχερῆ τε Clem. λυπήσαντα Clem.] λυπήσοντα AB Vind. Stob. 4. οὐκ ἐπιβλέπεις*

Clem., probatum Herwerdeno Obs. crit. 122 conl. [Isocr.] 1, 21 extr. 5. ἂν om. Voss. Stob. 105. οὐδὲν B] οὐθὲν. Σιμύλε] ὦ Δημέα Stob. 105 (ὦ om. B). Δημύλε Mein. 6. ὅτω Grot.] ὅπου. ἐν ᾧ Stob. 105. cf. Cobet N. 1. 88 (Mnem. nov. II 433 ὅτω μὴ καὶ κακὸν πρόσεστί τι). τι om. Voss. 8. ἔν ἐστι A probante Mein. V 104. τι B Voss.] τοι. 8. 9 ἔν ἐστί τοι ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς δῆλον O. Hense Lect. Stob. 31. ἔχει τί τοι | ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς πᾶς τις ἐλθὼν κτλ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. XIII. fortasse ἀπ' αὐτῆς αὐθις. nam liberi quidem nec bene hic coniunguntur cum ceteris matrimonii commodis neque fuerunt illis temporibus ἀγαθὸν ἀναμφισβήτητον (cf. 418). 10. τὸν ἔχονθ' ἑαυτήν, maritum, Herwerd. Nov. add. crit. 39. 12. ὄρα B] ὄρα. 14. δ' ἐκλέγη A 108] δὲ λέγης A Voss. 69. 16. προσδοκωμένων 108] προσλεγομένων 69. προσγενομένων Voss. 69. προσλελεγμένων B 69. ὀδυνήση 108] οὐ δυνήση 69.

4. ἐν αὐτῷ (τῷ πράγματι) i. e. in matrimonio. 6. nullam rem inveneris, cui non boni aliquid simul et mali innatum sit. itaque post ἀγαθὸν non erat interpungendum.

326

ἐθύομεν δὲ πεντάκις τῆς ἡμέρας,
ἐκυμβάλιζον δ' ἐπτὰ θεράπαιναι κύκλω·
αἱ δ' ὠλόλυζον.

Strabo 7, 297 ἅπαντες τῆς δεισιδαιμονίας ἀρχηγούς οἴονται τὰς γυναῖκας· αὐταὶ δὲ καὶ τοὺς ἄνδρας προκαλοῦνται πρὸς τὰς ἐπὶ πλεόν θεραπείας τῶν θεῶν . . . τὸν δὲ Μισογύνην αὐτὰ (scr. ταῦτὰ) ταῦτα αἰτιώμενον (ποιεῖ Μένανδρος) κτλ. 3. αἱ δὲ sunt reliquae quae aderant mulieres.

327

ἔλκει δὲ γραμματείδιον
ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις, μία
δραχμῆ.

Harpocration 148, 1, Photius, Suidas παράστασις . . . ἔστι δὲ δραχμῆ καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισογύνη κτλ. 1. γραμματείδιον N Harp.] γραμματεῖον A. γραμματίον B. γραμματίδιον cet. et Phot. — γραμμ. est libellus, in quo actor et nomen suum et causam scribebat: qui libellus reo tradebatur. δίθυρος autem dicitur, quia ex duabus tabulis vel duobus foliis constabat. Poll. 10, 57 γραμματείδιον δίθυρον ἢ τρίπτυχον ἢ καὶ πλειόνων πτυχῶν. Hesych. δίθυρον· γραμματίδιον δίπτυχον. idem θυρίς . . . θυρίδας Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμμάτων (γραμματέων Hemsterh.) πτυχάς· καὶ δίθυρον λέγουσιν· οὐ τρίθυρον ἀλλὰ

τρίπυλον (sic Salm. pro τρίπυλον). cf. adesp. 778. — Poll. 8, 39 ἢ δὲ παράστασις δραχμῆ ἦν, ἣν ὁ διώκων παρὰ διαιτητῆ προεισέφερεν. cf. 8, 127. Schoemann. Ant. gr.² I 489. 502. loquitur uxor τοῦ μισογύνου. ac sic fr. 328.

328

ὕμνυμί σοι τὸν ἥλιον,
ἦ μὴν ἀποίσειν σοι γραφὴν κακώσεως.

Priscianus 18, 247 *Attici ὕμνυμι θεοῦς . . . Menander . . . in Misogyno κτλ. ἀποίσειν VRM (cf. Cobet. Mnem. VII 186)] ποιήσειν C(O). ἐποίησεν Markland. Eur. Suppl. 1192. ἐπιθήσειν Porson. Adv. 293. conficit rem Demosth. 27, 12 ὅταν κατ' αὐτῶν τὰς γραφὰς ἀπενέγκωμεν (πρὸς τὸν ἄρχοντα). de γραφῇ κακώσεως Schoemann. Ant. gr.² I 533. 4.*

329

χαῖρ', ὦ Γλυκέριον. Γλ. καὶ σύ. Α. πολλοστῶ χρόνῳ
ὄρω σε.

Priscianus 18, 251 *Attici ὄσω χρόνῳ. Μένανδρος Μισογύνη κτλ. Γλυκέριον Bentr.] γλυκέρα codices. ὦ χαῖρε Γλυκέρα Porson. χαῖρ' ὦ Γλυκέρα μοι Sprengel. ὦ χ. Γλυκέρα. Γλ. καὶ σύ πόλλ'. Α. ὄσω χρόνῳ C. F. Hermann. Mus. Rh. V 614. χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. Γλ. καὶ σύ γε. Α. πολλοστῶ Cobet. N. I. 88. 9 conl. Arist. Lys. 6. 'longum post tempus'. Philostr. Epist. 38, 357 Τιμαγόρα καὶ Λαῖς . . καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον.*

330

ἀλλ' οὐ τὰ βίου νῶν ἴσως δεῖ φροντίσαι.

Priscianus 18, 305 *Attici 'φροντίζει τῶνδε' καὶ 'τάδε' καὶ 'περὶ τῶνδε'. Μένανδρος Μισογύνη κτλ. ἀλλ' οὐ Putsch.] ΑΛΙΟΥ VML. οὐδὲ vel οὐχι Mein. οὐ τὰ βίτου Bentr. οὐ τὰ Τιβίου Bergk. perperam: nam prima syllaba producitur. Leucon. 3.*

331

χλαμύδα, καυσίαν, .
λόγγην, ἀόρτην, ἱμάτια.

Pollux 7, 79 *ῥίσκοι . . . καὶ ἀόρται, Μενάνδρου εἰπόντος ἐν Μισογύνη κτλ. idem 10, 139 τὸ γὰρ ἐν Μισογύνη Μενάνδρου κτλ. ἀμφίβολον, ὅτι ἐνιοὶ καὶ ἀορτῆρα (Pherecr. 37) γράφουσιν. ac 10, 162 ἢ δὲ καυσία πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ. cf. Diphil. 40. Posidipp. 10.*

332

Athenaeus 15, 691 c ἐπιπράσκετο Ἀθήνησιν ἢ τοῦ μύρου κοτύλη ὡς μὲν Ἰππαρχός φησιν (fr. 4) πέντε μνῶν, ὡς δὲ Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ, δέκα. πέντε] ε̄ A. δέκα] ῑ A. cf. Antiphan. 223. videtur ὁ μισογύνης queri de uxoris luxuria.

333

ἐπιχρύσους σανδαλοθήκας

Pollux 7, 87 Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ ἐπ. σ. λέγει. idem 10, 50 Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ σανδαλοθήκας (εἴρηκεν) et 10, 127 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισογύνῃ σανδαλοθήκαι. fortasse ex eadem mariti oratione ac fr. 332.

334

Phrynichus Epit. 417 γῦρος· καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμωδιῶν τῶν ἑαυτοῦ, τὸν Μισογύνην, κατεκηλίδωσεν εἰπὼν (lacunam indic. Lobeck). τί γὰρ δὴ γῦρός ἐστιν οὐ συνίημι. τοῦτο] τούτῳ Bentl. Eustath. 1864, 5 οἱ παλαιοὶ φασιν ὅτι γυροὶ λέγονται καὶ οἷ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι (scrobes). ac sic Theophrast. Caus. pl. 3, 4, 1. 6, 2. 12, 1. (Aelian. N. an. 9, 32). ut nesciam quid causae habuerit Phrynichus hanc vocem vituperandi. nisi forte apud Menandrum γῦρος erat ornamentum muliebre.

Praeterea cf. fr. 601.

ΜΙΣΟΤΜΕΝΟΣ

Libanius III 512, 1 Reisk. ἔχεις ἐκ τῆς κωμωδίας παραλαβὼν, ὡς ὑπέρογκόν τι καὶ σοβαρὸν καὶ πολλή τις ἀλαζονεῖα στρατιώτης ἀνήρ. εἴ τις ὑμῶν φαντάζεται τὸν Μενάνδρου Θρασονίδην, οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γὰρ φησιν ἀηδῖαν νοσοῦντα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην· καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι τοῦ Θρασονίδου τὸ μῖσος. indicat 'notissimam Menandri fabulam Μισούμενον, in qua miles ille Thrasonides primas partes agebat'. Bentl. servus eius erat Γέτας. argumentum fabulae exponit Arrian. Dissert. Epict. 4, 1, 19 Schweigh. πρῶτον μὲν ἐξελέλυθε τῆς νυκτός, ὅτε Γέτας οὐ τολμᾷ ἐξελθεῖν . . . εἶτα ξίφος αἰτεῖ, καὶ πρὸς τὸν ὑπ' εὐνοίας μὴ διδόντα χαλεπαίνει, καὶ δῶρα τῇ μισούσῃ πέμπει καὶ δεῖται καὶ κλάει. πάλιν δὲ μικρὰ εὐημερήσας ἐπαίρεται· πλὴν καὶ τότε πῶς; Diogenes L. 7, 130 τὸν γοῦν Θρασονίδην καιπερ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχοντα τὴν ἐρωμένην διὰ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς. (cf. fr. 336.) tandem puellam ei ereptam esse consentaneum est ab aemulo adolescente. Irenaeus Contra haer. 2, 27 p. 151 (Thrasonides) qui est apud comicum Menandrum valde

amans et odibilis. cf. Plut. Mor. 1095 d (exscr. sub tit. *Thrasyleontis*). Alciph. 2, 4, 19 (ad *Ἐπιτρέποντας*). Anthol Pal. 5, 218 (ad *Dyscolon*). 12, 233 (ad *Georgon*). Martial. 14, 214 (ad *Δίς ἑξαπατῶντα*). Lucian. Dial. meretr. 13. Alciph. 3, 36.

335

εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο, καὶ ψυχὴν πάλιν
λάβοιμ' ἐγώ· νυνὶ γάρ — ἀλλὰ ποῦ θεοῦς
οὕτως δικαίους ἔστιν εὐρεῖν, ᾧ Γέτα;

Iustinus De mon. 40 b (142 Otto) ἐν *Μισουμένῳ ἀποφαίνων* περὶ τῶν εἰς θεοῦς παραλαμβομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος κτλ. 1. frustra κὰν Mein. et Otto. πάλιν add. Bentl. 2. post γάρ orationem abrumpit.

336

πᾶρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦθ', ὡς ἂν ἐμμανέστατα
ἔρῳν τις, οὐ ποιῶ δέ.

Plutarchus Mor. 524. 5 πῶς οὐ μανικὸν . . τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται διὰ τὸ ῥιγοῦν, μηδ' ἄρτω διὰ τὸ πεινῆν . . ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἔστιν κτλ. ad hanc fabulam rettulit Toup. Emend. II 445. verba ὡς ἂν — τις Menandreis add. Madvig. Advers. crit. I 644. Cobet. V. l.² 152. N. l. 42. Lucian. Philops. 14 περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἔρῳσα. conf. Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241.

337

Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον
ἔορακας; ἄρ' ἔρῳντα δυσποτιμώτερον;

Plutarchus Mor. 525 (post fr. 336). sunt verba Thrasonidae, de misera sua sorte querentis, fortasse in ipsa fabula fragmento 336 vel praemissa vel postposita. ἀνθρώπῳ τιν' Naber. Mnem. nov. VIII 417. δυσποτιμώτερος, βαρυποτιμώτατος, εὐτεκνώτατος Euripides.

338

παιδισκᾶριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελής,
ὄν οὐδεὶς τῶν πολεμίων πρόποτε.

Arrianus Dissert. Epict. 4, 1, 20 p. 533 Schweigh. εἶτα τί λέγει (Θρασωνίδης); κτλ. Clemens Alex. Strom. 2, 15, 64 τὸν γάρ κωμικὸν ἐκείνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνή (τραγωδεῖ)· παιδισκᾶριόν

με, φησίν, εὐτελὲς καταδεδοῦλωκεν. — ὄν οὐδὲ εἷς τῶν πολ. οὐπώποτε Mein. ed. mai. Clem. Alex. Paedag. 1, 5, 14 ἔστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὠραίας, ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρως νεάνιδας παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας. cf. 102.

339

ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθη ποτέ.

Bekker. Anecd. 415, 8 et Suidas (ἀπαμφιέσαντες) ἀπαμφιεῖ ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ κτλ. σου Hemsterh. Lucian. 443] μὲν Bekk. An. μου Suid. — Hesych. ἀπαμφιεῖ ἀπογυμνώσει. dicit puella modestiam a milite promissam ficticiam esse et ebrietate mox eversum iri.

340

ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνυ
πράττων· ἐκεῖ γὰρ ὑπό τιν' ἦν τῶν βασιλέων.

Schol. Hom. Odys. 17, 442 πολλοὺς εἶχεν ἢ Κύπρος βασιλεῖς ἐν ταῦτῳ (χρόνῳ, ante Ol. 117, cf. Diodor. 19, 79). φησὶ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν Μισουμένῳ κτλ. λαμπρῶς πάνυ Mein.] λαμπρῶς πάνυ λαμπρά. in schol. post verba ἐν Μισουμένῳ adduntur ὡς ἐν παραβάσει, quae nemodum intellexit. 1. fortasse πρῶτην δ' ἐπανῆλθον (vel ἐπανῆλθεν) ἐκ Κ. κτλ.

341

ὦ δυστυχής,
τί οὐ καθεύδεις; σὺ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.

Bekker. Anecd. 1190 (ad 979, 6) ὁ δυστυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ· τί οὐ καθ. v. 2 ibidem 428, 27 ἀποκναίει· διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολλύει ἢ λυπεῖ, ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρατείνει· οἶον· τί οὐ κτλ. Μένανδρος Μισουμένῳ. Suidas ἀποκναίνειν· ἐνοχλεῖν, παρατείνειν. τί οὐ κτλ. Μένανδρος Μισουμένῳ. Hesych. ἀποκναίεις· ἀναιρεῖς. cf. idem ἀποκναίει. Demosth. 21, 153 ἀποκναίει ἀηδία καὶ ἀναισθησία. Ruhnck. Tim. 42. sed cum ὦ δυστυχής, τί οὐ καθεύδεις Dyscoli esse constet (137), ex Μισουμένῳ autem nihil nisi v. 2 adferatur, dubium est an v. 1 hic sit delendus. Getaerum adloquitur. nisi forte prior pars (v. 2) militis, altera Getae est.

342

εἰσελθε κἂν νῦν, ὦ μακάριε.

Schol. Isocratis Nicoel. 3, 34 τὸ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισουμένῳ κτλ. Μισουμένῳ Dobson.] Μισουμένῳ. fortasse continuo cum fr. 341 coniunctum fuit.

343

Λακωνική

κλείς ἐστίν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα.

Schol. Aristoph. Thesm. 423 et Suidas Λακωνικαὶ κλειῖδες· Μένανδρος Μισουμένω (Μισουμέναις Suid.) κτλ. καὶ φασιν ὅτι ἔξωθεν περικλείεται μοχλοῦ παρατιθεμένου (περιτιθ. Suid.) ἢ τινος τοιούτου ὥστε τοῖς ἔνδον μὴ εἶναι ἀνοῖξαι. Olympiodorus Platon. Alcib. I p. 152 Creuz. αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων (γυναῖκες) ἐφυλάττοντο, ὡς ἐδήλωσεν ἡ πάντολμος κωμῳδία λέγουσα Λακωνικὴ κλείς ἐστὶ καὶ οὐ περιοιστέα, ubi margo κοῦ περιοιστέα. προσοιστέα Bergk. Λακωνικὴ — ἔοικέ μοι | περιοιστέα Cobet. N. l. 32. dicit fortasse miles puellam sibi ab aemulo Laconica clave custodiendam esse.

344

ὦ πάτερ,

μισοῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Bekker Anecd. 429, 27 ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασι. Μισουμένω· πάτερ μὲν Θράσων' (cod. θρασωνι) ἀπεκτάγκασι δ' οὔ. Suidas ἀπεκτάγκασι καὶ ἀπεκτόνασι· μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσων', ἀπεκτάγκασι δ' οὔ. at idem ἀποκτινύναι ... ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασι. μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα κτλ. versus reliquias disposuit Goupius. μισοῦσι μὲν | θρασωνίδην, ὦ πάτερ κτλ. Dobr. Adv. II 277. ἀπεκτόνασι Cobet. N. l. 55. 'tam foedum est ἀπεκτάγκα, ut semibarbaris Byzantinis solis imputari posse credam'. non adsentior ten Brinkio, qui Philol. XIII 754 haec puellae tribuit. at eius ut servae pater in comoedia esse vix potuit.

345

ΘΡ. οὐπόποτ' ἠράσθης, Γέτα;

Γ. οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην.

Hermias Plat. Phaedr. p. 76 Ast. οἱ μὲν γὰρ ὑπέλαβον ἀπλῶς φαῦλον τὸ ἐρᾶν, ὡς ... ὁ εἰπὼν 'πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστρὸς αὖξεται κύπρις' (Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 150) καὶ φησὶν 'οὐπόποτε ἠράσθην, οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην'. quae Bekkerus (Schol. Plat. 312) ex cod. D ita emendavit ut supra scripsimus, non addita tamen personarum notatione, quae est Meinekii. idem recte ut videtur ad Menandri Μισούμενον rettulit. cf. Plaut. Mil. glor. 1, 1, 49.

346

ἀφανεῖς γεγόνασιν αἱ σπάθαι.

Pollux 10, 145. 6 τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν . . . καὶ ἐν τῷ Μισουμένω Μένανδρος, ὅταν λέγῃ κτλ. cf. Philem. 70. —

probabiliter Meinekius ad eam scaenam refert, in qua gladium poscit Thrasonides.

347

σπαθᾶν

Μένανδρος Μισουμένω· τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Photius.

Cf. praeterea adesp. 129. nullius pretii sunt quae proferuntur Cramer. Anecd. Par. III 494, 6 et 502, 11. — ex *Misumeno* Luciani Dialogum meretr. 13 expressum esse arbitratur O. Ribbeck. Alaz. 36 conl. etiam Alciphr. 3, 36.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ

Theophilum navicularium, Stratonis cuiusdam filium, ex mari Aegaeo post longam absentiam redeuntem fecerat poeta. cf. fr. 348. 9. *Ναύκληρος* fuit etiam Eudoxi, *Ναύκληροι* Nausicratis (II 295), *Naucerus* Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 54.

348

ἦκει λιπὼν Αἰγαίου ἀλμυρὸν βάθος
Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς εἰς καλὸν
τὸν νῆον εὐτυχοῦντα καὶ σεσφωσμένον
πρῶτος λέγω σοι τὸν τε χρυσοῦν κἀνθάρον.

5 ΣΤΡ. ποῖον; Α. τὸ πλοῖον· οὐδὲν οἶσθας, ἄθλιε.

ΣΤΡ. τὴν ναῦν σεσφῶσθαι μοι λέγεις; Α. ἔγωγε μὴν
τὴν ναῦν ἐκείνην ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς

ὁ Καλύμνιος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Athenaeus 11, 474 b *Μένανδρος Ναυκλήρω· ἦκει — τὸ πλοῖον* (om. altera parte v. 5) *καὶ μετ' ὀλίγα· τὴν ναῦν κτλ.* v. 1. 2. 4. 5 *Macrob. Sat. 5, 21 sequitur ut quando cantharum et poculi et navigii genus esse supra diximus, probetur exemplis . . . Menander in Ναυκλήρω κτλ.* v. 1 *Eurip. Troad. 1 (ἦκω) et Athen. 1, 4 a. v. 5 Schol. Aristoph. Pac. 143 et Suidas κἀνθάρος· ἄντικρυς Μένανδρος ἐν Ναυκλήρω κἀνθάρον εἶπε πλοῖον εἶναι.* inter v. 5 et 6 plura excidisse possunt. 2. ἐς A Ath. 4. τε] δὲ *Macrob. κἀνθάρον]* θάρο P *Macr.* 5. πλοῖον] ηλοῖον P *Macr.* οὐδὲν *Mein.*] οὐδέ μ' *Macr.* αθαιε P *Macr.* 6. ἔγωγε μὴν *Bentl.*] ἐγὼ τὴν ἐμὴν A. 7. κελίην ναῦν *καλλικλῆς ἐποίησε A.* emend. *Grotius Excerpt. 735.* 8. ὁ Καλύμνιος *Heringa Obs. 251]* τὸν καλούμενον A. *Εὐφράνωρ δ' Grot.] ευφρανορ' A.* δὲ *κυβερνᾶ Heringa.* — *de cantharo* cf. *Nicostr. 10. Sosier. 2.*

fieri non potest ut Strato navigii sui nomen (τὸν χρ. κἀνθ.) ignoret, quod scilicet cupiens ut *montes aureos* sibi reportaret sine

dubio ipse ei dederat. est autem ὁ χρυσοῦς κάνθαρος vel ὁ χρυσοκάνθαρος quae apud Aristophanem vocatur μηλολόνη (Schol. Arist. Nub. 763. Phot. et Hesych. μηλολόνη. Eustath. 1329, 25). contra ei qui Stratonem filium rediisse nuntiat *nomen* navigii ignotum esse ultima verba (v. 7. 8) ostendunt. itaque scr. πρώτος λέγω σοι. ΣΤΡ. τὸν τε (vel τὸν δὲ) χρ. κάνθαρον; Α. ποῖον; ΣΤΡ. τὸ πλοῖον· οὐδὲν οἶσθας, ἄθλιε; τὴν ναῦν — λέγεις; Α. ἔγωγε μὴν κτλ. scilicet Straton gaudet quidem filium servatum esse, sed anxius dubitat de navigio.

349

ὦ φιλάτη γῆ μητέρα, ὡς σεμνὸν σφόδρ' εἶ
τοῖς νοῦν ἔχουσι κτήμα πολλοῦ τ' ἄξιον.
ὡς δῆτ' ἐχοῖν, εἴ τις πατρῶαν παραλαβὼν
γῆν καταφάγοι, πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους,
5 καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς, ἴν' οὕτως ἤσθετο,
οἶον παραλαβὼν ἀγαθὸν οὐκ ἐφείσατο.

Athenaeus 4, 166 b χρῆ δὲ τοὺς τὰ πατρῶα κατεδηδοκότας κατὰ τὸν Μενάνδρου Ναυκλήρου οὕτως κολάζεσθαι· φησὶν γάρ κτλ. 4. πλεῖν] πλὴν Α. 4. cf. 363, 7. 5. 'ne attingere quidem patriam, nedum in ea habitare'. Mein. — videtur Theophilus rediens terram patriam salutare.

350

ὃ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὄρας;

Schol. Sophocl. OC. 1375 extr. Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ (ναυκλήροις R) κτλ. τε] δὲ Mein., 'propter Porsoni regulam'. — videtur etiam in *Nauclero* rixa fratrum fuisse.

351

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἶόν ἐστ' ἐλπίς κακόν.

Stobaeus Floril. 110, 8 Μενάνδρου Ναυκλήρου Α.

352

καὶ φύσει πῶς εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν.

Stobaeus Floril. 63, 17 Μενάνδρου Ναυκλήρου Α.

ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ

Athenaeus 6, 247 e Μένανδρος ἐν . . Νομοθέτῃ (παράσιτον εἰσάγει?). Quintil. 10, 1, 70 (cf. Ἐπίκληρος). Νομοθέται Ammon. fr. 353.

353

έτέρου λυχνουῦχος, έτέρου λήκυθος

Ammonius 90 λυχνίον έστιν ή λυχνία (Antiphan. 55, 2), λύχνος (λυχνουῦχος Mein.) δέ ο φανός. Μένανδρος έν Νομοθέταις κτλ.

ΞΕΝΟΛΟΓΟΣ

Photius et Hesychius ξενολόγος· ξένους συλλέγων στρατιώτας. Harpocrat. 133, 27 ξένοι οί μισθοφόροι. Diodor. 14, 47 (Καρχηδόνιοι) μετά πολλῶν χρημάτων απέστειλάν τινας . . . ξενολογήσοντας. cf. 13, 44. 19, 61. Isocr. 5, 96 αναγκαζόμενοι ξενολογεῖν έκ τῶν πόλεων (στρατολογεῖν Demosth. 40, 36) πλέον ανήλυσκον είς τās διδομένας τοῖς συλλέγουσι δωρεάς ή τήν είς τούς στρατιώτας μισθοφοράν.

354

άνδρὸς πένητος υἱός, έκτεθραμμένος
οὐκ έξ ύπαρχόντων, ὄρῶν ήσχύνετο
τὸν πατέρα μικρὸν έχοντα· παιδευθεῖς γάρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθύς άπεδίδου χάριτος καλόν.

Theon Soph. prog. IV 199 Walz. (91, 11 Spengel.) έπιφωνεῖν διηγῆσει έστὶ τὸ καθ' ἕκαστον μέρος τῆς διηγῆσεως γνώμην επέλεγειν . . . θεάτρῳ καὶ σκηνῇ . . . επιτήδειον. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τοιούτοις ποιηταῖς επί πλείστον έστιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ πολλαχοῦ μὲν ἀλλαχόθι καὶ έν ἀρχῇ δέ τοῦ τε Δαρδάνου καὶ τοῦ Ξενολόγου κτλ. ὁ γάρ τελευταῖος στίχος έν περιττοῦ πρόσκειται θηρώμενος μόνον τὸν παρὰ τῶν θεατῶν έπαινον. 1. εὖ τεθρ. G. A. Hirschig. Ann. crit. 23. 4. χάριτος add. Camerarius. χάριτος άπεδίδου Spengel — 2. οὐκ έξ ύπ., i. e. sumptuosius quam pro patris opibus, ut Horatius (Sat. 1, 6, 79. 80). filium pudebat patrem tam pauperem videre, i. e. eum adiuvabat. veri similis est ad Xenologi quam ad Dardani prologum haec pertinere.

355

οὕτως άσυλλόγιστον ή τύχη ποιεῖ,
τὸ συμφέρον τί ποτ' έστιν ανθρώπου βίῳ,
οὐ χρῆται νόμοις, καθ' οὓς κρίνει τὰ πράγματα,
οὐδ' έστιν είπεῖν ζῶντα 'ταῦτ' οὐ πείσομαι'.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 7a Wachsm. Μενάνδρου Ξενολόγῳ (ξενολύγῳ) ad v. 2 F mrg. et ad ecl. 8 μενάνδρου ξενολύγῳ P mrg. ξενολόγῳ Heeren. v. 4 Stobaeus Floril. 111, 10 Μενάνδρου A. Plutarch.

Mor. 476 e πολλοὶ καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πεφρόκασιν κτλ. — 3. καθ' οὓς δὲ κρίνει πράγματ' οὐ χρῆται νόμοις Bentl. οὐ χρῆ νόμοις καθ' οὓς κρίνει τὰ πρ. Heimsoeth. Ind. lect. Bonn. aest. 1867 xvii. οὐ γὰρ νόμοι καθ' οὓς κρίνει τὰ πρ. Usener. ut spurium del. Mein., glossema esse talis fere versus νόμων ἀπόντων ἐν κρίσει τῶν πρ. censet Enger. Mus. Rh. XXIII 539. 4. οὐκ — τοῦτ' Stob. 111 et Plut.

ΟΛΥΝΘΙΑ

356

ὡς ἄδικον, ὅταν ἢ μὲν φύσις
ἀποδῶ τι σεμνόν, τοῦτο δ' ἢ τύχη κακοῖ.

Stobaeus Floril. 107, 7 Μενάνδρου Ὀλυνθιακῶν Α. Μ. Ὀλυνθιακοῖς Β. 2. παραδῶ? τι — ἢ τύχη] τὸ — εἰ τύχοι Α.

357

μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας
ὀβολοὺς φέρων

Suidas φέρειν· λαμβάνειν. Ἀριστ. Ἀγ. (65). Μένανδρος Ὀλυνθία κτλ. καὶ ὁ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου. Diodor. 19, 68 (Ἀριστοτέλης ὁ ναύαρχος) καταπλεύσας εἰς Ἀθῆνον (Ol. 116, 3, a. Chr. 314)... Δημιόλιος ἔπειθεν ἀποστῆναι τῶν περὶ Ἀντιγόνον, οὐ προσεχόντων δ' αὐτῶν τὴν τε χώραν ἐδήλωσε καὶ τὴν πόλιν ἐπολιόρκει... Διοσκορίδης δὲ κατασταθεὶς ναύαρχος ὑπ' Ἀντιγόμου... τὸν μὲν Ἀριστοτέλην ἐξέβαλεν ἐκ τῆς νήσου, τῶν δὲ νεῶν τὰς πλείους αὐτάνδρους εἶλεν. Droysen. Hellen. I 353.

358

ὡς οὐκ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος

Zenobius 6, 51 ὡς οὐκ ὑπάρχων κτλ. ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθία. Aristarcho tragico (4 p. 565 N.) tribuit Athen. 13 extr. (τάδ' οὐκ κτλ.), Chaeremoni Suidas ὡς οὐκ. cf. [Demosth.] 59, 1 (ὥστ' οὐκ). Phot. ὑπάρχων· προκατάρχων· ὡς οὐκ κτλ. — 'non inferens iniuriam, sed vindicans inlatam'. Leutsch.

359

περιθέτην (κόμην)

ὡς ἐν Ἀμφιδος Ἀλκμαίωνι (2) καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθία. Pollux 10, 170.

ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ

360

χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσφαλῆς
εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ῥοπήν.

Stobaeus Flor. 37, 10 (περὶ χρηστότητος) Μενάνδρου Ὀμοπατριοι Α. 1. χρηστοὺς νόμιξε μόνους Cobet. N. l. 89, sua ipse emendatione non contentus. scilicet scribendum est χρηστὸς νόμιμος τε νοῦς. cf. 472, 1. 2. 2. πᾶσαν ῥοπήν Gesner.] ῥοπήν πᾶσαν.

361

πᾶς ἐρυθριῶν χρηστὸς εἶναί μοι δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 31, 5 Μενάνδρου Ὀμοπατριῶν Gesner. Μουσωνίου Trinc. at Musonii est quae sequitur ecloga. πᾶς] ἄπας Grot. — fortasse πᾶς παῖς. Terent. Adelph. 4, 5, 9 *crubuit. salva res est.*

362

ἦν δῆλον οὗ τι νυμφίος τε ἀλφάνει.

Suidas ἀλφάνει· εὐρίσκει. Μένανδρος Ὀμοπατρίοις κτλ. ἦν — οὔνι Β Ε'. Bentleius ἦν δηλονοτιῆ νυμφίος τότε ἀλφάνει, non contentus ipse. ἦν δὲ δῆλον οὔτι τὴν νύμφην ποθ' ὅστις ἀλφάνει Bernhardt, non satis peritus comicae dictionis.

ΟΡΓΗ

Eusebius Olymp. 114, 4 Μένανδρος δ' κωμικὸς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκησεν, ubi dubium est πρῶτον utrum ad δρᾶμα an ad ἐνίκησε pertineat. Anon. De comoed. XII ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἔφηβος ὢν ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος (Ol. 114, 3).

363

καίτοι νέος ποτ' ἐγενόμην κάγω, γύναι,
ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας
τότ'· ἀλλὰ νῦν. οὐδὲ χλαυίδ' εἶχον· ἀλλὰ νῦν.
οὐδὲ μύρον εἶχον· ἀλλὰ νῦν. καὶ βάψομαι,
5 καὶ παρατιλοῦμαι νῆ Δία καὶ γενήσομαι
Κτήσιππος, οὐκ ἄνθρωπος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ·
καθ' ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους
ἀπαξάπαντας, οὐ γὰρ οὔν τὴν γῆν μόνην.

Athenaeus 4, 166 a Μένανδρος ἐν Ὀργῇ περὶ αὐτοῦ (Κτησίππου τοῦ Χαβρίου) τάδε λέγει κτλ. 7. καθὼς A. — cf. Timocl. 5. Diphil. 38. 5. African. Gell. 6(7), 12, 5 *qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba vulsa feminibusque subvulsis ambulet . . . cumne quisquam dubitet quin idem fecerit quod cinaedi facere solent?*

364

διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γοῦ
 ἄνθρωπος ὅστις ἐστίν, ὃς κληθεὶς ποτε
 εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος, ὕρθριος
 πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδῶν
 ὡς ὕστερίζων, καὶ παρῆν ἅμ' ἡμέρα.

Athenaeus 6, 243 a κὰν τῇ Ὀργῇ δέ φησι (Μένανδρος) κτλ. v. 2 Pollux 6, 8 κληθῆναι ἐπὶ δεῖπνον ἢ τε παροιμία λέγει καὶ Μένανδρος. v. 3 Hesychius δωδεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἑλλειπτικῶς στοιχείου ἢ σκιᾶς. οὕτω γὰρ συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν, τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος. 1. οὐδὲν supplet Mein. 2. ἄνθρ. A. — cf. Eubul. 119, 6. adesp. 155. Plut. Mor. 50 e (ὁ κόλαξ) ἀλίσκεται σκιὰν καταμετρῶν τὴν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. 4. τῆς σελήνης?

365

ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακῶν
 Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει [νεκρόν].

Athenaeus 12, 552 e Μένανδρος Ὀργῇ κτλ. 1. ὑμῖν Bontl. 2. νεκρόν 'ox praecedentibus inlatum videtur'. Mein. Anal. Ath. 254. — cf. Aristophont. 8. 10.

366

οὐκ ἔστι μοιχοῦ πρᾶγμα τιμιώτερον·
 θανάτου γὰρ ἐστὶν ὄνιον.

Stobaeus Flor. 6, 25 Μενάνδρου Ὀργῇ A. 1. τιμιώτερον Scaliger] ἀτιμώτερον. 'nihil potest carius quam sic emi ut vita et capite constet'. Cobet. Mnem. VIII 92. — est parodia Eurip. fr. 1016 N. οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.

367

τοῦθ' ἐταῖρός ἐστιν ὄντως. οὐκ ἐρωτᾶ, πηνίκα
 δεῖπνόν ἐστιν, ὥσπερ ἕτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει

τοὺς παρόντας, εἶτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει,
 εἶτα περιδειπνον πάλιν.

Athenaeus 6, 247 de Μένανδρος ἐν τῇ Ὄργῃ περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνω φησὶν κτλ. 1. ἐστὶν ὄντως Grot.] ὄντως ἐστὶν A. οὗτος ὄντως ἔσθ' ἐτ. Cobet. N. 1. 70. 4. εἶτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην Pors. εἰς τετάρτην δ' αὖθις ἕτερον Mein. εἶτα πάλιν ἀριστόδειπνον Herwerd. Anal. crit. 39. cf. fr. 368. ac multa alia possunt excogitari. περιδειπνον Casaub.] περὶ δεῖπνον A. ceterum Cobetus monet Atticos non dixisse τετάρτην, sed τετράδα, conl. 320, 4. cf. Arist. Nub. 1131. Plut. 1126 et proverb. τετράδι γέγονας.

368

ἄδειπνον

Pollux 6, 102 ἀριστόδειπνον Μένανδρος εἶρηκε, καὶ ἄδειπνον ὁ αὐτὸς ἐν Ὄργῃ. ἄδειπνον] περιδειπνον (*silicernium*) Herwerd. Anal. crit. 40, ut Pollucis verba pertineant ad fr. 367. sane ἄδειπνον tam vulgare est, ut non opus fuerit enotari.

369

οὐ μάτην

οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὄργῃ. Hesychius. οὐ μὰ τήν Bntl. Callim. p. 302. Bosius ἄλλως pro ἀληθῶς. οὐκ delectat Passow. Suidas νῆ τήν, μὰ τήν· ἐλλειπτικῶς κατὰ τὸ μὰ τόν καὶ μὰ τάς. cf. Arist. Ran. 1374 cum interpr.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Fuit Παιδίον (vel Παῖδες) Apollodori et Posidippi, *Paedium* Sexti Turpili, cuius de argumento cf. O. Ribb. Com. R. fr.² 103, et Atellana Novii. cf. ibid. 265.

370

ἂν πάντα δουλεύειν ὁ δοῦλος μανθάνη,
 πονηρὸς ἔσται· μεταδίδου παρρησίας,
 βελτίον' αὐτὸν τοῦτο ποιήσει πολύ.

Stobaeus Floril. 62, 27 Μενάνδρου Παιδίον Gesn. 'nihil enotatum ex A'. Gaisf. om. B. v. 1. 2 Philon. I 473 (attulit Grotius) (θανμάσιος δὲ ἀρετῆ) ἢ ἐν δέοντι παρρησία, ὡς καὶ κωμικὸν ἀψεύδῶς μᾶλλον ἢ κωμικῶς εἰρησθαι δοκεῖν 'ἂν πάνθ' ὁ δοῦλος ἡσυχάζων(-ειν) μανθάνη' κτλ. ἂν πάντα — μανθάνη Philo] ἅπαντα (εἰ πάντα Gesn.) — μανθάνει. βελτίον' Iacobs. Lect. Stob. 102] βέλτιστον. cf. Cobet. N. 1. 80.

371

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Suidas ἀλεξιφάρμακα· ἀλεξητήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίῳ κτλ. cf. Anaxil. 18, 7. Plut. Mor. 706 e οἱ μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν.

372

ἀλύσιον

χρυσοῦν ἐπόρισας. εἶθε λιθοκόλλητον ἦν·
καλὸν ἦν ἂν οὕτως.

Pollux 10, 187 ἐν τῷ Μένανδρου Παιδίῳ χρυσοῦν κτλ. 1. ἀλύσιον add. Mein. ex Alciþhr. 3, 3, 4 τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιανχένιον ἐπεπορίκειν. meretricis verba munus oblatum fastidientis. haud longe aberant a fr. 373. cf. etiam 957.

373

μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια.

Athenaeus 3, 94b μαράγδων μνημονεύει Μένανδρος ἐν Παιδίῳ (πεδίῳ A) κτλ. ἄνευ δὲ τοῦ σ λεκτέον παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται. Eustath. 842, 53 καὶ τὸ σμάραγδος μάρραγδος. οἶον κτλ. 853, 50 ὁ παρὰ Μενάνδρῳ δίχα τοῦ σ μάρραγδος. σάρδια, ut Aristoph. fr. 320, 13. cf. Philemonis Σάρδιος.

374

εἴ τις δικαστῆς ἢ διαιτητῆς θεῶν —

Ammonius 41 δικαστῆς καὶ διαιτητῆς διαφέρει . . . Μένανδρος ἐν Παιδίῳ (παίδῳ cod.) κτλ. sine fabulae indicio Etymol. Gud. 146, 14. ἢ τις δικ. Pierson. Moer. 134 init. sed in tanta eclogae tenuitate nihil certum est.

375

ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.

Bekker. Anecd. 436, 14 et Suidas ἀπόστα· οὐ μόνον ἀπόστηθι . . . Μένανδρος Παιδίῳ κτλ.

ΠΑΛΛΑΚΗ

Cf. cognominis Diphili fabula et Paclax Naevii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 17.

376

μικρὸν ἐπιμείνας προστρέχει,
 ἠγόρακά σοι περιστέρια λέγων.

Athenaeus 14, 654 b περιστέριον οὕτως ἔστιν εὐρεῖν εἰρημένον παρὰ Μενάνδρου ἐν Παλλακῇ κτλ. 1. ἐπιμείνας Cleric.] ἐπέμεινας A. 2. 'suppleverim περιστέρια ταδί' λέγων Cobet. N. 1. 89. — ceterum cf. adesp. 1115.

377

νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον. B. ἦν ἀφύβρικα.

Bekker. Anecd. 473, 3 ἀφρυβρίσαι . . τὸ ἀκολάστως ὑβρίσαι δηλοῖ εἰς κόρον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. οὕτω Μένανδρος Παλλακῇ κτλ. ἦν Dobraeus Adv. II 620] ἦν. cf. 148.

378

πολλοὺς λογισμοὺς ἢ πονηρία κυκλοῖ.

Stobaeus Floril. 2, 4 Μενάνδρου Παλλακῆ A. κυκλοῖ A] κυκλεῖ. λογισμοὺς cum non idem sit ac σοφισμοὺς, minus suo loco positum videtur. ἔλιγμούς conl. Plat. Reip. 405 c Cobet. Mnem. nov. II 446. facilius λυγισμοὺς. cf. Eupol. 339. Arist. Ran. 775.

379

ἀλλὰ τῶν χρηστῶν ἔχει τιν' ἐπιμέλειαν καὶ θεός.

Stobaeus Floril. 37, 11 Μενάνδρου Παλλακῆ A.
 Cf. praeterea fr. 903.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Cf. quae ad Aristophontis fabulam cognominem adnotantur II 278.

380

εὐπίστον ἀτυχῶν ἔστιν ἄνθρωπος φύσει·
 τὸν πλησίον γὰρ οἶεται μᾶλλον φρονεῖν
 ὃ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί.

Stobaeus Floril. 104, 5 Μενάνδρου Παρακαταθήκης A. 1. εὐπίστον Mein. in Stob. — monost. 183 εὐπίστον ἀνὴρ δυστυχῆς καὶ λυπούμενος (εὐπίστον ἔστι δυστ. λ. Mein. V 110). 'facile ei persuadent alii, quem sua semper consilia frustrantur'.

381

πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων . . .
 ταῦτά δ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὖσημον ποιεῖ.

Athenaeus 13, 571 de Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλων φησί κτλ. 1. 2 οὐχ ἑταίρων γὰρ ταυτα δ' ὄντα A. οὐχ ἑταίρων νῆ Δία, | μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταῦτά κτλ. Casaub. φιλτάται, | μὰ Δί', ἀλλ' ἑταιρῶν Zedelius Neues Mag. II 182. Παρμένων Mein. in Ath. in v. 2 doest articulus ante γράμματα: quapropter nondum persanatum versum iudico. sententia haec est 'cum utriusque vocis litterae sint eadem, ambiguum faciunt adpellationem'. Alciph. 3, 64, 3 ἑταίρου γάρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο.

382

στρατεία δ' οὐ φέρει περιουσίαν
 οὐδεμί', ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον,
 οὗ πεῖραν ἔχομεν ὄντος οὐ σωτηρίου.

Stobaeus Floril. 53, 2 Μενάνδρου Παρακαταθήκῃ A. 1. στρα-
 τία AB. 2. οὐδεμί' Bentl. οὐδεμίαν. 3. ἐχόμεν^{ον} τοῦ σωτηρίου AB 'i. e.
 ἐχόμενον τοῦ σωτηρίου'. Gaisf.

383. 384

ὀλκὴν ταλάντου χρυσίου σοι, παιδίον,
 ἔστηκα τηρῶν.
 μακάριος ἐκεῖνος δέκα τάλαντα καταφαγών.

Pollux 9, 76 τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαστάσιον ἦν σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι. προειπὼν γάρ ὀλκὴν — τηρῶν, ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ ταύτου λέγων μακάριος κτλ. sic prorsus Bekkeri ed. cf. Cobet. N. 1. 89. 1. 'in tuam gratiam pondus auri observo'. 3. fortasse μάκαρ γ' ἐκεῖνος. cf. Phrynich. com. 31. ac saepius μάκαρ in canticis. Liv. 38, 11 pro argento si aurum dare mallerent, darent convenit, dum pro argenteis decem aureus unus valeret. cf. Hultsch. Metrol. 174. 5.

385

αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ θ' ἄμα.

Stobaeus Floril. 96, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 20) Παρακα-
 ταθήκης A. cf. Aristophont. 6.

386

ἔστι κρίσις ἄδικος, ὡς ἔοικε, κὰν θεοῖς.

Iustinus Mart. De mon. 40 b (142 Otto) Μένανδρος . . . ἐν Παρακαταθήκη κτλ.

387

τοὺς ὄφεις καλῶς γέ μοι

ἠγόρασας.

Hesychius ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκη κτλ. Moeris 205, 26 Bekk. ὄφεις Ἀττικοὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλησι ψέλλια. Poll. 5, 99 τὰ περὶ τοὺς καρπούς περικάρπια καὶ . . . ὄφεις καὶ ψέλλια. cf. Nicostr. 33.

388

συνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 368, 3 ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ . . . Μένανδρος . . . κὰν τῇ Παρακαταθήκη κτλ.

389

θύραν ἔξελε

Ammonius 71 θύρα καὶ θυραία διαφέρει. θύρα μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκη κτλ. θυραία δὲ τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπήν θύρας μέγεθος. Photius θυραία· τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. cf. Lobeck. Paralip. 309.

390

Harrocration ὄρος· οὕτως ἐκάλουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ . . . καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκη. similiter nulla Menandri mentione facta Photius et Suidas, ac copiosius Bekker. Anecd. 285, 12. Pollux 9, 9 τὸ ὑπόχρεων χωρίον ὠρισμένον, καὶ ἡ ἐνεστηκνῖα στήλη ὄρος. 3, 85 ὄρους ἐνεστάναι χωρίῳ· λίθος δ' ἦν ἡ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον. cf. Hesych. ὄρος. Meier-Schoem. Proc. Att. 506. Demosth. 31, 1. 3. 4. 41, 6.

ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗ

Agathias Anthol. Pal. 5, 218 τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου κείραντα γλυκεροὺς τῆς ἀλόχου πλοκάμους ὑπλότερος Πολέμων μιμήσατο . . . ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισοῦμενος, αὐτὰρ ἔγωγε Δύσκολος, οὐχ ὀρώων τὴν Περικειρομένην.

Philostrat. Epist. 16 init. οὐδὲ δ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλῶν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὐδὲ ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαλεῖ γοῦν καταπεσῶν καὶ μεταγινώσκει. cf. etiam eiusdem Epist. 61 (p. 253, 25 Kayser). Anthol. Pal. 12, 233 (exscr. sub tit. Γεωργοῦ). Athen. 12, 540 e. Lucian. Dial. meretr. 8, 1 ὅστις . . . μήτε ἐρράπισέ ποτε ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκείνός ἐστιν; et Πολέμων ζηλότυπος persona est Lucian. Dial. meretr. 9, argumento tamen diverso. ceterum animadvertendum quam Agathias ἄλοχον vocat apud Philostratum esse puellam captivam.

391

οὕτω ποθεινὸν ἐστὶν δμῶτροπος φίλος.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 6 Wachsm. Μενάνδρου Περιχειρομένη (περικειρόμενοι). οὕτω Gaisf.] τω litt. initial. pro rubr. om. L.

392

ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί.

Bekker. Anecd. 427, 23 ἀποδείξαι· οὐ παραδείξαι. ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί, καὶ Περιχειρομένη Μένανδρος. γυναικί, καὶ] γυναικί σου Mein. 'nisi forte plura exciderunt'. quod si factum est, haec non pertinent ad Περιχειρομένην, sed periit testimonium ex ea petitum.

Praeterea cf. 602. 862. adesp. 221.

ΠΕΡΙΝΘΙΑ

Cf. quae ad *Andriam* adnotantur et Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 248 sq. *Περινθίαν τὴν πρώτην* commemorat Zenobius Milleri (68) Mélanges 355, quo nomine fortasse Andria significatur. cf. fr. 401.

393

ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν πρότερον ἀβέλτερον.

Suidas ἀβέλτερος· ἀνόητος, ἀσύνητος. Μένανδρος *Περινθία* κτλ. 2. οὐκ οἶσθ' ὅτι Porson. Adv. 255. 4. πρότερον Cohet. N. 1. 80] ποτε. ποτ' ὄντ' Scaliger. τὸ πρόσθ' Grotius. — 2. 3. 'nescio quid magnifici perfecit', i. e. nihil magnifici perfecit.

394

οὐπάποτ' ἐξήλωσα πολυτελῆ νεκρόν·
εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

Stobaeus Floril. 123, 2 (περὶ ταφῆς) Μενάνδρου Περιπ[ο]ί[α]ς
A. 1. monost. 411. 2. ἴσον δ' codices. εἰς τὸν ἴσον οἶκον Bentl.
at Soph. El. 1142 μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν μικρῷ κύτει. cf.
Cobet. V. 1.² 195. — scilicet cremando vel putrescendo uterque ad
eandem exiguitatem redigitur.

395

ὅσ' ἔστι μαλακὰ συλλαβῶν
ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος.

Pollux 10, 11. 12 ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (τὰ κατ' οἶκον σκεύη)
ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακὰ, οἷον εὐμεταχείριστα, ὡς εἶπε Μέν-
ανδρος ἐν τῇ Περιπ[ο]ί[α] κτλ. ὅσ' ἔστι μαλακὰ Bentl.] ὅ ἔστι μαλακόν.
2. φίλος C, θᾶττον P. Φίλων Mein. Φίλων, | θᾶττον Mein. 1.

396

ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες
σφόδρα λοῖδοροι.

Harpocration, Photius, Suidas πομπείας καὶ πομπεύειν. ἀντὶ τοῦ
λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν . . . μεταφέρει δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσια-
καῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος
Περιπ[ο]ί[α] κτλ. ἢ μεταφορὰ δὲ Phot. ἢ μεταφορὰ Suid. et D Harp..
περιπ[ο]ί[α] cod. Phot. περιπ[ο]ί[α] *V Suid. cf. Demosth. 18, 122
cum schol., Phot. Suid. τὰ ἐκ τῶν ἀμαξῶν σκώμματα.

397

οὐδεμίαν ἢ γραῦς ὄλωσ
κύλικα παρήκεν, ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλω.

Athenaeus 11, 504 a ἔδωκε (τὴν φιάλην) τῷ παιδὶ περισοβεῖν
ἐν κύκλω κελεύσας, τὸ κύκλω πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος
Μενάνδρου ἐκ Περιπ[ο]ί[α]ς κτλ. ἢ γραῦς] ἤγρευς' A. temulentam
obstetricem Terentii Andr. 1, 4 et 5 dici censet Grauert.

398

τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἐψητοὺς φέρον.

Athenaeus 7, 301 b ἐψητός. ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων . . .
Μένανδρος Περιπ[ο]ί[α]ς κτλ. δ' om. A. Terent. Andr. 2, 2, 31 *puerum*

Comici graeci, ed. Th. Koek. III.

402

ἐπ' ἀμφοτέρου οὓς ἠπίκληρος ἢ καλή
 μέλλει καθευδήσειν· κατείργασται μέγα
 καὶ περιβόητον ἔργον· ἐκ τῆς οἰκίας
 ἐξέβαλε τὴν λυποῦσαν ὡς ἐβούλετο,
 5 ἔν' ἀποβλέπωσι πάντες εἰς τὸ Κρωβύλης
 πρόσωπον ἧ τ' εὐγνωστος οὓς' ἐμὴ γυνή
 δέσποινα· καὶ τὴν ὕψιν ἦν ἐκτίσαστο
 ὕνος ἐν πιθήκοις τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
 ἔστιν. σιωπᾶν βούλομαι τὴν νύκτα τὴν
 10 πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν. οἴμοι Κρωβύλην
 λαβεῖν ἔμ', ἐκκαίδεκα τάλαντα . . .
 τὴν ῥῖν' ἔχουσαν πήχεως. εἴτ' ἔστι τὸ
 φρύαγμα πῶς ὑποστατόν; μὰ τὸν Δία
 τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηναῖαν, οὐδαμῶς.
 15 παιδισκάριον θεραπέυτικόν δὲ καὶ λόγου
 τάχιον ἀπαρέσθω δέ τις ἢ ἄρ' ἀντισταλάγοι.

Gellius N. Att. 2, 23, 8 sq. *accesserat dehinc lectio* (Plocii Menandrei et Caeciliani) *ad eum locum, in quo maritus senex super uxore divite atque deformi querebatur, quod ancillam suam, non inscito puellam ministerio et facie haud inliberali, coactus erat venundare suspectam uxori quasi paelicem. nihil dicam ego quantum differat. versus utrimque eximi iussi et aliis ad iudicium faciendum exponi. Menander sic cet.* 1. ἀμφοτέρου οὓς Cobet. Mnem. nov. III 450] ΑΜΦΟΤΕΡΑΝΙΝ V(at. 3452). ΑΜΦΟΤΕΡΑΝ ἵΝΑ Urb. (Vat.-Urb.). *deteriorum codicum discrepantiam, apud Hertziū accurate enotatam, ubique omitto.* ἠπίκληρος M. Haupt. cf. Opusc. II 90 sq.] ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ. ἢ καλή O. Ribbeck.] ΠΚ V. 2. μέλλει Grot.] ΜΕΛΛΕΙΝ Urb. ΜΕΜΕΙΝ V. καθευδήσειν Urb. (Spengel. Caec. Stat. Ploc. fr. 1 p. 36 sq.)] ΚΑΘΕΥΔΕΣΕΙ V. κατείργασται Dörvill.] ΚΑΤΕΙΡΓΑΣΑ. 3. οἰκίας cod. rœc.] ΟΙΚΕΙΑΣ V Urb. 4. λυποῦσαν ὡς Cobet.] ΛΥΠΟΥΣΙΝΕΝ V. ΛΥΠΟΥΣΑΝ ἦν Urb. 5. ἔν' ἀποβλέπωσι Spengel.] ἸΝΑ ΑΠΟΒΛΕΠΩΣΙΝ V Urb. Κρωβύλης Urb. corr.] ΚΡΩΒΟΥΛΗΣ V Urb. 6. ἧ τ' εὐγνωστος οὓς' ἐμὴ γυνή M. Haupt.] ΗΤΕΥΝΩΣΤΟΣ ΥΣΑΜΕΓΥΝΗ V. ἸΤΟ ΕὔΓΝΩΣΤΟΣ ΕἶΧΕ ΜΕΓΥΝΗ Urb. 7. ἦν Grot. ὦν V. ὦν Urb. 8. τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον | ἔστιν M. Haupt.] ΤΟΙΤΟ ΔΕ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ΕΣΤΙΝ ΑΚΤΟΥΤΟ V. ΤΟΙΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ἔστιν Αἰ τοῦτο Urb. sic τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Philem. 77. ac τοῦτο δὴ τὸ λ. etiam Spengel. 9. βολαομαι V. 10. οἴμοι V Urb. 11. ἔμ' ἐκκαίδεκα Hertz.] ΕΜΕΚΑΙΔΕΚΑ. φερομένην in exitu supplet K. 12. τὴν suppl. K. ῥῖν' ἔχουσαν K.] ΓΕΙΝΕΟΥΣΑΝ V. ΓΥΝΑΙΚΑΟΥΣΑΝ

8*

Urb. ΠΕΡΙΧΕΩΣ V. deinde εἴτε Urb. ἤς Herwerd. Obs. crit. 122. 13. φρύαγμα πῶς ὑπόστατον C. F. Hermann. Mus. Rh. V 614 (πῶς Spengel.)] ΦΡΥΑΓΜΑ Εἴπωσ ἄνυπόστατον V. ΦΡΥΑΓΜΑ Εἴπωσ ἄνυπόστατον Urb. μὰ τὸν add. Grot. 14. ΟΥΔΑΜΟΣ V. 15. ΠΑΙΔΙΣΧΑΡΙΟΝ V Urb. ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ V. ΛΟΓΟΙ V. τοῦ λόγου H. Jacobi. τοῦ δόμου Ribbeck. Com. R. fr.² XXIX. 16. ΤΑΧΙΟΝ ΑΠΑΓΕΣΘΩΔΕΤΙΣΑΡΑΝΠΙΣΑΓΑΓΟΙ V, in quibus ΑΡΑΝΤΙΣ Urb. — post v. 14 quaedam excidisse arbitratur Ribbeck. τάχιον (θάττον) λόγου | ἀπήγαγ' (ἀπήλασ')· ἔστω· τίς δ' ἄρ' ἦν ἀντείσάγει; Grot. sed omnia hic obscura, neque aliorum coniecturas, quae sunt permultae, recensere expedit.

1. Terent. Heaut. 2, 3, 101 (*suxo*) *in aurem utramvis otiose ut dormias*, ubi scholion ad Io. Calphurnii commentarium adscriptum (Spengel. De Caec. Stat., cf. M. Haupt. l. c.) *talis sententia est apud Menandrum, quae latine sic exprimitur 'in aurem utramvis, cum quidem dotata est, cubet' (cubat Mein.)*. Plaut. Pseud. 1, 1, 121 *de istac re in oculum utrumvis conuitiescilo B. utrum oculum an aurem?* Append. prov. 2, 78 ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύδει τὰ ὄτα· ἐπὶ τῶν ἔξω φροντίδος. Apostol. (Arsen.) 7, 72a. Poll. 2, 84 Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικός καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα τὰ ὄτα καθεύδειν λέγει. Liban. Epist. 1279 ἐμοὶ ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύδειν δέδωκας. Plin. Epist. 4, 29 *nil est quod in dextram aurem fiducia mei dormias: non impunc cessatur*. 6. *senex cum uxorem propterea ancillam expulisse dicit, ut omnes ipsam intuerentur, i. e. ne qua pulchrior oculos in se converteret, eadem utitur amaritudine qua antea deformem vocaverat καλήν*. deinde aliud addit: *'expulit' inquit 'ancillam, ut facile cognosceretur se esse uxorem meam potentem ac dominam'*. poterat simpliciter dici δέσποινα, sed γυνή δέσποινα et recte dictum est ut Homericum illud γυνή δέσποινα (Od. 7, 347) et fortasse paullo quam illud magnificentius'. M. Haupt. 8. Mantiss. prov. 4, 24 ὄνος ἐν πιθήκοις· ἐπὶ τῶν αἰσχροῶν ἐν αἰσχροῖς. 9. et 12. articulum in exitu senarii satis tuentur praeter fr. 320, 1 Arist. Vesp. 504. Eccl. 452. Nicostr. 17, 2. Amphid. 30, 5. Alexid. 24, 2. 255, 3. Philem. 126, 2. Diphil. 77. Archedic. 2, 8. 12. Lucian. De merc. cond. 35 δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοῦς . . ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. 13. ὑποστατόν, ut Eurip. Suppl. 737 Ἄργος οὐχ ὑποστατόν. fr. 177 N. θεὸς θνητοῖς οὐδαμῶς ὑποστατός. Xen. Cyrop. 5, 2, 33 οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι ἂν θαρρῶσιν ἄνυπόστατον τὸ φρόνημα παρέχονται.

ἔχω δ' ἐπίκληρον Λάμιαν· οὐκ εἰρηκά σοι
τοῦτ'; εἴτ' ἄρ' οὐχί; κυρίαν τῆς οἰκίας
καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πατρῶων ἄντικρυς

ἔχομεν, Ἄπολλον, ὡς χαλεπῶν χαλεπώτατον.

5 ἅπανσι δ' ἀργαλέα ἔστιν, οὐκ ἔμοι μόνῳ,
 υἱῷ πολὺ μᾶλλον, θυγατρὶ. B. πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις.
 A. εὖ οἶδα.

Gellius 2, 23, 12 *idem ille maritus senex cum altero sene vicino conloquens et uxoris locupletis superbiam deprecans haec ait κτλ.*
 1. ΕΛΩ V. ΔΕ Urb. ΕΠΙΚΑΛΗΡΟΝ V. Λάμιαν Mein.] ΛΑΜΙΑΝ V. ΛΑΜΙΑΝ Urb.
 2. ΤΟΥΓΕΙΤΑΡΟΥΧΙ V. ΤΟΥΤΟΕΙΤΕΑΡΑΟΥΧΙ Urb. ΚΙΡΙΑΝ V. 3. καὶ τῶν πα-
 τρῶν ἀντικρυσ Spengel.] ΚΙΠΑΝΤΩΝΑΝΤΕΚΕΙΝΕC V. ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΤΙ
 ἘΚΕΙΝΗC Urb. fortasse καὶ τῶν ἀπάντων ἀντικρυσ. 4. ΑΠΟΛΛΩΝ ὡC
 Urb. ΛΑΛΕΠΟΝ V. ΧΑΛΕΠΟΝ Urb. 5. ΔΕ V. ἔστιν Spengel.] ΕCΤΙΝ. ΟΥΚΕΜΟΙ
 V. 6. ΜΑΜΟΝ V. B. add. Spengel. ΠΡΑΓΜΑ libri. ΑΜΑΧΟ V. 7. A.
 add. Heringa. ΟΙΔΑ V.

1. Λάμιαν, i. e. turpissimam. cf. quae ad Cratetis *Lamiam* adnotantur I 136. Arist. Vesp. 1035. 1177. Strab. 1, 17 ἢ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἔστι καὶ ἡ Γοργὼ καὶ ὁ Ἐφιάλτης καὶ ἡ Μορμολύκη. Horat. A. p. 340. 2. τοῦτ'; εὖ γὰρ οἶδα. K. 3. si verum est τῶν πατρῶν, hoc significat: 'non solum suae dotis, sed etiam mei patrimonii dominam'. 4. ἔχομεν] ἄχομεν K. (ἂ ἔχ.) et fortasse χαλεπωτάτην (κυρίαν). 6. υἱῷ πολὺ μᾶλλον, θ. Duebner.] υἱῷ, π. μ. θ.

404

ὦ τρις κακοδαίμων, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ
 καὶ παιδοποιεῖθ'. ὡς ἀλόγιστός ἐστ' ἀνήρ,
 ὅς μῆτε φυλακὴν τῶν ἀναγκάων ἔχει,
 μῆτ' ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου
 5 ἐπαμφιέσαι δύναιτο τοῦτο χρήμασιν,
 ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ τάλαιπῶρῳ βίῳ
 χειμαζόμενος ξῆ, τῶν μὲν ἀνιαρῶν ἔχων
 τὸ μέρος ἀπάντων, τῶν δ' ἀγαθῶν οὐδὲν μέρος·
 ὑπὲρ γὰρ ἐνὸς ἀλγῶν ἅπαντας νοσθεῖτω.

Gellius 2, 23, 15 *filia hominis pauperis in pervigilio vitata est: ea res clam patrem fuit, et habebatur pro virgine. ex eo vitio gravida mensibus exactis parturit. servus bonae frugi cum pro foribus domus staret et propinquare partum erili filiae atque omnino vitium esse oblatum ignoraret, gemitum et ploratum audit puellae in puerperio enitentis: timet, irascitur, suspicatur, miseretur, dolet. hi omnes motus eius affectionesque animi in graeca quidem comoedia mirabiliter acres et illustres: apud Caecilium autem pigra istaec omnia et a rerum dignitate atque gratia vacua sunt. post ubi idem*

servus percontando quod acciderat reperit, has apud Menandrum voces facit κτλ. v. 1—8 Stobaeus Floril. 68, 4 *Μενάνδρου* A. v. 1 monost. 757. v. 6. 7 Dio Chrysost. 32 p. 365 M. οἱ δὲ . . . ἄπειροι . . . ἄθλιοι μηδεμίαν σκέπην μηδὲ προβολὴν ἔχοντες ἀπὸ τῶν παθῶν, ἀλλ' ἐν — χειμαζόμενοι, καθάπερ σκάφει σαθρῷ καὶ λελυμένῳ. 1. ὦ] ὡς mon. 757. γαμεῖ Stob. et mon.] ἀνήρ. 2. παιδοποιεῖθ' Stob.] παιδοποιεῖ. ὡς] ὅς Stob. A. 3. ὅς] ὡς Stob. A. 4. μήτ' ἂν ἀτυγήσας Stob.] ΜΗΤΑΝΑΤΙΧΗCΗ V. ΕἰΜΗΤΟΑΝΑΤΕΙΧΗCΗ Urb. κοινὰ] λοιπὰ Stob. 5. ἐπαμφιάσαι τοῦτο δύναται Stob. ΕΠΑΜΦΙΕCΤΑΙΔΙΝΑΤΟΥΤΟ V. ἘΠΑΜΦΙΕCΘΑΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΟΥΤΟ Urb. ἐπαμφιέσασθαι τοῦτο δύναται Maehly Philol. XXIII 175, securus ut videtur de v. 4 (ἔν). ἐπαμφιέσαι Mein. in Stob. 6. ἀκαχυπτῶ V. ἄκατακύπτῳ Urb. ΤΑΛΕΠΩΡῶ V Urb. ΒΙΟ V. 7. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟC V. ζῆ, τῶν Stob.] ΖΕΤΩΝ V. ΖΗΤΩΝ Urb. ἀνιαρῶν Stob.] ΑΝΙΑΡΟΝ V. ΑΝΙΑΡὸΝ ΔΕ Urb. 8. τῶν δ' om. Gellii cod. οὐδὲν μέρος Zedel.] οὐ δυνάμενος (ΔΙΝΑΜΕΝΟC V). 9. ἀλγῶν Grot.] ἀλεγῶν. λέγων Cobet. Mnem. nov. III 452 'loquor de uno, admonero omnes.' ΝΟΙΘΕΤῶ V.

3. i. e. 'cui neque propinquorum tutela et defensio praesto est' quod moneo contra Dobr. Adv. II 278. 4. τὰ κοινὰ sunt 'quae accidere solent hominibus'. Mein. 5. ἐπαμφιέσαι. contrarium ἀπαμφιεῖ 339.

405. 406

ὅστις πένης ὦν ζῆν ἐν ἄστει βούλεται,
ἀθυμότερον ἑαυτὸν ἐπιθυμεῖ ποιεῖν·
ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν
δυνάμενον ἐμβλέψῃ, τότε αὐτὸν ἔστ' ἰδεῖν
ὡς ἄθλιον ζῆ καὶ ταλαίπωρον βίον.

κακῶς δὲ δεσπότης βεβούλευται πάνν·
ἐν ἀγρῷ γὰρ οἰκῶν οὐ σφόδρ' ἐξηλέγγετο
τῆς μερίδος ὦν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένος,
εἶχεν δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν.

Stobaeus Floril. 96, 20 *Μενάνδρου Πλοκίῳ* A. 1. ζῆ B. 2. αὐτὸν A. αὐτὸν Voss. Hens. ποιεῖν Voss. H. 4. ἀμβλέψῃ A. τόθ' αὐτὸν Mein. ἔστ'] ἐστίν A. 5. ζῆ Gesn.] ζῆν. 8. τεταγμένος Mein.] τεταγμένης. 9. ἐρημίαν] ῥαθυμίαν Voss.

artissime coniuncta apud Stobaeum segregavit Grotius, v. 6 sq. incerto poetae tribuens. at sunt omnia servi fidelis (Parmenonis), de quo Gellius, eiusdemque scaenae ac fortasse ῥήσεως, sed non continuanda. atque eiusdem ῥήσεως videtur esse fr. 408. 8. cf.

Plat. com. 173, 7. 8. τῆς ὑστερας (τάξεως) τεταγμένος Plat. Critiae 108 c. τῆς πρώτης τάξεως τ. Lys. 14, 11. 16, 15. cf. Isocr. 12, 180.

407

ὦ Παρμένων, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῷ βίῳ
φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ρίζης μιᾶς,
ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακόν,
ἐκ τοῦ κακοῦ τ' ἠνεγκεν ἀγαθὸν ἢ φύσις.

Stobaeus Floril. 105, 23 Μενάνδρου Πλοκίων Θαΐδος Α. 'aut Πλοκίου aut Θαΐδος fragmentum excidisse dicas'. Mein. Stob. IIII VII. at fortasse Thais erat ancillula a Crobyla expulsa, quae haec Parmenoni dicebat. Themist. Or. 22 p. 276 c λέγει τις ὀρθῶς τῶν τοῦ γέλωτος ποιητῶν ὅτι μηδέν ἔστιν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ρίζης μιᾶς, ἀεὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ κακόν. addit Nauckius Choric. 23 οὐδὲν ἄκρατόν ἐστι τῶν κακῶν, ἀεὶ δέ τι παραπέφυκεν ἀγαθόν. [Callisth.] 13 ἐγγὺς ἀγαθοῦ πέφυκε κακόν (V CCLXIII). cf. 325, 6.

408 56/5

ἄρ' ἔστιν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος
ἐλευθέρου τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρός.

Stobaeus Floril. 56, 5 Μενάνδρου Πλοκίῳ (πλόκῳ) Α.

409

μεστὰς τρίχας φθειρῶν τε καὶ ῥύπου, διδοὺς
πιεῖν, ἀνηδαξᾶτ' ἄν, ὥστε μὴ πιεῖν.

Erotian. 17, 16 Klein. (ex schol. UV Darembg. p. 205) ὀδαξήσμοι ἢ ἀδαξήσμοι ἐν γὰρ τισι τῶν ἀντιγράφων οὕτως εὔρομεν. εἰσὶ γὰρ κνησμοὶ μετ' ἐρεθισμοῦ, ὡς καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ φησί· τὸ μὴ τὰς τρίχας αἴρων (αἴρων U) καὶ τὸν ῥύπου διδοὺς πιεῖν ἀνεδάξατο (sic V, ἀνεδέξατο U), ὥστε μὴ πιεῖν. 1. μεστὰς et φθειρῶν H. Jacobi. αἰρῶν Daremb. σαίρων Egger. τε καὶ ῥύπου H. Jacobi. ἄν ἠδαξᾶτ' ἄν Schneidewin. G. g. A. 1852 p. 422. ἀνηδαξᾶτο Darembg. — omitto coniecturas quae defendi non posse videntur. omnes in eo peccaverunt quod de viro haec narrari putant. at, si quid video, Crobyle dicitur tam foede ac turpiter corpus curare. Caecil. Stat. Ploc. fr. 2 taedet méntionis: quae mihi, | ubi domum adveni ac sédi, extemplo sánvium | dat iéiuna anima: nil peccat de sánvio: | ut dévomas volt, quod foris potáveris. simile est quod hic narratur. itaque ser. τὰς τρίχας | μεστὰς ἔχουσ' αἰρῶν τε καὶ ῥύπου, πιεῖν | διδοῦσ

ἀν ἠδαξᾶτ' ἄν, ὥστε μὴ πιεῖν, i. e. 'capillos sordium plenos habens caput scalpebat, ut oblatam potionem recusarem'. αἶρα proprie est *lolium*, sed sine dubio etiam capitis *sordes* significabat. Bekker. Anecd. 22, 13 τὰς αἶρας, ὅπερ ἐστὶ ῥύπος τῶν πυρῶν. cf. Pherecr. 188. Aristoph. fr. 480. ὄρυζον ὅμοιον ταῖς αἶραις Theophr. H. plant. 4, 4, 10. similiter τὰ ἄγρυα (*palca*) et ὁ ἄγρω Aristoph. fr. 410. ac πίτυρον utrumque dicitur.

410

ἀεὶ τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου·
μικρὸν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.

Stobaeus Floril. 108, 32 Μενάνδρου Πλοκίῳ Α. v. 1 monost. 3 (ἐκδίωκε). Senec. Brev. vit. 2 *adeo ut quod apud maximum poetarum more oraculi dictum est, verum esse non dubitem 'exigua pars est vitae quam nos vivimus.'* v. 2 fortasse 'scriptoris prosaici verba' esse mire suspicatur Meinekius Stob. IIII ix. x. — confert Toepfel. Progr. Neobr. 1867, 19 Eurip. Suppl. 953 μικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ χρῆ ὡς ῥᾶστα καὶ μὴ σὺν πόνοις διεκπεραῖν. addo Herc. fur. 503 sq.

411

οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

Orion Anthologn. 8, 5 ἐκ τοῦ Πλοκίου. monost. 419. Εὐριπίδου (fr. 872 N.) Anton. Mel. 1, 72 p. 73, 9 et Maxim. Conf. 28 p. 615, 3 ed. Combefis. Paris. 1675. cf. Wachsmuth. Stud. zu den griech. Floril. 140. 1. ἐν οὐδενί Maxim. cum plurimis.

412

Schol. Hephaest. p. 29 Gaisf.² cod. Saib. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 67, 22) ἐπισυναλοιφῆς (duorum versuum ita con-iunctorum, ut prior in vocalem elisam exeat, ut Soph. OR. 332 τί ταῦτ' | ἄλλως κτλ.) exempla adferens καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ 'λεπτόν μεθ' ἑτέρας ἰστόν ὑφαίνει', ubi verba quibus contineretur ἐπισυναλοιφή excidisse adparet.

413

γυνὴ κνεῖ δέκα μῆνας;

Gellius 3, 16, 3 *hoc idem* (decimo mense mulierem parere) *tradit etiam Menander poeta vetustior, humanarum opinionum vel peritissimus. versus eius super ea re de fabula Plocio posui κτλ. δέκα μῆνας* Hertz.] ΔΕΚΑΜΗΝΑΣ V. Caecilius (Gell. ibid.) *solétne mulier décimo mense párcere?* B. pol, nonoqne, etiam septimo atque

octavo. extrema corrupta sunt. octavum mensem a Menandro praetermissum esse ipse testatur Gellius, septimum vero nonumque commemoratum conicit Hertz. Annal. Fleckeis. Suppl. VII 47.

414

Cramer. Anecd. Ox. III 544. 5 'ὅστις δ' ὀμιλῶν ἤδεται.' τοῦτο τοῦ Θεόγνιδος. sed paullo post Μενάνδρου τοῦτο πέφυκεν ἐκ δράματος Πλοκίου, οὐ Θεόγνιδος. at est Euripidis fr. 809, 7 N., ubi cf. Nauckii adn. — itaque aut exciderunt nonnulla, aut Euripideo versu ut saepe usus est Menander.

415

δεύτερος πλοῦς

... Μένανδρος .. Πλοκίῳ. Schol. Plat. 384 Bekk. cf. 228. 241. 279.

416

τρυγόνος λαλίστερον

... μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός (Μένανδρος) Aelian. N. an. 12, 10. cf. Alexid. 92.

Praeterea cf. 649. 929.

ΠΡΟΓΑΜΟΙ

Rectius fortasse Προγάμια. Pollux 3, 38 ἡ πρὸ γάμου προτέλεια (cf. Schoem. Ant. gr.² II 530) καὶ προγάμια· οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμου δῶρα. Photius προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. Μένανδρος. cf. Plut. Mor. 141 ef οἱ τῆ γαμηλῆς θύοντες "Ἡρα τὴν χολὴν οὐ συγκαθαλῆσουσι ... ἀλλ' ἐξελόντες ἔρριψαν παρὰ τὸν βωμόν, quae fortasse aliquo modo ex Menandro fluxerunt. Progamos fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 67.

417 ab

τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

· · · · ·

τυφλὸν γε καὶ δύστηνὸν ἐστὶν ἡ τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 2. 3 Wachsm. 2 Μενάνδρου Προγάμων (πρὸ γάμων F et per comp. P, uterque in mrg.). Χαιρήμονος (fr. 20 Nauck.) VAE sec. Heeren. 'vix credo'. Wachsm. — 3 lemma deest. τυφλὸν γε καὶ δύστηνον ἀνθρώπου βίος Stobaeus Floril. 98, 11 Μενάνδρου A. monost. 718 ἀνθρώποις τύχη.

1. monost. 489 τὰ θνητὰ πάντα μ. π. ἔχει. Eurip. fr. 553 ἀλλ' ἡμαρ ἐν τοι κτλ. 2. γε om. P. δὲ monost. 718. τι G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. δύστηνον] δυσήμιον Usener. δυσήκοον Heimsoeth.

Ind. Bonn. hib. 1869 III. κἀνόητον Herwerd. Obs. crit. 123. cf. Lehrs Popul. Aufs. 187 not.

ΠΡΟΕΓΚΛΑΩΝ

I. e. *alterius accusationem anteveniens.*

418

οἶον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν . .
λύπη, φόβος, φροντίς, πέρας ἐστὶν οὐδὲ ἓν.

Stobaeus Floril. 76, 8 *Μενάνδρου Προεγκαλῶν* A. 1. κακόν in exitu add. Grotius et Bentl., ἄρα Mein. οἶον ἦν O. Hense Lect. Stob. 14. 15. propter imperf. ἄρα praefendum. 2. ἐστὶν οὐδέεν Bentl.] οὐδέεν ἐστι. οὐδέεν ἐστι Vind.

419

τὸ δ' εὔ

κελευόμενον μὲν ἐστὶν ἀσφαλέστατον
δούλω ποιεῖν, ὥς φασιν.

Stobaeus Floril. 62, 17 *Μενάνδρου Προεγκαλῶν* A. 2. ἐστὶ προσφιλέστατον? 3. δούλω ποιεῖν Grotius] δουλοποιεῖν. δοῦλον π. Erfurdt.

ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΙ

Polumentis fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 67. Ritschl. Parerg. 160 not.

420

(οἴμοι) τάλας, ἔστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις
τὸ φορτίον θείς; σιτόκουρον ἄθλιον,
ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν.

Athenaeus 6, 248 b *Μένανδρος* δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον . . . ἐν Πωλουμένοις κτλ. οἴμοι add. Cobet. N. 1. 89, τί ὦ Porson. 3. τὴν] γῆν δμολογῶν A, perperam hac ecloga confusa cum fr. 244. — cf. Alexid. 177.

1. ὦ τάλας tragicorum esse monuit Cobetus: Theogneti 1, 5 huc non pertinet, Arist. Ach. 454 et Thesm. 1038 παρατραγωδεῖ. Theopomp. 32, 8 est Σπινθήρ τάλας. cf. adesp. 1215. confert Ribbeck. Caec. Stat. fr. inc. 24 tu, quid enim oscitans | licitansque restas?

421

οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρόν,
καὶ συμμανηῆναι δ' ἔνια δεῖ.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 12* *Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις* . . λέγων κτλ. v. 1 Orion Anthologn. 1, 12 ἐκ *Πωλουμένων*, et monost. 691. — 1. τὸ φρ.] δ' ὁ φρόνιμος monost. 2. *συμμανῆναι* anon. Potter. et Bentl.] *συμβῆναι* L. *μεμνηόσιν* suppl. Herwerd. Obs. crit. 90. 1, τὸν *σώφρονα* Mnem. nov. VIII 419, unde cognoscitur quam inutilis sit ista supplendi libido. Senec. Tranq. an. 15 *si graeco poetae credimus, aliquando et insanire iucundum est.* Hor. C. 3, 19, 18. 4, 12, 28.

422

γραμματικός

Cramer. Anecd. Ox. III 310, 24 *μémνηται τοῦ ὀνόματος Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις.*

423

διασειστους (ἀστραγάλους)

. . . *παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασειεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἔν' ἀκακούρητοι μᾶλλον ὄσι.* *Μένανδρος Πωλουμένοις.* Harpocrat. 58, 21. eadem fere Suidas *διασειστους.* *διάσειστοι κύβοι* nulla adiecta interpretatione Poll. 7, 203.

424

καταφαγᾶς

Μένανδρος Πωλουμένοις. Bekker. Anecd. 105, 20 et Menandrum acerbe reprehendens Phryn. Epit. 433, ubi cf. Lobeck. Pollux 6, 40 *παμπόνηρον τὸ παρὰ Μυρτίλω τῷ κωμικῷ* (4 hui. ed. I 254. cf. Arist. Av. 288. 9) *καταφαγᾶς, κᾶν Αἰσχύλος αὐτὸ ἢ προειρηκῶς* (fr. 420 N.).

ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗ

Bekker. Anecd. 300, 10 et Photius *ῥαπίσαι· τὸ πατάξαι τὴν γνάθον ἀπλείστω* (ἀκλείστω Bekk., ἀπλή τῆ Phot.) *χειρὶ, οἷον τὸ (ὃ λέγουσι καὶ Phot.) ἐπὶ κόρης.* si dictum illud M. Marcelli Syracusas oppugnantis apud Polyb. 8, 8 (Mein. ed. mai.) *τὰς σαμβύκας* (i. e. τὰς σαμβυκιστριάς) *ῥαπιζομένας ὥσπερ ἐκσπόνδους μετ' αἰσχύνης ἐκπεπωκέναι* ullo modo ad hanc fabulam pertinet, titulus citharistriam significat contumeliose e convivio eiectam, neque ulla est *Ῥαπιζομένης* cum *Περικειρομένη* cognatio, quam fuisse Meinek. ed. 1 p. 138. 9 coniecerat. — cf. etiam Alciph. 2, 4, 19 (exscr. sub tit. *Ἐπιτρεπόντων*). Lucian. Dial. meretr. 8, 1 (exscr. sub tit. *Περικειρομένης*).

425

ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον
 αὐτῷ διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν, οὐ βούλεται
 . . . τὸ δ' ἀτυχεῖν ἢ τὸ μὴ
 θεὸς δίδωσιν, οὐ τρόπου δ' ἔσθ' ἁμαρτία.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 9. 9 a Wachsm. (περὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν)
 Μενάνδρου Ῥαπιζομένη F mrg. 1. σύμφορον (sic) Heeren. 2. αὐ-
 τῶν Pauw. οὐ del. Grot. βούλεται; Badham. Philol. X 340. 4.
 δ' ἔσθ'] 'σθ' Mein. δ' Heeren. ἁμαρτία F] ἁμάρτημα P. τοιοῦτος
 ἀτυχεῖν· ἦν δὲ μὴ θεὸς διδῶν, | τοῦ μὴ διδόντος, οὐ τρ. κτλ. Grotius.
 οὔτος ἀτυχεῖν· ἔάν δὲ κτλ., ut Grot., Mein. — v. 3. 4 a prioribus
 separat, sic scribens ∪ ∪ ∪ τὸ δ' ἀτυχεῖν τιν' ἢ τὸ μὴ | θ. δ., οὐ
 τρόπου 'σθ' ἁμ. Badham. ἢ τὸ μὴ del. O. Hense. quae duo frag-
 menta statuit Badhamius, eorum neutrum stare potest, alterum
 autem a priore separatim titulo libri Ecl. 2 non convenit. mihi
 scribendum videtur: ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον | αὐ-
 τῶν διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν εὐτυχεῖς, | οὐ βούλεθ' οὔτος εὐτυχεῖν·
 ἔάν δὲ μὴ | θεοὶ διδῶσιν, οὐ τρόπου 'σθ' ἁμ.

426

ἀτύχημα κἀδίκημα διαφορὰν ἔχει·
 τὸ μὲν διὰ τύχην γίνεται, τὸ δ' αἰρέσει.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 7 Wachsm. Μενάνδρου FP. ῥαπιζομένη
 add. August., non Vatic. fabulae nomen per errorem ex ecl. 9
 (fr. 425) repetitum censet Wachsm. quod si verum est, ad incerta
 potius fragmentum pertinet. 1. καὶ ἀδίκ. FP. 2. τὸ μὲν Wyttenb.]
 τὸ μὲν γὰρ P. τὸ μὲν διὰ τύχην γὰρ F. τὸ μὲν τύχη γὰρ Mein.

427

ἄρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων ἀξία
 ἢ σύνεσις, ἂν ἢ πρὸς τὰ βελτίω σοφή.

Orion Anthologn. 1, 15 ἐκ Ῥαπιζομένης Μενάνδρου. Stobaeus
 Flor. 3, 7 Μενάνδρου Λ (πανταπλείστων αἰτία). atque αἰτία qui-
 dem iure probatur Cobeto N. l. 80.

428

τοῦμόν θυγάτριον· πάνν γὰρ ἐστὶ τῆ φύσει
 . . . φιλάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα.

Clemens Alex. Paed. 1, 4, 11 δοκοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ παιδάριον
 ἐπικοινωνῶν οὐ μόνον τὸ ἄρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κενληκέναι, εἴ τρ

πιστὸς καταφαίνεται ὁ κωμικὸς ἐν Ῥαπιζομένῃ Μένανδρος ὡδὲ πως λέγων κτλ. 1. ἔστιν F. 2. χαρίεν suppl. Heinsius, τουτὶ Fritzsch. Arist. Thesm. 1203 p. 563, ἢ Δία Mein. verius ut videtur προῶν φιλόανθρωπόν τε Cobet. N. l. 36 conl. Thesm. 1211, lenae verba esse suspicans.

429

πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,
τούτους ἀνεσπάκασιν οὔτοι τοὺς λόγους;

Bekker. Anecd. 399, 3 et Suidas ἀνέσπακεν· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένη κτλ. πόθεν] πέποθε A Suid. 2. τούτους add. Suid. — Hesych. et Etym. m. 104, 43 ἀνεσπάκασιν· εὐρήκασιν, εἰλήφασιν. atque in Etym. m. Va Gaisf. 266 ἀνέσπακε... ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἴληφεν· οἶον· πόθεν γάρ, ὦ θεοί, τούτους ἀνεσπάκασιν τοὺς λόγους; cf. Arist. Ran. 903 cum interpr. et Soph. Ai. 302 Lob.

430

ὁ μύχοδος γέρων
λεληθέναι σφόδρ' οἰόμενος

Photius 282, 11 et Suidas μύχοδον· οὐδενὸς ἄξιον. Μένανδρος Ῥαπιζομένη κτλ. μύχοδον BE Suid. — derivatum a χέζω, latine *miscerda*. Arist. Pac. 786 σφυράδων ἀποκνίσματα confert Bernhardy. Hesych. μύχοδος· οὐδενὸς ἄξιος. Moeris 203, 28 Bekk. μυσκέλενδρον Ἀττικοί, μύχοδον Ἑλληνας. Phot. μυσ[ι]κέλενδρον· τὸ τοῦ μύδος ἀποπάτημα, μύχοδον. cf. Poll. 5, 91 extr.

431

εἴτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων

Suidas ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας κτλ. Μένανδρος Ῥαπιζομένη. cf. Bekker. Anecd. 389, 24. Moeris 190, 32. Hesych. ἀμφορεαφόρους. Aristoph. fr. 299. Eupol. 187. — Ammon. 21 ἀποφορὰ ἔστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπότηταις παρεχόμενα χρήματα. Xen. De Ath. rep. 1, 11. Boeckh. Oec. Ath. I 78. 9.

432

οὐχ ὁρᾶτε τὴν τροφὸν
ζῶμ' ἐνδεδυμένην;

Pollux 7, 51 ὅτι δὲ ἐνδῦναι ἦν ἐπιτήδεια (τὰ ζώματα) τεκμηρῶνται ἂν τις ἐκ τῶν ἐν τῇ Μένανδρου Ῥαπιζομένη κτλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ γραῶν τὸ φόρημα ἦν. Photius ζῶμα· χιτῶνός τι ζωστοῦ

γένος. οὕτω Μένανδρος. cf. etiam Bekker. Anecd. 261, 24. ἀπο-
 δεδύσθαι et ἐκδεδύσθαι Lys. 10, 10.

433

ἔρχεται τάληθές εἰς φῶς ἐνίοτ' οὐ ζητούμενον.

Stobaeus Floril. 11, 10 Μενάνδρου 'Ραπιζομένη A. antea Mein.
 ἔρχεται | τάληθές κτλ.

434

καὶ τυφλῷ δῆλον

ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεσιτάτων. μέμνηται ταύτης Μένανδρος . .
 'Ραπιζομένη. Schol. Plat. 372 Bekk. cf. 111.

435

ἀνηνέχθη

ἀνήνευγε καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. 'Ραπιζομένη Μένανδρος. Bekker.
 Anecd. 402, 13. convaluit. cf. Theopomp. com. 66.

436

ἀπελευθέραν

Μένανδρον ἐν 'Ραπιζομένη εἰρηκέναι. Athenaeus 3, 115 b.

ΣΑΜΙΑ

Tituli rationem fortasse inlustrat Diphil. 50.

437

φέρει τὴν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ, Τρύφη.

Phrynichus Ecl. 187 λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιώμενον
 λιβανωτόν . . . Μένανδρος ἐν τῇ Σαμία φησί κτλ. τὴν cod. Nunn.]
 τὸν. Τρυφή (sic) Scaliger] τρυφᾶν. τρυφῆ cod. Nunn. Τρύφων H.
 Iunius. — ἐπίθες, τῷ βωμῷ. dum alius servus tus adfert, Tryphe
 ignem arae inponit. Tryphe est Alexid. 230.

ΣΙΚΤΩΝΙΟΣ

Macarius 7, 62 et Suidas Σικωνίος ἐπαπέδν (cf. Arist. Lys.
 615)· ἐπὶ τῶν τολμηρῶν μὲν τι ποιοῦντων, οὐδὲν δὲ ἀνυόντων.
 Mac. 7, 63 Σικωνίος δραπέτης· ὁμοία. quae ad inlustrandum
 titulum facere videntur: fuit enim in hac quoque fabula miles
 gloriosus. cf. fr. 439. 442. qui quod *Stratophanes* vocatur ut
 in *Truculento* Planti, hanc ex Menandrea fabula expressam fuisse
 censebat Schoellius. contra quem O. Ribbeck. Alaz. 34. 5. n. 6.

79. 80. — commemorat *Sicyonium* Alciphr. 2, 4, 19 (exscr. sub tit. Ἐπιτροπόντων). fuit etiam Alexidis fabula cognominis.

438

ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην αὐτῇ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν,
τρέφει δὲ χωρὶς, ὡς ἐλευθέραν πρέπει.

Suidas ἄβρα· Μένανδρος . . . Σικωνίῳ κτλ. 1. ἄβρ. Mein.]
καὶ ἄβρ. 2. ταύτη Clericus. 3. τρέφει — ἐλευθέραν Dobr. Adv.
II 278] τρέφειν — ἐλευθέρα. de ἄβρα cf. 64.

439

εὐλοιδόρητον, ὡς ἔοικε, φαίνεται
τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου.

Stobaeus Floril. 53, 3 Μενάνδρου Σικωνίῳ (σικνωῖ) Λ. 1.
εὐλοιδώρητον Voss. Hens. miles erat *Stratophanes* fr. 442.

440

ὁ πλέων κατήχθη, κρίνεθ' οὗτος πολέμιος·
ἐὰν δ' ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

Suidas ἄγγαροι . . . καὶ ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν
τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. καὶ Μέν-
ανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικωνίῳ παρίστησιν κτλ. 2. δ' add. Bentl.
'supellex, si quam secum detulit,' in portu 'fisco damnatur' Bentl.
Hesych. ἀγγαρεύεται· ὑπ' ἀγγαρευτῶν κατέχεται. Bekker. Anecd. 325,
5 ἄγγαρος . . . παρὰ τοῖς βαρβάροις ὁ δημόσιος γραμματοφόρος (cf.
Blomfield. Aesch. Ag. 273), ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν
χρεῖαν ὑπηρετεῖν. et 11 τίθεται δὲ . . . καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ λιμένος
παραφυλακῶν.

441

κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλῆλαι φρένες.

Photius et Suidas κακὴ μὲν ὄψις· κόμμα παροιμίας κτλ. Μέν-
ανδρος Σικωνίῳ. omisso auctoris fabulaeque nomine Diogenian.
5, 89. Apost. 9, 23 (δειλίᾳ). cf. Philem. 21.

442

Στρατοφάνη, λιτόν ποτ' εἶχες γλαμύδιον καὶ παῖδ' ἕνα.

Photius Στρατοφάνη· τὴν κλητικὴν πτώσιν. Μένανδρος Σικ-
ωνίῳ κτλ. καὶ ἀεὶ οὕτως λέγει (Μένανδρος). per totam fabulam

ea vocativi forma uti poetam dicit. παιδ' Τουρ.] πέλα cod. — Athen. 6, 230 c οἶδα κἀγώ τινα . . . πτωχαλαξόνα, ὅς δραχμῆς ἔχων τὰ πάντα ἀργυρώματα ἐβόα καλῶν τὸν οἰκέτην ἕνα ὄντα καὶ μόνον, ὀνόμασι δὲ χρώμενον ψαμμακοσίσι· παῖ Στρομβιχίδη, μὴ τῶν χειμερινῶν ἀργυρωμάτων ἡμῖν παραθῆς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν. cf. Eurpol. 159, 3.

443

ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

μέμνηται αὐτῆς . . . Μένανδρος Σικυωνίω. Schol. Platon. 375 Bekk.

444

Pollux 4, 119 οἱ παράσιτοι μελαίνη ἢ φαιᾶ (ἐχρῶντο ἐσθῆτι), πλὴν ἐν Σικυωνίῳ λευκῆ, ὅτε μέλλει γαμεῖν ὁ παράσιτος.

445

παλίμβολος τρίπρατος

Harporation 143, 11 παλίμβολον . . . ὁ πολλάκις ἐμπολῆ μεταβλημένος παλίμπρατος παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλον . . . ἐκ τοῦ Μενάνδρου Σικυωνίου. Photius 374, 5 ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῆ μεταβλημένος καὶ λεγόμενος ἐν τῷ βίῳ παλίμπρατος παλίμβολος ἐλέγετο, ὡς . . . Μένανδρος. Eustath. 725, 32 φέρει δὲ καὶ (τῶν τις παλαιῶν) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. Pollux 6, 164 παλίμβολος παλίμπρατος. cf. 4, 36. 6, 190. Bekker. Anecd. 291, 29 παλίμβολος . . . ὁ δοῦλος ὁ διὰ πονηρίαν πιπρασκόμενος καὶ ἄλλοτε ἄλλους δεσπότης κεκτημένος. cf. Hesych. παλίμβολος. Eustath. 1405, 7. 1542, 50. Ruhnken. Tim. 205. Nauck. Aristoph. Byz. p. 177. Δύσπρατος comoedia fuit Antiphanis. cf. II 47.

446

ἀναίνεσθαι

κοινῶς μὲν ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται. Μένανδρος Σικυωνίω. Harporation 17, 16. cf. Plat. com. 181.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

447

ἀπορῶν τι βούλευσαι κατὰ σαυτὸν γενόμενος·
τὸ συμφέρον γὰρ οὐχ δρᾶται τῷ βοᾶν,
ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

Orion Anthologn. 1, 17 ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου. 1. ἀπορῶν K. Mus. Rh. XXX 410. 11] δρῶν. cf. 301, 11 et de sententia 1096. ἐρῶν Nauck. Bulet. Petersb. XII 514.

448

οὐδείς ξύνοιδεν ἑξαμαρτάνων πόσον
ἀμαρτάνει τὸ μέγεθος, ὕστερον δ' ὄρα.

Stobaeus Floril. 4, 7 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 6) Στρατιώταις A. 1. ὄσον Mein. Stob. I XII.

ΣΤΝΑΡΙΣΤΩΣΑΙ

Pollux 6, 101 τὸ Μενάνδρου δρᾶμα Συναριστώσαι. Synaristosae fuerunt Caecilii Statii. O. Ribb. Com. R. fr.² 68.

449 ✓

Ἔρωσ δὲ τῶν θεῶν
ἰσχὺν ἔχων πλείστην ἐπὶ τούτου δείκνυται·
διὰ τοῦτον ἐπιορκοῦσι τοὺς ἄλλους θεοὺς.

Stobaeus Floril. 63, 15 Μενάνδρου Συναριστώσαις A. 2. τούτοις B. miror cur non numerosius scripserit ἰσχὺν ἐπὶ τούτου δ. πλ. ἔχων.

450

ἀστεῖον τὸ μὴ
συνάγειν γυναῖκας μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιημέναι.

Athenaeus 6, 247. 8 Μένανδρος . . . ἐν Συναριστώσαις ἔφη κτλ. 3. i. e. vili pretio nuptias celebrasse, nullo invitato nisi qui ad familiam pertineret. cf. Antiphan. 200.

451

ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῶ τις. B. ἀλλ' ἢ βάρβαρος
ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾧχετο
ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 358, 10 et Suidas αἴρειν τράπεζαν· ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος . . . Συναριστώσαις κτλ. 1. B. add. Cob. N. l. 24. συναριστώσαις cod. Bekk. ἂν — δῶ τις pendebant a verbis quae apud poetam praecedebant: quod moneo contra Naberum, Mnem. nov. VIII 419.

452

τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει
πολλῶν τε μεστὸν ἐστὶ τὸ ζῆν φροντίδων.

Stobaeus Floril. 98, 53 *Μενάνδρου Συναριστώσαις* A. cf. Antonius Mel. 155 p. 247. Maxim. Conf. 36, 79 p. 627 Combefis.

453

καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν.

Bekker. Anecd. 324, 27 et Suidas ἀγαπησμόν· λέγουσι καὶ ἀγάπησιν (ἀγαπησμόν?) τὴν φιλοφρόνησιν. *Συναριστώσαις Μένανδρος* κτλ. ἀλλήλων pendet a κακῷ. Hesych. ἀγαπησμός· ἀγάπησις. Zonar. 22 ἀγαπησμός· ἡ φιλοφροσύνη. cf. Lobeck. Phryn. 352.

454

πατήρ δ' ἀπειλῶν οὐκ ἔχει μέγαν φόβον.

Stobaeus Floril. 83, 7 *Μενάνδρου Συναριστώσαις* A. de locutione ἔχειν φόβον cf. 625, 2.

455

Plinius N. h. 23, 159 (*myrtus sativae semen*) odorem oris commendat vel pridie commanducatum. item apud Menandrum Synaristosae hoc edunt.

456

γυναικείαν ἀγοράν

τὸν τόπον οὗ τὰ σκεύη τὰ τοιαῦτα (ταῖς γυναιξὶν ἐπιτήδεια) πιπράσκουσιν . . . εἴθροισ ἂν ἐν ταῖς *Συναριστώσαις Μένανδρου*. Pollux 10, 18.

Praeterea cf. 954.

ΣΤΝΕΡΩΣΑ

Cf. *Συνέφηβος* Philemonis, *Συνεξαπατῶν* Batonis. Eurip. Andr. 222 ἐγὼ . . . σοὶ καὶ ξυνήρων. Liban. III 443, 9 R. nihil agit Naber. Mnem. nov. VIII 420.

457

ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπτεις, ὦ μέλε;

Schol. Plat. 363 Bekk. et Suidas ὦ μέλε· παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον . . . παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ'

ἀνδρῶν, ὡς . . . ἐν Μενάνδρου Συνερώση κτλ. σημαίνει δέ· ὦ δειλαίε, ὦ πονηρέ.

458

ἀναπετῶ

ἀναπετάσω. Μένανδρος . . . ἐν Συνερώση. Suidas. cf. 26.

ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ

Cicero De fin. 1, 2, 4 *Synephebos ego potius Caecili aut Andriam Terenti quam utramque Menandri legam?* De opt. gen. or. 6, 18 *eidem Andriam et Synephebos nec minus Terentium et Caecilium quam Menandrum legunt.* cf. O. Ribb. Com. R. fr.² 69. atque eodem titulo usus est L. Pomponius Bononiensis. Ribb. 250.

459

Zenobius 5, 60 οὐκ εἰμι τούτων τῶν ἡρώων· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἔτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν, ὡς φησι Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις. Schol. Aristoph. Av. 1490 ἥρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις. ubi Συνεφήβοις Heringa] συνερίφοις RV. συνερίθοις Ald. cf. etiam Hesych. κρείττονας et Arist. Av. 1492. fr. 692.

ΤΙΤΘΗ

Cf. quae ad Antiphan. 159, 4 et ad Eubuli Τίτθας adnotavimus.

460

οἱ τὰς ὄφρῦς αἶροντες ὡς ἀβέλτεροι
καὶ σκέψομαι λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὢν
σκέψει σύ; περὶ τοῦ; δυστυχεῖς ὅταν τύχη
αὐτόματα γὰρ τὰ πράγματ' ἐπὶ τὸ συμφέρον
5 ρεῖ κὰν καθεύδης ἢ πάλιν τούναντίον.

Stobaeus Floril. 22, 9 Μενάνδρου Τίτθη (τιτθή) B Voss. Hens. deest in A. v. 4. 5 sine auctoris fabulaeque indicio Stob. Ecl. 1, 6(5), 14 b Wachsm. perperam coniuncti cum fr. 275. 3. σκέψη libri. σύ; περὶ τοῦ; Cob. Mnem. VI 311] σὺ περὶ του. περιττου N. περιττοῦ ἢ περιτου B². περὶ τούτου Ars. σκέψει τι περὶ του Cob. Mnem. nov. II 34. δυστυχεῖς N¹. σὺ περὶ τοῦ δυστυχῆς ὅταν τύχη Dobr. Adv. II 281. (an te curis encceabis, idque ut quandoque fortunae vi opprimaris?). 4. ἐπὶ] ἐπεὶ Voss. Hens. 5. κὰν om. B¹ N Ecl. καθεύδηση (sic) FP². καθεύση P¹. καθευδήση Voss. Hens. Flor.

9*

1. 'quam stolidi sunt philosophi qui' cet. 3. ὅταν τύχη ut Philem. 16. Men. 178. 5. Timotheum pinxerant inimici κοιμώμενον, τὴν δὲ Τύχην τὰς πόλεις δικτύῳ περιβάλλουσιν. Plut. Sull. 6.

461

ἦν ἂν τις ὑμῶν παιδίον
ἤτήσας ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι.

Suidas αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τιτθῆ κτλ. Zonaras 95 αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. ἄνδρὸς τίτθην (i. e. Μένανδρος Τιτθῆ) ἦν ἂν κτλ. atque ἦν etiam *V Med. Suid. 1. ἦν ἂν] ἤδη C. F. Hermann. εἴ Pors. Adv. 292. παιδίον] λοπάδιον Herwerd. Nov. add. crit. 40. at Caec. Stat. Titth. 1 quae non reperit lacte non habet. cf. etiam 3. 4. itaque subditum infantem significari adparet. 2. γλυκύτατοι optime convenit tali mulieri qualem nutricem fuisse fingas: quod moneo contra Bernhardyū. sententia haec fere videtur fuisse: raro invenias mulierem quae non infantem aliquando mutuum aut rogaverit. aut dederit. verba quomodo sint restituenda nescio. — cf. 476.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

Cf. quae ad Cratini Trophonium adnotantur I 79.

462

ξένου τὸ δεῖπνόν ἐστιν ὑποδοχῆς. Β. τίνος;
ποδαποῦ; διαφέρει τῷ μαγείρῳ τοῦτο γάρ·
οἶον τὰ νησιωτικὰ ταυτὶ ξενύδρια
ἐν προσφάτοις ἰχθυοῖσι τετραμμένα
5 καὶ παντοδαποῖς, τοῖς ἀλμίοις μὲν οὐ πάννυ
ἀλίσκετ', ἀλλ' οὕτω παρέργως ἄπτεται·
τὰς δ' ὀνθυλεύσεις καὶ τὰ κεκαρνευμένα
μᾶλλον προσεδέξατ'. Ἀρκαδικὸς τούναντιον
ἀθάλαττος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἀλίσκεται·
10 Ἰωνικὸς πλούταξ· ὑποστάσεις ποιῶ,
κάνδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.

Athenaeus 4, 132 e Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ κτλ. v. 10. 11 idem 12, 517 a (μνημονεύει τοῦ κανδαύλου) Μένανδρος Τροφωνίῳ κτλ. v. 10 Pollux 6, 60 αἱ δὲ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις . . ἐκαλοῦντο, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις, ζωμὸς παχὺς ἀμύλω πηγνύμενος. 'iusculum admixta farina faecis instar constipatum.' Mein. Iren. Socr. Hist. eccl. 3, 7 p. 176 (σημαίνει ἡ ὑπόστασις)

παρὰ Μενάνδρῳ τὰ καρνεύματα. v. 11 Athenaeus 1, 9 c περιελών . . τὰς μαγειρικὰς μαγγανείας καὶ τὰ, ὡς ὁ Μένανδρός φησιν, ὑποβινητιῶντα βρώματα (exscr. Eustath. 1724, 54). 'cibaria Venerem irritantia'. Mein. cf. adesp. 887.

1. ὑποδοχή Dobr. Adv. II 278. ξένου — ὑποδοχή τινος. B. ποδ. Herwerd. Stud. crit. 89. nam 'quis sit hospes scire coqui non interest,' sed unde sit. 3. τὰ Grot. Excerpt. 745] τὰ μὲν A. 8. Ἀρκαδικὸς Bentl.] χεται Ἀρκαδικὸς A. εἰ δέ τις ἔρχεται Ἀρκ. VL. 9. ἀθάλαστος A. ἐν] ὦν Mein. λεπαδίους Madvig. Advers. crit. III 54, quia non patellae commemorandae sint, sed esca. 10. ὑπόστασις A 517. ποιῶ Coraes] ποιῶν utrobique A. ποθεῖ (sublata post πλούταξ interpunctione) Grotius. πίων Dobr. 11. κἀναυλον ὑποβινητιῶντα A 132.

10. Ἴων. πλ. i. e. εἰ δὲ Ἴων. πλ. ἐστίν. de voce πλούταξ cf. Eupol. 159, 9. Herodian. I 42, 23. 524, 16. II 8, 15. de candaulo Nicostr. 17 et Athen. 12, 516 cd.

463

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 9, 20 Μενάνδρου Τροφονίῳ A. μηθὲν A. cf. fr. 19. 284. 568, 3 et Cobet. N. l. 85.

464

Harpocration 41, 3 ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφονίῳ.

465

χορτασθεῖς

Μένανδρος ἐν Τροφονίῳ ἔφη. Athenaeus 3, 99 f. cf. Cratin. 142. Aristoph. fr. 154. Eubul. 30.

ΤΑΡΙΑ

Cf. quae ad Antiphanis *Hydriam* adnotantur. Schol. Arist. Av. 602 ἐν ὑδρίαῖς ἔκειντο οἱ θησαυροί. Quintilian. 11, 3, 91 *senis sermo in Hydriae prologo*. de anonymi Romani *Hydria* cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 112.

466 56/11 58/8

ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους τρόπους
ἐρημία, καὶ τῷ μελετῶντι μηδὲ ἐν

πονηρὸν ἱκανὸν κτῆμ' ἀγρὸς τρέφων καλῶς.
 ἐκ τῶν ὄχλων δὲ ζῆλος, ἢ τε κατὰ πόλιν
 ἢ αὐτῆ τρυφῆ λάμπει μὲν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον.

Stobaeus Floril. 58, 8 *Μενάνδρου Ἰδρίας* A. v. 1. 2 (ἐρημία)
 idem 56, 11 *Μενάνδρου Ἰδρία* A. 1. τρόπους om. 56. 3. 4. τρέ-
 φων — ἢ τε om. B. del. A². πόλιν B. 5. δ' ὀλίγον] ὀλίγον δὲ
 Voss. Hens. ὀλίγον δ' ἐς Mein. ed. mai.

4. ἐκ] οὐκ G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. at sententia est:
 'ex magno hominum concursu et turba necessario concertatio ori-
 tur'. 5. fortasse λαμπρά.

467

γέροντα δυστυχοῦντα τῶν θ' αὐτοῦ κακῶν
 ἐπαγόμενον λήθην ἀνέμνησας πάλιν
 ἐπὶ τὰ τυχεῖν τ' ἡγείρας.

Stobaeus Floril. 104, 2 *Μενάνδρου Ἰδρίας* A. 2. ἐπαγομένων
 A Voss. 3. ἐπὶ τὰ τυχεῖν Grot.] ἔπειτ' ἀτυχεῖν. ἔπειτα τυχεῖν Voss.
 Hens. 'qui hoc loco senex commemoratur, fortasse idem est, a quo
 prologus fabulae actus est.' Mein.

468

εὐθὺς καταχρήσεσθ' αὐτὸν ἀνορωρυγμένην
 ταύτην ἰδόντα.

Suidas ἀνορωρυγμένον, οὐχὶ ἀνορωγμένον λέγουσιν. *Μέναν-
 δρος Ἰδρία* κτλ. Bekker. Anecd. 405, 28 *Μένανδρος*· τὴν ἀνορω-
 ρυγμένην ταύτην ἰδὼν. καταχρήσεσθ' αὐτὸν Bernhardt] καταχρήσε-
 σθαι τὸν AC. καχρήσασθαι τὸν ceteri. ἀνορωρυγμένην BCE Suid.
 et Bekk. An.] ἀνορωρυγμένον. *Ἰδρία* A] ἰδρία. — 'statim ipsum
 sibi mortem consciturum, quando effossam urnam intellexerit'. Bernh.

469

οἱ Θρῶες, Λίβυ,

Τρῶες καλοῦνται· πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ.

Schol. Plat. 380 Bekk. ἔχει (τὸ ὁμοῦ) καὶ δύναμιν συλλεκτι-
 κήν, ὡς παρὰ *Μενάνδρου* ἐν *Ἰδρία* κτλ. ὕπερ δηλοῖ τὸ ἐν τῷ
 αὐτῷ. 1. Λίβυ | Τρῶες Cobet. N. 1. 22. 3] Λιβύτρως. 'Λίβυς
 servile nomen est, ut Φρύξ, Σύρος, Τίβιος, Λυδός, Καρίων, Γέτας'.
 etiam Lysandri frater Libys erat. Xen. Hell. 2, 4, 28. 2. ἤδη 'σθ']
 ηἰδειςθ' B. de locutione πάντα ὁμοῦ cf. Aristoph. fr. 543, 6.

470

οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι.

Athenaeus 9, 408 ef Μένανδρος Ὑδρία κτλ. Phryn. Epit. 327 μεστή ἢ κωμωδία τοῦ κατὰ χειρός, ubi cf. Lobeck. uterque numerus usitatus, singularis in antiqua comoedia frequentior. fortasse περιμένουσι, φίλτατοι (φίλτατε).

471

παρουσία

Hesychius οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα. καὶ μήποτε ἢ παρὰ πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρία (ὕδρειας cod.). cf. Cratet. 16.

ΤΜΝΙΣ

Meretricis nomen est Lucian. Dial. mer. 13. sed cum Ammon. 5 et Harpocrat. 94, 7 ἐν τῷ Ὑμνιδι praebeant (ceteri articulum omittunt), non dubito quin Menander *vinum* significaverit. cf. Ἀλέξιος, Ἀμφίς, Δοῦρις, Αὔσις, Χρῦσις. itaque recte scrib. Ὑμνις, Ὑμνιδος cet.

472

νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριόν γ' ἢ χρηστότης
 πρὸς πάντα καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.
 τούτῳ λαλήσας ἡμέρας σμικρὸν μέρος
 εὔνους ἐγὼ νῦν εἰμι. 'πειστικὸν λόγος'
 5 πρὸς τοῦτ' ἂν εἴποι τις μάλιστα τῶν σοφῶν.
 τί οὖν ἑτέρους λαλοῦντας εὖ βδελύττομαι;
 τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.
 τὸ γὰρ λέγειν εὖ δεινὸν ἐστὶν εἰ φέροι
 βλάβην τινά.

v. 1—7 Stobaeus Flor. 37, 18. 19. 18 (v. 1—6) Μενάνδρου Ὑμνις Voss. Hens. deest in A. 19 Μενάνδρου Ὑμνις (sic) A. v. 7 Plutarch. Mor. 801 c τὸ τοῦ Μενάνδρου κτλ. v. 1—7 recte coniungunt Voss. Hens. et Trinc. v. 8. 9 add. K nam v. 7—9 sine lemmate Maximus Conf. Serm. 15 p. 580 ed. Combefis. Paris 1765. 1. γ' add. Clericus. μακάριόν τι χρ. Mein. χρηστότης καὶ αἰδώς Voss. Hens. sed καὶ αἰδ. del. m¹. 2. τῷ βίῳ Voss. H. N. 3. τούτῳ superscr. οἰς Voss. H. μέρους idem. 4. πειστικὸν B²] πιστικόν. 6. εὖ N. εὖ superscr. οὐ Voss. H. 7. ἔστω Maxim. 9. τινὰ βλάβην Maxim.

473

οὐ πάνυ τι γηράσκουσιν αἱ τέχναι καλῶς,
ἀν μὴ λάβωσι προστάτην φιλάργυρον.

Stobaeus Floril. 61, 3 Μενάνδρου Ἰωνίδος A. Maximus Tyr. Dissert. 30 p. 320 μὴ ἐνόχλει τῇ τύχῃ· οὐ γὰρ τοῖς δεομένοις δίδωσιν. μὴ ἐνόχλει τῇ τέχνῃ· ἀκούεις γὰρ Μενάνδρου λέγοντος κτλ. 1. τι | τοι A Stob. γηράσκουσιν] γὰρ πράττουσιν Herwerd. Mnem. nov. VI 75. nihil novandum in ecloga minime perspicua: nam neque προστάτης utrum sit artifex, ut in Protagora ἐπιστάτης, an patronus, neque cur anaro opus sit artibus ut honeste senescant vel crescant satis adparet.

474

νῦν δὲ κατὰ πόλιν

· εὗρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

Apollonius De pron. p. 13 Schneider. Ἀττικοὶ γοῦν τὸν ἐμέ. Μένανδρος ἐν Ἰωνίδι κτλ. Bekker. Anecd. 923, 10 καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι (Ἰωνίδι)· τὸν ἐμὲ τουτονί. 2. πρότερον ἢ σέ τὸν ἐμέ τ. H. Iacobi V CCLXVI. τὸν ἕτερον, σέ. B. τὸν ἐμέ τ.; Herwerd. Stud. crit. 89. — cf. Plat. Soph. 239a ibique Heindorf.

475

ἀλλὰ τὰργυρώματα

ἤκω λαβεῖν βουλόμενος.

Athenaeus 6, 231 a Μένανδρος . . . ἐν Ἰωνίδι κτλ.

476

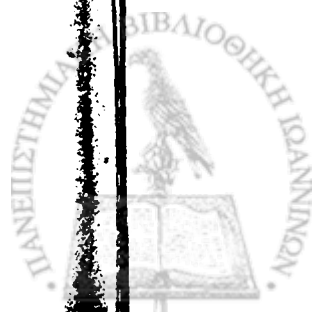
οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος

Harprocration ἠτημένην· αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κηρᾶσθαι. Μένανδρος ἐν τῷ (perperam Mein. τῆ) Ἰωνίδι κτλ. Ammon. 5 τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι, τὸ δὲ αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ἰωνίδι διαστέλλει κτλ. similiter Suidas αἰτήσασθαι et αἰτούμενος (utrubique Ἰωνίδι). Bekker. Anecd. 359, 15 αἰτούμενος· κηρᾶμενος. Μεν. Ἰωνίδι κτλ. ibid. 81, 18 αἰτεῖν καὶ αἰτεῖσθαι διαφέρει· οὐ πῦρ γὰρ κτλ. et 360, 4 αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος. cf. etiam Phot. 77, 1. — idem fr. 136.

477

βάκηλος εἶ

Zenobius Milleri 2, 70 (Mélanges 365) βάκηλος εἶ· αὕτη τέτα(κ)ται κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. λέγεται δὲ κυρίως

βάκηλος ὁ ἀπόκοπος. μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ὑμνιάδι (sic). Hesychius βákηλος ὁ μέγας ἢ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ὑπ' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ ἀνδρόγυνος. ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης. παρὰ Μενάνδρῳ Ὑμνιδι. cf. Alexid. 100. Antiphan. 113, 2. Lucian. Eunuch. 8 τὸ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακῆλων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειραῖσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι.

478

κιγκλισμός

Μένανδρος ἐν Ὑμνιδῆ (Ὑμνιδι) φησὶν ἀντὶ τοῦ τάραχος. Etymol. Gud. 321, 28. Zonaras 1209 κιγκλισμός ἀντὶ τοῦ τάραχος. οὕτω Μένανδρος. Bekker. Anecd. 1215 et 1459 not. ex cod. Barocc. 50, Cramer. Anecd. Ox. II 454, 22 καὶ Μένανδρος (ἐν Ὑμνιδι add. Bekk. 1459, ἐν Ὑμνιδι Cram.) κιγκλισμός φησὶν ἀντὶ τοῦ τάραχος.

479

παρυφές

Hesychius παρυφές· Μένανδρος ἐν Ὑμνιδι. Pollux 7, 46 ἢ παρυφίς. at rectius Pollux ipse 7, 53 et Photius 388, 13 παρυφές (πάρυφες). cf. Aristoph. fr. 320, 7.

480

πόσθων

ὁ παιδαριώδης καὶ ἀνάγωγος. Μένανδρος ἐν Ὑμνιδι. Bachmann. Anecd. I 357, 8. Photius πόσθων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Hesychius πόσθωνας . . . τοὺς παῖδας . . . ἄλλοι μωροὺς ἢ παιδαριώδεις. idem σμόρδωνες· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων, ὡς πόσθωνες. cf. Arist. Pac. 1300.

ΤΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ Η ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Fabulas cognomines scripserunt Cratinus minor, Alexis, Philemon, Eudoxus. de quattuor (vel duabus) Caecilii Statii *Hypobolimaecis* cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 47 sq. Agroik. 10. 12 sq. atque *Rastrariae* quidem cognomen optime convenit cum altero Menandreae comoediae titulo. Varro R. r. 2, 11, 11 *vocantur διαφθερίαι . . . in comoediis qui in rustico opere morantur, ut apud Caecilium in Hypobolimaeco habet adolescens. ac sine dubio filius agrestis cum rastro inducebatur. Cic. Pro Rose. Am. 16, 46 ecquid videtur . . . senex ille Caecilianus minoris facere Eutychum filium rusticum quam illum alterum Chaecestratum? . . . alterum in urbe secum honoris causa habere, alterum rus supplicii causa relegasse? quae ad Men-*

andream non minus quam ad Caecilianam pertinent. cf. Quintilian. 1, 10, 18 (fr. 495). 10, 1, 70 (exscr. sub tit. 'Επικλήρου). finxerat poeta duorum filiorum patrem alterum suppositicium in urbe, alterum genuinum ruri educasse.

481

τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 5 πῦρ· ταῦτα, κὰν ἑκατὸν ἔτη βιωῶς, ἀεὶ
 ὕψει παρόντα, κὰν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὕψει ποτέ.
 πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 ὃν φημι, τοῦτον ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ
 10 ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί·
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφοδί' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δὲ σκοπιάσας ἀπώλεσε,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής που γίνεται,
 15 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς ἠῦρ', ἐπεβουλευθή ποθέν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Stobaeus Floril. 121, 7 Μενάνδρου Ἰβηλικοῦ A. v. 8 monost. 444. a. v. 8 alteram eclogam incipere suspicatur Mein. 4. ἄστρ' Bentr.] ἀστέρα Voss. ἀστέρας A. 5. κὰν ἑκατὸν ἔτη Porson. Adv. 292] ἔτη κὰν ἑκατὸν. βιωῶς ἀεὶ Mein.] βιώσεται A. βιώσεται Vind. Voss. Hens. (ubi bis haec ecl.). βιώσει B. βιωῶς ἔτι Pors. γὰρ ἔτη κὰν ἑκατὸν βιωῶς ἔτι Iacobs. Addit. Ath. 106. ταῦτ' ἔτη κὰν ἑκατὸν ἔτι βιωῶς, ἀεὶ Duebn. 6. ὕψει ABVoss.] ὄχει. 7. δ' add. Pors. ἕτερ' ἄρ' Bernhardy Hist. litt. gr. I 29, totum versum uncis includens. 9. ὃν φημι] Εὐφήμε Heringa Obs. 257. Ὀνήσιμε Nauck. prius probat M. Haupt. Opusc. III 607. ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ Porson.] τὴν ἐπιδημίαν ἄνω ABVoss. κἀπιδημίαν βροτῶν Grot. τοῦτον τὸν ἐπιδημίας, ἐν ᾧ Iacobs. Add. Ath. 33. τὴν ἐπιδημίαν ἄνω Bentr. τοῦτον κἀπιδημίαν· ἄνω | ὄχλος Lennep. Phalar. 103. τὴν ἄνω 'πιδημίαν Nauck. 11. πρῶτον ἀπίης ABVoss.] πρῶτος ἀπέλθης. πρῶτος etiam Vind. πρῶτ' ἀπέλθης Porson. πρῶτος pro πρῶτος Preller. Philol. III 522. προαπίης καταλύσεως 'si prius abis quam conventus dissolvitur' M. Haupt. Opusc. III 608. Herwerd. Nov. add. crit. 40 propter peccatum metricum non commemoro. 13. σκοπιάσας A]

κοπιάσας. δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας Porson. ὁ δὲ προσδιατρίβων κοπιάσας ἀπώλεσεν Mein. Philol. XIII 525, comparans ἀνιᾶν et ἀνιάζειν. idem ἐκοπίασεν ἀπολυθεὶς (καταλ.) Stob. IIII xxii. 14. που M. Haupt.] του. 'pronomen indefinitum absurdum est.' 15. ἡδ' A] εὔρ'. 16. ἀπήλυθεν Voss. H. (fol. 81 v.).

4. *miror caelum non commemorari.* fortasse τὸν ἥλιον, τὸν οὐρανόν κτλ. cf. etiam quae adnotantur ad 531, 7. cum v. 8 sq. cf. Alexid. 219, 10 sq. 5. πῦρ. cf. 537, 2. 11. scribendum videtur ἂν πρὸ καταλίπης ταῦτ' ἀνύσας et 13. δὲ κοπιάσας ἀπέλιπεν. πρὸ sic. (non de anni dieive tempore) etiam Plat. Parm. 135 c. 14. γηρῶν. cf. Plat. Critiae 112 c. Xen. Cyr. 4, 1, 15. Isae. 2, 22. 16. εὐθανάτως. cf. 23, 2. Cratin. 413. εἰς χρόνον 'qui in vitam venit diu ibi moraturus' Mein. 1.

482. 483

παύσασθε νοῦν λέγοντες· οὐδὲν γὰρ πλέον
 ἀνθρώπινος νοῦς ἐστίν, ἀλλ' ὁ τῆς τύχης
 (εἴτ' ἐστὶ τοῦτο πνεῦμα θεῖον εἴτε νοῦς)
 τοῦτ' ἐστὶ τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον
 5 καὶ σῶζον, ἢ πρόνοια δ' ἢ θνητὴ καπνὸς
 καὶ φλήναφος. πείσθητε κοῦ μέμψεσθέ με·
 πάνθ' ὅσα νοοῦμεν ἢ λέγομεν ἢ πράττομεν
 τύχη 'στίν, ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ἐπιγεγραμμένοι.

 τύχη κυβερνᾷ πάντα· ταύτην καὶ φρένας
 10 δεῖ καὶ πρόνοιαν τὴν θεὸν καλεῖν μόνην,
 εἰ μὴ τις ἄλλως ὀνόμασιν χαίρει κενοῖς.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 1 a Wachsm. Μενάνδρου Ὑποβολιμαίω P.² ὑποβολιμαῖος FP¹. a v. 9 nova ecloga incipit in FP, ut iam voluerat Mein. 1. quam incerto poetae tribuit Wachsmuth. ac sane offendunt κυβερνᾷ πάντα v. 9 ex v. 4 repetita. 1. λέγοντες K. Mus. Rhen. XXX 399, tum nesciens id occupatum esse ab Heimsoethio Ind. Bonn. aest. 1867 xvii] ἔχοντες. πλέον] Κλέων Mein. Phil. XII 369, hic πλέον non defendi Philem. 118 a recte indicans. 2. ἀνθρ. Mein.] ἀνθρ. FP. 3. εἴτε νοῦς FP. εἴτ' ἄνουν O. Hense. εἴτε μὴ Mein. εἴθ' ὁ λῆς Heimsoeth. verba nondum sanata. 4. τοῦτέστι F. τουτέστι P. ἅπαντα add. Benti. στρέφον F] στρέφων (ων m.² in ras.) P. τρέφον Mein. 5. σῶζον F] ζῶον (supra o m.² ω) P. δὲ FP. 7. πάνθ' ὅσα Salm. ap. Grot.] ἅπανθ' ὅσα FP. ἅπανθ' ἂ Heeren. νοοῦμεν Canter.] ποιοῦμεν FP. λέγομεν Canter.] γέγονεν FP. 8. τύχη 'στίν Grot.] τύχη ἐστίν F. τύχης ἐστίν P. 10. τὴν FP] καὶ

Wachsm. τὴν θεῶν Bentr. 11. ἄλλος ἄλλως FP. ὀνόμασι FP. χαίρει P²] χαίρειν FP¹.

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία Chaerem. 2. cf. adesp. 147 et incert. comic. 35 (48) Ribb. *felicitas est quātm vocant sapientiam* (cont. M. Haupt). — 1. Eurip. fr. 22 N. τὴν δ' εὐγένειαν.. μὴ μοι λέγε. 7. ex solemnī precationum formula. Xen. Hipparch. init. θύοντα χρῆ αἰτεῖσθαι θεοὺς ταῦτα δίδοναι καὶ νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν, ἀπ' ὧν θεοῖς κεχαρισμενώτατα ἄρξείας ἄν. cf. Anab. 5, 6, 28 (Mein. 1). 8. [Demosth.] 59, 43 ἦν συκοφάντης τῶν . . . ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμας. cf. Aeschin. 1, 188. — ceterum cf. Studemund Wochenschr. f. klass. Philol. 1886, 21. 2.

484 4

τὰ δεύτερον αἰετὴν τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν,
τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὄλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν.
οἶκος δ' ἐν ᾧ τὰ πάντα πρωτεύει γυνή,
οὐκ ἔστιν ὅστις πόποτ' οὐκ ἀπώλετο.

Stobaeus Floril. 74, 5 Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου A. 1. αἰετὴν Mein.] αἰετὴν. 3. sic Bentr. οἶκος δ' ἐν ᾧ πρωτεύει πάντα AB. 4. ὅστις Bentr.] ἦτις. — 1. τὰ δεύτερον λέγειν ut 223, 17.

485

τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ
καὶ δυσγενεῖα καὶ τρόπου πονηρία
καὶ πᾶσιν οἷς ἔσχηκεν ἄνθρωπος κακοῖς,
τὸ πολλὰ κεκτηῖσθαι· τὰ δ' ἄλλ' ἐλέγχεται.

Stobaeus Floril. 91, 9· Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου A. 2. δυσγενεῖα — πονηρία Bentr.] δυσγένειαν — πονηρίαν. 'solae divitiae sunt quae hominum vitia tegant'. 'alioqui'. ea vitia 'redarguuntur et deteguntur'. Bentr.

486

οὐ παντὸς ἀγαθοῦ τὴν πρόνοιαν αἰτίαν
κρίνων ἂν ὀρθῶς ὑπολαβεῖν τίς μοι δοκεῖ,
ἀλλ' ἔστι καὶ ταυτόματον ἕνια χρήσιμον.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 10 Wachsm. Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου (rubr. superscr. τοξενω) F. 1. οὐ] υ F (ο pro rubr. om.). δ Mein. 2. ἂν οὐκ ὀρθῶς ὑπολαβεῖν μοι Mein. 3. ἕνια F, ἕνια corr. ἐνίοτε P. ἐνίοις Mein. ἐνθα Usener. sed cf. 421.

487

ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τάληθῆ λέγειν.
ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Stobaeus Floril. 11, 11 Μενάνδρου Ἰποβολιμαίῳ Α.

488

5

πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων
ἔντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 56 Ἰποβολιμαίου Α. cum Menandri *Hypobolimacus* omnium fuerit clarissima, dubium vix potest esse quin ea ipsa significetur. 1. θηρίον Β.

489

Ἄπολλον, ἀλλὰ σκαιὸν οὐ μετρίως λέγεις,
μετὰ μάρτύρων ἀτυχεῖν, παρὸν λεληθέναι.

Stobaeus Floril. 109, 3 (ὅτι δεῖ τὰς ἀτυχίας κρύπτειν) Μενάνδρου Ἰποβολιμαίῳ Α. 2. λεληθότα Nauck., quod non necessarium.

490

δυσπαρακολούθητόν τι πράγμα' ἐστὶν τύχη.

Stobaeus Ecl. 2, 1, 6 Wachsm. Μενάνδρου Ἰποβολιμαίου FP. quae F addit ἡσιόδου πυνδάρου, ea pertinent ad ecl. 7. 8. — τι] δὲ monost. 660. ἐστὶν Clericus] ἐστὶ FPL. ἔσθ' ἢ monost. — δυσπαρακολούθητον, i. e. δυστέκμαρτον.

491

τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἔᾶς πέττειν τινά.

Athenaeus 14, 644 f ἄμης πλακοῦντος γένος ... Μένανδρος ἐν Ἰποβολιμαίῳ κτλ. sic Porsonus. αμητα χαίριππουκεαιεσ πέττιν Α. om. versum C. fortasse πέττειν. Β. τίνα | ἄμητα; — de Chaerippo, si is idem est, cf. Phoenicid. 3, 2. Athen. 10, 416 e. Aelian. V. h. 1, 27.

492

ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένου δ' οὔτω λάλει.

Bekker. Anecd. 429, 13. 16 et Suidas ἀπόκριναι· ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος . . . Ἰποβολιμαίῳ

(ὑποβολιμαία Bekk. cod.) κτλ. ἀποκρινουμένου — λάλει (i. A. Hirschig. Ann. crit. 24 et Cobet. N. 1. 58] ἀποκρινουμένου — λαλεῖν. ἀποκρινόμενα codices Suid. οὕτως Suid. τούτω 'mili' Mein.

493

γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος λέμφος.

Ammonius 88 λέμφοι παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυχώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαῖω (-οις) κτλ. ἀπεμέμυκτ' Burmann. Praef. Bentl. Emend. 24] ἀπέμικτ'. Pollux 2, 78 τὸ (τὴν κόρυζαν) ἀφαιρεῖν ἀπομύττειν . . . ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. Hesych. ἀπομύττειν· ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. Terent. Phorm. 4, 4, 1 ἐμυπτι argentó senes. Horat. A. p. 238 emuncto Simone. — deest in fine iambus.

494

μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε,
Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἄρματος.

Photius et Suidas πέμπειν· τὸ πομπεύειν. Μένανδρος Ὑποβολιμαῖω ἢ Ἀγροίκω κτλ. 1. ἐπειδὴ Bentl. ap. Kuster.] ἐπει. πέμποντας ἐμοσχίων ABVE Suid. 2. μήτηρ] μηρ (supra scr. ω) A Suid. trimetros Naberus restituit in Phot. ed.

Choricus Apol. mim. (Revue de philol. 1877, 228) τῶν Μενάνδρου πεπονημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶς παρεσκεύασε παρθένους βιάζεσθαι, Χαιρέστρατος δὲ ψαλτρίας ἐρᾶν, Κνήμων δὲ δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι, Σμικρῆνης δὲ φιλαργύρους. Chaerestratum fratrem esse Moschionis conlata Caeciliania fabula censet O. Ribbeck. Agroik. 11.

495

Quintilianus 1, 10, 18 apud Menandrum in Hypobolimaeo senex repositenti filium patri velut rationem impendiorum quae in educationem contulerit exponens psaltis se et geometris multa dicit dedisse. fortasse ψάλταις ἔδωκα πολλὰ καὶ γεωμέτραις.

496

Schol. Aristoph. Lysistr. 378 περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρητί φησι καὶ ἐν Ὑποβολιμαῖω. cf. 57.
Cf. praeterea fr. 202.

ΦΑΝΙΟΝ

Athenaeus 13, 567 c ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς . . . Μενάνδρου Θαῖς καὶ Φάνιον. cf. quae ad Pherecratis Corianno ad-

notantur I 162. 3. Herodian. II 757, 22 inter adpellativa nomina neutra in nomina propria feminina commutata recenset ἡ Λεόντιον, ἡ Χρυσίον, ἡ Φάνιον. sed cum Φάνιον a φανός sit deductum ut Χρυσίον a χρυσός, scribendum videtur Φανίον.

497

οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δειν' ὑπέροφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

Stobaeus Floril. 102, 3 κατὰ ἰατρῶν Μιμνέρμου Νάννου A. Μιμνέρμου κατὰ ἰατρῶν Voss. Vind. Μενάνδρου Porson. Φανίου Mein. Mimnermi Nanno distichis conscripta est. 1. ὅποια Bergk. et Cobet. Mnem. nov. II 449. 2. ὑπέροφοβα B] ὑπὲρ φόβον. 3. πυργοῦν sic praeter ceteros Euripides. cf. Med. 526. Tro. 608. Herc. fur. 475. Or. 1568. Rhés. 122. — quamquam (ut 499) nequaquam certum est haec ex hac fabula excerpta esse, tamen hic omittere nolui.

498

ὑπελήλυθέν τέ μου
νάρακα τις ὄλον τὸ δέρμα.

Athenaeus 7, 314 b νάρκη. Μένανδρος δὲ ἐν Φανίῳ (sic Schweigh., φανῶι A) διὰ τοῦ α ἔφη κτλ. μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένον. et sine fabulae indicio Eustathius 1173, 47 (ὑπελήλυθέ μου). ὄλον τὸ δέρμα νάρακα τις Dobr. Adv. II 279. de voce νάρακα cf. Lob. Phryn. 331.

499

ἄνθρωπος ὢν ἡμαρτον· οὐ θαυμαστέον.

Orion Anthologn. 8, 11 Φανίως. Φανίον Schneidewin.

500

φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Athenaeus 4, 171 a παρὰ Μενάνδρῳ ἐστὶ κοινότερον (ἀγοραστής) ἐν Φανίῳ κτλ. deest ultimus iambus. — ἀγοραστής etiam Xen. Mem. 1, 5, 2.

ΦΑΣΜΑ

Fuit etiam Philemonis Φάσμα (II 502) et Diogneti Φάσμα ἢ Φιλάργγυρος. ac Plauti *Mostellaria* Phasma nominabatur. cognominem Lusicii Lavinii fabulam (cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 83 et 392) e Menandrea expressam fuisse testatur Terentius Eunuch. prol. 9

*idém Menandri Phásma nunc nupér dedit, ubi haec adnotantur: Phasma nomen est fabulae Menandri, in qua noverca, superducta adulescenti, virginem quam ex vicino quodam conceperat, furtim eductam cum haberet in latebris apud vicinum proximum, hoc modo secum habebat assidue, nullo conscio. parietem, qui medius inter domum matris ac vicini fuerat, ita perfodit, ut in ipso transitu sacrum locum esse simularet. cumque transitum intenderet sertis ac fronde felici, rem divinam saepe faciens evocabat ad se virginem. quod cum animadvertisset adulescens, primum adspectu pulchrae virginis velut numinis visu percussus exhorruit: unde Phasma est nomen fabulae. deinde paulatim re cognita exarsit in amorem puellae, ita ut remedium tantae cupiditatis nisi ex nuptiis non reperiretur. ita ex commodo matris et virginis et ex voto amatoris consensuque patris nuptiarum celebratione finem accipit fabula.. cf. Fronto Anth. Pal. 12, 233 (exscr. sub tit. *Thesauri*). Atilius Fortunatianus p. 2672 (Caesius Bassus p. 255, 10 Keil.) *ithyphallicum metrum saepe recipit tribrachum, ut apud Menandrum in Phasmate.* — repetita est fabula Athenis ἐπὶ Ξενοκλέους (non ante a. a. Chr. 168) a Monimo histrione. U. Koehler I. A. n. 975 III 15. 16. 20.*

501

ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν
ἡ σκευασία καθάρειος ἦ καὶ ποικίλη.

Athenaeus 14, 661f καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι κτλ. ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν Bentl.] ἐπισημαίνεσθαι ἂν (sic) A. καθάρειος Cobet. N. l. 78] καθάρειος. *plaudere coquus iubet convivas.*

502

ἔμβαρως

Zenobius Milleri 1, 8 (Mélanges 350) ἔμβαρως εἰμι . . . τοὺς Ἀθηναίους τῇ παροιμίᾳ κεχρησθῆναι ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμνηνόντων. μέμνηται δὲ . . . Μένανδρος ἐν τῷ Φάσματι. Hesychius ἔμβαρως· ἠλίθιος, μωρός, ἢ νουνεχῆς. Μένανδρος Φάσματι. cf. Pausan. Eustath. 331, 26. Append. prov. 2, 54. Suidas ἔμβαρως· νουνεχῆς, φρόνιμος, ubi ἔμβαρως τις οὐτοσί 'ms. 177' Bernh., quae fortasse sunt Menandri verba.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

Fratrum duorum duarumque sororum mutui amores significantur: nam *Stichum* Plauti ex *Philadelphus* Menandri expressam esse C. F. Hermannum (in *Allg. Lit. z.* 1838, 137) secutus Ritschelius demonstravit *Parerg.* 274 sq., simul etiam Menandri fragmentis suum cuique in fabula locum adsignans.

503

ἤδη δ' ἐπιχύσεις διάλιθοι, λαβρώνιοι,
Πέρσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἐστήμεσαν.

Athenaeus 11, 484d Μένανδρος . . . ἐν Φιλαδέλφοις κτλ.
v. 2 Pollux 10, 94 τὴν μυιοσόβην ἐν ταῖς (alii cod. τοῖς) Μεν-
άνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὔρεϊν. 1. ἐπιχύσεις Ritschl. 277] ἐπι-
χύσεις A. 2. μυιοσόβας A. 1. cf. Aristoph. fr. 214. 2. Arist. Eq.
59. 60. — res pretiosas ab Epignomo Plautino in patriam repor-
tatas et in portu expositas intellegit Ritschelius.

504

οὐ ράδιον
ἄνοιαν ἐν μικρῷ μεταστῆσαι χροῖνῳ.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 20 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 18.
19) Φιλαδέλφοις. cf. 262.

505

νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι.

Schol. Eurip. Phoen. 1154 Dindf. τύφεσθαι ἔστι τὸ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς συγκεχῦσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις κτλ. νῆ] μὰ C. τὸν
ante Δία om. M. ἐκτυφώσομαι C. ἐκταφήσομαι T. cf. 184. Arist.
Nub. 1504. 5. — Plaut. Stich. 1, 1, 5 et 19. 20 adfert Ritschelius.

506. 507

ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρῖνη τις ἄν.

τοῦτ' ἔστι τὸ ζῆν, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.

Stobaeus Floril. 121, 5 Μενάνδρου Φιλαδέλφοις A. 1. κρῖνη Mein.]
κρῖνει libri. 2. ζῆ μόνον A. inter utrumque versum plura excidisse
suspicitur Meinekius. Cobeti rationem N. l. 86 versum priorem cum
monost. 756 et adesp. 537 confundentis et ubique ἄν τις ὡς δεῖ
ζῆν μάθῃ restituentis recte redarguit Meinekius Stob. IIII xxxii:
nisi quod verborum conlocatio μεθ' ὧν κρῖνη τις ἄν (pro μεθ' ὧν
ἄν τις κρ.) magnam habet dubitationem. nam in talibus sententiis
ἄν cum pron. relativo artissime coniungitur. fortasse una sententia
est: ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρῖνειέ τις | γένοιτο τὸ ζῆν, οὐχ
ἑαυτῷ ζῆν μόνον. — mulier absentem maritum desiderans loqui
videtur Ritschelio 275.

508

ὥστ' ἔγωγ' ἂν ελλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος —

Pollux 10, 143 ἐπὶ τοῦ δόρατος (τὸ σαυνίον) ἐν Φιλαδέλφοις Μενάνδρου κτλ. oratio imperfecta (σ. πεπλ. | ἀποθανεῖν). Gelasium Plautinum (Stich. 4, 2, 56) loqui censet Ritschelius 275. 6. Cf. praeterea adesp. 1555. 6. 7.

ΧΑΛΚΕΙΑ

Harpocrat. Χαλκεῖα . . . ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανοψιδῶνος ἔνη καὶ νέα, χειρῶναξι κοινή, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν . . . Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηναῖα φησιν ἀγεσθαι τὴν ἑορτήν, ἀλλ' Ἡφαίστω. γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δράμα Χαλκεῖα. Etym. m. 805, 43 Χαλκεῖα ἑορτὴ ἀρχαία . . . δημώδης (δημοτελής Eustath. 284, 37). ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τεχνιτῶν, ὅτι ὁ Ἡφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ πρῶτον χαλκὸν εἰργάσατο. ἔστι δὲ ἔνη καὶ νέα Πυανοψιδῶνος, ἐν ἣ καὶ (αἱ) ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζονται (sic Saupprius pro διέζονται). Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾶ. cf. Poll. 7, 105. Hesych. Χαλκεῖα. Pherecr. 46. Welcker. Trilog. 290. Schoemann. Ant. gr.² II 450. fuerunt etiam Caecilii Statii Chalcia. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 38. 9.

509

οὐκ ἂν γένοιτ' ἐρῶντος ἀθλιώτερον
οὐδὲν γέροντος πλὴν ἕτερος γέρον ἱρῶν·
ὅς γὰρ ἀπολαύειν βούλεθ' ὧν ἀπολείπεται
διὰ τὸν χρόνον, πῶς οὗτος οὐκ ἔστ' ἄθλιος;

Stobaeus Floril. 116, 9 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 8) Χαλκεῖα Α. 3. Arist. Eq. 524 ἐπὶ γήρως . . . τοῦ σκάπτειν ἀπελείφθη. concidit igitur Naberi temeritas Mnem. nov. VIII 421.

510

τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,
'ἄκρατον' ἐβόων 'τὴν μεγάλην'. ψυκτῆρά τις
προὔπινεν αὐτοῖς ἀθλίους ἀπολλύων.

Athenaeus 11, 502 e Μενάνδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Χαλκεῖα φησιν κτλ. 3. αὐτοῦς et ἀπώλλων Α. emend. Bentl. προὔπινεν ἂν (αὐ) τοὺς κτλ. Dobr. Adv. II 3. ἀθλίως Mein. ed. mai. — 2. μεγάλην, κύλικα, ut Alexid. 111. Diphil. 17, 8. Sophil. 3.

511

ἀντήλιος

ἡ ἀντανακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀύγη. ἔστι δὲ ἐν Χαλκείοις Μενάνδρου τὸ ὄνομα. Bekker. Anecd. 411, 1. ἀντανακλ. cod. pr.] ἀνακλ. cod. ex corr.

ΧΑΛΚΙΣ

Titulus dubius.

512

Photius et Suidas πέμπτη φθίνοντος· ἐν ταύτῃ αἱ τῆς μοιχείας γραφαὶ ἐδίδοντο. Μένανδρος Χαλκίδι. μενάνδρ^{ου} χαλκί^δ V Suid. scribunt Χαλκείοις.

ΧΗΡΑ

513

ἐκοῦσα δ' ἀδελφὴ ποιήσει τοῦτό σοι
ἀντάλλαγον γ' ἔξουσα τούτῳ διδομένη.

Suidas ἀντάλλαγος. Μένανδρος . . . Χήρα κτλ. sic G. Hermann.] ἐκοῦσα ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ διδομένην codices. (ἀνταλλαγ superscr. ο A. ἀντάλλαγ' ὄν E. ἀνταλλαγον sine acc. B. διδομένην AC. δεδ. ceteri). 1. παρήσει pro ποιήσει et 2. τούτων διδομένην (τὴν θυγατέρα) Bernhardt. 'libens tibi soror hoc (quod cupis) faciet' (peccati veniam concedet Bernh.), 'cum alium maritum pro mortuo' (?) 'habitura sit, huic nubens'. G. Herm.

514

τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἔστι νῦν,
τᾶνω κάτω, φασίν, τὰ κάτω δ' ἄνω.

Schol. Platon. 359 Bekk. παροιμία ἄνω κάτω πάντα. Μένανδρος . . ἐν Χήρα κτλ. eadem Greg. Cyr. Leid. 1, 61, nisi quod initio ἄνω κάτω πάντα· ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. — φασί non videtur Menandri esse.

515

βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον.

Harporation 60, 16 διαστήσαι ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἶον ἀδύνατον ποιῆσαι . . Μένανδρος Χήρα κτλ. χηραιβοῶν N. χηραιβῶν BC. ηραι βοῶν I. ποιήτω C. διάστατον Vales.] διαστατῶν. cf. Theopomp. com. 41, 3.

10*

516 •

πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων

Suidas ἀνάδοχος· ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρα κτλ. 'praedem.' cf. Lobeck. Phryn. 315.

517

δὺς παῖδες οἱ γέροντες

Schol. Platon. 465 Bekk. μέννηται αὐτῆς (τῆς παροιμίας) . . . καὶ Μένανδρος Χήρα. cf. Cratin. 24. Arist. Nub. 1417.

ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ

Pyrgopolinices aliquis significatur. cf. fr. 523.

518

μάγειρ', ἀηδὴς μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα·
 πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν, τρίτον
 ἤδη μ' ἐρωτᾶς· χοιρίδιον ἐν θύομεν,
 ὅκτ' ποιήσοντες τραπέζας δ' ἢ μίαν;
 5 τί σοι διαφέρει τοῦτο; παράθες σημίαν.
 οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν, οὐδ' οἶα σὺ
 εἰώθας εἰς ταῦτόν καρυκεύειν, μέλι,
 σεμίδαλιν, ῥά. πάντα γὰρ τάναντία
 νῦν ἔστιν· ὁ μάγειρος γὰρ ἐγγύτους ποιεῖ,
 10 πλακοῦντας ὅπτᾱ, χόνδρον ἔψει καὶ φέρει
 μετὰ τὸ τάριχος, εἶτα θροῖον καὶ βότρους.
 ἢ δημιουργὸς δ' ἀντιπαρατεταγμένη
 κρεάδι' ὅπτᾱ καὶ κίχλας τραγήματα.
 ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται,
 15 μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος πάλιν
 δειπνεῖ μελίπηκτα τὰς κίχλας.

Athenaeus 4, 172a Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, καταμεμφόμενος τοὺς μαγείρους ὡς ἐπιχειροῦντας καὶ οἷς μὴ δεῖ, φησὶν κτλ. v. 6—13 (κίχλας) idem 14, 644c ἐγγύτων δὲ πλακοῦντων μνημονεύει Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ κτλ. 4. ποιήσοντες — δ' ἢ μίαν Dindf.] ποιήσον τὰς — δυομαν (sic) A. 5. παραθήσω μίαν Bendl. διαφέρει; τοῦτο παράθες Σιμίαν Dindf. πάραγε Σ. Mein. 6. οὐδ' Mein. ἔστιν κανδύλους A 172. οἶα] ὅσα A 644. 7. ταῦτό A 172. μελισενμιδαλινωι· ἄ A 644. 9. ἐγγύτους A 644]

εν πιχυχε τους (i. e. ἐγγύτους et ἐπιχύτους) A 172. 10. ὀπτᾶ A 172] ὀπτούς A 644. ἐψεῖ A utrubique. 13. κρεαδιοπται A 644. κρεάδια ὀπτᾶ et καὶ τραγήματα A 172. καὶ del. Schweigh. 16. τὰς κίχλας Porson. Misc. 237] ταῖς κίχλαις A.

'sunt trapezopoiou verba ad coquum'. Mein. Phot. 598, 14 et Etym. m. 763, 46 τραπεζοποιός· ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σκευῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων. οὕτως Μένανδρος. quae ex *Pseudheracle* excerpta esse existimat Mein. Hesych. τραπεζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια σκευασίας ἐπιμελούμενος. cf. Poll. 3, 41. 6, 13. Antiphan. 152. Philem. 61. — 1. ἀηδής molestus. 5. scrib. παράθες δὴ μίαν. sic παρατιθέναι τράπεζαν Cratet. 14, 5. Alexid. 171. v. 5 cum 6 fortasse non continuo cohaerebat. 6. de *candylo* cf. Aristoph. fr. 791. post ῥά v. 8 interrogandi signo posito Mein. 1 p. 572 *quin tu candylos facis et quae praeterea condire soles bellaria? sic enim nunc est: coquus parat bellaria, libifica carnes assat.* 7. Hesych. κρηπίς . . . τὸ ἐπίθεμα τῶν ἐγγύτων πλακούντων. 'Gusskuchen' Lobeck. Agl. II 1069 not. q. 12. de δημιουργῶ cf. Antiphan. 225. Alexand. 3. 14. ὁ δειπνῶν, i. e. is qui δεῖπνον exspectat, sed pro eo τραγήματα accipit. 15. post cenam ante computationem et τραγήματα unguenta coronaeque adferebantur. cf. Athen. 15, 669 c. 674 bc. 685 e. C. F. Herm. Ant. gr. priv. 28, 23. Becker. Charikl.² I 180. 1.

519

νῦν δ' εἰς γυναικωνίτιν εἰσιόνθ' ὅταν
 ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον
 ἔχοντα τὸ ταμειῖον οὐ κεκλεισμένον,
 ἀλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια —

Harpocration 115 extr. κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἰδρύνοντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ κτλ. 3. scrib. κεκλημένον. Phot. κληῖσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλειῖσαι καὶ κληῖδα. cf. Bamberg. Progr. Goth. 1885 p. 8 n. 3. deest apodosis: 'indignatio suboritur'. — 2. de Iove *Ctesio* cf. Athen. 11, 473 bc. Preller. Myth. gr.² I 114. 4 fortasse paelex significatur de qua fr. 520.

520

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
 ταύταιν· τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς
 αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Suidas ἄβρα· οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενῆς εἴτε μῆ. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ κτλ. v. 2. 3 Eustathius 1854,

16 αἱ θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι . . . ἄβραι λεγόμεναι . . . Μένανδρος· τρέφει δὲ κτλ. cf. 64. 438.

521

ὕπερ μὲν οἴνου μηδὲ γρῦ, τίτθη, λέγε·
 ἂν τᾶλλα δ' ἧς ἄμεμπτος, ἕκτην ἐπὶ δέκα
 Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἄξεις αἰί.

Ammonius 67 Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ κτλ. 2. ἕκτην ἐπὶ δέκα Porson. Misc. 253] εἰς τὴν ἕκτην, quibus ἐπὶ δέκα addit cod. Mus. Brit. 3. ἄξεις Cobet. Mnem. III 109] ἔξεις. Plut. Phoc. 6 ἐνίκων δ' (prope Naxum) μεγάλοις μυστηρίοις, καὶ παρεῖχεν οἴνοχόημα Χαβρίας Ἀθηναίος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τῇ ἕκτη ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος.

522

ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος.

Stobaeus Floril. 16, 10 Μενάνδρου ἐν Ψευδηρακλεῖ Α.

523

χαῦνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον

Plutarchus Mor. 59 e ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς πρόσεισι, ῥόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρὸν, ἀλλὰ χ. τι πλ. κ. δ. 'potuit' eis verbis 'uti qui refelleret quae' Pseudhercules 'iactaret'. M. Haupt. Ind. Berol. 1855/6 p. 6. cf. Herwerd. Obs. crit. 91. fortasse in exitu addendum περιφέρων.

524

οὐκ ἐπίερα Νάννιον;

Athenaeus 13, 587b Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ φησιν κτλ. Photius πειρᾶν τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ Μένανδρος.

525

Καρκίνου ποιήματα

Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, αἰνιγματώδη. ὁ γὰρ Καρκίνος Ὀρέστην . . . ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον. Photius. cf. Suidas Καρκίνου π. — 'spectat hoc sine dubio ad illum novae tragoediae morem, quo poetae non simplici et plano dicendi genere, sed obscuris verborum ambagibus utebantur.' Mein. I 510. 11.

Praeterea cf. 722.

ΨΟΦΟΔΕΗΣ

Hesychius ψοφοδεής· δειλός, κενόφοβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος. similiter Suidas. cf. Plat. Phaedr. 257 d. Lucian. Pro imag. 7. Quintil. 10, 1, 70 (exscr. sub tit. Ἐπικλήρου).

526

ἐπίσημον οὖν τὴν ἀσπίδ' εἰς τὴν τοῦ Διὸς
στοὰν ἀνέθηκαν.

Boissonad. Anecd. III 240 παρὰ Μενάνδρῳ . . . ἐν Ψοφοδεῖ
κτλ. Herod. De soloec. 308, 7 Nauck. (Lex. Vindob.). cf. ibid. 292,
10. οὖν] αῦ cod. Bar. Mus. Ox. II 113, ubi om. τοῦ. ἀνέθηκα
Naber. Mnem. nov. VIII 421. ac quidni ἀνέθηκεν? significari vide-
tur porticus Iovis *Eleutherii*. cf. 1008. Harpocr. 43, 19. 70, 13.
Xen. Oecon. 7, 1. Bursian. Geogr. gr. I 282.

527

ὄνος λύρας

Μένανδρος Ψοφοδεῖ. ἡ δ' ὄλη παροιμία ὄνος λύρας ἦκουε
καὶ σάλπιγγος ὄς. Photius et Suidas, qui ἡ δ' ὄλη om. — cf.
Leutsch. Philol. III 567.

528

Νοῦθος

κύριον Ψοφοδεῖ. Herodian. II 947, 26, ex emend. Schneidewin.
G. g. A 1842 p. 525. cod. νοῦθος κύριον· ψόφος ἐν οὔδει. ἡσίλοδος
ἐν τρίτῳ. sed Lehrs κύριον, καὶ ψόφος, ἦν οἶδεν Ἡσίλοδος ἐν τρίτῳ·
νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει. itaque hoc quidem fragmen-
tum plus quam dubiae est fidei.

529

Πάνακτος

. . . ἀρρενικῶς Μένανδρος ἐν Ψοφοδεῖ. Harpocraton 144, 23.
Ψοφοδεῖ Vales.] ψηφώσεσιν A. ψηφώδεσσι C. ψηφώδεσιν B. Photius
et Suidas Πάνακτος. . . Μένανδρος ἀρρενικῶς. cf. Bursian. Geogr.
gr. I 250. 1. 332.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

530

ὅταν δ' ἀγρυπνεῖν εἴπῃς τισε
τὴν αἰτίαν γνῶσει περιπατεῖς
εἰσῆλθες εὐθύς, ἂν κοπιάσῃ

- μαλακῶς ἐλούσω· πάλιν ἀνασ
 5 πρὸς ἡδονὴν ὕπνος αὐτοσοβ
 τὸ πέρασ· κακὸν ἔχεις οὐδὲν ἠ
 ἔστι ἠν διήλθες· φορτικωτερ
 ἐπέρχεται μοι, τρόφιμε, συγγν
 τὸ δὴ λεγόμενον, οὐκ ἔχεις ον
 10 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθι· μη
 κοιταληθῆ λέγω, νῆ τοὺς θε
 τοῦτ' ἔστι τάρρωσθημα καὶ μῆ
 ἀτόπως ἐμαντοῦ καὶ βαρέως
 νικόν ἔστι τάνόητο
 15 . . ν πάνν γὰρ ταυτειλελ
 . . παραινεῖς ὅτι πα
 εἰ μὲν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
 ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει·
 νῦν δ' οὐκ ἔχεις κενὸν εὖρηκα τὸ φάρμακον
 20 πρὸς τὸ κενόν· οἴηθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
 περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ
 καὶ περιθεωσάτωσαν· ἀπὸ κρουνῶν τριῶν
 ὕδατι περίρραν' ἐμβαλὼν ἄλας, φακούς.

v. 1—18 fragmentum a Tischendorffio inventum 'codicis antiquissimi, quarti ut videtur saeculi', editum a Cobeto Mnem. nov. III 286 sq. v. 17—23 Clemens Alex. Strom. 7, 4, 27 εὖ γὰρ καὶ ὁ Μένανδρος κτλ. unum esse fragmentum intellexit Cobetus.

2. ΓΝΩΣΗ Tisch. 9. 'ON in exitu non satis certum esse adnotavit Tischendorff. Cobet 292. item 11. OIT non satis certum esse Tischend. adnotat. 12. ΤΑΡΩΣΤΗΜΑ Tisch. 14. ΤΟΑΝΟΗΤΟ Tisch. 17. 18 nihil nisi ΝΤΙΚΑΚΟΝΑΛΗΘΕΣ et ΝΑΛΗΘΕΣΦΑΡΜΑ Tisch. supplentur a Clemente. Φειδία, | ζητεῖν Grotius Exc. 751] φιλιάζειν L. 18. τούτου σ' ἔδει Grot.] τούτους σε δεῖ L et (σεδεῖ coniunct.) V. 19. τὸ φ. εὖρηκας κενὸν cod. Par.: quamquam nihil eiusmodi tradit Dindf., hoc potius 'aliis' tribuens. 20. δ' et 21. σ' Sylburg.] δὲ et σε L. 22. περιθεωσάτωσαν Mein.] περιθέτωσαν L. περιθειωσάτωσαν Bentl.

1. τί σ' ὀνήσει φάρμακον; Fritzs. De prolog. quibusd. com. gr. Rost. 1877. τί σε λυπεῖ; φράζ' ἐμοί Gomperz Herm. XI 509. τί σ' ἐγείρει συννοῶν (cohaerent enim haec cum eis quae sequuntur) K. 2. ἡδέως in exitu add. Cobet., οὐ θαμά Fritzs., quod cum rarissime in trimetris comicis inveniatur (Arist. Plut. 1166. fr. 149, 4), non videtur ultro coniectura inferendum esse. περι-

πατήσας βραχὺ K. 3. ἂν κοπιᾶσῃς τὰ (τῶ) σκέλη recte Cobetus. fallitur Fritzscheus. 4. πάλιν ἀναστρέψας λόου | πρὸς ἡδονήν, ὕπνος αὐτὸ σοβεῖν δυνήσεται, | τὸ τέρας Fritzscheus, prorsus infeliciter meo quidem iudicio. πάλιν ἀναστὰς περιπατεῖς — ὕπνος αὐτὸς ὀβολιμαῖος ἦν Gomperz. 513. πάλιν ἀναστὰς ἐνέπιες | πρὸς ἡδ., ὕπνος αὐτὸς ὁ βαρύνει σ' (vel ὁ βλάπτει σ') ἀρεῖ K. 6. ἦδε γὰρ νόσος | ἔσθ' ἦν διήλθες Fritzscheus. ἡ γὰρ αἰτία Gomperz. 513. ἡ νόσος τρυφῇ | ἔσθ' ἦν δ. K. 7. φορτικώτερον δέ τι et 8. συγγνώμην δ' ἔχε Cobet. 9. οὐκ ἔχεις ὅποι χέσης Cobet. conl. Marc. Anton. 5, 12. ὅπου χέσης Fritzscheus conl. Strab. 7 fr. 8 ἐλευθέρα Κόρκυρα· χέξ' ὅπου θέλεις. ὅποι πτύσης Naber. Mnem. n. VIII 415. 10. 11 μὴ ὦρασι δὲ | ἴκοιο· τάληθῆ Fritzscheus. 'sit ius liceatque tibi perire, quem invitum servare nequeo.' 'non minus aspera oratione utitur v. 21 sq.' μὴ μεῖζον κακὸν (μεῖζων βλάβη) | ἴκοιτο· τάληθῆ K. 11. in exitu νῆ τοὺς θεοὺς Cobet. 12. τὰρρώστημα. B. καὶ μὴν, ὄγαθέ Cobet. καὶ μὴν, νῆ Δία Fritzscheus. 13. βαρέως ἔχω πάνυ Cobet. πάνυ cum redeat v. 15, βαρέως ἔχειν δοκῶ Fritzscheus. βαρέως ἄγαν ἔχω K. 14. A. φιλόνηκόν ἐστι τάνόητον (nihil amplius) Cobet. τάνόητον, ὥστε μὴ | εἴκειν Fritzscheus. τάνόητον· ῥάδιον | φέρειν πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελογισμένως ἔχεις, conlocatione verborum nimis contorta, Gomperz. 509. τάνόητον, κοῦ φιλεῖ (θέλει) | εἴκειν· πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελόγισαι, νῦν λέγεις. K. nimis pertinax est imprudentia: prorsus eadem enim, si animadvertisti, quae antea dicebas nunc repetis. 16. B. τί δέ μοι παραινεῖς; A. ὅ τι παραινῶ; τοῦτ' ἔρω Cob. τί δὴ παραινεῖς; Gomperz. in exitu καταφανῆ Fritzscheus. 'γὼ φράσω K. 19. εὐρηκα δὲ κενὸν φάρμακον Grot., quod satisfacere iure negat Dindorfius. κενὸν ἄρα καὶ τὸ φάρμακον Cobet. N. l. 39, quod fortasse, ne ictus cadat in alteram syllabam vocis κενόν, melius scribitur κενὸν ἄρα καὶ τὸ φ. 20. scrib. εἰ δ' οἴει τί σ' ὠφελεῖν τόδε (vel εἰ δ' οἴει τόδ' ὠφ. τί σε), περιμαξάτωσαν κτλ. 23. περιόρραν' Sylburg.] περιόρραναί L. (περίορραν' i. e. περιόρραναί est imper. aor. med.). περιόρραναί βαλὼν Lobeck Aglaoph. 632. 3 not. nn, βάλλειν pro ἐμβάλλειν docens medicorum non minus quam poetarum esse.

3. 4. aoristi usus (εἰσῆλθες, ἐλούσω) haud ita vulgaris: sed cf. Anaxandr. 34, 10 ὑφείλετ' ἄρα ποιμένος παλίων, Ἄτρεὺς ἐκλήθη. Alexid. 98, 20 εὐφνεῖς ὀδόντας ἔσχευ, ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν. Diphil. 43, 12. 29. Horat. Serm. 2, 6, 28 ludos spectaverit (spectaverat al.) una, luserit in campo: 'Fortunae filius' omnes. sententia est: si (modice) ambulaveris, post ambulationem balneo usus fueris, somnus tibi sua sponte obtinget. nam lavationes in primis somno sunt utiles. Galen. VI 258 Kuehn. οὐδὲν οὕτω πέττει μὲν τὰ πεφθῆναι δεόμενα, διαφορεῖ δὲ τοὺς μοχθηροὺς χυμούς, ὡς ὁ ὕπνος μετὰ βαλανεῖον. 259 συντελεῖ δ' εἰς τὸν ὕπνον οὐχ ἥμισα

καὶ αὐτὸ τὸ βαλανεῖον. ὑπνωδέστεροι μὲν οἱ λουσάμενοι γίνονται πάντες. VIII 131 τὰ τῶν ποτίμων καὶ θερμῶν ὑδάτων λουτρὰ καὶ οἴνου πόσιν ὕδατι μετρίως κραθέντος ὑπνον ἐργαζόμενα (δρῶμεν). 3. κοπιᾶν τὰ σκέλη, ut Alexid. 147, 3. 4. μαλακῶς ἐλούσω, ut μαλακῶς ἐσθίεις Theophr. Char. 2 (Cobet.). 6. τὸ πέρας, ut Alexid. 261, 13. Apollod. com. 13, 13. Euang. 9. κακὸν ἔχεις οὐδέν, cf. Antiphan. 177, 3. Alexid. 146, 10. 11 (Cobet.). 9. Marc. Anton. 5, 12 πρόδι οὖν καὶ ἐρώτα, εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτέον τὰ τοιαῦτα, ὧν προεπινοηθέντων οἰκείως ἂν ἐπιφέροιτο τὸ τὸν κεκτημένον αὐτὰ ὑπὸ τῆς εὐπορίας οὐκ ἔχειν ὅποι χέση. cf. adesp. 491. Eupol. 224. [Diogen.] Epist. 38 extr. ὅποι πτύσαιμι τόπον οὐκ εἶχον, et paullo ante ὡς μηδὲ ὅποι πτύση τις τόπον εἶναι. Eurip. Herc. fur. 1245 γέμω κακῶν δῆ, κούκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῆ (al. ὅποι, ὅπη). 11. ἰκνεῖσθαι cum praeter formulam μὴ ὥρασι ἴκου(τ)ο in trimetris comicorum ignotum sit, fortasse scribendum est γένοιτο. 21. Procul. Plat. Cratyl. p. 106 οἱ μάντις διὰ τῶν περιρράνσεων καὶ περιθειώσεων ἄγνοῦς ἑαυτοῦς καὶ τοὺς συνόντας ἀποτελοῦσιν. Bachmann. Anecd. I 339, 2 περικαθαίρων· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον ἢ τὸν γεγοητευμένον.

conloquitur sive paedagogus sive senior amicus cum adolescentulo propter infelicem amorem opinor et ἀγρουπνίαν vitae satietate capto.

cum adesp. 114 coniunxerat Cobetus et Meinekium secutus, cui altera tantum fragmenti pars nota erat, ad Δεισιδαίμονα retulerat: quae opinio novo supplemento infirmatur potius quam stabilitur. cum adesp. 114 et 105 conglutinabat Wilamowitzius Herm. XI 500 sq. at manifesto sunt tria fragmenta. 'ex principio' fabulae Cobetus, ex prologo Fritzschi excerptum esse iudicant; cum fr. 531 quodammodo cohaesisse censet Cobetus, negat Fritzschius. 'iuvenis' (fr. 531) indignatur, quod fortis animi est; Phidias aegrescit animo fracto'; ille 'bona quaedam perdidit; Phidias bonorum nimia copia diffluit; alter mala patitur mediocria, Phidias praeter morbum opinatum aliud nullum.' ille 'non sibi videtur aegrotare, sed adverso casu non levi percussus est'.

totum fragmentum in hunc fere modum redintegrandum videtur:

ὅταν δ' ἀγρουπνεῖν εἶπης, τί σ' ἐγείρει συννοῶν
τὴν αἰτίαν γνώσει· περιπατήσας βραχὺ
εἰσῆλθες εὐθύς, ἂν κοπιᾶσης τὸ σκέλη·
μαλακῶς ἐλούσω· πάλιν ἀναστὰς ἐνέπιες
5 πρὸς ἡδονήν, ὑπνος αὐτὸς ὃ βαρύνει σ' ἀρεῖ.
τὸ πέρας, κακὸν ἔχεις οὐδέν· ἢ νόσος τρυφή
ἔσθ' ἣν διῆλθες· φορτικώτερον δέ τι
ἐπέρχεται μοι, τρόφιμε, συγγνώμην δ' ἔχε·

τὸ δὴ λεγόμενον, οὐκ ἔχεις ὅπου χέσῃς
 10 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθι· μὴ μεῖζον κακὸν
 γένοιτο· τᾶληθῆ λέγω, νῆ τοὺς θεοὺς·
 τοῦτ' ἔστι τὰρρώστημα. Β. καὶ μήν, ὠγαθέ,
 ἀτόπως ἐμαυτοῦ καὶ βαρέως ἄγαν ἔχω.
 Α. φιλόνηκόν ἐστι τάνόητον κοῦ φιλεῖ
 15 εἴκειν· πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ, λελόγισαι, νῦν λέγεις.
 Β. τί δὴ παραινεῖς; Α. ὅ τι παραινῶ; γὰρ φράσω.
 εἰ μὲν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
 ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει·
 νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν ἄρα καὶ τὸ φάρμακον
 20 πρὸς τὸ κενόν· εἰ δ' οἶει τί σ' ὠφελεῖν τόδε,
 περιμαξάτωσαν κτλ.

531

εἰ γὰρ ἐγένου σύ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
 ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
 πράττων ἂ βούλει καὶ διευτυχεῖν αἰεὶ,
 καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὠμολόγησέ σοι,
 5 ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ σ' ἐψευσμένος
 ἄτοπόν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς ἀντοῖς νόμοις
 ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
 τὸν κοινόν, ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ,
 οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
 10 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ,
 οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
 ταπεινότητα ζῶον οὐδὲν λαμβάνει.
 καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστατον γὰρ ὄν
 φύσει μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
 15 ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖστα συντριβεῖ καλῶ.
 σὺ δ' οὐθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
 ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ τ' ἔστι μέτριά σοι κακά.
 ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ λοιπὸν [δὴ] φέρε.

Plutarchus Mor. 103 d εἰς ἃς (τύχας) διαβλέψας ἂν τις οὐκ
 ἀπεικότως εἴποι . . . τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ῥηθέν κτλ. v. 1—9
 Pseudo-Plutarchus V 639 ed. m. Wyttenb. 2. τε Schaeferus] γε.
 διὰ τέλους | πράττειν G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. 3. πράσσων
 libri. διευτυχεῖν Pseudo-Plutarchus] διευτυχῶν. 5. σ' add. Grotius.
 8. σοί τι Pseudo-Plutarchus. τί σοι Mein. 11. ὕψος] οἶκτον quat-

tuor cod. Paris. ὄγκον Duebner. 12. οὐθὲν libri. 13. ἀσθενέστερον γὰρ ὄν cod. Par. 14. οἰκονομεῖται] διαπονεῖται Mein. μέγιστ' ἐξοικονομεῖται πράγματα Herwerd. Mnem. nov. VI 76. 17. νυνί Bentr.] νῦν. τ' Hercher.] δ'. 18. δὴ plurimi cod. om. εὔ Bentr. τὸν λοιπὸν φέρε cod. Periz. τὸ νῦν λυποῦν Grot. τὸ λοιπὸν δεῖ φέρειν Meziriac. τὸ λοιπὸν διάφερε Hercher. καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει Wyttenb. τὸ λυποῦν δὴ φέρε Cobet. N. l. 81. τὸ λυπηρὸν φέρε Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241.

ad Δεισιδαίμονα refert Cobet. Mnem. nov. III 291. contra quem cf. quae Fritzschius disputavit ad fr. 530. 7. ἔσπασας τὸν ἄερα τὸν κοινόν. 'quasi haec supra soccum adsurgerent continuo addidit ἵνα σοι κ. τρ. λ.' Cobet. N. l. 53. cf. 481, 4. 611. Eurip. Hel. 906 κοινὸς γὰρ ἐστὶν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς καὶ γαῖα. Aesch. Prom. 1092 κοινὸν φάος. 14. fortasse scribendum μεγίστοις ἐξανεμοῦται πνεύμασιν. cf. Eurip. Helen. 32. Androm. 938 (ἐξηνεμώθη μωρία).

532 6

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὃ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνούμεθα·
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς,
6 τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιάσεται, μήτ' ἐξετάσαι μήτ' ἰδεῖν·
οὐδ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ', ἵνα
εἰ τὰργύριον καλὸν ἐστὶ δοκιμαστῆς ἴδη,
ὃ πέντε μῆνας ἔνδον οὐ γενήσεται,
10 τῆς διὰ βίου δ' ἔνδον καθεδουμένης ἀεὶ
μὴ δοκιμάσαντα μηδὲν, ἀλλ' εἰκὴ λαβεῖν
ἀγνώμον', ὀργίλην, χαλεπήν, ἐὰν τύχη,
λάλον. περιάζω τὴν ἑμαντοῦ θυγατέρα
τὴν πόλιν ὕλην· οἱ βουλόμενοι ταύτην λαβεῖν,
15 λαλεῖτε, προσκοπεῖσθε πηλίκον κακὸν
λήψεσθ'· ἀνάγκη γὰρ γυναῖκ' εἶναι κακόν,
ἀλλ' εὐτυχῆς ἐσθ' ὁ μετριώτατον λαβών.

Stobaeus Floril. 72, 2 Μενάνδρου Α. 2. ὠνούμεθα G. A. Hirschig. Ann. crit. 25] ὠνήμεθα. cf. Cobet. V. l.² 158. 3. μηδὲν libri. 4. τήθη Mein.] τιθή. τιθή Α. 6. ἐξετάζειν Bentr. εἰσιδεῖν Mein. 7. οὐδ' Hirschig.] ἀλλ'. 8. εἰ τὰργ. Bentr.] εἴτ' ἀργ. 9. ὃ] ὅς Α. 11. δοκιμάσαντα Cobet. N. l. 90] δοκιμάσασθαι. 15. λαλεῖτε] ἀθρεῖτε Herwerd. Obs. crit. 92. δ' ἡλικόν Mein. Stob.

2. 'ut in emendo solemus non unde sit sed quale sit spectare potissimum'. Cobet. τοῦτον τὸν τρόπον ὡς, ut antiquiores fere ὥσπερ. cf. Heindorf. Plat. Phaed. 86 a. Lobeck. Phryn. 426. 7. 4. Herodian. I 311, 29 τὰ εἰς ᾤη δισύλλαβα βαρύνεται . . . τήθη, τίτθη. cf. Lob. Phryn. 134. 7. 'non decet spectare quae non utilia sunt, negligere (μὴ ἐξετάσαι) vero mores cet.; nec decet argentum accurate examinare, uxorem vero incaute (μὴ δοκιμάσαντα) et inconsulte ducere'. Eurip. El. 1097 (Mein.) ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηρᾶν, μωρός ἐστι. 8. Bekker. Anecd. 238, 18 δοκιμαστής· ὁ δικάζων καὶ ἰστάς τὸν σταθμὸν καὶ τὸ μέτρον τῶν ὠνίων, εἰ ἔστι καλὰ καὶ ἔμμετρα καὶ ἀνακούργητα. ibid. 89, 7 δοκιμαστήν· οὐκ ἀργυρογνώμονα. δοκιμαστήν rectius dici monet quam ἀργυρογνώμονα. [Plat.] De virt. 378 d περὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον εἰσὶν ἡμῖν δοκιμασταί . . . τίνας οὖν τούτους καλεῖς; ἀργυρογνώμονας. — fortasse scribendum ἐσθ' ὁ δοκιμαστής.

533

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
 μητέρα, ἐφ' ἐκάστῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχη μηδὲν οἰκείον προσόν,
 ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 5 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὅσοι·
 οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἔρεις ὄτῳ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 οἷ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους διὰ-τινα
 τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 10 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 ὅς ἂν εὖ γερονῶς ἢ τῇ φύσει πρὸς τ' ἀγαθὰ,
 κἂν Αἰθίοψ ἦ, μητέρα, ἐστὶν εὐγενής.
 Σκύθης τις· ὄλεθρος· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης;

Stobaeus Floril. 86, 6 Ἐπιχάρμον A. at recte v. 1—10 idem 87, 4 Μενάνδρου A Voss. Hens. (utrubique). 1. φιλεῖς τί με Herwerd. Obs. crit. 92. at cf. Arist. Nub. 83. 2. μητέρα] μήτε A 86. τῇ φύσει A Voss. 87] φύσει A Voss. 86. 3. ὑπάρχη A 87] ὑπάρχει Voss. et A 86. 4. ἐκεῖσε] ἐς τοῦτο B 86 et A Voss. 87. μνήματα] κτήματα A Voss. 86. 5. ὅσοι om. A Voss. 86. ὅσα B 86. 6. δ' om. Voss. 87. οὐδένα δ' ἔχοις ἰδεῖν οὐδ' εἰπεῖν 86 (excepto B et ἐρεῖ Voss.). 7. ἐγένοντο om. ἂν A Voss. 86. 8. οἷ Salmas.] εἰ. τούτους 87] τοῦτο 86. 10. λεγόντων] ἐχόντων Mein. Stob. III xxviii. δυσμενέστεροι A¹ 86. 11. ὡς ἂν εὖ γερονῶση ἐρημίαν (ex 9) τῇ φύσει π. τ. A. οσανευγερωση τῇ φύσει π. τ. Voss.

12. κἄν] καὶ A. ἧ μῆτερ Grotius] ἡ μήτηρ. ἧ μητέρων A. 13. post τις interpunxit Porson.

de sententia cf. Plat. Theaet. 174 d πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἐκάστῳ γερόνασιν ἀναριθμητοὶ (Mein. 1). 9. verba φίλων ἐρημίαν aliquid vitii videntur contraxisse. 12. sic contemptim *Dacus et Aethiops* Horat. C. 3, 6, 14. 13. i. e. εἴ τις Σκύθης ἐστίν, ὄλεθρον εὐθύς αὐτὸν καλοῦμεν.

534

ἅπαντα τὰ ζῶ' ἐστὶ μακαριώτατα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολὺ.
τὸν ὄνον ὄραν ἔξεστι πρῶτα τουτουί,
οὔτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως·
5 τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται,
ἀ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ ταῦτ' ἔχει.
ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
[λυπούμεθ' ἂν πτάρῃ τις, ἂν εἴπῃ κακῶς
10 ὀργιζόμεθ', ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον σφόδρα
φοβούμεθ', ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ δεδοίκαμεν.]
ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθεται τῇ φύσει κακά.

Stobaeus Floril. 98, 8 *Μενάνδρου* A. 1. μακαριώτερα Grotius. quod nequaquam necessarium. 4. οὔτος] ὅς τοι K., ut Bekkerus Plat. Reip. 1, 330 b pro τούτου (ἔνεκα) ex codicibus (οὔτοι) reposuit οἷ τοι. itaque non opus est quod Cobet. V. l.² 542 v. 5 scribit τούτῳ δὲ. 6. αὐτῷ om. ANB. ταῦτ' ἔχει μόνα B. αὐτὰ ταῦτ' ἔχει Mein. 7. om. A. 8. αὐτῶν Mein.] αὐτῶν. 9. εἴποι A. 10. ὀργιζόμεσθ', εἰ ἴδῃ τις ἐνύπνιον om. σφόδρα Mein. 11. εἰ ἂν A. ἂν τι B. δεδοίκαμεν om. B.

cf. Philem. 93. 9. cf. Arist. Av. 720. sternutamentum etiam infelix augurium fuisse praeter alios ostendit Plinius N. h. 28, 26. post v. 11 Herwerdenus Anal. crit. 38. 9 fr. adesp. 341, in cuius v. 4 cum Cobeto scribit *τιθέμεθα*, inserens totam eclogam ad *Λεισιδαίμονα* referebat (cf. eiusd. Observ. crit. 86). mihi potius v. 9—11 ut alieno loco inlati videntur proscribendi esse.

535

εἴτ' οὐ δικαίως προσπέπαταλευμένον
γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,

καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
 5 γυναικας ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 ἔθνος μιαρὸν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
 λάθριοι τὸ λοιπὸν ἄρ' ἐπιθυμίαι κακαί,
 γαμηλίῳ λέχει τε μοιχὸς ἐντροφῶν,
 καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπώτατος
 10 φθόνος, μεθ' οὗ ζῆ πάντα τὸν βίον γυνή.

[Lucianus] Amor. 43 καταράσεται Προμηθεῖ τὴν Μενάνδρειον
 ἐκείνην ἀπορρηξίας φωνήν κτλ. 6. ἔθνος μιαρὸν γάρ· εἴ τις
 ἀνθρώπων γαμεῖ Bothius. ἔθνος μιαρὸν· εἰ γάρ τις ἀνθρώπων
 γαμεῖ Mein. 7. τὸ add. Quietus. κακαί idem] καὶ. ἄρ'] γὰρ
 vulg. 8. τε om. aliquot cod. 9. ἐπιβουλαί ante καὶ φαρμα-
 κεῖαι del. Bentr. χαλεπωτάτη Bentr. at cf. Mein. 1. — multa in
 hac ecloga corrupta esse adparet. v. 4 omnes dei mulieres odisse
 dicuntur. itane vero? quarum permultas tantopere amaverint, ut
 relicto Olympo in terram descenderint. immo Euripidis admira-
 tores et aemuli ac philosophorum haud pauci, qui caelibem vitam
 praedicarent. itaque scrib. ἅπαντας τοὺς σοφούς. 7. multo aptius
 ἐπιβουλαί (ante v. 9) quam ἐπιθυμίαι commemorantur. accedit
 quod v. 6 neque Boissonadii (Philostr. Epist. p. 198) emendatio
 γαμεῖ τις ἀνθρ., γάμει | λάθριος neque Herwerdeni (Nov. add. crit.
 41) γαμεῖ τις ἀνθρ.; γαμεῖ | ὄλεθρον sufficit. scrib. γαμεῖ τις ἀν-
 θρώπων γάρ, εἰ | λάθριοι τὸ λοιπὸν εἰσιν ἐπιβουλαί κακαί, sen-
 tentia per interrogationem efferenda. denique v. 10 φθόνος per
 totam vitam mulieres magis quam viros comitari quomodo dici
 possit non video. fortasse φόβος.

536

μὰ τὴν Ἀθηναῖν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω
 εὐρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,
 ζητῶν πρὸς ἑμαυτὸν τί ταχέως ἀπολλύει.
 στρόβιλος ἐν ὄσῳ συστρέφεται, προσέρχεται,
 5 προσέβαλεν, ἐξέρριψεν, αἰὼν γίνεται.
 ἀλλ' ἐν πελάγει συγκλυσμός· ἀναπνοὴν ἔχει
 'Ζεῦ σῶτερ' εἰπεῖν 'ἀντέχου τῶν σχοινίων',
 ἑτέραν περιμεῖναι χάτεραν τρικυμῖαν,
 ναυαγίου τ' ἂν ἐπιλάβοι· ἐγὼ δ' ἅπαξ
 10 ἀψάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.

Alexander Walz. Rhet. VIII 441. 2. De schem. 11, p. 18, 14 Spengel. λεπτολογία ἐστίν, ὅταν ἐνὸς ἐκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπὶ λεπτῶ ἐξεργασίαν ποιῶμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ταυτί κτλ. v. 4 Photius 543, 22 στρόβιλος· ἡ συστροφή. καὶ ὁ λαίλαψ. στρόβιλος ἐν ᾧ (ἐνῶ cod.) συστρέφεται. 1. εἰκόν' (εἰκόνα) L. Norrmann.] εἰκόνες. 2. εὐρεῖν add. Porson. Adv. 294. 3. ζητῶ plonius post πράγματι interpungens Cobet. N. l. 621. ἀπολλύει Norrm.] ἀπολαύει. 4. ἐν ὅσῳ Porson.] ἐν ᾧ. ὅς ἐν ᾧ Spengel. in praef. 5. προσέβαλεν Pors.] προέλαβεν, pro quo προύλαβεν dicendum fuisse monet Cobet. cf. quae adnotavimus ad Stephan. com. 1. idem ὑπέλαβεν conl. Herodot. 7, 170 ὑπολαβόντα σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν. ἐξέριψεν] ἐξήρειψεν vel ἐξέτριψεν Herwerd. Nov. add. crit. 41. ἐξέριψεν Ellis Journ. philol. X 19 conl. Aristot. Meteor. 2, 8 (366, 31). sed ἐξέριψεν (scil. τῆς νεῶς vel τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν) sanum videtur. 6. ἔχει Pors.] ἔχειν. 8. καὶ ἐτέραν Norrm.] ἐτέραν. 9. τ' K. mutata simul interpunctione] δ'. ἐπιλάβοι'. Porson.] ἐπιλάβοι. 10. καὶ φιλήσας Norrm.] ἐφιλήσας.

verba sunt novi amatoris, qui ut vidit, ut periit et repentino amoris ictu percussus didicit ὅτι φιλήματος οὐδέν ἐστι δεινότερον ἔρωτος ὑπέκτανμα'. Cobet. 4. Phrynich. Epit. 396 οἱ ἀρχαῖοι τὴν βλαιοῦ τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συστροφήν στρόβιλον καλοῦσι. 10. ἀψάμενος, τῆς ἔρωμένης. φιλήσας exosculatus. verba ἐν βυθῶ imaginem repetunt naufragii.

537

ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει
ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας.
ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησίμους εἶναι θεοὺς
τὰργύριον ἡμῖν καὶ τὸ χρυσίον.

ἢ ἰδρυσάμενος τούτους γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν
εὔξαι· τί βούλει; πάντα σοι γενήσεται,
ἀγρός, οἰκίαι, θεράποντες, ἀργυρώματα,
φίλοι, δικασταί, μάρτυρες. μόνον δίδου·
αὐτοὺς γὰρ ἔξεις τοὺς θεοὺς ὑπηρέτας.

Stobaeus Floril. 91, 29 Μενάνδρου A. Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund. Men. et Phil. comp. 68 sq. p. 23. 4). v. 6 Plutarchus Mor. 1058 c ἐκ τῆς στοᾶς γὰρ λαβόντα τὴν ἀρετὴν ἔστιν εἰπεῖν 'εὔξαι εἴτι βούλει, πάντα σοι γενήσεται'. βασιλείαν ἔχει, τύχην δίδωσιν. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἐπ. θεοὺς Dobr. Advers. II 283. 2. ὕδωρ γῆν ἥλιον Grot.] ἥλιον γῆν ὕδωρ. 4. ἡμῖν Grot.] ἡμῶν. in exitu μόνους add. B. cf. Cobet. N. l. 82. μόνον Heinsius. 6.

εὖξαι· τί βούλει; Madvig. Advers. crit. I 719] εὖξαι τί β. εὖξαιτ' εἰ β. A Voss. εὖξαι τ' εἰ Vind. εὖξαιθ' ὃ B. 'γενήσεται] γενέσθαι A. γενήσεσθαι B. 8. δικασταί] βοηθοί Mein. Stob. III xxxi ex Philem. 65. ac sane δικαστὰς nemo votis sibi expetet nisi *faventes*. ser. Διασῶται. de sententia cf. Aristoph. fr. 437. 9. τοὺς ὑπηρέτας θεοὺς Comp. Men.

de placitis Epicharmi et Menandri cf. M. Haupt. Opusc. II 191 sq. 6. cf. Antiphan. 109, 3. Philem. 65. Plaut. Pseud. 2, 3, 5 haec (epistula) . . *córnu copiaést, ubi inest quidquid volo.*

538

ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
 ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ' ὡς ὀδοιπορεῖς.
 ἔνταυθ' ἔνεστ' ὅστιά τε καὶ κούφη κόνις
 ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν
 5 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν
 αὐτῶν τε δόξῃ καὶ κάλλει σωμαίων.
 καὶτ' οὐδὲν αὐτοῖς τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος.
 κοινὸν τὸν ἄδῃν ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
 πρὸς ταῦθ' ὄρων γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἶ.

Comparatio Men. et Phil. 361 (Studemund Men. et Philist. compar. 166 sq. p. 31). 1. ὅταν] ἄν Herwerd. Mnem. nov. VI 77. θέλῃς Heinsius] θέλεις QP. σεαυτὸν Grot. Exc. 761] σεαυτὸν. 3. ἔνταυθ' Grot.] ἐνθ' αὐτ' QP. ἔνεστ' ὅστιά τε Pors. Adv. 291] ἔνεστιν ὅστεα (sic fere QP). 6. καὶ Mein.] καὶ. σωμαίων Mein.] τῶν σωμαίων. 7. καὶτ' K.] καὶ QP. ἀλλ' Mein. αὐτοῖς Mein.] αὐτῶν. χρόνον 'vim temporis' Grot. χορός (coniung. cum τῶνδε) Enger. Mus. Rh. 1867, 638. 9. ὀλεθρον Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. XIII, quod propter ictum (ἐπήρκεσέν) admitti non potest. μόρον Herwerd., qui haec aut tragici aut imitatoris tragicorum esse censet. cur comoediae abiudicentur nullam video causam.

cf. Philem. 116. Theophylact. Simoc. Epist. 85 (Gnomol. Vind. Ritschl. Opusc. I 566, 85) εἰ λύπης ἐθέλεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους. . . καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόψει περαιτέρω κόνεως μὴ κεκτημένας τὸ φύσημα. — 2. ser. ὡς ὀδοιπόρος. 8. ἔσχον] ἔλαχον K.

539

ὃ πάντα βουληθεὶς ἂν ἄνθρωπος πονεῖν
 πᾶν ἂν γένοιτο· πλούσιος τρόπον τινά·
 πάλιν φιλόσοφος τιμὴ μαθήσει χρώμενος·

τὸ σῶμ' ὑγιαίνει τινὰ δίαιταν προσφέρων.
 5 πλὴν ἐν τι τῶν πάντων ἀδύνατον ἦν ἄρα
 εὐρεῖν, δι' οὗ τρόπου τις οὐ λυπήσεται.
 οὐ γὰρ τὸ μὴ πράττειν κατὰ νοῦν ἔχει μόνον
 λύπην, παρέχει δὲ φροντίδας καὶ τάραθά.

Stobaeus Floril. 98, 19 Μενάνδρου Α. v. 8 Philostr. Vit. Apoll. 2, 36 p. 88 πολλοὺς οἶδα τῶν σφόδρα ἡγουμένων εὖ πράττειν οὐδὲ καθεύδειν δυναμένους, ἀλλ' ἐκπηδῶντας τοῦ ὕπνου, καὶ τοῦτ' ἂν εἶη τὸ παρέχειν φροντίδας καὶ τάραθά. 1. βουλευθεῖς] παιδευθεῖς K. nam voluntas sola homini nihil proderit, nisi discendo et exercitatione excolatur. ἂν om. A. 2. πᾶν Mein. Stob.] πᾶς. πῶς AB. τρόπον τινά Mein.] τρόπον οὗτος. 4. ὑγιαίνειν AB. ὑγιαίνων Mein. Stob. 6. λυπηθήσεται AB. 8. παρέχει Grot.] πῦρ ἔχει.

540

μειράκιον, οὗ μοι κατανοεῖν δοκεῖς ὅτι
 ὑπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστα κακίας σήπεται,
 καὶ πᾶν τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν.
 οἶον ὁ μὲν ἰός, ἂν σκοπῆς, τὸ σιδήριον,
 5 τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆτες, ὁ δὲ θρίψ τὸ ξύλον.
 σὲ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων, φθόνος
 φθισικὸν πεποίηκε καὶ ποιήσει καὶ ποιεῖ,
 ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβῆς παράστασις.

Stobaeus Floril. 38, 29 Μενάνδρου Α. 3. πᾶν τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν Dobr. Adv. II 282] πάντα τὰ λυμαινόμεν' ἔνδοθέν ἐστιν A Voss. ἔνεστιν ἔνδοθεν Grot. 4. ἂν] ἔαν Voss. τὰν σκοπη A (σ suprascr. m. 2). τὸ σιδήριον Bentr.] τὸ σίδηρον A. τὸν σίδηρον Voss. Hens. τὸν σίδηρον, ἂν σκοπῆς Grot., quod fortasse recipiendum. 5. ὁ δὲ AB² Voss.] ἡ δὲ. cf. Porson. Adv. 289. θρίψ Voss.¹ Hens. 6. σὲ Dobr.] ὁ. ποιεῖ Voss. 8. παράστασις AB² Voss. παραστάτης Arsen.

Polyb. 6, 10 (Grot.) καθάπερ σιδήρῳ μὲν ἰός, ξύλοις δὲ θρίπτες καὶ τερηδόνες συμφρεῖς εἰσι λῦμαι . . . τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν πολιτειῶν κατὰ φύσιν ἕκαστη παρέπεται τις κακία. Diog. L. 6, 5 (Ἀντισθένης) ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἥθους κατεσθίεσθαι. Gnomol. Vind. Ritschl. Opusc. I 565, 69 ὥσπερ σκῶληξ ἀναλίσκει τὸ ξύλον ὅπου εἰσέρχεται, οὕτως καὶ ἡ ἀμαρτία μένουσα ἐν τῷ ποιήσαντι αὐτήν. 4. coniung. ὁ ἰός λυμ. τὸν σίδ. — ἂν σκοπῆς. cf. Philem. 31, 5. 7. tria tempora verbi coniunguntur ut Philem. 91, 1. 2. Eur. Tro. 467

πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε καὶ πέπονθα κᾶτι πείσομαι (Ellis).
sed fortasse scrib. καὶ πονεῖν ἀεὶ ποιεῖ. 8. Suidas παράστασις·
ὁρμή, προθυμία.

541

τίνοι δεδούλωνται ποτε;

ὄψει· φλύαρος· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἂν
ἦσαν· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσην ἔχει.
ἀλλ' ἠδονὴ τις τοὺς ἐρώντας ἐπάγεται
5 συνουσίας· πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελαῶν,
ἕτερος δ' ἀπόλωλε; καιρός ἐστιν ἢ νόσος
ψυχῆς, ὃ πληγείς δ' εἶσω δὴ τιτρώσκεται.

Plutarchus Stob. Floril. 63, 34 καὶ λελάληκε (Μένανδρος) περὶ
τοῦ πάθους (τοῦ ἔρωτος) φιλοσοφώτερον. ἄξιον γὰρ εἶναι θαύματος
φῆσας τὸ περὶ τοὺς ἐρώντας ὡσπερ ἐστὶν ἅμα λαλεῖ· εἶτα ἀπορεῖ καὶ
ζητεῖ πρὸς ἑαυτὸν κτλ. v. 7. 8 Plutarch. Mor. 763 b τὸ αὐτὸ
σῶμα πολλοὶ καὶ τὸ αὐτὸ κάλλος ὁρῶσιν, εἴληπται δ' εἷς, ὃ ἐρωτικός·
διὰ τίνα αἰτίαν; οὐ γὰρ μανθάνομέν γέ που Μενάνδρου λέγοντος,
οὐδὲ συνίεμεν καιρός ἐστὶν κτλ. 1. δεδούλωνται Vind. B] δεδο-
λωται. 5. ταύτην] αὐτήν K. 7. δ' add. Dobr. 8. εἶσω δὴ] εἰσβολῇ
Bentl. εἷς ὁδὸ G. Herm. εὐστοχία Jacobs. Lect. Stob. 105. 6 ex
paraphrasi Plutarchea τοῦτο δὲ εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ πάθει
ἀμωσγέπως συνάπτουτος. ἔνδοθεν Dorvill. cf. Cobet. N. I. 82. 3.
εἷς ὅλην (τὴν ψυχὴν) anon. apud Ellis. Journ. philol. X 21. αὐ-
τόθεν Mein. V CCLXXI. ἡσυχῇ K.

quae apud Plutarchum praecedunt verba Meinekius ita in
versus dispescit: ἄξιον γὰρ θαύματος | τὸ πάθος ἔρωτος ὁπόθεν
ἀρχὴν λαμβάνει. versum alterum τὸ τῶν ἐρώτων, οἷς πάρεστιν,
ἀμποιεῖ refingit Ellis 20. possunt multa alia excogitari.

542

εἶπερ τὸν ἀδικοῦντα μὲν ὡς ἡμύνετο
ἕκαστος ἡμῶν καὶ συνηγωνίζετο,
ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς,
5 οὐκ ἂν ἐπὶ πλείον τὸ κακὸν ἡμῖν ἠϋξέτο
τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
καὶ τυγχάνοντες ἧς ἔδει τιμωρίας
ἦτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν ἢ πεπαυμένοι.

Stobaeus Floril. 43, 30 *Μενάνδρου* A. 1. ἀδικοῦντ' ἀσμένως Grot. ἐπιμελῶς Mein. Stob. II xi. 2. συνηγωνίζετο AB] συνηγωνίσατο Voss. Hens. 4. συνεπράττομεν Heringa Obs. 273. πικρῶς] πονηρῶς Voss. H. 5. ἠύξετο Bentl.] ἠύξαιτο AB. om. Voss. H. 8. σφόδρα μὲν Voss. H. — ἀδικοῦντ' εὐμενῶς — ἡμῖν — συνηγωνίζετο | πικρῶς — ἀλλήλοις, ἴσως | οὐκ ἂν κτλ. Herwerd. Anal. crit. 31.

nulla v. 1 emendatio earum quae adhuc prolatae sunt sufficit. fortasse scribendum εἰ χειρὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἡμύνετο κτλ. cf. Plat. com. 174, 14. ἀμύνεσθαι τινι Plat. Reip. 5, 464e ἤλιξι ἡλικας ἀμύνεσθαι καλόν. sed omnem paene dubitationem eximit quem Meinekius attulit Diog. L. 1, 59 ἐρωτηθεῖς (Σόλων) πῶς ἦκιστ' ἂν ἀδικοῖεν οἱ ἄνθρωποι, εἰ ὁμοίως, ἔφη, ἄχθοιντο τοῖς ἀδικουμένοις οἱ μὴ ἀδικούμενοι. cf. etiam 679.

543

Δέρκιππε καὶ Μνήσιππε, τοῖς εἰρημένοις
 ἡμῶν ὑπό τινος ἢ πεπονθόσιν κακῶς
 ἔστιν καταφυγὴ πᾶσιν, οἱ χρηστοὶ φίλοι.
 καὶ γὰρ ἀποδύρασθ' ἔστι μὴ γελῶμενον,
 5 καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπότεν οἰκείως δρᾶ
 ἕκαστος αὐτῷ τὸν παρόντα, παύεται
 τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφορεῖν.

Stobaeus Floril. 113, 9 *Μενάνδρου* A. 2. ἡμῖν B². 4. ἀποδύρασθ' ἔστι L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869, 524] ἀποδύρασθαι τι AB. alii ἐποδ. non adsentior Meinekio Stob. III xiii. 6. αὐτῷ Mein. Stob.] αὐτῶν. — novasse Menandrum τὸ λέγομαι κακῶς ὑπό τινος pro ἀκούω κακῶς ad normam τοῦ λέγω τινὰ κακῶς monet Cobet. N. l. 54. 5.

544*

παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ·
 ὅταν φάγωσ' ἰχθύν ἐκεῖνοι, διὰ τινα
 αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
 οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακίου, εἴτ' εἰς τὴν ὁδὸν
 5 ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρον, καὶ τὴν θεὸν
 ἐξιλιάσαντο τῷ ταπεινοῦσθαι σφόδρα.

Porphyrius De abstin. 4, 347 (177, 4 Nauck.) τὸ μέντοι τῶν ἰχθύων ἀπέχεσθαι ἄχρι τῶν *Μενάνδρου* χρόνων τοῦ κωμικοῦ διέμεινε·

λέγει γὰρ κτλ. 2. φάγωσ' Pors. Toup. Opusc. III 471] φάγωσιν.
3. αὐτῶν Nauck. ἄτοπον Herwerd. Obs. crit. 122. τὸ πόδε R,
quod recipiendum et scrib. καὶ τὴν γαστέρα. 4. ἔλαβον Scaliger]
εἴτ' ἔλαβον. σακίον Pors. Dobr. Arist. p. 115] σακκίον. cf. Aristoph.
fr. 328. Phrynich. Eccl. 257, sed ibi etiam Lobeck. Phot. 497, 10
σάκος· οἱ Ἀπτικοὶ λέγουσι διὰ τοῦ ἐνὸς κ̄. Eustath. 588, 12 οἱ
παλαιοὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι' ἐνὸς γράφεσθαι κ̄, καθὰ δηλοῖ καὶ
ὁ κωμικός. 5. αὐτοὺς Toup. Opusc. II 149] αὐτοὶ. 6. τῷ Cleric.]
τοῦ. ταπεινοῦσθαι K.] ταπεινώσθαι. τεταπεινώσθαι Heringa.

ad Δεισιδαίμονα referebat Clericus. Plut. Mor. 168 d (ὁ δεισι-
δαίμων) ἔξω κἀθῆται σακκίον ἔχων καὶ περιεζωσμένος ῥάκεσι
ῥυπαροῖς, πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ καλινδούμενος ἐξαγορεύει
τινὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ. at talia poterant in quavis fabula narrari.
Diodor. 2, 4 τοὺς Σύρους. . . ἀπέχεσθαι τούτου τοῦ ζώου καὶ τιμᾶν
τοὺς ἰχθύς ὡς θεούς. ubi cf. Wesseling. Lucian. De dea Syr. 14
(οἱ Σύροι) ἰχθύας χρῆμα ἱδὸν νομίζουσι καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψάουσι.
3. 4. Martial. 4, 43 iuro per Syrios tibi tumores. v. 2 scr. ἰχθὺν
ἐκεῖ καὶ — οἰδῶσιν, ut apodosis incipiat ab ἔλαβον.

545

Lucianus Pseudolog. 4 παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προ-
λόγων εἰς ὃ Ἐλεγχος, φίλος Ἀληθεία καὶ Παρρησία, θεὸς οὐχ ὁ
ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς
τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα εἰδότης καὶ σαφῶς διεξιόντος
ὅποσα ὑμῖν σύννοιδεν. idem De conser. hist. 41 τοιοῦτος ὁ συγ-
γραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀλη-
θείας φίλος, ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκά-
φην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Aphthonius Prog. 11 (p. 45, 1 Spengel.)
προσωποποιία, ὅταν ἅπαντα πλάττηται, καὶ ἦθος καὶ πρόσωπον ὥσπερ
ἐποίησε Μένανδρος Ἐλεγχον. Hermogenes Prog. 9 (p. 15, 44
Spengel.) προσωποποιία, ὅταν πράγματι περιτιθῶμεν πρόσωπον,
ὥσπερ ὁ Ἐλεγχος παρὰ Μενάνδρω. Theon. Prog. 68, 21 προσω-
ποποιίας τί ἂν εἴη παράδειγμα κάλλιον. . . τῶν Μενάνδρου δραμάτων.
cf. etiam Doxopatr. Walz. Rhetor. II 646, 21. Cramer. Anecd.
Par. I 398, 22 Μενάνδρου φίλος ἀλήθεια καὶ θεοὶ παρρησία, quae
corrigenenda sunt ex superioribus. Ἐλευθερία, Παρρησία, Ἐλεγχος
cum Veritate coniunguntur Lucian. Pisc. 17. Apost. 16, 10 τὰ
σῦκα σῦκα λέγω καὶ τὴν κάρδοπον (κάρδοπον) ἐπὶ τῶν τὰ ἀληθῆ
λεγόντων ἀνεπιφθόνως. 15, 95 b τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην
λέγει. cf. adesp. 227. Mein. ed. min. xxi. Fritzsche. Lucian. I
p. 90, quocum ex parte tantummodo consentio. — his omnibus con-
latis Menandrum sic fore scripsisse arbitror (ac v. 1. 2. 7 sic iam
Meinekus):

"Ελεγχός εἰμ' ἐγώ,
 ὁ φίλος Ἀληθεία τε καὶ Παρησιία
 Ἐλευθερία τε (συγγενέστατος) θεός,
 μόνοισιν ἐχθρὸς τῶν βροτῶν τοῖς τὴν ἐμὴν
 ὅ γλῶτταν δεδιόσι, πάντα τ' εἰδὼς καὶ σαφῶς
 διεξιὼν ὑπόσα σύνοιδ' ὑμῖν (κακά),
 τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Elenchus prologi est, non fabulae nomen. sic Philemo *Aëra*, poeta anon. (adesp. 154) Φόβον προλογίζοντα fecerat, Afranius *Σοφίαν* (*Sapientiam*), Plautus *Arcturum*, *Auxilium*, *Larem familiarem*, *Luxuriam*, *Inopiam* cet.

546

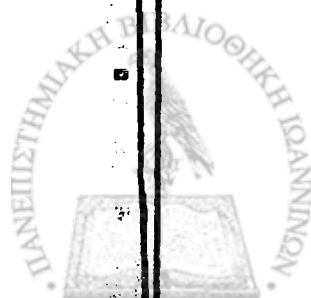
τοὺς τῆς γαμετῆς ὄρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
 τὴν αὐλίαν· πέρασ γὰρ αὐλείος θύρα
 ἔλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας·
 τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τε τὴν ὁδὸν τρέχειν,
 ὅ ἔτι λοιδορουμένην, κυνὸς ἐστ' ἔργον, ῥόδη.

Stob. Floril. 74, 11 Μενάνδρου Α. Harpocrat. αὐλείος ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ὡς δηλοῖ Μένανδρος. 2. διὰ τὴν αὐλὴν λίαν AVoss. τὴν αὐλίον Pors. Kidd. 387. αὐθαδέα Bentr. (del. διὰ τὴν). τὴν αὐλίαν (αὐλίον) del. Cob. N. 1. 76. 7. deinde αὐλείος B Bentr.] αὐλίος. ὄρος γὰρ αὐλείος θύρα Cob. ibid. 178. ὄρους ὑπερβ. γ. | τοὺς τῆς γαμετῆς· πέρασ γὰρ κτλ. Nauck. cf. tamen Aristoph. fr. 255. Pac. 982. 5. ἔστεργον ῥόδη Voss. Hens. ac ῥόδη etiam A. κυνὸς κτλ. om. B.

ad Ἱέρειαν propter ῥόδης nomen referebat Clericus, incerta prorsus coniectura. cf. Philem. 84.

547. 548

πάντες μὲν οἱ Θραῖκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται
 ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι
 ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος), οὐ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
 ἐσμέν.
 ὅ γαμεί γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δέκ' ἢ
 ἔνδεκα γυναικίας, δώδεκ' ἢ πλείους τινές.
 ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκῶς τις ἢ,
 καταστροφὴ γῆς, ἀνυμέναιος ἄθλιος,
 ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Strabo 296. 7 λέγει Μένανδρος περὶ αὐτῶν (τῶν Γετῶν), οὐ πλάσας, ὡς εἰκός, ἀλλ' ἐξ ἱστορίας λαβῶν. πάντες — ἐσμέν. καὶ ὑποβὰς μικρὸν τῆς περὶ τὰς γυναῖκας ἀκρασίας τίθησι παραδείγματα γαμεῖ κτλ. 5. εἰ μὴ δέκ' ἢ Salmasius Exerc. Plin. 112 a] οὐδέκ' ἢ. 6. δώδεκ' ἢ Porson.] δώδεκά τε. δώδεκά τις πλ. Vatic. δωδεκέτις Ven. Mosq. 7. τις ἢ K.] τύχη. 8. γῆς K.] τις. τύχη | καταστροφῆς τις Tyrwhitt. ἄθλιος] ἥθεος Naber. Mnem. nov. VIII 421. at eo nomine numquam ni fallor in malam partem utuntur. fortasse verba sic transponenda sunt ἄνυμφος οὗτος, ἄνυμέναιος κἄφιλος (adfinibus carens), καταστρ. γ. ἐπικαλ. — καταστροφή γῆς perniciosae vocatur, ut δὴ ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων Antigone et Ismene dicuntur Soph. Ant. 533.

549

ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε τὴν ἀλυπτίαν
αἰτοῦ παρὰ θεῶν, ἀλλὰ τὴν μακροθυμίαν.
ὅταν γὰρ ἄλυπος διὰ τέλους εἶναι θέλῃς,
ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι τιν' ἢ τάχα δὴ νεκρὸν.
ὁ παρηγόρει δὲ τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν.

Compar. Men. et Phil. 362 Μένανδρος περὶ λογισμῶν (Studemund Men. et Philist. comp. 201 sq. p. 34). v. 1—4 om. poetae nomine Boisson. Anecd. I 126. 1. τὴν om. Boiss. 2. αἶτι Boiss. θεῶν Heinsius] θεοῦ. τὴν add. Dobr. Adv. II 285. μακροθυμεῖν σε χρὴ Boiss. 3. ὅταν δ' Bentr. ἐπὶ δὲ ἄλ. Boiss. ἐὰν δ' Dobr. 4. σ' εἶναι τιν' Mein.] σε εἶναι. ἢ γὰρ σε θεὸν εἶναι δεῖ ἢ τάχα νεκρὸν Boiss. ἐὰν δ' ἄλυπος — ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι γὰρ Nauck. ἄνθρωπον ὄντ' οὐδ. τ. ἄλ. | αἰτεῖν π. θ., ἀλλὰ μακροθυμεῖν σε χρὴ | παρηγορεῖν τε τὰ κ. δι' ἐτ. κ. | ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι γὰρ ἢ τάχα δὴ ν. | ἐὰν ἄλυπος κτλ. H. Jacobi Progr. Posn. 1861, 11 conl. Babr. 30, 10 ἢ γὰρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις et epigrammate in Epicharmum composito Bergk. Poet. lyr.² 456 εἰμὶ νεκρὸς κτλ. — mihi παρηγορεῖν τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν non videtur defendi posse exemplo Philem. 234. nam si 'calamitates calamitatibus solvuntur eo quod mala malis consolantur' i. e. in oblivionem ducunt, idcirco non recte homo ipse mala malis consolari iubetur. fortasse scr. παρηγόρει τε τὰ κακὰ ἀεὶ διακαρτερῶν, qui versus post v. 2 inserendus est.

550. 551

ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου

ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιστέον
εἶναι βίον βλάπτουτα χρηστὸν . . .
· . . .
ἅπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν . . .

Clemens Alex. Strom. 5, 14, 130 Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀγαθὸν ἐρμηνεύων τὸν θεόν, φησὶν ἅπαντι — χρηστὸν. εἶτα ἐπιφέρει ἅπαντα — θεόν, ἥτοι πάντα θεὸν ἀγαθὸν λέγων ἢ ὕπερ καὶ μᾶλλον ἐν πᾶσι τὸν θεὸν ἀγαθόν. cf. Eusebius Praep. ev. 13 p. 403. v. 1—3 (ἀγαθός) Plutarchus Mor. 474b ὡς ὁ Μένανδρός φησιν κτλ. v. 1. 2 Ammianus Marc. 21, 14 *in lucem editis hominibus cunctis . . . quaedam . . . numina sociari . . . auctores docuere praeclari: inter quos est etiam Menander comicus, apud quem hi senarii duo leguntur* κτλ. Stobaeus Ecl. 1, 5(4), 4 Wachsm. Μενάνδρου (adscr. ad ecl. 3, cf. Wachsm.). Schol. Theocr. 2, 28 Μένανδρός φησι 'δαίμων — γινομένῳ' (γενομένῳ) Ambros. Ziegler. p. 21.

1. ἅπαντ' ὁ δ. FP Stob. συμπαρίστανται Clem. Stob. Schol. Theocr. Vat. 4. 5. P (2835). συμπαραστατεῖ Plut. 4. in exitu οὐδένα ex Eurip. Iph. T. 391 οὐδένα γὰρ οἶμαι δαμόνων εἶναι κακόν addit Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 15. 5. ἀγαθὸν οἶομ' εἶναι Dobr. Adv. II 284. ἅπαντα δ' ἡγοῦμ' ἀγ. εἶναι τὸν θεόν K. 'deum in omnibus bonum esse existimo'. — 1. Soph. El. 916 τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παρίστανται. Senec. Epist. 110 *unicuique nostrum paedagogum dari deum. de sententia* cf. Heindorf. Plat. Phaed. 107d. Lehrs Pop. Aufs. 169. 70.

552

ὦ γῆρας ἐχθρὸν σωμάτων ἀνθρωπίνων,
ἅπαντα σὺλῶν τὰ καλὰ τῆς εὐμορφίας,
καὶ μεταχαράττον τὴν μὲν ἀνδρίαν μελῶν
εἰς τὰ πρεπέες, τὸ δὲ τάχος εἰς ὕκνον πολύν.

Compar. Men. et Phil. 357 Μένανδρος περὶ γήρωσ (Studemund. Men. et Phil. Comp. 35 sq. p. 21). 2. τὰ add. Mein. 3. μεταχαράττον Mein.] μεταχαράσσον. ἀνδρίαν] ἀρμονίαν Bergk. ἀγλαίαν Mein. 4. τὰ πρ. Bentl.] ἀπρ. qui apud Studemundium sequuntur versus duo, huc certe non pertinent.

553

ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
πάντως παθεῖν πονηρὸν ἢ μαθεῖν σε δεῖ·
ἐὰν ἀγαθοῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
ὡς προσδιδάσκεις ἀγαθὰ καὶ προσμανθάνεις.

Compar. Men. et Phil. 361 *Μένανδρος περὶ γειτονίας* (Studemund. Men. et Phil. comp. 133 sq. p. 28). Boisson. Anecd. I 151, ubi v. 4 prorsus corruptus. 1. 3. ἔσῃ] γένῃ Mein. ed. mai. 2. τι παθεῖν Dobr. Adv. II 285. ποιεῖν πονηρὸν ἢ παθεῖν τι δεῖ K. 3. ἐὰν δ' ἄρ' Grot. ἐὰν ἀγ. δὲ Rutgers. ἐὰν δικαίου Heinsius. 4. ὡς] καὶ Dobr. ὡς K. ἀγαθὰ Grot.] τὰ ἀγαθὰ. προσμανθάνεις] fortasse προσλαμβάνεις. cf. 564, 3.

554

οὐκ ἐκ πόντων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
ζητοῦμεν ᾧ πιστεύσομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἶετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος, ἂν ἔχη φίλου σκιάν;

Plutarchus Mor. 479 c ὁ *Μένανδρος* ὀρθῶς κτλ. v. 4 idem Mor. 93 c τὸν παρὰ τῷ *Μενάνδρῳ* νεανίσκον ὑπερφυῶς ἐπαινοῦμεν εἰπόντα θαυμαστὸν ὅσον νομίζειν ἀγαθὸν ἕκαστον, ἂν κτλ. 3. οὐ Grot.] οὐ. idem per interrogationem haec efferri iussit. cf. Madvig. Advers. crit. I 642. Cobet. V. 1.² 380. N. 1. 90. 'nonne quærimus? nonne quisque putat?'

555

ὀχληρὸν ὁ χρόνος ὁ πολὺς. ᾧ γῆρας βαρὺ,
ὡς οὐδὲν ἀγαθόν, δυσχερῆ δὲ πόλλ' ἔχεις
τοῖς ζῶσι καὶ λυπηρά. πάντες εἰς σὲ δὲ
ἐλθεῖν ὅμως εὐχόμεθα καὶ σπουδάζομεν.

Stobaeus Floril. 116, 8 *Μενάνδρου* A. 1. ᾧ B] τὸ. βαρὺ] βαθύ Mein. 3. τοῖς ζῶσι] βροτοῖσι K. nam prorsus aliter of ζῶντες et τὸν ζῶντα Philem. 71, 12. 133, 3.

556

ἐνεγκ' ἀτυχίαν καὶ βλάβην εὐσχημόνως.
τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος, οὐκ ἐὰν
ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἴμοι λαλῆ,
ἀλλ' ὅς τά γ' αὐτοῦ πράγματ' ἐγκρατῶς φέρει.

Stobaeus Floril. 108, 31 *Μενάνδρου* A. 2. οὐκ ἐὰν — λαλῆ Mein.] οὐκ ἄνω — λαλεῖ. οὐχ ὅς ἂν B. 3. ἀνασπάσαντα — λαλεῖν H. Stephanus. οἴμοι Gesn.] εἰ μῆ. ἐμοὶ B. 4. τά γ' αὐτοῦ Mein.] τὰ αὐτοῦ.

557

πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας
ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Stobaeus Floril. 10, 3 Μενάνδρου Α. Antonius Mel. 41 p. 65.
Maxim. Conf. 22, 59 p. 602 Combefis. 2. γὰρ] μὲν Max. Conf.
4. ἀλλοτρίοις iure corruptum putabat Mein. male defendit Herwerd.
Obs. crit. 94. fortasse ἐναντίοις.

558

Διονυσίων μὲν ἦν

πομπή
ὁ δέ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν·
ἔπειτα φοιτῶν καὶ κολακεύων ἐμέ τε καὶ
5 τὴν μητέρ' ἔγνω μ'.

Hermogenes De inv. 4, 11 p. 177 Walz. 255, 28 Spengel.
ὅπου δ' ἂν ὁ νοῦς αἰσχροῦ ἦ, τότε χρεῖα τῆς σεμνότητος τοῦ λόγου...
ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. πυθομένου γὰρ τινος κόρης πῶς εἴη διε-
φθαρμένη, σεμνῶς ἀφηγήσατο πρᾶγμα αἰσχρὸν ὀνόμασι βελτίστοις κτλ.
τὸ γὰρ διεφθάρθαι καὶ ὑβρίσθαι σεμνῶς ἔγνω με' εἰπὼν ἐκόσμησε
πρᾶγμα αἰσχρὸν σεμνοτέρῳ λόγῳ συνθέσει. Plautus Cist. 1, 1, 91
per Dionysia mater pompam me spectatum dixit. dum redeo domum
conspicillo consecutust clanculum me usque ad foris. inde in ami-
ciliam insinuavit cum matre et mecum simul, blanditiis, muneribus,
donis. 1. μὲν add. Dobr. fortasse ἦν Διονυσίων. 2. πομπή· πὶ
τὴν θεάν δὲ μήτηρ μ' ἤγαγεν ex Plauto Herwerd. Mnem. n. VI 77.
3. με Vind.] μοι. ἠκολούθησεν Dobr. Adv. II 285] ἠκολούθησε. ὁ
δ' ἐπηκολούθησεν Bernhardy Synt. 98. ὁ δ' ἠκολούθησεν vel ὁ δ'
ἠκολούθει μοι Herwerd. 4. ἐμέ τε καὶ add. Dobr. 5. γινώσκειν
ut lat. cognoscere.

559

λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος·
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια·
λέγουσι δ' αὐτὸν οἱ πάλαι σοφώτατοι
ἄστειον εἶναι φάρμακον.

Compar. Men. et Phil. 362 Μενάνδρος περὶ λόγου (Studemund
182 sq. p. 32). v. 1. 2 Schol. Venet. Hom. II. 15, 393 Μέναν-

δρος γὰρ ἔφη ὡς ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων. ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα, πρὸς τὸ μὴ συγκαταπίπτειν τῷ σώματι τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὑπερορᾶν τὸ βάρος τοῦ σώματος. Schol. Aesch. Prom. 378 (om. auctoris nomine et v. 1 λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἴαται νόσους). cf. 591, 3. monost. 326. 577. 622. 674. Diphil. 117. 1. πάρεστιν ὁ λόγος ἰατρός ἀνθρώπων νοσοῦντι QP. 2. θελκτήρια Schol. Aesch.] ἰάματα QP. 3. σοφώτατα Herwerd. Obs. crit. 93. 4. ἀστίον QP. οἰκεῖον εἶναι φάρμακον τοῖς ἀθλίοις Naber. Mnem. nov. VIII 422.

560

θύων οὐδεπώποτ' ἠδὲξάμην
 ἐγὼ τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν συνοικίαν,
 ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν
 ἔνδον παρ' αὐτῶν, πρᾶγμα χρησιμώτατον.

Schol. Victor. Hom. II. 21, 389 καὶ Μένανδρος (καὶ) τοῦτο (an Εὐνούχῳ?) θύων κτλ. Schol. A οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σῶζεσθαι τὴν οἰκίαν ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ. Philodem. Hercul. vol. VIII col. 10 βλακεύειν φραστέον, εἰ νομίζει (βασιλεὺς) τὴν ἀρχὴν οὕτως ἀσφαλεστέραν ἔξειν, ὡς καὶ τῶν ἰδιωτῶν τινες ἐὐκταῖον ὑπονοοῦσιν οἰκετῶν εἶναι στάσιν. cf. Buecheler. Mus. Rhen. XXXXII 200. 2. συνοικίαν Fiorillo Herod. Att. 161] οἰκίαν. τὸ σῶζειν τὴν ἐμὴν Δ' οἰκίαν Buecheler. 3. παρέλειπον Mein. ἀλλ' οὐ παρέλιπον Buechel. 4. αὐτῶν (αὐτ.) Bothius] αὐτῶ. αὐτῶ Buechel.

scrib. θεοῖσι θύων — ἔγωγε σῶζειν — ἀλλ' ἢ παρενεύρων οἰκετῶν θεῖναι (τοὺς θεοὺς) στάσιν. atque ἀλλ' ἢ etiam Ellis Journ. philol. X 21. multo violentius Herwerd. Obs. crit 94. — Plut. Cat. mai. 21 (Mein. 1) ἀεὶ στάσιν τινὰ ἔχειν τοὺς δούλους ἐμηχανᾶτο καὶ διαφορὰν πρὸς ἀλλήλους, ὑπονοῶν τὴν ὁμόνοιαν καὶ δεδοικώς.

561

τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν
 πρῶτον ἐνυφαίνουσ'· εἶτα μετὰ τὴν πορφύραν
 τοῦτ' ἔστιν οὔτε λευκὸν οὔτε πορφύρα,
 ἀλλ' ὥσπερ ἀύγῃ τῆς κρόκης κεκραμένη.

Athenaeus 2, 162. 3. Dindorf. Μένανδρος πάλιν κτλ. 2. ἐνυφαίνουσιν C. 4. τῇ κρόκῃ Mein. — cf. Aristoph. fr. 712. Plin. N. h. 35, 29 tandem ars . . . invenit lumen atque umbras, differentia colorum alterna vice sese excitante. postea deinde adiectus est

splendor, alius hic quam lumen. quod inter luce et umbras esset adpellaverunt tonon, commissuras vero colorum et transitus harmogen.

562

πῶς δὴ τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;
'μεσαγκύλω.' πῶς πρὸς θεῶν; 'ἐπὶ κλίμακα
πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων.' ἐγὼ μὲν δεικνύω
ἔσπουδακῶς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμνηστήρισαν.

Plutarchus Mor. 547 c ἔνιοι δὲ κακοήθως οἶόν τι δέλεαρ μικρὸν εὐλογίας ὑποβάλλοντες ἐκκαλοῦνται τὴν περιαντολογίαν· οἱ δὲ προσπυνθάνονται καὶ διερωτῶσιν ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τὸν στρατιώτην, ἵνα γελᾶσσι κτλ. v. 4 Tryphon De tropis 21 (VIII 759 Walz. 205, 23 Spengel. cf. Bachm. Anecd. II 423. 4) μνηστηρισμὸς ἐστὶ τὸ μετὰ ποιᾶς κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μνηστήρων γινόμενον, ὥσπερ καὶ Μένανδρός φησιν 'οἱ δὲ ἐμνηστήρισαν'. 1. πῶς] τῷ, i. e. τίνι, K.: nam respondet μεσαγκύλω et tum demum alter interrogat πῶς; δὴ add. cod. Duebn. 2. κλίμακι vel -ος Mein. πρὸς κλίμακα | ἐπὶ τεῖχος Bachmann. Coniect. Arist. 82. 3: sed quae ad tuendam coniecturam attulit non magni sunt pretii.

ad Colacem refert Cobet. V. 1.² 317. sed cf. 58. Lucian. Dial. meretr. 9 et 13. narrat parasitus quomodo in convivio militem ad stultam magniloquentiam provocaverit eoque risum eorum qui aderant excitaverit. δεικνυμι ἔσπουδακῶς est 'serium vultum ostendo quasi his omnibus' militis narrationibus 'habeam fidem'. Cobet. 4. Pollux 2, 78 μνηστηρίζειν . . . τῷ μνηστήρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν . . . καὶ τὸν εἴρωνα ἔνιοι μνηστήρα καλοῦσιν. Phot. μνηστηρίζει· ἐξουθενεῖ. Hesych. μνηστηρίζει· χλευάζει, καταγελά.

563

ταύτας μεγίστας ἀποτίνω ᾿γὼ συμβολάς.
σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος
τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφά τε καὶ στρατηγικά.
οἶος δ' ἀλαζῶν ἐστὶν ἀλιτήριος.

Plutarchus Mor. 547 cd καὶ κόλακι καὶ παρασίτῳ δύσοιστον ἐν χρεῖα καὶ δυσκαρτέρητον ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων πλούσιός τις ἢ σατράπης ἢ βασιλεύς. καὶ συμβολάς ταύτας ἀποτίνειν μεγίστας λέγουσιν, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. v. 1 ex Plut. add. K., inserto ᾿γὼ. 3. τὰ σκωμμάτια Mein. κομπάσμαθ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 26, incertum relinquens quomodo versus absolvendus esset. τὰ σκωμμάτια Herwerd. Mnem. nov. VI 78. cum deminutivum de magniloqua

militis oratione aptum non esse videatur, scribo τὰ σκέμματ' ἀεὶ τὰ σοφὰ καὶ στρ. — proclive est ad *Colacem* vel ad *Thrasyleontem* haec referre, sed non minus incertum.

564. 565

8

καίτοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν
χάριν παρὰ γυναικὸς κομιεῖσθαι; μὴ μόνον
κακόν τι προσλάβοιμι, καὶ κάλλιστ' ἔχει.
οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται πιστὴ χάρις.

Stobaeus Floril. 73, 40 *Μενάνδρου* A. καίτοι] καὶ γε A Voss. Hens. τί add. Bentr. 2. χάριν κομιεῖσθαι παρὰ γ. Bothius multo ante Cobet. N. l. 87. μὴ μόνον] μὴ μὲν οὖν Valck. 4. πιστὴ Bentr.] πλείστη.

v. 4 a reliquis separatum Euripidi tribuit Dobr. Adv. II 282. cuius rei necessitatem non video. fortasse alteri personae adscribendus est.

566

χαλεπόν, Παμφίλη,
ἐλευθέρα γυναικὶ πρὸς πόρνην μάχη.
πλείονα κακουργεῖ, πλείον' οἶδ', αἰσχύνεται
οὐδέν, κολακεύει μᾶλλον.

Palladius Vita S. Chrysost. p. 142 ed. Big. δεινὸν κολακεία, κατὰ τὸν κωμικὸν *Μένανδρον*, μετὰ δυστροπίας συγκεκλωσμένη, καθὼς λέγει κτλ. v. 1. 2 Cyrillus In Iul. 7, 229 a. 1. Παμφίλη Pallad.] Πάμφιλε. 2. μάχεσθαι Pallad. 3. πλείονα οἶδεν, πλείονα κακουργεῖ vulgo. corr. Dobr. Adv. II 284. πανουργεῖ K. siquidem meretrix virum non aperte κακουργεῖ, ac si id faceret, eo inferior esset uxore. 4. οὐδέν Dobr.] οὐδένα. — rectius Παμφίλη. conqueritur enim mulier cum muliere.

567

οἶμοι τάλας ἔρωγε. ποῦ ποθ' αἰ φρένες
ἡμῶν ἐκεῖνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι
τὸν χρόνον, ὅτ' οὐ ταῦτ', ἀλλ' ἐκεῖν' ἠρούμεθα;

Plutarchus Mor. 450 c ὁ Χρῦσιππος εἰπὼν ὅτι τυφλὸν ἐστὶν ἡ ὁργή . . . χρῆται μάρτυρι τῷ *Μένανδρῳ* λέγοντι κτλ. 1. ποθ' αἰ Grot. Exc. 755] ποτε. 3. ὅτ' add. Meziriac. οὐ ταῦτα, i. e. non sana consilia, sed insana.

568

οἶος δὲ καὶ τὴν ὕψιν εἶναι φαίνεται,
ἀφ' οὗ τοιοῦτος γέγονεν, οἶον θηρίον.
τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοῦς ἡμᾶς ποιεῖ.

Sextus Emp. Pyrrh. Hypot. 1, 108 ὁ Μένανδρος ἔφη κτλ. 3. cf. 19 et 463. tales sententiae pluribus comoediis aptae sunt. 'haec dici videntur de adolescentulo in nequitiam prolapso. dum virum probum, ait, putavi esse, pulcher mihi visus est. at ex quo improbum et nequam se esse ostendit, quam foedus videtur. ipsius igitur formae gratia ab honestate pendet.' Bentl.

569

Γλυκέρα, τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη,
ὁμωμοκῶς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Priscianus 18, 247 Attici ὀμνυμι θεούς. Menander κτλ. codicum varietatem enotavit Hertz. 3. ΓΑΥΚΕΡΑ. ὁμώμοκας G. A. Hirschig. Ann. crit. 26. adversatur quodammodo Alciphr. 2, 3 init. (H. Iacobi V CCLXXIII) μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὤμοσα πολλάκις κτλ.

570

κἂν σφόδρα σαφῶς εἰδῆς τι, τὸν κρύπτοντά σε
μηδέποτ' ἐλέγξης· δύσκολον πρᾶγμα ἔστι γὰρ
ἂ λανθάνειν τις βούλεται ταῦτ' εἰδέναί.

Stobaeus Floril. 3, 4 Μενάνδρου cod. Mend. cf. Mein. Stob. III LIII. deest in A. 1. τι om. ed. Bas. 2. πρᾶγμα ἔστι γὰρ Mein.] γὰρ πρᾶγμα ἔστι. γὰρ πρᾶγμα αἰεὶ Iacobs. Add. Ath. 47. πρᾶγμα ἔφην Gesner.

571

ὅταν ἕτερός σοι μηδὲ ἐν τέλειον διδῶ,
δέξαι τὸ μόριον· τοῦ λαβεῖν γὰρ μηδὲ ἐν
τὸ λαβεῖν ἔλαττον πλεῖον ἔσται σοι πολὺ.

Stobaeus Floril. 3, 23 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 8, 27 p. 557 extr. Combefis. 1. τέλειον Bentl.] πλέω A. πλέον Trinc. μηδὲν πλεῖον et 2. μηδὲν Max. Conf.

572

ὅταν τι πράττης ὄσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
 πρόβαλλε σαντῶ, τοῦτο γινώσκων ὅτι
 τόλμη δικάια καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Stobaeus Floril. 7, 4 Μενάνδρου A. 2. πρόβαλλε σαντῶ A] πρόβαλλ' ἑαυτῶ. Demosth. 18, 97 ἀγαθὴν προβαλλόμενος ἐλπίδα. — 3. cf. Aesch. Pers. 742.

573

ὄργῃ παραλογισμὸς ποτ' οὐδεὶς φύεται.
 αὕτη κρατεῖ νῦν· ἂν δὲ μικρὸν παρακμάσῃ,
 κατόψεται τί μᾶλλον ἔστι συμφέρον.

Stobaeus Floril. 20, 3 Μενάνδρου Trinc. deest in A. 1. φύεται] φαίνεται Grot. ὄργῃ λογισμὸς γάρ ποτ' οὐδεὶς φύεται Dobr. Adv. II 280. ὄργῃ, πάτερ, λ. οὐδ. φύεται Mein. 3. τί μᾶλλον ἔστι Cobet. N. l. 88] τι μᾶλλον εἰς τὸ. τις μᾶλλον εἰς τὸ Dobr. — de absente aliquo irato narrat qui loquitur.

574

εἰ καὶ σφόδρ' ἀλγεῖς, μηδὲν ἠρεθισμένος
 πράξης προπετῶς· ὄργῃς γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν
 ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ.

Stobaeus Floril. 20, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 19. 20) A. Philistioni tribuit Antonius Mel. 78 p. 134. at Menandro etiam Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Combefis. 2. τι προπετῶς A. γὰρ om. Arsen. 3. τὸν εὔ φρονοῦντα Cobet. N. l. 90. qua coniectura caesura corrumpitur. ac bene hic φρονοῦντα, sive ratione praeditum sive sapientem interpretaris. — ἐν ταῖς ταραχαῖς 'in ipso adfectus aestu.' Meinek. 1.

575

σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα ὅσα σοι πρέπει,
 ἐμὲ δὲ ποιεῖν τὸ καθήκον οὐχ ὁ σὸς λόγος,
 εὔ ἴσθ' ἀκριβῶς, ὁ δ' ἴδιος πείθει τρόπος.

Stobaeus Floril. 37, 5 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 57, 113 p. 665 Combefis. Anton. Mel. 97 p. 159. 1. πάντα ταῦθ' ὅσα(ἂ) Gaisf. ὅσα Trinc. ὅσα ceteri. ταῦθ' ὅποια, ταῦθ' ὅσα σοι, πάτερ, et in Stob. ταῦτά πως ὅσα Mein. ταῦθ' ἂ σοι δοκεῖ πρέπειν K. 2. οὐ et 3. ἴσθι Max. Conf.

576

οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπιπονώτερον·
τὴν ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἁμαρτίαν
εἰς μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 42, 4 *Μενάνδρου* Voss. Hens. et Trinc. *Εὐριπίδου Ἀλεξάνδρου* A. *Εὐριπ. Ἀλεξ. ἢ Μενάνδρου* B. at lemma *Εὐρ. Ἀλ.* pertinet ad 42, 3 (fr. 57 N.). Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combefis. Antonius Mel. 53 p. 79. 1. ἔστ' ἐπιφθονώτερον Herwerd. Mnem. nov. VI 78. 2. ἐν om. Trinc. 3. εἰς Salmas.] ἀελ. δεῖ Dindf.

577

ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχύ,
ἤτοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστὶ τοὺς τρόπους,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

Stobaeus Floril. 42, 6 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combefis. Anton. Mel. 53 p. 79. 2. ἐστὶν αὐτὸς Voss. Hens. τοῖς τρόποις Max. Conf. τὸν τρόπον Ant.

578

δεῖ τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἰρούμενον
τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπίφθονον,
ἤθει δὲ χρηστῶ συγκεκραμένην ἔχειν.

Stobaeus Floril. 45, 8 *Μενάνδρου* A. 'sententia cothurno quam sacco dignior.' Mein. at interdum etiam nova comoedia res publicas attingit.

579

ἢ νῦν ὑπὸ τινῶν χρηστότης καλουμένη
μεθῆκε τὸν ὄλον εἰς πονηρίαν βίον·
οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

Stobaeus Floril. 46, 11 *Μενάνδρου* A. 1. τινῶν AVoss.] τινος. 2. μεθῆκε] μετέθηκε G. A. Hirschig. Ann. crit. 26. 'cf. Cobet. N. I. 87. πονηρίαν Gesner] ἀπορίαν.

580 ✓

τί διακενής εἶ χρηστός; ὁ δεσπότης
αὐτὸς ἀπολλύει πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνεις,
σαντὸν ἐπιτρίβεις, οὐκ ἐκείνον ὠφελεῖς.

Stobaeus Floril. 62, 10 *Μενάνδρου* A. 1. εἰ γὰρ ὁ Iacobs. Lect. Stob. 101. 2. sic AB. ἀπολάυει Gaisf., quod apud comicos semper cum genet. coniungitur. ἀπολάπτει Iacobs. at *de suo* aliquid ἀπολάπτειν ineptum est. cf. Arist. Nub. 811. λαμβάν (superscr. ss) A. λαμβάνη B. 3. σαυτὸν Grot.] σεαυτὸν. Hanovii ratio (Exerc. crit. 126. 7) non est probabilis, nisi quod recte inprobat εἰ γὰρ. sententia manifesto haec est: 'si erus sua sponte omnia profundit, non iniustum est te tibi quantumcumque potes vindicare.' itaque scr. ὅταν ὁ δεσπ. αὐτὸς ἀποβάλλῃ πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνῃς, σαυτὸν ἐπιτρ. — ὠφελῶν. cf. Arist. Eccl. 811. Diphil. 32, 6.

581

ἔμοι πόλις ἐστὶ καὶ καταφυγὴ καὶ νόμος
καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτῆς
ὁ δεσπότης. πρὸς τοῦτον ἓνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

Stobaeus Floril. 62, 34 *Μενάνδρου* A.

582

πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα·
τὰ μετὰ γυναικὸς δ' εἰσιόντ' εἰς οἰκίαν
οὔτ' ἀσφαλῆ τὴν κτῆσιν οὔθ' ἑλαρὰν ἔχει.

Stobaeus Floril. 68, 28 *Μενάνδρου* A. v. 2. 3 idem 72, 7 *Μενάνδρου* A. 2. τὰ μετὰ γ. δ' Porson. Adv. 289] τὰ δὲ μετὰ γ. δὲ om. 72. 3. οὐκ-οὐδ' 72. — τὸν καλῶς εὐδαίμονα, ut 145. Theopomp. com. 34. Cratin. min. 4.

583

ὅταν πένης ὢν καὶ γαμεῖν τις ἐλόμενος
τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχεται χρήματα,
αὐτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει.

Stobaeus Floril. 70, 5 *Μενάνδρου* A. 2. μετὰ] παρὰ Voss. Hens. μετὰ τῆς (om. τὰ) γ. Cobet N. l. 87. at cf. 582. fortasse cum Eur. Suppl. 876 φίλων δὲ χρυσὸν . . . οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον scribendum εἰσεδέχεται.

584

δύ' ἔσθ' ἃ κρῖναι τὸν γαμεῖν μέλλοντα δεῖ,
ἦτοι προσηνη γ' ὅψιν ἢ χρηστὸν τρόπον·
τὴν γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 70, 7 *Μενάνδρου* A. 1. ἔσθ' ἂ Bentl.] ἔστι A Voss. ἔστ' ἂ rel. 2. *προσηνῆ γ'* anonymus ap. Mein.] *προσηνήν* A Voss. cf. exempla congesta ab Elmsl. Eur. Med. 1263 et Thucyd. 2, 40 ἦτοι κλίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς. non intellego pertinaciam Cobeti N. l. 58. 62 quod optimi scriptores probum Atticumque iudicarunt poetis comicis concedere nolentis. *προσηνῆς ὕψις ἢ χρηστὸς τρόπος* Bentl., quod transpositis v. 2. 3 recipit O. Hense Lect. Stob. 36. 7. 3. *πρὸς*] *παρὰ* Voss.

585 12

ὅστις γυναῖκ' ἐπίκληρον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν
 πλουτοῦσαν, ἦτοι μῆριν ἐκτίνει θεῶν,
 ἢ βούλετ' ἀτυχεῖν μακάριος καλούμενος.

Stobaeus Floril. 72, 11 *Μενάνδρου* A. 3. ἡγούμενος, sed in mrg. ab eadem manu *καλούμενος* Voss. Hens.

586

αἰσχύνομαι τὸν πατέρα, Κλειτοφῶν, μόνον.
 ἀντιβλέπειν ἐκείνον οὐ δυνήσομαι
 ἀδικῶν, τὰ δ' ἄλλα ῥαδίως χειρώσομαι.

Stobaeus Floril. 79, 14 *Μενάνδρου* A. 2. πρὸς ἐκεῖνον Naber. Mnem. nov. VIII 423. 3. ἀδικῶν Bentl.] ἀδίκως. ἀδεῶς Grot. *χειρώσομαι* ut haud raro apud Sextum Empiricum: veluti 392, 3 Bekk. οἱ τὰς πρώτας τῶν πραγμάτων ὑποθέσεις χειρωσάμενοι. cf. Anaxandr. 33, 16.

587

ὑπερήφανόν που γίνεθ' ἢ λίαν τρυφή,
 ὃ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
 εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Stobaeus Floril. 93, 22 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 21) A. ac *Μενάνδρου* Voss. Hens. fol. 93 v. 1. *που* om. Trinc. 3. τὸ om. A. verba extrema Herwerdenus Mnem. VI 78 aut Menandro abiudicanda aut cum μένοντα a quo proximus versus inceperit coniungenda censet. sed οὐκ ἐν ᾧ κτλ. paullo insolentius dixit pro ἐν ᾧ τὸ πρ. οὐκ ἦν.

588

κρεῖττον γάρ ἐστιν, ἂν σκοπῆ τις κατὰ λόγον,
 μὴ πόλλ' ἀηδῶς, ὀλίγα δ' ἠδέως ἔχειν,
 πενίαν τ' ἄλυπον μᾶλλον ἢ πλοῦτον πικρόν.

Stobaeus Floril. 97, 2 *Μενάνδρου* A. 1. *κατὰ τρόπον* Cobet. N. 1. 87. 'κατὰ λόγον non significat εὖ vel ὀρθῶς.' 3. τ' om. codices, unde Meinekius Stob. III xxxv hunc versum fortasse a reliquis separandum putat; praecessisse enim fere θέλουμ' (ἄν) ἔχειν.

589

ἄνευ κακῶν γὰρ οἰκίαν οἰκουμένην
οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἢ τύχη
τούτων δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ' οἱ τρόποι.

Stobaeus Floril. 98, 37 *Μενάνδρου* A. cf. Susar. 4.

590

ᾧ μεταβολαῖς χαίρουσα παντοίαις τύχη,
σὺν ἔστ' ὕνειδος τοῦθ', ὅταν τις ᾧν ἀνὴρ
δίκαιος ἀδίκους περιπέσῃ συμπτώμασιν.

Stobaeus Floril. 107, 3 *Μενάνδρου* A. 2. ὅταν τις ᾧν B] ὅταν οὗτος. αν τις ᾧν om. Voss. Hens. atque ὅτ' ἀνὴρ Arsen.

591

τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
χρεία 'στ' ἰατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου·
λύπην γὰρ εὐνους οἶδε θεραπεύειν λόγος.

Stobaeus Floril. 113, 14 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 13) A. 1. τὸ add. AB. 2. χρεία 'στ' Mein.] χρεῖ' ἔστ'. 3. λόγος monost. 319 (οἶδεν ἰᾶσθαι λ.)] φίλος. cf. 559, 1. — τεθειῖσθαι pro κειῖσθαι Menandri aetate in usum venisse monet Cobet. V. 1.² 312. N. 1. 55.

592

ὅταν ἢ γέρον τις ἐνδεής τε τὸν βίον,
οὐδ' αὖ τὸ θνήσκειν δεινόν, ἀλλ' ἐν τῷ καλῶς
ἐκάτερον αὐτῶν τὴν διάγνωσιν φέρει.

Stobaeus Floril. 121, 10 *Μενάνδρου* A. 1. τοῦ βίου (*victus*) Mein. 1 p. 574. 2. οὐδ' αὖ A] οὐδὲν Zedelius. καλῶ Valck. excidisse quaedam inter v. 1 et 2 Meinekii est suspicio. οὐκ ἔστι τὸ ζῆν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ γλυκὺ | (οὐδ' αὖ κτλ.) supplet Cobet. N. 1. 75. 6. et vivere et mori bonum esse potest: 'id solum discrimen facit utrum eorum bene et honeste possit fieri. si honeste vivere datur, vita est potior: non datur, satius est mori'. Cob.

593

οὐκ ἔστ' ἄπιστον οὐδὲν ἐν θνητῷ βίω,
οὐδ' ἂν γένοιτο. πολλὰ ποικίλλει χρόνος
παράδοξα καὶ θαυμαστὰ καὶ ζώντων τρόποι.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 31 Wachsm. *Μενάνδρου* F (ad mrg. v. 2. 3.) — 2. ποικίλει FP. 3. τρόπον F.

594

ἀδύνατον ὡς ἔστιν τι σῶμα τῆς τύχης·
ὁ μὴ φέρων δὲ κατὰ φύσιν τὰ πράγματα
τύχην προσηγόρευσε τὸν ἑαυτοῦ τρόπον.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 5 Wachsm. *Μενάνδρου*. 1. τύχης Cleric.] ψυχῆς. ἀδύνατον ὄντως ἔστι τοῦνομα τῆς τ. Bentl. ἀδύνατον ὡς vix potuit dicere Menander. — 'fortunam nihil' dicit 'esse nisi inanem quandam imaginem, sine corpore et specie'. Mein. 1, conferens Sueton. Iul. Caes. 77 *nihil esse rem publicam, adpellationem modo, sine corpore et specie*.

595

ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἔστιν ἀχάριστον φύσει.
ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις,
ἦν δεόμενος τότε ἀθάνατον ἔξειν ἔφη.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 9 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 8). v. 1 monost. 34. v. 2 monost. 645. Zenobius 1, 81. Diogenian. 2, 29. Gregor. Cypr. 1, 46. Apostol. 2, 66. Eustathius 982, 47. 1256, 48. Schol. Ven. Hom. Il. 14, 276 (ὁ κωμικός). Auson. Epigr. 134 *nihil homine terra peius ingrato creat... si quid petenti promptus opis impertias, ut misereare, gratia actutum perit*. 1. ἀχάριστος monost. 34. 2. ἅμα τετέλεσται Schol. Hom. 3. ἔξειν L] σγήσειν Usener. v. 2. 3 a 1 separat Mein. ed. min.

596

ἐὰν ἐγὼ φῶ νῦν ἔχειν βακτηρίαν
χρυσῆν, τί μοι σεμνότερον ἔσται τὸ ξύλον;
ἀληθὲς εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, οὐ κενόν.

Stobaei Append. Flor. p. 76, 20 (p. 242, 13 sq. Mein.) *Μενάνδρου*. 2. μοι] σοι Mein. ed. mai. v. 3 a reliquis separavit Moin. in Stob., cuius rei causam idoneam non video.

597

πένητος οὐδέν ἐστι δυστυχέστερον.
ἅπαντα μοχθεῖ κάγρουπνεῖ κάργάζεται,
ἴν' ἄλλος ἐλθὼν μεταλάβη καὶ κτήσεται.

Compar. Men. et Phil. 357 Μένανδρος περὶ πενίας (Studemund 24 sq. p. 20). 1. οὐδέν ἐστι Grot.] ἀνδρὸς οὐκ ἔστι. ἀνδρὸς οὔτι Rutgers. at οὐ τις et οὔτι (pro οὐδεὶς et οὐδέν) non est comicorum. Gregor. Naz. II 210b ἀνδρὸς οὐδέν ἀθλιώτερον. (Nauck. Mélanges grécoromains V 240). 3. τῆς κτήσεως vel κτήσιν τ' ἔχη Mein. κερτημένος Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 v.

1. contrarium dicit Diphil. 104.

598

ἄνθρωπε, μὴ στέναζε, μὴ λυποῦ μάτην·
χρήματα, γυναικὰ καὶ τέκνων πολλῶν σποράν,
ἃ σοι τύχη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο.

Compar. Men. et Phil. 362 (Studemund 195 sq. p. 33. 4). qui apud Studemundium inter v. 1 et 2 interpositi sunt versus tres, eos Menandro adscribere non audeo. 1. μὴ λυποῦ] καὶ λυποῦ? 3. τύχη κέχρηκε Grot.] κερῶρικε τύχη. Plut. Mor. 116 a (cont. Mein.) οὐ δεῖ δυσφορεῖν, ἐὰν ἃ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον (οἱ θεοὶ) ταῦτα ἀπαιτῶσιν.

599

ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως·
αἰὲ δὲ τοῖς παροῦσι δακρυοῖς ἐμποιεῖ
τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

Schol. Euripidis Phoen. 61 πᾶσα γυνή πρὸς θάνατον δειλόν. Μένανδρος κτλ. 1. νοῦν ἔχουσα ABI. νουνεχῶς M. 2. δὲ] γὰρ I. Μένανδρος Dobr. Adv. II 270] μεναν (superscr. δ) M. μὲν ἀνδρὸς ABI.

600

οὐχ ὁ τρόφιμός σου πρὸς θεῶν, Ὀνήσιμε,
ὁ νῦν ἔχων Ἀβροτόνιον τὴν ψάλτριαν,
ἔγρημ' ἔναγχος; ΟΝΗΣ. πάνυ μὲν οὔν.

Schol. Aristot. p. 93, 13 τῷ μὲν ἐρωτηματικῷ ταχεῖα ἔπεται ἢ ἀπόκρισις, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ 'οὐχ — ἔναγχος;' πρὸς ὃ ταχεῖα ἢ ἀπόκρισις εἰπόντος 'πάνυ μὲν οὔν'. om. nomine poetae Walz. Rhet. graec. II 289, 14. VII 3, 27. VIII 496, 6. v. 1 Schol. Aristidis

p. 53 Dind. δύο οὖν ἡ λέξις (τρόφιμος) σημαίνει, καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέντα. θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρου. v. 3 Schol. Apoll. Rhod. 3, 294 ἄγγι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνον. Μένανδρος· ἔγημεν ἔναγχος. ἀντὶ τοῦ νῦν. ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως. 1. σοι Walz. ubique. Ὀνήσιμε Walz.] Ὀνήσιμος Schol. Aristot. 2. Ἀβροτόνιον C. Keil.] Ἀβρότονον.

601

ἔπιτριβουσιν ἡμᾶς οἱ θεοὶ
μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γὰρ τινα
ἄγειν ἑορτήν ἐστ' ἀνάγκη.

Strabo 7, 297 ὕρα πάλιν τὸν αὐτὸν ποιητὴν (Μένανδρον) ἃ λέγει εἰσάγων τὸν ἀχθόμενον ταῖς περὶ τὰς θυσίας τῶν γυναικῶν δαπάναις καὶ λέγοντα κτλ. non ex Misogynæ excerpta esse, ad quem, dubitans sane, Meinekius referebat, ex ipso Strabone concludas. Plant. Mil. glor. 3, 1, 98. 9 (691. 2) confert Lobeck. Agl. II 1039. 40.

602

οὐδεὶς ἐστὶ μοι
ἀλλότριος, ἂν ἧ χρηστός· ἢ φύσις μία,
πάντων, τὸ δ' οἰκεῖον συνίστησιν τρόπος.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 7 Wachsm. (coniunct. cum 391). 3. συνίστησι βίος L. — 'amicitiam contrahunt mores'. ad Περιχειρομένην dubitans referebat Meinekius.

603

οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρί,
ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα
τῶν ἐξ ἑαυτοῦ.

Stobaeus Floril. 75, 9 Μενάνδρου Α. 2. κεύτυχοῦντ' Mein. κεύποροῦντ' Herwerd. Obs. crit. 95. κεύθενοῦντ' K. — de sententia cf. Soph. Ant. 761 sq.

604

πολλοὺς δι' ἀνάγκην γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγὼ
ὅταν ἀτυχήσωσιν γεγονότας, οὐ φύσει
ὄντας τοιούτους.

Stobaeus Floril. 107, 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Α. Μενάνδρου Voss. Hens. 1. δ' ἀνάγκη Β. 2. ἀτυχήσωσι Α.

605

τὸ δ' εὖ φέρειν
ἔστιν τοιοῦτον, ἂν δύνη μόνος φέρειν,
καὶ μὴ 'πίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιῆς.

Stobaeus Floril. 109, 4 Μενάνδρου Α. 2. ἔστιν τοιοῦτον]
ἔστ' Β. 3. ποιῆς Vind. ποιῆς ΑΒ.

606

μανθάνειν·
ὅτου δ' ἂν ἔργου τυγχάνῃς ἄπειρος ὢν,
τὸ πυνθάνεσθαι τῶν κατειδόντων καλόν.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 13 Wachsm. Μενάνδρου. 1. μανθάνειν
seclisit Mein. ut ex ecloga Stobaei 14 iteratum vel (V 109) ex
alio quod periit fragmento relictum. sed fortasse poeta sic fere
dixerat ἀλλ' ἔν τι δεῖ τὸν σωφρονοῦντα μανθάνειν. 2. ὅτου Mein.]
οἶον L. (οἶα rubr. add.).

607

ἕκαστος . . .
κύψας καθ' ἑαυτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα
φυλαττόμενός τε κάμβλέπειν φοβούμενος.

Plutarchus Mor. 133 b τῶν παρὰ τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκων
ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ παρὰ πότον ἐπιβουλενομένων καλὰς
καὶ πολυτελεῖς εἰσάγοντος ἐταίρας, ἕκαστος, ὡς φησι, κύψας
κτλ. idem 706 b παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τῶν συμποτῶν ἕκαστος
ἐπιβουλεούμενος ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ σοβαρὰν τινα παιδίσκην
ἐπάγοντος αὐτοῖς κτλ. 2. καθ' Wyttenb.] ἔς. 3. sic Herwerd. Obs.
crit. 123. καὶ φοβ. ἐμβλ. Plut. versum 3 addi iam Porsonus
iusserat Arist. Av. 705.

608

ἔὰν κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς,
τὸν πατέρα καὶ-σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ.

Artemidorus Onirocr. 2, 5 πλύνειν καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐλέγ-
χειν ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὡς πού καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Suidas πλύ-
νεται. 1. ἦν γὰρ Suid. -- cf. Aristoph. fr. 200. post μου τὴν
γυναῖκα opus erat σοῦ τὸν πατέρα. itaque fortasse λέγῃς καὶ τὸν
πατέρα, σὲ τοὺς τε σοὺς κτλ., ut apodosis incipiat a σέ.

609

Ἥλιε, σὲ γὰρ δεῖ προσκυνεῖν πρῶτον θεῶν,
δι' ὃν θεωρεῖν ἔστι τοὺς ἄλλους θεοὺς.

Clemens Alex. Protr. 6, 68 πεπλανῆσθαι γοῦν ὁ Μένανδρός
μοι δοκεῖ ἔνθα φησὶν κτλ.

610 13

νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ
τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν.

Clemens Alex. Paed. 3, 2, 6 τὴν ξανθίζουσαν τοὺς πλοκάμους
ὁ κωμικὸς Μένανδρος εἶργει τῆς οἰκίας κτλ. 1. ἔρρ' Mein. et Cobet.
N. I. 30. 'viri verba sunt uxorem repudiantis: exi, vade foras.' —
παρατραγωδεῖ. Eurip. Helen. 477 ἀλλ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων. flavus
erinis meretricum erat. Serv. Verg. Aen. 4, 695.

611

ἄπανθ' ὅσα ζῆ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει
τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς.

Plutarchus Mor. 21 c ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε. . . τὴν φιληδονίαν
καὶ ὑπεχαύνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις κτλ.

612

ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος
καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός.

Plutarchus Mor. 25 a Μένανδρος κτλ.

613

καλὸν τὸ Κεῖων νόμιμόν ἐστι, Φανία·
ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς οὐ ζῆ κακῶς.

Strabo 10, 486 Μένανδρος κτλ. προσέτατε γὰρ, ὡς ἔοικεν,
ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι τοῦ διαρκεῖν
τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. Stephanus Byz. Ἰουλίς. . . παρ' οἷς νόμος
ἐτέθη, ὡς Μένανδρος κτλ. ad Κωνειαζομένας referebat Naber. Mnem.
nov. VIII 424, nulla necessitate.

614

κακῶς ἀκούων ὅστις οὐκ ὀργίζεται,
πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει.

Ms. Hercul. I 74 ed. Ox. κακῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσχων ὅστις οὐκ ὀργίζεται, πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει, κατὰ τὸν Μένανδρον. indic. Dobraeus Adv. II 286.

615

ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελής ὑπερβολῆ,
ὁ δ' ἄσωτός ἐστι, πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.

Suidas εὐτελής ἐπ' ἀρετῆς, ὁ φειδωλός, καὶ ὀλιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος κτλ. ita Grotius et Cobet. Conl. crit. 149] καὶ 'ὁ ἄσωτος κτλ.' Suid., tamquam sint duo diversa fragmenta. 1. ἐγὼ μὲν οὖν τις εὐτελής Herwerd. Obs. crit. 96. ἐγὼ μὲν ὀκνηρός K., ut oppos. sit θρασὺς. *Adelphis* tribuit Toupius, sine idonea causa.

616

ἡ δ' εὐπατέρεια φιλόγελως τε παρθένος
Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτ' αἰεί.

Schol. Aristid. p. 301 Dind. παρὰ τὸ (τὸν) κωμικὸν κτλ. λέγει δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. v. 2 Bekker. Anecd. 368, 3 ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ . . . Μένανδρος κτλ. Himer. Or. 19, 3 Νίκη χρυσοπτέρυγε, Νίκη Διὸς τοῦ μεγάλου παῖ, εὐπατέρεια καὶ φιλόγελως (τούτοις γὰρ σε τοῖς ὀνόμασιν ἀγάλλει ἢ ποιήσεις) ἔλεως εἴης καὶ δοίης θῦσαι τὰ νικητήρια. 1. εὐπατέρεια Himer.] εὐπάτειρα D Schol. Ar. non dubitavi Homericam formam retinere. παρθένος Νίκη Mein.] παρθενικά. 2. ἔποιτ' Bekk. An.] εὖ ποτ' Schol. Ar. — miror neminem miratum esse Minervam φιλόγελων. scr. φιλόπολις τε π.

aut ex ultima fabulae parte aut, si v. 2 scribatur ὑμῶν, ex prologo excerptum esse existimat Meinekius.

617

Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες, οὐκ ἀγνώμονες,
καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσίν τινος.

Schol. Aristid. p. 3, 19 Dind. σοφοὺς (τοὺς Ἕλληνας λέγει) καὶ Μένανδρος κτλ.

618

ἄνοια θνητοῖς δυστύχημ' ἀνθαίρετον.
τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην κατατιτᾷ;

Stobaeus Floril. 4, 4. 6 (interposito perperam versu Sophoclis) Μενάνδρου A(bis). Μενάνδρου Voss. Hens. (ad solam ecl. 4). 2. τύχην Gesner.] ψυχῆν. — κατατιτᾷσθαι, in oratione soluta haud rarum, hodie apud comicos quod sciam non exstat.

619

χαλεπὸν γε τοιαῦτ' ἐστὶν ἑξαμαρτάνειν,
ἃ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραχότες.

Stobaeus Floril. 4, 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 6. 7) A. ἄτοπον
— εἰ πεπραχάμεν Naber. Mnem. nov. VIII 423. sed cf. 628. 2.
πεπραγότες Steph.

620

εὐηθία μοι φαίνεται, Φιλουμένη,
τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ δεῖ.

Stobaeus Floril. 4, 28 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 24 extr.
p. 606 Combefis. 1. εὐήθεια Max. Conf. Φιλουμένη Benti.] δηλου-
μένη, etiam Max. 2 ἃ] ὅσα hic quoque B¹. 'intellegere quae
intellegi opus sit, sed non cavere a quibus cavendum sit'.

621

ὁ μὴ φέρων γὰρ εὖ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ
ἀγαθῶν ἀλόγιστός ἐστιν, οὐχὶ μακάριος.

Stobaeus Floril. 4 39 Μενάνδρου A. 2. ἀλόγιστός] ἄλογός
AB. ἄλογός τις Gaisf. οὐχὶ Mein.] οὐ. οὔτοι Benti. ἀλόγιστος οὔτός
ἐστ', οὐ μ. antehac Mein.

622

τὰπίθανον ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
ἐνίοτε μείζω καὶ πιθανωτέραν ὄχλω.

Stobaeus Floril. 12, 8 Μενάνδρου A. 1. τὰπίθανον K.] τὸ
πιθανόν. τὸ ψεῦδος Valcken. Diatr. 258. 2. πιθανωτέραν ὄχλω
Salmas.] πιθανώτερον ὄχλου. 'incredibilia apud multitudinem sacre
plus fidei habent quam vera'. Plut. Phoc. 1 (att. Mein. 1 p. 575)
οὐ πιθανόν ἔσχεν οὐδὲ προσφιλὲς ὄχλω τὸ ἦθος. ἀπίθανος vox est
Platoni philosopho aliisque multis usitata.

623

τοὺς τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίστως βίον
τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.

Stobaeus Floril. 15, 1 Μενάνδρου A. Anton. Mel. 56 p. 83.
Maxim. Conf. 61, 122 p. 672 Combefis. 2. τὸ AB] τῷ. πᾶσιν]
πεινῆν Benti. πάλιν vel πάσχειν Mein. πράσσειν (πράττ.) Ellis Journ.
philol. X 21. cum Benteio facit Cobet. Mnem. VIII 114. 'lau-
dantur primum, deinde male esuriunt qui suas opes stulte et in-
consulte profundunt'. nescio quomodo huic interpretationi obstat

τὸ καλῶς ἀκούειν, quod non videtur significare ab adulatoribus *falso* laudari. si βίος vita est, non vietus, scribam πεσεῖν κακῶς. *gloriae cupiditas* eis qui sine ratione vitam profundunt celeriter mortem adfert.

624

οὐπώποτ' ἐξήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

Stobaeus Floril. 16, 7 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combefis. Anton. Mel. 140 p. 221. Stob. Floril. 93, 20 librarium errore hoc fr. coniungitur cum Antiphan. 259, ubi cf. quae adnotavimus.

625. 626

μὴ πάντοθεν κέρδαιν', ἐπαισχύνου δέ μοι
τό μὴ δικαίως εὐτυχεῖν ἔχει φόβον.

ᾧ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ἐκ φειδωλίας
κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας.

Stobaeus Floril. 16, 8 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 7) A. 1. κέρδαιν' ἐπαισχ. Bentr.] κέρδαινε αἰσχ. μοι] τι Dobr. 3. ᾧ B²] ὁ. — in codicibus male coniuncta separavit Meinekius. 2. ἔχει φόβον, ut 454. Tr. fr. adesp. 462, 1 N. τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον. 3. 'qui propter parsimoniam odium hominum duplo maius quam patrimonium peperit.'

627

οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποτοῦ
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πίνοντος δ' ἡ φύσις.

Stobaeus Floril. 18, 5 *Μενάνδρου* (ad 4) A. Anton. Mel. 68 p. 116. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. 1. πότου Max. Conf. 2. πίνοντος Vind.

628

χαλεπὸν ὅταν τις ὦν πλὴν πλέον λαλῇ,
μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμενος.

Stobaeus Floril. 18, 19 *Μενάνδρου* A. Anton. Mel. 68 p. 116. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. Stobaei titulus est περὶ ἀκρασίας. 1. 'fortasse χαλεπὸν γ' Mein. πλὴν Trine. Gesn. codices. Max. Conf. πρέπει πλειῶν Herwerd. Stud. crit. 90, quod refutatur titulo libri. fort. ἐμπιῶν κενὸν λαλῇ. sic μικρὸν λαλεῖν Philem. 5. 2. κατιδῶν Max. Conf.

629

ἐπίσχεσ ὀργιζόμενος. Β. ἀλλὰ βούλομαι.

Α. οὐδεις γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπειλήφεν, πάτερ.

Stobaeus Floril. 20, 6 Μενάνδρου (μ^ε ut solet) Vind. deest in A. cf. Nauck. Ztschr. f. Alterth. 1855 p. 19. 1. ἀλλ' οὐ?

630

οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον

ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου.

Stobaeus Floril. 20, 20 Μενάνδρου Α. Anton Mel. 78 p. 134. Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Combefis. 2. ἄλλο γ' ἢ Α. Eurip. fr. 1064 N. οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς | ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.

631

οὐδεις ἐφ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ, Πάμφιλε,

σαφῶς, ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὕψεται.

Stobaeus Floril. 23, 3 Μενάνδρου Α. Anton. Mel. 81 p. 140 Σωκράτης, quod natum est ex eo quod praecedit lemmate Σωσι-κράτης. cf. Ritschl. Opusc. I 837. Maxim. Conf. 69, 131 p. 686 Combefis. 1. ἐφ' αὐτοῦ Stephan.] ἐπ' αὐτοῦ. ἑαυτοῦ Herwerd. Obs. crit. 95. τὸ κακὸν Ant. et Maxim. Πάμφιλε om. Ant. 2. ἑτέρου δ' ἀσχ. σαφῶς ὕψεται Ant. et Max. Catull. 22 extr. *suus cuique attributus est error: sed non videmus, manticae quod in tergo est.* (Ellis Journ. philol. X 19.)

632

ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, κὰν ἢ θρασύτατος,

ἢ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 24, 3 Μενάνδρου Α. 1. συνιστορῶν i. e. συνει-δώς. syntaxis qua utitur neque Graecis neque Romanis inusitata.

633

δεῖ τοὺς πενομένους μέχρι ἂν ζῶσιν πονεῖν'

ἀπραξία γὰρ λιτὸν οὐ τρέφει βίον.

Stobaeus Floril. 29, 17 Μενάνδρου Α. Arsenius Viol. p. 177. v. 2 Photius λειτὸν· τὸν πένητα, ὡς ἡμεῖς. οὕτω Μένανδρος. 1. τοὺς γε L. Dindorf. πενομένους Bentl.] γινομένους. μέχρι Voss. Hens.] μέχρις AB. τοὺς πενομένους μέχρι ἂν οὐ Mein. ed. mai.

634

ὁ φθονερός αὐτῷ πολέμιος καθίσταται·
αὐθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις αἰεί.
Stobaeus Floril. 38, 11 Μενάνδρου Α.

635

καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσὶν· ὁ δ' ὄρων τοὺς νόμους
λίαν ἀκριβῶς συκοφάντης φαίνεται.
Stobaeus Floril. 44, 8 Μενάνδρου Α. 1. οἱ νόμοι σφόδρ', ὁ
δ' ἐπιτηρῶν Cobet. Mnem. VIII 127. 2. φαίνεται] γίνεται Cob.
'nam qui hoc faciunt, non videri calumniatores, sed esse solent'.

636

ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς
αὐτὸς πονηρός ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.
Stobaeus Floril. 46, 7 Μενάνδρου Α. 1. ὁ om. Voss. Hens.
fol. 72 r. — 2. κακοῖς Cobet. Mnem. VIII 128. 'nam qui hoc
facit non male credit, sed malis, et sic demum αὐτὸς πονηρός dici-
tur esse. αὐτὸς enim stare non potest, nisi alii improbi opponantur.'
cum adesp. 346 coniungit H. Iacobi Progr. Posn. 1861, 9. ego
non video quid reprehendendum sit in tali sententia: 'qui prius-
quam accurate audiverit condemnat, ipse (non condemnatus qui
malus esse creditur) malus est, male confisus accusatori'.

637

καλὸν γε βασιλεὺς τῇ μὲν ἀνδρείᾳ κρατῶν,
τὰ δὲ τοῦ βίου δίκαια διατηρῶν κρίσει.
Stobaeus Floril. 48, 7 Μενάνδρου Α. 1. ἀνδρεία Α.

638

μὴ τοῦτο βλέψης εἰ νεώτερος λέγω,
ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνδρὸς ἐρῶ.
Stobaeus Floril. 52, 9 Μενάνδρου Α. 1. correptionem vocalis
in τοῦτο βλ. Meinekii novae comoediae exemplis defendit I 295.
cf. add. 8. ed. Theocr. 331. attamen ipse μὴ τοῦτ' ἐλέγξης Stob. III
LXXI. μέμνησθ' Cobet. N. l. 57. 8. 2. ἀλλ' εἰ] ἂν εὔ Cob. φρο-
νούτων — ἀνδρῶν ex cod. Par. (?) Brunck. ἐρῶ] φέρω Bentl. λέγω
Cob. — de sententia cf. Soph. Ant. 728.

639

οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν,
ἀλλ' ὁ τρόπος ἐνίων ἐστὶ τῇ φύσει γέρον.

Stobaeus Floril. 52, 10 *Μενάνδρου* A. Aesch. Sept. 622. Cic. Sest. 52, 111. Pind. Ol. 4, 26. monost. 705 contulit Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 16. Publil. *sensus, non actas invenit sapientiam.*

640

ὅστις στρατηγεῖ μὴ στρατιώτης γενόμενος,
οὗτος ἑκατόμβην ἐξάγει τοῖς πολεμίοις.

Stobaeus Floril. 54, 23 *Μενάνδρου* A.

641 ✓

ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,
ταῖς ἐλπίσιν τάλγεινὰ παραμυθούμενος.

Stobaeus Floril. 57, 1 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 9, post quam eclogam conlocatur 1) A. *Εὐριπίδου* Trinc., cui non multum tribuendum. 2. τὰ δεῖνα A.

642 ✓

ἐν τοῖς πολεμίοις ὑπερέχειν τὸν ἄνδρα δεῖ·
τὸ γὰρ γεωργεῖν ἔργον ἐστὶν οἰκέτου.

Stobaeus Floril. 57, 3 *Μενάνδρου* A. 1. πολεμικοῖς K.

643 ✓

τὰ μεγάλα κέρδη ῥαδίως ἢ πλουσίους
τοὺς παραβόλως πλέοντας ἢ νεκροὺς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 59, 14 *Μενάνδρου* A. 2. *'temere et audacter mari se credentes'*. Mein. 1.

644 ✓

ὅταν ἀτυχῇ τις, εὐνοοῦντος οἰκέτου
οὐκ ἐστὶν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίῳ.

Stobaeus Floril. 62, 6 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) A. ἀτυχῇ K.] *τύχη, quod sublata interpunctione coniunctum cum οἰκέτου admodum languet.*

645 ✓

ὅταν φύσει τὸ κάλλος ἐπικοσμῆ τρόπος
χρηστός, διπλασίως ὁ προσιδὼν ἀλίσκεται.

Stobaeus Floril. 65, 2 Μενάνδρου Α. Anton. Mcl. 110 p. 185.
Maxim. Conf. 44, 89 p. 640 Combefis. 1. ἐπικοσμεῖ Max. Conf.
1. 2. τρόπους χρηστούς vel τρόπον χρηστὸν Mein. Stob. II xxxv.
προσιδὼν Cobet. Mnem. nov. II 111.

646

ἐν ἔστ' ἀληθῆς φίλτρον, εὐγνώμων τρόπος.
τούτῳ κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 9 Μενάνδρου Α. 1. ἐν ἔστ' Mein.] ἔνεστ'.
εὐγνωμόνων B. monost. 241 θεοῦ πέφυκε δῶρον εὐγν. τρ. L. Afranius
20, 3 (O. Ribb.² 213) *aclás et corpus tenerum et morigeratio,*
haec sint venena formosarum mulierum.

647

οἰκείον οὕτως οὐδέν ἐστιν, ὧ Λάχης,
ἐὰν σκοπῆ τις, ὡς ἀνὴρ τε καὶ γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 11 Μενάνδρου Α.

648

14
γαμεῖν κεκρικότα δεῖ σε γινώσκειν, ὅτι
ἀγαθὸν μέγ' ἔξεις, ἂν λάβῃς μικρὸν κακόν.

Stobaeus Floril. 68, 11 (ὅτι οὐκ ἀγαθὸν τὸ γαμεῖν) Μενάν-
δρου Α. 2. μέγ' ἔξεις Bontl.] μεθέξεις. Aristot. Eth. Eud. 2,
1129 b 8 τὸ μεῖον κακὸν ἀγαθὸν πως. Plut. Mor. 610 e μὴ τὸ
μικρὸν ἀγαθὸν μέγα νομίζειν κακόν. Diogenian. 6, 62 μικρὸν κακὸν
μέγα ἀγαθόν.

649

τὸ γυναικ' ἔχειν εἶναί τε παίδων, Παρμένων,
πατέρα μερίμνας τῷ βίῳ πολλὰς φέρει.

Stobaeus Floril. 68, 18 Μενάνδρου Α. 'fortasse ad *Plocion*
revocandum'. Mein.

650

15
ὅστις πενόμενος βούλεται ζῆν ἠδέως,
ἐτέρων γαμούντων αὐτὸς ἀπεχέσθω γάμου.

Stobaeus Floril. 68, 25 *Μενάνδρου Α.* 1. *πενόμενος Bentl.] γενόμενος.*

651 16

τὸ γαμεῖν, εἴαν τις τὴν ἀλήθειαν σκοπῆ,
κακὸν μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Stobaeus Floril. 69, 10 *Μενάνδρου Α.*

652 17

τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ,
ὅταν τι περιπλάττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

Stobaeus Floril. 73, 43 *Μενάνδρου Α.* 2. *τι add. Salmasius. idem περιπέττωσι conl. Arist. Plut. 159 ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Lucian. Anachars. 19 περιπέττειν τὸ πρᾶγμα τοῖς λόγοις. Plat. Leg. 10, 886 e λόγοισι . . εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Xen. Oec. 1, 20 λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμένα. Cobet. V. 1.² 190.*

653

οὐδέποθ' ἑταῖρα τοῦ καλῶς πεφρόντικεν,
ἢ τὸ κακὴθες πρόσδοτον εἶωθεν ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 73, 45 *Μενάνδρου Α.* 2. 'fortasse ἦ' Mein.

654 18

ἢ μὴ γαμεῖν γάρ, ἂν δ' ἄπαξ λάβῃς, φέρειν
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ.

Stobaeus Floril. 74, 27 *Μενάνδρου Α.* *Palladas Anth. 2, 409 χροῖ με μύσαντα φέρειν. qui his subiciuntur sedecim versus non sunt Menandri. cf. praeter Mein. Quaest. Menandr. 20. 1 Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 458.*

655

ὀδυνηρόν ἔστιν εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ
ἔχειν ἔρημον διαδόχου τὴν οἰκίαν.

Stobaeus Floril. 75, 8 *Μενάνδρου Α.* 'victu abundantem'.

656

οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον πατρός,
πλὴν ἕτερος ἂν ἦ πλειόνων παίδων πατήρ.

Stobaeus Floril. 76, 1 *Μενάνδρου Α.* 2. ἕτερος ὅς ἂν ἦ
Porson. Arist. Thesm. 450. cf. 509.

657

19

ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἶεται.

Stobaeus Floril. 76, 7 *Μενάνδρου* A. Schol. Hom. Od. 1, 215 *Εὐριπίδης*· μήτηρ κτλ. et Od. 4, 387 *Εὐριπίδης*· αἰεὶ δὲ μήτηρ κτλ. cf. Eustath. 1412, 14 et supra fr. 261. 1. φιλότεκνον M Schol. Od. utrubique. 2. οἶδεν ὄνθ' Eustath.] οἶδεν υἱόν. οἶδ' ἔοντας EM Schol. Od. 1. οἶδεν αὐτῆς ὄντα M Schol. Od. 4. — cur eos versus ab utroque poeta usurpari potuisse neget Cob. N. I. 53. 4 non video.

658

20

θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλήῃ,
διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

Stobaeus Floril. 77, 2 *Μενάνδρου* A. 1. ὅλως] ἄλλος A.

659

μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα γινώσκων ὅτι
ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι' ἐλάχιστ' ὀργίζεται.

Stobaeus Floril. 79, 18 *Μενάνδρου* A. 1. μηδὲν ὀδύνα τὸν Bentl.] μηδὲν ἀδύνατον A. 2. ὁ om. A. μέγιστον Bentl.] μέγιστ'. ὁ πλεῖστον ἀγ. vel ὁ πλεῖστ' ἀγ. καὶ Mein. Stob. III xviii. (καὶ Grot.) ὁ μάλιστα σ' ἀγ. K.

660

οὐκ ἔστ' ἄκουσμ' ἥδιον ἢ ῥηθεῖς λόγος
πατρός πρὸς υἱὸν περιέχων ἐγκώμιον.

Stobaeus Floril. 83, 1 *Μενάνδρου* A. — i. e. quam sermo coram filio habitus patris laudes continens. moneo contra Herwerd. Nov. add. crit. 41. 2.

661

οὐδέποτ' ἀληθὲς οὐδὲν οὐδ' υἱῶ πατήρ
εἴωθ' ἀπειλεῖν οὐτ' ἐρῶν ἐρωμένη.

Stobaeus Floril. 83, 2 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 1) A. 2. εἴωθ' Bentl.] εἴωθεν.

662

ὁ σκληρότατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νοουθετεῖν
τοῖς μὲν λόγοις πικρὸς ἔστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Stobaeus Floril. 83, 4 *Μενάνδρου* A.

663

υἱῷ προθύμως τὰξιούμενον ποιῶν
κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἔξεις βίου.

Stobaeus Floril. 83, 5 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 4) A. 2. τοῦ βίου A Trinc. — ad *Adelphos* rettulit Meinekius propter Terent. Ad. 1, 1, 47 sq., qui tamen locus non magnam habet cum hoc fr. similitudinem. ac cf. Ibn. Quaest. Ter. 28.

664

τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τετραμμένους καλῶς
κὰν τοῖς κακοῖς δεῖ λόγον ἔχειν εὐφημίας.

Stobaeus Floril. 89, 1 Μενάνδρου A. 1. γεγῶτας A et (Mein. Stob. III xxix) B. tragici putant esse Cobet. N. l. 49 ('dictum eiusmodi, qualia saepe *chorus* in tragoedia post longiorem ῥῆσιν interfari solet') et Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 460. quod ut admittere posse haud negaverim, necessarium esse non credo. si enim εὐφημία ut videtur modestum hominis ingenui in malis *silentium* significat, nihil est cur ea verba tragoediae vindicentur.

665

πλοῦτος ἀλόγιστος προσλαβὼν ἐξουσίαν
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας ἀνοήτους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 92, 8 Μενάνδρου A. Antonius Mel. 104 p. 177. Maxim. Conf. 9, 31 p. 561 Combefis. 1. πλοῦτός τ' AB. vis 'consili capers' Horat. C. 3, 4, 65.

666

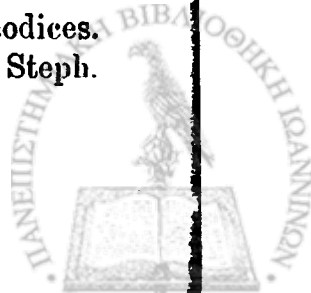
κρείττον ὀλίγ' ἐστὶ χρήματ' ἀνυπόπτως ἔχειν,
ἢ πολλὰ φανερώς, ἃ δεῖ μετ' ὄνειδους λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 94, 11 Μενάνδρου A. 2. ἃ δεῖ AB] ἀλλὰ Grot. 'locus nondum sanatus'. Mein. Stob. III xxxiii. iii. σ' ἔχειν| ἢ πόλλ' ἃ φανερώσει σε μετ' ὄν. λ. Enger. Progr. Posn. 1868, 7, non feliciter. φανεροῦ, Φαῖδρε, μετ' ὄνειδους K.

667

οὐκ ἔστι λύπης, ἂν περ ὀρθῶς τις σκοπῇ,
ἄλγημα μείζον τῶν ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Stobaeus Floril. 99, 7 Μενάνδρου A. 1. ἔαν περ codices. 2. ἀνθρώπου Cobet. Mnem. III 272] ἀνθρώποις. ἀνθρώπων Steph.

668

πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν
 ὄντων μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν.

Stobaeus Floril. 99, 18 *Μενάνδρου* A. Plutarchus Mor. 102 c
 πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν ἡ λύπη τὸ χαλεπώτατον πέφυκεν
 εἶναι πάντων. 1. ἀνθρώποις Cleric.] ἀνθρώπων.

669

ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν
 λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.

Stobaeus Floril. 104, 14 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 13) A. 2.
 λαμπροί ex Eurip. Androm. 330 add. Valcken. Eur. Hipp. 956.
 ἔνδον Valck.] ἔνδον εἰσι. apud Eur. est εὔ φρονεῖν pro εὐτυχεῖν.
 ἔνδον, domi. cf. 302, 5. hanc quoque sententiam ab Euripide
 mutuatus est Menander.

670

οὐδέν με λυπεῖ μᾶλλον ἢ χρηστὸς τρόπος
 εἰς χαλεπὸν ὅταν ἦ συγκεκλημένος βίον.

Stobaeus Floril. 107, 1 *Μενάνδρου* A. 1. οὐδέν Voss. Hens.]
 οὐθέν. 2. συγκεκλημ. K.] συγκεκλεισμ.

671

οἰκτρότατόν ἐστι πείραν ἐπὶ γήρωσ ὀδῶ
 ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφῶς τρόπος.

Stobaeus Floril. 107, 2 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 1) A. γήρωσ
 ὀδῶ Scaliger] γήρωσ ὀδοῦ AB. 2. τρόπον Voss. Hens. ἐπὶ γήρωσ
 ὀδῶ Lycurg. Leocr. 40.

672

ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τάγαθὰ
 καὶ τὰ κακὰ δεῖ πταλόντα γενναίως φέρειν.

Stobaeus Floril. 108, 6 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) A. τὸν
 ἀληθῶς ἄνδρα εὐγενῆ codices. transposuit Porsonus Advers. 290.

673

ταῖς ἀτυχίαισι μὴ 'πίχαιρε τῶν πέλας·
 πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ θάδιον.

13*

Stobaeus Floril. 112, 1 (ὅτι οὐ γρη̄ ἐπιχαίρειν) *Μενάνδρου* A. ἀτυχίαισι Bentl.] ἀτυχίαις. titulo libri refellitur Herwerd. Mnem. nov. VI 79. 'noli gaudere malis aliorum: nam contra fortunam pugnare non facile est nec tibi nec illis'.

674

οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν
ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημι δεῖν.

Stobaeus Floril. 112, 2 *Μενάνδρου* A. 2. μᾶλλον add. A.

675

μέγιστόν ἐστιν ἄρα τοῖς ἐπταικόσιν
τὸ παρόντας ἐγγὺς τοὺς συναλγοῦντας βλέπειν.

Stobaeus Floril. 113, 13 (οἱ ἀτυχοῦντες χρήζουσι τῶν συμπασχόντων) *Μενάνδρου* A. 1. μέγιστον] ἥδιστον Mein. Stob. IIII xiiii. ἄρα Jacobs. Add. Ath. 51] ἄρα. χάσμα Wakef. Silv. crit. 1, 2 p. 40. at ea voce comici non utuntur nisi παρατραγωδοῦντες.

676

εἰ τᾶλλ' ἀφαιρεῖν ὁ πολὺς εἴωθεν χρόνος
ἡμῶν, τό γε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 115, 4 *Μενάνδρου* A. 2. de molesto ictu cf. Reisig. Coniect. 134. 5.

677

πάντων ἱατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
χρόνος ἐστίν· οὗτος καὶ σὲ νῦν ἰάσεται.

Stobaeus Floril. 124, 22 *Μενάνδρου* A.

678

ὦ δέσποτ' ἀναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνω σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 9 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 8) F mrg. 1. sic FP. ὠναξ Heeren. Ἄλας Grot. (cf. Soph. Ai. 485). ἄξι' ἐστὶ L. Dindf. Thesaur. (σκοπεῖσθαι). ἄφ' ἔξεστι Nauck. Tr. gr. fr. p. 600 (Crit. 2). ἀναξ, ἔξεστι Cobet. N. l. 52. 3. tragici esse Meinekius, satyricae fabulae Cobetus arbitratur. donec certa emendatio inventa fuerit, Menandro relinquere satius erit, cum praesertim tam verecunda adpellatio sententiae simplicitati ne in

tragoedia quidem convenire videatur. cf. etiam Schneidewin. Philol. X 302. Meinekio videtur Menandri esse qui continuo apud Stobaeum sequitur versus ὁ χρόνος ἀπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον, hoc autem distichon Critiae.

679

εἰ πάντες ἐβοηθοῦμεν ἀλλήλοις ἀεὶ,
οὐδεὶς ἂν ὦν ἄνθρωπος ἐδεήθη τύχης.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 3 Wachsm. Μενάνδρου F mrg. 2. τύχης Cleric.] ψυχῆς. cf. 542.

680

ὁ μὲν λόγος σου συνέσεως πολλῆς γέμει,
τὰ δ' ἔργα σύνεσιν οὐκ ἔχοντα φαίνεται.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 23 Wachsm. Μενάνδρου. 1. σου add. Gaisf.

681

ὁ μὲν λόγος σου, παῖ, κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ,
τὸ δ' ἔργον ἄλλην οἶμον ἐκπορεύεται.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 26 Wachsm. Μενάνδρου. 1. παῖ Schneidewin. Coni. crit. 115] καὶ L. πᾶς Jacobs. Lect. Stob. 147. καὶ Mein. 2. ἔμπορ. Schneidew. εἰσπ. Mein. vox οἶμος praeter hunc versum apud comicos non invenitur.

682

ὁ μὴ φρονῶν μὲν, πολλὰ δ' ἐφ' ἐκάστου λαλῶν
δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῖς ῥήμασιν.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 28 Wachsm. Μενάνδρου. 2. αὐτοῦ Sarti] αὐτὸν L. αὐτοῖς Mein.

683

πολὺ κρεῖττόν ἐστιν ἐν καλῶς μεμαθηκέναι
ἢ πολλὰ φαύλως περιβεβλησθαι πράγματα.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 15 Wachsm. Μενάνδρου. 2. fortasse περιβεβῆσθαι γράμματα. cf. Lucian. Gall. 11. Cratin. 186, 4. Hegesipp. 1, 26.

684

ὅταν λέγῃς μὲν πολλὰ, μανθάνῃς δὲ μὴ,
τὸ σὸν διδάξας τοῦμὸν οὐ μαθῶν ἔσει.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 18 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. ἔσει] ἄπει
Cobet. N. 1. 63. οὐκ εἴσει μαθῶν Mein.

685

ἢ τῶν ὁμοίων αἴρεσις μάλιστά πως
τὴν τοῦ βίου σύγκρασιν ὁμόνοιαν ποιεῖ.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 4 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. ὁμονοεῖν
Usener. ap. Wachsm. Naber. Mnem. nov. VIII 425.

686

ἀνὴρ ἀχάριστος μὴ νομιζέσθω φίλος,
μήθ' ὁ πονηρὸς κατεχέτω χρηστοῦ τόπον.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 1 Wachsm. *Μενάνδρου*. v. 1 monost.
40. ἀνὴρ ἀχάριστος Mein.] ἀχάριστος ἄνθρωπος L. ἀνὴρ ἄχρηστος
Men. Wolff. Vind. 4. ἀνὴρ ἀμνήμων Men. Urb. ἀχάριστος ἀνὴρ Men.
rel. ἀχάριστος ἡμῖν Gaisf. ἀχάριστος ὅς ἂν ἦ O. Hense. κομιζέσθω
Men. Wolff. λογιζέσθω Men. Vind. 28. 2. μήθ' ὁ L. μηθ' ὅς Nauck.
μήποθ' ὁ Mein., in duo fragmenta dividens, ed. min. XXI.

687

γυναικὶ δ' ὅστις ὄρκον ὁμνύων ἀνὴρ
μηδὲν ποιεῖ δίκαιον, οὗτος εὐσεβής.

Stobaei App. Flor. 15, 1 *Μενάνδρου*. 2. οὐκ ἔστ' εὐσ. K.
'qui iureiurando feminae se obstringens nihil iusti facit, non est pius'.

688

ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω πλούσιος καὶ μὴ πένης·
ἄῤῃον φέρειν γὰρ κρειττόνων τυραννίδα.

Antonius Mel. 60 p. 61 et Stobaeus Frobenii p. 208. in cod.
Stob. Voss. Hens. adscriptum ad 95, 2 (Menand. fr. 282). in Mel.
Aug. 5 nihil nisi lemma *Μενάνδρου* relictum. 1. ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω
Grotius] ἀδικεῖτω με Anton. ἀδικεῖτω μοι Frob. et Voss. ἀδικησάτω
με Mein. ὑβριζέτω με Usener. cf. Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Flor.
136. spurium iudicavit Porson. Miscell. 252. non adsentior.

689

πρᾶον κακοῦργος σχῆμ' ὑπεισελθῶν ἀνὴρ
κεκρυμμένη κεῖται παγίς τοῖς πλησίον.

Antonius Mel. 78 p. 134. Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Com-
befis. 1. ἀνὴρ κακ. πρ. ὑπεισελθῶν σχῆμα. corr. Grot. 2. κεῖται

Mein.] πρόκειται. κερ. παγίς πρόκ. τοῖς πέλας Grot. fortasse παγίς πρόκειται τοῖς πέλας κερουμένη. K. cf. Wachsm. Stud. zu d. gr. Flor. 141.

690

μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον·
ἐλεγχὸς ἐστὶ τῆς ἀχορτάστου τύχης.

Compar. Men. et Phil. 358 (Studemund 51. 2 p. 22). v. 1 monost. 360. 2. Hesych. ἀχόρταστος· ἄπληστος. — δωρεῖσθαι socco abiudicat Cobet. N. l. 44. at est Eupol. 78 in sententia minime elata et saepissime apud scriptores orationis solutae. versum 2 propter vocem ἀχόρταστος defendere nolo. sententia est 'odi pauperem diviti dona offerentem: arguit enim res ipsa sortem egenam, quia διδούς αἰτεῖν δοκεῖ (fr. 1095)?

691

χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί,
ἢ δ' ἐν φίλοις εὖνοια καιρῷ κρίνεται.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 83. 4 p. 24). Anton. Mel. 130 p. 214. Mel. Aug. 11, 59. Maxim. Conf. 6, 24 p. 549 Combesis. 1. οἶδεν ἐξελ.] οἶδε δοκιμάζεσθαι Ant. et Max. Conf. 2. ἢ πρὸς φίλους δ' Max. Conf. κρίνεται] γίνετα Comp. cf. Wachsm. Stud. 136.

692

καιρῷ τὸν εὐτυχοῦντα κολακεύων φίλος
καιροῦ φίλος πέφυκεν, οὐχὶ τοῦ φίλου.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 85. 6 p. 25). Anton. Mel. 130 p. 214. Mel. Aug. 11, 60. Maxim. Conf. 6, 24. 1. καιρῷ τὸν εὐτ. Grot.] ὁ καιρῷ εὐτ. Comp. Max. Conf. et Ant. φίλος Mein.] φίλον. ὁ γὰρ τὸν — φίλον Herwerd. Mnem. nov. VI 79. condemnat (ut totam Comparationem Men. et Phil.) Cobet. N. l. 44. cf. Wachsmuth. Stud. 142.

693

ἀπόντι μᾶλλον εὐχαριστίαν ποιεῖ·
τῷ γὰρ παρόντι γίνετ' εὐτονώτερον.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 87. 8 p. 25). condemnat Cobet. N. l. 44. neque εὐχαριστία videtur Menandri esse posse (cf. Lobeck. Phryn. 18) neque εὐτονώτερον sententiae convenit; desideratur vox quae idem significet ac molestior.

694

φρόνησιν ἀσκῶν ἄφροσιν μὴ χρῶ φίλοις,
ἐπεὶ κεκλήσει καὶ σὺ παντελῶς ἄφρων.

v. 1 Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 90 p. 25). v. 1
(ab ἄφροσιν) 2 Anton. Mel. 127 p. 217. 1. τοῖς ἄφροσιν Dobraeus
Advers. II 285. 2. κεκλήση Mein.] κληθήση. cf. Wachsm. Stud. 137.

695

μυστήριόν σου μὴ κατείπης τῷ φίλῳ,
κοῦ μὴ φοβηθῆς αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον.

v. 1 Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 89 p. 25). v. 1. 2
Anton. Mel. 137 p. 317. 2. καὶ οὐ φοβηθήση Ant. correxit Pflug-
kius Sched. cr. p. 25. ἵνα μὴ φοβηθῆς Usener. — condemnat Cobet.
N. l. 45. cf. Wachsm. Stud. 137. voce μυστήριον sic Menander
uti vix potuit.

696

ὁ γὰρ ἀδίκως τι καθ' ἐτέρου ζητῶν κακὸν
αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 107. 8 p. 27). 1. τι
addidit Heinsius. condemnat Cobet. N. l. 44.

697

ὅταν ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβῃς,
τοῦ δυστυχεῖν νόμιζέ σ' ἄρραβῶν' ἔχειν.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 109. 10 p. 27). 2.
σ' add. Rutgers. 'ἄρραβῶν' originem a latino *arra* habet. cf.
Gell. 17, 2, 21'. Lobeck. Pathol. elem. 287. est vero iam apud
Antiphanem 123, 6. cf. Herodian. II 728, 34. νόμιζέ σε ἔχειν
vix potest Menandri esse. totam eclogam condemnat Cobet. N. l. 44.

698

δούλῳ γενομένῳ, δοῦλε, δουλεύων φοβοῦ·
ἀμνημονεῖ γὰρ ταῦρος ἀργήσας ζυγοῦ.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 115. 6 p. 27) et sine
indicio poetae. Boisson. Anecd. I 28. v. 1 monost. 138 δούλος
γεγονῶς ἐτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ. ac δουλεύειν etiam Boisson An.,
δουλογενεῖ δοῦλε initio v. 1 Comp. — tam inepta adnominatio
Menandro prorsus indigna.

699

ἐλεύθερος πᾶς ἐνὶ δεδούλωται, νόμῳ,
δυοῖν δὲ δοῦλος, καὶ νόμῳ καὶ δεσπότη.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 118. 9 p. 27). 1. δὲ δούλω τῷ QP, corr. Rigalt. 2. δυοῖν Mein.] δύσειν QP. Phrynich. Ecl. 210. δοῦλος Rig.] δούλω QP.

700

νόμος φυλαχθεὶς οὐδὲν ἔστιν ἢ νόμος,
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δήμιος.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 144. 5 p. 29). Philistioni dat cod. Boissonad. Anecd. I 150. 'non videtur antiqui poetae esse'. Mein.

701

μὴ πάσχε προῶτον τὸν νόμον καὶ μάνθανε.
πρὸ τοῦ παθεῖν δὲ τῷ φόβῳ προλαμβάνου.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 147. 8 p. 29). 2. δὲ Mein.] σε. 'non est antiqui poetae.' Mein. cf. Cobet. N. l. 44.

702 21

γυναῖχ' ὁ διδάσκων γράμματα καλῶς
ἀσπίδι δὲ φοβερᾷ προσπορίζει φάρμακον.

Menandri Disticha Parisina Studemund 1. 2 p. 35. 1. γράμματ' οὐ καλῶς ποιεῖ Grot. γράμματ' εὐμορφον καλῶς Δ. Rossbach. 2. δὲ add. Mein. προσπορίζει Boisson. Anecd. I 148 n. 2] προπορίζει QP. fortasse ἀσπίδι πονηρᾷ (sic Heinsius) προσπορίζων vel οὐ καλῶς ποιῶν προσπορίζει. ἀσπίς hic est *viperca*.

703 22

καλὴν γυναῖκ' εἰάν ἴδῃς μὴ θαυμάσης·
τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ ψόγων πολλῶν γέμει.

Menandri Dist. Par. Studemund 5. 6 p. 35 et om. auctoris nomine Anton. Mel. 110 p. 186. cf. Wachsm. Stud. p. 140. condemnat Cobet. N. l. 44. 'bellissime τὸ πολὺ κάλλος opponitur ψόγοις πολλοῖς'. scribendo κακὴν γυν. paullo tolerabilior fit oppositio

704 23

γνώμην ἀρίστην τῇ γυναικὶ μὴ λέγε·
γνώμη γὰρ ἰδίᾳ τὸ κακὸν ἠδέως ποιεῖ.

Menandri Dist. Par. Studemund 9. 10 p. 35. 1. γνώμην κακίστην Heinsius. πονηρὰν Dobraeus Adv. II 291. condemnat Cobet. N. 1. 45.

705

μὴ κλᾶε τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ
τὰ δάκρυ' ἀναισθητῶ γεγονότι καὶ νεκρῷ.

Menandri Dist. Par. Studemund 13. 14 p. 35. 1. τοὺς θανόντας Heinsius] τὸν θανόντα. idem 2. ἀναισθητον γεγονότα καὶ νεκρόν. ut supra Rutgers. ἀναισθητῶ ὄντι καὶ νεκρῷ γεγονότι QP.

706

τί τῷ θανόντι δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις,
ἂ μετ' ὀδύνης εἶασε κοῦκ ἐχρήσατο;

Menandri Dist. Par. Studemund 17. 18 p. 36. 2. εἶασε Mein.] ἔασεν QP.

707

πράττων καλῶς μέμνησο τῆς δυσπραξίας·
ὡς γὰρ τὸ πράττειν οὕτω καὶ σκόπει.

Menandri Dist. Par. Studemund 25. 6 p. 36. v. 2 del. Dobraeus Adv. II 292. καὶ τὸ τέλος σκ. 'dubitanter' Studemund. non credo.

708

εἴαν τροφήν δοὺς τὸν λαβόντ' ὄνειδίσῃς,
ἀψινθίῳ κατέπασας Ἀττικὸν μέλι.

Menandri Dist. Par. Studemund 33. 4 p. 37. Philistioni tribuntur in Comparatione Studemundi. 2. videtur proverbium fuisse.

709

εἰ γάμος ἦν ὁ σώζων τὴν ἄλλου νόσον
νόσον σώζων αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν.

Menandri Dist. Par. Studemund 29. 30 p. 37. 1. ἰατρὸς ἦν οὐκ οἶδε, τὴν δ' κτλ. Studemund 'dubitanter'. 2. νοσοῦντα (del. v. 1) Dobr. Adv. II 292.

710

ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κακηγορεῖν,
αὐτὸς τὰ σαυτοῦ πρῶτον ἐπισκέπτου κακά.

Menandri Dist. Par. Studemund 41. 2 p. 38. 1. μέλλης Mein.] μέλλεις QP. κακηγορεῖν Mein. ed. mai.] κατηγορεῖν. cf. Nauck. Arist. Byz. 180. 2. προῶτ' Mein. deinde fortasse ἐπισκοποῦ.

711

μηδέποτε πειρῶ στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδου,
οὐκ ἦν ἐνεγκεῖν ὅπου φύσις βιάζεται.

Menandri Dist. Par. Studemund 45. 6 p. 38. 2. φύσιν δ' ἐνεγκεῖν οὗ φύσις H. Iacobi. cf. Philem. 147, 2. Diogenian. 6, 92 ξύλον ἀγκύλον οὐδέποτε ὀρθόν. adesp. 182.

712

ἐπὰν ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ κρεῖττον γένη,
ὄτ' εὐτυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας τύχης.

Menandri Dist. Par. Studemund 37. 8 p. 37. 1. ἐκ μεταβολῆς ἐπὰν ἐπὶ τὸ κρεῖττον non sine dubitatione Mein. 2. προτέρας σου QP. corr. Grotius. ὅταν εὐτυχῆς Mein.

713

μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν,
γῆρας ψέγοντες καὶ πολὺν χρόνον βίου.

Menandri Dist. Par. Studemund 49. 50 p. 38. 1. ἄρ' add. Mein. 2. idem πολὺν χρόνον βίου] πολύχρονον βίου. sunt versus Eurip. Alc. 669. 70 (μακρὸν χρόνον β.). sed consulto hic reliqui, quos multo probabilius sit ex Menandro excerptos esse quam plurimos alios: mutuatus est comicus ut solet a tragico.

714

ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ,
θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐκπορίζεται.

Menandri Dist. Par. Studemund 53. 4 p. 38. 1. τινὰ γνώμην Grotius. συγγνώμην Cobet. N. l. 44, condemnato tamen versu. fortasse συμβουλὴν διδοῖ, quamquam ne id quidem satisfacit. 2. ἐκπορίζεται Mein.] ἐμπορίζεται πρᾶγμα QP. πρᾶγμα del. Rutgers. requiritur ἀνασωρεύεται vel aliquid simile: nam cum ἐκπορίζεται recte coniungebatur ἐπὶ θησαυρῶ. si ex comoedia fragmentum est excerptum, fortasse servi est per ironiam loquentis.

715

ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα δυσφήμῳ λόγῳ
τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμελετᾷ βλασφημίαν.

Compar. Men. et Phil. 366 (Studemund 153. 4 p. 30). 1. τὸν add. Heinsius. δυσφήμω Bentl.] δυσφημεῖ. 2. ἐκμελετᾶ idem] μελετᾶ. προμελετᾶ Dobr. Adv. II 285.

716

ὁ μὴ τρέφων τεκοῦσαν ἐκ τέχνης νέος
ἄκαρπος οὗτός ἐστ' ἀπὸ ῥίξης κλάδος.

Compar. Men. et Phil. 366 (Studemund 155. 6 p. 30). 2. οὗτός ἐστ' Mein.] ἐστὶν οὕτως QP. fortasse ἄκαρπος ἀγαθῆς ἐστ' ἀπ. ῥ. — 1. ἐκ τέχνης, ex officio.

717

ὁ προσιών

γέρων ἀλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέρονιον τρίτην
ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν.

Eustathius 742, 58 φερνία δὲ ἰχθύων σπυρίδες Μένανδρος κτλ. Pollux 10, 132 τὰ ἀλιέως σκευή φέρονιον, σπυρίς, σπυρίδιον. cf. 6, 94. Ammon. 144 φέρονιον τὸ ἀλιευτικὸν σπυρίδιον. Hesych. φ(έ)ρμια (sic) ἄς ἔνιοι ἀσίλλας, τὰς ἐκ σχολίων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἶον σπυρίδια. Herodian. I 360, 20. 24 προ-παροξύνεται . . . ποιμίον . . . παλγνιον . . . φέρονιον ἢ σπυρίς τῶν ἰχθύων. Alciphr. 1, 9, 2 ἐπὶ τῶν φερνίων κομίζειν τοὺς ἰχθύας. latine sporta. — videtur fuisse diverbium. (τίς) ὁ προσιών; Β. γέρων κτλ.

718

εἰ μὲν δὴ τινα

. . . πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ,
μισῶμεν ἀλλήλους.

Schol. Homer. Koen. Greg. Cor. p. 48. 9 Schaef. οὐκ ἔλλιπες τὸ τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαϊκόν. . . Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 5, 1 et 274, 27 Μένανδρος κτλ. (μισῶ μὲν). ac misō μὲν etiam apud Schaef. v. 1. 2 Eustathius 66, 32 Μένανδρος ὁ κωμικός κτλ. 1. εἰ μὲν οὖν | σύ τινα πόρον ἔχεις Herwerd. Obs. crit. 96. σύ πόρον ἔχεις τιν' H. Iacobi. εἰ μὲν δὴ τινα | ἀπόρων πόρον ἔχεις (ictu nisi in primo pede vix tolerabili) O. Hense Lect. Stob. 21 adn. — sententia obscura. neque huc facere videtur Hesych. γευσώμεθα ἀλλήλων· πεῖραν λάβωμεν. pertinet enim ad Hom. II. 20, 258.

719

. . . εἰρήνη γεωργὸν κἂν πέτραις
τρέφει καλῶς, πόλεμος δὲ κἂν πεδίῳ κακῶς.

Stobaeus Floril. 55, 9 *Μενάνδρου* A. Apostol. 6, 59 b *Μενάνδρου* κτλ. Maximus Conf. 37, 79 p. 629 Combefis. 1. *κάν*] *κάν* Voss. Hens. *καὶ* Arsen. 2. *εἰ* *κάν* Maxim. *καὶ* *πεδίω* Voss. Hens. *κακῶς* Voss. Arsen. Apost. Maxim.] *κακός*. ἔφυ quod in exitu versus habent omnes del. Salmas. ἄρα agricolam vel in saxis nutrit bene, bellum vel in arvo male'. Bentl.

720

παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳ
δίδωμί σοῦ γὰρ τὴν ἑμαυτοῦ θυγατέρα.

Clemens Alex. Strom. 2, 23, 137 γάμος μὲν οὖν ἔστι σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἢ πρώτη κατὰ νόμον ἐπὶ γνησίῳ τέκνων σπορᾷ· ὁ γοῦν κωμικὸς *Μένανδρος* *παίδων*, *φησί*, κτλ. Apuleius Apol. p. 576 *ille celeberrimus in comoediis versus de proximo congruit Πωῶ Νεπα ΡΟΓΟΗ ΗΙ CIONe HICNOPEI*. ita cod. Flor. excerpta Lindenbr. *Πωῶ Νεπῶ ΡΟΓΟΝΙΝΙΕΙΟΝ e NICNOPOI*. Procop. Epist. 135 Hercher. *πατὴρ μόνον γίνου παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳ*, ἢ *κωμῳδία φησίν*. 1. *ἐπ' ἀρότῳ* Porson. Dobr. Ach. 234] *σπόρῳ τῶν* L. confirmant Procopius et Apuleii codices. 2. *σοὶ γὰρ* Dobr.] *σοὶ γε*. cf. Cobet. N. l. 58. 61.

721

Gregorius Nazianz. Apol. p. 14 ed. Bas. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ὡς τὸ λαλεῖν τὰλλότρια. 'ex Menandro haec petita esse, indicante Porsono ad Eurip. Orest. 228, monuit Elias Cretensis. Porsonus conicit οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔστιν ἀνθρώποις γλυκύ, ὡς τοῦκλαλεῖν τὰλλότρια'. Mein. Porsoni adnotationem frustra quaesivi.

722

ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,
θήραν λέοντας, ῥόπαλα βαστάζειν.

Schol. Hom. Odys. 2, 10 οὕτω γὰρ οἱ εὐγενεῖς τῶν νέων ἐπαίδεύοντο. καὶ ὁ *Μένανδρος*, *ἐλεύθερόν τι τόλμης εἰ πονεῖν θήραν λέοντας ὕπλα βαστάζειν*. plurima corr. Buttmanus, *ῥόπαλα* pro ὕπλα M. Haupt. Ind. Berol. 1855. 6 p. 6, ad *Pseudherculem* haec probabili coniectura referens. 'videtur falsus ille Hercules austeram vitam, qualem scilicet ipse ageret, commendasse et praecepisse ut iuvenes magna ingenuisque digna auderent Herculemque illum priorem et se alterum imitarentur'.

723

θυγάτριον, ἢ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι
ἢ δόξαν ἦτοι διαβολήν.

Boissonad. Anecd. III 237, Polyb. De barbar. 289, 12 Nauck. (Lex. Vindob.) γίνεται σολοικισμὸς οὕτως ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἐχοῖν γὰρ ἦτοι δόξαν ἢ διαβολήν. cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 146 not. Cobet. N. 1. 62. 3.

724

ἀρχὴ μέγιστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ, τὰ λίαν ἀγαθὰ.

Schol. Plat. 369 Bekk. χαλεπὰ τὰ καλά, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα . . . ὅθεν, οἴμαι, φησὶ καὶ Μένανδρος κτλ. Plutarchus Mor. 1076 d Μενάνδρῳ (δυσκολαίνουσιν) εἰπόντι θεατρικῶς κτλ. 2. prius ἀγαθὰ om. Plut. scribendum est ὠγαθέ, τὰ λίαν ἀγ. certe τὰγαθὰ necessarium erat. cf. Cratin. 187, 2. Philon. Iud. II 20 M. μέγιστη ἀρχὴ κακῶν, ὡς εἶπέ τις οὐκ ἄπο σκοποῦ, τὰ λίαν ἀγαθὰ cont. Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241. 2. θεατρικῶς locutum esse Menandrum Plutarchus dicit propter τὸ παράδοξον sententiae.

725

μέμφομαί σοι τοῦθ' ὅτι
χρηστά με λέγοντ' οὐκ εὖ ποιήσειν προσδοκᾷς.

Priscianus 18, 239 Attici μέμφεται σοί καὶ σέ . . . Μένανδρος κτλ. 2. εὖ ποιήσειν Bentl.] ΕΥΠΟΙΗΣΕΝ VRM. ἐποίησεν (O). ceterae codicum varietates apud Hertzium.

726

ἔργον ἐστὶ, Φανία,
μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Stobaeus Floril. 43, 31 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 30) A. Anton. Mel. 102 p. 168. Maxim. Conf. 62, 125 p. 674 Combefis. 1. Φανία Gataker. Posth. 10 p. 504] Πανία cod. Stob. ἀμήχανον μακρὰν κτλ. Max. Conf. et cod. Barocce. 143 fol. 138. 2. βραχεῖ Gatak.] ἐν βραχεῖ. ἐν βραχὺ cod. Bar. — in exitu cod. Bar. et Maxim. Conf. addunt τὸ γὰρ σύνηδες οὐδαμοῦ παροπτέον (fr. 53). quae si continuo cum eis quae praecedunt coniuncta fuerunt, omnia ad Ἀνδρόγυνον pertinent.

727

λελουμένη γὰρ ἡτέρα καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα.

Eustathius 1166, 52 *χιτώνιον καὶ χιτωνάριον λεπτόν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος κτλ. ἡτέρα Benti.] ἡ ἑταίρα. λελουμένη παρῆν ἑτέρα Naber. Mnem. nov. VIII 425.*

728

. οὐκ ἔλευθέρου φέρειν
νερόμικα κοινωνοῦσαν ἡδονὴν ὕβρει.

Stobaeus Floril. 89, 6 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 5) A. μ^ε Vind.

729

. οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἔχει
διάνοιαν αἰτῶν εἰς ἕκαστος καὶ λαβῶν.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 8 Wachsm. Μενάνδρου. 1. ἔχει est in L.

730

. οὐ λυποῦντα δεῖ
παιδάριον ὀρθοῦν, ἀλλὰ καὶ πείθοντά τι.

Stobaeus Floril. 83, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 10 et 11) A. 1. μάλα δεῖ AB. μὰ Δία δεῖ σ' αἰεὶ Mein. ed. mai. fortasse μάλα dittographia est vocis ἀλλά in v. 2. Terent. Adelph. 1, 1, 32 *prudore et liberalitate liberos | retinere satius esse credo quam metu. unde ad Adelphos fragmentum referebat Meinekius incerta, ut ipse ait, coniectura.*

731

ἄνθρωπε, πέρουσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρός,
νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Eustathius 1833, 58 τὸν πτωχὸν ἀστείως νεκρῶ εἵκασεν ὁ Μένανδρος εἰπὼν κτλ. 2. νυνὶ Grot.] νῦν.

732

κομψὸς στρατιώτης οὐδ' ἂν εἰ πλάττοι θεὸς
οὐδεὶς γένοιτ' ἂν.

Stobaeus Floril. 53, 6 Μενάνδρου A. ἂν εἰ πλάττοι] ἂν πλάττη A. ἔαν πλάττη Gaisf. sed illud melius. 2. οὐθεις codices. videtur mulier, ut apud Lucianum Dial. meretr. 13, 4. 5, militis inmanitatem abominari.

733

ἐν νυκτὶ βουλάς, ὅπερ ἅπασι γίνεται,
 διδοὺς ἔμαντᾶ.

Etymolog. Gud. 222, 40 εὐφρόνη, ἢ νύξ, παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς Μένανδρος κτλ. indic. Nauck. Philol. III 360. Etymol. m. 399, 51 ὁ χρησμός 'νύξ καὶ βουλή', ubi cod. Sorb. Gaisf. ὡς Μένανδρος· ἐν νυκτὶ βουλή. monost. 150 ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σοφοῖσι γίνεται. Liban. III 878, 26 R. τὸν ἀπανταχῇ περιφερόμενον τίς οὐκ οἶδε λόγον, ὅς φησι δεῖν ἐν νυκτὶ βουλής ἔχεσθαι. et III 881, 18 τὴν παροιμίαν ἐποίησε, τὰς βουλάς εἰς τὸν τῆς νυκτὸς ἄγειν καιρόν. cf. etiam Zenob. 3, 97. Diogenian. Vind. 2, 46 et utrobique Leutsch. ac iam Herodot. 7, 12 νυκτὶ δὲ βουλήν διδοὺς (Ξέρξης) εὕρισκέ οἱ οὐ προῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι.

734

ἃ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ἐσπούδασε,
 ταῦτ' εἶδε νύκτωρ.

Schol. Hom. Il. 2, 80 cod. Par. 2556 ap. Cramer. Anecd. Par. III 148, 21 (Νέστωρ) πιστεύσας τῷ (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ὄνειρῳ, ὁποῖόν τι Μένανδρος ἐπεφώνει εἰπῶν κτλ. 1. πάνυ τις Mehlér. Mnem. I 145. τις ἐσπούδαζ' ἔχων Piccolos. ἐξεσπούδακε Mein. quod verbum me legere non memini.

735

Plutarchus Mor. 524 e τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὡς φησιν ὁ Μένανδρος, εἰς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. cf. fr. 282. aliud tamen fragmentum, cum illius sententiae opportunitas saepius sine dubio veniret, respicere credo Plutarchum. fortasse Menander scripsit

ταύτην ἀπαλλάξειεν εἰς τις ἂν φίλος
 εὐεργετήσας.

736

. . . . εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ
 εἴσειμι, καὶ ταῦτ' εἰς γυναῖκας.

Schol. Apoll. Rhod. 1, 724 ἄοπλος ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ὑψιπύλης εἰσέρχεται. ἀνὴρ γὰρ ὢν τὰς γυναῖκας οὐ δέδοικεν. καὶ Μένανδρος κτλ. loqui videtur aliquis propter vilem vestitum in mulierum coetum intrare verens (Mein.).

737

πᾶς ὁ μὴ φρονῶν

ἀλαζονείᾳ καὶ ψόφοις ἀλίσκεται.

Stobaeus Floril. 22, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 11) A.

738

οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδέν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
τολμηρότερον.Stobaeus Floril. 4, 35 Μενάνδρου A. Anton. Mel. 79 p. 137.
Cramer. Anecd. Ox. III 254, 22. Maxim. Conf. 40, 86 p. 634
Combefis. οὐδέν om. Voss.

739

ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης θεῶν
μετέχεις μέρος.Plutarchus Mor. 318 d πλεῖστον γὰρ Ἀφροδίτης οὐ νύξ, κατὰ
Μένανδρον, ἀλλὰ τύχη μετέσχηκεν. idem Mor. 654 d ὁ Ἐπίκουρος
παρὰ πᾶν δίκαιον ἄφαιρει τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός. καίτοι κρά-
τιστον (πλεῖστον Wyttenb.) αὐτῇ θεῶν μετεῖναι φησιν ἐρωτικὸς ἀνήρ
Μένανδρος. Schol. Theocr. 2, 10 δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι
σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος ὦ νύξ, σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖστον Ἀφρο-
δίτης (δὴ — Ἀφροδίτη P 2835. σὺ γὰρ δὲ Ambros. Ziegler p. 19).
Philostr. Vit. soph. 1, 5 p. 518 ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον μετέχεις
σοφίας μέρος θεῶν. unde recte Meinekii quod supra scripsimus
elicit, nisi quod paullo probabilius in ed. 1 Ἀφροδίτης μέρος|
μετέχεις θεῶν. Grotius ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλ. Ἀφρ. ἔχεις. de syn-
taxi Heindorf. Plat. Soph. 235 a.

740

μαρτύρομαι, ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονὶ
καὶ τὰς θυγάς.Suidas ναὶ μὰ τὸν . . . οἱ ἀρχαῖοι οὐ προπετῶς κατὰ τῶν θεῶν
ᾠμνοῦν, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυγγανόντων, ὡς καὶ Μένανδρος κτλ.
1. ναὶ μὰ τὸν Mein.] τὸν. Μένανδρος μαρτυρεῖ 'ναὶ μὰ τὸν κτλ.'
Schroeder. Progr. Mariaeins 1845. sed cf. Arist. Nub. 495. 1222.
1297. Av. 1031. Ran. 528 cet. τουτονὶ Mein.] τοῦτον. μὰ τὸν
Ἀπόλλω τουτονὶ est Arist. Thesm. 748. 2. καὶ τὰς θυγατέρας
Naber. Mnem. nov. VIII 425. at nusquam Apollo Musarum pater
fuisse dicitur. — significari videtur Apollo ἀγνιεύς, cuius prope
ianuam erat ara. cf. 45. 748. Arist. Vesp. 875. Preller. Myth.
gr.² I 211.

741

δεδράμηκά σοι
δρόμον τοιοῦτον οἶον οὐδεὶς πώποτε.

Etymolog. m. 316, 48 et Zonaras 618 ἔδραμον... ἔξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρου οἶον κτλ. τοιοῦτον om. Etym.

742

τὸν τῆ φύσει
οἰκίον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 84, 2 Μενάνδρου Vindob. deest in A. Εὐριπίδου Trinc., cuius non esse anapaestus docet in quinta sede. cf. etiam Nauck. Tr. gr. fr. p. xi.

743

μικροῦ μὲν ἀρραβῶνά με
ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν.

Etymolog. m. 148, 52 ἀρραβῶν ἢ ἐπὶ ταῖς ἀναῖς παρὰ τῶν ἀνοημένων διδομένη προκαταβολή ὑπὲρ ἀσφαλείας. Μένανδρος κτλ. utitur sic aliquoties Plautus in Mostellaria. με Mein.] μ'. 'non multum afuit quin mihi persuaderet ut —'.

744

πάντα γὰρ
ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα.

Stobaeus Floril. 29, 19 Μενάνδρου A. ἐνδελ. AB Voss. Hens.] ἐντελ. de quarum vocum discrimine cf. Naek. Choeril. p. 169 sq.

745

24

ἔστι δὲ
γυνή λέγουσα χρησθ' ὑπερβάλλων φόβος.

Stobaeus Floril. 73, 2 Μενάνδρου A. δὲ om. Voss. Hens. quid sibi velit φόβος non exputo.

746

25

οὐ πάνυ
εἰωθ' ἀληθῆς οὐδὲ ἐν λέγειν γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 59 Μενάνδρου A.

747

ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν κακόν τί σοι
δώσουτα.

Zonaras 767 ἐξαλλάξαι ἀντι τοῦ τέρψαι. Μένανδρος κτλ. Bekker. Anecd. 96, 1 ἐξαλλάξαι. ἀντι τοῦ τέρψαι. Μένανδρος· ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν. Phrynich. Epit. 363 ἐξαλλάξαι, τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην . . . οὐ χρωῖται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ (35) καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρωῖται. cf. Anaxandr. 20. κακὸν δώσουτα, ut Antiphon. 211, 4. — per interrogationem effert H. Iacobi.

748

καθεδοῦμαι δ' ἐνθαδὶ τὸν Λοξίαν
αὐτὸν καταλαβών.

Zonaras 1170 καθεδοῦμαι. . . καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Epimerism. Hom. 255, 22. Plaut. Most. 5, 1, 45 *ego interim aram hanc occupabo*. αὐτὸν] τοῦτον Mein., qui aram illam Apollinis Loxiae nomine nuncupatam fuisse (cf. 740) docet conl. Phot. Bibl. 535, 33 τὸν βωμὸν ἀγνιᾶν (Ἀγνιᾶ ἢ Mein.) Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. ac Phot. lex. Λοξίας· εἰώθασι τὸν πρὸ τῶν θυρῶν ἰδρυμένον βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λοξίαν καὶ Ἀπόλλω προσαγορεύειν καὶ Ἀγνιᾶ.

749

ὡς ἡδὺν πρᾶος καὶ νεάζων τῷ τρόπῳ
πατήρ.

Stobaeus Floril. 83, 13 Μενάνδρου Α. Plaut. Mil. glor. 3, 1, 67 *me ut fateare faciam esse adulescentem moribus*. νεάζειν ceteroquin comicis ignotum.

750

Bekker. Anecd. 1316 ὁ Μένανδρος οὐκ ἔχω οὔτε ἄλλας οὔτε ὄξος οὔτ' ὀρίανον. οὐκ ἔχω γὰρ οὔθ' ἄλλας | οὔτ' ὄξος οὔτ' ὀρίανον Mein.

751

εἰ μὴ γαμεις γάρ, ἔσχατον νόμιζέ με
Μυσῶν.

Schol. Rhod. 244 Μένανδρος κτλ. 2. φρυγῶν μυσῶν Α. Φρύγ' ὄντα Μυσῶν Cobet. Mnem. nov. II 298. ubi tamen nescio quomodo νομίζειν coniungi potuerit cum participio. 'servus de gente

sua iocatur, dum erili filio promittit se puellae quam amat copiam ei facturum'. Cob. — cf. Magnet. 5. Philem. 77.

752

οὐκ ἄρα φροντίζει τις ἡμῶν ἢ μόνος
θεός.

Theophilus Autol. 2, 8 *Μένανδρος* κτλ. 'μόνος fortasse Theophili est'. Mein.

753

. . . . τὸν νοῦν ἔχων ὑποχείριον
εἰς τὸν πίθον δέδωκα.

Galenus V 412 Kuehn. *ὅταν μνημονεύῃ (Χρῦσιππος) τοῦ Μενανδρείου ἔπους, ἐν ᾧ φησι κτλ., φανερῶς κἀνταῦθα μαρτυροῦσαν ἀπόφασιν τῆ παλαιᾷ δόξῃ παρατίθεται. indic. Bergk. ὑποβρύχιον (sic Naber.) τὸν νοῦν ἔχων εἰς τὸν πίθον δέδωκα Cobet. Mnem. nov. I 353. Diogenis dolium videtur significari: sed non satis intellego.*

754 26

. . φιλόνηκος δ' ἐστὶ καὶ μία γυνή
εἰς μῆνιν.

Schol. Aeschin. 2, 179 *γυναικείῳ ἀνθρώπῳ τὴν ὀργὴν· δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικρὰι σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίζεσθαι. διὸ καὶ Μένανδρός φησι κτλ. Aristaen. Epist. 2, 20 ὡς φιλόνηκος, εἶπεν, ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀτεράμων, ᾧ γῆ καὶ θεοί. unde Herwerd. Stud. crit. 89. 90 del. verbis εἰς μῆνιν pro μία scr. λίαν. καὶ πικρὰ Schneidewin. κἀγορία H. Saupp. Σμίλια Mein. voce μῆνις Menander usus est fr. 585 et plus semel Plato philosophus.*

κτλ. ἢ ἀπαξ

755

μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.

Athenaeus 6, 270d *εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς — ἀκροώμενος, κατὰ τὸν Μένανδρον. Bentleyius etiam priora Menandro tribuens εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν φίλοι, κτλ. cf. Mein. Anal. Ath. 119. μακρὰς Cobet. V. l.² 204 conl. Poll. 6, 12 ἀσύμβολοι ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας. idem N. l. 91 adfert Machon. Athen. 13, 580d μακρὰς πράττειν συμβολὰς. sed si dixerunt Attici μακρὰς συμβολὰς τίθεναι, contrarias dixerunt μικρὰς, neque inepta haec est sententia 'exiguam stipem pendo audiens', i. o. non magnus labor est audiendi, ubi boni aliquid audire possis.*

756

ὄνειδος αἰσχρὸς βίος ὅμως κὰν ἡδὺς ἤ.

Plutarchus Mor. 21c ὁ Μένανδρος . . . τὴν θρασύτητα τῆς ἀκολασίας ἐξέκοψεν εἰπὼν κτλ. Stobaeus Floril. 6, 26 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 25) A.

757

οὐδείς γὰρ ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ' ἡδέως.

Plutarchus Mor. 491c τὸ δὲ Μενάνδρειον ὀρθῶς ἔχον ὡς κτλ. sine auctoris nomine idem 95d. γὰρ om. 491.

758

ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ.

Apostolius 18, 62a (Ars.) Μενάνδρου ἡ παραίνεσις. Plutarchus Mor. 502e εἴπωμεν πρὸς τὸν ἀδόλεσχον κτλ. Stobaeus Floril. 33, 3 Σοφοκλέους Ἀλεάσι (Ἀλεάδαις) Gesner. de A nihil Gaisf. cf. Soph. fr. 79 N. σιγῆ] σιωπῆ Apostol. et Stob. — mihi tam vulgaris sententia facile utrique poetae videtur se offerre potuisse: neque video cur Menandro eam tribui posse neget Cobet. N. l. 53. σιγῆ (-ῆ) est Arist. Pac. 53. Eccl. 1088.

759

ἔθνον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

Plutarchus Mor. 1102b θύσας δὲ ἄπεισι λέγων τὸ Μενάνδρειον κτλ. Μενάνδρειον Reisk.] μὲν ἀνδρεῖον.

760

εἷς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Liban. II 88, 11 νοῦν εἶχε Μένανδρος ὁ Διοπείδους, καὶ πλεῖστα τοῖς οἰκέταις ἄρα τοῖς αὐτοῦ δεδουλευκῶς οὕτως ἔσχευ εἰπεῖν τὸ κτλ. Aristid. II 204 Dindf. τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ βεβαίως καὶ παγίως ἔχει ὡς ἄρ' εἷς εἶη τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. ubi schol. 519, 25 ὁ κωμικὸς σχετιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὅ τε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος. etiam Aristophanis fragmentis adnumerandum esset, nisi scholiasta videretur dubitasse Aristophanem Aristides diceret τὸν κωμωδιοποιόν, an Menandrum. ceterum cf. monost. 168. Aphthon. Walz. Rhet. II 23, 24. 594, 3.

761

ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾗ.

Galen. IX 815 Kuehn. τοιοῦτον δ' ἔστι καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ· καὶ σπάνιον ἔστ' ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος (om. ᾗ). Stobaeus Floril. 5, 11 sine lemmate, sed coniunct. cum 9 Μενάνδρου· ᾗ γ. ἔστ' ἄνθρ. ἂν ἄνθρ. ᾗ. Clemens Alex. Strom. 8, 3, 5 οὕτω τοι καὶ ὁ κωμικὸς ἔλεγεν· ὡς χαρίεις ἔστιν ἄνθρ., ἔστ' ἂν ἄνθρ. ᾗ. nullo auctoris indicio Etym. m. 824, 41 (τὸ ὡς σημαίνει) βεβαίωσιν· ὡς χαρίσοιτ' ἄνθρωπος ἀνθρώποισι. monost. 562 ὡς χαρίεις ἔστιν ἄνθρ., ὅταν υἷος ᾗ. cf. Walz. Rhet. VIII 480, 3 (χάριεν — ὅς τ' ἄνθρ.). 517, 3 (χάριεν — ὅταν). cf. Dobr. Adv. II 286. Mein. III 372. M. Haupt. Opusc. III 608. Cobet. Mnem. nov. III 29. XII 443.

762

ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἔστιν ἐν ἐκάστῳ θεός.

Gnom. monost. 434. Plutarchus Mor. 999 e καθάπερ Μένανδρος· ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός. ac sic sine auctoris nomine Iamblich. Protr. p. 138. Nemes. Nat. hom. p. 321 Εὐριπίδης καὶ Μένανδρος τὸν νοῦν ἐν ἐκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἐκάστων. Tzetzes Exeg. II. p. 53, 6 ὁ Μένανδρος πάλιν φησὶν κτλ. (om. ἐν). plura praebet Nauck. Eur. fr. 1007. cf. eiusdem Arist. Byz. 280 n. 13.

763

ὑπεδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φιλῶ.

Demetr. De eloc. 193. 4 διὰ τοῦτο καὶ Μένανδρον ὑποκρίνονται λελυμένον ἐν τοῖς πλείστοις, Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκουσιν. ὅτι δὲ ὑποκριτικὸν ἢ λύσις παράδειγμα ἐγκείσθω τότε κτλ. cum Menandrum dixerit asyndeto saepissime uti et ecloga praestantissimum praebeat asyndeti exemplum, dubitari non potest quin sit Menandri. — ὑπεδεξάμην K.] ἐδεξάμην. nam δέξασθαι est alienum accipere, ὑποδέχεσθαι concipere. Pollux 2, 6 ὑποδέξασθαι, κνῆσαι, γεννῆσαι, τεκεῖν. Xen. Mem. 2, 2, 5 ἡ γυνὴ ὑποδεξαμένη φέρει. Plat. Menex. 237 c τῆς τεκούσης καὶ θρεψαμένης καὶ ὑποδεξαμένης. Aelian. N. an. 9, 5 (ἡ φύσις προτιμᾷ) τοῦ ὑποδεχομένου· τὸ σπεῖρον. φιλῶ Cobet. N. 1. 92] φίλε.

764

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

Anthol. Palat. 11, 438. 'πίστει τε Both. 'μὴ πίστευε μηδὲ χρῶ' interpretatur Mein. ed. min. XXI coul. Theocr. Epigr. 6, 6.

fortasse Κορίνθιον ὑπόπτει. de ictu insolentiore cf. Aristoph. fr. 320, 14.

765

ἀσπίδιον ἐπριάμην τι καὶ μαχαίριον.

Stephanus Byz. Ἀσπίς . . . ἔστι δὲ τοῦτο (ἀσπιδιώτης) παρὰ τὸ ἀσπίδιον. Μένανδρος κτλ.

766

φοβούμενοι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῦ σοῦ πάθους —

Nemesius Nat. hom. p. 179 φυσικῶς δρῶντές τινες πάσχοντας συστελλόμεθα, ὡς εἴρηται καλῶς καὶ Μενάνδρῳ τό κτλ. ἀπὸ Nauck. Arist. Byz. 242. fortasse adiciendum συστελλόμεσθα.

767

μισῶ πονηρόν, χρηστὸν ὅταν εἴπη λόγον.

Stobaeus Floril. 2, 5 Μενάνδρου Α. monost. 352. Anton. Mel. p. 278, 12. ὅταν Stob. Ant.] ἄν. cf. G. Kaibel. Epigr. p. xxiii n. 1117 a. W. Meyer. Urbin. Gnomol. p. 426 n. 26.

768

ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.

Stobaeus Floril. 2, 6 Μενάνδρου Α. monost. 50.

769

ἅπαντα δοῦλα τοῦ φρονεῖν καθίσταται.

Stobaeus Floril. 3, 11 Μενάνδρου Α. Apostol. 3, 63 b Μενάνδρου. Maxim. Conf. 2, 11 p. 134 Combefis. Anton. Mel. 26 p. 38. τοῦ A Voss. Ant.] τῷ.

770

τυφλόν τι τάνόητον εἶναι μοι δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 4, 13 Μενάνδρου Α. ἡ τύχη | τυφλόν τι κἀν. Herwerd. Obs. crit. 123.

771

ἄνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.

Stobaeus Floril. 7 p. 98 Gesner. monost. 13. om. Grotius, Gaisfordus, Meinekius in ed. Stob.

772. 773. 774

δίκαιος ἂν ἦς, τῷ τρόπῳ χρήσει νόμῳ.
 χρηστοῦ πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ἐννοεῖν κακόν.
 δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.

Stobaeus Floril. 9, 9 *Μενάνδρου* A (sic coniuncta). ad v. 1 *μενανδρο*, ad 2 et 3 τοῦ αὐτ Voss. Hens. Maxim. Conf. 5, 23 p. 545 Combefis. 1. monost. 135. 3. monost. 136. 2. ἐννοεῖν Arsen. ἐννόει (ν et accent. circumfl. supra scr.) Voss. Hens. ἐννόει B¹ Trinc. ὑπονόει AB². ὑπονοεῖν Maxim.

775

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρόπει.

Stobaeus Floril. 9, 10 *Μενάνδρου* A. μηδὲν A] μὴ Trinc. μὴ ἀδικεῖν ἅπασιν Mein. ed. mai.

776

λέγεις, ἀ δὲ λέγεις ἔνεκα τοῦ λαβεῖν λέγεις.

Stobaeus Floril. 10, 6 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combefis.

777

κρεῖττον δ' ἐλέσθαι ψεῦδος ἢ ἀληθὲς κακόν.

Stobaeus Floril. 12, 5 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 35, 77 p. 625 Combefis. Anton. Mel. 45 p. 69. δ' om. A Voss. Max. unde λέγεσθαι Nauck. ψεῦδος] κέρδος, sed in marg. ψεῦδος m.¹ Voss. Hens. ψευδὲς Herwerd. Obs. crit. 97. δέχεσθαι ψευδὲς Naber. Mnem. nov. VIII 425.

778

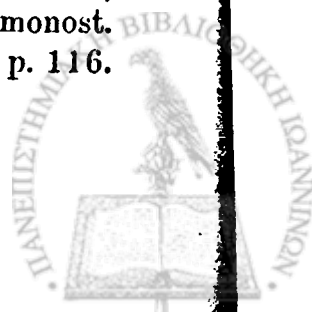
ἢ πού τι χαλεπὸν ἐστὶ τὸ ψευδῆ λέγειν.

Stobaeus Floril. 12, 9 *Μενάνδρου* A. *Εὐριπίδου* Trinc. τι add. Grot. — potuit uterque ea sententia uti. loquitur homo probus, invitus ad mentiendum adgrediens.

779

ὁ πολὺς ἄκρατος ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Stobaeus Floril. 18, 4 *Μενάνδρου* A. Clemens Alex. Paed. 2, 2, 22 ὁ γὰρ ἄκρατος κατὰ τὸν κωμικὸν ὀλίγ' ἀναγκ. φρ. monost. 420. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. Anton. Mel. 68 p. 116.

Varro Sat. 7, 1 Oehler. (Mein. V CCXCIX) *non mirum si caccutis: aurum enim non minus praestringit oculos quam ὁ πολὺς ἄκρατος.*

780

ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνος.

Stobaeus Floril. 20, 19 *Μενάνδρου* Trinc. deest in A. cf. Philem. 185.

781

συγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.

Stobaeus Floril. 28, 7 *Μενάνδρου* A. νῦν] δὴ Voss.

782

ἀπερυθριᾶ πᾶς, ἐρυθριᾶ δ' οὐδεὶς ἔτι.

Stobaeus Floril. 32, 1 *Μενάνδρου* Trinc. de A nihil Gaisf. deest lemma in Voss. Hens. — Plut. Mor. 547b δεῖ ἐρυθριᾶν ἐπινοούμενον, οὐκ ἀπερυθριᾶν (Mein. 1).

783

οὐδὲν σιωπῆς ἐστὶ χρησιμώτερον.

Stobaeus Floril. 33, 2 *Μενάνδρου* Voss. Hens. (μενάν^{δρ}). Trinc. de A nihil Gaisf. οὐθὲν codices (praeter Urbin. W. Meyeri p. 442 n. 15).

784

οὐδεὶς πονηρὸν πράγμα χρηστὸς ὢν ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 37, 1 *Μενάνδρου* A. οὐδεὶς A et Voss.^{1]} οὐθὲν. ποεῖ Trinc.'

785

ὡς ἡδὺ συνέσει χρησιμότης κεκραμένη.

Stobaeus Floril. 37, 2 τοῦ αὐτοῦ A.

786. 787. 788

ὁ χρηστὸς ἐστὶ πολλαχοῦ σωτήριος.

τὸ χρηστὰ πράττειν ἔργον ἔστ' ἐλευθέρου.

μέγιστον ἀγαθὸν ἐστὶ μετὰ νοῦ χρησιμότης.

Stobaeus Floril. 37, 6. 7. 8 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) ter A. 1. πανταχοῦ Floril. Monac. 110 (Mein. Stob. IIII 275, 21).

789

κάν ταῖς ἀπορίαις ἔσθ' ὁ χρηστὸς χρήσιμος.

Stobaeus Floril. 37, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 11) Α. χρήσιμος AB²] χρήσιμον.

790

τὸ δοκεῖν διαβολὴν ἔσχε μείζω τοῦ ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 42, 5 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 4) Trinc. etiam A, de cuius errore cf. 576. μεταβολὴν ἔχε Voss.

791

κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ, χρηστὸς εὐτυχῶν.

Stobaeus Floril. 43, 23 Μενάνδρου Α. monost. 681. ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ Dobr. Arist. Eccl. 70 p. 142] ἀγαθὸν ἐστὶ τοῦτο. δὲ καλὸν ἐστὶ monost. ἀγαθὸν δὲ τοῦτο Gaisf. γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶ Mein.

792

οὐκ ἐστὶ τόλμης ἐφόδιον μείζον βίου.

Stobaeus Floril. 51, 20 Μενάνδρου Α. βίῳ Salmas. ap. Grot. — militi vel parasito apta sententia.

793

οὐκ ἐστὶ τόλμης ἐπιφανεστέρα θεός.

Stobaeus Floril. 51, 25 Μενάνδρου Α. 'nullum praesentius numen'. Cleric. — cf. Cobet. N. I. 26.

794

ἀγροΐκος εἶναι προσποιεῖ πονηρὸς ὢν.

Stobaeus Floril. 56, 9 Μενάνδρου Α. προσποιεῖ Α] προσποιῆ. est pers. 2.

795

ἔχει τι τὸ πικρὸν τῆς γεωργίας γλυκύ.

Stobaeus Floril. 57, 9 Μενάνδρου Α. τι τὸ Α] τι πικρὸν τὸ Bentr.

796

λυπεῖ με δοῦλος μείζον οἰκέτου φρονῶν.

Stobaeus Floril. 62, 5 Μενάνδρου Α. 'qui supra servum sapit'.

monost. 323 *λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μείζον φρονῶν*, 'qui dominum contemnit'.

797 L

ὄργη φιλοῦντων (ὀλίγον ἰσχύει χρόνον).

Stobaeus Floril. 63, 20 *Μενάνδρου Α.* monost. 410 (φιλοῦντος μικρὸν). Terent. Andr. 3, 3, 23 *amantium ira amoris integratio est*, unde Clericus Menandri versum ad *Andriam* referebat.

798 U

μόνος ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως.

Stobaeus Floril. 64, 3 *Μενάνδρου Α.* (cohaeret cum ecl. 5, cui perperam adscr. *Μενάνδρου*). *Μενάνδρου* etiam Voss. Hens. *μόνος Α.] μόνον. ἀπαρ.* 'quod adloquio flecti non possit'.

799

μηδέποτε γήμη μηδὲ εἰς εὔνους ἐμοί.

Stobaeus Floril. 68, 10 *Μενάνδρου Α.* monost. 684.

800 27

ἔργον γυναικὸς ἐκ λόγου πίστιν λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 73, 4 *Μενάνδρου Α.* scr. ἀργὸν γυν. κτλ. nam non *difficile*, sed *inutile est* cet. cf. Arist. Ran. 1498 et quem ibi exscripsimus Isocr. 4, 44. Aristot. Pol. 7, 12 extr. τὸ διατρέβειν νῦν ἀκριβολογουμένους καὶ λέγοντας περὶ τῶν τοιούτων ἀργὸν ἔστιν.

801 28

ὡς ἔστ' ἀπιστον ἢ γυναικεία φύσις.

Stobaeus Floril. 73, 7 *Μενάνδρου Α.* monost. 560 (ἀπιστος). hanc quoque sententiam ex Euripide sumpsit Iph. T. 1298 ὄρατ', ἀπιστον ὡς γυναικεῖον γένος (Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 25).

25 802 29

πολὸν χειρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύναι.

Stobaeus Floril. 73, 44 *Μενάνδρου Α.* χειρότερον Trinc.

803 30

φύσει γυνὴ δυσάνιόν ἐστι καὶ πικρόν.

Stobaeus Floril. 73, 46 *Μενάνδρου Α.* Harpocratio 64, 1 *δυσάνιος* . . ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιῶμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον

ἢ . . ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. 'respicere videtur etiam Hesychius λυσανίας' ὁ λύων τὰς ἀνίας. καὶ δυσάνιος γυνή, ἢ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη.' Mein. — δυσάνιον Vind. A Voss.] δυσήνιον.

26 804 31

ὅπου γυναῖκές εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.

Stobaeus Floril. 73, 58 Μενάνδρου A Voss. Hens. monost. 623 et 694.

805

νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

Stobaeus Floril. 79, 26 Μενάνδρου A. monost. 378. Apostol. 12, 4c Σοφοκλέους (Φιλήμονος Z). at Arsenii auctoritas etiam minor est quam vel Stobaei.

806

δίκας γραφόμενος πρὸς γονεῖς μαίνει, τάλαν.

Stobaeus Floril. 79, 32 Μενάνδρου A. μαινῆ codices.

807

ἡδὺς πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.

Stobaeus Floril. 83, 10 Μενάνδρου A. monost. 669 (ἡδύ γε, quod probat Cobet. Mnem. VIII 138. cf. 809. 814).

808

υἱὸς δ' ἀμείνων ἐστὶν εὐνοία πατρός.

Stobaeus Floril. 83, 11 τοῦ αὐτοῦ A.

809

ἡδύ γ' ἐν ἀδελφοῖς ἐστὶν ὁμονοίας ἔρως.

Stobaeus Floril. 84, 1 Μενάνδρου A. ἡδύ Porson. Misc. 194] ὡς ἡδύ. ἀδελφοῖς ἐστὶν] ἀδελφοῖσιν B.

810

αἰσχυνόμενος αἰσχίστα πενίαν ἂν φέροις.

Stobaeus Floril. 95, 6 Μενάνδρου A. sine auctoris nomine Plut. Mor. 128a. ἂν add. Pors. Eur. Or. 485. φέροις A] φέρεις.

811

*ἄνθρωπος· ἰκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.*Stobaeus Floril. 98, 7 *Μενάνδρου* A. cf. Philem. 194, 2.

812

*πειρῶ τύχης ἄνοιαν ἀνδρείως φέρειν.*Stobaeus Floril. 108, 5 *Μενάνδρου* A. monost. 707 (*εὐχερῶς*).
Chaeremoni (38 N., cf. Eurip. fr. 174 N.) adsignat Dobr. Adv. II
360, Menandro vero 108, 3 (cf. fr. 1083).

813

*ἄνθρωπος ἀτυχῶν σώζεθ' ὑπὸ τῆς ἐλπίδος.*Stobaeus Floril. 110, 4 *Μενάνδρου* A. monost. 643 (*ἀνήρ
ἀτυχῶν δέ*). *σώζεται ταῖς ἐλπίσιν* A²B mrg. et monost.

814

*ἡδύ γε φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμενοῖς.*Stobaeus Floril. 113, 11 *Μενάνδρου* A. λόγος φίλου 'στὶ Por-
sonus Misc. 195.

815. 816. 817

*ἐπὶ τοῦτ' ἐγένοντο πάντες, ἐνθάδ' ἤξομεν.**ἀνθρωπίνως χρῆ τὰς τύχας φέρειν, ξένε.**τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα.*Stobaeus Floril. 124, 6 *Μενάνδρου* A. v. 2. 3 Apostol. 3, 1c
Μενάνδρου et om. auctoris nomine Plut. Mor. 118c τὰ κοινὰ τοῦ
βίου συμπτώματα κοινῶς φέρειν καὶ τὰνθρώπινα ἀνθρωπίνως. v. 1
om. Voss. signum interruptae orationis in exitu v. 1 ponit Mein.
in Stob., initio proximi versus *χῆμεῖς* fuisse censens conl. Antiphan.
53, 4 Stob. III xxiii. neutrum necessarium, siquidem in conloquio
sententia facile intellegebatur. 1. ἐνθάδ' ἤξομεν Porson. Adv. 290]
ἐνθα λήξομεν. 2. χρῆ] δεῖ A Voss. Apost. χρῆ supra ser. δεῖ Vind.
3. κοινῶς δεῖ Vind. Apost.] κοινῶ χρῆ A. κοινῶ χρῆ Voss. Hens.
συμπτόματι Voss. Hens. τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φ. σ. κἀνθρωπίνως
τὰνθρώπιν' O. Hense Lect. Stob. 17.1. Soph. Ai. 1365 καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι, ubi schol.
ὑπόκειμαι τῇ ὁμοίᾳ τύχῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ.

818

ἅπαντα σιγῶν ὁ θεὸς ἐξεργάζεται.

Stobaeus Ecl. 1, 1 (3 Heer. 2 Mein.), 11 Wachsm. *Μενάνδρου*. (cf. Wachsm. 1, 1, 6.)

819

οὐδὲν κατὰ λόγον γίνεθ' ὧν ποιεῖ τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 5 Wachsm. *Μενάνδρου* FPmrg. (ad 6, 2). γίγνεθ' P². γίνεσθ' FP¹.

820

πᾶν τοῦργον ὀρθῶς ἐκμαθεῖν χρόνου μέτα.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 8 Wachsm. *Μενάνδρου* FB mrg. χρόνον Wachsm.

821

τί δ' ὄφελος εὔ λαλοῦντος, ἂν κακῶς φρονῆ;

Stobaeus Ecl. 2, 15, 21 Wachsm. *Μενάνδρου*. εὔ add. Schneidewin. Coni. crit. 115.

822. 823

οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν ἐστὶ τάληθῆ λέγειν.

ἀδύνατον ὡς εἶναι τάληθές λαθεῖν.

Stobaei Append. Flor. p. 76, 20 (p. 242, 11. 12 Mein.) *Μενάνδρου*. 1. ἐστὶ add. Mein.

824

παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελής —

Harpocration, Photius, Suidas, Cramer. Anecd. Ox. II 496, 5 ἴσα βαίνων . . . ἀντὶ τοῦ συνῶν αἰεὶ καὶ μηδὲ βραχὺν ἀφιστάμενος . . . *Μένανδρος* κτλ. αὐτῶν BC, ἑτέρα D, πολυτελής BCG Harp.

825

ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός.

Photius σκατοφάγος· ἀκάθαρτος. οὕτως *Μένανδρος* κτλ. πικρός] fortasse πινῶν. Arist. Lys. 279. Plut. 297. — Pollux 6, 40 δυσχερὲς ὁ σκατοφάγος. cf. Arist. Plut. 706. Antiphan. 126, 4. Crobyl. 6.

826

ἐν γὰρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει κακόν.

Photius et Suidas τῶν τριῶν κακῶν ἓν· λεγόμενον τί ἐστὶ. καὶ *Μένανδρος* δύο προθεῖς ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει παλίων τὸ κτλ.

ἔχοι Suid. κακόν Phot. et BVE Suid.] κακῶν. 'aut in Photii verbis τρία scribendum pro δύο, aut quod malim in Menandri versu δυοῖν pro τριῶν. hinc est quod παλζων dicit'. Mein. consentit tamen Suidas cum Photio. — τούτων] τοῦτο Naber. iam Sophocl. fr. 822 N. λύσω (?) γὰρ εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οἴσομαι (ξίφος, ἀγγόνη, κρημνός). cf. Aristoph. fr. 549. Alexid. 8.

827

ἔρημε θαυμαστῶς γυναιχ' ὡς σώφρονα.

Hesychius ὡς p. 336 M. Schmidt. Μένανδρος κτλ. θαυμαστῶς, non θαυμαστὴν Hesychius Schmidtii. cf. Cobet. V. 1.² 216. 'mirum quam modestam'. Mein. 1.

828

Θραξ εὐγενῆς εἶ, πρὸς ἄλας ἠγορασμένος.

Zenobius 2, 12 ἀλώνητον ἀνδράποδον· ἴσον τῷ βάρβαρον καὶ εὐτελής. εἰς τὴν μεσόγειον ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἄλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον· ὄθεν καὶ ὁ κωμικός φησι κτλ. Diogenian. 1, 100 (Apostol. 2, 27) ἀλώνητον ἀνδράποδον· τὸ εὐτελής, τὸ πρὸς ἄλας ὠνηθέν. ὄθεν καὶ Μένανδρος κτλ. Apostol. 8, 911 Θραξ κτλ. Θεοκρίτου, cui nihil tribuendum. — 1. εὐγενῆς] an εὐτελής? ἠγορασμένος] ὠνημένος Diogen. et Apost. 2, 27. Pollux 7, 14 ἀλώνητοι ἐκαλοῦντο οἱ μηδενὸς ἄξιοι τῶν οἰκετῶν, ὅτι τῶν Θρακῶν οἱ μεσόγειοι ἀλῶν ἀντικατηλλάττοντο τοὺς οἰκέτας. Bekker. Anecd. 380, 16 ἀλώνητος· οἶον βάρβαρος καὶ εὐτελής. οἱ γὰρ Θρακῆς ἀνδράποδα ἀλῶν ἀπεδίδοντο. cf. etiam Hesych. ἀλώνητος.

829

ποτήριον, τραπέξαν, ἀρπάγην, κάδον

Ammonius 22 ἀρπάγην ὡς σκάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν κτλ. κάδον Bentl.] δεύτερον κάδον. id unde inlatum sit docet Dobr. Adv. II 285. Herodian. I 304, 7 τὸ ἀρπάγη, σιδήριόν τι, βαρυνόμενον. II 856, 32 ἀρπάγη βαρύνεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου. Hesych. ἀρπάγη· ἐξαστήρ· ἔστι τὸ (τι) σκεῦος ἔχον ὀγκίνους (uncinos), ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων. cf. etiam Poll. 10, 98.

830

πρὸς ταῖς ἐμαντοῦ νῦν θύραις ἔστηκ' ἐγώ.

Apollonius Synt. 2, 21 p. 152, 11 Bekk. παρὸν οὖν φάναι, πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις ἔστηκα, καὶ μεταλαβεῖν πρὸς ταῖς θύραις

μον ἔστηκα, ἀλλὰ καὶ κτλ. καὶ πάνυ ἀναγκαίως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος συμφερομένην ὀρθοτονουμένην ἔστηκα ἐγώ· ἔμφασις γὰρ ἔχει ὡς οὐ πρὸς ταῖς ἄλλων. om. poetae nomine Apollon. De pron. p. 65, 4 Schneid. νῦν deest in loco priore, ἔστηκ' ἐγώ in posteriore.

831

οὐχ οὗτος ἵπποκαμπος ἦν ἐν αἰθέρι;

Nonius Marcellus 2 p. 120 Mercer. (125 Quicherat.) *hippocampi, equi marini, a flexu caudarum, quae piscosae sunt: et est graecum. Menander κτλ. uchutos hippocampus in aeter* (conglutinata tamen ultima voce cum nomine quod sequitur Naevii) Harl. uchutos h. in aeter Colbert. et cod. P. Daniel. οὐχ οὗτος ἵππ. ἐν αἰθέρι Scalig. ἐστ' ἐν αἰθ. Bentl. ἦν ('quod in voce in latet') Quicherat. videtur ἀδύνατον aliquid significari.

832

ἤδη ἀλαίνη πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.

Zonaras 135 ἀλαίνειν τὸ θερμαίνεσθαι, οὐκ ἀλαίνεσθαι . . . Μένανδρος κτλ. ἤδη vel ἡδί δ' ἀλαίνει Mein. fort. ἔνδον ἀλαίνει vel ἔν' ἡδ' ἀλαίνη. cf. Arist. Eccl. 540.

833

λυκοφίλιοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγαί.

Eustathius 809, 42 παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖται τὸ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως, ὑπούλως. ὃς φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην κτλ. Photius λυκοφιλίως· ὑπόπτως, ὑπούλως. οὕτω Μένανδρος. quod fortasse alterum est fragmentum. cf. etiam Cobet. Mnem. X 59.

834

στυππεῖον, ἐλέφαντ', οἶνον, ἀυλαίαν, μύρον

Cosmas Topogr. Christ. 5 p. 197 Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀυλαίαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα . . . ὁμοίως καὶ Μένανδρος κτλ. sic Porson.] ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, ἀυλαίαν.

835

ὄρας; ἀκαρῆς παραπόλωλας ἀρτίως.

Etymolog. m. 45, 23 ἀκαρῆς, ὁ ἐλάχιστος καιρός. ἐτίθετο δὲ κυρίως ἐπὶ οἰουδήποτε ἐλαχίστου. Μένανδρος κτλ. παραπόλλωνας Etym. Gud. 24, 48. ὄρας; ἐν ἀκαρεῖ Bentl. ὄρας; ἀκαρῆς γὰρ

παραπόλωλας Mein. παρ' ἀκαρῆ γὰρ ἀπόλωλας Cobet. N. I. 92. ac sic (παρ' ἀκαρῆ vel παρ' ἀκαρές) iam Fritzscheus Fragm. Eupolid. 15, recte versus Eupolidei reliquias (ut Mein. I 442. 3) esse negans. cf. Alexid. 144.

836

οὐδὲ λόγον ὑμῶν οὐδ' ἐπιστροφὴν ἔχω.

Etymolog. m. 58, 43 λόγος ἢ φροντίς. Μένανδρος κτλ. Bekker. Anecd. 839, 9 ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 327, 20. Schol. Oppian. Halieut. 1, 649 λόγος λέγεται καὶ ἡ φροντίς, ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. — οὐδὲ—οὐδ' οὐ—οὐδ' Et. Va. οὔτε—οὔτ' Bekk. Cram. οὐ δὴ—οὐδ' Hemsterh. ὑμῶν] ἡμῶν Schol. Opp. Bekk. ἔχω] ἔχει Cram. ποιῶμαι Ra Opp. ἔχων Bekk.

837

τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην

Etymolog. m. 184, 47 βάδην ἀπιόντος, ἡρέμα παραγινόμενου. ἢ θᾶττον ἢ βραδέως. Μένανδρος κτλ. cf. adesp. 1577. Xenoph. Hellen. 5, 4, 53 θᾶττον ἢ βάδην ἀπῆλθον.

838

οἶμαί σε τὸν ἐπ' ἀριστερ' ἐμπερονώμενον

Etymolog. Milleri (Mélanges 110) ἐμπερονήσασθαι· ἐμπεροπῶσθαι. Μένανδρος κτλ., ἀπὸ τῆς περόνης. ἐκ τοῦ ρ supra scr. H (ῥητορικοῦ). ἀριστερ' ἐμπερονώμενον Nauck. Bullet. Petersb. XIII 356] ἀριστερὰ ἐμπερονημένον. non recte Mein. Herm. III 452. 3 de perfecto non reduplicato cogitat. cf. Hermipp. 47, 2 et de sententia Arist. Av. 1567. Ephipp. 23.

839

ἀπασκαριῶ δ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Suidas ἀπασκαρίζειν... Μένανδρος κτλ. δ' Mein.] σ'. 'exultabo prae risu'. cf. Cratin. 26. Aristoph. fr. 495. Zonar. 282 ἀπασκαρίζειν· διακεχυμένως γελᾶν.

840

οὐχ ὄθεν ἀπολλύμεσθα σωθεῖμεν ἄν;

Schol. Arist. Av. 374 et Suidas ἀπέχθεια... Μένανδρος κτλ. ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀπολλύμεσθα K.] ἀπολλύμεθα schol. Ar. (ἀπολλύμεσθα V). ἀπολόμεσθα A Suid. ἀπολόμεθα BE Med. ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν Porson. Arist. p. 80. καὶ σωθεῖμεν idem Misc. 382.

ac sic Cobet. V. 1.² 328. 'unde non multum afuit quin periremus'. Polyb. 40, 5 extr. τὴν παροιμίαν διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθηνεν. cf. Plut. Themist. 29. Aeneas Epist. 16. Arist. Ran. 1448.

841

εἰς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

Suidas εὐρωτιῶν. ὁ τῶν ἀστικῶν (βλος) εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν σκώπεται καὶ ὀνειδίζεται, ὡς φησι Μένανδρος κτλ. καθάρεια Mein.] καθαρὰ. 'quae sententia quam vera sit norunt qui in magnis urbibus munditiem multorum animadverterint, quibus plus est elegantiae quam nummorum'. Cobet. N. 1. 78. cf. 501. Eubul. 110. Nicostr. 6. Amphid. 35. Ephipp. 15, 3.

842

πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις.

Tzetzes Lycophr. Cass. 90 ἔστι γὰρ ἐν τῷ Ταινάρῳ τῆς Λακωνικῆς στόμα, καὶ Αἰδοῦ κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρος φησι κτλ. Schol. Pindar. Pyth. 4, 77 (p. 349 Boeckh.) καὶ Μένανδρος κτλ.

843

πικροῦ γέροντος, ἀνθέκαστου τὸν τρόπον

Bekker. Anecd. 462, 29 λέγεται δὲ ἀνθέκαστα καὶ τὰ ἀνόματα καὶ σκληρά. Μένανδρος φησι κτλ. ibidem 17, 26 Μένανδρος δὲ ἐπὶ τοῦ πικροῦ καὶ ἀηδοῦς τέθεικε τὴν λέξιν κτλ. τὸν τρόπον 17] τοῦ τρόπου 462. τοὺς τρόπους Mein. aliter Philem. 89, 7. Posidipp. 40.

844

ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος.

Bekker. Anecd. 1368. 9 ἐλεῶ ἐλεεῖς. καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπὼν κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 420, 2 παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἐλεεῖθ' Mein.] ἐλεεῖται. γλυκύτατος] ἡδύτατος Cramer. Anecd.

845

ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Boissonad. Anecd. I 124 Μενάνδρου κτλ. πρὸς γὰρ τοὺς πονηροὺς εἰσιν οἱ νόμοι ἐξευρημένοι. cf. Antiphan. 288. sententia eiusmodi est ut uterque ea potuerit uti.

846

ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόρου

Herodian. De soloec. 309. 10 Nauck. (Lex. Vindob.) Boisson. Anecd. III 258, gramm. Ammon. 195 Valck. Μένανδρος λέγει κτλ. ἀντὶ τοῦ φάναι ὁ ἕτερος. Eustathius 1573, 62 Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων ἐσχάτως βαρβαρίζει. quae quomodo conciliari possint cum superioribus nescio. — δυοῖν] διδύμοιν? ceterum cf. Lucian. Pseudolog. 29 θάτερον τῶν πενήτων et ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. Thes. gr. I. IIII 256.

847

καθιζάνει μὲν ἐνίοτ' εἰς τὰ σήσαμα.

Herodian. De soloec. 308, 6 Nauck. (Lex. Vindob.) cf. 292, 8. Boissonad. Anecd. III 240 et 257 (σολοικισμὸς περὶ τὰς προθέσεις) παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. — τὰ σήσαμα est ea pars fori, ubi sesamum venibat. Eupol. 304.

848

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλά νῶν αἰ γυναῖ.

Cramer. Anecd. Ox. I 102, 7 τὸ παρὰ μιμηερμῶ κτλ. εἰ μὲν περισπάσεις (γυναῖ) κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ γυναῖκες, εἰ δὲ ὀξύνης ἐκ τῆς γυνή εὐθείας. Μιμηέρμῳ Cramerus. Μενάνδρῳ Mein. om. nomine auctoris Etymol. Milleri (Mélanges 275) ὡσπερ καὶ τὸ κτλ. ἀποβολῇ τοῦ γυναῖκες ἢ ἀπὸ τοῦ γυνή γυναῖ, ὡς μονή μοναῖ. γυναῖ] νοναῖ cod. Mill. (postea recte). non dubitandum quin Meinekius recte Menandro tribuerit. perperam Millerus Philippidi, cuius cf. fr. 2. praeterea cf. Pherecr. 91. adesp. 1336.

849. 850

φιλῶ σ', Ὀνήσιμε, καὶ σὺ περιεργός εἴ.

οὐδὲν γὰρ γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναί.

Cramer. Anecd. Par. IIII 418 δηλοῖ τὸ ἐκ παιδῶν φιλομύθους ἡμᾶς εἶναι καὶ χαλεπὴν [ἐν] τῇ περιεργίᾳ, ὡς φησι Μένανδρος φιλῶ — εἴ. καὶ πάλιν οὐδὲν κτλ. v. 2 omisso poetae nomine Cic. Ep. Att. 4, 11. Themistius Or. 21, 262 c οὐκ ἔστι γὰρ, φασί, γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναί. 1. καὶ σὺ γὰρ vel (V 110) καὶ σὺ περιεργός τις Mein. 2. γὰρ om. Cic. οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν Cobet. N. I. 92.

851

ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἢ κόρη.

15*

Schol. Apollon. Rhod. 2, 121 τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασιν χρῆσθαι. Μένανδρος κτλ. contra Photius 334, 4 et Suidas ὁμοῦ. . . ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀπτικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· ἤδη γάρ (ἔστιν ἦδε) τοῦ τίκειν ὁμοῦ (Tourp. Cur. nov. 265) et Harpocrat. ὁμοῦ. . . καὶ Μένανδρος που· ἤδη γάρ ἐστι τοῦ (ἔστιν ἦδε τῷ Cobet.) τίκειν ὁμοῦ. sed hi Menandrum cum Aristophane (fr. 542) videntur confudisse. cf. etiam Cobet. Coll. crit. 181. Dionys. Hal. 1, 29 καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίκειν τὴν κόρην εἶναι. recte ut videtur Meinekius γὰρ ἐγένεθ'.

852

μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Schol. Aristid. 403, 17 ὁ Μένανδρος. εἶπε γὰρ κτλ. Plutarchus Mor. 432 c Εὐριπίδης φησί κτλ. (om. δ'). idem 399 a ὁ μὲν εἰκάζων καλῶς, ὃν ἄριστον μάντιν ἀνηγόρευεν ἢ παροιμίαι. proverbio uterque uti poterat. Cic. De divin. 2, 5, 12 bene quia coniciet, vatem hunc perhibebo optimum.

853

ἐν γειτόνων οἰκῷ γὰρ, ᾧ τοιχωρῶχε.

Schol. Eurip. Phoen. 886 ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. καὶ Μένανδρος κτλ. ἐν C] ἐκ. cf. Saupp. Epist. crit. 107. οἰκῷ γὰρ Porson. Dobr. Arist. Vesp. 741] οἰκῶν γὰρ ABMT. γὰρ οἰκῶν I. om. C.

854

βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσιν σκόπει.

Anon. Walz. Rhet. II 16 τὸ τοῦ Μενάνδρου κτλ. cf. ibid. 251. 294. 5. monost. 59. W. Meyer, Urbin. Sammlg. 428. 9.

855

ὡς ὠραῖζεθ' ἢ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

Schol. Theocr. 1, 107 καὶ τὸ θρύπτεσθαι ὠραῖζεσθαι φησὶ Μένανδρος κτλ. Ammonius Aristot. περὶ ἑρμηνείας p. 96, 14 (ed. Berol.) τὸ δὲ ὁμοιον ἀξιώματι, οἶον κτλ. ὡς om. schol. Theocr. praeter Ambros. Ziegler. p. 16, ubi eis pro πρὸς. ὠραῖζεται — ἐν τοῖς βίοις Ammon. οἶον ὡς· ὠραῖζεθ' ἢ τύχη Herwerd. Nov. add. crit. 42. fortasse ὠραῖζεθ' ἡμῶν ἢ τ.

856

πένης λέγων τάληθές οὐ πιστεύεται.

Compar. Men. et Phil. 357. (Studemund 23 p. 20.)

857

ἐλευθέρως δούλευε· δοῦλος οὐκ ἔσει.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 117 p. 27). ἐλευ-
θέρως Grot.] ἐλευθέρω QP.

858

νόμον φοβηθεὶς οὐ ταραχθήσει νόμῳ.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 146 p. 29). ταρα-
χθήσει Rigalt.] πειραθήσει (η) QP.

859

ἦρων γάρ, ἦρων, ὁμολογῶ. καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

Cramer. Anecd. Ox. III 413, 3 ἐρῶ ἐρῶς, τουτέστι τὸ ἐρωτικῶς
ἔχω, διὰ τοῦ η γίνεται κατὰ τὸ παρωχημένον, οἷον ἦραον ἦρων ἀρ-
μολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ, παρὰ Μενάνδρω. ἦρων γάρ, ἦρων K.]
ἦραον ἦρων. ἦρων Schneidewin. ἦρων γάρ Herwerd. Obs. crit. 123.
ἦρων· μέμην' ἄρ' Piccolos. ὁμολογῶ Schneidewin.

860. 861

κόψω τὴν θύραν.

ἀλλ' ἐψόφηκεν ἡ θύρα. τίς οὐξιών;

Schol. Arist. Nub. 132 (om. verba Men. V) et Suidas κόπτειν·
ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγεται, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν
προφεῖν. ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω κόψω τὴν
θύραν εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω ἀλλ' ἐψόφηκεν κτλ. 2. sic Cobet. V. 1.²
217. ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών schol. ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν
ἐξιών Suid. ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιών Kuster. 'at concrepuit
ostium. quis est qui egreditur foras?' Cob. — fortasse unum frag-
mentum est.

862

ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ
καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 374, 29 et Etymol. m. 57, 35 ἀλάστωρ . . .
Μένανδρος κτλ. ad Περιχειρομένην referebat Meinekius, tamquam
talia non in qualibet fabula dici possent.

863. 864

ἔξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον.
ἱμάτιον ἀκούμεθα.

Eustathius 1647, 58 ex Aelio Dionysio ἀκέστριαν, οὐκ ἠπήτριαν. Μένανδρος ἔξακειῖσθαι — δίκτυον, καὶ ἰμ. κτλ. v. 1 initio una syllaba deest. 2. διεργάγη τῷ θοϊμάτιον· ἀκούμεθα Cobet. Mnem. nov. III 382 conl. Terent. Adelph. 1, 2, 40 *discidit | vestém: resarciéitur*. itaque v. 2 ad *Adelphos* videtur pertinere. ἔξακειῖσθαι et ἀκούμεθα futura sunt.

865

Plutarchus Mor. 666 f οἱ κωμικοὶ τοὺς πολυτελῶς . . . γαμοῦντας (λέγουσιν) ὡς οὐ βεβαίως οὐδὲ θαρραλέως ἐπισυνάπτουσιν· ὡς Μένανδρος πρὸς τὸν κελεύοντα ταῖς λοπάσι περιφράττειν . . . ωπον δεινῶς οὐ πρᾶγμα νύμφης λέγεις. quae supra modum corrupta sunt. δεινὸν σὺ πρᾶγμα . . . τῆς νύμφης λέγεις Scaliger. φράγμα Buttman. δεινὸν γε σὺ περιφράγμα Herwerd. Mnem. nov. VI 79.

866

. . . ἴν' οὐχ αὐτῷ παρετράφην, ἀλλὰ σοί.

Priscianus 18, 177 ἑαυτὸν *proprie quidem tertiae est personae, invenitur tamen et primae et secundae adiunctum*. Μένανδρος κτλ. τουτέστιν οὐκ ἑμαυτῷ. ἑαυτῷ C (O). ΑΙΤΩΙ R. ἑαυτῷ ἴγῳ Mein. ed. mai. ΓΑΡΕΤΡΑΦΗΝ VRM. παρατρέφεσθαι Demosth. 19, 200. — non intellego.

867

. . . παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν.

Etymolog. m. 652, 22 et Zonaras p. 1521 παραιτεῖσθαι . . . ἐπὶ τοῦ αἰτεῖν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ.

868

. . . προποιήσεις ἀστικὸν σαυτὸν πάλιν.

Bekker. Anecd. 454, 7 ἀστεῖος καὶ ἀστικός, διττῶς. Μένανδρος κτλ. Μένανδρος Ἡρώ ποιήσεις κτλ. Tourpius Suid. III 18 ed. Lips. πάτερ, ποιήσεις Mein. 1 p. 577. fortasse πάτερ, οὐ ποιήσεις — πάλιν;

869

πυθοῦ παρ' αὐτῆς διὰ τίν' αἰτίαν . . .

Bekker. Anecd. 871, 7 τὸ δὲ πευστικὸν μακρηγορίας δεῖται καὶ διὰ πολλῶν ἀπολογίας, ὡς καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ εὐρίσκομεν κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐρωτήσας ἄκουσον.

870

. . ἀπήγειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

Bekker. Anecd. 1294 (ad 1047, 13) et Cramer. Anecd. Ox. III 368, 27 καὶ ἐν συνθέσει παρήγειν καὶ ἐξήγειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἀπήγει Cramer.

871

Ἄραβιον ἐξεύρηκα σύμβουλον . . .

Proverbia Coisl. 40 p. 124 ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος ἀνλητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἄραβιον, φησίην κτλ. cf. 32. Canthar. 1.

872

. . φορὰ γὰρ γέγονε νῦν τούτου καλή.

Io. Philop. Aristot. Meteor. p. 98 b 31 τὸ πολλοὺς γεγόνειν καρπὸς 'φορὰν καρπῶν' λέγομεν, καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων (de rebus deterioribus) ὁμοίως. Μένανδρος κτλ. διοτιδήποτε. sic enim Philoponus, ut per litteras me certiore fecit Dilesius. quid extrema sibi velint nescio. γέγ. ν. τ. K.] ν. τ. γέγ. νῦν γέγ. τούτου Mein.

873

. . τραγωδὸς ἦν ἄγων Διονύσια.

Schol. Aristoph. Acharn. 202 ὁ ἐπιλήναιος ἄγων τελεῖται τῷ Διονύσῳ . . . Μένανδρος κτλ. τραγωδῶν Dindf. fortasse τραγωδοῖς.

874

πικρὸν ἐστὶ θρέμμ' ἐν οἰκίᾳ γέρων.

Stobaeus Floril. 116, 20 Μενάνδρου Α. θρέμμ'] γέρων Voss. Hens. γέρων Α] γέρων cum duobus punctis et in mrg. μένων Voss. Hens. πικρὸν γὰρ ἐστὶ Mein.

875

. ἄλλ' ἀλαζὼν καὶ θεοῖσιν ἐχθρὸς

Schol. Aristoph. Ran. 280 ἡλαζονεύετο ἀντὶ τοῦ ἐψεύδετο. καὶ Μένανδρος κτλ. ἄλλ' om. R. fortasse μὰ Δί' ἄλλ' — ἐχθρὸς ἦν.

876

νεώτερόν τι συμβέβηκέ σοι;

Schol. Eurip. Hec. (M) 217 νέον· ἦτοι καινὸν ἢ δεινόν. Μένανδρος· νεώτερόν τί σοι συμβ. aut in exitu aut initio iambus deest.

877

ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ
παρθένος.

Etymol. m. 279, 37 δίφρος, κυρίως τὸ ἄρμα . . . λέγεται καὶ
ἐπὶ τῆς καθέδρας . . . Μένανδρος κτλ.

878

οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος
γραῦς ἔνδον

Syrian. Walz. Rhet. III 98, 2 διττὸν τὸ τῆς διαβολῆς ὄνομα.
ἐπὶ τε γὰρ τῆς διαβολῆς αὐτῆς τάττεται, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. καὶ
ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

879

ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη
κρίζει τις.

Eustath. 1350, 13 κρίζειν, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ, οἶον
κτλ. ὅ ἐστι ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖ. Schol. Arist. Av. 1258
χαμαιτύποι (-αι Mein.) αἱ πόρνοι παρὰ Μενάνδρῳ πρώην ἄρας
ἐπάταξα. αἱ πόρνοι om. R. πρώην] Ἦρω Mein. ἄρας Bentl.] ἄρης.
ἄρας ἐπάταξα sunt Aristophanis Eq. 1130, cetera mirum in modum
perturbata, sed quae ad idem fragmentum pertinere videantur.
quae servavit Eustathius etiam tetrametri troch. reliquiae esse
possunt.

880

τηρῶ τὸν Δία
ῥοντα πολλῶ.

Nonius Marc. 4 p. 387 Mercer. (p. 448 Quicherat.) *servare,*
solicite et suspiciose observare . . . Verg. in Georg. lib. I (335)
quod superest, caeli menses et sidera serva, quod est Men-
andrū κτλ. τον διατοντατιοχω Harl. τον δια τον τα ποχω Paris. 7667
(praestant.). τον αιατοντατιοχω cod. Tornes. τὸν Δία νοντατιοχω
Gerl. ex Leid. et Guelferb. τὸν ἥλιον τάποχω cod. Victor. τὸν
αἰγλοχον Turn. ex vet. libro. ῥοντα πολλῶ Porson. Ἦνιόχω Bergk.

881

ἡμέραν τρίτην
ἐπεκώμασ' ἡμῖν.

Zonaras 1745 τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τρίτης ἡμέρας,
οὐχὶ (οὐδὲ) τρίτη ἡμέρα (Tittm. τρίτη ἡμέρα) . . . Μένανδρος κτλ.

ἐπεκώμασεν Lex. Ruhnken. De Antiph. p. 248] ἐπενόμασεν. cf. Phe-
recr. 182. Antiphon. 280.

882

ἡ πόλις

ὄλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν.

Orion Theb. Etym. 23, 1 (ἄδειν) λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ
αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος κτλ.

883

διεμέριζε γὰρ

ὁ Βορυσθενίτης.

Schol. Dionys. Perieg. 311 Βορυσθένης ποταμὸς περὶ τὸν Πόν-
τον, ὅθεν καὶ οἱ Ποντικοὶ Βορυσθενῖται, ὡς Μένανδρος λέγει κτλ.
'rectius Βορυσθενείτης. quod quis suspicari possit διεμήριζε, Men-
andri verecundiae repugnaret'. Mein. V 109.

884

ταῦτά σ' ἀπολώλεκ', ὧ πονηρέ.

Galenus II 61 Chart. εἰ δὲ λέγοι τις ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα
πάντα ὑπάρχειν ἀέρα πεπληγμένον πως, καλὸν ἐπειπεῖν αὐτῷ τὸ
Μενάνδρειον ταῦτά τε ἀπολώλεκεν ὧ π. corr. Mein. sed fortasse
ταῦτά σε | ἀπολώλεκ' ὧ π.

885

ἐγάμησεν ἦν ἐβουλόμην ἐγώ.

Schol. Lips. Hom. 9, 394 γαμέσσεται. ἐντεῦθεν ἔλαβε Μέν-
ανδρος τὸ κτλ. cf. Lobeck. Phryn. 742. depravato codice decep-
tum esse auctorem scholiorum Lipsiensium iure suspicatur Cobet.
N. 1. 69. 70.

886

οὐκ ἠρκέσαμεν . . ἑαυτοῖς.

Eustathius 1547, 29 Μένανδρος οὖν, φασίν, ἀμαρτάνει λέγων
κτλ. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. Herodian. Boissonad. Anecd. III
269 vel 320, 5 Nauck. (Lex. Vindob.) Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀκυρο-
λογεῖ λέγων· οὐκ ὀρίσαμεν αὐτοῖς ἤδη εἰμὶ σῶς. Schneidewin. οὐκ
ἠρέσαμεν αὐτοῖσιν, ἤδη δ' εἰμὶ σῶς. videntur potius verba cor-
rupta ex Eustathio emendanda esse οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς ἀντὶ
τοῦ ἀλλήλοις.

887

. . . ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.

Schol. Aristoph. Plut. 689 Μένανδρος κτλ. ἐξάραντες, τὰς χεῖρας, quod initio supplet Dindorf. cf. adesp. 771. 'sublatis manibus plaudite'. Hemsterh.

888

. . . ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγών.

Ammonius 81 ἀποκηρῦξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαι τι. Μένανδρος κτλ. οἶον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. eadem fere Bachmann. Anecd. II 378, 23, nisi quod ὑπεκήρυξεν praebet et ὑποκηρῦξαι. atque ἀποκηρύττειν sic Demosth. 23, 201 et haud raro Lucianus, ὑποκηρύττειν (-εσθαι) non videtur significare nisi per praeconem pronuntiare. — ἀπαγαγών Mein.

889

τὴν ἀλεκτρούνα μοι δοὺς ᾤχετο.

Harpoerat. 13 cod. Marc. ἀλεκτροῦν ἐπὶ θήλεος καὶ ἄρρενος λέγεται· καὶ Μένανδρος κτλ. 'fort. μοι delendum.' Mein.

890

κρίσιμος γὰρ αὕτη γίνεται.

Pollux 4, 178 τάχα δ' ἂν ἱατρῶ προσήκοι καὶ κρίσιμος ἡμέρα. Μένανδρος γὰρ περὶ τῆς ἑβδόμης λέγων φησὶ κτλ.

891

εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε.

Etymolog. m. 302, 26 τὸ προστακτικὸν εἶπον εἰπάτω εἰπάτωσαν. Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 202, 2 ὡς παρὰ Μενάνδρω· τί δὲ ποιεῖν μέλλεται; ἀντὶ τοῦ εἰπέ, ubi adparet ante τί excidisse εἶπον.

892

κρόκην δὲ νήσεις . . . καὶ στήμονα.

Schol. Ven. Hom. 21, 31 νήθειν. Μένανδρος κτλ. possunt etiam tetrametrorum iamb. esse reliquiae. νήσει est apud Dindf. III 254, 5.

893

ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί.

Photius et Suidas 'Ηράκλεις' ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν ... ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ (om. Suid.) τοὺς 'Ηρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος ἄλλ' ὦ (om. Phot.) 'Ηρακλείδαι. Etym. m. Milleri (Mélanges 151) ἐγκαλοῦνται δὲ τοὺς 'Ηρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος ἄλλ' 'Ηρ. κ. θ. fortasse huc pertinent etiam quae Eustathius tradit 1593, 14 τὸν δὲ 'Ηρακλῆν καὶ 'Ηρακλείδην Πανσανίας καλεῖσθαι φησὶν et Cramer. Anecd. Ox. III 390 in. τὸ γὰρ ὦ Στρεψιάδῃ καὶ τὸ ὦ 'Ηρακλείδῃ γινόμενα ἐν τῇ κλητικῇ Στρεψιάδες (Arist. Nub. 1206) καὶ 'Ηράκλειδες παιγνίου χάριν λέγονται παρὰ τοῖς κωμικοῖς. unde Meinekius Menandrum dixisse putat ἄλλ' 'Ηράκλειδες καὶ θεοί. nisi forte haec omnia corruptis Menandri codicibus debentur et poeta dixit ὦ 'Ηράκλεις τε καὶ θεοί.

894

ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ.

Photius περινομαί· περιχωρία κτλ. Μένανδρος.

895

ἔγωγ' ἐπίσταμαι

ῥινᾶν.

Eustathius 998, 30 ἀπὸ τῶν τοιούτων ῥινῶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν ... ἢ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσανία, ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μένανδρος κτλ. et 1822, 44 φέρει δὲ χρῆσιν ... ἐκ Μενάνδρου Αἴλιος Διονύσιος τὸ κτλ. Photius ῥινᾶν· ἐξαπατᾶν. οὕτως Μένανδρος. fortasse huc pertinet Aelian. N. an. 9, 7. cf. fr. 937. 'sunt parasiti gloriantis verba'. Bentl.

896

Eustathius 1595 extr. μύρα καὶ κρόμμον, οἱ τόποι ἐν οἷς αὐτὰ ἦσαν. οὕτω καὶ Μένανδρος ἀναμενῶ σε, φησί, πρὸς τοῦλαιον, ἦγρον ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον. Schol. Hom. Odys. 8, 260 Μένανδρος· ἀνάμεινόν με πρὸς τοῦλαιον.

897

αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας

Athenaeus 5, 189 e νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς, ὥσπερ Μένανδρος κτλ. cf. Diphil. 97. adesp 145.

898

βούλει τι, Κνήμων; εἶπέ μοι.

Bekker. Anecd. 1290 et Cramer. Anecd. Ox. III 351, 25 βούλει Ἀττικῶς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς παρὰ Μενάνδρω κτλ. τι

deest ap. Bekker. Choric. Apol. mim. (cf. 494) τῶν Μενάνδρου πεπονημένων προσώπων . . . Κνήμων δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι. cf. O. Ribbeck. Agr. 12, qui *Cnemone*m protagonistam *Dyscoli* fuisse eique comoediae hoc fragmentum attribuendum esse arbitratur. at ab aliis *Smicrines* vocatur. cf. quae ad titulum *Dyscoli* adnotavimus.

899

τάλλα δ' ἂν τις καταβάλῃ

Schol. Aristid. 541, 30 Dindf. καταβαλεῖν ἀντὶ τοῦ σπεῖρειν. καὶ Μένανδρος κτλ. cum fragm. 96 incerta coniectura coniungebat Schneidewin. Coni. crit. 66.

900

τί γὰρ ἐγὼ κατελειπόμην;

Sextus Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 189 καὶ τὸ τί ἀντὶ τοῦ διὰ τί παραλαμβάνεται παρὰ Μενάνδρω κτλ.

901

ὑδατος αὐτοῖς οὐ μετόν

Suidas οὐ μετόν αὐτῶ· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐξόν . . . Μένανδρος κτλ.

902

ἐνδοθεν δὲ πρίεται

Etymolog. m. 688, 13 ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐ λέγουσι πρίξω, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ ζ πρίω. καὶ παρὰ Μενάνδρω κτλ. ἐνδοθεν cod. V ap. Gaisf. 1938.

903

ἐκκορηθείης σύ γε.

Schol. Aristoph. Pac. 59 et Suidas ἐκκορηθείης· ἀρά τις αὐτῇ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς πού καὶ ὁ Μένανδρος φησι πολλάκις κτλ. βουλόμενος τὸ ἄρδην ἀπολέσθαι σημαίνει. πολλάκις om. Suid. a verbis poetae secluserit Mein. fortasse Παλλακῆ K. Zonaras 671 ἐκκορηθείης· παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος κτλ. Eustath. 1887, 34 ἐκκορηθείης ἀντὶ τοῦ ὡς κάθαμα ἐκβληθείης. Alciphr. 3, 62 init. ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. aliter Eupol. 233, 4. Aristoph. fr. 266.

904

ἄρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι.

Bekker. Anecd. 447, 20, Suidas et Zonaras 309 ἄρτικροτεῖσθαι, συμφωνεῖσθαι, κτλ. φησὶ Μένανδρος. 'fortasse ἤρτικροτοῦντο δ' οἱ

γάμοι.' Mein, Photius ἠρτικοροτοῦντο· συνεφώνουν (συνεφωνοῦντο).
Hesych. ἀρτικοροτεῖν· συμφωνεῖν. ἀπὸ τῶν ἐρεσδόντων.

905

κρῖος τὰ τροφεῖα

Zenobius 4, 63 κρῖος τροφεῖ' ἀπέτισεν· ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κρῖοί . . . κρῖος τὰ τροφεῖα . . . μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος. Zenobius Milleri 2, 31 (Mélanges 361) κρῖος τὰ τροφεῖα· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων ἡ παροιμία εἴρηται. οἱ γὰρ κρῖοὶ τοὺς θρέψαντας κορύπτουσι. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. itaque Menander nihil nisi verba supra exscripta. cf. Diogenian. 5, 62. Photius, Hesychius, Suidas κρῖος τροφεῖα ἀπέτισεν et Eupol. 99.

906

ἔστιν δ' ὁμοῦ τὸ χοῆμα.

Schol. Aristoph. Thesm. 572 et Suidas ὁμοῦ· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς· καὶ Μένανδρος κτλ. ἔστι δὲ Suid.

907

Τρικορυσία βασίλινα

Aelianus ap. Suid. παίσωμεν et Τρικορυσία· καὶ ἔδνα ἦται, γενέσθαι βασιλῆς, τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω κτλ., καὶ αὕτη δέσποινα εἶναι τοῦ Πόντου ἐθέλουσα. βασίλισσα Suid. Τρικορ. Eustathius 1425, 40 βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀπικῶς. βασίλιναν δέ, φησί, Μένανδρος λέγει. dicere videtur mulierem acriter dicacem, siquidem Tricorythus culicibus abundabat. Arist. Lys. 1032 ἐμπὶς Τρικορυσία, ubi schol. ἔστι γὰρ (Τρικόρυθος) ἀλσώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροὶ εἰσιν οἱ Τρικορύσιοι. cf. Bursian. Geogr. gr. I 340. 1.

908

Harpocration 14 cod. Marc. ἀμβλυώττειν ἀπικῶς τὸ μὴ σφόδρα ὄρα· γράφεται δὲ κοινῶς ἀμβλυωπεῖν, ὡς Μένανδρος ἀμβλυωπούντων ἀνδρῶν. ser. ∪ ∪ ἀνδρῶν ἀμβλυωπούντων ∪ ∪. monstrat Harpocration quomodo Menandri aelate orta sit ἡ κοινή.

909

Cramer. Anecd. Ox. III 412, 25 ἐστιῶ σημαίνει τὸ ἀριστοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐστιᾶν τοὺς φίλους. ἐστιᾶσω Mein.

910

Hesychius ἀλλ' ἄχρη· ἔξεστιν, ἀντὶ ἔστω. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 376, 30 ἀλλὰ χροή. ἀντὶ τοῦ ἔστω. et 378, 26 (Zonar. 135) ἀλλὰ χροή· τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν, οἷον 'καὶ μάλα'. Suid. ἀλλὰ χροή· ἔστω· τοῦτο δηλοῖ cetera ut Bekk. 378. — ἀλλὰ χροή. B. ἔξεστιν Kuster. ἀλλὰ χροή κᾶξεστιν Mein.

911

Plutarchus Mor. 995 e τοὺς Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀττικοὶ καὶ παχεῖς καὶ ἀναισθητοὺς καὶ ἡλιθίους μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφαγίας προσηγόρευον. καὶ ὁ Μένανδρος οἱ γνάθους ἔχουσι. ubi ὄων γνάθους ἔχουσι vel ὄνων γνάθους ἔχουσι Mein. Hesychius ὄνου γνάθος· Εὐπόλις (434) παλζει εἰς πολυφαγίαν. cf. Cratin. 310.

912

φοβοῦμαι σ' ἐσχάτως.

Photius 24, 10, Suidas et Zonaras 888, Lex. Vindob. 80, 7 Nauck. ἐσχάτως· ἄκρωσ. Μένανδρος κτλ. cf. Hesych. et Wesseling. Diodor. Sic. 18, 48. Phrynich. Epit. 389.

913

οἶον πατάγημ' ἦκεις.

Photius 402, 5 et Suidas πατάγημα· ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Μένανδρος κτλ. ἀντίλαλος cod. Phot.

914

πότοι συνεχεῖς, κύβοι

Ammonius 118 πότος βαρυτόνωσ τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος κτλ.

915

τὸν χόα

ἐκκέχυκας.

Bekker. Anecd. 1431 χοᾶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ κτλ. χόα Mein. recte.

916

οἷσθ' ὅ τι ποιήσον;

Schol. Eurip. Hec. 229 οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Μένανδρος κτλ. Gregorius Cor. p. 15 τὸ Μενάνδρου κτλ. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. Schol. Arist. Thesm. 870 σύνηδες

τὸ σχῆμα. Μένανδρος· οἷσθ' ὃ ποιήσων. cf. etiam Suid. ψεῦσον. — οἷσθ'] οἷδ' perperam Eurip. cod. I Dindf. et Monac. 499 Ann. Fleckeis. 1881, 309.

917

καπρῶς, κακόδαιμον.

Artemidorus Onir. 2, 12 οὕτω (κάπροι) λέγονται αἱ κατωφερεῖς, καὶ τὸ κτλ. Μένανδρος φησι. Phot. καπρῶντας· ὀρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν. cf. Arist. Plut. 1024.

918

οὐθὲν μέλει σοι.

Etymolog. m. 640, 13 ὁ τε σύνδεσμος ἀπαιτεῖ καὶ ἕτερον σύνδεσμον, οὔτε τοῦτο, οὔτε τοῦτο. ὅθεν σεσημείωται τὸ παρὰ Μενάνδρω κτλ., ὅτι οὐκ ἔχει ἕτερου συνδέσμου ἐπιφορὰν. Menandri verba non recte videntur tradita esse.

919

ῥῶδουν τ' ἐν ἑμαυτῷ.

Herodianus Hermanni p. 317 et Cramer. Anecd. Ox. III 260, 15 ὁ Μένανδρος ἀπὸ τοῦ οἰδῶ τὸν παρατατικὸν μετέβαλεν εἰς τὸ ω, εἰπὼν κτλ. τ' om. Cram. Hesych. ῥῶδουν· ὠργιζόμεν, ἐν ἑαυτῷ ἠγανάκτουν, ἢ ἑμαυτῷ. 'fortasse ῥῶδουν ἐπ' ἑμαυτῷ vel ῥῶδουν ἑμαυτῷ, ipse mihi irascobar.' Mein.

920

ἀγνή γὰρ εἰμι.

Schol. Eurip. Hipp. 138 ἀγνόν· ἄδικτον. κτλ. Μένανδρος Fl. 15.

921

ὦ Λάχης Λάχης

Apollonius De synt. 1, 17 p. 46, 12 Bekk. τὸ παρὰ Μενάνδρω κτλ. cf. fr. 223.

922

κεφάλαιόν ἐστι

Quintilianus 3, 11, 27 *caput rei est; apud Menandrum κτλ.* e iudiciali oratione haec petita esse censet Spalding.

923

ἔργον ἐστὶν εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰσπεσεῖν,
οὗ λαβὼν τὴν κύλικα πρῶτος ἄρχεται λόγου πατήρ

καὶ παραινεῖς πέπαικεν, εἶτα μήτηρ δευτέρα,
 εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, εἶτα βαρύφωνος γέρον,
 ὃ τῆθίδος πατήρ, ἔπειτα γραῦς καλοῦσα φίλτατον.
 ὃ δ' ἐπινεύει πᾶσι τούτοις.

φησὶ Μένανδρος. Athenaeus 2 p. 162 Dind. 1. ἐστὶν add. Mein. 3. παραινεῖς C. παραινεῖς Schweigh. παραινέει τοῖσι παισὶν Herwerd. Obs. crit. 93. παραινέσας πέπωκεν Mein. in Ath. 4. τῆθίς (propter v. 5) παρακαλεῖ 'admonet' Mein. Anal. Ath. 36. — τῆθίς est matertera. Hesych. παραλαλεῖ φλυαρεῖ. Plut. Mor. 709b προσβῦται σκνθρωποὶ ἢ βαρὺ φθεγγόμενοι ἐκ πώγωνος. cf. Alexid. 311.

'ein familiencongress, in welchem dem sohn des hauses, der ein extravagantes leben führte, ein eindringlicher sermon gehalten wird... zunächst der hausvater, der seine ermahnung mit einem herzhaften trunk besiegelt. ihm schliesst sich die mutter an, sodann kommt die tante . . . nach ihr intoniert in tiefem bass der mütterliche grossvater . . die grossmutter, die den misrathenen jungen ihr 'liebes kind' nennt . . . der junge herr sagt zu allem ja und denkt 'lass sie nur sprechen'. Mein. Herm. I 324.

924

ὡς Ἀλεξανδροῶδες ἤδη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα,
 αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ
 διὰ θαλάττης δέη τόπον τιν', οὗτος ἔσται μοι βατός.

Plutarchus Alex. 17 ἡ δὲ τῆς Παμφυλίας παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἔκπληξιν καὶ ὄγκον, ὡς θεία τινὲ τύχη παραχωρήσασαν Ἀλεξάνδρῳ τὴν θάλασσαν . . . δηλοῖ δὲ καὶ Μένανδρος ἐν κωμῳδίᾳ παίζων πρὸς τὸ παράδοξον κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 214 καὶ ὁ κωμῳδὸς Μένανδρος ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις τοῦ Μακεδόνοιο εἶπε παίζων πρὸς τὸ παράδοξον κτλ. cf. Schol. Hom. Il. 13, 29. de illa Alexandri expeditione Arrianus 1, 26, 1 ἔστι δὲ ταύτη ἡ ὁδὸς οὐκ ἄλλως ὅ τι μὴ τῶν ἀπ' ἄρκτου ἀνέμων πνεόντων. . . τότε δὲ ἐκ νότων σκληρῶν βορέαι ἐπιπνεύσαντες, οὐκ ἄνευ τοῦ θείου ὡς αὐτός τε καὶ οἱ ἄμφ' αὐτὸν ἐξηγοῦντο, εὐμαρῆ καὶ ταχεῖαν τὴν πάροδον παρέσχον. cf. Strab. 14, 666. 7. Flav. Ioseph. Archaeol. 2, 16, 5.

1. ser. ἤδη· πάτον ἐὰν ζητῶ τινα et 3. δέη (cf. Philetaer. 3) πόρον τιν'.

925

λανθάνει τὰ πράγματα
 τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ
 τοῖς ἀναγκαίοις.

Schol. Eurip. Hippol. 332 κατὰ γὰρ Μένανδρον τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα σοφῶν ἀνδρῶν ἔστι, ἐν οἷς φησι κτλ. 1. λανθάνειν ΒΙ. scrib. καὶ φθάνει, i. e. dum moramur verum familiaribus dicere, res ipsae nos anteveniunt in aperiendis eis quae facta sunt.

926

ἀλλὰ προσέδωκας τάλαντον, ἵνα παρ' ἡμῶν . . .
καὶ τὸν ἱκτινον λάβῃς.

Choeroboscus Bekkeri ad Etymol. m. 902 καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἱκτινον, ὡς παρὰ Μενάνδρω. 1. προσεδόκας ms. Ven. Cob. ἵνα παρ' ἡμῶν Mein.] εἶναι παρ' ἡμῖν. in exitu τὸν ταῶν add. K. 2. καὶ add. Mein.

927

οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν,
ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο.

Photius et Suidas ὑπάρχων . . . τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἀπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι καὶ προὔπειναι, φθάνειν. Μένανδρος κτλ. 1. ἡμῖν Tyrwhitt.] ὑμῖν. 2. ἀλλὰ καὶ ὑπάρχειν Photius, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο Suidas. 1. εὐνοεῖν ὁμ. V Suid. Μένανδρος om. *V Suid. 'vos enim nobis oportet bene favere non rogatos, sed priusquam rogemini'. Porson. Advers. 292.

928

δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν . . . ὅπως μὴ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν
τοὺς ὀρῶντας.

Schol. Hesiod. Op. 637 Μένανδρος δέ φησι κτλ. inter πλουτεῖν et ὅπως lacuna est decem fere litterarum sec. Gaisford. ἔχειν] ἔξειν duo cod. et Trinc. 'divitias optat sine testibus'. Bentl.

929

Κρωβύλη τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ.

Herodianus Herm. 302 οὐδὲ συγγενίδα (λέγομεν) ἀλλὰ συγγενῆ, ὡς πού καὶ Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 247, 5 τὴν εὐγενῆ . . . καθάπερ καὶ τὸ ἀρσενικόν, ὡς πού καὶ Μένανδρος κτλ. Κρωβύλε, ut sint trimetri iamb., Mein. contra propter nomen Κρωβύλης ad Πλόκιον referunt Hermannus et Herwerd. Obs. crit. 96. Nov. add. crit. 42.

930

ἠδύ γ' ἀποθνήσκειν ὕψω ξὴν μὴ πάρεσθ' ὡς βούλεται.

Comici graeci, ed. Th. Koek. III.

16

Stobaeus Floril. 121, 6 *Μενάνδρου* A 5, quocum 6 coniungitur. ac diserte *Μένανδρος* (με^ε ut solet) Vind. γ' Mein.] τ'. ἡδύς τ' Voss. Hens. cf. Cobet. Mnem. VIII 147.

931

Schol. Arist. Av. 1736 Ἰμῆν ὦ Ἰμέναιε. εἴρηται περὶ τούτου ἐν τοῖς *Μενανδρείοις* ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ἤδετο. sic R. om. V.

932

Eunapius fragm. p. 99 Bekk. ὁ *Στιλίων* οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν ἀσχερῶς ἠνάγκαζε πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτερον, ὡς ἔφη *Μένανδρος* τὴν πενίαν, θηρίον καὶ.. ἔφη *Μένανδρος* Bekkerus] φάμεν ἀνδρός. θηρίον διαπαλαίειν Mein. conl. monost. 450 πενίας βαρύτερον οὐδέν ἐστι φορτίον et Arist. Plut. 439. cf. etiam adesp. 183.

933

Palladas Anth. Pal. 10, 52 εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησθε, εὖ γε *Μένανδρε*. cf. 291.

934

Proverbia Coisl. 253 ἦτοι κρίνον ἢ κολοκύντην, ἐπὶ τῶν ἀδήλων. τὸ γὰρ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον. ἄδηλον δὲ εἰ μέχρι κρίνον προβήσεται ἢ καὶ καρπὸν οἴσει. μέμνηται ταύτης *Μένανδρος*. cf. Diphil. 98. Zenob. 4, 18. Diogenian. 5, 10. Apostol. 8, 45.

935

Arsenius Viol. 507 *Μένανδρος* τὸν φθόνον πρόνοιαν τῆς ψυχῆς εἶπεν. — πονηρίαν Nauck. conl. 540, 8. πρόνοιαν dixerat Socrates (Maxim. Conf. p. 658 Combefis.) vel ἔλκος (Stob. Floril. 34, 48). H. Iacobi V CCLXXXIX. ser. fortasse παράνοιαν: nam πονηρίαν quidem esse ita constat, ut vix quisquam Menandrum id dixisse adnotaturus fuerit.

936

Strabo 14, 637 (εὐδαίμων ἢ Σάμος) ὡς δῆλον ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας μὴ ὀνειῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ που καὶ *Μένανδρος* ἔφη. cf. Eustath. Dionys. Perieg. 532.

937

Aelianus N. an. 9, 7 ὁ τοῦ *Μενάνδρου* Θήρων μέγα φρονεῖ, ὅτι θινῶν ἀνθρώπους φάτινην αὐτοῦς ἐκείνουσ εἶχεν. Plaut. Cure. 2,

1, 13 *quin reciperet se huc esum ad praesepim suam.* (att. Scaliger). si etiam φάτνην ἔχειν ex Menandro ductum est, poeta fortasse dixerat: ῥινῶν ἔχω | φάτνην ἐκείνους. cf. 895. *Thero* parasitus est.

938

Schol. Aristoph. Pac. 869 σησαμῆ· πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμων πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὡς φησι Μένανδρος. omisi quae desunt in R. cf. Arist. Av. 159.

939

Simplicius Arist. p. 355, 35 Bekk. ὅταν λέγωμεν ὅτι ἀπὸ τύχης ἦλθεν ὁ ξένος καὶ λυτρωσάμενος τὸν αἰχμάλωτον, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ Δημέας τὴν κράτειαν, ἀπῆλθεν. sic cod. optimi. τὸν κράτην ('quod Κράτητα scribendum videtur' Mein.) Excerpta Paris. nullius pretii, ut mihi per litteras significavit Dilesius. Δημέας τὴν Κράτειαν exemplis nominis Κράτεια adlatis C. Keil. Philol. I 552. — nescio quis Demea apud Menandrum sive Cratetem sive Crateam aliquam ex captivitate redemerat.

940

Aristides II 399 Dind. αὐτὴν ἐὰν ἴδωσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς Σατύρους τοῦ Σοφοκλέους (οἱ περὶ ἐγκρατείας διαλεγόμενοι).

941

Libanius III 375, 22 Reisk. κεκλειῖσθαι τοῖς ὑποκριταῖς τὸ θέατρον, ἵνα μὴ τραγωδὸς εἰσελθὼν Πασιφάην μιμήσῃται τὴν ἐξοκείλασαν εἰς ἀλλόκοτον ἔρωτα, μηδ' αὖ κωμωδὸς τὰς παρὰ Μενάνδρῳ τεκούσας. scr. τικτούσας. cf. *Andria*, *Plocium* al.

942

Hermogenes De ideis III 306 Walz. p. 352, 17 Spengel. παρὰ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὔροις τοιαῦτα, καὶ γυναῖκας λεγούσας (λοχευούσας?) καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγείρους (add. γαυρούμενους) καὶ παρθένους θρυπτομένας καὶ τινὰς ἄλλους.

943

Aristides II 73 Dindf. *μανία* τινὶ παρελήρησεν ἐπὶ τῆς μύλης. ad quae schol. p. 410, 32 *Μανίας* τινὸς οὕτω καλουμένης εἰσαχθείσης ὑπὸ Μενάνδρου ἐν μυλῶνι δεδεμένης καὶ φλυαρούσης. indic. Nauck. Hall. Lit. z. 1847, 490.

944

Philostr. Epist. 38 (p. 245 extr. Kayser.) meretrix meretrici haec praecipit: τὸν μὲν γέροντα τιμήσον . . . τὸν νέον διδάξον ὡς ἄρτι ἀρχόμενον, τὸν ξένον ἂν σπεύδῃ κατάσχε. ταῦτα καὶ Τιμαγόρα καὶ Λαῖς καὶ Ἀρισταγόρα καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον. cf. 329 et 569. veri simile est Menandrum ipsum talia de Glycera praedicasse.

945

Athenaeus 13, 594 d ὅτι Μένανδρος ὁ ποιητῆς ἦρα Γλυκέρας κοινόν. ἐνεμεσήθη δέ. Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐρασθέντος καὶ χρηστήν (Χρήστην Mein.) ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς.

946

Galenus De natural. facult. 1, 17 (II 67 Kuehn.) ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμωδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Δάοις τέ τισι καὶ Γέταις, οὐδὲν ἡγουμένοις σφίσι (φησὶ Kuehn.) πεπραῆσθαι γενναῖον, εἰ μὴ τρεῖς ἑξαπατήσειαν τὸν δεσπότην. Philostr. Imag. 3 extr. (τῇ ἀλώπεκι) χρῆται ὁ Αἰσωπος διακόνω τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμωδία τῷ Δάω. Strab. 7 p. 304 Λακούς τοὺς . . . πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἰστροῦ πηγὰς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι. τοῦτο γὰρ πιθανώτερον ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας· πόρρω γὰρ ἐκεῖνοι περὶ τὴν Ἰρμανίαν. fortasse haec pertinent ad Δίς ἑξαπατῶντα. cf. Ovid. Amor. 1, 15, 17.

947

Schol. Aristoph. Thesm. 506 οὐ γάλα πρότερον τοῖς βρέφεσιν ἐδίδοσαν, ἀλλὰ μέλι ἀπολείχειν. Μένανδρος δὲ οὐκ ὀρθῶς (!) ποιεῖ τὰ ἀρτίτοκα γάλακτος δεόμενα. 'quae spectare possunt ad Andriam vel Adelpnos, quibus in fabulis puellae post scaenam pariebant'. Fritsch.

948

Iustinus Mart. Apol. 55 e (54 Otto) τῷ δὲ καὶ μὴ δεῖν χειρῶν ἔργοις ἀνθρώπους προσκυνεῖν Μενάνδρω τῷ κωμικῷ καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα φήσασι ταῦτα φράζομεν· μελζονα γὰρ τὸν δημιουργὸν τοῦ σκευαζομένου ἀπεφήναντο. χειρῶν ἔργοις ἀνθρώπους H. Steph.] χειρῶν ἀνθρώποις (sic).

949

Quintilianus 9, 3, 89 *etiam in personae fictione accidere quidam idem putaverunt, ut in verbis esset haec figura: crudelitatis mater est avaritia . . . quale est apud Menandrum, Oedipus Thriasius.* 'Menander coniectorem aliquem risisse videtur, quod genus hominum in Thriasio campo sedes suas habuisse constat.' Mein. Bekker. Anecd. 265, 11 *Θριάσιον πεδίον . . . ἀπὸ τῶν βληθειῶν εἰς αὐτὸ θριάων ὑπ' Ἀθηναῖς. θρίαί δέ εἰσιν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι* (cf. Phot. et Hesych. θρίαί). *νύμφαι δέ τινες, θρίαί ὀνομαζόμεναι, ἐξεῦρον τὴν τοιαύτην μαντείαν.* Steph. Byz. *Θρία δῆμος τῆς Οἰνῆδος φυλῆς . . . θρίαί δέ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς εὔρεν Ἀθηναῖς.* Zenob. 5, 75 *πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.* cf. Soph. fr. 425 N. Lobeck. Agl. 814. Bursian. Geogr. gr. I 328. Gemoll. Homer. Hymn. 2, 552 p. 254.

950

Quintilianus 10, 1, 69 (Euripidem) *admiratus maxime est, ut saepe testatur, et secutus, quamquam in opere diverso, Menander.*

951

Seneca Quaest. nat. 4 praef. *aut illud Menandri . . . omnes ait malos vivere, et in scaenam velut rusticus poeta prosiluit. non senem excepit, non puerum, non feminam, non virum; et adicit non singulos peccare, non paucos, sed iam scelus esse contextum (confertum).*

952

Plinius N. h. 13, 13 *telinum (unguentum) fit ex oleo recenti, cypiro, meliloto, feno graeco, melle, maro, amaraco. hoc multo erat celeberrimum Menandri poetae comici aetate.* cf. Athen. 5, 195 d. 15, 689 a d.

953

Plinius N. h. 18, 72 *antiquissimum in cibus hordeum, sicut Atheniensium ritu Menandro auctore adparet.*

954

Plinius N. h. 19, 113 *Menander .. auctor est allium edentibus, si radicem betae in pruna tostam superederint, odorem exstingui. 'fortasse ad Synaristosas referendum'.* Mein. conl. fr. 455.

955

Plinius N. h. 20, 252 *blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla, unde convicium feminis apud Menandrum*

faciunt mariti. Suid. βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον. Hesych. βλιτάς . . . καὶ βλίτωναο τούο εὐήθειο. cf. βλιτομάμμαο.

956

Plinius N. h. 36, 44 *versicolores* (marmoris) *maculas et in totum marmorum adparatum etiam Menander, diligentissimus luxuriae interpres, primus et raro attigit.*

957

Plinius N. h. 37, 106 *hac* (sardonychem dicit) *certe apud Menandrum et Philemonem* (216) *fabulae superbiunt.*

958

Ausonius Idyll. 13 praef. p. 169 *poetas lascivae paginae, vitae probae commemorans quid antiquissimi poetae Laevii Erotopaegnion libros loquar? quid Eucenum, quem Menander sapientem vocavit? quid ipsum Menandrum? quid comicos omnes, quibus severa vita est et laeta materia?*

959

Caelius Aurelianus Morb. acut. 3, 15 *comicus Menander, inducens senem irascentem, istius passionis (hydrophobiae) imaginem vinolentis adscripsit, dicens non posse bibere eos qui vinum usque ad vexationem potant.*

960

Horatius Epod. 1, 33 *haud paravero, quod aut avarus ut Chremes terra premam, discinctus aut perdam nepos.* ad Menandri fabulam aliquam haec pertinere censet Meinekius.

961

Schol. Sophoclis Antig. 136 *βακχεύων, ένθουσιών, καὶ μέγα φουσών, καὶ πνέων όργήν, ώο τὸ Μενάνδρου ἀλλὰ καὶ πν . . .* 'sic ms. nec plura. nihil enim erasum aut deletum est.' Elmsl. erat sine dubio *πνέων* vel *πνέουσα*.

962

εις αγοράν ύφαινειν

τὸ εις τήν αγοράν εκφέρειν τὰ ύφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος. Suidas. Lucian. Lexiphan. 22 *τοῖο ύπὸ τῶν κοροπλάθων εις τήν αγοράν πλαττομένοιοο εοικώο.*

963

σύνταγμα τῆς ἀρχῆς

Schol. Aeschin. 3, 95 σύνταγμα οἶονεὶ πλῆθος χρημάτων. λέγεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν. ὄθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀνέγνωμεν τὸ σ. τ. ἀρχ.

964

ὄφελον . . . οἶον ὄφελον μὴ γεγενῆσθαι τόδε, ὄφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο. Μένανδρος. Photius 363, 20.

965

ἄγριον κυβευτήν

Μένανδρος εἶπε τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα. Harpocration 4, 2 et Suidas ἀγρίους.

966

ἀκούσας ἤκειν

οὐχ ἤκοντα, Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἔφη καὶ Μένανδρος καὶ ἄλλοι. Bekker. Anecd. 373, 10. ambiguum est utrum ipsis verbis an syntaxi tantum (ἀκούειν c. infin.) Menandrum usum esse significet.

967

Ἀλέας Ἀθηναῖς

Proculus Hesiod. Op. 491 ἀλέα ἢ θέρμη ἢ περὶ τὸν ἥλιον, κυρίως ὑπαιθρος τόπος ὑπὸ ἡλίου θερμαινόμενος. Μένανδρος ἀλέας Ἀθήνας. Ἀλέας Ἀθηναῖς Mein. cf. Preller. Myth. gr². I 156. II 241.

968

ἄστικτον χωρίον

Μένανδρος . . . εἰώθει (εἴωθε) λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. Schol. Lucian. p. 186 Iacobitz. Hesych. ἄστικτον τὸ ἀνέπαφον χωρίον· τὸ γὰρ ὑποκείμενον ἐστίχθαι ἐλέγετο. cf. 390. 400. Pollux 3, 85 λίθος ἦν ἢ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεών τινι τὸ χωρίον. ἐπὶ δὲ τούτου ἐλέγετο ἐστίχθαι τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἄστικτον.

969

δικάσιμοι ἡμέραι

παρὰ Μενάνδρῳ. Pollux 8, 25. cf. Philetaer. 12.

970

ἐπιχειμάζεις σεαντόν

Μένανδρος εἶρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν . . . πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μηδ' εἰδόσι τοῦνομα. Phrynich. Epit. 387. non pertinet ad fr. 208, siquidem verbi simplicis (χειμάζειν) et tragici et Plato philosophus saepissime ea significatione utuntur.

971

ἐς κόρακας

ἐν Θεσσαλία τόπος ἐστὶ Κόρακες, ὅπου τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὅθεν ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς. Zenobius 3, 87. Zenobius Milleri (Mélanges 356) ἐς κόρακας. μέμνηται ταύτης Μένανδρος.

972

καννάκας πορφυροῦς

ἐπὶ στρωμάτων Μένανδρος ὠνόμασεν. Pollux 6, 11. 10, 23 οἱ παρὰ Μενάνδρῳ καννάκαι. idem 7, 59 καννάκης Περσῶν. 7, 60 Βαβυλωνίων ἐστὶν ὁ καννάκης. cf. Hesych. Phot. Arist. Vesp. 1137.

973

μᾶλλον μᾶλλον

οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου. οὕτω Μένανδρος. Photius 244, 21, sed cod. semel μᾶλλον. cf. Arist. Ran. 1001. Anaxil. 32. etiani Romanorum poetae magis magis.

974

μελαγχρὸς μειράκιον

Eustathius 1799, 16 Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ τὸ μελαγχροῖης μελαγχρῆς λέγει. ὅθεν καὶ Μένανδρος μ. μ. Schol. Hom. Od. 16, 175 μελαγχρῆς, ὡς Εὐπόλις (430). καὶ τὸ οὐδέτερον Μένανδρος εἶπε, μ. μ. Cramer. Anecd. Par. III 498 Μένανδρος εἶρηκε μ. μ. cf. Cratin. 425. Antiphan. 135, 3. Polioch. 2. Lobeck. Paralip. 256.

975

οὐ μηκέτι

ἀντὶ τοῦ οὐκέτι. Μένανδρος. Photius.

976

παλαιὸν ἐντραγεῖν

Schol. Aristoph. Eq. 51 ἐντραγε. οὕτω τὸ ἀκρατίζειν. καὶ Μένανδρος κτλ. sic RVΘ. ἀλλ' ἔων Ald. πάλιν M. verba corrupta sunt.

977

ποτήριον τορνευτόν καὶ τορευτά

Μένανδρός πού φησιν. Athenaeus 11, 781e. 'tornatum, rotundatum' et 'caclatum' Mein. 1. cf. Lobeck. Phrynich. 324.

978

πρός με

Io. Charax Bekker. Anecd. 1154 παρὰ Μενάνδρῳ σημειοῦνται τὸ πρὸς με ἐγκλιθέν.

979

σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς

Photius σπαρτοπόλιον· ὡς ἡμεῖς. καὶ Μένανδρος κτλ. σπαρτοπόλιος Mein.] σπαρτήπωλις cod. ὠμόγραυς Lob. Paralip. 227] δημογραῦς cod. etiam σπαρτοπόλιον cod. — Pollux 4, 153 ἡ σπαρτοπόλιος .. δηλοῖ τῷ ὀνόματι τὴν ἰδέαν, μηνύει δὲ ἑταίραν πεπανμένην τῆς τέχνης. cf. idem 4, 134. Schol. Ven. Hom. II. 13, 361 μεσαιπόλιος ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμένοι εἰσὶν αἱ πολιαί, ὁ μεσῆλιξ (Mein. V 108. 9).

980

Ταναγρικὴ γυνή

Stephanus Byz. Τάναγρα... καὶ Μένανδρος T. γ. cf. Sophil. 4, 4.

981

φίλη πειθοῦ

Choerobosc. cod. Marc. p. 335, 20 καὶ Μένανδρος κτλ. vulgo poetae nomen om.

982

ἄγγαρος

Aristophanes Byz. fr. Paris. p. 40—42. p. 84 sq. 172 ἄγγαρος· ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος (8, 98). καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο, ὡς Μένανδρος. 'ἄγγαρος primum eam vim accepit ut esset id quod ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος, deinde ad stupidum quemlibet hominem et inertis ingenii baiulum translatum est'. Nauck. Arist. Byz. p. 172. — cf. 440.

983

ἀγνιεῖς

οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι οἱ πρὸ τῶν οἰκίῶν βωμοί, ὡς φασὶ Κρατῖνος (375) καὶ Μένανδρος. Harpocration 4, 17. cf. 45. 740. 748.

984

ἀδιάφθορον

Photius 10, 7 . . . καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος.

985

ἄθαπτος

ὁ μὴ τεθαμμένος παρὰ Μενάνδρῳ. Bekker. Anecd. 353, 3. quod cur memoratu dignum visum sit nescio.

986

αἰτιώτατος

Bekker. Anecd. 854, 18 εἰ δέ ποτε εὔροις ἐν ὀνόμασι κυρίοις ἢ ἐν ἀντωνυμίαις τὸ τοιοῦτο (τὸ συγκριτικόν), παραγωγὴν μόνον λέγε καὶ μὴ σύγκρισιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ αὐτότατος καὶ παρὰ Μενάνδρῳ τὸ αἰτ. adparet alterum exemplum non aptum esse ad id quod volebat demonstrandum. itaque cum praesertim αἰτιώτατος nihil habeat insoliti, scribendum est αὐταιτιώτατος.

987

Phrynich. Epit. 442 αἰχμαλωτισθῆναι· τοῦθ' οὕτως ἀδόκιμον ὡς οὐδὲ Μένανδρον αὐτῷ χρῆσασθαι. διαλύων οὖν λέγε αἰχμάλωτον γενέσθαι. quid dixerit Menander prorsus incertum est, nisi quod voce αἰχμάλωτος aliquo modo eum usum esse constat. cf. Poll. 1, 166.

988

ἀκουστής

Pollux 2, 82 φαῦλον δὲ Μενάνδρου ἀκ. ἀντὶ τοῦ ἀκροατής.

989

ἀκρατεύεσθαι

ἀδοκίμῳ ὄντι οἳ γε πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι, καὶ Μένανδρος. λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. Phrynich. Epit. 442.

990

ἀλάβαστρον

Eustathius 1161, 29 τὸ ἀλάβαστρον παρὰ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ῥ̄ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Bekker. Anecd. 374, 6 ἀλάβαστρον . . . λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη. γράφεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ῥ̄ παρὰ Μενάνδρῳ. cf. Cratet. 15, 6. Alexid. 62. 143. Arist. Ach. 1053. Lys. 947.

991

ἀναπετῶ

ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσι (26) καὶ ἐν Συνερώσῃ (458) καὶ ἐτέραις. Suidas.

992

ἀνάριστον

Suidas ἀνάριστος· μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος . . . Μένανδρος δὲ ἀνάριστον. cf. Aristoph. fr. 454.

993

ἀνατρέχω

Μένανδρος ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Suidas et Zonaras. non intellego.

994

ἀπέλιπε, ἀπέπεμψε

Bekker. Anecd. 421, 6 ἀπέλιπε μὲν ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα λέγεται, ἀπέπεμψε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. οὕτω Μένανδρος.

995

ἀπέφησεν

ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 423, 9 et Suidas.

996

ἀπονυχίζειν

τὸ ἀφαιεῖν τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων παρὰ Μενάνδρω. Harpocrat. 25, 2 cod. Marc.

997

ἀποσοβῶμεν

ἀποτρέγωμεν. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 436, 23 et Suidas ἀποσοβεῖ. ἀποτρέγομεν cod. Bekk. 'dicitur (σοβεῖν) potissimum de eis qui superbia elati magnifice incedunt'. Mein. 1.

998

ἀριστόδειπνον

Μένανδρος εἴρηκε. Pollux 6, 102. cf. 368 et Alexid. 294.

999

ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖ(ται) καὶ ἀσχολεῖσθαι

(πάντα) ταῦτα Μένανδρος λέγει. Bekker. Anecd. 457, 18 et Suidas ἀσχολος. cf. Philem. 220.

1000

ἀττικουργές (ἀττικουργῆ)

τὸ εἰργασμένον τὸν ἀττικὸν τρόπον, οὐ μόνον ὑποδήματα καὶ σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ῥήματα καὶ εἴτι ἄλλο. ἀττικουργῆ φησὶ πού Μένανδρος. Bekker. Anecd. 461, 30. 'καὶ εἴτι ἄλλο· ἀλλὰ καὶ ῥήματα ἀττικουργῆ φησὶ πού Μένανδρος.' Mein.

1001

βαθύς

ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος. Suidas. i. e. βαθυγνώμων. aliter Posidipp. 27, 4. 5.

1002

βοίδης

Eustathius 962, 18 ὅτι καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοίδης, ὃ ἔστι πρῶτος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμνοκῶν (Arist. Eq. 264).

1003

βουκόρουζαν

τὴν μεγάλην κόρουζαν. καὶ κορουζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορουζῶντα. Μένανδρος. Suidas. κορουζᾶν] βουκορουζῶντα Tour. βουκόρουζον Hemsterhus. κορουζῶντα Bernhady. βουκορουζᾶν Naber. Mnem. nov. VIII 425. Hesych. βουκόρουζος· ἀναισθητός, ἀσύνητος. similiter ὀρθοκόρουζον Alciph. 3, 48, 5. cf. Lobeck. Phryn. 434.

1004

βουχᾶται

κλαυθμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. Schol. Nicandr. Alexiph. 221.

1005

δεδείπνηκας

Μένανδρος. Bekker. Anecd. 89, 29. quod cur excerpserit Antatticista nescio. δεδειπνήκασι, quo magis atticum videri potuerit δεδειπνᾶσι, Mein. ed. mai. at δεδειπνᾶσι quod sciam nusquam exstat, δεδείπναμεν, δεδειπνάσαι multis locis (cf. Hermipp. 60), δεδειπνήκασι plus semel.

1006

διήρτησεν

ἐξηπάτησεν. οὕτως Μένανδρος. Suidas. Zonaras 533 διαρτῆσαι

τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μένανδρος. Bekker. Anecd. 241, 13 διαρτᾶν·
πλανᾶν, ἐξαπατᾶν.

1007

δύσριγος

Phrynichus Epit. 418 Menandrum acerbè reprehendit τὸν
λέγοντα μεσοπορεῖν, καὶ γῦρος (cf. 334), καὶ λήθαργος, καὶ
σύσσημον, καὶ πορνοκόπος, καὶ ὄψωνιασμός, καὶ ὄψώνιον,
καὶ δύσριγος. cf. tamen Aristoph. fr. 92 et Lobeck. Phryn. 420.

1008

Ἐλευθέριος

Harpocration 70, 16 ὅτι δὲ (Ζεὺς) ἐπιγέγραπται μὲν Σωτήρ,
ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος. cf. 526 et
Preller. Myth. gr.² I 117. 331 n. 3.

1009

ἔμπυος

ὁ ἐμπυϊκός, παρὰ Μενάνδρω. Hesychius.

1010

ἐξανέψιοι, ἐξανέψιαι

Pollux 3, 29 οἱ ἐν τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοι τε καὶ
ἐξανέψιαι. τούτῳ δὲ τῷ ὀνόματι οὐ πάνυ τετριμμένῳ κέχρηται Μέν-
ανδρος. 'me iudice ἐξανέψιοι non possunt esse nisi οἱ ἐξ ἀνεψιῶν
γεγονότες, i. e. filii ἀνεψιῶν.' Nauck. Arist. Byz. p. 144.

1011

ἐπισημαίνειν

Photius σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν· τὸ σφοδρῶς ἀδλεῖν, ὥσπερ
οἱ σαλπικταί. οὕτως Μένανδρος.

1012

ἔσχεν

ἐπέσχε. Μένανδρος. Photius.

1013

ἡρηγόρειν καὶ ἐρηγόρειν

φησὶ Μένανδρος. Photius 59, 6. (-ορεῖν bis cod.) si est
prima persona, scr. ἡ(ἐ)ρηγόρη.

1014

ἡμίγραφον, ἡμιλάσταυρον, ἡμιφυές

Pollux 6, 161 τῶν μέντοι Μενάνδρου τὸ μὲν ἡμιφυές καὶ ἡμίγραφον ἀνεκτά. τὸ δὲ ἡμιλάσταυρον παμπόνηρον. Phryn. Ecl. 195 λάσταυρος μὲν οἱ νῦν χρῶνται ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀξίου σταυροῦ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος.

1015

ἡμιώριον

ὡς Μένανδρος. Pollux 1, 71. *semihora?*

1016

Ἰκόνιον

πόλις Λυκαονίας. . . γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι (non ει), ἐπειδὴ εὐρέθη (εὔρηται) ἢ ἀρχὴ συστελλομένη παρὰ Μενάνδρω. Etymolog. m. 470, 45. eadem fere Cramer. Anecd. Ox. II 206, 1. extrema adduntur, quia Ἰκόνιον perperam ab εἰκῶν derivabant.

1017

κάθου

(i. e. κάθησο) παρὰ Μενάνδρω. Eustathius 1840, 3. cf. Aristoph. fr. 620. Anaxandr. 13. Alexid. 224.

1018

καλαθίσκος

εἶδος ὀρχήσεως. καὶ σκεῦος γυναικεῖον παρὰ Μενάνδρω. Hesychius. cf. Eupol. 227. Apollonph. 1.

1019

κατάστικτον

χιτωνίσκου γένος. οὕτως Μένανδρος. Photius 143, 20. κατάστικτον Mein.] κατατικόν. Poll. 7, 55 ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ἐστίν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα. Hesych. κατάστικτον· ποικίλον.

1020

κατεγνυπωμένως

νωθρῶς, ἀνάνδρως. οὕτω Μένανδρος. Photius. Bekker. Anecd. 233, 10 γνύπετον· ἀργόν. οἱ δὲ ἔκλυτον. οἱ δὲ γνύπετοι ἐκτεταμένοι, δειλοί. ἄλλοι δὲ κατηφεῖς ἀπέδοσαν. καὶ κατεγνυπιῶσθαι τὸ κατεστυγνάσθαι. Hesych. γνυπ(ε)τεῖν, γνυπ(ε)τήσει, γνύπετοι, γνυπο(ῦ)ντι, γνύπωνες. Etymol. m. 236, 40 γνύπετοι. Hesychius praeterea nulla

interpretatione adiecta κατεγνυπωμένον et κατεγνυπῶσθαι, κατεγνυπῶσθαι etiam Etymol. — itaque dubium est κατεγνυπωμένως an κατεγνυπωμένως Menander dixerit: alterum etymologiae magis conveniens. ceterum cf. adesp. 990.

1021

κνύειν

ξύειν καὶ οἶον εἶθαι· Μένανδρος. Photius. sic vel εἰ θειν cod. m.¹ κνήθειν Mein.

1022

κοιτών

Pollux 1, 79 εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἶται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοδιδάσκαλος (fr. 6) τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ. videtur Menander aliquem ea voce usum ab altero reprehendi fecisse. cf. Lobeck. Phryn. 252. 3.

1023

κολλυβιστής

ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ φησιν ὁ Μένανδρος ἀδοκίμως· τὸ μὲν γὰρ κόλλυβος [ὅπερ ἐστὶν εἶδος νομισματος] δόκιμον (Eupol. 233, 3), τὸ δὲ κολλυβιστής παρασεσημασμένον. Thomas Mag. 203, 13. cf. Phrynich. Epit. 440. Pollux 7, 170 κολλυβιστής, ὡς Λυσίας ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ τρίποδος. nos Pfenningfuchser.

1024

κουρίδα

Helladius Phot. Bibl. 530, 13 τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομματορίας ἐκάλουν. ἐβήηται δὲ παρὰ Μενάνδρῳ καὶ τὸ κουρίδα. cf. quae ad Antiphanis Κουρίδα adnotantur et Amphidisi Alexidisque fabulae cognomines.

1025

κύμινον

ἐπὶ μικρολόγου Μένανδρος. Photius. fortasse κυμινοπρίστην vel κυμινοκίμβικα, ut nunc etiam Plut. Mor. 632 c κυμινοπρίστην edunt pro κύμινον. cf. Alexid. 251. Posidipp. 26, 12. Hesych. κυμινοπρίστης et Arist. Vesp. 1357.

1026

Κυραννή

ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου. οὕτω Μένανδρος. Photius

191, 25. Hesych. Κυρράνη· ὄνομα γυναικείας θεοῦ. cf. Lobeck. Aglaoph. 630 n. k.

1027

λεβήτιον

Cramer. Anecd. Ox. III 273, 9 γίνεται τὰ ὑποκορίσματα ... δι' ἀναγκαιότητα, ὡς ἐὰν ὁ αἰτῆ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν· ὧ κέχρηται οἱ κωμικοί, ὡς ἔχει τὸ παρὰ Μενάνδρῳ λεβήτιον. ad Δύσκολον refert Duebnerus.

1028

λήδιον

τὸ τριβώνιον. Μένανδρος. Etymol. m. 949 cod. Havn. Bloch. Hesych. λήδιον et ληλδιον. Eustath. 1147 init. Herodian. 542, 1 cum eis quae Lentzius adnotavit. ληδάριον est Arist. Av. 715. 915.

1029

λήθαργος

οὕτω Μένανδρος. οἱ δ' ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐπιλήσιμονα καλοῦσιν. Phrynich. Epit. 416. cf. fr. 1007. Thomas Mag. 222, 1 Ἀττικοὶ μὲν οὖν λήθαργον ἐπὶ τῆς νόσου φασίν . . . Μένανδρος δὲ καὶ τὸν νοσοῦντα λήθαργον λέγει.

1030

ληστοσαλπικτάς

τινας Μένανδρος καλεῖ. Pollux 4, 87. Photius ληστοσαλπικτάς· τοὺς Τυρρηνοὺς, ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὐρόντος. Hesychius ληστοσάλπιγγες· οἱ Τυρρηνοί, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὐρεταὶ γεγόνασιν. cf. Lobeck. Paralip. 131.

1031

μάγαρον

οὐ μάγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται. οὕτως Μένανδρος. Photius et Aelius Dionysius Eustath. 1387, 18. 'sunt autem μάγαρα subterranea templorum penetralia, in quibus mystica Cereris χθονίας sacra condebantur.' Mein. 1.

1032

μακαρίτας

τοὺς τεθνηκότας. οὕτως Μένανδρος. Photius. cf. Aristoph. fr. 488, 10.

1033

Μαρμάριον

τῆς *Εὐβοίας* ὄρος καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. οὕτω *Μένανδρος*.
Photius 247, 25. Steph. Byz. *Μαρμάριον*· πόλις *Εὐβοίας*. Bursian.
Geogr. gr. II 432.

1034

τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα

Μένανδρος. Photius.

1035

μεγιστᾶνες

Phrynich. Ecl. 196 Ἀντίοχος ὁ σοφιστῆς . . . τοῦνομα ἔθηκεν,
ἴσως *Μενάνδρω* ἀκολουθήσας, οὐ γὰρ δὴ τινι τῶν ἀρχαίων. ἡμεῖς δὲ
οὐ μεγιστᾶνες . . . ἀλλὰ μέγα δυναμένους λέγομεν. non ante Mace-
donicam aetatem in Graecia usitatum. cf. Lobeck. et Herodian. I
13, 8. 32. 16, 12. II 862, 19. 22.

1036

μεσοπορεῖν

Phrynich. Epit. 416 καὶ τοῦτο *Μένανδρος* . . . πάντα φύρων.
cf. fr. 1007. ὄδοιπορεῖν, εὐθυπορεῖν, βραδυπορεῖν, ὠκυπορεῖν con-
fert Lobeck.

1037

μετριάζειν

Phrynichus Epit. 425 τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμ-
βαίνοντα μετρίως φέρειν τιθέασι, *Μένανδρος* δ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν,
παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν. μετριάζειν et morbi dicuntur cum
paullisper remittunt, et ipsi aegrotantes cum ad sanitatem incli-
nant. unde factum est ut et ei μετριάζειν dicerentur qui non satis
firma utuntur valetudine'. Lobeck.

1038

μονοπείρας

τοὺς μὴ ἀθρόους ἀλλὰ μονολήστας. οὕτω *Μένανδρος*. Photius.
μονολήστας Coraes] μόνον ληστιάς. Aristot. Hist. an. 8, 5 p. 594 a 30
ἀνθρωποφαγοῦσιν οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια.

1039

μυκτηρισμόν

τὴν ἑξαπάτην *Μένανδρος*. Pollux 2, 78. cf. 493.

Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

17

1040

νεαλής

ἐκτείνεται τὸ $\bar{\alpha}$. Ἀριστοφάνης (fr. 361). Μένανδρος. Photius.

1041

νητάριον

Bekker. Anecd. 857, 20 τὸ ὑποκοριστικὸν ἐλάττωσιν τινα σημαίνει . . . πολλάκις ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κερήμεθα ὀνόμασιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νητάριον. eadem fere Cramer. Anecd. Ox. III 329, 15 (νιτάριον). cf. Arist. Plut. 1011.

1042

νουθετησμός

Pollux 9, 139 φαῦλος ὁ Μενάνδρῳ ν. — νουθετησμός Mein. ed. mai.] νουθετισμός. cf. σκαριφησμός (Ar. Ran. 1497), λοιδορησμός (ibid. 758), ὀρχησμός, κροτησμός al. Lobeck. Phryn. 510.

1043

νουνεχόντως

Bekker. Anecd. 587, 15 τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι. cf. Lobeck. Phryn. 604.

1044

οἶκει

παρὰ Μενάνδρῳ ἀντὶ τοῦ οἴκοι. Ioannes Alexandr. De accent. p. 36, 32. Eustathius 1907, 50 Ἡρακλείδης. λέγει τὴν οἶ εἰς τὴν εἶ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν καὶ τὸ οἴκοι οἶκει καὶ τὸ ποῖος πεῖος. vix credo.

1045

οἰκείαν, οἰκείους

Photius τὰ τοιαῦτα παρεσημειοῦτο Ἀριστοφάνης πρὸς τὴν οἰκείαν, ὅτι οὐ κυρίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. οἰκείους γὰρ ἐκτίθεται ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν τοῦς κατ' ἐπιγαμίαν παρεσηγμένους ἔξωθεν. ὁ δὲ Μένανδρος ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν λέγει, οὐχ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιγαμίαν φίλων. cf. Nauck. Arist. Byz. p. 129.

1046

ὄλολον

Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθειον καὶ βάκηλον. Photius 329, 18. cf. Anaxandr. 34, 4.

1047

ὀλολύττουσιν

οὐχὶ ὀλολύζουσι. *Μένανδρος*. Photius 329, 20. pravo codice videtur deceptus fuisse. talia enim semper in ζειν, numquam in ττειν desinunt. cf. γρούζειν, οἴζειν, ἐποίζειν, δυσοίζειν, οἰμώζειν, φεύζειν, κοκκύζειν, αἰάζειν, μύζειν, πιπίζειν, ὠζειν. atque eiusdem generis sunt τλζειν, πατερίζειν, ἀδελφρίζειν, θυγατερίζειν, δημίζειν. cf. 326, 3 et Arist. Av. 266. fr. 871. Demosth. 18, 260 cet.

1048

ὀξύχειρ

καὶ ὀξυχειρία, τὸ μὲν παρὰ *Μενάνδρω* εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι (323). Pollux 2, 149.

1049

ὀπιπέδων

ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες *Μενάνδρω* τὸ ὄνομα. Photius. πέδων, τριπέδων Aristoph. fr. 97, πεδότριψ adesp. 1110. Hesych. ὀπιπέδωνας.

1050

ὀψωνιασμός

Pollux 6, 38 *παμπόνηρον Μενάνδρου* ὁ ὀψ. ὀψωνιασμός Bekk. sed formam ὀψωνιασμός diserte tuetur Phrynichus (fr. 1007).

1051

ὀψώνιον

Phrynich. Epit. 418. cf. fr. 1007. Lobeck. Phryn. 420. Photius ὀψώνιον· τὴν ὀψωνίαν. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον. Thugenid. 2.

1052

πεντηκοστολόγοι

τελῶναι. *Μένανδρος*. Photius. cf. Eubul. 122.

1053

πέπλεκται

ἤττηται. *Μένανδρος*. Photius. πέπληκται Dobr. cf. Cobet. Mnem. VIII 50. sed fortasse πέπεκται, ut ἐπέχθη Arist. Nub. 1356.

1054

περισκελίδας

Pollux 2, 194 *Μένανδρος* καὶ *περισκ.* εἶρηκε φορεῖν τὰς κόρας.
idem 5, 100 τούτῳ τῷ ὀνόματι κέχρηται *Μένανδρος* καὶ *Νικόστρατος*
(33) οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι.

1055

πέφηνας

τὸ εἶρηκας. *Μένανδρος*. Photius. 'vix credibile est Menandrum
πέφηνα transitive dixisse'. Mein. — scilicet scribendum est 'πέφη-
νας, i. e. ἀπέφηνας.

1056

πλοκαμίδα

Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Photius 434, 21. idem πλοκαμῖς·
ὁ οὐλος βόστρυχος... καὶ ἡ τῶν τριχῶν ἐμπλοκή.

1057

πορνοκόπος

οὕτω *Μένανδρος*. οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ λέγουσιν. Phrynich.
Epit. 415. Thomas Mag. 291, 15. cf. fr. 1007. !

1058

προτέλεια

ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. *Μένανδρος*. Photius: cf. *Πρόγαμοι*.
Eustatbius 881, 31 παρὰ *Πανσανία* εἰπόντι, ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ
τῶν γάμων θεά (θυσία Mein.), ἕως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. cf. Plat.
com. 174, 5.

1059

θυτίσματα

Photius αἱ ἀκέστρια τῶν διερρηκῶτων ἱματίων τὰ ἀναπληρώ-
ματα θυτίσματα ἐκάλουν. οὕτως *Μένανδρος*.

1060

σάββους

... τοὺς βάρβους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιάσι τὴν φωνήν, ὅταν
δραγιάζωσι τῷ θεῷ· ὃν πίστιν ἔστι δῆπον καὶ παρὰ *Δημοσθένους*
λαβεῖν καὶ παρὰ *Μενάνδρου*. Plutarchus Mor. 671 f. cf. Eupol. 84.
Demosth. 18, 260.

1061

σάγη

ἡ πανοπλία. οὕτως *Μένανδρος*. Photius.

1062

σανδάλιον

οὐ μόνον Μένανδρος εἶρηκε . . . ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος (131).
Pollux 7, 86.

1063

σημαίνειν

Photius. cf. fr. 1011.

1064

σκάφας

ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων, οἱ μὲν
χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς, κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυνότες
φοινικοῦς χιτῶνας. οὕτως Μένανδρος. Photius. cf. 191. Bekker.
Anecd. 304, 27. Harpocr. σκαφηφόροι.

1065

σκηνή

ἡ οἰκία καὶ καταγωγή. ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν (σημειοῦνται).
οὕτως Μένανδρος. Photius. Hesych. σκηνάς· καταγωγάς, οἰκήματα.
et σκηνή· ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία.

1066

στασιασμόν

τὴν στάσιν. Μένανδρος. Photius 535, 3.

1067

στιγμὴν

ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον. οὕτως Μένανδρος. Photius. — σίλην
Arist. Vesp. 213.

1068

στλεγγίδα

. . . (ἔστιν) ἡ συνήθης ξύστρα, καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνη-
ται. Erotian. 115, 3 Klein.

1069

στραγγαλιᾶν

εἶρηκέ που Μένανδρος. 'fortasse στραγγαλιᾶν.' Mein. στραγ-
γέουμαι Arist. Nub. 131. cf. Pherecr. 21. 'de servo nequam et
strangulatione digno'. Mein. Alciph. p. 176. dubito de ea signi-
ficatione apud scriptores qui ante aetatem Romanam fuerunt.

1070

σύγκλινον

(τὸν παρακείμενον τινι συμπότην) Μένανδρος λέγει. Pollux 6, 12.

1071

συκοφαντεῖν

παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ οἶον κνίξειν ἐρωτικῶς. Etymolog. m. 733, 48. Suidas συκοφαντεῖν· κνίξειν ἐρωτικῶς. οὕτως Πλάτων καὶ Μένανδρος. cf. Plat. com. 255. Arist. Pac. 1350.

1072

συμβόλαια

τὰ συναλλάγματα. οὕτως Μένανδρος. Photius.

1073

σύσσημον

Phrynich. Epit. 418. cf. 1007. σύσσημον τῆς ἀρχῆς Diodor., σύσσημον αἴρειν et πωλεῖν ἀπὸ συσσήμου alii.

1074

Τεμβροῖου

Stephanus Byz. Τέμβριον, πόλις Φρυγίας. Μένανδρος δὲ Τεμβροῖόν φησιν, ὡς Γορδῖου. Ἀλέξανδρος pro Μένανδρος Mein. suspicionis causam non video: nam ut *Quinda* oppidum etiam *Tembrium* commemorare poterat poeta.

1075

Τίβιον

Append. prov. 3, 79 Μάις καὶ Θίμβις· ταῦτα ὀνόματά εἰσι Φρυγικά . . . τὸν δὲ Θίμβιν ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει. καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται. cf. Leucon. 3.

1076

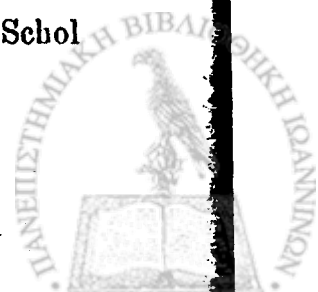
τριγώνον

. . . ὄνομά ἐστι δικαστηρίου, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ (reliqua desunt). Harpocration.

1077

τροπαῖον

ἡ νέα (Ἀτθίς), ἣς ἐστὶ Μένανδρος (non τροπαῖον). Schol. Thucyd. 1, 30.

1078

τύντλος

πηλὸς καὶ τάραχος. *Μένανδρος*. Photius cf. Sosip. 35.

1079

ὑπόθεσιν

ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην. *Μένανδρος*. Bekker. Anecd. 115, 1.

1080

φερνήν

τὴν προῖκα, *Αἰσχίνης* ὁ ῥήτωρ καὶ *Μένανδρος*. Photius et Etymolog. m. 790, 49. Herodian. I 327, 23 τὸ φερνή ἢ προῖξ παρὰ τὸ φέρω ὀξύνεται. cf. II 227, 10. 939, 9.

1081

φρουάττεσθαι

τὸ καταπλήττεσθαι. οὕτως *Μένανδρος*. Etymolog. m. 801, 17 et Suidas, qui rectius καταπλήττειν et post *Μένανδρος* adicit καὶ φρουαττόμενος ὁ ἐπαιρόμενος (in Etymol. ante φρουάττεσθαι). cf. Wesseling. Diod. Sic. 4, 74.

1082

χλωρόν

τὸ ἀκμάζον. *Μένανδρος*. Suidas.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

1083

ὅταν τις ἡμῶν ἀμέριμνον ἔχη βίον,
οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαιμονῶν·
ὅταν δὲ λύπαις περιπέσῃ καὶ πράγμασιν,
εὐθὺς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

Compar. Men. et Phil. 357 (Studemund 12 sq. p. 19) *Μένανδρος*. Stobaeus Ecl. 2, 46, 11 Wachsm. (Φ)ιλῆ: (Φιλήμονος Mein.). in versu 1 emendando desudarunt Meinekius, Herwerdenus Obs. crit. 93, Wachsmuthius (ἀμέριμνον ὅταν ἔχη τις ἡμῶν τὸν β. vel ὅταν μὲν ἀμ. τις ἡμ. ζῆ βίον Mein., ἡμῶν μὲν Herw., ἡμῶν γὰρ W.). 2. εὐδαίμονα Stob. L. i. e. ἢ (vel οὐ) δαίμονα. 3. ἐπὶ ἰδ. ἐπιπέσῃ Comp.

1084

μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαντὸν εἰδὼς ὅτι
πολλοῖς τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίνεται παραίτιον.

Stobaeus Floril. 108, 3 *Εὐριπίδου Ἀντιγόνη* (174 N.) A. 1. ἔθελε Grot. εἰδὼς AM] εἰδὼς τοῦθ' B. ἐξειδὼς G. Horm. 2. πολλοῖς Herm.] *πολλάκις*. transpositis apud Stobaeum lemmatis Menandro haec tribuerunt pro fr. 812 Dobr. Adv. II 360. Nauck. Tr. gr. fr. p. 325. Herwerd. Exerc. crit. 36.

1085

ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν,
ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβῆ τέκνου,
πατέρα δὲ ποιεῖ τέκνα, μητέρ' ὡς ἀνήρ.

Clemens Alex. Strom. 2, 23, 142. 3. sic Sylburg.] *πατέρα δὲ γάμος ποιεῖ, ὡς μητέρα ἀνήρ*. Menandro tribuebat Hemsterhusius. cui miror adsentiri Dindorfium: metrum enim haec ad comoediam non pertinere satis demonstrat. v. 1 est Eurip. Orest. 554. — ceterum cf. adesp. 16.

1086

γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίου.

Plutarchus Mor. 54 b *παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι*. antehac aenigma his contineri suspicatus postea comici esse posse concessit Meinekius V CCCLXII. Diphili *Telesiac* (133) tribuit Fritzschius ap. Toeppel. Eupol. Adul. p. 31. potest etiam, non minus incerta sane coniectura, ad Menandri *Colacem* referri.

1087

ἐπὶ ἂν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὦν
ζητῆ τι κρείττον ὦν ἔχει, ζητεῖ κακά.

Stobaeus Floril. 4, 29. om. A. lemma om. Trinc. Menandro tribuit Cleric. 204. 'al. hic adscribitur Eurip.' Gesner. 1. ἐν] ἐπ' B. 2. *ζητεῖ et κρείττω* Trinc. pro *εὐνοούμενος* recte ὁμολογουμένοις Cobet. 'qui non contentus est *veris* bonis et meliora quaerit invenire solet malum'. N. 1. 91. 2.

1088

λαμπρῶς ἐνίοτε ζῶσιν, οἷς χαλεπότερον
τοῦ περιποιήσασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.

Stobaeus Floril. 15, 4. cf. Diphil. 134.

1089

ἄπανθ' ὅσ' ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ποιεῖ,
ταῦθ' ὕστερον λάβοις ἂν ἡμαρτημένα.

Stobaeus Floril. 20, 5 τοῦ αὐτοῦ (Φιλήμονος 4) Α. Μενάνδρου Trinc.

1090

ὅς δ' οὔτ' ἐρυθροῖαν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδεΐας ἔχει.

Stobaeus Floril. 32, 2. cf. Diphil. 135.

1091

αἰσχρὸν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσση φρεῖς
γλώσση ματαίους ἐξακοντίξῃ λόγους.

Stobaeus Floril. 36, 12 Μενάνδρου A Voss. Hens. tragico (Euripidi potissimum) tribuebat Valckenar. Diatr. 262 d et post eum Dobraeus Adv. II 281, Meinekius, Cobetus N. l. 49, Nauckius Tr. gr. fr. adesp. 442. — 1. εὐεπῆς γλώσση Valcken., αἰσχρὸν γάρ ἐσθ' ὅταν τις εὐγλωσσοσ φανείς Heringa Obs. 261. ὅταν τις ἀξίωμ' ἔχων μέγα Cobet. N. l. 85. εὐεπῆς γεγῶς φύσει Herwerd. Mnem. nov. VI 79.

1092

οὔτ' ἐκ χειρὸς μεθέντα καρτερόν λίθον
ῥᾶον κατασχεῖν, οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Stobaeus Floril. 36, 14 Μενάνδρου Α. Plutarchus Mor. 507 a οὔτε γὰρ πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾶδιόν ἐστιν κατασχεῖν οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον. 'tragici esse genetivus χειρός docet'. Mein. quod confirmat quodammodo Vindob., 'ubi insequenti Euripidis loco τοῦ αὐτοῦ Δίκτυος praefigitur. iam patet Menandri locum excidisse'. Nauck. Eur. 1031. 1. καρτερᾶς Cobet. N. l. 53. 'at μεθίεναι λίθον ἐκ χειρός non est lapidem manu iaculari, sed missum facere.' Mein. Stob. II vi. ἐκ χειρῶν ἀφέντα Nauck. — 'semel emissum volat inrevocabile verbum' Horat. Epist. 1, 18, 71.

1093

ὡς κρεῖττον ἐστὶ δεσπότην χρηστοῦ τυχεῖν
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Stobaeus Floril. 62, 7. cf. Philem. 227.

1094

ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὕψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

Stobaeus Floril. 93, 1. cf. Antiphan. 327. Alexid. 340.

1095

οὐχ ὁ λόγος αὖξει τὴν τέχνην περισσὸς ὢν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 19 Wachsm. *Μενάνδρου*. sed Floril. 60, 3
Ἐρμοδότου Λ. cf. Mein. Stob. III xxix.

1096

αἰσχύνομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ,
μή μ' ἄφρονα κρίνη καὶ διδοῦς αἰτεῖν δοκῶ.

Compar. Men. et Phil. p. 358 (Studemund 49. 50 p. 22).
Plutarchus Mor. 384 d ἃ *Δικαίαρχος* *Εὐριπίδην* οἶεται πρὸς *Ἀρχέλαον*
εἰπεῖν· οὐ βούλομαι — *πένης*, | *μή* — *κρίνης* ἢ *κτλ.* videbatur igitur
Dicaearchó Eurípides 'his versibus in nescio qua fabula' (non
Archelao) 'usus esse respectu Archelai regis, apud quem tum
versabatur'. Mein. III 707. cf. Nauck. Eur. fr. 960. — 1. δω-
ρεῖσθαι Morell.] δωρή(ι)σασθαι QP. 2. διδῶν Q. δίδων P.

1097

ἂν ἀγνοῶν τι παρὰ τινος θέλης μαθεῖν,
τὸ τοῦ μαθητοῦ πρώτον, ἔχε τὴν σιγὴν.

Compar. Men. et Phil. 363 (Studemund 159. 60 p. 30. 1).
Φιλήμονος. 367 *Μενάνδρου*. apud Studemundum Menandro tri-
buitur. 1. ἂν cod. 2. τὰ — *πρώτα*, *τὴν σιγὴν ἔχε* (*τὴν σιγὴν*
ἔσχε 363) Mein. at semper quod sciam σιγὴν ἔχειν, non τὴν σιγὴν.
ceterum cf. Cobet. N. 1. 45.

1098

ὁ μὴ γέλωτος ἄξιός ἐστιν ἢ γέλως,
αὐτὸς πέφυκε τοῦ γέλωτος κατάγελως.

Compar. Men. et Phil. 363 (Studemund 157. 8 p. 30) *Φιλή-
μονος*. 367 *Μενάνδρου*. 1. ὁ γέλως ἂν μὴ ἢ τοῦ γέλωτος ἄξιός QP.
ἄξιός ὢν ἂν vel ἄξιός δ' ἂν Mein. ἂν μὴ γέλωτος ἄξιός γὰρ Mein.
V cclxxix (ed. min. XXI). 2. πέφυκεν αὐτοῦ τοῦ γέλωτος κατάγε-
λως, vel αὐτοῦ πέφυκε τοῦ γέλωτος κατάγελως Mein. atque αὐτὸς

πέφυκε τοῦ γ. κ. cod. Paris. — plura contulit Studemund. Aristot. Rhet. 3, 18 δεῖν ἔφη Γοργίας τὴν μὲν σπουδὴν διαφθεῖρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα σπουδῆ.

1099

κἂν μυρίων γῆς κυριεύης πήχεων,
θανῶν γενήσει τάχα τριῶν ἢ τεττάρων.

Compar. Men. et Phil. p. 364 (Studemund 57. 8 p. 22) et Mel. Aug. 14, 17 *Μενάνδρου*. contra Anton. Mel. 140 p. 222 et Maxim. Conf. 12, 35 p. 572 Combefis. *Φιλιστίνου*. cf. Wachsmuth. Stud. zu gr. Floril. 122. 1. κυριεύης πήχεων Mein.] πηχῶν κυριεύης. κύριος πηχῶν ἔση QP. πήχεων ἧς κύριος Dobr. μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχεις (ὑπάρχεις Max.) Anton. et Maxim. 2. τάχα om. Ant. et Maxim.

1100

ἂν καλὸν ἔχη τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν,
καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.

Menandri Dist. Par. Studemund 57. 8 p. 39. contra Anton. Mel. 110 p. 186 *Ἰσοκράτους*. cf. Wachsmuth. Stud. z. gr. Floril. 139. 40. 1. ἂν Grot.] ἂν. ἔχης σῶμα Anton. ψ. κ. Rutgers.] κ. τὴν ψ. QP. 2. ἔχεις et κακὸν κυβερνήτην QP et Ant. corr. Rutgers.

1101

τύχην ἔχεις, ἄνθρωπε, μὴ μάτην τρέχε.
εἰ δ' οὐκ ἔχεις, κάθειυδε, μὴ κενῶς πόνει.

Orion. Ritschl. Opusc. I 572, 103. cf. Boissonad. Philostr. Epist. 211. 1. τρέχε Boisson. Anecd. I 91] τρέχης. 'Menandri esse ex cod. Vindob. discimus'. Ritschl. non esse Menandri suo iure Meinekius censuit. ortum esse existimat H. Iacobi (Progr. Posn. 1861, 3 sq.) ex disticho vere Menandreo quod in tabella Abbotiana ex Aegypto reportata Feltonius enotavit, edidit Welckerus Mus. Rhen. XV 157 (Froehner Tablettes grecques du musée de Marseille 1867 p. 4)

ὃ μὴ δέδωκεν ἢ τύχη κοιμωμένῳ,
μάτην δραμεῖται, κἂν ὑπὲρ Λάδαν τρέχη.

2. δραμεῖται et λάδαν tab. Λάδας autem (cf. Φιλολάδας, Νικολάδας al.) nomen est duorum celeberrimorum cursorum, quorum alter σταδιοδρόμος Aegiensis, alter δολιχοδρόμος fuit. Paus. 2, 19, 7. 3, 21, 1. 8, 12, 5. 10, 23, 14. cf. etiam Plut. Mor. 804 e. Martial. 10, 100. Anthol. Pal. 3, 844. 11, 344. et Aegiensis quidem

cum Ol. 125, 2 aliquanto post mortem Menandri vicerit, adparet antiquiorem dici, Myronis aequalem, siquidem recte hi versus ad Menandrum referuntur (H. Iacobi). cf. etiam Kaibel. Epigr. p. xxiii n. 1117 b. denique ex codice Urbinate W. Meyerus (p. 427. cf. 419) protulit *τύχην ἔχεις· κάθευδε, μὴ λίαν πόνει· | εἰ δ' οὐκ ἔχεις, κάθευδε, μὴ μάτην πόνει*, quae ille Menandrea esse confidit.

1102

ἄρ' ἐστὶν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία·
πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ὦν ὁ νοῦς τ' ἄλλ' οὐχ ὄρᾳ.

Stobaeus Floril. 10, 4 Διφίλου Α. Μενάνδρου Voss. Hens. (πρὸς τὸ v. 2). cf. Diphil. 99.

1103. 1104. 1105

μέλλων τι πράττειν μὴ προείπης μηδενί.
ἅπαντα μεταμέλειαν ἀνθρώποις φέρει.
μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

Compar. Men. et Phil. 363 Φιλιστίωνος. 367 Μενάνδρου. apud Studemundum (163. 161. 2 p. 31) Menandro tribuuntur. sunt etiam inter septem sapientium apophthegmata (1103). cf. quae adnotavit Studem. 1. cf. 695. 2. φέρει ἀνθρ. 363. ἀνθρ. μεταμ. φέρει 367. corr. Grotius. tria fragmenta constituit Mein. cum autem cod. Paris. 1773 v. 2. 3 haec praebet τὰ γὰρ τισιν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα εἴωθε πλείστων, H. Iacobi (Mein. ed. min. xx. xxi) ita haec emendat: τὰ γὰρ τισιν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα | εἴωθε πλείστην μεταμέλειαν εἰσφέρειν· | μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν δ' οὐ φέρει. quae mihi quidem Menandrea non videntur. condemnat Cobet. N. 1. 45.

1106

φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.

Stobaeus Floril. 5, 3 sine lemmate vulgo. sed Voss. Hens. Μενάνδρου (μεναν superser. δρ) coniunct. cum 4. atque iterum fol. 102 r. Μενάνδρου coniunct. cum 5, 4—8. cum autem 5, 2 et 4. 6. 7 sint Euripidis, 5 Sophoclis, 8 certe non Menandri, admodum dubia est Stobaei fides etiam de v. 3. quae sunt Euripidis non sunt eius modi ut Menander ea ab illo sumpsisse videatur. inter adespota (287) recepit Nauck.

1107

γυναικὶ δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στέργουτ' ἔχη.

Stobaeus Floril. 74, 15 *Εὐριπίδου* A. *Μενάνδρου* Apostol. 5, 87 g (Arsen.). adparet Stobaeum sequendum esse.

1108

γῆρας λέοντος κρείσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

Cramer. Anecd. Ox. III 254, 21 *Μενάνδρου*, praemisso fr. 738. non esse Menandri praeter κρείσσον, quod facile in κρεῖττον commutari potest, docet ἀκμαίων epitheton comicis ignotum, hac praesertim mensura. itaque perperam inter Menandrea recepit Duebnerus (482).

1109

ταμειῶν ἀρετῆς ἐστὶν ἢ σώφρων γυνή.

Stobaeus Floril. 5, 9 *Μενάνδρου* A. ἐστὶν ἀρετῆς ἢ σωφροσύνη codices. corr. Gesner. et Mein. sed Stobaeus 67, 12 τ. ἀρ. ἐστὶ γενναία γυνή. Ἀλεξάνδρου A. monost. 505 ταμειῶν ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη. ex Euripidis *Alexandro* excerptum esse arbitratur Gaisford. fortasse Menander ab Euripide mutuatus est.

1110

θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Stobaeus Floril. 30, 6 (coniunct. cum Soph. fr. 287 N.) *Σοφοκλέους Ἰφιγενείας*. monost. 242. δὲ] γὰρ Stob. A. ἀργοῦσιν monost. inter tragicorum adespota (440) recepit Nauck. Menandro tribuere videtur Vindob.

1111

ἢ δ' εὐλάβεια καλὸν ἔθος τοῖς χρωμένοις.

Florileg. Monac. (Stob. Floril. III 277 Mein.) n. 141. ἢ δ' add. Nauck. Bullet. Petropol. XII 515, Menandro versum adsignans.

1112

πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.

monost. 699. est parodia Eurip. *Androm.* 930 κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν. cf. Plut. Mor. 610b. Plin. N. h. 29, 11 hinc illa infelix monumenti inscriptio, turba se medicorum perisse. Menandri videtur esse. cf. Haupt. Herm. VIII 7.

1113

μὴ πλὴ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

Stobaeus Floril. 20, 8 Ἐπιχάρμου A (fr. 21 p. 261 Lorenz). *Μενάνδρου* Anton. Mel. 73 p. 143.

1114

θανόντων δὲ καὶ λόγοι φίλοι προδότηι.

Stobaeus Floril. 126, 2. om. lemma Gaisf. Menandro tribuit Gesner. sed Πινδάρου Vindob.

1115

ἰσχὺς νοῦν οὐκ ἔχουσα τάφῳ τοῦς ἐμπύπτοντας παραδίδωσιν.

Maximus Conf. 4, 17 p. 541 Combefis. *Μενάνδρου.*

1116

καὶ φιλεῖν δεῖ ὡς μισήσοντας καὶ μισέειν (sic) ὡς φιλήσοντας.

Maximus Conf. 6, 24 p. 549 Combefis. *Μενάνδρου.* cf. Philem. 233. monost. 406.

1117

Apostolius 17, 47b et Cramer. Anecd. Ox. III 254, 4 ὕβρις καὶ οἶνος εἰώθασιν ἀποκαλύπτειν φίλοις τὰ ἤθη τῶν φίλων. *Μενάνδρου* Z Apost. et Cram. Anecd. Maxim. Confess. 30 p. 617, 32 Combefis. Anton. 1, 41 p. 40, 38. sed lemma ad proximam sententiam (fr. 779. monost. 420) pertinere et hanc Plutarchi esse (fr. 39 Wyttēnb.), Apostolium autem ex Maximo hausisse et incertum scriptorem in Cramerī Anecdōtis Maximum esse censet Wachsmuth. Stud. 138.

1118

Io. Lydus De mens. ed. Haas. p. 277 ἐν τῷ κατ' αὐτὸν (Κρόνου) ἱερῷ, ὡς φησι Φύλαρχος καὶ Μένανδρος, οὔτε γυνή οὔτε [κύων οὔτε] μνῖα εἰσῆι. de re cf. Lobeck. Aglaoph. 1095 sq., qui pro Saturno Herculem nominandum fuisse statuit. Menandri comici an alterius cognominis fragmentum sit non constat.

1119

Schol. Demosth. 21, 133 ἐξ Ἀργούρας] παρὰ Μενάνδρῳ Ἀργουῶς. Ἀργουρα πόλις Εὐβοίας. de qua cf. Demosth. 21, 132. 164. Harpoer. Ἀργουρα. Bursian. Geogr. gr. II 416 n. 3. dubium est quem Menandrum significet.

1120

Stephanus Byzant. Καππαδοκία . . . (Καππαδοκίας) ὁ κτίστης Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου. "Ἀλεξάνδρου?" Mein.

1121

δοῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον

Cramer. Anecd. Ox. I 255, 22 καθεδοῦμαι κτλ. παρὰ Μενάνδρω. perperam Menandrum nominavit pro Aristophane (Plut. 382): ut mirer etiam a Duebnero Menandro adsignari.

1122

Schol. Hesiod. Theog. 138 Menandro tribuit ἐρᾷ μὲν ὄμβρων γαῖα. at est notissimum Euripidis fragmentum 890, 7 N., neque id credibile est tam stolide Menandrum transscripsisse, ut etiam vocem γαῖα retineret.

1123

Euripidis fr. 526 N. falso tribuitur Menandro Apostol. 6, 67 b.

1124

Euripidis fr. 925 N. falso tribuitur Menandro Mantiss. prov. 1, 4 extr.

1125

Aeschyli fr. 151 N. ineptè Menandro adsignatur Apostol. 8, 89 k.

1126

Sophoclis fr. 842 N. Menandro adsignatur Apostol. 13, 36 a.

1127

Θραῦκες ὄροι' οὐκ ἐπίστανται.

Zenobius 4, 32 ... ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. ἐν τῇ πρώτῃ Ἐπικλήρω Schott. de historico cogitarunt Hemsterhusius, Niebuhrius, Meinekius, alii (cf. Mueller. Fragm. hist. III 204. 448). comicum significari censent Miller. Mélanges 355. Nauck. Bullet. Petropol. XIII 373 n. 7.

1128

Hesych. ἀφαιῦσαι· ἀπαληῆσαι. ἀπολειτουργῆσαι. καὶ ἀπολέσαι. ὁ αὐτὸς δελφοῖς. Ἀδελφοῖς Florens Christ. 'Menander' M. Schmidt, qui temptat ἀφ(εῖναι vel ἐσθαι)· εἶσαι, ἀπαλλάξαι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπολύσαι. sed praeterquam quod haec omnia prorsus incerta sunt, Ἀδελφοί fuerunt etiam Alexidis, Philemonis, Diphili, Apollodori, Hegesippi, Euphronis.

1129

[Lucian.] Amor. non solum 43, sed etiam 42 εὐθύς ἀπὸ — τῷ ποιμένι ex Menandro sumpta esse arbitratur Lobeckius Agl. I 631.

1130

Quos Clemens Alex. Strom. 5, 14, 19 adfert tamquam Menandros versus duodecim, aliis quattuor auctos et Philemoni tributos a Iustino De mon. p. 163 Ox., neutrius esse posse post Brunckii admonitionem (Poes. eth. p. 336) non minus constat quam novem versus qui apud Clementem (5, 14, 120) sequuntur eidem Menandro adsignati.

Carmen spurcissimum et foede obscaenum quod in Anthol. lat. Ries. n. 712 inscribitur 'Ανεχόμενος ex Menandro', ex comoediis certe poetae non conversum esse vix est quod moneam.

Ad Menandrum Meinek. aliquot trimetros rettulit qui in Alciphronis epistolis reperiuntur. ei rectius omnes adespotis adnumerabuntur.

Praeterea cf. fr. 6. 426. Philem. 120. Diphil. 99 (supplem.). adesp. 116. 125. 131. 153. 281. 287. 346. 359. 403. 1206. 1241. Qui in Studemundi Comparationis editione praeter eos quos supra exhibuimus exstant versus, eos Menandri fragmentis addere non ausus sum.

Ι Π Π Α Ρ Χ Ο Σ

Meinek. I 457. 8.

ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. quae ad Antiphonis fabulam cognominem adnotantur II 23.

1

προσέχεις τι τούτῳ τῷ στρατιώτῃ; ποῦ δ' ἔχει
 ἀργύριον οὗτος; οὐδαμόθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ,
 ἀλλ' ἢ δαπίδιον ἐν ἀραπητὸν ποικίλου,
 Πέρσας ἔχον καὶ γροῦπας ἐξώλεις τινὰς
 5 τῶν Περσικῶν. B. ἐς κόρακας, ᾧ μαστιγία.
 A. καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον.

Athenaeus 11, 477 f κόνδυ, ποτήριον Ἀσιατικόν . . . Ἰππαρχος Ἀνασωζόμενοις κτλ. 1. ποῦ δ' ἔχει Jacobs. Add. Ath. 259] τοῦ δὲ δειλον A. τί δ' ἐδίδου; Fritzs. Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 17. 2. εὖ οἶδ' ἔχει Mein. Anal. Ath. 221. 4. Πέρσας] ὄρνεις Dobraeus Adv. II 333. ἔχον A, non ἔχων. 5. ἐς Mein.] εἰς. cf. quae adnotantur ad Arist. Eq. 1151 et Antiphan. 245, 1. 6. ψυκτῆριον

Iacobsius. ψυκτήριον vel κυμβίδιον pro κυμβίον Mein. καί τι κυμβίον Herwerd. Stud. crit. 91.

lenonem loqui putat Herwerdenus, Phoenicid. 4 confert Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 16. 3. ἀγαπητόν haud raro dicitur id quo quis contentus esse possit, deinde *tenue, vile*. 4. Theophr. Char. 21 αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους contulit H. Iacobi V CCCIX, Eurip. Ion. 1158 sq. Toeppelius. addo Athen. 5, 197b ψιλὰὶ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίῳν. attamen Πέρσας ἔχον καὶ γρῦπας τῶν Περσικῶν Hipparchum dixisse non credo. scribe. τέρα τ' ἔχον. cf. Arist. Ran. 937. Philem. 87. Antiphan. 172, 7, et de forma τέρα Arist. Ran. 1342. Moeris (et Thomas Mag.) τέρα Ἀττικοί, τέρατα Ἕλληνες. L. Dindorf. in Steph. Thes. Bekker. Anecd. 308, 25 τέρας . . καὶ τὸ ζῳον τὸ μὴ κατὰ φύσιν γεννηθέν.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ

2

60/2

πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον
ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ
τύχης ἀνήλωσ', ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

Stobaeus Floril. 60, 2 Ἰππάρχου ἐκ Ζωγράφου A. v. 1. 2 Bekker. Anecd. 647, 10 τούτων μάρτυς τῶν λεχθέντων (ὅτι τέχνης οὐδέν ἐστι χρησιμώτερον) Ἰππάρχος ὁ κωμικὸς διὰ τινος τῶν αὐτοῦ κωμωδιῶν λέγων κτλ. Theodosius grammat. 50 ἐξαιρέτως δὲ Ἰππάρχος (sic) ὁ κωμικὸς ποιεῖται τοῦτο δῆλον λέγων οὕτως κτλ. 1. πολλῶ γὰρ ἐστὶ κτ. τ. Bekk. An. πολὺ γὰρ ἐστὶ κτ. τ. Theod. 3. πόλεμος ἢ καὶ Salmas. ap. Grot. 4. ἀνήλωσ' ἡ τέχνη δὲ Mein.] ἀνήλωσε τέχνη δὲ μόνη A. ἀνάλωσε τέχνη δὲ Vind. μεταβολή — ἀνήλωσεν, τέχνη δὲ Mein. in Stob.

ΘΑΙΣ

3

ὁ λαβρώνιος δ' ἐστ' οὗτος ὄρνις; B. Ἡράκλεις,
ποτήριον χρυσοῦς διακοσίους ἄγον.
A. ὦ περιβοήτου, φιλτάτη, λαβρωνίου.

Athenaeus 11, 484 d Ἰππάρχου ἐν Θαίδι κτλ. 3. περιποθήτου Bothius. — ridet nescio quis 'munera Thaidi ab amatore missa: in quibus cum etiam labronium memorasset, alter nominis insolentia offensus num id avis nomen sit interrogat.' Mein. cf. Diphil. 80. Menand. 24, 4 et 503.

ΠΑΝΝΥΧΙΣ

Titulus utrum ad pervigilii solemnitatem pertineat an a Pannychide muliereculae nomine ductus sit incertum est. cf. Alexidis Παννυχίς ἢ Ἐριθοί, Ἴπνός ἢ Παννυχίς Pherecratis, Παννυχίς Eubuli et Callippi. παννυχίς κωμική proverbium est Theophan. Contin. 5, 26. cf. Aelian. N. an. 7, 19 τὰ μειράκια τὰ τοῦ Μενάνδρου ἐν ταῖς παννυχίσιν ἀκόλαστα. meretricis nomen est Lucian. Dial. mer. 9.

4

Athenaeus 15, 691c παμπόλλου δ' ἐπιπράσκετο Ἀθήνησιν ἢ τοῦ μύρου κοτύλη, καὶ ὡς μὲν Ἴππαρχός φησιν ἐν Παννυχίδι, πέντε μνῶν. πέντε] ε̄ A. cf. Boeckh. Oec. Att. I 117.

5

βατάνιον

Pollux 10, 108 Ἀλεξίς ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ (24) πατάνια εἴρηκεν· ἐν δὲ ταῖς Ἰππαρχοῦ Παννυχίσιν εὐρησθαι φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον.

Cf. praeterea quae ad Callippi Παννυχίδα adnotantur.

Λ Υ Γ Κ Ε Υ Σ

Meinek. I 458.

ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ

1

μάγειρ', ὁ θυῶν ἔσθ' ὁ δειπνίζων τ' ἐμὲ
 ῥόδιος, ἐγὼ δ' ὁ κεκλημένος Περίνθιος·
 οὐδέτερος ἡμῶν ἤδεται τοῖς Ἀττικοῖς
 δείπνοις. ἀηδία γὰρ ἐστὶν Ἀττικὴ
 ὡσπερ ξενικὴ· παρέθηκε πίνακα γὰρ μέγαν,
 ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους ἐν οἷ.
 τούτων ὁ μὲν ἔχει σκόροδον, ὁ δ' ἔχινους δύο,
 ὁ δὲ θρυμματίδα γλυκεῖαν, ὁ δὲ κόγχας δέκα,
 ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν. ἐν ὄσῳ δ' ἔσθίω,
 ἕτερος ἐκεῖν', ἐν ὄσῳ δ' ἐκείνος, τοῦτ' ἐγὼ
 ἠφάνισα· βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε σύ,
 κάκεῖνο καὶ τοῦτ', ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι·
 οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χεῖλη πέντ' ἔχω.

ὄψιν μὲν οὖν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην,
 15 ἄλλ' οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα·
 κατέπασα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ.
 B. τί οὖν; A. ἔχεις ὕστρεια; B. πολλά. A. πίνακά μοι
 τούτων παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν.
 ἔχεις ἐρίνους; B. ἕτερος ἔσται σοι πίναξ·
 20 αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐπριάμην ὀκτῶ 'βολῶν.
 A. ὑψάριον αὐτὸ τοῦτο παραθήσεις μόνου,
 ἵνα ταῦτ' ἅπαντες, μὴ τὸ μὲν ἐγώ, τὸ δ' ἕτερος.

Athenaeus 4, 131f *Λυγκεὺς δ' ἐν Κενταύρῳ διαπαίζων τὰ Ἀττικὰ δεῖπνά φησι κτλ.* v. 12 (ἄλλ'). 13 Eustathius 261; 38 παρὰ τὸ δέκα μὲν στόματα καὶ ἐξῆς (Hom. Π. 2, 489) πέπαικται τινι παλαιῷ ὡς ἐκ προσώπου λίχνου τό κτλ. 1. ἔσθ' Mein.] ἐστὶν A. ἐστὶ δειπνίζων τ', quia ὁ δειπνίζων idem sit atque ὁ θύων Herwerd. Anal. crit. 41. 6. οἱ Dindf.] ᾧ A. 10. ἐκεῖνο. A. at potius cogitandum ἐκεῖνα et deinceps scribendum ταῦτ'. 11. σύ, | κἀκεῖνο Schweigh.] συγκαμῆν A. βούλομαι δέ γ' ᾧ — σύ, καὶ τοῦτο κάπτειν, ἄλλ' Porson. Adv. 294. 13. χεῖλη] χεῖρας Emperius. 14. οὖν est in A et C. 15. οὐδὲν Dindf.] οὐθέν A. 16. κατέπασα Mein.] κατέπλησα A. κατέπλασα Herwerd. Nov. add. crit. 44. κατέδευσα K. 17. personarum dissignatio est K., ex parte Meinekii in ed. mai. 20. γὰρ VL] δ' A. 'βολῶν K.] ὀβολῶν A. 22. ταῦτα A.

invitatus parasitus ad cenam cum coquo conloquitur. 4. 5. 'nam quamquam Atticorum summa est in moribus omnique vita concinnitas et elegantia, tamen etiam illorum non minus quam peregrinorum, in conviviis certe, quaedam est iniucunditas, ut scilicet nimis parcae ac tenues sint epulae.' 5. παρέθηκε 'scil. Atticus homo'. Mein. sed quomodo τις deesse possit non video. 7. echinos ipsos non reprehendit (cf. 19 sq.), sed quod pauci adponantur. 9. de ἀντακαίῳ cf. Antiphan. 77. Strab. 7 p. 307 (ἐν τῷ διάπλῳ τῷ εἰς Φαναγορίαν ἐκ τοῦ Παντικαπαίου) εἰσὶν οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρυστάλλῳ . . . ἀντακαῖοι, δελφῖσι πάρισσοι τὸ μέγεθος. 16. Hom. Π. 22, 495 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηεν (Mein. V 113). 21. ne sicuti in eo de quo supra narraverat convivio denuo propter paucitatem adparatus cibo aliquo privetur, unum idemque omnibus obsonium adponi iubet, sed ut sufficiat omnibus.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ

Meinek. I 458. 9. Droysen. Hellenism. I 500 n. 61.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ

Ἐλπίδος vel γνώμης ορίσιν.

1

Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρόην σφόδρα
 γρουπήν, Σκοτοδίην ἐπικαλουμένην, ὅτι
 δῖνον ποτ' ἤρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
 B. δῖνον καὶ δεινόν, ᾧ θεοί.

Athenaeus 11, 467 e Ἀρχέδικος ἐν Διαμαρτάνοντι παράγων οἰκέτην τινὰ περὶ ἐταιρίδων διαλεγόμενόν φησι κτλ. Eustathius p. 1207, 11 γράφεται γὰρ (ὁ δῖνος) τὰ πλείω διὰ διφθόγγου (δεινός). τῆς δὲ τοιαύτης γραφῆς τεκμήριον τόδε. λέγει, φασίν, Ἀρχέδικος οὕτω· Νικοστράτην — σκότῳ. πρὸς ὅπερ ἐρωτηματικῶς εἰπὼν τις, δῖνον; ἐπάγει, δεινόν, ᾧ θεοί. καὶ διὰ μὲν τοῦ σκοτοδίην ἐμφαίνεται ἢ διὰ τοῦ ἰ γραφῆ, διὰ δὲ τοῦ δεινόν, ᾧ θεοί, ὑπονοεῖται ἢ διφθόγγος. 2. σκοτοδεινήν A. σκοτοδίην Eust. 3. δῖνον Eust.] δεινόν A. ἤρεν A. ἤρπασ' Herwerd. Nov. add. crit. 45. cf. Mein. Anal. Ath. 215. 4. δεινον καὶ δεινον A. δεινον δεινόν C. δεινόν γε δεινον Mein. solum δῖνος, non δεινός, recte admittit Cobet. V. 1.² 90. cf. Strattid. 34. B. δῖνον; δεινόν, ᾧ θεοί Herwerd. — 1. ἤγαγον ad dominum duxi. 2. Σκοτοδίην vel propterea scribendum est, quia eo nomine etiam σκοτοδινας memoriam volebant revocare.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

2

πρῶτον ὤμων κειμένων
 τῶν ἰχθύων πάρεσιν οἱ κεκλημένοι·
 'δίδου κατὰ χειρός.' 'τοῦψον οὐκ εἶσει λαβών;
 τὰς λοπάδας ἐπιθεῖς ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ἄνθρακας
 ἔρραν' ἐλαίῳ πάντα καὶ ποιῶ φλόγα.
 ἐν ᾧ τὸ λάχανον αἴ τε τῶν παροψίδων
 πάντ' ἄνδρα δριμύτητες εὐφραίνουσί μου,
 ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ', ἔχοντα τοὺς
 χυμοὺς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἄλμης ἀκμήν,
 10 εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος·

ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη
σέσωκέ μοι τρίκλινα πεντήκοντ' ἴσως.

Athenaeus 7, 292e παρ' Ἀρχεδίῳ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστῆς μαγειρικός τάδε λέγει κτλ. v. 11 Eustathius 1552, 33 ἐλάδιον. κείται οὖν παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, ἐλαδίου κοτύλη. 3. οὐκ εἴσει (ab εἴσειμι) K.] οἰγήσει A. οὐκ οἴσει Herwerd. Obs. crit. 100. 4. 5. τὸν ἄνθρακα (G. Herm.) ἔρραν' ἐλαίῳ πάντα Mein. Anal. Ath. 129 (de singulari cf. Sotad. 1, 12). τοὺς τ' ἄνθρακας θάνας — πανταχῇ Herwerd. ac πανταχοῦ vel πανταχῇ G. Herm. fortasse ἐπιθεῖς πρῶτον ἐπὶ τοὺς ἄνθρακας. 7. πάντ' K.] τὸν. 9. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ A. 10. πᾶς VL] πᾶς ἀνήρ A. 11. κοτύλη τε παραναλωμένη Dobr. Adv. II 314] κοτύλης τε παραναλωμένης. 12. σέσωκέ μοι Mein.] σέσωκέμου A. σέσωκ' ἐμοὶ Schweigh.

loquitur popinarius. 3. 'verba δίδου — λαβῶν a convivis sibi acclamari fingit'. Mein. 7. coniung. αἱ τῶν παροψίδων μου δριμύτητες. 11. 'olei cotyla (ad ignem suscitandum) solitae inpensae addita in popina mea fortasse triclinia quinquaginta, i. e. quinquaginta tricliniorum homines, retinuit', vel 'tot emptores retinuit ut quinquaginta tricliniis operam meam conlocare possim'. cf. Anaxandr. 70.

3

δραχμῶν τριῶν γλαυκίσκον
γόγγρου κεφαλὴν καὶ τὰ πρῶτα τεμάχια
δραχμῶν πάλιν πέντ'. ὦ τάλαιπῶρου βίου.
δραχμῆς τραχήλους. ἀλλὰ νῆ τὸν ἥλιον,
5 κάμοι τράχηλον ἔτερον εἴ ποθεν λαβεῖν
ἦν καὶ πρίασθαι δυνατόν, ὃν ἔχω τοῦτου ἄν,
πρὶν εἰσενεγκεῖν ταῦτα δεῦρ', ἀπηγξάμην.
οὐδεὶς δεδιακόνηκεν ἐπιπονώτερον.
ἅμα μὲν πρίασθαι πολλὰ καὶ πολλοῦ σφόδρα,
10 ἅμα δ' εἴ τι χρηστὸν ἀγοράσαιμ' ἀπωλλύμην,
'κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο' πρὸς ἑμαυτὸν λέγων,
'διαπντιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί'.
οἶμοι.

Athenaeus 7, 294b Ἀρχέδικος ἐν Θησαυρῷ παράγει τινὰ μάγειρον λέγοντα περὶ ὧν ὠψώνηκεν αὐτός κτλ. 1. ὠψώνηκ' ἐγῶ add. Dindorfius. ὦ μεγάλοι θεοί vel οἶμοι τῶν κακῶν Mein. 2. γόγγρου δὲ Schweigh. γόγγρου κεφάλαια Mein. κεφαλὴν καὶ τακεροχρῶτα Herwerd. Obs. crit. 124. at non qualia, sed cuius piscis essent indicandum erat. scrib. κεφάλαιον καὶ τὰδ' ὄρφῳ τεμάχια.

cf. Cratin. 147. 6. τουτονί Nauck. 8. οὐθείς A. 9. πόλλ' ἔδει πολλοῦ σφ. K. 11. τοῦτο Musur.] τοῦτον A. λέγων Dobr. Adv. II 314] λέγω A. 12. ἐκπυτιοῦσ' Mein. Anal. Ath. 130. ἀποπυτιοῦσ' Nauck.

loquitur popinarius. de tota ecloga cf. Diphil. 43, 28 sq. — 4. τραχήλους 'cervices cochlearum'. Mein. cf. Posidipp. 14, 3 et quae adnotavimus ad Eubul. 66, 3. 5. 6. 'mihī quoque si cervicem aliam aliunde emere liceret, hanc ego quam habeo, priusquam haec intus inferrem, strangularem. veretur enim ne adolescentuli, quibus omnia ista coemit, nolint sibi de pecunia expensa satisfacere.' Schweigh. 7. 'iunge ἀπηγξάμην ἄν.' Jacobs. Add. Ath. 174. 8. Hesych. δε- διακόνηκε· διώκηκε. διηκόνησε. 12. Horat. Carm. 2, 14, 26 mero tinguct pavimentum superbo.

ΛΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

4

Polybius 12, 13 Τίμαιός φησι Δημοχάρην μὲν (ἀδελφιδοῦν ὄντα Δημοσθένους) ἠταιρηκέναι τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος, οὐκ εἶναι δ' ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φρυσᾶν... κωμικόν τινα μάρτυρα προσ- επισπασάμενος (οὐκ add. Both.) ἀνώνυμον... ἀλλ' οὐκ ἔστι τούτων οὐδέν... Ἀρχέδικος δ' κωμωδιογράφος (λέγει) ταῦτα μόνος περὶ Δημοχάρους. 'ut in Antipatri gratiam se insinuaret Archedieus Democharem conviciis proscidit': quem 'patriae amantissimum fuisse, Antipatro infestissimum satis constat'. Mein. I 459.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ Ο ΓΕΛΩΙΟΣ

De utroque Apollodoro Meinek. I 459 — 469.

ΑΙΣΧΡΙΩΝ

Commemoratur a Suida. cf. Mein. I 461. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 35. 6. fragmenta non exstant.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ

Cf. Mein. I 461 et quae ad cognominem Diphili fabulam adnotantur II 545.

1

ἀγωνιῶσα τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον
λύσσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος εὐτρεπεῖς
τὰς ἱμονιάς πεποίηκα.

Athenaeus 3, 125 a δ' Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶος καὶ τοῦ λάκκου αὐτοῦ, ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεύει ἐν Ἀπολειπούσῃ οὕτως κτλ.

3. *πεποίηκα* Dalecampius] *πεποίηκας* A. ἀπολειπούση A (non ἀπολιπ.). loquitur mulier 'in cisternam descensura, fortasse ut a mariti iniuriis se tueretur. situlae funes solverat ut scalam conficeret cuius ope in puteum descenderet.' Mein. cf. Lysipp. 1. quamquam etiam alia ratione haec explicari possunt.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΔΙΟΠΟΙΟΣ

Pollux 4, 19 *γραμματεῖον* παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο . . . οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυριοθήκην ὠνόμαζον. Ἀπολλοδώρου δὲ τοῦ Γελώου καὶ δράμα ἔστιν ὁ Γραμματεῖοποιός. 7, 190 Ἐκπωματοποιός δράμα Ἀλέξιδος καὶ Γραμματεῖοποιός Ἀπολλοδώρου (etiam Carystii). Harpocrat. 33, 4 et Bekker. Anecd. 443, 6 διττὰ ἦν γραμματεῖδια οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ καὶ ὥστε ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι. Hesych. ἀργυροθήκη· τὸ ἀργυρίου (ἀργυριον cod.) γραμματεῖδιον. Mein. I 461. alii (contra Pollucis auctoritatem) *litium procuratorem* interpretantur.

2

μεταξὺ τῶν λόγων δέ, τουτί μοι δοκεῖ
κυμινοδόκην, οὐ γραμματεῖον περιφέρειν.

Pollux 10, 93 ἐν τῷ τοῦ Γελώου Ἀπολλοδώρου Γραμματεῖοποιῶ κυμινοδόκη κτλ. μεταξὺ (τῶν)λόγων 'conloquentium est formula, in qua est excusatio quaedam abrupti subito sermonis et ad aliud deducti.' Heindorf. Plat. Phaedr. 230 a. cf. Lucian. Char. 24 init. Dial. mort. 10, 12 init. 'quod secum portat iste, non γραμματεῖον mihi esse videtur, sed cumini repositorium.' Mein.

ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ ΣΙΣΤΦΟΣ (?)

Α Suida commemorantur, prior etiam ab Eudocia. Mein. I 460. 1.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ Η ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀποκαρτεροῦντα et Timocl. 18, 4 adnotavimus.

3

ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
καὶ Θηρίκλειοι καὶ τορευτὰ πολυτελῆ
ποτήρι' ἕτερα.

Athenaeus 11, 472 c Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶος ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντι φησιν κτλ. 2. καὶ init. add. Naber. Mnem. nov. VIII 427. Θηρίκλεια Porson. καὶ τορευτὰ Porson.] τορευταὶ (om. καὶ) A.

3. ποτήρι' Naber.] ποτήρια. tetrametros (ἀργυρώματα | Θηοίκλεια — ποτήρια | ἕτερα constituerunt alii. Menand. 24 contulit Mein.

4

ἀλλὰ σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἴρηκας· ἐν φιλαργυρίᾳ γὰρ πάντ' ἐνι.

Stobaeus Floril. 16, 11 Ἀπολλοδώρου Ἀποκαρτερῶν Α.
Cf. etiam Carystii fr. 3.

ΨΕΥΔΑΙΑΣ

I. e. *Ajax personatus*. cf. Ψευδηρακλῆς Pherecratis et Menandri. Mein. I 461.

5

μάχαιρα, λόγχη, στρωματεὺς

Pollux 10, 138 στρωματεῖς Ἀπολλόδωρος ὁ Γεῶσος ἐν Ψευδ-
αίαντι ἔφη κτλ. Phrynich. Epit. 401 στρωματεὺς ἀδόκιμον. στρω-
ματόδεσμος ἀρχαῖον καὶ δόκιμον, ubi cf. Lobeck. et Antiphan. 38.
Alexid. 115, 3. adparatus militaris recensetur.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Cf. quae ad Aristophanis *Amphiaraum* adnotavimus.

1

ἐμβαλόντες, ᾧ πονηρὲ σὺ,
εἰς σακκοπήραν' αὐτὸν ἐπιθήσουσί που
ἐφ' ὑποζύγιον.

Pollux 10, 161 σακκοπήραν, ὡς εἰδίσται τοῖς ἰδιώταις λέγειν,
ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Ἀμφιαράῳ κτλ. ᾧ πονηρὲ σε | εἰς
σακκοπήραν αὐτίκ' Mein.

ΑΝΤΕΤΕΡΓΕΤΩΝ

2

τοὺς στρωματεῖς ἔλυνον.

Pollux 10, 138 ὁ Καρύστιος Ἀπολλόδωρος ἐν Ἀντετεργε-
τοῦντι κτλ.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

3

σπουδάξω

... ἐπὶ τοῦ λλαν θέλω Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν.
Photius et Suidas, qui *Geloum* nominat.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ

4

τὴν ἐπωμίδα

πτύξας διπλὴν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

Photius Epist. 156 p. 210 Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου . . . ἐγρῆν περιτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει (ἐγκομβώσασθαι) . . . ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολειπούσῃ κτλ. Suidas ἐγκομβώσασθαι Ἀπολλόδωρος Καρυστίσις ἀπολιποῦσι κτλ. Etymolog. m. 311, 3. 8 ἐγκόμβωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν . . . Ἀπολλόδωρος κτλ. 1. ἐπωμίαν Phot. et Etym. m. Milleri (Mélanges 97). 2. πτύξασα Phot. Etym. Mill. Suid. διπλῶς Etym. (etiam Milleri). ἐκομβωσάμην BE Med. Suid. — Pollux 4; 119 τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι καὶ ἱματίδιόν τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα λέγεται. fuit enim et ἐξωμίς (Poll. 4, 118. 7, 47) et ἐπωμίς (γυναικῶν Poll. 7, 49). cf. Becker. Charikl.² ΠΙ 161 sq. 178. 9.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ

5

ὦ πάντες ἄνθρωποι, τί τὸ ζῆν ἠδέως
παρέντες ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν
πολεμοῦντες ἀλλήλους; πότῃρα πρὸς τῶν θεῶν
ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
5 ἄγροικος ἡμῶν, οὐδὲ παιδείαν ὄλωσ
εἰδυῖα, τί τὸ κακόν ποτ' ἢ τί τὰ γαθὸν
ἔστ' ἀγνοοῦσα παντελῶς εἰκῆ τέ πως
ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὄντιν' ἂν τύχη τρόπου;
οἴμαί γε· πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
10 Ἑλλήν ἀληθῶς οὔσα λεπομένους ὄραν
αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν καὶ καταπίπτοντας νεκρούς,
ἐξὸν ἱλαροὺς παίζοντας ὑποπεπωκότας
αὐλουμένους σποδεῖν; λέγ' αὐτῇ, γλυκυτάτη,
ἔλεγχ' ἄγροικον οὔσαν ἡμῶν τὴν τύχην.

.

15 οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστὶ τὸν καλούμενον
θεῶν ἀληθῶς βίον. ὅσῳ δ' ἰδίονα
τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὰ νῦν,
εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν·
πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρῳ
20 ἐτῶν τριάκοντ', ἐξιέναι τοὺς ἰππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον πρὸ ἡμέρας,
τοὺς τὴν θάφανον παλοῦντας ἔψειν Μεγαρέων,
εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοὺς συμμάχους,
25 κεραννύναι τὸν οἶνον Εὐβοῆς. τρυφή
καὶ βίος ἀληθῶς. ἀλλ' ἀπαιδεύτῳ τύχῃ
δουλεύομεν.

Athenaeus 7, 280 de Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν Γραμματι-
διοποιῶ (περὶ τῆς τύχης) πάντες — τύχην (14). καὶ προελθὼν· οὐ
τοῦτο κτλ. v. 10 Eustathius 1077, 31 ἔστι κοινὸν καὶ τὸ Ἑλλην,
ὡς δηλοῖ τὸ Ἑλλην ἀληθῶς οὔσα, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται
περὶ τῆς τύχης.

2. κακῶς C] καλῶς A. 5. οὐδὲ Mein.] οὔτε. 6. ποτ' ἢ τί
Erfurdt. Obs. 461] ἢ τί ποτ' ἢ τί A. ἢ τι τὸ κακόν, ἢ τί ποτε C.
9. πῶς Iacobs. Add. Ath. 163] τίς. 12. ὑποπεπωκότας C] ὑπο-
πεπιτωκότας A. 13. σποδεῖν K.] ὠδει A. τί δεῖ λέγειν ὦ γλ.
Iacobs. κηλουμένους ὠδῆ Mein. Anal. Ath. 125. at opus est in-
finitivo qui pendeat ab ἐξόν. 15. τὸν καλ. Schweigh.] τὸ καλ.
17. ἢ Musur.] ἦν A. ἦ P. 18. μεταβάλλοντες A. corr. Cas. 19.
interpunctionem post ἅπαντας del. H. Iacobi V 113. 20. τοὺς
Dindf.] τοὺς δ' A. 23. ἐλθεῖν Μεγαρέας Grotius. 25. fortasse
Εὐβοῆς. B. τρυφή et 26. A. ἀλλ' Kaibel., quod nequaquam necessa-
rium est.

3. ἀλλήλους pendet a κακῶς ποιεῖν. 9. 'nam si gracca esset
Fortuna nostra, non barbara, quomodo quaeso mallet nos pereuntes
videre?' 10. Ἑλλην, cf. Philem. 55. Bekker. Anecd. 51, 5 λέπειν·
τὸ ἐκδέρειν μαστιγοῦντα. itaque non opus emendatione Naberii οὔσ'
ἀπολλυμένους Mnem. nov. VIII 428. 13. cf. Arist. Eccl. 942.
1016. Philetaer. 18 καλόν γ' ἔστ' ἀποθανεῖν ἀλούμενον· τούτοις
ἐν ἄδου γὰρ μόνοις ἀφροδισιάζειν ἔστιν. γλυκυτάτη] deam aliquam,
Pacem vel Γεωργίαν, adpellari arbitratur Mein. 15. cf. Menand.
190 et Terent. Andr. 5, 5, 3. 22. 'vel ante solis ortum comis-
sandum esse dicit'. Mein. 23. 'brassicam qui venalem adportent
Megarenses melius ipsos eam coquere et vesci. constat enim Me-
garenses quidquid ad vitam sustentandam pertineret Athenas

adportasse, ipsos autem fere tenui victu contentos fuisse. Arist. Ach. 729 sq.' Mein. 25. cum ipse poeta sit Carystius, non mirum est tam lepidum popularibus ministerium delegari.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Calumniator significatur vel *calumniatrix*. cf. Menand. 878. Mein. I 463. *Διάβολος* est etiam Nicostrati.

6

καὶ κλήεθ' ἢ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἰς
τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

Stobaeus Floril. 6, 28 Ἀπολλόδωρος Α. *Apollo-dori in Calumniatore* Gesner. in mrg. et Grot. cf. Mein. I 463. — 1. καὶ, om. Α. κλήεθ' Κ.] κλείεθ'. κατακλείεθ' Bothius. κεκλείσεθ' Naber. Mnem. nov. VIII 428. 3. εἰσδύσεται Mein. Stob. III lvi. εἰσερπύσει Nauck.

7

μέγα,

ὦ Φορμίων, γλωττόκομον· οὐκ ὀφθαλμιῶ.

Pollux 10, 154 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττοκομεῖον (γλωττόκομον Nunnesius) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὑρεῖν, ὡς . . . ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Διαβόλω κτλ. μέγ' ὁ Φορμίων κτλ. (uno versu) Lobeck. ὀφθαλμιῶ Iungermann.] ὀφθαλμιῶ. — cf. Timocl. 2. Phrynich. Ecl. 98 γλωσσόκομον· τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπ' ἀρχαίων ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν. ἐχρῆν γὰρ γλωττοκομεῖον λέγειν, ὥσπερ ἀμέλει οἱ ἀρχαῖοι. Bekker. Anecd. 32, 28 γλωττοκομεῖον . . . καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἀμαθεῖς γλωσσόκομον. de *Phormione* opinionem Meinekii exscripsimus ad titulum Ἐπιδικαζομένου extr.

ΕΚΤΡΑ

Vita Terentii Mai. p. 38 *fabulae eius* (Terentii) *exstant quatuor e Menandro translatae . . . duae ex Apollodoro Caricio* (scr. Carystio), *Hecyra et Phormio*. cf. Ihne Quaest. Ter. p. 41. Didasc. Ter. Hec. Pighiana *tota graeca Apollodori* (non Menandri). cf. Mein. I 464.

8

ὀλίγαις ἐραστῆς γέγον' ἑταίραισιν, Σύρα,
βέβαιος.

Terentius Hecyr. 1, 1, 1 *per pól quam paucos réperias mere-*

trícibus fidélis evenire amatorés, Syra. ubi Donatus quídam non paucos sed paucis legunt. sic enim Apollodorus αλπα ΙΧΗΡΑΣ ΤΗΣ ρει ΙΟΝΗΝC ΤΗΡΑΙCΣΙ ΡΑγγιβαίωC. corr. Bentleius. cf. Cöbet. N. 1. 123.

9

σύ με παντάπασιν ἤγησαι λίθον.

Terentius 2, 1, 17 *tu inquam, mulier, quae me omnino lapidem, non hominem putas. Donatus ἐν ἤθει. sic Apollodorus σύ με παντάπασιν εΗCAY λίθον. corr. Cobet.*

10

οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον κερδαίνομεν,
(ὄπόσον ἂν ἀγνοῶ) μεν ἠτυχηκότες.

Terentius 3, 1, 6 *nam nos omnes, quibus est alicunde aliquis obiectus labor, omne quod est interea tempus, prius quam id rescitumst lucret. Donatus totum Apollodori est, qui sic ait ΟΙΓΑΡ ΑCΙCΟΥΝΙΕC ΤΟΝ χΡω CΝΟΦ ΔιεΝΤΙΚΗΚΟΤΗC. emendavit et supplevit Cobet.*

11

οὕτως ἕκαστός ἐστι παρὰ τὰ πράγματα
ἢ σεμνὸς ἢ ταπεινός.

Terentius 3, 3, 20 *omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. Donatus οὕτως ἕκαστος διὰ τὰ πράγματα σεμνὸς ἦν καὶ ταπεινός. 1. οὕτως] ἡμῶν Cobet., Terentium secutus. ἐστι add. Mein. παρὰ Cobet.] διὰ.*

12

Μυκόνιος φαλακρός

Terentius 3, 4, 26 *magnus, rubicundus, crispus, crassus, caesus. Donatus inperite Terentium de Myconio crispum dixisse aiunt, cum Apollodorus calvum dixerit, quod proprium Myconiis est . . . unde etiam proverbium graecum Μυκόνιος φαλακρός. nihil de eo proverbio paroemiographi. sed Strabo 10, 487 τοὺς φαλακροὺς τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ.*

ENNEA

Titulus corruptus. Ἐνναία (i. e. mulier Ennaca) vel Νεμέα (meretrix) Meinek. I 464.

13

μαρσίπιόν τι μικρόν

Pollux 10, 152 εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιπίῳ τις χρῆσθαι βούλοιτο, βοηθήσει αὐτῷ Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος εἰπὼν ἐν τῇ Ἑννέα κτλ.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Terentius Phorm. prol. 24 *adportó novam Epidicazomenon quám vocant comoédiam Graeci, Latini Phormionem nóminant, quia primas partis qui aget is erit Phormio parasitus, per quem res geretur máxime. et Didascalia graeca Apollodoru Epidicazomenos. Ἐπιδικαζομένη Bentl. Ἐπιδικαζόμενον si inscripsit Apollodorus, fecit hoc propter Phormionem, qui se paternum Phanii amicum simularet ideoque causa virginis suscepta Antiphonem in iudicio cogeret ut illam matrimonio sibi iungeret. cf. Meier. Att. Proc. 462, 56. sin Ἐπιδικαζομένην inscripsit, id propter Phanium fecisse putandus est, quae intercedente Phormione cogeret Antiphonem ut se uxorem duceret. Phormionis parasiti nomen non fictum, sed e rei veritate ductum fuisse conligas ex Athen. 6, 244 f Ἀριστόδημος . . . παρασίτους ἀναγράφει . . . Σελεύζου Φορμίωνα. neque alius videtur Phormio fuisse is quem in Διαβόλῳ induxit Apollodorus.' Mein. I 465. 6. fuerunt fabulae cognomines Philemonis, Diphili, Anaxippi.*

14

Terentius Phorm. 1, 1, 14 *porro autem alio (munere Geta ferietur), ubi erit púero natalis dies; ubi initiabunt. Donatus Terentius, inquit, Apollodorum sequitur, apud quem legitur in insula Samothracum a certo tempore pueros initiari, more Atheniensium.*

15

Terentius 1, 2, 37 *nos otiosi operám dabamus Phaédriae. Donatus adfert verba Apollodori ΝΑΛΚΕΙΣ δε σιωεμαλι μΕΟΔ. 'codex Antverpensis αναλκεις δε συνεμαμωα εναργης δε συνεπιμελομεθα. i. e. συνεπεμελούμεθα.' Mein. cf. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 371. ναλκεις] ἐν λέσγη Ellis Journ. philol. X 21.*

16

Terentius 1, 2, 41 *intervenit adulescens quidam lacrumans. Donatus Apollodorus tonsorem ipsum muntium facit, qui dicat se nuper puellae comam ob luctum abstulisse: quod scio (scito?) mutasse Terentium, ne externis moribus spectatorem Romanum offenderet.*

17

Terentius 3, 1, 18 *quántum metuist mihi, videre huc salvom nunc patruóm, Geta. Donatus non optat salvum patrum venire*

secundum Apollodorum, et ostendit non congruere salutem eius cum commodo suo.

18

Terentius 3, 2, 21 *immo id quod aiunt aīribus teneó lupum. nám neque quo pacto á me amittam néque uti retineám scio.* Donatus 'fortasse ex Apollodoro' (Mein.) τῶν ὠτων ἔχω τὸν λύκον· οὐτ' ἔχειν, οὐτ' ἀφείναι δύναμαι. Aristaenet. Epist. 2, 3 extr. ἐγὼ γὰρ τὸν λ. τῶν ὠτων ἔχω, ὃν οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατόν, οὔτε μὴν ἀκίνδυνον ἀφείναι. Macar. 8, 44 τὸν λύκον τῶν ὠτων ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνῳ καθεστῶτων· οὔτε γὰρ κατέχειν οἷόν τε οὔτε ἀφείναι ἀκίνδυνον. itaque Apollodorus videtur scripsisse τὸν γὰρ λύκον πως, φασί, τῶν ὠτων ἔχω, | ὃν οὔτε κατέχειν χειρὶ δυνατόν οὔτε μὴν ἀσφαλὲς ἀφείναι. cf. Mus. Rhen. XXXXIII 35.

19

Terentius 3, 3, 29 *sólus est homo amīco amīcus.* Donatus ex Apollodoro μόνος ἐπίσταται φιλεῖν φίλους. μόνος φιλεῖν γὰρ τοὺς φίλους ἐπίσταται Guyetus.

20

Terentius 4, 1, 9 *senéctus ipsast mórbus.* Donatus ex Apollodoro τὸ γῆρας ἔστιν ἀπὸ νόσημα. eadem verba sine auctoris nomine Hensio teste exstant in Vossiano cod. Stobaei fol. 69 r. in mrg. sup. m. 5.

21

Terentius 4, 1, 21 *nam ego meórum solus sím meus.* Donatus ex Apollodoro ἐγὼ γὰρ εἰμι μόνος τῶν ἐμῶν ἐμός. ἐγὼ γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός μόνος Guyetus. ἐγὼ μόνος γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός Grotius. Priscianus 17, 110 *Persius* (5, 88) 'vindicta postquam meus a praetore recessi' et *Euripides* (fr. 993 N.) ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι.

22

Terentius 4, 3, 41 *parvi ré tulit non sūcepisse: inyéntast quae dotém petat.* Donatus in graeca fabula senex hoc dicit, quid interest me non suscepisse filiam, si modo dos dabitur alienae?

23

μυριάς δίκας

Donatus ex Apollodoro ad Terent. 4, 3, 63 *sescéntas proinde scribito iam mihi dicas.*

Praeterea Apollodorus a Donato commemoratur ad 2, 1, 51 et 2, 2, 25. — cf. etiam adesp. 891.

ΙΕΡΕΙΑ

Geloo adsignant Suidas et Eudocia. Mein. I 460. — Σφαττομένην Meinekius I 466 prioribus poetae fabulis adnumerat, quod Chaerephon parasitus Olymp. 120 vix superarit. quod si verum est et in fr. 24 καινόν Χαιρεφῶντα recte interpretantur *alterum quendam Chaerephontem*, prioris quasi successorem, adparet 'Ιέρειαν post Ol. 120 scriptam esse. contra si Casauboni emendatio probatur, etiam *Ιέρεια* inter primas Apollodori comoedias referenda est.

24

καινόν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκκλητον εἰσδεδυκέναι.
σπυρίδα λαβὼν γὰρ καὶ στέφανον, ὡς ἦν σκότος,
φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὕρεις φέρων
ἢ ἤκειν, δεδείπνηχ', ὡς ἔοικεν, εἰσπεσών.

Athenaeus 6, 243 d 'Απολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν 'Ιερεια κτλ. 1. καινόν] καὶ νῦν Casaub. 4. νῦν φησοτας A. ὕρεις Mein. in Athen. cf. Menandr. 167. 8. 5. δεδείπνηχ' ὡς Casaub.] δεδειπνηκῶς A.

si καινόν scripsit poeta, 'nomen hominis in superioribus indicatum fuisse probabile est'. Mein. *Ophelas* fortasse est praefectus Alexandri m. postea Cyrene potitus, quem Diodorus Siculus narrat cum Agathocle Carthaginensibus bellum intulisse, sed prope urbem contentione orta ab Agathocle inpugnatum occidisse. Diod. 20, 41. 2. idem 20, 40 πρὸς Ἀθηναίους περὶ συμμαχίας διεπέμπετο (Ὀφέλλας), γεγαμηκῶς Εὐθυδίκην τὴν Μιλτιάδου θυγατέρα τοῦ τὴν προσηγορίαν (ἄνα) φέροντος εἰς τὸν στρατηγήσαντα τῶν ἐν Μαραθῶνι. διὰ δὴ ταύτην τὴν ἐπιγαμίαν καὶ τὴν ἄλλην σπουδὴν ὑπῆρχεν ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν πόλιν. eas ipsas nuptias fortasse significat Apollodorus: quamquam temporum rationes ei coniecturae nōn admodum videntur favere.

ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗ Η ΙΜΑΤΙΟΠΩΔΙΣ

Philoxen. gloss. προικίζω *dotō* (Diod. Sic. 16, 55). προικιζόμενη *dotanda*. Mein. I 466.

25

πλὴν τό γ' οἰνάριον πάνυ
ἦν ὀξὺ καὶ πονηρόν, ὥστ' ἠσχυνόμην.
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξαλείους χωρία
συκᾶς φέρει, τοῦμὸν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

Athenaeus 3, 76 a ὀξαλείων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων μνημονεύει Ἡρακλέων ὁ Ἐφέσιος καὶ Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνός, παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης (ἢ add. Schweigh.) Ἰματιοπόλιδος τάδε κτλ. v. 1. 2 Eustathius 1910, 23 χρῆσις δὲ τοιούτου ὀξέος, ὡς φησιν Ἀθήναιος, παρὰ Ἡρακλέωνι ἐν τῷ 'τὸ οἰνάριον — πονηρόν.' v. 3 Photius ὀξάλειοι· συκαῖ τινες. 1. γ' add. Dindf. 3. ὀξαλείους Dindf.] τοξαλείους A. 4. συκάς ἄς A.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΗ

Cf. quae ad Ἰέρειαν supra adnotavimus.

26

καλῶ δ' Ἄρη Νίκην τ' ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἄν γὰρ μὴ καλῶ,
ἄκλητος ἦξει.

Athenaeus 6, 243 e Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ... ἐν Σφαττομένη κτλ. 1. Ἄρη Dindf.] Ἄρην A. — ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς ridicule, tamquam ad expeditionem bellicam proficiscatur. videtur enim Pyrgopolinices aliquis nuptias celebrans pristinae disciplinae memor etiam Martem et Victoriam ad sacrificium invitare.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

27

οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι
κράμβην· γυναιξὶ διαφέρειν οἶει δέ τι;

Athenaeus 1, 34 d ὅτι τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάλουσαν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλόδωρος δηλοῖ ὁ Καρύστιος κτλ. 1. οἶδ'] εἰ δ' BC. ὑμεῖς Dalecamp.] ἡμεῖς. 2. δέ τι K.] δέ τί.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

ἀπραγμόνως ζῆν ἠδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνός, ἂν ἢ μεθ' ἑτέρων ἀπραγμόνων
ἐν θηρίοις δὲ καὶ πιθήκοις ὕντα δεῖ
εἶναι πίδηκον· ὡ ταλαιπώρου βίου.

Stobaeus Floril. 121, 13 Ἀπολλοδώρου Ἀδελφῶν Α. v. 3 est protasis: 'ubi vero inter bestias et simias necesse est esse simiam, vae cet.'

ΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ

2

στρατιώτην ἔργον ἄχρι γήρως λαβεῖν
ἔστιν διητυχηκότ', ἂν μὴ δειλὸς ᾖ.

Stobaeus Floril. 53, 4 Ἀπολλοδώρου ἐξ Ἀφανιζομένου Α.

ΓΑΛΑΤΑΙ

Cf. Meinek. I 467: fuit Γαλάτης Posidippi, Γαλάτεια Nicocharis et Alexidis.

3

τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ λυπουμένοις
ἅπαντα νύξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

Stobaeus Floril. 99, 26 Ἀπολλοδώρου Γάλακτος Α. in Galatis Gesner. λυπουμένοις τε καὶ μεριμνῶσιν Voss. Hens.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ

Vel Διαμαρτάνοντες. Mein. I 466. 7. cf. fr. 5 et Archedici fab. cognom.

4

ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς ἄώρους ἠλέουν,
νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλάω· πρὸς ἐμὲ γὰρ ἔστι τοῦτ', ἐκείνο δ' οὐ.

Stobaeus Floril. 119, 14 Ἀπολλοδώρου ἐκ Διαμαρτάνοντος Α. 3. κλαίω cod. τοῦτ', ἐκείνο δ' οὐ Dobr. Arist. p. 108] τοῦτο κείν' ὄδοῦ. τοῦτο, κείνο δ' οὐ Tyrwhitt. — 1. τοὺς ἄώρους ἠλέουν, ἐκφερομένους vel θαπτομένους.

5

καθίσω

καθεδοῦμαι. Ἀπολέγων Διαμαρτανούση. Bekker. Anecd. 101, 1. Ἀπολλόδαρος Valcken. Diatr. 244. Διαμαρτάνουσι Mein. I 467.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

6

οὐ πανταχοῦ Φρύξ εἰμι· τοῦ ξῆν ἦν δρω
κρεῖττον τὸ μὴ ξῆν, χρήσομαι τῷ κρεῖττονι.

Stobaeus Floril. 121, 14 Ἀπολλοδώρου ἐκ Κιθαρωδοῦ A. 1. τοῦ] τὴν A. ἦν] ἂν Mein. 2. κρείσσον cod. χρήσομαι A Voss. B] χρησόμεθα. Tertull. De anim. 279b comici Phrygas timidus includunt. cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 122 (n. 44).

ΛΑΚΑΙΝΑ

7

μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσει.
ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἤλαττώμεθα·
ὕμεις μὲν ὠνειδίσαι', ἐάν τι μὴ ποιῇ
5 ὁ πατήρ προθύμως, 'οὐ γέγονας αὐτὸς νέος;
τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἂν ἀγνωμονῇ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν 'οὐ γέγονας αὐτὸς γέρον;

Stobaeus Floril. 116, 35 Ἀπολλοδώρου Λακαίνης A. 1. Φιλῖν' Salmas. ap. Grot.] φιλεῖν. ἐθῶν Mein. Menandr. praef. xviii] ἐτῶν. 3. οἱ AB] οὐ. 4. ὕμεις AB] ἡμεῖς. 5. προθύμως Mein. Menandr. praef. xix] πρόθ' ὕμων AB. 5. et 7. αὐτὸς] καὐτὸς Cobet. N. l. 124 conl. Menandr. 363, 1. 6. ἂν Mein.] ἐάν. cum inique agit cum patre.

8

φυσικόν γε τοῦθ'· ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἠδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ὀδύρεται.

Stobaeus Floril. 113, 7 Ἀπολλοδώρου ἐκ Λακαίνης A. 1. γε add. Mein. ἕκαστος Grot.] ἕκαστον. 2. πρὸς Grot.] τοῦθ' ὅς. τοῦθ' ὃ A. ὁμοιοπαθεῖς A. — φυσικόν, i. e. naturae consentaneum, ea significatione antiquioribus ignotum. cf. Mein. I 469.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Cf. Mein. I 467. est Παιδίον etiam Menandri et Posidippi.

9

οὐδέποτε' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεὶ.

Stobaeus Floril. 110, 2 Ἀπολλοδώρου ἐκ Παιδίων A. ἐν Παιδίῳ Mein.

10

ταχύ γε στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἑλευθέρου.

Stobaeus Floril. 53, 7 Ἀπολλοδώρου Παιδίου Vindob. Ἀπολλοδώρου Παιδίων A. Παιδίω Gaisf. γε] δὲ AB.

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. Mein. I 467 et de verbo παραλογίζεσθαι Philem. 32. Aeschin. 1, 117 ἀπάτη τινὶ παραλογισάμενος ὑμᾶς. 2, 128 μεγάλα τὴν πόλιν παραλογίζεται.

11

οὐ δεῖ λέγειν γὰρ μακάριον τὸν χρήματα
ἔχοντα πλεῖστα, τὸν δὲ μὴ λυπούμενον.

Stobaeus Floril. 99, 17 Ἀπολλοδώρου Παραλογιζόμενοι A. 1. γὰρ add. Grot.

ΣΤΥΝΕΦΗΒΟΙ

12

σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας;

Ammonius 133 σχισταί, τὰ ὑποδήματα . . . σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς χιτῶν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος Συνεφήβοις κτλ. τιν' Scalig.] τινά. in exitu οὐ; add. Mein. ed. mai., nisi sint tetram. iamb. reliquiae. σὺν ἐφήβοις cod. Par.] ἐν ἐφήβοις. cf. Mein. I 467. — Pollux 7, 54 ὁ δὲ σχιστὸς χιτῶν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διεῖρτο καὶ πόρπη κατὰ τὰ στέρνα ἐνήπτο· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ὁ τῶν παρθένων οὕτω χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες (-σασαι) ἄχρι τινὸς τὰς πτέρυγας ἐν τῆς κάτω πέξης παρέφαινον τοὺς μηρούς.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

13

δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τῶν λεγομένων τὸν βίον διασκοπεῖν,
ποιὸς τις ὁ λέγων καὶ πόθεν, καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτοῦ πρὸς τί καταθέμενος.

5 αὐτοῦ προδότης κακὸς τε τῆς ὥρας φύλαξ·
μάλιστα ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν.
οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτὸν ἀποτυχεῖν.
πράττουσι πάντα· τὴν γὰρ αἰσχύνην πάλαι
πᾶσαν ἀπολωλέκασι καθ' ἑτέρας θύρας.
10 ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυθριακῶς
ἕκαστος αὐτῶν, πρὸς δὲ πάντ' ἐστὶν θρασύς,
ψεύδει, ἐπιορκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ,

κλέπτει, τελωνεῖ, ῥαδιουργεῖ· τὸ δὲ πέρασ,
οὐ πόλιν ὄλην φυλὴν δὲ μαλακὸς ἀνατρέπει·
15 ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ᾧ φίλε, θεῶ,
ὑπὸ Λαισποδιῶν γὰρ εἰσὶν ἀνατετραμμέναι,
σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἔρεῖν.

Stobaeus Floril. 46, 15 Ἀπολλοδώρου Α. 1. ὄντος Α. 2. τῶν λεγομένων Cobet. V. 1.² 640. 1] τοῦ λεγομένου. cf. Mnem. VIII 128. 4. αὐτοῦ] εὐθύς Herwerd. Obs. crit. 101. an αὐτὸν εἰς τί κτλ.? πρὸς τι καταθέμενος ut videtur Α. κατὰ θέμενος ὡς ὠύτου Β². κατατεθειμένος Mein. in Stob. πρὸς τί καταθέμενος λέγει (cum proceleusmatico) Cobet. scrib. potius καταθέμενος ἔχει. aoristus enim in hac periphrasi non minus usitatus perfectō. ante v. 7 plura excidisse arbitratur Mein. Stob. III LXVII. 7. αὐτὸν] αὐτοῖς Gesner., quod deleta interpunctione (ut coniungantur αὐτοῖς πράττουσι) probat Mein. in Stob. αὐτοῖς ἀπὸ τύχης Madvig. Advers. crit. I 719. 10. ἀπηρ. Halm. Lect. Stob. 52] ἀπερ. 14. εἰ μὴ πόλιν, φυλὴν ὁ Gesner. (adversatur v. 6). φύρδην ὁ Iacobs. Addit. Athen. 25. ὄλην πόλιν, οὐ φ. Madvig. v. 14 suppositivum censens τὸ δὲ πέρασ, κατὰ μέρος αὐτὰς τὰς πόλεις, ᾧ φίλε, θεῶ, ὑπὸ Λαισπ. ὡς εἰσὶν ἀνατετραμμέναι O. Hense Lect. Stob. 8. 9. atque ἵως εἰσὶν etiam G. A. Hirschig. Ann. crit. 28. 15. θεῶ] Θεῶν Salmas., quod nomen hodie quidem apud comicos non exstat. 16. Λαισποδιῶν (sic pro — ῶν) Salmas.] λεπριδιῶν. λεσπριδιῶν Α. γὰρ εἰσὶν Iacobs.] εἰσὶν γὰρ. 17. νέων καταλόγων Β¹. ἔρεῖν] αἴρειν Α.

2. 'dicere videtur poeta quae vulgo ab hominibus de aliquo narrantur'. Mein. Stob. III LXVII. immo 'priusquam ea quae dicit probes vita oratoris examinanda est.' Aeschin. 1, 30 οὐκ ᾔετο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν δῆτορα ἤκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἀλλ' οὐ τοῦ βίου (cont. Cobet.). Aeschin. 1, 180 (Gell. 18, 3) confert H. Iacobi V cccxi. 5. Aeschin. 1, 182 εὐρών τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου 'rem foedam verborum lenitate obumbrans' Cobet. Mnem. VIII 128. 9. ἑτέρας θύρας prodicem dicit. Plut. Mor. 645 e (Mein. V 113) τὴν διὰ τῶν ὠτων ἀποκλεῖει τροφὴν καὶ ἠδυπάθειαν τῇ αὐλείῳ, κατὰ τὰ ὄμματα καὶ τὰς ῥῖνας ὡσπερ κατ' ἑτέρας θύρας ἐπεισάγων τῇ ψυχῇ. 17. tam multas numero urbes esse dicit, quae ab impudicis hominibus eversae sint, ut oratione opus sit longiore quam Homeri navium catalogus fuerit, si quis omnes enumerare velit. scilicet in eis quae v. 17 sequebantur singulas civitates nominatim recensuerat.

5. protasis loco haec sunt: si quis sui proditor est cet. itaque post φύλαξ interpungendum erat. 7. scrib. οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτοῖς· ἀπὸ τύχης πράττουσι πάντα. nihil est quod turpe eis videatur; sicuti fors fert, omnia agunt. Lys. 21, 10 τοῦτο οὐκ

ἀπὸ τύχης ἐγένετο, ἀλλ' ἀπὸ παρασκευῆς τῆς ἐμῆς. Plat. Leg. 11, 920 d ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκῆτου. 14. hic versus quamquam nihil continet quod non iam v. 6 dictum sit, tamen omitti non potest: nam verba τὸ δὲ πέρας non adhortationi (θεῶ) praemittuntur, sed conclusioni. φυλὴν sane ineptum est, φύρδην vero neque comicis usitatum neque sententiae aptum: nam ἄρδην ἀνατρέπειν, non φύρδην recte dicitur. fortasse οὐ πόλιν ὁμοῦ φίλοις ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει; 15. θεῶ, ὑπὸ Α. θ' ὡς εἰσιν ἀνατ. σκόπει.

14

εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσὶν φίλου,
ἔστιν ἑωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὐνοίαν εὐθὺς εἰσιόντα τὰς θύρας.
ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἢ κύων
5 ἔσηνε καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δέ τις
δίφρου εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγη
μηδέν.

Atheneus 1, 3 c κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀπολλόδωρον κτλ. 3. εἰσιόντα BC] εἰσιόντι VL. 5. ἔσανε C 'sed a in ras.' Kaibel. atque ἔσηνα etiam posteriores. προσῆλθ' Mein.] προσῆλθεν. ὑπαντήσας δέ τις Grot. Excerpt. 807] ὑπάντησέ τις C. ὑπήνησεν δέ τις et 6. εὐθέως τ' Mein.

15

μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἠδέως,
κακῶς διάγει, τί ἂν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ συνδυστυχεῖ.

Stobaeus Floril. 16, 2 Ἀπολλοδώρου A. 3. τις] οὗτος K. 4. συντύχει A¹. συνδυστυχεῖ A²B². σὺν τύχῃ NTrinc. — 'qui opibus instructus, quibus suaviter vivere possit, tamen morbo laborans vel alio malo infeliciter vivit, quid hic aliud quam Fortunae exprobret, quod infelicis hominis infelicitatem una ferat?'

16

οὐκ οἶδ' ὅτῳ πέποιθας· ἀργυρίῳ, πάτερ;
ὁ καιρὸς ὁ τυχῶν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο;

Stobaeus Floril. 105, 49 Ἀπολλοδώρου A. 2. ὁ Mein.] ὁ. post

πέποιθας interpunxit et quae sequuntur per interrogationem extulit K. quo facto non opus est Bothii emendatione οὐκ οἶδ' ὅπως πέποιθας ἀργυρίω.

17

χαλεπὸν τύχη 'στὶ πρᾶγμα, χαλεπὸν· ἀλλὰ δεῖ
αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὡσπερ φορτίου.

Stobaeus Floril. 108, 36 Ἀπολλοδώρου A. τύχη 'στὶ Porsonus] τύχης τι. τύχης τὸ B. τύχησι Vind. κατὰ τρόπον, cf. Antiphan. 39, 2.

18

χρόνον γὰρ εἰς τὰ πράγματ' ἂν λάβης,
ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται.

Stobaeus Floril. 29, 43 Ἀπολλοδώρου Trinc. ἀπολλοδῶ Vindob. deest ecloga in A. 1. βραχύν in exitu add. Vind. et B². χρόνον γὰρ ἱκανὸν Grot. ms. ἂν Mein.] ἔαν. 2. κατασταλήσεται sedabitur. verbum philosophis in tali re usitatum.

19

μάστιγος οὐσης ὄρκον οἰκέτη δίδως;

Stobaeus Floril. 27, 7 Ἀπολλοδώρου A. οἰκέτη AB² Damasc.] οὐκέτι.

20

ἐργοδοτῶν

ὡς κὰν τῇ συνηθείᾳ. Ἀπολλόδωρος. Bekker. Anecd. 94, 5. Phrynichus Epit. 344 ἐργοδότης οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρά τινι τῶν νεωτέρων κωμωδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον. cf. Lobeck.

21

μέλασμα

τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος. Photius 255, 8. Poll. 2, 35 μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα.

22

ῥάξαι

ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Photius 483, 5. Bekker. Anecd. 113, 12 ῥάξαι· ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. Demosth. 54, 8 ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βρόβρον.

23

συντύχημα

συντύχια. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Photius. ἀπόλλων cod. corr. Porson.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΤΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

24

Quos Stobaeus Floril. 105, 51 servavit tredecim versus τραγικὸν ἐπεισόδιον inscribens (fr. adesp. 462 N.), eos Arsenius (Apostol. 15, 95a) Ἀπολλοδώρου esse unde compererit non adparet. apud Stobaeum lemma deest in Trinc. et ecl. 49 Apollodori est (fr. 16). fortasse Arsenius codice utebatur, in quo ecl. 50 deesset et 51 lemmate careret. non esse comici constat.

25

Etymolog. Gud. 342, 35 κράδη· ἢ σνκῆ... Ὄρος τῷ Θηριπιδῆ ἔστι πατήρ κύμινον καὶ μόνον οὐτ' ἀρηγεύων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Ritschelius De Orione p. 39 κράδη· ἢ σνκῆ... Ὄρος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Θηριπιδῆ· ἔστιν πατήρ κύμινον (αὐτὸν ἐσθίων) | μόνον οὐ ταριγεύων τε θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Meinekius (III 457. 8) solutam esse orationem censens τῷ Θ. ἔστι πατήρ κύμινον πρίων (vel κυμινοπρίστης) καὶ μόνον οὐ τ. τοὺς θ. τῶν κρ., Alciphronis esse suspicatur. cf. etiam H. Iacobi V cccxii. Mein. III 641. res prorsus incerta est.

26

ἐγὼ γὰρ (ἐργωγ' ἂν Mein.) οὐ τὸν πλοῦτον ἴδοιμι ὅσος ἐστίν, ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κέκτηται, εἰ ὑπέρτερός ἐστιν ὧν ἔχει.

Stobaeus Floril. 26, 3 τοῦ αὐτοῦ (Ἀπολλοδώρου 2) A. Apollodoro comico tribuentes Grotius et Iacobsius (Lect. Stob. 62) trimetros restituere conati sunt, infeliciter uterque. cod. Vindob. lemma τοῦ αὐτοῦ omittit: solutam esse orationem Meinekius intellexit III 456. Stob. I xxiv.

27

Athenaeus 11, 482e κύμβα ποτήριον Ἀπολλόδωρος Παφίους (π φίους A). in his ne quis Apollodori comici fragmentum fabulaeque ignotae hucusque nomen delitescere opinetur, conf. 483a Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ Περὶ ἐτυμολογιῶν Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβαν (λέγει).

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ

Meinek. I 469. 70.

ΕΓΚΑΛΤΙΤΟΜΕΝΟΣ

Anthippus auctor comoediae dicitur Athen. 9, 403 e, sed correxerunt errorem librarii Valckenarius Eurip. Hipp. 265 et Pier-sonus Moer. 74.

1

Σόφων Ἀκαρναν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
 ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης·
 ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
 οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρολούμενα
 5 ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βυβλίων,
 καὶ τὴν θυϊαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
 οἶον λέγω κύμινον, ὕξος, σίλφιον,
 τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
 ἐχρῆτο, πάντ' ἀφείλον εἶναι θ' ὑπέλαβον
 10 τὸν τοῖς τοιοῦτοις παντοπώλην χρώμενον.
 αὐτοὶ δ' ἔλαιον καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
 πῦρ τ' ὄξυ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον
 ἐπόθουν· ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές.
 οὗτοί τε πρῶτοι δάκρυα καὶ πταρμὸν πολὺν
 15 ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
 τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνεκάθηραν τοὺς πόρους.
 ὁ μὲν οὖν Ῥόδιος πίων τιν' ἄλμην ἀπέθανεν·
 παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν· μάλ' εἰκότως.
 ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,
 20 ἐμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος.
 καὐτὸς φιλοσοφῶ καταλιπεῖν συγγράμματα
 σπεύδων ἑμαντοῦ καινὰ τῆς τέχνης. Β. παπαῖ,
 ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν.
 Α. τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶ μ' ὕψει βυβλία
 25 ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
 οὐδὲν Διοδώρου διαφέρω τὰσπενδίου.
 γεύσω δ', ἐὰν βούλη, σὲ τῶν εὐρημένων.
 οὐ ταῦτ' ἀπροσάγω πᾶσιν ἀεὶ βρώματα

τεταγμέν' εὐθύς ἐστὶ μοι πρὸς τὸν βίον·
 30 ἕτερ' ἐστὶ τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις
 καὶ τοῖς τελώναις. μειράκιον ἐρωμένην
 ἔχον πατρῶαν οὐσίαν κατεσθίει·
 τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας
 καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων,
 35 ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα·
 ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός,
 πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.
 τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλῆν ἢ πόδας·
 ἀδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπερβολὴν
 40 ἔστιν. τελώνη γλαῦκον, ἔγγελον, σπάρον·
 ὅταν ἐγγὺς ἢ τῷ δ' ἢ σορός, ἀρτύω φακῆν
 καὶ τὸ περιδειπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ.
 τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
 νωθρότερα πολλῷ δ' ἐστὶν ἢ τὰ τῶν νέων.
 45 σίναπι παρατίθημι τούτοις, καὶ ποιῶ
 χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος, τὴν φύσιν
 ἵνα διεγείρας πνευματῷ τὸν ἀέρα.
 ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ' οὐ ζητεῖ φαγεῖν
 ἕκαστος ὑμῶν.

Athenaeus 9, 403e τί τοιοῦτον ἐξεῦρεν ὁ παρὰ Ἀνθίπῳ τῷ
 κωμικῷ μάγειρος. (ὅς add. Schweigh.) ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε
 ὠγκώσατο (ὠγκήσατο A) κτλ. v. 8 Eustathius 1257, 34 κυμίνῳ
 καὶ ὄξει καὶ σιλφίῳ καὶ κοριάννῳ καὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ δὴ
 ἀρτύματα Κρόνου παίζονται εἶναι. v. 31—37 Eustathius 1585,
 61 δηλοῖ παρὰ Ἀθηναίῳ μάγειρος ἐμβαμμάτια καταλέγων καὶ
 ἰχθύδια κατασκευασθέντα μειρακίῳ ἐρωμένην ἔχοντι. φησὶ γὰρ
 ἐκεῖνος, ὡς ὁ τοιοῦτος νέος ἐστὶν οὐ δειπνητικός, πρὸς τῷ
 φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.

3. ἐδίδασκεν A. 6. θυῖαν (sine accentu) A. 9. ἐχρηῆτο Her-
 werd. Obs. crit. 101] ἐχρηῆτο. πάντ' ἀφείλον Dobr. Advers. II 323]
 πάντα φίλων το A. 10. τοιούτοις. add. Dindf. 11. ἐλεόν τε Toup.
 13. ἐπόθουν K.] ἐποίουν. 14. πρῶτοι C] πρῶτον A. 16. ἀνεκά-
 θηραν C] ἀνεκάθαραν A. 18. B. μάλ' Kaibel. 24. χερσί μ' K.] χερσίν.
 25. τὰ add. Casaub. 26. οὐθὲν A. Διοδώρου Mein. Exerc. phil. II 9]
 χονδρεουσι A. τασπενδιου A. διαφέρουτ' Ἀσπ. sublato puncto post
 τέχνην Mein. in Ath. 27. βούλη, σὲ Tyrwhitt. Toup. III 449]
 βούλησθε A. 28. αἰεῖ βρώματα K.] αἰεῖ βρώματα. 32. πατρῶαν
 Toup.] τὴν πατρῶαν A. 38. κωλῆν ἢ Kaibel.] κωλέαν. cf. Euphron. 3.

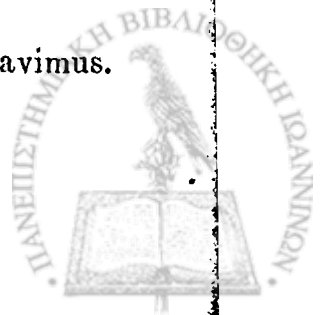

Lob. Phryn. 78. 40. ἔστι τελωνη Α. 41. ἦ τῷ δ' ἢ σορός Κ.] ἦν δὲ ὄδ' ὕστερος Α. ἦ δ' ὁ σταυρός Dobr.: tamquam in cruce mori mos fuerit Atheniensium. ἦ δ' ὄδ' ἕτερος (ὁ θάνατος) Cobet. Mnem. III 321. 44. νωθρότερα Τουρ.] νωθρότατα Α. 45. παρατίθημι σίναπι τούτοις Α. transp. Casaub. (σ. τ. π.) et Mein. 48. οὗ Τουρ.] εἰ Α. fortasse ὁ. ζητεῖ] χηρῆζει Herwerd. Obs. crit 102, nulla necessitate.

1. de Sophone cf. Bato 4, 4. Pollux 6, 70 πολλὰ ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδυντικὴν σκευασίαν ἐξευρεῖν ἐκ τῶν ὀψοποιικῶν συγγραμμάτων Παντολέοντος καὶ Μιθαίου καὶ Ζωπυρίνου (Bat. 4, 6) καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαινέτου. συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακόσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος (Bat. 4, 5) καὶ Σιμωνακτίδης ὁ Χῖος (Bat. 4, 4) καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. 4. θρυλούμενα, cf. Antiphan. 246, 2. 11. patrem appellat erum. 13. ἐπόθουν, i. e. nihil amplius desiderabant quam oleum cet. 16. πόρους, venas. cf. Damox. 2, 29 (Mein.). 18. 'non mirandum esse dicit hominem lenibus cibus adsuetum muria pota mortuum esse.' Mein. 22. καινὰ] fortasse κανόνα. Damox. 2, 15 τὸν Ἐπικούρου κανόνα (διανεγνωκώς). 23. cf. Alexid. 173, 12 cum eis quae adnotavimus. 26. Athen. 4, 163d (ex Archestrato) 'πρέπει. . . ὅσοι τάδε μωρολογοῦσιν τοῖς λαχάνοις προσάγειν καὶ πρὸς Διόδωρον λόντας τὸν σοφὸν ἐγκρατέως μετ' ἐκείνου πυθαγορίζειν.' ἦν δὲ ὁ Διόδωρος οὗτος τὸ μὲν γένος Ἀσπένδιος, Πυθαγορικός δὲ δόξας εἶναι τῶν κυνικῶν τρόπον ἔξη, κομῶν καὶ ῥυπῶν καὶ ἀνυποδητῶν. et 163f Σωσικράτης. . . βαθεῖ πάγωνι χηρῆσθαι τὸν Διόδωρον ἱστορεῖ καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινα τύπον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην εἰσαγαγόντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπρῶν τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι κουρῶν τε τῆ συνήθει χρωμένων. cf. Diog. L. 6, 13 et Mein. Anal. Ath. 78. gloriatur coquus tam acriter mane se arti studere, ut alter Diodorus esse videatur. 42. τὸ περιδείπνον hic 'die Henkersmahlzeit' (Mein.), non silicernium, quod proprie significat. λαμπρόν, ut Demetr. 6 τὴν τυραννικὴν φακῆν. 45. σίναπι, apud antiquiores νᾶπυ, Hehn Kulturpfl. 183. 4. Phrynich. Epit. 288 σίναπι οὐ λεκτέον, νᾶπυ δέ, ὅτι Ἀττικὸν καὶ δόκιμον. attamen σιναπίζειν Xenarch. 12. 47. 'ut excitata semim natura aerem corporibus inclusum suscitent.' Mein. conl. Erotian. 45, 2 Klein. ἀήρ. . . καὶ τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἔδρας δυσώδης πνοή, et Damox. 2, 28. πνευματῶ, ut Theophr. fr. 5, 40 (ὁ ξέφυρος) βορέου ἦττον ψυχρὸς διὰ τὸ ἀφ' ὕδατος πνευματουμένου καὶ μὴ χιόνος πνεῖν. Plut. Mor. 878e πνευματούμενος (ὁ ἀήρ) κατὰ τὴν κίνησιν 'motu in ventum mutatus.' Meinekii πνευματῶ (post ἕνα) quid sit nescio.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad cognominem Apollodori Carystii fabulam adnotavimus.

2

ἔάν με κινήσῃ καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
ἄπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ζέσαι,
ᾧψει διαφέροντ' οὐδὲ ἐν ξιφίου κυνός.

Aelianus H. an. 13, 4 ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει (ὁ καλλιωνύμος) χολὴν πολλήν . . . καὶ μαρτυρεῖ τούτοις . . . καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ κτλ. cf. Menand. 31. Polyb. 34, 2, 15 τοὺς γαλεώτας, [οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας (Strab. 1 p. 24 C.).

ΚΕΡΑΤΝΟΣ

Tituli ratio exponitur fr. 3. cf. Mein. I 438. 469. 70.

3

ὄρῳ γὰρ ἐκ παλαιστρας τῶν φίλων
προσιόντα μοι Δάμιππον. B. ἦ τοῦτον λέγεις,
τὸν πέτρινον; τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν. A. εἰκότως.
5 ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἶομαι
αὐτόν, κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ.

Athenaeus 10, 416f Ἀνάξιππος Κεραυνῶ κτλ. ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ὁ κωμικός, δι' ὃ τι καὶ τὸ δράμα Κεραυνὸν ἀπ' αὐτοῦ ἐπιγέγραφε. . v. 4—6 Eustath. 862, 9 ἕτερος πολυφάγος Κεραυνὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατὰ τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐπολεῖ τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. 2. ἦ add. Schweigh. 3. τὸν πέτρινον τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι νυνὶ AC. τὸν . . . ὃν οἱ φίλοι κτλ. Elmsl. Eurip. Bacch. 10, dubitans de epitheto πέτρινον. τὸν πτέρινον; B. οἶδ' ὃν Mein. Anal. Ath. 184, ubi οἶδα post interrogationem ἦ τοῦτον λέγεις non aptum videtur. fortasse τὸν κέδρινον; A. αὐτόν τοῦτον ὃν καλοῦσί σοι κτλ. nam φίλοι ex v. 1 ortum videtur. τὸν κέδρινον, ut Chaerephon Socraticus adpellabatur ὁ θάψινος. 6. γ' om. A. αὐταῖς C et Eust.] αὐτῇ A. κατασκήπτοντα ταύταις Mein. in Ath. malim κατασκήπτοντ' ἐπ' αὐτάς. — cf. Aristophont. 3.

4

οἶμοι, φιλοσοφεῖς. ἀλλὰ τοὺς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονοῦντας εὐρίσκω μόνον,
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνόητους ὄρῳ.

Athenaeus 13, 610f ἐμφανίζει ὑμῶν τὸ ἀνόητον Ἀνάξιππος ὁ κωμωδιοποιός, ἐν Κεραυνουμένῳ λέγων οὕτως κτλ. 1. γε Grot.

Excerpt. 863] τε Α. 2. μόνοις et 3. ἀνοήτους σφόδρα Herwerd.
Obs. crit. 102.

5

ἀποτετύχηται

ἀντὶ τοῦ ἀποτέτευκται. Ἀνάξιππος Κεραυνῶ. Bekker. Anecd. 79, 5.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

6

ζωμήρουσιν φέροις· ὀβελίσκους δώδεκα·
κρεάγραν· θυϊαν· τυρόκνηστιν παιδικήν·
στελεόν· σκαφίδας τρεῖς· δορίδα· κοπίδας τέτταρας·
οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὸν σύ,
5 τὸ λεβήτιον· τὰκ τοῦ νίτρον· πάλιν ὑστερεῖς;
καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν.

Athenaeus 4, 169 b μαγειρικὰ σκεύη καταριθμεῖται Ἀνάξιππος ἐν Κιθαρωδῶ ὁύτως κτλ. Eustathius 872, 12 τυρόκνηστις μαγειρικὸν σκεῦος ἦν, καθά φησι (Ἀθήναιος), καὶ ἡ ζωμήρουσις καὶ οἱ ὀβελίσκοι καὶ ἡ κρεάγρα καὶ ἡ θυεῖα καὶ ὁ στελεός καὶ αἱ κοπίδες καὶ ἡ κύβηλις καὶ ἡ χύτρα. 1. φέρ'· οἴσ' Dobr. Adv. II 271. fortasse φέρ'· εἴτ'. 2. θυϊαν Α. παιδικήν] παῖ, λύκον Mein. Anal. Ath. 80. at λύκος idem est ac κρεάγρα. Poll. 6, 88. παῖ, δίδου Herwerd. Obs. crit. 102. πελλίην Nauck. 3. ἐλεόν Steph. δορίδα Cas.] διρίδα Α. om. C. 4. οὐ μὴ] οὐ δὴ Herwerd. Obs. crit. 103. οὐ μοι K. sententia per interrogationem efferenda. οἴσεις Villebrun.] νεύσεις. 6. τὰκ τοῦ νίτρον Mein.] κὰκ τοῦ λητρον Α. cf. Cobet. N. 1. 180. 6. ἀγωνιστηρίαν] ταγηνιστηρίαν Mein. in Ath.

3. στελεόν Schweighaeuserus interpretatur lignum massae farrinaceae extendendae et aequandae inseruiens. Photius στελεόν· τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον. Hesych. στελεόν· οὐδετέρως· τὸ τοῦ πελέκνος ξύλον. contra Bekker. Anecd. 64, 9 στελεός· ἀρρενικῶς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Poll. 6, 89 κοπίδα, μαχίρας, δορίδας, αἷς ἔδερον ἢ ἐφ' ὧν, ἴσως δὲ καὶ τυρόκνηστιν, ἦν καὶ κύβηλιν καλοῦσιν. 10, 104 μαγειρικὰ δὲ καὶ κοπίδες καὶ μαχαιρίδες καὶ δορίδες. Hesych. et Etym. m. 284, 13 δορίδες· μάχαιραι μαγειρικαὶ εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι. Eustath. 243, 6 δορίδες κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον μαγειρικαὶ τράπεζαι. 5. Hesych. τὰκ τοῦ νίτρον (τακτονίτου cod., emend. Pierson.)· τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι. itaque τὸ νίτρον ea fori pars est ubi νίτρον et cetera arida condimenta venibant. de κοπίδι cf. Aristoph. fr. 138. 6. κύβηλις est Cratin. 315. Philem. 13. eam neque ἀγωνιστηρίαν neque ταγηνιστηρίαν intellego.

7

μυιοσόβην λαβὼν παράστηθ' ἐνθάδε.

Pollux 10, 94 τὴν μυιοσόβην. . . ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἐν Ἀναξίππου Κιθαροφῶ κτλ. initio καὶ add. Mein. sed multa alia (τὴν, σὺ δὲ) possunt suppleri.

ΦΡΕΑΡ

Cf. Diphili fabula cognominis.

8

σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκει, ταυτηνὶ λαβὼν
ἐνεγκου ἐπὶ τὸ μνημ' ἐκείνη, μανθάνεις;
καὶ κατάρχεον.

Athenaeus 11, 486ef μέλη. οὕτω καλεῖται τινα ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἀναξίππος ἐν Φρέατι λέγων οὕτως κτλ. 2. ἐνεγκου Jacobs. Add. Ath. 269] ἔνεγκ' A. iubet nescio quis servum mulieri mortuae libationem ferre.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Meinek. I 471. 2. Droysen. Hellenism. I 500 n. 61. Wachsmuth. Athen. I 624 n. 2.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

Cf. Meinek. I 349. 472 et Diphil. 50. similes sunt Διονυσιάζουσαι Timoclis, Θεσμοφοριάζουσαι Aristophanis.

1

ἀναμασχαλιστήρας

Pollux 5, 100 (de ornatu muliebri) περὶ δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας καὶ μασχαλιστήρας. καὶ ἀναμασχαλιστήρας Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς ἐν Ἀδωνιαζούσαις. ἀναμασχαλιστήρας Bekker.] ἀναμασχαλιστήρ, ὥς. Hesychius ἀναμασχαλιστήρ· εἶδος γυναικείου κόσμου. ἀμφιμασχαλιστήρ (la pèlerine) Mein. ed. mai.

2

γυναί

ἀντὶ τοῦ γυναικες. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Bekker. Anecd. 86, 12. cf. Pherecr. 91. dubitat de Philippide Nauck. Bullet. Petrop. XIII 360.

3

κατεύχεσθαι

ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὐχεσθαι. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις.
Bekker. Anecd. 104, 26.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Cf. quae ad Aristophanis *Amphiaraum* adnotavimus.

4

ὄστρει', ἀκαλήφας καὶ λεπάδας παρέθηκέ μοι.

Athenaeus 3, 90 b τῆς μέντοι θαλασσίας ἀκαλήφης μνημονεύει
καὶ Φιλιππίδης ἐν Ἀμφιαράῳ οὕτως κτλ. ὄστρει' Mein.] ὄστρει'. καὶ
add. Dindf. παρέθηκέν Α.

ΑΝΑΝΕΟΥΣΑ

I. e. mulier quae Medaeae instar magicis opinor artibus humanis corporibus florem aetatis reddere se posse profitebatur. in quo titulo cur offenderit Meinekius (I 472. 3) non video. Ἀνανεομένη fuit Philemonis.

5

ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἦκ' ὄρχεις φέρων
πολλούς. τὰ μὲν οὖν γύναια τᾶλλ' ἠκκίζετο,
ἢ δ' ἀνδροφόνοσ Γνάθαινα γελάσασα
'καλοὶ γέ', φησίν, 'οἱ νεφροί, νῆ τὴν φίλην
5 Δήμητρα.' καὶ δὴ ἀρπάσασα κατέπιεν,
ὥσθ' ὑπτίουσ ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

Athenaeus 9, 384 e καὶ ὄρχεις ἠσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν.
Φιλιππίδης ἐν τῇ Ἀνανεώσει (i. e. Ἀνανεούση) Γναθαίνης τῆς ἐταίρας
τὸ γαστροίμαργον ἐμφανίζων λέγει κτλ. Eustathius 1231, 41 δοκοῦσιν
ἀστείως καὶ οἱ ὄρχεις νεφροὶ κληθῆναι παρὰ τῶ εἰπόντι τὸ ἦκεν
ὄρχεις φέρων πολλούς. καὶ ἡ Γνάθαινα τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀκκίσο-
μένων 'καλοὶ γέ' εἶπεν 'οἱ νεφροί' καὶ δύο κτλ. δῆλον οὖν ἐν τού-
τοις ὅτι οὐ κυριολεκτικῶσ ἡ Γνάθαινα ἐλάλησεν, ἀλλ' ἐσεμνολό-
γησεν εὐφημότερον τοὺς ὄρχεις νεφροὺς διὰ τὰς αἰδουμένασ γυναικῶσ.
2. τᾶλλα ἀκκίζετο (superscr. η) Α. ἠκκ. C. 3. sic Α. γελάσασ' ἠδέωσ
Porson. Γνάθαινα' ἀναγελάσασ', ἄγαν Iacobs. Addit. Athen. 204.
ἀναγελάσασα δὴ Mein., ἀναγελάσασ' ἄμα idem in Ath. — de verbo
ἀκκίζεσθαι cf. Philem. 4, 14. narratio similis est illius, de qua
dixi Herm. XXI 406 sq.

6

ἔλεγον ἐγὼ σοι μὴ γαμεῖν, ζῆν δ' ἠδέως.
 τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν δ' ἐστὶ τοῦτο, Φειδύλε,
 μὴ λαμβάνειν γυναῖκα, μηδὲ τῆ τύχῃ
 διὰ πλειόνων αὐτὸν προβάλλειν πραγμάτων.

Stobaeus Floril. 68, 6 Φιλιππίδου Ἀνανεύουσης A. 2. δ' add.
 A (supra scr.) Voss. Hens. B. Φειδύλε Mein. 'φίδυλε A Voss. Arsen.
 Gesn. mrg. φείδυλε A.' Gaisf. 4. προβάλλειν A] παραβάλλειν. cf.
 Plat. Phaedr. 241e. — 1. ἠδέως] ἠθέω K. cf. Eupol. 332. Plat.
 Leg. 8, 840d. 9, 877e. 12, 947c. Ruhnk. Tim. 132. 3.

7

ὅταν δ' ἀμαρτάνῃς τι, χαῖρ' ἠττώμενος·
 μάλιστα γὰρ οὕτω σώζεται τὸ συμφέρον.

Stobaeus Floril. 1, 13 Φιλιππίδου Ἀνανεύουσης cod. Ven. sec.
 Kirchhoff. (Mein. Stob. I III). *Philippid. in Ananeusa*. Gesner. deest
 ecl. in plerisque cod. 1. δ' add. Mein. — ἠττώμενος i. e. *cedens*.
 Lobeck. Soph. Ai. 1353.

8

ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιῶν αἰεὶ

Athenaeus 6, 262a Φιλιππίδης ἐν Ἀνανεύουσει (i. e. Ἀνανεύουση)
 κτλ. Bekker. Anecd. 116, 23 ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης Ἀνανε[υ]ούση.
 Photius ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης. cf. Aristoph. fr. 167.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis fabulam cognominem (et fr. 39). ad-
 notavimus. Philippideae fabulae argumentum Meinekii versibus
 ultimis fr. 9 quodammodo inlustrari censet I 473.

9

ἀλλ' ἔλεος ἐμπέπτωκέ τις μοι τῶν ὄλων,
 ὅταν ἀπορουμένους μὲν ἀνθρώπους ἴδω
 ἔλευθέρους, μαστιγίας δ' ἀπ' ἀργυροῦ
 πίνακος ἄγοντος μνᾶν τάριχος ἐνίοτε
 5 δυοῖν ὀβολῶν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου,
 καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ
 ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῶ·
 πρότερον δὲ φιάλην ἦν ἀνακειμένην ἰδεῖν

ἐργῶδες. Β. ἀμέλει τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἐτι·
10 ἂν γὰρ ἀναθῆ τις, εὐθὺς ἕτερος ἤρπασεν.

Athenaeus 6, 230a Φιλιππίδης δ' ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ ὡς φορτικοῦ μέμνηται τοῦ τοιούτου (argenteorum vasorum usum dicit) καὶ σπανίου, ζηλουμένου δὲ ὑπὸ τινων νεοπλούτων μετοίκων κτλ. 1. μοί τις C. 3. ἀπ' Herwerd. Anal. crit. 44] ἐπ'. 5. δυεῖν Λ. ὀβολοῖν Dindf. 6. ἐν ἀργυρῷ et 7. τρυβλίῳ Roeper. — νεόπλουτοι isti metoeci vilissimis quidem cibis, quippe quibus adsuevissent, sed ex vasis argenteis ostentationis causa vescebantur. 5. ἔσθειν solus inter comicos in trimetro pro ἔσθλειν usurpavit: nam Archipp. 20 dubiae est fidei. 8. ἀνακειμένην ambigue: in mensa domi propositam et dedicatam.

Cf. praeterea fr. 27 et 33.

ΑΥΛΟΙ

10

τοὺς δὲ πυριέφθα καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων

Athenaeus 14, 658de πυριέφθων μνημονεύει (οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα) Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς κτλ. λάχανα et αὐλοῖς Λ. in C nihil exstat nisi πυριέφθα (sic) δὲ καλεῖται παρὰ φιλιππίδην τὸ πρῶτον γάλα. Pollux 6, 54 Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς καὶ πυριέφθα εἶρηκεν. unde Schweighaeuserus τὰ δὲ πυριέφθα κτλ. vel τοὺς δὲ πυριέφθα — ἔχειν. Poll. 1, 248 πυριάτη τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυριέφθον. Eustath. 1626, 4. Cratin. 142. Eubul. 74, 5.

ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΗ

11

ἐπανακάμψαι

ἐπαναστρέψαι. Φιλιππίδης Βασανιζομένη. Bekker. Anecd. 92, 22.

[ΚΟΘΟΡΝΟΙ]

Cf. Philonid. 6, huius edit. I 255. Mein. I 103.

ΛΑΚΙΑΔΑΙ

Cf. Meinek. I 473. Hesych. Λακιάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φαφανίδας φέρων, ὃν ἐπιβοῶνται κατὰ τῶν μοιχῶν. Append. prov. 5, 43 ὃ Λακιάδαι· ἐπὶ τῶν μοιχῶν. δῆμος γὰρ τῆς Ἀττικῆς αἱ (οἱ) Λακιάδαι, ἐν ᾧ φαφανίδες πολλαί, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες. cf. Mantiss. prov. 3, 50. Posidipp. 4. Bursian. Geogr. gr. I 326. 'solebant Athenienses cum moechum videbant exclamare ὃ Λακιάδαι, quo significabant opus esse ταῖς φαφανίσιν.' Heins. ad Hesych.

12

κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι,
τὸν δίφρον· ἄχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία·
ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον.

Pollux 10, 36 καὶ μὴν τό γε τῇ κλίμῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντετα-
μένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπάρτα, σπαρτία, τόνος, κειρία . . .
Φιλιππίδης ἐν Λακιάδαις κτλ. 2. παντελῶς τὰ σπαρτία] παντελῶς
οὕτως ἔχει τὰ σπάρτα C. cf. Arist. Av. 815. 16 cum interpr.

13

ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὀδοιπορήκαμεν.

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὐροις καὶ ῥύμην (τὸν στενωπὸν)
εἰρημένην . . . Φιλιππίδου (εἰπόντος) . . . Λακιάδαις (sic Meurs. pro
Λακιάδης) κτλ. ὀδοιπεπορ. Mein. ὀδοιπορήκαμεν Dobr. Adv. I 578,
quod quid sit nescio. ὀδοιπορήσομεν Herwerd. Anal. crit. 34. 5.
cui numquam fuisse ὀδοιπεπόρηκα facile concedo, sed non magis
quid sit ῥύμην ὀρθῶς ὀδοιπορεῖν exputo. itaque scrib. ὀδοιπεποιή-
καμεν.

ΜΑΣΤΡΟΠΟΣ

14

ἀπόστασις

ἀντὶ τοῦ οἴνου ἀποθήκας ἔχουσα. Φιλιππίδης Μαστροπῶ. Bekker.
Anecd. 80, 32. Strabo 17, 794 εἶτα τὸ Καισάρ(ε)ιον καὶ τὸ Ἐμ-
πόριον καὶ ἀποστάσεις καὶ μετὰ ταῦτα τὰ νεώρια, ubi ἀποστάσεις
manifesto sunt horrea (Niederlagen, Speicher). apud Antatticistam
post ἀντὶ τοῦ videtur excidisse συνοικία vel aliquid simile.

ΟΛΥΝΘΙΑ

Cf. Meinek. I 341.

15

οὐ χαλεπὸν ἐστὶ τῷ κακῶς διακειμένῳ
εἰπεῖν τιν' ἐσθλόντα 'μὴ κακῶς ἔχε',
πύκτη τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ,
αὐτὸν μάχεσθαι δ' οὐκέτ' ἐστὶ ῥάδιον.
ἢ ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεπονθέναι.

Stobaeus Floril. 113, 17 Φιλίππου Ὀλυνθιακῶ Trinc. deest
in A. φιλιππιδῶ ὀλυνθ⁹ (alterum vocabulum in litura) Voss. Hens.
Philippides Olynthiaco Grot. 2. ἐσθλόντα] εὐσθενούντα Thom. Mag.
p. 382b. εὐθενούντα Bernard. τινα σθένοντα Meinek. at σθένειν
Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

praeter formulam καθ' ὅσον ἂν σθένω (Arist. Plut. 912) comiciis non videtur in usu fuisse. τιν' εἶς πράττοντα Cobet. Mnem. nov. II 450. facilius est τὸν εἶς ἔχοντα. 4. μάχεσθαι δ' Porson. Advers. 297] δὲ μάχεσθαι. οὐκέτ' Arsen.] οὐκ. 5. τὸ -- τοῦ Porson.] τοῦ -- τὸ. ἔστιν ἕτερόν τι τοῦ λ. τὸ π. Nauck. Philol. VI 423. πεπονθέναι] πεποικηέναι Both. versum 5 proscibit Herwerd. Anal. crit. 34.

ΣΤΝΕΚΠΛΕΟΥΣΑΙ

Sic Athenaei Συμπλεύσας et Pollucis Συνεκπλεύσαν con-
iungit Meinek. I 474.

16

ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινε οὐδὲ ἔν.

B. ἔπειτα φουσᾶν δυστυχήσ οὐκ ἠδύνω;

Athenaeus 15, 700c ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἕκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμη. . . Φιλιππίδης Συμπλεύσας κτλ. Eustathius 1571, 13 φανὸς ἢ ἕκ ξύλων τετμημένων δέσμη. καὶ δηλοῖ αὐτὸ Φιλιππίδης ἐν τῷ 'ὁ φανὸς — οὐδέν' (sic). πρὸς ὃ λέγει ὁ ἀκούσας 'ἔπειτα — ἠδύνω'. καὶ ὅρα τὸ ὁ φανὸς οὐκ ἔφαινε ἐτυμολογικῶς ῥηθέν. — altercantur inter se emptor et venditor.

17

ὅταν ἐξίης,

παραγώγιον ὦν ἂν ἐκφέρῃ σ' εἰσπράξομαι.

Pollux 9, 30 καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δεῖ πρὸς ἀπολογία τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλεύσῃ εἰρημένον κτλ. 1. ἐξίης Cobet. N. l. 125] ἐξίης. 2. ὦν add. Cobet. ἐκφέρῃ σ' Cobet.] ἐκφέρῃς. de sententia cf. Dionys. com. 3, 16. 17. paciscitur enim ianitor cum servo, ut furti partem ipse accipiat.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

18

ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥάων ἔσει.
'οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ.'
εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἔνα.

Stobaeus Floril. 108, 10 Φιλιππίδου Φιλαδέλφων A. pro suis venditavit Michael Hamartolus Boissonad. Anecd. III 456. 2. ἔσει Mein.] ἔση. 3. Eurip. fr. 662 N. 4. νόμιζε δ' εἶναι Mich. Hamart. — 2. cf. Theopomp. com. 62, 5 et adesp. 478.

ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 V 8 ἐπὶ Μνησιθέου παλαιᾷ Δάμων Φιλαθηναίῳ Φιλίππ[ίδου] et 12 ὑπε(κρίνεται) Δάμων. de tempore fabulae repetitae cf. quae Koehlerus exposuit p. 403.

19

τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὄλου
τὸ πρόσωπον

Photius 547, 7 συκάμινα· τὰ μόρα. Φιλίππιδης Φιλαθηναίῳ κτλ. 2. ἐστὶ καταπεπλησμένον suppl. Mein., ἐστὶ καταπεπλασμένη conl. Arist., Eccl. 878 Herwerd. Obs. crit. 103. sic quoque duae syllabae desunt.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

20

πλακοῦντες, ἐπιδορπίσματ', ῥά, σήσαμα·
ὄλην λέγοντ' ἂν μ' ἐπιλείποι τὴν ἡμέραν.

Athenaeus 14, 640c τραγῆματα Κράτης φησὶ Φιλίππιδην λέγειν ἐν Φιλαργύρῳ οὕτως κτλ. 2. λέγοντ' ἂν μ' Jacobs. Add. Ath. 339] λέγοντά με A. ἐπιλείποι A. pro quo male ἐπιλίποι VI. miror enim neminem vidisse contrario opus esse ὄλην λέγοντ' οὐκ ἂν ἐπιλείποι μ' ἡμέραν.

ΦΙΛΑΡΧΟΣ

21

μακρὸν ποιῶ

ἀντὶ τοῦ μηκύνω. Φιλίππιδης Φιλάρχῳ. Bekker. Anecd. 108, 12. Photius et Suidas μακρὸν ποιῶ· ἀντὶ τοῦ μηκύνω. οὕτω Φιλίππιδης. an Φιλαργύρῳ?

ΦΙΛΕΤΡΙΠΙΔΗΣ

Cf. Meinek. I 341. 474.

22

πόστην ὑφοδώσεις, παιδάριον, ῥύμην; B. τρίτην.
ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος ἐν Ἀθήνησιν ἦν.

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὔροις καὶ ῥύμην εἰρημένην ... Φιλίππιδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ κτλ. sic Bekker. 1. ὑφοδώσεις Dobr. Adv. I 578] ὑφ' ὁδοῦ ὡς εἶναι. 2. ἐν Ἀθήνησιν] Λακιάδαισιν Dobr.: sequitur enim apud Pollucem καὶ Λακιάδαις (fr. 13). v. 2 Philippidi abiudicat Mein. — videtur nescio quis puerum viam monstrantem interrogare quotum angiportum ducturus sit. in v. 2 omnia obscura. fortasse ἐν ἀφόδοισιν ἦν. cf. Arist. Eccl. 1059.

23

οὗτος οἶεται περισπάσειν
κερμάτιον αὐτοῦ.

Pollux 9, 88 κέρματα ἄλλ' οὐ κέρμα λέγειν Ἀττικόν . . . εὔροι δ' ἂν τις αὐτὸ (τὸ κέρμα) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ ἐν . . . τῷ Φιλίππου (Φιλιππίδου Bekker.) Φιλευριπίδη κτλ. in distinguendis versibus secutus cum Cobet. N. 1. 32. 3. Meinekius οἶεται | περισπ. κτλ. *opinatur nummulus ei se surrepturum esse.*

24

περικατάληπτος γίνομαι.

Φιλιππίδης Φιλευριπίδη. Bekker. Anecd. 112, 31. *circumcircaprehendor.*

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

25

ὁ τὸν ἐνιαυτὸν συντεμῶν εἰς μῆν' ἕνα,
ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβὼν
καὶ τὰς ἐταίρας εἰσαγαγὼν τῇ παρθένῳ,
δι' ὃν ἀπέκασεν ἢ πάχνη τὰς ἀμπέλους,
5 δι' ὃν ἀσεβοῦνθ' ὁ πέπλος διερράγη μέσος,
τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ποιοῦντ' ἀνθρωπίνας.
ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ καρδιά.

v. 1 — 3 Plutarchus Demetr. 26, v. 4 — 7 Dem. 12. coniunxit Meinekius. incertum tamen est num continuo cohaeserint. Plut. 26 Φιλιππίδης τὸν Στρατοκλέα λοιδορῶν ἐποίησεν ὁ τὸν — ἕνα', καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι κατασκηνώσεως ὁ τὴν — παρθένῳ. et 12 διὸ καὶ Φιλιππίδης ἐχθρὸς ὢν τοῦ Στρατοκλέους ἐν κωμῳδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα· δι' ὃν ἀπέκασεν κτλ. ἦν δὲ ὁ Φιλιππίδης Λυσιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. 3. εἰσαγαγὼν Mein.] εἰσάγων. ἐπαγαγὼν Naber. Mnem. nov. VIII 428.- 5. διερράγη Cobet. N. 1. 29] ἐρράγη.

cum Demetrius intra brevissimum tempus parvis magnisque mysteriis initiari vellet, Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνιχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ νομίζειν ἐτέλουν τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς Ἄγραν· καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἐξ Ἀνθεστηριῶνος ὁ Μουνιχιῶν γενόμενος Βοηδρομιῶν ἐδέξατο τὴν λοιπὴν τελετὴν, ἅμα καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Δημητρίου προσεπιλαβόντος. Plut. Demetr. 26. ibidem 24 Δημήτριος τοσαύτην ὕβριν εἰς παῖδας ἐλευθέρους καὶ γυναικας ἀστὰς κατεσκέδασε τῆς ἀκροπόλεως, ὥστε δοκεῖν τότε μάλιστα καθαρεύειν τὸν τόπον, ὅτε Χρυσίδι καὶ

Λαμία καὶ Δημοῖ καὶ Ἀντικύρα, ταῖς πόρνοις ἐκείναις, συνακολασταίνοι. et 12 ἐπεσήμηγε δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὥπερ ἐψηφίσαντο μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς προσενυφῆναι Δημήτριον καὶ Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ μέσος ἐρράγη θυέλλης ἐμπεσοῦσης... καὶ πάχνης βαθείας ἐμπεσοῦσης οὐ μόνον ἀμπέλους καὶ συκᾶς ἀπάσας ἀπέκτανσε τὸ ψῦχος, ἀλλὰ καὶ τοῦ σίτου τὸ πλεῖστον κατέφθειρεν ἐν γλῶσῃ. — scripta haec sunt a Philippide Ol. 120: nam archonte Nicocle Ol. 119, 3 μύησις illa facta erat. Mein. I 437. de *Stratocle* Demetrii adulateore cf. etiam Droysen. Hellenism. I 81. 2. 438 sq. 504. 5. 'versiculo ultimo significantur oratorum criminationes, qui poetarum petulantia rempublicam pessum dari calumniabantur'. Cobet. Obs. crit. Plat. 123, antiquae comoediae indolem Philippidis versus spirare admonens.

26

οὐκ ἔστιν ἔμεθύσθην, πάτερ' λέγοντα
 ἥμαρτον', ὥστε πρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.
 ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βία τι, Πάμφιλε,
 ποιῶν ὑβρίζειν, οὐχ ἁμαρτάνειν δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 18, 21 Φιλιππίδου Α. 1. in exitu νῦν add. Gesner. σε vel καὶ (in Stob.) Mein. fortasse λέγοντά σ' ἦ. 2. sic Α. ὡς τὸ πάρος σε Iacobs. Lect. Stob. 14. ὡς τὸ πρόσθε (ἔμπροσθε) Mein. negat pater filio non leviter peccanti, sed homini inopi vim inferenti ignosci posse.

27

τὰ ποτήρι' ἂν ἴδης τὰ παρεσκευασμένα,
 ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νῆ τὸν οὐρανόν,
 ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδῶν.
 κρατῆρες ἀργυροῖ, κάδοι μείζους ἐμοῦ.

Athenaeus 11, 781f Φιλιππίδης κτλ. v. 2—4 Eustathius 1632, 29 ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας οὕτω· νῆ τὸν οὐρανόν, ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζονες ἐμοῦ. 3. οὐπερήφανα C. ὑπερήφαν'· ἔγωγε Mein. 4. μείζους Schweigh.] καὶ μείζους. apodosis ad quam pertinebat ἂν v. 1 verbis superioribus quae omisit Athenaeus continebatur: ut non opus sit cum Herwerdeno Stud. crit. 92 scribere ἂν. v. 3. 4 cum Eustathio, qui hic meliore codice videtur usus esse, sic constituendi videntur: ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι, | μείζους ἐμοῦ· ἔγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδῶν. ad Ἀργυρίου ἀφανισμόν referebat Schweigh.

28

32 27

αίσχρὰν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
κάθευδ' ἀηδῶς ἠδέως μασώμενος.

Stobaeus Floril. 69, 8 Φιλιππίδου Α. 1. ἀλλ' οὐ. Trinc. 'non credo haec recte Herwerdenum' (Obs. crit. 103) 'inter duas conloquentes personas distribuisse sic ut verba ἀλλὰ πλουσίαν maritus dixerit. a κάθευδε orditur apodosis, nota dicendi forma'. Mein. Stob. III LXXIII. cf. quae adnotavimus ad Philem. 4, 11.

29

ὁ τραχύτατος δὲ συκοφάντης μνᾶς δύο
λαβῶν ἄπεισιν ἀρνίου μαλακώτερος.

Stobaeus Floril. 2, 10 Φιλιππίδου Α.

30

Athenaeus 1, 23c ἀνακειῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον . . . Φιλιππίδης· καὶ δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτόν . . . καὶ ἐπάγει· πότερον ἀνδριάντα εἰστία; — ἀνδριάντας ἐστιᾶς Pierson. Moer. 442. Phryn. Ecl. 216 'ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριάς καὶ ἀναθήματα' καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκέτι, ἀλλὰ κεῖται, ubi cf. Lobeck. Append. prov. 1, 27 ἀνδριάς σφυρήλατος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. similiter Diphil. 125.

31

ἀποστρεφομένης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις.

Plutarchus Mor. 750f τούτου οὐδέν ἐστιν ἐρωτικώτερος ὁ μὴ διὰ κέρδος ἀλλ' ἀφροδισίων ἔνεκα καὶ συνουσίας ὑπομένων γυναῖκα μοχθηρὰν καὶ ἄστοργον· ὡςπερ Στρατοκλεῖ τῷ ῥήτορι Φιλιππίδης ὁ κωμικὸς ἐπεγγελῶν ἐποίησεν κτλ. si φιλεῖς poeta scripsit, *Stratoclem ipsum quisquis haec dicit adloquebatur. fortasse eiusdem fabulae est cum fr. 25.*

32

ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

Stobaeus Floril. 124, 21 Φιλιππίδου (φιλιππίδους) Α. — cf. Mein. I 342. 3.

33

ἀλύσιον εἶχε τετταράκοντι' ἄγον δραχμάς.

Pollux 10, 167 ἡ ἄλυσις . . . ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου . . .

Φιλιππίδης δὲ ἔφη κτλ. cf. quae ad Arist. Nub. 320 adnotavimus. — ad Ἀργυρίου ἀφανισμόν refert Mein. I 473, coniectura incerta.

34

τυρούς καὶ τάριχους

Eustathius 73, 42 κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. Φιλιππίδης κτλ. cur post τυρούς Mein. addat τε nullam video causam.

35

ἐξαλλάξαι

τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην· φυλαττόμενον χρῆ οὔτω λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται. Phrynichus Epit. 363. cf. Anaxandr. 20. Menand. 747.

36

κοράσιον

Photius 369, 26 παιδισκάριον· κοράσιον δ' οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκωμώδηκεν Φιλιππίδης ὡς ξενικόν. Phrynich. Ecl. 73 κόριον ἢ κορίδιον ἢ κορίσκη λέγουσι· τὸ δὲ κοράσιον παράλογον. Poll. 2, 17 τὸ κοράσιον εἴρηται μὲν, ἀλλὰ ἐντελές, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Schol. B Hom. II. 20, 404 κοράσιον μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν.

37

κοσκινομάντις

εἴρηκε Φιλιππίδης. Pollux 7, 188. Philostr. Vit. Apollon. 6, 11 p. 114 (222 Kayser.) γράες ἀνημμέναι κόσκινα φοιτῶσιν ἐπὶ ποιμένας, ὅτε δὲ καὶ βουκόλους, ἰώμεναι τὰ νοσοῦντα τῶν θρεμμάτων μαντικῆ. Theocr. 3, 31 Ἀγροῖῳ κοσκινόμαντις.

38

λυχνούχον

τὸν κεράτινον φανὸν ἀπὸ τοῦ λύχνον ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἢ ἐκ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. Photius 238, 5. cf. Aristoph. fr. 8.

39

μυρίνης

Aelianus V. hist. 12, 31 μύρω οἶνον μινγύντες οὕτως ἔπινον καὶ ὑπερησπάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν· καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρίνης. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμῆδίας ποιητής. cf. Diphil. 17, 10. Posidipp. 34.

συνεπαινεῖν

ἀντὶ τοῦ συγκατατίθεσθαι. Φιλιππίδης. Bekker. Anecd. 113, 33.
Cf. praeterea Philom. 227. Menand. 1093.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ

Meinek. I 475 sq.

ΛΔΕΛΦΟΙ

1

βέλτιστε, πολλοῖς πολλὰ περὶ μαγειρικῆς
εἰρημέν' ἐστίν. ΣΤΡ. ἢ λέγων φαίνου τι δὴ
καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν ἢ μὴ κόπτε με.
Α. οὐκ ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς, Σύρε,
5 εὐρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ.
οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν
ἔχων περιζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον
ζητῶν κατὰ μέρη τὴν τέχνην ἐξήτακα,
εἶδη λαχάνων ὅσ' ἐστὶ, βεμβράδων τρόπους,
10 φακῆς γένη παντοδαπά. τὸ πέρας σοι λέγω·
ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν,
ἔπᾶν τάχιστ' ἔλθωσιν ἀπὸ τῆς ἐκφορᾶς,
τὰ βᾶπτ' ἔχοντες, τοῦπίδημα τῆς χύτρας
ἀφελῶν ἐποίησα τοὺς δακρύνοντας γελᾶν.
15 τοιοῦτος ἐνδοθέν τις ἐν τῷ σώματι
διέδραμε γαργαλισμὸς ὡς ὄντων γάμων.
ΣΤΡ. φακῆν παρατιθείς, εἶπέ μοι, καὶ βεμβράδας;
Α. τὰ πάρεργά μου ταῦτ' ἐστίν· ἂν δὲ δὴ λάβω
τὰ δέοντα, καὶ τοῦπτάνιον ἀρμόσωμ' ἅπαξ,
20 ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
ἐγένετο, καὶ νῦν ταῦτὸ τοῦτ' ὕψει πάλιν·
ὑπὸ τῆς γὰρ ὀσμῆς οὐδὲ εἰς δυνήσεται
ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί·
ὁ δὲ παριῶν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
25 ἐστήξεται ἄχανῆς, προσπεπαταλευμένος,
ἄφωνος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος

τὴν ῥῆν' ἕτερός τις προσδραμῶν ἀποσπάσῃ.

ΣΥΡ. μέγας εἶ τεχνίτης. Α. ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς·

πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων,

30 οἱ καταβεβρώκασ' ἔνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

Athenaeus 7, 290b ἀλαζονικὸν δ' ἐστὶ πᾶν τὸ τῶν μαγείρων φῦλον, ὡς καὶ Ἑγήσανδρος ἐν δελφοῖς (sic A) παρίστησι. παράγει δὲ μάγειρον λέγοντα κτλ. atque Ἑγήσανδρος etiam C. v. 1—3 Athenaeus 9, 405d βέλτιστε — εἰρημέν' ἐστὶν κατὰ τοὺς Ἑγησίππου Ἀδελφούς· σὺ οὖν δρῶν τι φαίνου καινὸν — ἐμέ. v. 11—14 Eustathius 1604, 27 δηλοῖ μάγειρος εἰπών· ὅταν ἐν π. τ. δ., τοῦπίθημα — γελᾶν. v. 19—27 Eustathius 1709, 60 Ἀθηναῖος δὲ παραφέρει μάγειρόν τινα ἐκ τοῦ κατὰ τὰς Σειρῆνας μύθου ἀστειζόμενον οὕτως· ἦν τοῦπτανεῖον — ἀποσπάσῃ.

2. ΣΥΡ. add. K. φαινουτιλη Α. 3. κόπτε ἐμέ Α. 4. Σύρε Petit. Misc. 6, 4] εὔρε Α. 5. εὐρημα μόνον εἰδέναι τῶν νομιζομένων ἐμέ Α. εὐρηκέναι τανῦν νόμιζε μόνον ἐμέ Casaub. εὐρημένον μόνον εἰδέναι νόμιζ' ἐμέ Valck. Annot. N. t. 331. εὐρηκέναι νόμισόν με τῶν ὄντων (vel νυνὶ, ζώντων, πάντων) μόνον Dobr. Adv. II 314. εὐρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ Mein. 6. δυσὶν Porson.] δυεῖν Α. 9. εἰ δὴ Α. βεμβράδων] μεμβράδων C. idem 17 μεμβράδας. 10. Α. τὸ πέρας μοι λέγε Mein. Anal. Ath. 128. non credo. 12. ἀπὸ Mein. ibid.] ἐκ. 13. βάπτ'] φαί Madvig. Advers. crit. III 60. 1. 18. ἐὰν Α. ἦν C. δὲ δὴ, non δὲ μὴ, Α. δὲ C. 19. τοῦπτανεῖον AC. 20. ἔμπροσθεν AEust. Σύρε om. Eust. 22. γὰρ ὄσμῆς Piers. Moer. 59] ὄσμῆς γὰρ ACEust. 26. ἄχρι ἂν C] ἀχαριαν Α. ἄχρις ἂν Eust. 29. κεκλημένων Mein. Anal. Ath. 128 *hospitum ad cenam invitatorum.*

conloquitur cum servo (Syro) coquus gloriosus, suae ut videtur, non alienae domi (23) cenam adparans. οἱ καθημένοι v. 29 videntur esse adulescentuli qui popinam eius frequentant, nunc ipsum cenantes. 3. κόπτε, cf. Anaxipp. 1, 23. 13. colorati, i. e. atrati, ut in funere. 19. Herodian. I 375, 28 ὀπτανεῖον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς [καὶ] διὰ τοῦ τ γράφεται καὶ προπαροξύνεται, οἶον ὀπτάνιον. cf. I 363, 5. II 417, 13. 459, 32. Phrynich. Epit. 276 ὀπτάνιον λέγουσιν, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὀξυτονουμένης, τῆς δὲ τρίτης συστελλομένης. 'ὀπτάνιον in omnibus veterum comicorum locis metri ratio partim fert partim exigit.' Lobeck. cf. Arist. Eq. 1033. Pac. 891. Alexid. 173, 13. Philem. 61. Sosip. 39. Damox. 2, 45. Nicomach. 1, 25. 25. Moeris 59 ἀχανῆς Ἀτικῶς, ἄφωνος Ἑλληνικῶς, ubi cf. quae adnot. Pierson.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΙ

Φιλέταιρος apud Suidam. cf. Mein. I 477.

2

Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς ἀξιόσαντός τινος
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν ὃ τι ποτ' ἐστὶ τάγαθόν,
 ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν.
 εὔ γ', ὧ κράτιστ' ἄνθρωπε καὶ σοφώτατε·
 5 τοῦ γὰρ μαθᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἐν
 ἀγαθόν· πρόσσεστιν ἡδονῇ γὰρ τάγαθόν.

Athenaeus 7, 279d Ἡγήσιππος ἐν Φιλεταίροις κτλ. 3. εἰπεῖν
 AC. corr. Cas. 6. ἡδονῇ, non ἡδονή, A. 'edere enim suave simul
 et bonum est'.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

3

Σατύρας Σατύραντος

παρ' Ἡγησίππῳ. Herodian. I 650, 9 (Bekker. Anecd. 1185 ad
 976, 25). Mein. I 477. non credo comicum dici. Ἡγήσιππος ἐν
 τοῖς Παλληνιακοῖς est Herodian. I 331, 9, Tarentinus identidem
 apud Athenaeum.

Σ Ω Σ Ι Π Α Τ Ρ Ο Σ

Meinek. I 477.

ΚΑΤΑΨΕΤΔΟΜΕΝΟΣ

Cognomines fuerunt fabulae Alexidis, Philemonis, Menandri.

1

οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
 ἂν κατανοήσης, ἐστὶν ἡμῶν, Δημόλε·
 ἀλλὰ πέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
 εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες.
 5 ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται.
 ἐπεὶ μάγειρον ἂν λάβης ἀληθινόν,
 ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον,
 καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ παθήματα
 ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδόθ', ἕτερόν σοι τυχόν
 10 φανήσεται τὸ πρᾶγμα. τρεῖς ἡμεῖς . .
 ἐσμὲν ἔτι λοιποί, Βοιδίων καὶ Χαριάδης
 ἐγὼ τε. τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέροδον. ΑΗΜ. τί φής;
 Α. ἐγώ. τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σφῶμεν

τὸ Σίκωνος. οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν.

20 ΔΗΜ. ἄρα σύ με κόπτειν οἶος εἶ γε, φίλτατε;

Α. οὐκ ἀλλ' ἐν ὄσῳ προσέρχεται' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς,
μικρὰ διακινήσω σέ περὶ τοῦ πράγματος,

23 ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὐκαιρὸν χρόνον.

17 περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·

15 ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν . .

16 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἀρχιτεκτονεῖν·

18 ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά.

19 πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.

24 ΔΗΜ. "Απολλων, ἐργῶδές γ'". Α. ἄκουσον, ὦραθιέ.

25 δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρῶτιστα μὲν

περὶ τῶν μετεώρων, τὰς τε τῶν ἄστρον δύσεις

καὶ τὰς ἐπιτολάς, καὶ τὸν ἥλιον πότε

ἐπὶ τὴν μακρὰν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν

ἐπάνεισι, κὰν ποίοισιν ἔστι ζῶδιους.

30 τὰ γὰρ ὄψα, φασί, καὶ τὰ βρώματα σχεδὸν

ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως

ἐτέραν ἐν αὐτοῖς λαμβάνει τὴν ἡδονήν.

ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα, τὴν ὥραν ἰδὼν

τούτων ἐκάστοις ὡς προσήκει χρήσεται·

35 ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.

πάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως

ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.

ΔΗΜ. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; Α. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.

τοῦπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι καὶ τὸ φῶς

40 λαβεῖν ὅσον δεῖ καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν πόθεν

ἔστιν, μεγάλην χρεῖαν τιν' εἰς τὸ πρᾶγμ' ἔχει.

ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κἀκεῖ διαφορὰν

εἶωθε τοῖς ὄψοισιν ἐμποιεῖν τινα.

τί οὖν; ἔτι σοι δίδειμι τὰ στρατηγικά.

45 ἔγωγε τὸν μάγειρον. ἡ τάξις σοφὸν

ἀπανταχοῦ μὲν ἔστι κὰν πάσῃ τέχνῃ,

ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν.

τὸ γὰρ παραθεῖναι κἀφελεῖν τεταγμένως

ἕκαστα καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,

50 πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν καὶ πότε βάρην,

καὶ πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
 εὐκαιρον αὐτοῖς ἐστὶ τῶν ὕψων τὰ μὲν
 δευρὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἐπανέντα, τὰ δὲ μέσως,
 τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα, ταῦτα πάντα δὴ
 55 ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεται
 μαθήμασιν. ΔΗΜ. τίς δὴ τι παραδείξας ἐμοὶ
 τὰ δέοντ' ἀπελθὼν αὐτὸς ἡσυχίαν ἄγε.

Athenaeus 9, 377f μέγας ἐστὶ σοφιστῆς καὶ οὐδὲν ἤτιων
 τῶν ἰατρῶν εἰς ἀλαξονείαν καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάρῳ μάγειρος ἐν
 Καταψευδομένῳ, λέγων ὧδε κτλ. 2. ἐὰν Α. 3. πέπλυται Porson.
 Med. 139 x, cf. Cobet. V. 1.² 225. 6] πέπανται AC. Aeschin. 3,
 178 νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. cf. Poll. 7, 38. 4.
 οὐδὲν Dindf.] οὐθὲν Α. 6. ἂν Grot. Excerpt. 887] ἐὰν Α. 8.
 παθήματα Both.] μαθήματα. alimenta quomodo adficiant (τὰς δυνάμεις)
 et quomodo ipsa adficiantur (τὰ παθήματα). οὐράνια παθήματα Plat.
 Ion. 531c. τὰ τοῦ κόσμου παθήματα [Plat.] Axioch. 370c. 10.
 τρεῖς δ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 29. in exitu μόνοι add. Casaub.,
 ἔτι (ἐσμὲν ἐπὶλοιποὶ) Both. 12. 13. fortasse ΔΗΜ. τί φῆς; ἐγώ; Α.
 τὸ κτλ. ἐρῶ pro ἐγώ Mein. Anal. Ath. 166. 15. in exitu Σίκων add.
 Grot. Β. βαβαί Mein. Anal. Ath. v. 17 ante 15 posuit G. A. Hir-
 schig. Ann. crit. 29. mihi praeterea v. 20—23 inter 14 et 17. 15
 conlocandi videbantur. 19—24 om. C. 20. οἶος εἶ γε 'vix sanum
 est'. Mein. Anal. fortasse ἐννοεῖς, ὃ φίλτατε; 22. μικρὸν δια-
 μνήσω Iacobs. at imitatur Arist. Nub. 477. 23. ante hunc versum
 nonnulla excidisse censet Herwerd. Anal. crit. 35. 6. fortasse τῷ
 γὰρ λαλεῖν ἐλάβομεν. 24. γ' add. Dindf. ὡς ἐργῶδες, caesura
 rarissima, Casaub. 28. ἐπὶ τὴν μακρὰν καὶ τὴν βρ. Herwerd. Obs.
 crit. 104. 29. ἔσται Mein. Anal. 30. ὄψα, φασί, καὶ Κ.] ὄψα,
 φασί, πάντα καὶ. τὰ γ. ὄψα πάντα καὶ τὰ βρ. σχεδὸν Mein. in Ath.
 atque om. φασί C. 32. ἐτέραν ἐν ἐτέροις Mein. Anal. αὐτοῖς λαμ-
 βάνει Α, non λαμβάνειν. 34. προσήκει C] προσῆκε Α. 38. ἐγὼ δ'
 ἐθαύμασα Α. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; Mein. Anal. conl. Straton. 7 ἐγὼ
 κέκληκα μέροπας; ich soll mich gewundert haben? 39. τοῦπτάνειον
 AC. καταβάλλεσθαι Α. 40. λαβεῖν Casaub.] λαμβάνειν AC. 41.
 ἐστὶ Α. 42. δεῦρ' ἐκεῖσε Herwerd. Mnem. nov. VI 81. 43. ὄψοισιν
 Dobr. Adv. II 321] ἐψοῦσιν AC. 44. τί οὖν Casaub.] τοιοῦτον Α.
 om. C. deinde ἔτι δέμι σοι τὰ στρατηγικά. ἢ τάξις σοφὸν πανταχοῦ.
 καθ' ἡμᾶς δὲ πάνυ C. post hunc v. lacunam indicavit Dindf. εἶναι
 δὲ φημι δεῖν στρατηγικώτατον vel πάντων γὰρ οὖν κρῖνω στρατηγικώ-
 τάτον ἔγωγε τὸν μ supplet Herwerd. Obs. crit. 105. 45. ἔγωγε Α.
 fortasse (sine lacuna) ΔΗΜ. ζηλῶ σε τὸν μάγειρον. Α. ἢ κτλ. 47.
 ἡγεῖται, non ἡγεῖτο, Α. 52. αὐτοῖς Both.] αὐτῶν. 54. δὴ add. LV.

56. τίς — ἄγε om. C. fortasse τί φῆς σύ; καταδείξας κτλ. cf. tamen Erinic. 1, 3.

exponit coquus Demylo, quot et quibus disciplinis opus sit ei qui coqui nomine dignus esse velit. 2. ἂν κατανοήσης, ut ἂν σκοπῆς Philem. 31, 5. 2. Δημύλε. alii Δήμυλε. cf. Lobeck. Pathol. prol. 122. 137. 8. cf. Nicomach. 1, 19 τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τύχας ἐντεῦθεν εἶσει. 11. Boedio aliunde non cognitus, Chariades Atheniensis est. Euphron. 1, 7. 20. κόπτειν ut Anaxipp. 1, 23. Alexid. 173, 12. 31. Plut. Mor. 430 init. ἐναρμόνιος ἢ τοῦ κόσμου σύνταξις. 35. Bekker. Anecd. 65, 15 τυντιλώδης καὶ ληρώδης λόγος· οἶον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός. τύντιλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός. Photius τυντιλάζειν· ἐπιρραίνειν πηλῶ (Arist. Pac. 1148). τύντιλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος. 'Iudibrio habetur' Schweigh. conl. προπηλακίζειν. 39. quid sit τοῦτ. καταβαλέσθαι nescio. 47. cf. Posidipp. 26, 6. 53. ἐπανέντα, τὸν μάγειρον. 56. cf. Nicomach. 1, 41. 2.

ΕΥΦΡΩΝ

Meinek. I 477. 8.

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοί, Λύκε,
 διὰ τὸ νοεῖν αἰεὶ τι καὶ ψυχὴν ἔχειν
 ἅπει γεροντῶς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
 ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μηνί, πολὺ νεώτατος.
 5 Ἄγρις Ῥόδιος ὤπτηκεν ἰχθύν μόνος ἄκρωσ·
 Νηρεὺς δ' ὁ Χίος γόγγρον ἤψε τοῖς θεοῖς·
 θροῖον τὸ λευκὸν οὐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
 ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρία.
 ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὐθυνοσ φακῆν,
 10 ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν ἀρίστων πόρους.
 οὗτοι μετ' ἐκείνους τοὺς σοφιστὰς τοὺς πάλαι
 γερόνασιν ἡμῶν ἐπτά δεύτεροι σοφοί.
 ἐγὼ δ' ὄρων τὰ πολλὰ προκατειλημμένα
 εὖρον τὸ κλέπτειν πρώτος, ὥστε μηδένα
 15 μισεῖν με διὰ τοῦτ', ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν.
 ὑπ' ἐμοῦ δ' ὄρων σὺ τοῦτο προκατειλημμένον
 ἴδιον ἐφεύρηκας τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν.

πέμπτην ἔθνον ἡμέραν οἴτινι οἱ
πολλοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
20 λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν. οὐκ ἦν ἔκφορὰ
Λύκῳ κρεῶν τότε' οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
ἑτέρους πορίσασθαι δὴ' ἔριφους ἠνάγκασας·
τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπομένων,
καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθῶν
25 ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρόν.
πολὺν ἐποίησας θόρυβον. 'οὐκ ἔχει νεφρόν'
ἔλεγον. ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
ἔθυσαν ἕτερον. τοῦ δὲ δευτέρου πάλιν
τὴν καρδίαν εἶδόν σε καταπίνοντ' ἐγώ.
30 πάλαι μέγας εἶ, γίνωσκε· τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διακευῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.
χορδῆς ὀβελίσκους ἡμέρας ζητουμένους
δύ' ἐχθρὸς ὤμους εἰς τὸ πῦρ ἀποσβέσας,
καὶ πρὸς τὸ δίχορδον ἑτερέτιζες, ἤσθόμην.
35 ἐκεῖνο δράμα, τοῦτο δ' ἐστὶ παίγνιον.

Athenaeus 9, 379cd *Εὐφρων*. . . ἐν τοῖς Ἀδελφοῖς τῷ δράματι ποιήσας τινὰ μάγειρον πολυμαθῆ καὶ εὐπαιδευτον μνημονεύοντά τε τῶν πρὸ αὐτοῦ τεχνιτῶν καὶ τῶν ἑκαστος εἶχεν ἰδίαν ἀρετὴν καὶ ἐν τίνι ἐπλεονέκτει. . . λέγει οὕτως κτλ. 5. ὅπια μὲν Mein. Anal. Ath. 167. 7. θροῖον Casaub.] οριον A. Ἀθηναίων L] ἀνθηνων A. 8. ζωμὸς ὁ μέλας Mein. v. 9 ante 8 conlocat Herwerd. Obs. crit. 107. 6. 10. 7. 9. 8 hoc ordine Kaibel. post v. 10 lacunam indicavit Mein., nomen coqui et cibum ab eo inventum desiderans. 10. om. C. ἀρίστων] εὐρ' Ἰππων Herwerd. Obs. crit. 106. Mnem. nov. VI 82. αὐτὸν Κρίτων K., ὁ τὰ ὀφθαλμικὰ συνθεῖς Athen. 12, 516c. πόρους] σπάρους Kaibel. 12. ἡμῖν alicubi ni fallor Herwerd. 14. πρῶτος, non πρῶτον, AC. 15. et 35. om. C. 18. sic A. οἱ Τήνιοι VL. in articulo iure offendit Herwerd. Mnem. nov. III 308. 9. nondum persanatus est versus. 19. γέροντες] παρόντες Kaibel. 21. Λύκῳ κρεῶν τότε' Porson. Tourp. Emend. III 499] τότε λευκῶ κρεῶν A. 23. σκοπομένων Casaub.] κοπομένων A. 24. λαθῶν] λαβῶν Both. τὴν ψόαν λαβῶν Naber. Mnem. nov. VIII 431 conl. fr. 7. 25. τῷ νεφρῷ et 26. νεφρῷ Dobr. Adv. II 322. 26. ἔχει Schweigh.] εἶχε A. 27. ἔλεγον] λέγων Herwerd. Mnem. nov. VI 81. ἔκυπτον] ἐλυποῦνθ' vel ἐκόπτονθ' Herwerd. Obs. crit. 106. Mnem. nov. VI 81. προσβολὴν pro ἀποβολῇ ibidem conl. Arist. Pac. 39. sed nondum persanatus est versus. 28. πάλιν Tyrwhitt.

Toupp. Emend. III 428] πάνυ A. post 29 lacuna statuenda est. cf. infra Casaub. 30. γίνωσκε] Ανκίσκε K. 32. ἡμέρας] ἡρπασας? 33. ἀπέσβεσας Casaub. 34. καὶ πρὸς] κατὰ Fritzs. Qu aest. Arist. 282. 35. δρᾶμ' ἦν Both.

coquus discipulum ingeniosum conlaudat. 2. ψυχὴν ἔχειν *fortem esse*. 4. Damoxen. 2, 3 confert Cobet. Mnem. XI 402. nov. III 303. 5. Athen. 12, 516c περὶ (τῆς καρύκης) τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀφθαλμικὰ συνθέντες εἰρήμασι, Γλαῦκος τε ὁ Λοκρὸς καὶ Μίδαϊκος καὶ Διονύσιος, Ἡρακλεῖδαί τε δύο γένος Συρακόσιοι, καὶ Ἄγρις καὶ Ἐπαίνετος. cf. Poll. 6, 70. Hedyllus poeta Athen. 8, 345a νῦν ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν, ἔλθῃ μὴ Πρωτεὺς Ἄγρις ὁ τῶν λοπάδων· γίνεθ' ὕδωρ καὶ πῦρ καὶ ὃ βούλεται. cf. Baton. 4. 6. de Nereo cf. Anaxandr. 30. Mein. I 372. τοῖς θεοῖς, cf. Philem. 79, 23. 11. τοὺς πάλαι, Solonem, Biantem, Periandrum cet. 18. i. e. 'quintus hodie dies est post sacrificium illud', quod moneo contra Casaubonum qui haec non recte interpretatus est. cf. Pherecr. 182. Antiphan. 280. Menand. 717. 881. in fictis enim id genus narrationibus quasi fidei faciendae causa tempus definiri solet. cf. v. 33. 20. contra morem sacrificiorum, in quibus fere permissa erat ἔκφορά. cf. Arist. Plut. 1138 cum interpr. et Theopomp. com. 28. 70. Eupol. 281. 24. 'mactato primo haedo, dum curiosius iecur spectant nautae, nebulo iste manum ulterius promovet, renem aufert iacitque in foveam: quem ubi animadversum est deficere, tumultuari nautae et sibi timere, quibus hoc portentum esset oblatum'. itaque 'succidaneam victimam praecidaneae substituunt. sed hoc quoque frustra: nam haec sine corde reperitur, fraude simili eiusdem hominis. ita opus est tertio haedo'. Casaub. 27. ἐκνυπτον 'sie liessen die Köpfe hängen' vel συνέκνυπτον Mein. Anal. Ath. 167. 30. μέγας, ut Dionys. 2, 36. Hegesipp. 1, 28. Posidipp. 27, 1. itaque frustra μάγος Jacobs. 31. de proverbio (λύκος χανών) cf. Eubul. 15, 11. Aristoph. fr. 337. ludit hic simul in nomine coqui. Aristaen. 2, 20 λύκος χανών, ὃ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς (Coraes). τέχνη hic non est *ars coquinaria* (τὴν τέχνην), sed *artificium* aliquod singulare. 32 — 34. ludit in duplici significatione vocis χορδή, quae et *farcimen* et *chordam* lyrae designat. sed haec extrema tenebris premuntur, quas nequaquam discussit Herwerdenus Stud. crit. 92 et Mnem. nov. VI 81.

ΑΙΣΧΡΑ

I. e. Αἴσχροα, quod erat mulieris nomen. Mein. I 369. 477.

2

Μίδαξ δὲ κεστρεύς ἐστι· νῆστις περιπατεῖ.

Athenaeus 7, 307c ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νῆστις ... Εὐφρων

Αἰσχρα (αἰσχρα A) κτλ. κεντρὸς ὥστε νῆσις Madvig. Adv. crit. III 61 non memor talium exemplorum qualia congesta sunt Cratin. 52. *Midas* servi nomen est. Strab. 7, 304 (τοὺς οἰκέτας) προσηγόρευον Μάνην ἢ Μίδα τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα.

ΑΠΟΔΙΔΟΥΣΑ

Cf. Meinek. I 477. 8.

3

ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν; σὺ γὰρ εἶπον. B. ὥσπερ χρυσίου
φωνῆς ἀπότισον, Πυργόθεμι, καταλλαγήν.

Athenaeus 11, 503 a ὃν ἡμεῖς ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσιν· τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κωμωδεῖν τὸν ψυγέα ὡς ξενικὸν ὄνομα. *Εὐφρων* (εὐφορίων A, corr. Mein. Euphor. 37) ἐν Ἀποδιδούσῃ κτλ. 1. τὸν Casaub.] τὴν A. Eustathius 1632, 13 ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. 2. τευτλίον — σεῦτλα Schweigh.] σευτλίον — τεῦτλα A. φακέαν Mein.] φακέα A. 3. σὺ Schweigh.] εὔ A. 4. ἀπότισαι Mein. potius ἀποτίσαι (δεῖ). *Pyrgothemis* tam rarum et magnificum nomen est, ut poeta eo non sine certa quadam causa in comoedia usus esse videatur. de καταλλαγῇ cf. Diphil. 66, 14.

ΔΙΑΤΜΟΙ

4

ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

Stobaeus Floril. 15, 2 *Εὐφρονος Διδύμων* Voss. Hens. (δυδίμων) et Froben. *Εὐφρονος* B. 'nihil enotavi ex A'. Gaisfordus. cum ecl. 1 (Menandri) perperam coniungit Trinc.

5

ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔῃς;

Stobaeus Floril. 98, 12 *Εὐφρονος Διδύμων* A. 1. ποθ'] πάνθ' A. 2. πλέκειν, ut διαπλέκειν Arist. Av. 754.

ΘΕΩΝ ΑΓΟΡΑ

6

καινοὺς πορίζου πρὸς με θεῶν θεοῦς,
ἵνα τοὺς παλαιοὺς μὴ ἴπιορκῆς πολλάκις.

Stobaeus Floril. 28, 11 *Εὐφρονος Θεῶν ἀγορᾶς* Α. 1. πρὸς με πρὸς Θεῶν Grotius. πρὸς δὲ τῶν Θεῶν Bailei. Com. gr. I 76. *‘nouos reperito, per deos te oro, deos, ne veterum fallas usque et usque minima’*.

ΘΕΩΡΟΙ

7

λοβός τις ἔστι καὶ ψύαι καλούμεναι·
ταύτας ἐπιτεμῶν πρὶν θεωρῆσαι μαθῶν —

Athenaeus 9, 399bc ὄσφυος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι ψύαι. . . μνημονεύει αὐτῶν καὶ Εὐφρων ὁ κωμικὸς ἐν Θεωροῖς κτλ. καὶ Herwerd. — Phrynich. Epit. 300 ψύα· οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ὄ· οἱ δὲ διπλῆ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οἰ, οἶον ψοία. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα κίβδηλον. νεφρὸν οὖν λέγε. ubi cf. Lobeck. *‘rulyra lumborum’* Nunnes. Erotian. 7, 8 Klein. et Zonar. 1875 ψοία καὶ ψοιαὶ καὶ ψύαι· αἱ λαρόνες. . . ἢ ἐπιψάνουσα σὰρξ ἐπιπολῆς οὔσα τοῖς ὀστέοις. Hesych. ψυῖαι . . . αἱ κατὰ τὴν ὄσφυν σάρκες. Phot. ψόας ἢ ψοίας ἢ ὄπη χρὴ καλεῖν, παρ’ οὐδενὶ Ἀττικῶν εὔρον. οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασταὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσιν. vel νεφρομήτραν Clearch. Athen. 399b. Poll. 2, 185 οἱ ἐνδοθεν κατὰ τὴν ὄσφυν μύες καλοῦνται ψοία καὶ νευρομήτραι καὶ ἀλώπεκες. 2. πρὶν θεωρῆσαι *‘priusquam θεωροῦ munus obeas. constat enim’* τοὺς θεωροὺς *‘ante profectionem hostiae exta consuluisse. omisit Athenaeus quae proxime sequebantur: his incisus si videris fausta portendi, profisciscaris licet.’* Mein.

ΜΟΥΣΑΙ

8

Φοινικίδης δ’ ὡς εἶδεν ἐν πλήθει νέων
μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων,
ἐπίσχετ’ ὀργῇ χεῖρας ἠρεθισμένας·
τις φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν;
ἢ τις ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;
ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Νείλου βία;
ἴτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ τάχ’ οὐδὲν μεταλάβοι.’

Athenaeus 8, 343b *Εὐφρων ἐν Μούσαις* κτλ. 1. νέων Schweigh.] νεῶν Α. 2. νηρίων Α. 3. scrib. οὐκ ἔσχευ *manus non continuit.* ἠρεθισμένος (ὀργῇ) Both. 5. γ’ ἀρ ἀρπάσαι Α. 6. νιλλου Α. 7. οὐδὲν ἂν λάβοι Mein. in Ath. τάχ’ ἂν οὐδὲν μεταλ. Herwerd. Obs. crit. 107. — *Εὐφρων (εὐφάνης Α)* Schweigh. conl. Suida, qui Athenaeo auctore Μούσας in Euphronis fabulis numerat.

de lurconibus quos commemorat poeta cf. Antiphon. 48. 190, 4.

Alexid. 47. 168. 221, 16. 227. Timocl. 10. 11. Cratin. min. 8. 2. *Νηρείων* nescio utrum ad maris fetus an ad Nerei coqui artificia referam. 4. ἐκ κοινοῦ Antiphan. 230. 6. periphraσι Homericā per iocum utitur. extrema παρὰ προσδοκίαν addidit.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ

Fortasse *Παρεκτιδομένη*. cf. Meinek. I 478 et quae ad Antiphanis *Παρεκτιδομένην* adnotantur.

9

οὐμὸς διδάσκαλος δὲ μήτραν σκευάσας
παρέθηκε Καλλιμέδοντι, κάσθιονθ' ἅμα
ἐποίησε πηδᾶν, ὅθεν ἐκλήθη Κάραβος.

Athenaeus 3, 100 d *Εὐφρων ἐν Παρατιδομένη κτλ.* 2. κάσθιονθ' C] κάσθιον θ' A. — loquitur coquus. cf. Antiphan. 26, 5. Alexid. 145. similis iocus est Athen. 3, 104 cd ἐπεισῆλθον φέροντες.. καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι Κάραβος ἐκλήθη. 3. πηδᾶν non intellego, nisi sit *gaudio exsultare*.

ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ

10

ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῆς,
οὐκ ἔστι παίξειν, οὐδ' ἂ μεμάθηκας ποιεῖν.
ἐχθὲς κενιδύνευκας· οὐδεὶς εἶχέ σοι
κωβὸς ὅλως γὰρ ἦπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί·
5 ἐγκέφαλος ἠλλοίωτο. δεῖ δέ, Καρίων,
ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν,
Δρόμωνα καὶ Κέρδωνα καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας ὅσον ἂν αἰτήσῃς ἀπλῶς,
εἶναι δίκαιον, οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν,
10 εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνου, ἂν τοῦτ' αἰσθάνῃ.
ἐμὸς εἶ μαθητῆς καὶ μάγειρος οὐ κακός.
ὁ καιρὸς εὐκτός· ὠφελοῦ. φιλάργυρος
ὁ γέρων, ὁ μισθὸς μικρός· εἴ σε λήψομαι
νῦν μὴ κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνθρακας,
15 ἀπόλωλας. εἴσω πάραγε. καὶ γὰρ οὐτοσί
προσέρχεθ' ὁ γέρων. ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει.

Athenaeus 9, 377 d ὁ ἐν τοῖς *Εὐφρονος Συνεφήβοις* μάγειρος ἀκούσατε οἷα παραινεῖ κτλ. 5. ὁ κέφαλος, vel, si ἐγκ. (οὐγκέφαλος) retineatur, ἠλλοτριωτο (*fraude tua subductum erat*) Mein.

εἷς κέφαλος Both. 8. αἰτήσης Dindf.] αἰτήσαις. 9. οἶ Dindf. 15. οὔτοσι Dindf.] αὐτὸς οὔτοσι A. πάραγε del. Schweigh. 16. προσέχεσθ' A.

coquus famulo praecipit. 'quandocumque mercedem accipies quantam poposceris, non licet furta ista committere quae a me didicisti: at nunc, cum senex dives et avarus mercede perexigua promissa nuptias (filii opinor vel filiae) celebrat, surripi quidquid poteris'. 10. ἀνδροφόνον, cf. Amphid. 30, 8 et quae ad Philemonis Ἀνδροφόνον adnotantur. ἂν τοῦτ' αἰσθάνη, si sentis quid hoc sibi velit, ἀνδροφόνον esse. 14. Ion. trag. fr. 29 N. (Ἡρακλῆς) κατέπινε καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. 16. Arist. Vesp. 900 ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

11

ἐγὼ μαθητῆς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὅς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὄδον ἀπέχοντι πρῶτος ἡμερῶν ποτε
ἀφύης ἐπιθυμήσαντι χειμῶνος μέσου

5 παρέθηκε νῆ Δί' ὥστε πάντα ἀνακραγεῖν.

B. πῶς δὲ δυνατὸν τοῦτ' ἐστί; A. θήλειαν λαβῶν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρὰ,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος·
ἀποξέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἄλας

10 δοὺς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δώδεκα,
περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.
καὶ Νικομήδης, γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότε ἔλεγε τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.

15 οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν ἑκατέρω τούτων τέχνη.

Athenaeus 1, 7 d Νικομήδει τῷ Βιδυνῶν βασιλεῖ ἐπιθυμήσαντι ἀφύης (μακρὰν δὲ οὗτος ἦν τῆς θαλάσσης) μάγειρός τις μιμησάμενος τὸ ἰχθυῖδιον παρέθηκεν [ὡς ἀφύας]. ὁ γοῦν παρ' Εὐφροῦνι τῷ κωμικῷ μάγειρός φησιν κτλ. v. 6—12 Suidas ἀφύα· θήλειαν λαβῶν γογγυλίδα ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος ἐπιχέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἄλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν. 2. θαλάττης Dindf.] θαλάσσης. 3. πρῶτος BCD] πρῶτον VL. corruptum videtur. 5. παρέθηκε νῆ Δί' Mein.] παρέθηκεν ἠδείας C (ἠδεῖς VL). 7. ταύτην ἔτεμε λεπτὰ τὴν ὄψιν BCD. ex Suida

suppl. Porson. et Elmsl. Arist. Ach. 301 p. 32. 9. *καποξέσας* K. 11. *τετταράκοντα τὸν ἀριθμὸν* Porson.] *τὸν ἀριθμὸν β̄ C. μ̄ E. μελαίνης, τὸν ἀριθμὸν δὲ δώδεκα* Mein. 12. *ἔλυσε C] ἐγλύσε V. ἐκλύσε Basil. ἔπαυσε* Porson. 13. *μασώμενος* Dindf.] *μασσώμενος* C.

‘*Nicomedes, quem sui nominis primum et Bithyniae regem fuisse probabile est, regnavit ab Ol. 125, unde apertum est fabulam ex qua fragmentum petitum est ante Ol. 126 vix doceri potuisse*. Mein. I 478. 6. Theophr. H. plant. 7, 4, 3 (*γογγυλίδα φασί*) *τῷ ἄρρειν καὶ τῇ θηλείᾳ διαφέρειν. γίνεσθαι δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος ἄμφω. πρὸς δὲ τὸ ἀποθλύνεσθαι πηγνύναι δεῖν μανᾶς· εἰν γὰρ πυκνάς, πάσας ἀπαρρενοῦσθαι.* 12. *τὴν ἐπιθυμίαν λύειν* dictum est ut νόσον λύειν et similia, *desiderium, morbum levare vel tollere.* Plut. Mor. 662c (τλ) *οὕτω ῥαδίως νόσον ἔλυσεν ὡς λουτρόν . . . καὶ τροφή παρελθοῦσα μεθ’ ἡδονῆς εὐθὺς ἔλυσε τὰ δυσχερῆ πάντα.* sic λύειν *λύπην* Liban. III 227, 16. Jacobs. Addit. Ath. 5.

12

*οὐκ ἔστι μοιχοῦ μείζον οὐδὲ ἐν κακόν·
ἐν ταῖς γὰρ ἐτέρων βούλει’ ἀτυχίαις τρυφᾶν.*

Stobaeus Floril. 6, 21 *Εὐφρονος* A.

M A X Ω N

Meinek. I 478 sq.

Quamquam Athenis neque natus est neque fabulas docuit, tamen cum ad Atticorum poetarum exemplum se conformaverit, non omittendus esse videbatur. *Χρειῶν* vero fragmenta, utpote comoediae aliena, non recepimus.

ΑΓΝΟΙΑ

1

*ἥδιον οὐδέν ἐστὶ μοι τῆς ματτύης.
τοῦτ’ εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀτικοῖς
κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντες οἱ θεοί,
οὐκ οἶδα· πλήν γ’ ὅτι μουσικωτάτου τινὸς*

Athenaeus 14, 664a *Μάχων ὁ Σικυώνιος . . . οὐκ ἐδίδαξεν Ἀθήνησι τὰς κωμωδίας, ἀλλ’ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ . . . ἐποίησε δὲ ἐν δράματι Ἀγνοία ταυτί κτλ.* 3. *κατέδειξαν* L] *κατεδίδαξαν* A. 4. *πλήν γ’ ὅτι* Schweigh.] *πλήν ἐστίν γε* A. in exitu τοῦτ’ *ἔστιν εὐρημ’ ἀνδρός, vel εὐρήματ’ ἀνδρός ἐστι* (εὐρημα γέγονεν ἀνδρός Anal. 321)

suppl. Mein. 3. πάντες non recte sollicitat Herword. Obs. crit. 124. Mnem. nov. VI 83. tantum esse dicit mattyam beneficium, ut non unius, sed omnium decorum esse donum debeat. hominem Atticum in theatro Alexandrino loquentem fecit.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

2

ὄψοφάγος εἰμί. τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
θεμέλιος ἡμῖν. προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον.
πεφροντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός.

5 ἔπειτ' ἐπὰν ἢ καθαρὰ τὰσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοισ. ἔψε καὶ γεύου πυκνά.
ἄλλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ'. ἔτ' ἐπιδεῖται τινος
έτέρου· πάλιν γεύου σὺ μέχρι ἂν ἠδὺς ἦ·
ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἀρμόσῃ·
10 εἶθ' ὁπότεν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῆς,
εἶσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκόνιος.

Athenaeus 8, 345f *Μάχων Ἐπιστολῇ κτλ.* 2. θεμέλιος A] θεμέλιον Dindf. 3. παραδοθέντα Mein. 'ea quae coquo adparanda tradita sunt. non enim de adponendis, sed de adparandis cibis agitur.' 4. ὁ πεφρ. Kaibel. αὐτοῦ Dindf.] αὐτοῦ A. 5. τὰσθ. V] τ' αἰσθ. A. 6. καὶ γεύου Coraes] καὶ γε οὐ A. 7. προσένεγκ'. ἔτ' Iacobs. Add. Ath. 191] προσένεγκε A. προσένεγκον Dobr. Adv. II 319. ἐπιδ' εἰ δεῖται Porson. 8. παλιηγενου συμμετριαν ἀρμόσῃ A. 9. ἐπίτειναι· ὡς ἠδὺς εἶ A. πάλιν γεύου σὺ· μέτρι' ἀναρμόσῃ (?), ὥσπερ λ. ἐπίτεινέ γ' ἕως ἂν ἠδὺς ἦ (ὁ ἰχθύς) Iacobs. μέχρι ἂν ἠδὺς ἦ, ὥσπερ λύραν ἐπίτειν', ἕως ἂν ἀρμόσῃ Mein. γεύου σὺ· μέχρι ἂν ἀρμόσῃ, ὥσπερ λύραν ἐπίτεινον. B. οἴμ' ὡς ἠδὺς εἶ (cf. Cratin. 183, 3) K. 10. δοκῆ Iacobs. 11. sic A. Νικολᾶδας Dindf., Μυκονίας Casaub.

coquus cupediarum ipse amator discipulo praecipit. 4. 'qui in cena coquenda sui ipsius rationem habebit, is malus non erit coquus'. Mein. 9. confert Kaibelius Plut. Mor. 657 de ἐκέλευσα λαβόντα ποτήριον ὥσπερ λύραν ἐντείνεσθαι τὴν ἐπαινουμένην κρᾶσιν καὶ ἀρμονίαν· καὶ προσελθὼν ὁ παῖς ὑπήγγει τὴν ἄκρατον. de v. 11 desperant Meinekios (Anal. Ath. 152. 3. V 114) et quamvis multa molliatur Herwerd. Obs. crit. 107. 8. Mnem. nov. VI 83. neque vero eis quae alibi de Myconiis narrantur (Eustath. 1828, 6. Strab. 10, 487. Phot. Μυκόνιον, cf. etiam Cratin. 328) quicquam proficitur.

ΒΑΤΩΝ

Meinek. I 480. 1.

ΑΙΤΩΛΟΣ

1

ἄνθρωπος ὢν ἑπταικας· ἐν δὲ τῷ βίῳ
τέρας ἐστὶν εἴ τις ἠτύχηκε διὰ βίου.

Stobaeus Floril. 98, 18 Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Α (scr. Βάτωνος).
105, 30 Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Α (αἰτωλῶν Voss.). 2. πέρας Α 105.

ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Ἀνδροφόνου et Euphron. 10, 10 adnotantur.

2

τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδύοντας οὐδὲ ἐν,
τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα.
5 ἄνθρωπ' ἀλλάστωρ, διὰ τί συμβολὰς ἔχων
νήφεις; τί τηλικούτον ἀδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τὰργύριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
σαντοῦ τέθεικας ἢ πέφυκε τῇ φύσει;
ἀλυσιτελής εἴ τῇ πόλει πίνων ὕδωρ.
10 τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς.
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους μεθύων καλὰς ποιῶ.
ἐπειδ' ἔωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον,
καταμανθάνων τοῦλαιον, ὥστε περιφέρειν
ῥοδόλογιον δόξεις τι, οὐχὶ λήκυθον.

Athenaeus 4, 163 b Βάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἀνδροφόνῳ φησὶν
κτλ. v. 3. 4 fr. 5, 14. 15. 1. ἐνταυθὶ Herwerd. Obs, crit. 108.
ἐνταυθοῖ est 'in inscriptione Attica archonte Euclide vetustiore
Palingenes. Ath. 1880 n. 4668 lin. 13' Bamberg. Progr. Goth. 1885,
14 n. 2. 3. φρό | μον Α. 4. κὰν Herwerd. Obs. crit. 109. 8.
σαντοῦ Α. σαντῶ Nauck. συχνῶ vel αὐτός Herwerd. Obs. crit. 109.
Mnem. nov. III 301. 2. τοσοῦτ' ἔθηκας Kaibel. 11. ποῶ Α. 14.
δόξεις τι Bergk.] δόξει τις Α. tum κούχι Κ.

13. 'diligenter explorans quod in ampulla inest oleum'. Mein.
in epigrammate Athen. 4, 162a philosophi vocantur ἀνηλιποκαί-

βλεπέλαιοι(?) et Epictetus in cynici supellectile commemorat λήκνυθον καὶ πήραν (Schweigh.). non liquet. 14. ὠρολόγιον est viatorium pensile. Vitruv. 9, 8, 1. ac 'solarii Herculaneensis summa est cum ampulla olearia similitudo.' Mein.

3

ἔξον γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλήν
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο·
ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τὰγαθόν.
Ἐπίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.
5 εἰ τοῦτου ἔξω πάντες ὄν ἐγὼ ζῶ βίον,
οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς.

Athenaeus 7, 279c ἐν τῷ Ἀνδροφόνῳ ἐπιγραφομένῳ ὁ αὐτὸς Βάτων (sic Casaub., Πλάτων A, cf. Mein. I 481) διαπαίξας τινὰ τῶν ἐπεικῶν φιλοσόφων ἐπιφέρει κτλ. 2. χυτρίδε Casaub.] χυτρίδε A. χυτρίδια Porson. 3. τοῦτο, τοῦτο Casaub.] τοῦτο A. ὁ φρ. οὗτός ἐστι, τοῦτο Kaibel. 5. ἅπαντες AC. — 1. cf. adesp. 282. 2. χυτρίδης, ut χειρὶς χειρῖδος (Mein.). λαμβάνειν *emere*. 5. i. e. 'si meo consilio uterentur omnes, laeti et contenti essent eis quae homini permissae sunt voluptatibus'. 6. ἄτοπος ut philosophi isti qui in fr. 2 commemorantur.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

4

εὔ γ', ὦ Σιβύνη, τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν,
οὐδ' ἀνατετράμεθ', ἀλλὰ κάεται λύχνος,
καὶ βυβλίον ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν
τί Σόφων καταλέλοιπ' ἢ τί Σημωνακτίδης
5 ὁ Χίος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος,
ἢ Ζωπυρίνος. B. αὐτὸς εὔρηκας δὲ τί;
A. τὰ μέγιστα. B. ποῖα ταῦτα; A. τοὺς τεθνηκότας —

Athenaeus 14, 662c αἰοιδίμων ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις οὕτως κτλ. 2. ἀνατετράμεθ' Both.] ἀναγεγράμμεθα A. καίεται A. 3. βιβλίον ἐν Bothius] βιβλίον A. βιβλί' ἐν Porson. 4. sic Porson. σοφῶν καταλέλοιπεν ηἱς ἡμωνακτείδης A. 5. Τυνδάριχος Porson.] τυνδαρικός A. 7. ποῖα Schweigh.] πόσα. in fine Porsonus supplet ὅταν περ ὀσφρανθῶσι ποιῶ ζῆν πάλιν ex Philem. 79, 26.

Σιβύνη coqui loquentis famula est. . 2. ἀναπεπαύμεθ' Cobet. N. l. 125. 'est enim ἀναπαύεσθαι in usu de eis qui quamquam somnum non capiunt requiescunt tamen et quiete fessum corpus

reficiunt. et coniunguntur nonnumquam καθεύδειν et ἀναπαύεσθαι. perfectum ἀναπεπαύεσθαι optime de eo dicitur qui intermisso labore quiete fruitur ad vires reficiendas'. non dubitabit Bothium sequi qui comparaverit Arist. Ran. 543. 4. Poll. 6, 70 πολλά ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδυντικὴν σκευασίαν ἐξευρεῖν ἐκ τῶν ὀψοποιικῶν συγγραμμάτων Παντολέοντος καὶ Μιθαίου καὶ Ζωπυρίνου καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαιέτου. συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακούσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος καὶ Σιμωννακτίδης ὁ Χῖος καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. cf. Euphron. 1, 5 sq.

ΣΥΝΕΞΑΠΑΤΩΝ.

5

ἀπολώλεκας τὸ μεираκίον μου παραλαβών,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἄλλότριον αὐτοῦ, καὶ πότους ἐωθινούς
πίνει διὰ σέ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένος.

- 5 B. εἴτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;
A. ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; B. ὡς λέγουσί γ' οἱ σοφοί.
ὁ γοῦν Ἐπικόουρος φησιν εἶναι τάγαθόν·
τὴν ἡδονὴν δήπουθεν· οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως
10 ἴσως ἅπαντας εὐτυχεῖν δώσεις ἐμοί.

- A. ἐόρακας οὖν φιλόσοφον, εἰπέ μοι, τινὰ
μεθύοντ' ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις ζηλούμενον;
B. ἅπαντας· οἱ γοῦν τὰς ὀφρῶδες ἐπηρότες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
15 καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως, ἐπὶ γλανκίσκος αὐτοῖς παρατεθῆ,
ἴσασιν οὐ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπον
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπληχθαι πάντας.

Athenaeus 3, 103c Βάτων ἐν Συνεξαπατῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας μεираκίου πατέρα, ὡς διαφθαρέντος κατὰ τὴν δίαιταν ὑπὸ παιδαγωγῶ, φησὶν κτλ. idem 7, 279a Βάτων (sic Casaub., Πλάτων hic ut 103 AC) ἐν Συνεξαπατῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας πατέρα τῷ τοῦ νιῶ παιδαγωγῶ καὶ λέγοντα κτλ. 1. μου τὸ μεираκίον AC 103. 3. ποτούς A 279. 4. εἰθισμένος A 279] εἰθισμένον 103. 5. εἴτ' εἰ A 279] εἴ τι 103. fortasse ὅτι. 6. δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον AC utrobique. δὲ τὸ τοιοῦτον Dindf. φῆς τὸ τοι-

οὔτον Cobet. Mnem. VIII 114. λέγουσί γ' Mein. Anal. Ath. 46] λέγουσιν. 9. δὴ καλῶς A 103. παγκάλως 279. ἔτ. εἰ μὴ ἐκ τοῦ ζ. καλῶς C. 10. utrubique om. C. εὐσωσιαπαντητυχον A 103. εὖ σῶς ἅπαντας ἢ τυχόν 279. ἕως ἅπαντας εὐτυχεῖν Herwerd. Obs. crit. 124 'fortasse dabis (concedes) τὸ ζῆν παγκ. omnibus parere felicitatem'. εὐτυχεῖν pro ἢ τυχόν Emperius p. 346. 'fortasse' dicit per ironiam. 11. ἐώρακας οὖν A 279] ἐώρακας σύ 103. ἐώρακας δὲ σύ C. 12. ἐπὶ A utrubique. del. Grotius. ζηλούμενον K.] κηλούμενον. cf. varietas script. Nicol. 21. 13. γοῦν A 103. γὰρ 279. 14. 15 om. C. cf. fr. 2, 3. 4. τὸ φρ. A 279. ζητοῦντες A 279] ζῶντες 103. 16. οὕτως] οὕτοι δ' K. 17. οὐδεῖ A 279. 18. ὥσπερ Porson.] ὥσπερὶ A utrubique. v. 18 expungit G. A. Hirschig. Annot. crit. 30. non accedo.

6. 'ζῆν pro ἡδέως ζῆν vita frui'. Cobet. 9. Epicur. Diog. L. 10, 140 οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως. ὅτω δὲ μὴ ὑπάρχει ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν. 16. οὕτως referunt ad ὥστε v. 19 'tam bene glauco adposito norunt . . . , ut omnes stupefiant.' 17. τόπον et κεφαλὴν (i. e. κεφάλαιον) πράγματος dicit ad exemplum rhetorum. glauci autem caput praeter cetera in deliciis erat. cf. Sannyr. 3. Antiphan. 132, 4. Anaxandr. 30, 2. Sotad. 1, 5.

6

Athenaeus 15, 678f οὐ γὰρ εἶ ὁ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ διορύττων, καθάπερ οἱ παρὰ Βάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Στνεξαπατῶντι φιλόσοφοι. ἀπόρρ. οὐ μόνον ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ ἐξορύττων Mein. Anal. Ath. 328.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

7

πολλῶν σφόδρ' ὕντων χιτέρων ἐν τῷ βίῳ
 ἐφ' οἷς ἅπαντες εἰκότως θορυβοῦμεθα,
 μάλιστ' ἔμολ δήπουθε κινουῦσιν χολὴν
 οἱ τῶν τρόπων φάσκοντες ἐπιεικῶς ἐρᾶν
 5 καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως
 τὸ πρᾶγμα περιπέττουσι κούκ ἀληθινῶς.
 τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν
 ὁ τῶν νεωτέρων τε καὶ λείων τρόπος
 παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες;

Stobaeus Floril. 6, 2 Βάθωνος A (scr. Βάτωνος). 3. ἔνιοι Grot.

4. ἐπιεικῶν Wakefield. 6. περιπέττουσι nescio quis apud Mein.] παρακεντοῦσι, quod defendit Herwerd. Mnem. nov. VI 84 'significari potuit is qui ambiguo vocabulo usus aliquid falsi statuat'. 8. τε om. A. — 7. non morum differentiam in pueris et adultis, sed venustatis et corporis esse dicit.

8

Plutarchus Mor. 55c Βάτωνι τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένου διήλλάγη. Βάτωνι Mein. I 480] βάττω.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Σ

Meinek. I 438. 481.

ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

Nomen fabulae dedit rerum scriptor qui apud Antiochum Syriae regem multum valuit. Athen. 15, 697d Μνησιπτολέμου τοῦ ἱστοριογράφου, τοῦ παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ προσαγορευθέντι μεγάλῳ πλείστον ἰσχύσαντος. cf. fr. 1.

1

ἐπ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ
 ἰδὼν Σέλευκον ἠδέως τὸν βασιλέα
 ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς ὅτι,
 κἂν τὸ τυχὸν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές,
 5 σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποιεῖν.
 ἔγροντα Θάσιον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος
 ἔσμον μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν
 συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου,
 Δήμητρος ἀκτῆ πᾶν γεφυρώσας ὕγρον
 10 κατησίμωσε πῶμα, καύματος λύσιν.

Athenaeus 10, 432b ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ ... Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν ἐν αἷς ἐγγράπτο ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε, γράψας δρᾶμα Μνησιπτολέμου, καὶ κωμῳδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς ἐποίησε λέγοντα κτλ. 1. ἐπαλφίτουντα τοῦ θ. ποτὲ Cobet. Mnem. III 322. 5. ποιεῖν, non ποεῖν, A. 10. κατησίμωσε Schweigh.] κατησίμωσα A. κατησίμωκα C.

6. cf. Alexid. 167, 5. 7. ἔσμον condemuavit Herwerd. Obs. crit. 110. 'non enim dulce examen apum Seleucum vino inmiscuisse

duco neque *ἐσμὸν largam copiam* interpretari licet, 'nam ita requiretur μέλιτος. obstat vero epitheton ἀκραχόλου, quominus ut Soph. OC. 481 μελίσεως pro μέλιτος positum existimemus.' neque vero νασμὸν poetam scripsisse arbitror, quod praeter Herwerdenum putabat Fiorillo Obs. in Ath. crit. 110, sed δασμὸν μελίσεως. 9. 'iniecta farina vinum ut aqua ponte sternitur'. G. Herm. Opusc. II 253. — loquitur Mnesiptolemus ipse, cuius adfectatum dicendi genus poeta lepidissime perstringit (Mein. I 440).

ΤΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ

Cf. Arist. Thesm. 340. 407. 565.

2

καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία
 πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν
 κρουνιζόμενον. ἀμφοτέρα δ' οἰωνίζομαι·
 ἔστιν δ' ἔλέφας. B. ἐλέφαντας περιάγει; A. [ῥυτὸν]
 5 χωροῦντα δύο χοῶς, ὃν οὐδ' ἂν ἔλέφας ἐκπίοι.
 ἐγὼ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
 B. οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις οὐδὲ σύ.
 A. ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χοῶ.

 B. ὁ Βελλεροφόντης ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πηγᾶσου
 10 τὴν πύρπνοον χίμαιραν εἰσηγοντικῶς.
 A. εἶεν· δέχου καὶ τοῦτο.

Athenaeus 11, 497a Ἐπίνικος ἐν Ἐποβαλλομέναις 'καὶ τῶν — χωρεῖ χοῶ'. περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων φησὶν· ὁ Βελλεροφόντης κτλ. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ ῥυτὸν πρότερον δίκερας. idem 11, 469a μνημονεύει τοῦ ποτηρίου τούτου (ἐλέφαντος) καὶ Ἐπίνικος ἐν Ἐποβαλλομέναις, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῷ περὶ τοῦ ῥυτοῦ λόγῳ. et 496f ῥυτὸν. ἔχει τὸ ὄβραχὺν καὶ ὀξύνηται. v. 4. 5 Eustathius 1286, 28 τὸ ῥυτὸν ὅμοιον κέρατι, διατετριμμένον (scr. διατετριμμένον ex Athen. 497e), ἐξ οὗ κρουνίζοντες λεπτῶς, ὡς φησιν Ἀθήναιος, κάτωθεν πίνουσι. Δίφιλος· ῥυτὸν χωροῦντα δύο χοῶς, ὃν οὐδ' ἂν ἔλέφας ἐκπλή· καὶ σημείωσαι τὸ ῥυτὸς ἐνταῦθα ἀρσενικόν. errasse de Diphilo Eustathium ab epitomae auctore deceptum monuit Schweighaeuserus, de masculino genere Meinekius. v. 8 Athenaeus 11, 500f ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπόμετος, Ἐπίνικος (ἐϋνικος A) ἐν Ἐποβαλλομέναις δεδήλωκε. προείρηται τὸ μαρτύριον. 3. οἰωνίζομεναι A. 4. ἔστιν A. ἐλέφαντας pro ἐλέφанта idem. unde ἔστι δ' ἔλέφας. B. τί φῆς; ἐλέφαντας περιάγει; Cobet. N. l. 653. 5. 6. sic A. ὃν del. Mein.

ἐκπλή C. 6. ἐγὼ δὲ Casaub. τοῦτό γ' ἐκπέπωκα Moïn. τρεῖς πέπωκα Iacobs. χωροῦν δύο χάσας, οἶον οὐδ' ἂν ἐκπλοῖ | ἐλέφας· ἐγὼ τοῦτ' ἐκπ. Dobr. Adv. II 335. recepta in v. 4 Cobeti emendatione (et del. ἑυτόν) χωροῦντα δύο χάσας, ὄν οὐδ' ἂν ἐκπλοῖ | ἐλέφας· ἐγὼ δὲ γ' ἐκπέπωκα π. K. 7. οὐδὲ γρῦ G. A. Hirschig. Ann. crit. 31, conl. Antiph. 190, 13. Menand. 364. 8. τουτις ὡς A. 9—11. om. C. 9. ἀπὸ II. Dobr. 10. πυρπνόον A.

2. πίνειν πρὸς κλεψύδραν per iocum dixit ut λέγειν πρὸς κλεψύδραν. 3. κρουνιζόμενον liquorem ore excipientem (Dobr.). ἀμφοτέρα δ' οἰωνίζομαι 'I will bet'. Dobr. ne sic quidem intellego. 4. περιάγει est pers. 2. 'qui ad bellum proficiscens uxorem aut concubinas secum trahit, qui in publicum prodiens aut discipulorum agmen trahit secum aut quemlibet gregem, περιάγεσθαι eos omnes dicitur'. Cobet. 7. Diogenian. 4, 43 (2, 64 Vind.) ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. 8. τριήρης, cf. Antiphon. 224, 4. 9. etiam Bellerophontes cum Pegaso poculum est. Astydam. fr. 3, 4 δύο δὲ χρυσᾶ (κυμβία), γρύψ, τὸ δ' ἕτερον Πήγασος. de elephanto poculo cf. etiam Damox. 1.

ΕΥΔΟΞΟΣ

Meinek. I 492.

ΝΑΤΚΛΗΡΟΣ

1

ψηφοπαίκτης

Pollux 7, 200. 1 εἴη ἂν καὶ ὁ ψηφοπαίκτης ἐν τέχνῃ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἶρηκέ τις τῶν νέων κωμωδῶν Εὐδοξος ἐν Ναυκλήρου δράματι. sunt praestigiatores, qui calculis θαυματοποιοῦσι. cf. Alciplhr. 3, 20.

ΤΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

2

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα

Zenobius 1, 1 ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὐδοξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ. φασὶ δὲ ὅτι Ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας . . . κερραγῶτων δὲ τῶν παιδῶν . . . ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. cf. etiam Diogenian. 1, 1. contra Athen. 14, 641a τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα τέλος τί ἐστὶ καὶ ἐλλιμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. per ironiam sic dicebatur: quid proprie significet ἐπιφόρημα docent Aristoph. fr. 774. Archipp. 9. Philyll. 19.

Φ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Δ Η Σ

Meinek. I 481. 2

ΑΤΛΗΤΡΙΔΕΣ

1

δύνασαι σιωπᾶν; B. ὥστε τοὺς τὰς διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγένοι δοκεῖν.

Hesychius δύνασαι σιωπᾶν; πρῶτόν φασι Φοινικίδην Μεγαρέα
κωμικὸν ποιητὴν ἐν ἄσσει διδάσκοντα ἀποσκῶψαι τὴν σιωπῶμένην
ὁμολογίαν περὶ τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου βουλόμενον
εἰπεῖν ἐν ταῖς Ἀδλητρίσιν οὕτως κτλ. 1. τοὺς add. Mein. 2. πᾶσιν
δοκεῖν vel δοκεῖν μέγα Mein. I 482. τούτους κεκραγένοι δ. Cobet. N.
l. 26. παρ' ἐμὲ κεκραγένοι δοκεῖν K. 'foedus fortasse dicit illud,
quo Pyrrhus cum Antigono Gonata coniunctus postea a Lysimacho
victus est'. Mein. cf. Droysen. Hellenism. I 625. II 84 not. 201.
pax illa facta est vere anni a. Chr. 287.

ΜΙΣΟΥΜΕΝΗ

Μισούμενος secundum Suidam et Eudociam.

2

μύρτων λέγουσιν καὶ μέλιτος ἐγκώμια,
καὶ τῶν προπυλαίων καὶ τέταρτον ἰσχάδων·
τούτων ἐγευσάμην καταπλεύσας εὐθέως —

B. καὶ τῶν προπυλαίων; A. κούδεν ἦν τούτων ὅλως
ἢ πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων.

Athenaeus 14, 652d Φοινικίδης ἐν Μισουμένη φησὶν κτλ. 1.
λέγουσιν A. 4. προπυλαίων A. personarum notatio est Meinekii
in Ath. 5. συμβάλλειν A. totam eclogam om. C.

ante v. 1 exciderunt fere haec τὴν Ἀττικὴν γὰρ εὐλογοῦντες
Ἀττικῶν μύρτων κτλ. Plin. N. h. 10, 133 attagen maxime Ionius
celebratur. cf. Horat. Epod. 2, 54. quocirca Ionem hominem in-
rideri suspicatur Meinekii. certe Athenarum gloriae obtrectat.
qui loquentem interpellat, Cario aliquis videtur esse.

ΠΟ(Ι)ΗΤΗΣ

U. Koehler. I. A. I n. 972. fragmenta non exstant.

ΦΥΛΑΡΧΟΣ

Cf. quae ad Mnesim. 4, 7 et Sophili Φύλαρχον adnotavimus.

3

τρίτον δὲ πρὸς τούτοις τὸν σοφώτατον
Χαίριππον. οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
μέχρι ἂν διδῶ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς.
τοιοῦτ' ἔχει ταμιεῖον ὥσπερ οἰκίας.

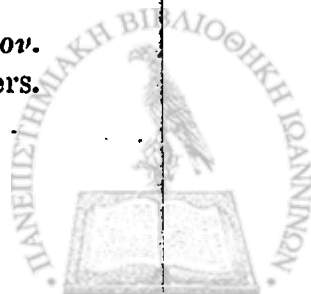
Athenaeus 10, 415e περὶ Χαίριππον φησὶ Φοινικίδης ἐν Φυλ-
άρχῳ οὕτως κτλ. 1. τὸ τρίτον Α. βορώτατον Mein. 2. Χαίριππου
et Χαίριππον Α. 3. καὶ λάθῃ Mein. Anal. Ath. 183. φθάσῃ Bruno
Keil. 4. τοσοῦτ' et ταμιεῖον ἐν τῇ κοιλίᾳ Mein. ibid. — Χαίρ-
ιππος metro firmatur Menand. 491. contra Aelian. V. h. 1, 27
ἀδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγυμέναι . . . καὶ Χάριππον.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

4

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ὑπομείναιμ' ἔτι,
Πυθιάς, ἔταιρειν. χαιρέτω· μὴ μοι λέγε·
ἀπέτυχον· οὐδὲν πρὸς ἐμέ· καταλῦσαι θέλω.
εὐθὺς ἐπιχειρήσασα φίλον ἔσχον τινὰ
5 στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
ἔλεγεν, ἐδείκνυ' ἅμα λέγων τὰ τραύματα,
εἰσέφερε δ' οὐδέν. δωρεὰν ἔφη τινὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' ἀεὶ
ἔλεγεν· διὰ ταύτην ἦν λέγω τὴν δωρεὰν
10 ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ κακοδαίμων δωρεάν.
ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ' ἄλλον τινά,
ίατρόν. οὗτος εἰσάγων πολλοὺς τινὰς
ἔτεμν', ἔκαε, πτωχὸς ἦν καὶ δῆμιος.
δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη.
15 ὁ μὲν διηγήμ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.
τρίτῳ συνέξενξ' ἢ τύχη με φιλοσόφῳ,
πῶρων' ἔχοντι καὶ τρίβωνα καὶ λόγον.
εἰς προῦπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν·
οὐδὲν ἐδίδου γάρ· εἴ τι δ' αἰτοίην, ἔφη
20 οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὰργύριον. ἔστω κακόν,
διὰ τοῦτο δός μοι, ῥῖψον· οὐκ ἐπέιδετο.

Stobaeus Floril. 6, 30 Φοινικίδου Α. 4. ἔσχον Damasc.] εἶχον.
6. ἐδείκνυ' Gaisf.] ἐδείκνυ. 8. λαμβάνειν] ἀναμένειν Madvig. Advers.

crit. I 718 'dicendum erat λήψεσθαι'. 9. λέγω] λέγει Nauck. ἔλεγε Mein. Stob. III lvi. 11. δ' add. Damasc. 12. πολλούς] χωλούς K. 17. λόγον] ῥύπον K. 18. ἦλθον] ἔλαθον Herwerd. Anal. crit. 43. 19. εἴ τι δ' αἰτοίην Cobet. N. l. 126] εἰ δέ τ' αἰτοίμην τάλαν αἰτῶ τι A. εἴ τι δ' αἰτοίμην Grotius. 'αἰτεῖν si quid aliud meretricium est, non αἰτεῖσθαι. Menand. 217, 3'. Cobet. ex A τάλαν, ἐπαιτεῖς; εἴτ' ἔφη Mein. Stob. III lvi. 'o bona, stiperem petis?' amatoris verba sunt.

2. Harpocrat. 132, 6 Πολέμων ἐν τοῖς Περὶ ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα πεντετηρίδος τίθεσθαι δούλη ἢ ἀπελευθέρῃ ἢ πόρνη ἢ αὐλητρίδι. cf. Athen. 13, 587c. commemorantur tamen et Nemeas et Isthmias meretrices. Athen. 13, 593f et 587c. praeterea cf. Athen. 13, 571d καλοῦσι . . . τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν ἔταιρεῖν. 3. οὐδὲν πρὸς ἐμέ 'non convenit mihi' (es ist nichts für mich, passt mir nicht). Macho Athen. 581c καταλελυκνίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν | οὐκέτι θ' ἔταιρεῖν ὑπομενούσης. Demosth. 33, 4 τὸ πλεῖν καταλέλυκα. 7. δωρεάν, sine Pension. v. 10 δωρεάν idem est quod προῖκα. 15. Polyb. 1, 14, 6 ἐξ ἱστορίας ἀναιρεθείσης τῆς ἀληθείας τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς ἀνωφελές γίνεται διήγημα. 'miles narrabat tantum modo quot homines interfecisset, medicus re vera interficiebat'. 18. προῦπτον, i. e. ἀναμφίλεκτον, ὁμολογούμενον.

5

Athenaeus 8, 345e Φοινικίδης δὲ τοὺς ἰχθυῖς παρατιθεῖς τοῖς τὰς συμβολὰς δεδωκόσι τὴν μὲν θάλασσαν ἔλεγε κοινὴν εἶναι, τοὺς δ' ἐν αὐτῇ ἰχθυῖς τῶν ὠνησαμένων. si haec ut videntur ad comicum pertinent, poeta coquum fecit qui symbolas non dedissent convivio excludentem. 'τοὺς ἰχθυῖς, ἔφη, | παρέθηκα τοῖς τὰς συμβολὰς δεδωκόσιν· | κοινὴ γὰρ ἡ θάλαττα (μὲν πᾶσιν βροτοῖς), | οἱ δ' ἰχθυῖς μόνοισι τοῖς ὠνουμένοις.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ

Meinek. I 482 sq.

ΑΝΑΒΛΕΪΩΝ

Plat. Phaedr. 243 b (Στησίχορος) ποιήσας . . τὴν κάλουμένην παλινοφθίαν παραχρημα ἀνέβλεψεν. cf. Arist. Plut. 95. 117. 126. 866. Herodot. 2, 111.

1

ἐγὼ μάγειρον λαμβάνων ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἐκάστου κακά.

ἀντερογολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχει
 ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦψον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
 5 πονηρόν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
 ἐπιθυμίας
 ἐνιά τε τῶν ἡδυσμάτων,
 κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός, προσκναυστικός,
 καπνὸν οὐ φέρων, πῦρ οὐ φέρων. ἐκ τοῦ πυρὸς
 εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον· ὧν εἰς οὐτοσὶ
 10 διὰ τῶν μαχαιρῶν τοῦ πυρὸς τ' ἐλήλυθεν.

Athenaeus 14, 661f Ποσειδίππος (sic A) ἐν Ἀναβλέποντι κτλ.

1. ἔν' ἐγὼ G. A. Hirschig. Ann. crit. 31. λαμβάνων Mein.] ἀνα-
 λαβὼν A. ἕνα λαβὼν Coraes. 2. καθ' ἕναστος Dobr. Adv. II 351.
 3. ἀντερογολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν Grot.] ἀντερογολαβοῦντος ἐλέγομεν A.
 fortasse τὰ τῶν μαγείρων πάνθ' ἃ καθ' ἑκάστου κακὰ (convicia)
 ἀντερογολαβοῦντος ἔλεγον, ὁ μὲν κτλ. ἔχοι Dobr. 4. κριτικὴν B]
 κρητικὴν A. τὸ add. Jacobs. Add. Ath. 346. ὁτιή στόμα Dobr. 5.
 γλῶτταν Dindf.] γλῶσσαν A. 6. post ἐπιθυμίας quaedam excidisse
 sensit Dindorf. ἐνιά τε] ἀνεῖτο Dobr. ἐμίαινε (coniunct. cum reliquis
 sine lacuna) Cobet. V. 1.² 188. 9. at requireretur μιαίνει vel μιαίνοι.
 ὡς ἐστὶ κατακεχρημένος, | ὁ δ' ὅτι ἀφειδής ἐστὶ τῶν ἡδ. supplet
 Mein. 7. κάτοξος Grot.] κατοξους A. 8. πῦρ οὐ Grot.] οὐ πῦρ
 οὐ A. φέρων δ' A. 10. εἰς τὸ πῦρ Grot.

1. 'cum conducerem in foro, ubi coquorum statio erat.' Mein.
 9. ad cultros ventum est, sc. pugna inter coquos exorta. 10. Zenob.
 3, 19 διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων
 καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων. Xen. Mem. 1, 3, 9 κὰν εἰς μαχαίρας
 κυβιστήσειε κὰν εἰς πῦρ ἄλλοιτο. ac διὰ πυρὸς βαδίζειν Arist. Lys.
 133. cf. Eupol. 162. Apostol. 6, 2. Ovid. Met. 8, 76 ire per
 ignes, per gladios ausim. 9. 10. hoc est: 'hunc unum qui in
 concertatione victor fuit mecum duco.'

ΑΠΟΚΛΕΙΟΜΕΝΗ

Puella ab amatore exclusa. U. Koehler. I. A. 975 II 15 ἐπὶ
 Τιμησιᾶ[νακτος π]αλαιᾷ Φιλόστρατο[ς Ἀποκλει]ομένει Ποσει[δίππου]
 'circa annum 180'. Koehler. p. 403. Strat. Anthol. Pal. 12, 193
 μνησθήσει τούτων, ὑπερήφανε, καὶ σὺ φιλήσεις, καὶ κωμωδήσεις τὴν
 ἀποκλειομένην (Mein.).

2

ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα· συμβαίνει δέ τι
 νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
 ἀστεῖον· οὐχ ἀλώσομ' ἐκφέρων κρέας.

Athenaeus 14, 659a *Ποσίδιππος* (sic A) *περὶ δούλων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένη φησὶν κτλ.* et 658f οὐδὲ γὰρ ἂν εὔροι τις ὑμῶν δούλον τινα μάγειρον ἐν κωμῳδίᾳ πλὴν παρὰ Ποσειδίπῳ (sic A) μόνῳ. — Casaubonus epularum tenuitatem dici putabat, ex quibus aliquid furto subducere operae pretium non esset. contra Meinek. 'quamdiu libera utebar condicione, si quid forte mecum auferrem, in furto fere a ianitore deprehensus sum: nunc cum totus in domini servitium concesserim, tutus et tranquillus furto meo me oblectabo'. de qua interpretatione in tanta eclogae exiguitate nequaquam constat.

3

ἐψητὸν ἀγοράζειν τινά

Athenaens 7, 301b ἐνικῶς (ἐψητός)...*Ποσειδίππος Ἀποκλειομένη κτλ.* cf. Nicostr. 13.

4

ὦ Λακιάδαι

Zenobius Milleri 1, 73 (Mélanges 357. 8) *Πλακιάδαι καὶ στέλαιον* (sic)· αὕτη εἴρηται ἐπὶ τῶν μοιχῶν... δῆμος δὲ ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς οἱ Πλακιάδαι (Λακ.)· κἀκεῖ ῥαφανῖδες μεγάλαι γίνονται· ταύταις δὲ χοῶνται κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν... εἰ δὲ μὴ παρεῖεν, στελαιο (sic) ἐκ τῆς δικέλλης· μέμνηται Ποσίδιππος ταύτης ἐν Ἀποκλειομένη. similia Posidippo non commemorato Suidas. cf. quae ad Philippidis *Luciadas* adnotantur. ὦ Λακιάδαι καὶ στείλαι Nauck. *Bullet. Petrop.* XIII 374 conl. Hesych. *στειλῆαν*· τὴν μακρὰν ῥάφανον (*Antiphan.* 121).

5

τηγανίζεσθαι

Pollux 10, 98 τὸ ῥῆμα... ἐστὶν ἐν Ἀποκλειομένη Ποσειδίππου.

ΑΡΣΙΝΟΗ

Plures fuerunt successorum Alexandri m. temporibus mulieres hoc nomine insignes, ex quibus unam significari consentaneum est.

6

βοῦς ἑβδομος

μέμνηται τῆς παρουσίας... Ποσίδιππος ἐν Ἀρσινόῃ. Zenobius Milleri 1, 71 (Mélanges 357). Euthycl. 2. Philem. 86.

ΓΑΛΑΤΗΣ

Cf. quae ad Apollodori *Galatas* adnotantur et Meinek. I 483.

Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

22

7

κόρακι κλήεθ' ἢ θύρα.

Pollux 7, 111 ἦν Ὅμηρος εἶρηκε κορώνην οἱ δὲ νῦν κόρακα, οὕτως ὠνόμασε καὶ Ποσειδιππος ἐν Γαλάτῃ εἰπὼν κτλ. ἔστι μὲν οὖν οὐ κεκοιμένη τοῖς νέοις ἢ φωνή, ληπτέον δὲ καὶ τὰ σπάνια, εἰ μὴ παρ' ἄλλων εἶη χρηστέα (sic Bekker.). κλείεθ' ἢ θύρα Bekker.] κλείεται θύρα A. κλύε τὰς θυρίδας Falck. et 10, 22 τὰ περὶ τὰς θύρας ρητέον, μογλοὶ... καὶ κορῶναι καὶ κόρακες. Ποσειδιππος γοῦν ἐν Γαλάτῃ φησὶν· κόρακι κρούεθ' ἢ θύρα. ubi κλείεθ' ἢ θύρα Falckenb.

8

Pollux 4, 175 ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμωδούντων τῶν νέων, οἶον... Ποσειδιππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσιν. cf. Philem. 78.

ΔΗΜΟΤΑΙ

9

νεανισκεύεται

... Ποσειδιππος Δημόταις. Photius et Suidas. cf. Eupol. 29. 109. Amphid. 19.

ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ

Bekker. Anecd. 253, 22 ἐπίσταθμοι· οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι, οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπηκόους πόλεις... οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοιοῦτους ἄρμοστὰς ἐκάλουν. similiter Etym. m. 364, 37. Harpocr. ἐπίσταθμος· Ἰσοκράτης Πανηγυρικῶ (4, 162) Ἐκάτομνος (Ἐκατόμνω) ὁ Καρίας ἐπίσταθμος, ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. fuit Epistathmos etiam Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 41.

10

σκηνάς, ὄχους,
ρίσκους, ἀορτάς, τάχανα, λαμπήνας, ὄνους.

Pollux 10, 139 αἱ δὲ ἀορταὶ εἶρηνται ἐν Ποσειδίππου Ἐπιστάθμῳ κτλ. 2. λάχανα Iungerm. et Tourpius III 235 conl. Hesych. λάχανα· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται, quae vox admodum dubia est. πλόχανα Ruhnken. λάσανα Mein. cf. Antiphan. 130. Diphil. 40. Menand. 29. 331.

ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ

11

υἶδον τρέφει πᾶς κἂν πένης τις ὦν τύχη,
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι κἂν ἢ πλούσιος.

Stobaeus Floril. 77, 7 Ποσειδίππου Ἐρμαφροδίτου Α. 2. δ' om. B. ἐκτίθησι] ἐκδίδωσι Nauck. Mélanges gréco-rom. V 244, conl. Anaxandr. 78. sed fortasse est comica veritatis superlatio.

ΕΦΕΣΙΑ

Ephesia fuit etiam Antiphanis, *Ephesius* Menandri.

12

Φρόνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη
πολὺ τῶν ἐταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τὸν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας.
βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας
ὅ τὴν ἡλιαίαν εἶλε περὶ τοῦ σώματος,
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἓνα δεξιουμένη
μετὰ δακρῶν διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

Athenaeus 13, 591 e Ποσίδιππος (sic A) ὁ κωμικὸς ἐν Ἐφεσίᾳ
τάδε φησὶν περὶ αὐτῆς (Φρόνης) κτλ. 1. πρὸ ἡμῶν] περισημῶν
Jacobs. Add. Ath. 318. πρὸ γ' ἡμῶν Dobr. Adv. II 346. 3. εἶ
Casaubonus] εἶη A. 4. βίους] fortasse νέους. nam non prorsus
conveniunt Alexid. 116, 6. 11. Menand. 855. Nicol. 1, 13. 5.
εἶλε] εἶχε Schweigh. εἰς ἡλ. ἦλθε Dobr. εἶδε ante Cobetum N. 1.
127 Bothius. cf. Arist. Ach. 613. at quid est τὴν ἡλιαίαν εἶδε
περὶ τοῦ σ.? scribendum est εἶλε χάριτι σώματος.

de causa Phrynes et defensione Hyperidis cf. Athen. 13, 590 de.

ΚΩΔΩΝ

Fortasse Κώδων. Mein. I 483. cf. quae ad Ephippi *Cydonem*
adnotavimus. si Κώδων titulus fuit, fabulae argumentum ex illo
more petitum esse crediderim, de quo cf. interpretes Arist. Av.
842. 1160.

13

τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον

Pollux 9, 28 εἴρηται τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδίππου Κώδωνι κτλ.

ΛΟΚΡΙΔΕΣ

Cf. quae ad Anaxandridis *Locrides* adnotavimus.

14

ᾧρα περαίνειν· ἐγγέλεια, καράβους,
κόγχας, ἐχίνους προσφάτους, μηκῶνια,
πίνας, τραχήλους, μύας.

Athenaeus 3, 87f οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. μνημονεύει δ' αὐτῶν Ποσίδιππος (sic A) ἐν Λοκρίσιν οὕτως κτλ. Photius τράχηλοι τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτως Ποσίδιππος. Etym. m. 764, 47 ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ τράχηλον εὖρον σημαίνει τῶν θαλασσίων πορφυρῶν (sic). οὕτω Ποσίδιππος. — 1. post περαινειν interpunxit Herwerd. Stud. crit. 92. 3. ἐγγέλια Porson.] ἐγγέλια A. 3. πίνας A] πίννας. μύας] μῦς K.

'tempus est verbis meis finem imponere: (emi) ἐγγέλια κτλ.' 2. Athen. 3, 87e αἱ μήκωνες (τῶν κηρύκων) πρὸς μὲν τὰς τῶν στομάχων εὐτονίας οὐκ εὐθετοῦσι, πρὸς δὲ τὴν τῆς κοιλίας ἀσθένειαν χρήσιμοι. et 7, 316d ὁ μήκων (τοῦ πουλύποδος) κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἰονεὶ κύστις. 3. Herodian. I 256, 6 τὰ εἰς ἵνα δισύλλαβα βαρύνεται, πῖνα ἐπὶ τοῦ ὀστρέου κτλ. II 455, 5 τὰ εἰς ἵνα ἀποστρέφεται τὴν εἰ δίφθογγον ... πῖνα ἐπὶ τοῦ θαλασσίου διὰ τοῦ ι. cf. 570, 1. τραχήλους non proprium piscium genus esse, sed quia per se coquerentur seorsim nominasse Posidippum monuit, Salmas. Exerc. Plin. 792. cf. Archedic. 3, 4 et quae ad Eubul. 66, 3 adnotantur.

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

Vel *Μεταφερόμενος*, quo titulo significari potest philosophus ut Dionysius ὁ *Μεταθέμενος* (Athen. 7, 281 d. 10, 437e. Diog. L. 7, 23) ab altera disciplina ad alteram transiens. sic μεταφέρειν Xenarch. 7, 2. cui significationi optime convenit fr. 15.

15

ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα
εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

Diogenes Laert. 7, 27 (Ζήνων) καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐχώρησεν· ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ 'τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.' ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππος *Μεταφερομένοις* κτλ.

16

κυβίων

μνημονεύει Ποσίδιππος (sic A) ἐν *Μεταφερομένῳ*. Athenaeus 3, 118b. cf. Alexid. 15, 9.

17

Κύπριον

τὸ τάρριον. Ποσίδιππος (sic cod. cf. Bekker. adn. ad 93, 19) *Μεταφερομένοις*. Bekker. Anecd. 102, 32. *Cyprium salsamentum* et

cybia Meinekius arbitratur inter cibos memorata fuisse, quibus adulescens fragmenti 15 se ingurgitaverit: coniectura prorsus incerta.

ΜΤΡΜΗΞ

Viri nomen esse existimat Meinekius I 483. heros *Myrmex* est Harpocrat. 126, 6 atque Hesych. et Phot. *Μύρμηκος άτραπούς*.

18

ἄν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὐχεται τυχεῖν
τῆς εὐθανασίας κρείττον οὐδὲν εὐχεται.

Stobaeus Floril. 118, 17 *Ποσειδίππου* (sic) ἐκ *Μύρμηκος* A. 2. *εὐθανασίας* A] *άθανασίας* cf. Cobet. N. l. 127. — nihil dicit melius hominibus exoptari posse quam mortis felicitatem.

19

οὕτω τι πολύπουν ἐστὶν ἢ λύπη κακόν.

Stobaeus Floril. 99, 29 *Ποσιδίππου* (sic) ἐκ *Μύρμηκος* A. τι] *τοι* A. *πολύχουν* Tourp. *πολύπονον* Mein. Stob. III XL. *ποικίλον* Naber. Mnem. nov. VIII 431. desperat G. A. Hirschig. Ann. crit. 31. fortasse *πολύχρουν*, non uno colore est, sed variis modis exprimitur.

ΟΜΟΙΟΙ

Cf. quae ad Antiphauis *Όμοίους* adnotantur.

20

ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν, ἢ δ' ἡμέρα
ἀεὶ τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Stobaeus Floril. 99, 30 *Ποσιδίππου* ἐξ *Όμοίων* A. Eurip. fr. 939 N. *ἀεὶ τι καινὸν ἡμέρα παιδεύεται*.

ΠΑΙΔΙΟΝ

21

τὸ ἐφθοπώλιον

εἴρηται . . . παρὰ *Ποσειδίππου* ἐν *Παιδίῳ*. Athenaeus 3, 94 c.

ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

22

ὁ μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἐόρακεν κακόν·
τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

Athenaeus 4, 154f ὁ κωμωδιοποιὸς Ποσειδίππος (sic A) ἐν Πορνοβοσκῶ φησιν κτλ. 1. ἐόρακεν A. Mantinenses id genus certaminis invenisse et Casandrum in funere parentum gladiatorum pugnam edidisse narrat 154d. 155a.

ΣΤΥΝΤΡΟΦΟΙ

23

ἐβάδιζες ἔξω τῶν πυλῶν μάγειρος ὢν;

B. ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων ἄδειπνος ἦν.

A. πότερ' οὖν ἀφείσαι; B. κατ' ἀγορὰν ἐργάζομαι· ἐπρίατο γὰρ τις ὁμοτεχνὸς με γνώριμος.

Athenaeus 14, 659c Ποσειδίππος (A) περὶ δούλων μαγείρων . . . Συντρόφοις κτλ. 2. γὰρ ἂν μένων Dindf.] παρμένων A. 3. πότερ' Dobr. Adv. II 350] πότερον A. ἀφείσαι Dobr.] ἀφείσεα A. 4. ἐπρίατο A.

3. 'num igitur manu missus es? — minime: emit me quidam eorum qui apud forum profitentur. nempe quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat'. Dobr.

24

ἐνδοθι προνομεύειν ὄρμενα

Photius ὄρμενα· τὰ τῆς κράμβης. Ποσειδίππος Συντρόφοις κτλ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὔρομεν. cf. Nicostr. 34. Thomas Mag. 275, 7 οὐχ εὔρίσκειται οὔτε τὸ προνομεύειν οὔτε ἡ προνομεία παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ληΐζεσθαι . . . καὶ καταδρομή. Moer. 206, 25 προνομεύειν τὸ κατατρέχειν καὶ κατασύρειν. ecloga mihi quidem obscura.

ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ

25

ἐθισμός

ἀντὶ τοῦ ἔθους. Ποσειδίππος (sic cod.) Φιλοπάτορι. Bekker. Anecd. 93, 19. cf. Lobeck. Phryn. 511.

ΧΟΡΕΤΟΥΣΑΙ

26

μαθητὰ Λεύκων οἱ τε συνδιάκονοι
ὁμεις· ἅπας γὰρ ἐστὶν οἰκείος τόπος
ὕπερ τέχνης λαλεῖν τι· τῶν ἡδυσμάτων
πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ

- 5 ἀλαξονεία· τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν
 ὄψει σχεδόν τι τοῦθ' ἡγούμενον.
 ξεναγὸς οὗτος, ὅστις ἂν θώρακ' ἔχη
 φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,
 ἐφάνη Βριάρεως, ἂν τύχη δ' ἐστὶν λαγῶς.
- 10 ὁ μάγειρος ἂν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων
 πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίη,
 κυμινοπρίστας πάντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
 ἐπιτηξ' ἕκαστος εὐθύς. ἂν δ' ἀληθινὸν
 σαυτὸν παραβάλλης, καὶ προσεκδαρεῖς ἄπει.
- 15 ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τῷ κενῷ χώραν δίδου.
 καὶ τὰ στόματα γίνωσκε τῶν κεκλημένων·
 ὥσπερ γὰρ εἰς τὰμπόρια, τῆς τέχνης πέρας
 τοῦτ' ἐστὶν, ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.
 διακονοῦμεν νῦν γάμους. τὸ θυμὰ βοῦς,
- 20 ὁ διδοὺς ἐπιφανῆς, ἐπιφανῆς ὁ λαμβάνων.
 τούτων γυναιῖκες ἰέρειαι τῇ θεᾷ θεοί,
 κορύβαντες, αὐλοί, παννυχίδες, ἀναστροφή·
 ἰππόδρομος οὗτος ἐστὶ σοι μαγειρικῆς.
 μέμνησο καὶ σὺ τοῦτο.

Athenaeus 9, 376e Ποσειδίππος (sic A) ἐν Χορευούσαις· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τοὺς μαθητὰς τάδε κτλ. v. 12 Eustathius 1828, 6 φειδωλὸς . . . καὶ κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός. v. 1—7 med. et 19—24 om. C. 3. λαλεῖν L] ἄλλειν A. 5. ἀλαξονείαι et καθόλου A. 6. ὄψει σχεδόν τι πάντα Porson. ὄψεις δ' ἔχοντι A. πάντα dubium videtur. 7. οἶον ξ. οὗτος, ἂν θ. ἔχη vel ξ. οὗτος, ἠνίκ' ἂν Mein. fortasse ξ. οὗτος ἀντίκ', ἂν κτλ. cf. Arist. Av. 166 cum eis quae adnotavi. 9. ἂν τύχη] ἐν μάχῃ K. cf. Arist. Pac. 1190. 10. ἂν Dindf.] ἔαν AC. 12. καλῶν Grot. Excerpt. 817] καλῶς. 13. ἐπιτηξ' Casaub.] ἐπιτηξ' A. ἔπειτ' ἤξεν C. ἕκαστος εὐθύς om. C. ἂν Dindf.] ἔαν AC. 14. παραβάλης C. προσεκδαρεῖς Δ] πρὸς ἐκδαρεῖς Dindf. 16. στόματα Casaub.] στόμια A. 18. ἂν εὖ C] ἄνευ A. 21. γυναιῖκές εἰς Erfurdt. Obs. 441. τῇ θεᾷ θεοί] τῇ θεῷ Grot. cf. Cobet. N. 1. 26. 7. γυν. ἰέρειαι Θεᾷ, Θεῷ Wilam. ap. Kaibel. conl. Dittenb. Syll. inser. 13, 39. 23. μοι Mein. Anal. Ath. 165. 24. τοῦτο, non τουτί, A.

6. cf. Sosipat. 47. 7. Hesych. ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος. *dux mercennariorum*. cf. quae ad Menandri Ξενολόγον adnotantur. 9. Βριάρεως, cf. Timocl. 12, 4. Plaut. Poen. 5, 5, 41. 12. λιμούς, 'famelicus' Mein. 13. ἀληθινὸν coquum dicit qui sine

pompa et iactatione quod opus est facit. attamen scribendum videtur ἀπλήγιον. cf. Eupol. 22. 14. cf. Arist. Vesp. 450. παραβάλλης, ὥσπερ εἰς κίνδυνον. 17. 'nam pláne extrema nóstrae est artis línea, quasi circa portum récta in os incúrrere'. Grot. ἐμπόριον est locus mercaturae idoneus, idem Romanorum *emporium* (Coraes). στόμα ἐμπορίου quoque dicitur i. e. ostium portus. 20. ὁ διδούς *socer*, ὁ λαμβάνων *gener*. 22. κορύβαντες, i. e. temulenti *comissatores*. 'ἀναστροφή idem est ac *circulus* apud Romanos, *conversazione* apud Italos. Neograeci *συναναστροφή*'. Coraes. 23. ἰππόδρομος iam apud Hom. Il. 23, 330. hic in translatione ut παλαίστρα.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

27

ιδιώτης μέγας

αὐτοῖς ὁ Σεύθης. οἶσθα δ', ᾧ βέλτισθ', ὅτι
ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διαφέρειν οὐδὲν δοκεῖ.
οἱ πολέμιοι πάρεισιν· ὁ βαθὺς τῇ φύσει
5 στρατηγὸς ἔστηκεν, τὸ προᾶγμ' ἐδέξατο.
πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος.
κινεῖ γὰρ ἀθρόος οὗτος· εἰσελήλυθεν
ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προηλπικῶς
τὸ δεῖπνον, ὀρμῆς μεστός, ἐκκελυμένος,
10 τηρῶν πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἶσει τις. νόει
ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην.

Athenaeus 9, 377 b καὶ περὶ ἑτέρου μαγεῖρον, ὄνομα δ' ἐστὶ Σεύθης, ὁ αὐτὸς φησιν ποιητῆς (Ποσειδίππος) οὕτως κτλ. 2. σευθήθης A. δ' add. Grotius. οἶσθας Pierson. Moer. 283. 3. οὐδὲν P] οὐδὲν A. 5. ἔστηκεν καὶ A. ἔστηκε C. καὶ del. (vel ἔστη καὶ) Casaub. 7. κινεῖ Grot.] πίνει AC. 8. προηλπικῶς C] προσηλπικῶς A. 9. ἐκκελυμένος Mein. probabilius ἐκκεκαυμένος Cobet. N. l. 5. 10. ὁπότε κατὰ χειρὸς Cobet. tribrachum cum anapaesto poetam coniunxisse non credo. 11. fortasse τοσοῦτου. ῥαχίαν Schweigh.] ῥακίαν A.

1. quid hic sit ιδιώτης nescio. 5. ἐδέξατο, ut imperator impetum hostium. 7. κινεῖν ut Romani *monere* exercitum dicunt posteriores. cf. Polyb. 2, 54 (Mein.). 11. Eustath. 1540, 27 τὸν τόπον ᾧ προσαρᾶττει τὸ κῦμα ῥαχίαν λέγουσιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὑρηται λεξικῷ. cf. Poll. 1, 109. Phot. ῥαχίαν. Plut. Mor. 789 d ῥαχίαν ἐν δήμῳ καὶ ψόφον. 791a τὴν ῥαχίαν καὶ τὸν ψόφον ἀφεικῶς. proverbium fuit ῥαχίας λαλίστερος. Diogenian. 7, 99. Gregor. Cypr. 3, 58. Apostol. 15, 21.

28

Ἑλλάς μὲν ἐστὶ μία, πόλεις δὲ πλείονες·
 σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς
 αὐτοῦ τινές, οἱ δ' Ἑλληνες ἑλληνίζομεν.
 τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν
 5 τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

[Dicaearchus] 3, 7 in C. Mueller. Geogr. min. I 109 ὅτι δὲ πᾶσα ἦν κατηριδμήμεθα Ἑλλάς ἐστὶ, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητῆς Ποσειδίππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶν Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως κτλ. πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ τοὺς Θετταλοὺς, Ἑλληνας ἀπογόνους ὄντας, ἑλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. 3. αὐτοῦ τιν' Salmas. fortasse αὐτίτιν, ut αὐτίτην οἶνον dicebant τὸν ἐπιχώριον.

Atticus aliquis Thessalum parum attice loquentem reprehenderit. respondet Thessalus, ut Attici ἀττικίζειν debeant, ita ceteris Graecis sua cuique lingua uti licere. 5. τὴν εὐτραπελίαν, conloquii facilitatem.

29

ναοὶ δὲ εἰσὶ καὶ στοά, καὶ τοῦνομα,
 καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράβου κλέος,
 τὸ πολὺ μὲν ἀκτῆ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.

[Dicaearchus] 1, 11 in C. Mueller. Geogr. min. I 102 ἡ δὲ πόλις (Πλαταιαί) κατὰ τὸν κωμωδιῶν ποιητὴν Ποσειδίππον κτλ. 1. νεῶ Mein. 2. Σαράβου Mein.] Σηράμβου. 3. Ἐλευθερίοις I. Voss. Scylac. 9] ἑλευθέροις.

anno ante Leuctricam pugnam tertio ἡ πόλις (Πλαταιαί) ὑπὸ τῶν Θεβαίων καθηρέθη πλὴν τὰ ἱερά. Paus. 9, 1, 18. 1. Pausanias 9, 2 Iunonis, 4 Minervae Cererisque templa commemorat. 2. Σάραμβος ὁ κάπηλος est Plat. Gorg. 518b (cum Thearione Aristoph. fr. 1 et Milhæco coniunctus), οἶνον θαυμαστὸν παρασκευάζων. 'propter Posidippi testimonium hominem Plataeas patriam habuisse conicias'. Mein. V 115. O. Muellerus Aegin. 77 Aeginetam fecerat. Σάραμβον plerique dicunt, sed Σάραβον verum nomen esse docet Achaeus Athen. 4, 173d Σαράβικῶν κοπίδων συνομώνυμε. Poll. 7, 193 Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὀνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνουργία. 3. 'festis Eleutheriorum diebus Plataea urbs est, i. e. hominum multitudine frequens'. de Eleutheriis in memoriam victoriae Plataeensis quinto quoque anno celebratis cf. Paus. 9, 2, 4 (6). Strab. 9, 412. — ἀκτῆ oppidum procul a mari situm, monte Cithaerone interiacente, dici nullo modo poterat. neque vero Cic.

Att. 1, 18 ad defendendam vocem quicquam valet. fortasse ἀργή (γῆ), de qua forma Aristoteli et posterioribus usitata cf. Lobeck. Phryn. 105.

30

οὐδείς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν
ἄνθρωπος ὢν, οὐδὲ μέχρι τοῦ τέλους πάλιν
ἔμεινεν εὐτυχῶν.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 13 Ποσειδίππος κτλ. Maximus Conf. 28, 68 p. 614 extr. Combefis. et omisso auctoris nomine Stobaeus Floril. 99, 14. ἄνθρωπος ὢν οὐδείς ἄλυπος — διήγαγεν, οὐδὲ μέχρι τέλους ἔμ. εὐτ. Stob., sed ἄνθρωπος ὢν post διήγ. Trinc. ἄλυπος — οὐδ' ἄχρι τέλ. et om. πάλιν Max. ἄχρι etiam Clem. 2. οὐδείς δὲ μέχρι τέλους Grot. οὐδ' εἴ γε μέχρι τέλους Gaisf. nos secuti sumus Meinekium. 3. εὐτυχῶν V. εὐτυχῶν LClem. ἀτυχῶν recte ut videtur Potler.

31

τὴν χλαυίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμὲ
προσηγόρευον· οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

Stobaeus Floril. 14 (περὶ κολακείας), 1 Ποσειδίππου (sic) A. i. e. antehac, ubi splendida veste indutus prodibam, omnes me appellabant, nunc nemo: itaque non me, sed vestem adloquebantur.

32

διὰ τὴν τέχνην μὲν γνωρίζουσ ἐκτησάμην
πολλούς, διὰ τὸν τρόπον δὲ τοὺς πλείστους φίλους.

Stobaeus Floril. 37 (περὶ χρηστότητος), 14 Ποσειδίππου A. Maxim. Conf. 57, 114 p. 665 Combefis. 1. διὰ τὴν τέχνην Stob.] τέχνη Max. 'poterat homo koupeús εἶναι τὴν τέχνην et hinc γνωρίζουσ per multos habere'. Cobet. N. l. 74. vel coquus, ut H. Iacobi V cccxx. itaque perperam τύχην Mein. in Stob.

33

οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ φρονεῖν·
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 24 Wachsm. Ποσειδίππου (Ποσειδίππου) L. 1. φρονεῖν Cobet. N. l. 90] ποιεῖν. 2. λέγοντες εὖ L.

34

διψηρός, ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος.

Athenaeus 1, 32b *μυρίνης δὲ οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίπῳ κτλ. δίψης ἀρωγὸς* Herwerd. Nov. add. crit. 45. 6, minime 'ingeniose', ut iudicabat Mein. Anal. Ath. 16, quamquam Antiphan. 150 *δίψους ἀρωγόν. ἄποτος Coraes. μυρίνης Pors.] μυρίνης.* cf. Diphil. 17, 10. scribendum videtur *λιψουρὸς ἀτόπως* conl. Aesch. Choeph. 756. 'urinam ciet'.

35

Harporation 98, 8 *τὴν πενιχρὰν κόρην . . θῆσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀτικοί. ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἐγγιστα γένους τὰς θῆσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ ἐ μνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσειδίππος πού ὁ κωμικός φησιν.*

36

προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ

ἀντὶ τοῦ ἡλλοτριώσατο. οὕτως Ποσειδίππος. Photius et Suidas. *προσέκοψεν* Phot. *προσέκοψε τὸν ἀνθρώπῳ* Mein. i. e. *succensuit.* cf. Wesseling. Diod. 1, 71 et exempla ab eodem ad 13, 80 congesta. Alexid. 81.

37

τὸ τῆς ἐλαίας δένδρον

παρὰ Ποσειδίπῳ. Cramer. Anecd. Ox. II 277. scr. *ἐλάας.*

38

ὀνυχιστήρια λεπτά

παρὰ Ποσειδίπῳ. Pollux 10, 140. est *μαχαιρῶν* genus. *παρὰ* add. Bekker.

39

ἄθετος

ὁ ἀπολήτος. οὕτω Ποσειδίππος. Bekker. Anecd. 350, 21. *ποσίδ.* cod. — *ambiguam habet explicationem.*

40

αὐθέκαστος

Ποσειδίππος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. Bekker. Anecd. 462, 32. cf. Philém. 89, 7.

41

ἡ ἐπηλις

ἔστι παρὰ Ποσειδίπῳ. Bekker. Anecd. 424, 26. Suidas *ἀπηλιώτης· ὁ ἄνεμος . . καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἐπηλις ἔστι*

παρὰ Ποσειδίππῳ. Eustath. 1562, 38 ἔπηλις ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία (*Sommersprossen*). discernenda haec ἔπηλις ab altera quae significat τὸ πῶμα τῆς λάρνακος. Herodian. I 91, 9. — cf. Lobeck. Soph. Ai. 805.

42

ἐπίχαρμα

Pollux 3, 101 τὸ παρὰ Ποσειδίππῳ ἐπίχαρμα μοχθηρόν. cf. Theocrit. 2, 20.

43

κακοπρόσωπος

Ποσειδίππος. Bekker. Anecd. 194, 19. ποσίδ. cod. cf. Bekker. adn. ad 93, 19.

44

κύφωνες

ἱμάτια γυναικεῖα ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσειδίππος. Photius. Hesych. κύφων. . . ἔστι καὶ χιτῶνος εἶδος.

Menacchmos Plauti et *Aululariam* O. Ribbeckius Alazon. 25 n. 1, quod *servi coqui* in eis inveniuntur, ex Posidippi comoediis expressas esse arbitratur conl. Athen. 14, 658f οὐ γὰρ ἂν εὐροι τις δοῦλόν τινα μάγειρον πλὴν παρὰ Ποσειδίππῳ μόνῳ.

Δ Α Μ Ο Ξ Ε Ν Ο Σ

Meinek. I 484. 5.

ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. cognominis Menandri fabula.

1

εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἤκει φέρων
ὁ παῖς. Β. τί δ' ἔστι τοῦτο, πρὸς θεῶν; Α. ῥυτὸν
δίχρουνον, ἠλίκον τι τρεῖς χωρεῖν χόας,
Ἄλκωνος ἔργον. προῦπιεν δέ μοι ποτε
5 ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος.

Athenaenus 11, 468f ἐλέφας· οὕτως ἐκαλεῖτο ποτήριόν τι, ὡς Δαμόξενός φησιν ἐν Αὐτὸν πενθοῦντι κτλ. Eustathius 1286, 29 κεῖται οὐδετέρως (τὸ ῥυτὸν) ἐν τῷ ἐλέφας ἐστὶ ῥυτὸν δίχρουνον τρεῖς χωροῦν χόας. Hesychius ἐλέφαντα . . . καὶ ῥυτὸν, τρεῖς χόας

χωροῦν. 1. ἤξει Mein. Anal. Ath. 216. 3. χωρεῖν Coraes] χωροῦν.

cf. Epinic. 2. — 4. *Alcon artifex clarissimus*. Ovid. Met. 13, 683 sq. προῦπιεν, *donavit*. cf. Stephan. com. 1. 5. Steph. Byz. Κύψελα· φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων . . ἔστι καὶ Κ. πόλις Θράκης πλησίον τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ. cf. Plin. N. h. 4, 43. de *Adaco*, quem adparet hic non vivum commemorari, cf. Antiphan. 303 et Heraclid. com. II 435. Mein. I 485. — conloquuntur miles gloriosus et puella. scaenam *Truculenti* 2, 6 contulit O. Ribbeck. Alaz. 81.

ΣΤΝΤΡΟΦΟΙ

2

- I Ἐπικούρου δέ με
 ὄρας μαθητὴν ὄντα τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ
 ἐν δὺ ἔτεσιν καὶ μηνὶν οὐχ ὄλοις δέκα . .
 * τάλαντ' ἐγὼ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα.
 5 B. τοῦτο δὲ τί ἐστίν; εἰπέ μοι. A. καθήγισα.
- III μάγειρος ἦν κάκεινος, ᾧ γῆ καὶ θεοί.
 B. ποῖος μάγειρος; A. ἡ φύσις πάσης τέχνης
 ἀρχέγονόν ἐστ'. B. ἀρχέγονον, ᾧλιτήριε;
 A. οὐκ ἐστίν οὐδὲν τοῦ πονεῖν σοφώτερον,
 10 πᾶν εὐχερές τε πρᾶγμα τοῦ λόγου τριβῆν
 ἔχοντι τούτου· πολλὰ γὰρ συμβάλλεται.
 διόπερ μάγειρον ὅταν ἴδῃς ἀγράμματον
 μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα,
 μᾶλλον δὲ κατέχοντα [καταγέλα ὡς κενοῦ]
 15 καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μινθώσας ἄφες
 ὡς ἐκ διατριβῆς. τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι,
 τίς ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ᾧ βέλτιστε σύ,
 γλανκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει, πάλιν
 ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος συνειδέναι
 20 ἰχθὺς ὑπὸ τροπᾶς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος.
 αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἱ τε κινήσεις κακὸν
 ἠλίβατόν ἐστ' ἀνθρώποις ἀλλοιώματα
 ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι, μακθάνεις; τὸ δὲ
 ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.
 25 τίς παρακολουθεῖ δ' αὐτά; τοιγαροῦν στρόφοι
 καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν κεκλημένον

- ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. παρὰ δ' ἔμοι τρέφει
τὸ προσφερόμενον βρωμα, καὶ λεπτύνεται
ὀρθῶς τε διαπνεῖ. τοιγαροῦν εἰς τοὺς πόρους
30 ὁ χυμὸς ὀμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.
χυμὸς, λέγει Δημόκριτος, οὐδὲν πρᾶγμα τὰ
γινόμενα ποιεῖ τὸν φαρόντ' ἀρθριτικόν.
B. καὶ τῆς ἰατρικῆς τι μετέχειν μοι δοκεῖς.
A. καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. ἢ δ' ἀπειρία
35 τῶν νῦν μαγείρων κατανόει, πρὸς τῶν θεῶν,
οἷα ἔστιν. ἄλμην ὅταν ἰδῆς ἐξ ἰχθύων
ὑπεναντίων αὐτοῖσι ποιοῦντας μίαν
καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντας εἰς ταύτην, λαβῶν
ἕκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπαρδέτω.
40 B. ὥς μοι κέχρησαι. A. τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι,
τῆς ἰδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης
καὶ συμπλεκομένης οὐχὶ συμφώνους ἀφάς;
V τὸ ταῦτα διορᾶν ἔστιν ἐμψύχου τέχνης,
οὐ τὸ διανίξιν λοπάδας οὐδ' ὕξιν καπνοῦ.
45 ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι.
B. ἀλλὰ τί; A. θεωρῶ πλησίον καθήμενος,
πονοῦσιν ἕτεροι δ', οἷς λέγω τὰς αἰτίας
καὶ τὰποβαῖνον· ὁξὺ τὸ περίκομ', ἄνες.
VII B. ἀρμονικὸς εἶ μάγειρος. A. ἐπίτεινον τὸ πῦρ.
50 ὀμαλιζέτω τοῖς τάχεσιν· ἢ πρώτη λοπάς
ξεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. νοεῖς
τὸν τύπον; B. Ἄπολλον, μέγα τι φαίνεθ' ἢ τέχνη.
A. εἴτ' οὐδὲν εἰκῆ παρατίθημι, μανθάνεις;
βρωμ', ἀλλὰ μείξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.
III 55 B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἅ διὰ τεττάρων ἔχει
κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν.
ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα
καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθύς οἰκείως πλέκω·
VI ἐνίот' ἐφεστῶς παρακελεύομαι· πόθεν
60 ἄπει; τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ὄρα,
διάφωνον ἔλκεις· οὐχ ὑπερβήσει σοφόν;
II Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν,
ἔμασᾶτ' ἐπιμελῶς, εἶδε τὰγαθὸν μόνος

ἐκεῖνος οἶόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ
 65 ζητοῦσι συνεχῶς οἶόν ἐστ' οὐκ εἰδότες.
 οὐκοῦν ὃ γ' οὐκ ἔχουσιν, ἀγνοοῦσι δέ,
 οὐδ' ἂν ἐτέρω δοίησαν. Β. οὕτω συνδοκεῖ.

VIII ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά. δῆλα δὴ πάλαι.

Athenaeus 3, 101. 2 (Ἀρχέστρατος) ἐσθίειν παρακελεύεται τὰ καὶ τὰ, οὐδὲν ἀποδέων τοῦ παρὰ Δαμοξένω τῷ κωμωδιοποιῷ μαγείρου, ὃς ἐν Συντρόφοις φησὶν κτλ. v. 21 sq. Eustathius 1623, 8 (indic. Nauck.) ἠλίβατον· χρῆσις αὐτοῦ γνωμικὴ (κωμικὴ) ἐν τῷ αἰ μεταβολαὶ γὰρ αἶ τε κινήσεις κακὸν ἠλίβατον· ἔντ' (ut C) ἀνθρώποις ἀλλοιώματα ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν.

4. ἐγὼ τοι Both. 5. καθήγισα G. Herm. Drac. praef. xxv] καθήγησα A. 6. ὦ γῆ καὶ θεοί G. A. Hirschig. Ann. crit. 32, alteri personae tribuens] οὐκ ἤιδει θεοί A. 8. B. add. Cobet. N. I. 24. 9. οὐθὲν A. τοῦ πινοεῖν Reisig. Coniect. 31. τοῦ φρονεῖν Emper. οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἐν νοεῖν σ. *'nihil sapientius cogitari potest'* Herwerd. Anal. crit. 32. 3. 10. πᾶν εὐχερὲς τε K.] ἦν τ' εὐχερὲς τὸ A. πᾶν τ' εὐχερὲς τὸ Reisig. 14. del. G. Herm. Drac. praef.: sententiam mutavit El. doct. m. 135. atque eici vetat Hanov. Exerc. crit. 145, desperans sane de emendatione. κατέχονθ' ὡς κενού σὺ καταγέλα Jacobs. Add. Ath. 68. secutus sum Kaibelium. v. 15—18 et 31. 32. 57—61. 63—68 om. C. 15. μινθώσας ἄφες G. Herm.] μισθώσα σαφὲς A. μισθώσας ἄφες Grot. Excerpt. 701. ἄφες· ὡς ἐκ διατριβῆς τοῦτο Schweigh. ἄφες ἐκ τῆς διατριβῆς K. 17. πρῶτον D] πρῶτος A. 19. Πλειάδων 'scripta lectio' Casaub. DP. πλειάδος A. uterque numerus in usu fuit. σάφ' εἰδέναί Herwerd. Mnem. nov. III 299. σοι σκενάσαι K. nam (συν)ειδέναί repetitum ex 16. 20. ὑποτροπίας A. ὑπὸ τροπίας ut videtur C. 21. 22. sic A. αἶ τε κινήσεις κύκλων ἠλίβατ' ἐν ἀνθρ. Hanov. 132. 3. ἠλίβατον ἔν τ' ἀνθρώποις C. ἠλίβατον ἀνθρώποισι Porson. ἀλλοιώματ' C. ἀλλοιώματ τε Jacobs. κινήσεις, κακὸν ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα κτλ. Kaibel. non credo. 23. τροπαῖς Grot.] τροπαῖς AC. 25. δ' αὐτά K.] ταῦτα. 30. ὀμαλῶς ὁ χυμὸς C. 31. λέγει Mein.] λέγεις A. οὐδὲν πρᾶγμα· τὰ | γινόμενα κτλ. Kaibel. 36. οἶα 'στίν Grot.] οἶαν τήν A. ἄλμην Mein.] ὀσμὴν A. ἐδωδὴν Casaub. οἶα 'στίν· οὗς ἄλμην ἂν ἴδοις Dobr. Adv. II 301. 37. αὐτοῖσι, non αὐτοῖσι, A. ποιοῦντας Schweigh.] ποιοῦντων A. 38. ἐπιτρέποντας Reisig. 39. πρόσπαρδε σὺ Herwerd. Obs. crit. 111. 12. πρόσπαρδ'· ἴτω Mein. Anal. Ath. 46. 40. ὡς μοι κεχάρισαι Mein. πρόσπαρδ'. B. λοῦ, | ὡς μοι κεχάρισαι. K. 41. dubito an scribendum sit μεμειγμένης et 60 μειγνύειν. non dubitavi de v. 54. 42. συμπλεκομένης C] συμπλεκομένης A. 43. εὐτυχοῦς Dobr. εὐφυοῦς Herwerd. Nov. add. crit. 47. εὐστόχου K.

44. οὐ τοῦ Dobr. 45. τοῦπτάνιον Valeken. Phoen. 252] τοῦπτάνιον Λ. 46. personarum notatio est Schweighauseri. 47. πο-
νοῦσιν ἕτεροι δ', οἷς Κ.] ποιούσιν δ' ἕτεροι· σοὶ δὲ Λ. ac ponoῦσι
Casaub. ἕτεροι· ἐγὼ δὲ C. 48. ἄρες Mein.] ἄφες Λ. 49. εἶ Κ.] οὐ.
50. ὀμαλιζέτω τοῖς στάγεσιν πρώτη Λ. τις ὡς τάχος. ἢ Iacobs. ἐπι-
τείνων τὸ πῦρ ὀμαλιζε τοῖσι τάγεσιν Dobr. in scriptura cod. A fortasse
latet ὀμαλιζέτω τις τὸ τάχος· ἢ πρώτη κτλ. ac sic nunc Kaibel.
51. ταῖς Casaub.] τοὺς Α. τοῖς C. 52. μέγα τι φαίνεθ' ἢ Κ.]
καὶ τί φαίνεται Α. καὶ τί φαίνεται; B. τέχνη Mein. καὶ τι φ. τέχνη;
idem. Anal. Ath. 46. 53. οὐθὲν εἰκῆμ Α. παρατίθεμαι βροῶμα om.
μανθάνεις C. 55. personas distinxit Iacobs. αὐτοῖς (i. e. ἀλλήλοις)
Dobr.] αὐτοῖς Α. 56. κοινωνίαν] συμφωνίαν Herwerd. Anal. crit.
33. dein διὰ πασῶν καὶ ἄλλα ληρήσας ἐπάγει· οὕτως ἐπίκουρος κατεπύ-
κνου τὴν ἡδονήν C. 59. ἐνίοτ' G. Herm. El. doctr. m. 131] ἐνίοτε
δ' Α. ἔσθ' ὅτε δ' Mein. Anal. Ath. 46. ἐφ' ἑστὼς Herwerd. Obs.
crit. 112] ἀφ' ἑστὼς. 61. ὑπερβήσῃ Α. σοφόν] Σόφων Mein. Anal.
vox corrupta 62. οὕτως Ἐπίκουρος C. 63. εἶδε] οἶδε Cobet. N. l. 24.
66. ὅ τι οὐκ Mein. Anal. 67. οὕτω συνδοκεῖ Mein.] οὕτω σοὶ δοκεῖ Α.
οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Cobet. conl. Arist. Vesp. 933.

3. Euphron. 1, 4 confert Cobet. Mnem. XI. 402. nov. III 303.

4. *consumpsi in culina*, 'in fumum dissolutam esse pecuniam signifi-
cans'. Herm. cf. Arist. Nub. 857 καταπεφρόντικα. 5. καθήγισα. cf.
Arist. Lys. 238. Av. 566. 7. interrogatio cum indignatione con-
iuncta (Dobr.). 11. συμβάλλεται, ut Sosipat. 37. Alexid. 149, 4.
15. Archestr. Athen. 7, 285 b τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν, πλὴν
τὴν ἐν Ἀθήναις. 16. 'veluti ex erudito studio et ex doctorum homi-
num commercio notum hoc debet habere'. Schweigh. 19. Plin. N. h.
2, 125 *post aequinoctium* (autumni) *diebus fere quattuor et qua-*
draginta Vergiliarum occasus hiemem inchoat, quod tempus in III
Idus Novembris incidere consuevit. cf. 18, 225. 20. τροπὰς solstitia.
21. Diog. L. 7, 155 κύκλους εἶναι ἐν οὐρανῷ πέντε, ὧν πρῶτον
ἀρκτικόν . . δεύτερον τροπικόν θερινόν, τρίτον ἰσημερινόν, τέταρτον
χειμερινόν τροπικόν, πέμπτον ἀνταρκτικόν. 22. Append. prov. 3, 9
παροιμία· ἡλίβατον κακόν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν. hoc ipsum
proverbium hic depravationis occasionem dedit. ἀλλοιώματα per
adpositionem ad κακόν adiectum esse statuit Mein. 25. 6. cf.
Nicomach. 1, 30. τὸν κεκλημένον, conlective, *amicos invitatos*. 34.
ὁ φύσεως ἐντός, 'naturae cognitione imbutus. Sext. Emp. Adv. gramm.
1, 155 καὶ ἰδιῶται καὶ οἱ παιδείας ἐντός' (Mein.). 42. terminum
(ἀφάς) ex arto musica adscitum esse monuit Petitus. 48. cf. Athe-
nicon. 31 (Mein.). 'nimium acutus sonus est; remitte; rursus intende.'
Mein. 51. 2. 'tuncne formam et rationem praeceptorum meorum?'
Schweigh. 61. 'διάφωνον ἔλκειν haud dubie musicae artis dictio
est'. Mein. 62. καταπυκνοῦν τὴν ἡδονήν, *condensare et undique*

perficere notionem voluptatis, ipsius est Epicuri locutio. Diog. L. 10, 142 n. 8 εἰ κατεπυκνωτο πᾶσα ἡδονή. . . οὐκ ἂν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί. 67. *δοίησαν.* rarior forma hic ipso metro necessaria. *συνδοκεῖ Arist. Av. 811. 1630. Lys. 167 ac saepissime apud Platonem philosophum.*

ordo versuum in codice Athenaei misere perturbatus sic restituendus est I. 1—5. II. 62—67. III. 6—42. IIII. 55—58. V. 43—48. VI. 59—61. VII. 49—54. VIII. 68. initia singularum partium numeris in margine notavi.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

3

νεανίας τις ἐσφαιρίζεν εἰς
 ἐτῶν ἴσως . . . ἑπτακαίδεκα,
 Κῶος· θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἢ νῆσος φέρειν.
 ὅς ἐπεὶ ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις,
 5 ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν ἢ διδούς, ἅμα
 πάντες ἐβοῶμεν
 ἢ δ' εὐρυθμία τό τ' ἡθος ἢ τάξις θ' ὅση
 ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο.
 πέρασ ἐστὶ κάλλους, ἄνδρες. οὐτ' ἀκήκοα
 10 ἔμπροσθεν οὔθ' ἐόρακα τοιαύτην χάριν.
 κακὸν ἂν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
 ἔμεινα· καὶ νῦν δ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Athenaeus 1, 15 b ἐφρόντιζον εὐρυθμίας οἱ σφαιρίζοντες. Δαμόξενος γοῦν φησὶ κτλ. 1. εἰς C] ἂν VL. 2. ἴσως ἑκκαίδεκα ἢ ἑπτακαίδεκα Porson. conl. Antiphan. 82, 2. γενόμενος add. Mein. sed multa id genus excogitari possunt, velut εἰ θυνητός, conl. v. 3. 6. ὥσπερ ἐκ κελεύσματος suppl. Porson. et quidni ἐκπεπληγμένοι χαρῶ (Aesch. Choeph. 233. Aeschin. 1, 134) vel quidvis aliud? 7. ἢ τ' Porson. τό τ' LV] τὸ δὲ C. ἢ τάξις θ' Porson.] ἢ δὲ τάξις. C. ἢ τάξις δ' Kaibel. 8. sic Casaub.] λέγειν ἢ πράττειν C. 9. πέρασ ἐστὶ Cobet. N. 1. 72 conl. Posidipp. 26, 17. Philosteph. 3. Hegesipp. 1, 4. Arist. Ran. 421] τέρας ἔτι C. πέρασ ἔτι E. πέρασ τι Porson. τέρας τι Kaibel. 10. ἐόρακα Dindf.] ἐώρακα C. 12. καὶ νῦν γ' Porson. at καὶ νῦν δέ est ac nunc quoque.

6. nequaquam necessarium est quod indicat G. Kaibelius post ἐβοῶμεν commemorari quid clamaverint.

Κ Ρ Ι Τ Ω Ν

Meinek. I 484.

ΑΙΤΩΛΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 19 ἐπὶ Ξενοκλέους Κρίτων Αἰτωλῶ.
ὄπε(κρίνετο) Μόνιμος. 'non ante annum 168' Koehler p. 403.
Αἰτωλοί Pollux.

1

ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.

Pollux 9, 15 παίζοντι τὸ στρατόπεδον ἕξεται κατὰ τὴν τῶν πολ-
λῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι . . . Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς κτλ.
ita Bekker. τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει,
ὥσπερ Δίφιλος καὶ Κρίτων ABC. non consentio cum Fielitzio De
Attic. com. bipart. 59. — cf. Theophil. 9. Diphil. 57.

ΕΦΕΣΙΟΙ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 3 Κρίτων Ἐφεσίοις. [ὄ]πε(κρίνετο)
Σώφιλος. tota periit.

ΜΕΣΣΗΝΙΑ

2

κράββατος

Pollux 10, 35 σκίμπους τῶν ἔνδον σκευῶν, ὅς καὶ ἀσκάντης
ἐστὶν εἰρημένος, καὶ σκιμπόδιον. ἐν δὲ τῇ Κρίτωνος Μεσσηνία καὶ
τῷ Ῥίνθωνος Τηλέφῳ καὶ κράββατον εἰρησθαι λέγουσιν. ἐγὼ δ' οὐκ
ἐντετύχηκα τοῖς δράμασιν. τῶν γὰρ ἀδοξοτέρων (εἰσίν). sic enim
haec interpungenda sunt. Phrynich. Ecl. 62 σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ
κράββατος, ubi cf. Lobeck.

ΦΙΛΟΠΡΑΓΜΩΝ

3

Φοίνικα, μεγάλου κύριον βαλλαντίου,
ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν,
καὶ φορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο,
εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἠθέλησ' ἐκ Πειραιῶς,
5 πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος
οὗτος μόνος τρι' ἀγαθὰ κεκτηῖσθαι δοκεῖ,
εὔοπον ἀγοράν, παντοδαπὸν θυτῶν ὄχλον,
αὐτοὺς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Δηλίους.

Athenaeus 4, 173b Κρίτων ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγμασι
παρασίτους τοῦ θεοῦ καλεῖ τοὺς Δηλίους διὰ τούτων κτλ. 1. βάλλοντι

οὐ Α. 3. sic A (φορμῶσαι Bruns). κάφ' ὄρμον ὦσαι Erfurdt. Obs. 453. quod vereor ne ineptum sit. κάκφορτιῶσαι Mein. qui Anal. Ath. 82 'ganeo iste hominem eo redegerat ut duarum navium merces quocumque pretio vendere coactus esset'. at istud verbum neque exstat usquam neque recte formatum est. καὶ φορτίοισι ναῦς ἄμ' ἀνακάψας Jacobs. Add. Ath. 112 conl. Anaxil. 22, 19. scribendum videtur καὶ φορτί' ὠμὰ ναῦς θ' ἄμ' ἐγκάψας δύο. cf. Xen. Anab. 4, 8, 14 τούτους ... καὶ ὠμὸς δεῖ καταφαγεῖν. Hellen. 3, 3, 6 καὶ ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν (τῶν Σπαρτιατῶν). Hom. Il. 4, 35 εἰ... ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον. Philostrate. Apollon. 4, 36 p. 80 (177) εἰ... Νέρων σε ὠμὸν φάγοι. proverbialis est locutio. 6. μόνος Casaub.] μόνον Α. μόνος τρί' Κ.] τρία μόνον Α. 7. παντοδαπαν Α. θυτῶν Κ.] οὐκουντ' Α. θύτης posterioribus in usu fuit. — 4. Πειραιῶς, ut Pherecr. 34. Alexid. 245, 1. Philisc. 2.

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ

ΝΑΥΑΓΟΣ ΧΟΡΗΓΩΝ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 5 Παράμονος Ναυαγῶ. ὑπε. Ὀνήμιμος. et III 11 [Παρά]μιμος Χορηγοῦντι. [ὑπε.] Μόνιμος. III 17 Παράμονος τεθνηκῶς...ις. ὑπε. Δάμων.

ΣΩΓΕΝΗΣ

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 9 Σωγένης Φιλοδεσπότη. ὑπε. Ἐκαταῖος. cum Critone, Paramono, Timostrato coniungitur.

ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Meinek. I 499. 500. aetas eius quodammodo definitur titulo U. Koehler I. A. n. 975 II init. et III 7, ubi cum Critone, Paramono, Sogene coniungitur.

ΑΣΩΤΟΣ

1

ἄχρι τοῦ νῦν
μετὰ ἄρθρον. Τιμόστρατος Ἀσώτω. Bekker Anecd. 81, 1.

ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΣ

Harprocraton δημοποίητος ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγενημένος. ὃν δὲ τρόπον γίνονται τινες δημοπολητοί, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. veri simile

est etiam Timostratum Atheniensium in ea re levitatem perstrinxisse. — cf. Poll. 3, 56.

2

οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκρην.

Etymolog. m. Milleri (Mélanges 307) et Suidas χάραξ. Δημόστρατος Δημοποιήτω. sic Kuster. pro δημοποίητα Suid. δημοποιητά Et. m. — Δημόστρατος 'videndum ne ex Timostrato corruptum sit'. Mein. I 500.

ΛΥΤΡΟΥΜΕΝΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 II init. [Τιμ]όστ[τρατος] Λυτ[ρουμένω] ὑπε. Διογέτων.

ΠΑΝ

3

διὰ χειρὸς δανεῖσαι.

Τιμόστρατος Πανί. Bekker. Anecd. 89, 23. i. o. sine syngrapha. Charit. 1, 12 ἢ διὰ χειρὸς πρᾶσις.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

4

ζάγρα

λοιδωρίας εἶδος. Τιμόστρατος Παρακαταθήκη τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζάγραιον λέγει. Bekker. Anecd. 98, 4. Photius ζάγρα· λοιδωρίας εἶδος· οὕτως Τιμόστρατος.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΙΟΤΟΣ

Cf. Theogneti et Sogenis fabulae cognomines et quae ad illam adnotavimus.

5

ἀφελοῦμαι

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι. Τιμόστρατος Φιλοδεσπότη. Bekker. Anecd. 80, 12. vix credible est ea forma usum esse hominem Atticum, ne post ea quidem quae Meinekius attulit V 117. itaque fortasse hominem non Atticum ita loquentem poeta induxerat.

ΦΙΛΟΙΚΕΙΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 7 Τιμόστρατος Φιλοικείω. ὑπε. Καλλίστρατος. φιλοίκειος vox est posterioribus usitata. Polyb. 32, 14, 9 τὸ μεγαλόψυχον καὶ φιλοίκειον τῆς τοῦ Σκηπίωνος προαιρέσεως.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

6

A. τηρεῖν μὲν ἑτέροις οἱ γέροντες δυνάμεθα.

B. ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Stobaeus Floril. 115, 12 Τιμοστράτου (τιμοστρά) Vindob. deest lemma Trinc. 1. ἐτέρους Vind.] ἐτέρους. 2. ἀπολαύειν Vind.] ἀπολαβεῖν. 'conloquitur senex frugi et parcus cum meretricula'. Mein. Stob. III XIII. sed potius coniung. ἡμεῖς δ' οἱ νέοι ἀπολ. ὧν ἔχουσιν (οἱ γέροντες).

7

δυνάμεις

τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Bekker. Anecd. 91, 1.

ΦΙΛΗΜΩΝ

ΜΙΛΗΣΙΑ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 11 Φιλήμων νεώ(τερος) Μιλησία. ὑπε. Κράτης. cum tertium aliquem Philemonem significari ex temporum rationibus recte concluderit Koehlerus, ex alterius Philemonis fabulis (II 540) haec eximenda erat.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Meinek. I 265. 485.

ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

1

σύ μου καταφρονεῖς, ὅτι μάγειρός εἰμι, ἴσως·
 ὅσον δ' ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἴργασμ' ἐγώ,
 οὐδείς ὑποκριτῆς ἐσθ' ὅλως εἰργασμένος.
 καπνιζομένη τυραννὶς αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη.
 5 ἀβυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην·
 παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ
 τῷ Σικελιώτῃ τὴν τυραννικὴν φακῆν.
 τὸ μέγιστον οὐκ εἴρηκα· Λαχάρους τινός,
 ὅτ' ἦν ὁ λιμός, ἐστιῶντος τοὺς φίλους,
 10 ἀνάληψιν ἐποίησ' εἰσενέγκας κάππαριν.
 Β. γυμνὴν Ἀθηνᾶν τότε ἐποίησε Λαχάρης
 οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν· σὲ δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.

Athenaeus 9, 405 c καταφρονεῖς ὅτι μάγειρός εἰμι ἴσως· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἴργασμ' ἐγώ, κατὰ τὸν κωμικὸν Δημήτριον, ὃς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρεοπαγίτῃ ταῦτ' εἴρηκεν· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης κτλ. v. 1. 11. 12 ex Athen. add. K. (11. 12 — ἐνοχλοῦσαν iam Dindf.). cf. nunc etiam Kaibel. 2. δ' add. Mein. 4. αὕτη 'σθ'

Dindf.] ἀντήσθ' A. 6. δὲ add. Mus. 7. τὴν add. Casaub. 8. τινός] τότε vel ποτέ Mein. 10. ἐποίησ' VL] ἐποίησεν A. 11. Ἀθηναῦν τότε ἐποίησε K.] ἐποίησεν Ἀθηναῦν A. alia trimetrorum comicorum vestigia in illo Athenaei loco deprehendit Meinek. Anal. Ath. 176.

4. καπνιζομένη ὑποτὸς inter culinae fumos imperium exercens'. Mein. simul vero ἀλαζονεία coquorum ea voce inridetur. cf. Arist. Vesp. 324 sq. cum schol. 8. *Lachares*, inpotentissimus Athenarum tyrannus, a Demetrio Poliore. post ingentem in urbe famem exortam expulsus. Plut. Demetr. 33 ἄλων μέδιμνον ὀνοῦντο τετταράκοντα δραχμῶν, ὃ δὲ τῶν πυρῶν μόδιος ὄνιος ἦν τριακοσίων. cf. Paus. 1, 25, 7. 29, 10. 16. Polyae. 3, 7, 1. 4, 8, 6. Plut. Mor. 1090e. Droysen. Hellen. I 563. 7. 8. 585. 6. 652. 10. 'refeci qui invitati erant ex virium defectione'. 11. Paus. 1, 25, 7 (Λαχάρης) ἀσπίδας ἐξ ἀκροπόλεως καθελὼν χρυσᾶς καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηναῖς τὸ ἄγαλμα τὸν περιαιρετὸν ἀποδύσας κόσμον ὑπωπτεύετο εὐπορεῖν.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

2

Demetrii fortasse huius est quod I 796 inter fragmenta cognominis antiquae comoediae poetae posui fr. 6.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ

Meinek. I 485.

ΑΝΤΙΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

1

οἶων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν
ἦνυστρα, μήτρας, χόλικας —

Athenaeus 3, 100e μνημονεύει τῆς μήτρας . . . Διώξιππος ἐν Ἀντιπορνοβοσκῶ κτλ. in exitu deest verbum a quo pendebant accusativi. — Plut. Mor 127b μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνον (Mein.).

ΘΗΣΑΤΡΟΣ

2

μὴ κατακούσειεν δέ μου
ὁ Κωρναῖος. B. ἀλλὰ μὴν κατακήκοα
σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν.

Photius 199, 4 et Suidas Κωρναῖος . . . Διώξιππος Θεσαυρῶ κτλ. 1. μὴ om. *V Suid. μὴ κατήκουσεν Bernhardy. δέ μου Kuster.] δέμας. 3. σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν Toupius] κατακολουθῶν ἔν-

δοθέν σου. τὰ πάντ' ἀκολ. ἔνδοθέν σου Bernh. κατακήκοεν | δ κατακ. Naber. Mnem. nov. VIII 432. — cf. Menand. 150 et quae ad Antiphanis Κώρουκον adnotavimus.

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ

Fabulosos rerum scriptores significari censet I. G. Voss. cf. Mein. I 485.

3

τὴν στοὰν διεξέπαιον Ἀμφικλῆς μητρὰς δύο
κρεμαμένας δείξας, ἐκεῖνον πέμπε, φῆς, ἐὰν ἴδῃς.

Athenaeus 3, 100e μνημονεύει τῆς μητρὰς . . . Διώξιππος . . . Ἱστοριογράφῳ κτλ. 1. διεξέπαιεν Casaub. 2. φᾶς Dindf. 'ἐκεῖνων πέμπε', φησὶν, 'ἂν ἴδῃς', post Ἀμφικλῆς distinguens, Herwerd. Mnem. VI 84. delete sententiarum nexu nihil potest adfirmari. fortasse οἱ δ' ἐπεὶ | τὴν στ. διεξέπαιον, Ἀμφικλῆς μητρὰς — ἐκεῖνον (Καλλιμέδοντα) πέμπε, φησὶν, huc mitte i. e. huc venire iube, ut secum auferat. cf. Alexid. 193. Euphron. 9. de Amphicle nihil notum.

ΦΙΛΑΡΓΓΡΟΣ

4

τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεῖα ἔστι μοι.
B. εὖ οἶδα. A. καὶ τῶν Ῥοδιακῶν ἥδιστα γὰρ
ἐκ τῶν τοιούτων αἴσχεα ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Athenaeus 11, 472b θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρικλείου εἶπε . . . Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ κτλ. v. 2 Athenaeus 11, 494f μνημονεύει αὐτῶν (τῶν Ῥοδιακῶν) καὶ Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ. 1. Θηρικλείας Dindf. 3. αἴσχεα] ἐκχέας Porson. at ex poculis vinum non effunditur, sed bibitur. ἐσχέας vel ἐγγέας Coraes, quod non multo melius. Αἰσχέα Mein., quod nomen mihi ignotum est. Αἰσχρέας Atheniensis est Herodot. 8, 11. de Rhodiaceis cf. Epigen. 5, 1. Diphil. 5.

5

παρ' Ὀλυμπίχου δὲ Θηρικλείου εἶλαβεν ἑξιτάτους
δύο ψυκτῆρας.

Athenaeus 11, 502d Διώξιππος Φιλαργύρῳ κτλ. 1. sic A, i. e. ἕξ, εἶτα τοὺς. 2. δύο] B A. ἕξ, | εἶτα τοὺς verum esse non potest, ne tum quidem, si sint tetrametri trochaici. neque vero v. 1 trochaicus fuisse potest. ἔπειτα τοὺς δύο ψυκτῆρας mendose Schweig!.

ἔπειτα τοὺς δύο ψυγέας Mein. fortasse aliquid excidit. quis fuerit *Olympichus* nescio. qui Demosth. 57, 38 commemoratur alius est.

ΛΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

6

Dioxippo fortasse tribuendum est fragmentum quod Chionidi adscribitur 8.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Meinek. I 376. 485. 6.

ΦΙΛΟΛΑΚΩΝ

Stultos illos morum Laconicorum admiratores, quos Aristophanes (Av. 1281 sq.) et Antiphanes (44) atque haud semel Plato philosophus (cf. potissimum Protag. 342b) non minus quam comicus (124) inriserunt et qui ne Phocionis quidem aetate (Plut. Phoc. 10) emortui erant, etiam a Stephano significari censet Meinek. I 486.

1

Σ. τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά.
 Β. καινόν τι τοῦτο γέγονε νῦν ποτήριον;
 Σ. κώμη μὲν οὖν τίς ἐστὶ περὶ τὴν Θουρίαν.
 Β. εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὄλος ἀπηνέχθη ἐγὼ
 5 καὶ τοὺς ἐφήβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

Athenaeus 11, 469ab ἔφηβος τὸ καλούμενον ποτήριον . . .
 Στέφανος ὁ κωμικὸς ἐν Φιλολάκωνι φησι κτλ. 1. προέπιεν Α. δὲ προῦπι Mein. δὲ προῦπιεν ὁ β. Pierson. Moer. — apud comicos augmentum, ubi accentu acuitur, cum praepositione πρό semper coalescit. προῦπιεν Damox. 1, 4. προῦπινεν Menand. 510, 3. προῦθηκεν Eubul. 14, 4. προῦδωκεν Philyll. 18. προῦδοσαν Arist. Lys. 108. προῦλιπεν Av. 1558. προῦφθης Eccl. 884. προῦπεμψεν Alexid. 65. atque etiam προῦπίνομεν Arist. Thesm. 631. προῦθέμεσθα Lys. 611. προῦκείμεθ' fr. 488, 7. προῦδιδάξατο Plut. 687. προῦνόησω Eq. 421. προῦτένθουσεν Nub. 1200. προῦσχόμην Nub. 1385. προῦδίδου Eupol. 181, 4. contra semper προελήλυθα (et προέστηκα). itaque hic quoque προῦπιεν scribendum est: τούτῳ δ' ὁ βασιλεὺς προῦπιεν κ. τ. 2. τοῦτο Jacobs. Add. Ath. 251] νῦν τοῦτο (γ. νῦν) Α. καινόν τι νῦν τουτὶ γ. ποτ. Mein. in Ath. 4. Ῥοδιακὰς Abresch. Dilucid. Thucyd. 661] δ' οδιακὸς Α. 5. δυσχερεῖς L] δυσχερισ Α.

ante v. 1 mira poculorum genera, qualia erant ἑλέφας, τραγέ-

λαφος, τριήρης (Antiphan. 224, 4. Epinic. 2, 4), altera persona commemoraverat: quo fiebat ut is quocum loquebatur etiam κόμην pro poculo haberet. προῦπιεν, ut Damox. 1, 4. 3. *Thuriam* Messeniae oppidum interpretatur Meinekius (Strab. 8, 360. 1). mihi secus videtur conferenti eiusdem Strabonis 6, 280 τὸν Μολοττὸν Ἀλέξανδρον μετεπέμψαντο (οἱ Ταραντῖνοι) ἐπὶ Μεσσαπίους καὶ Λευκανούς, καὶ ἔτι πρότερον Ἀρχίδαμον τὸν Ἀγησιλάου καὶ ὕστερον Κλεώνυμον (qui non fuit proprie rex) καὶ Ἀγαθοκλέα, εἶτα Πύρρον . . . οὐδ' ἐκείνοις εὐπειθεῖν ἠδύνατο οὓς ἐπεκαλοῦντο . . . ὁ γοῦν Ἀλέξανδρος τὴν κοινὴν Ἑλλήνων τῶν ταύτη πανήγυριν (ἐξ Ἡρακλείας) μετὰγειν ἐπειρᾶτο εἰς τὴν Θουρίαν. ubi Thurios Italiae significari adparet. cf. etiam Iustin. 12, 2, 1. 15. Liv. 8, 24. versatus autem est Alexander Molossorum rex in Italia a. Chr. 332—323 (Ol. 112, 1—113, 3), unde nihil concludi potest de aetate neque Philolaconis fabulae neque Stephani. magis tamen inclino ut Pyrrhum regem intellegendum esse existimem. Polyb. 8, 26 (Suid. προσπεσόντων) προσπεσόντων δὲ (τῶν περὶ Πύρρον) εἰς Τάραντα καὶ τοὺς Θουρίους ἠγανάκει τὰ πλήθη. 4. ἀπηνέχθη, cogitatione delatus sum totus ad pocula.

ΣΤΡΑΤΩΝ

Meinek. I 426.

ΦΟΙΝΙΚΙΑΗΣ

Φοῖνιξ apud Suidam. sed significari videtur ille Phoenicides, de quo Antiphan. 48, 3. 190, 4. Euphron. 8.

1

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
 εἴληφ'· ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἐν μὰ τοὺς θεοὺς
 ὦν ἂν λέγη συνίημι. καινὰ ῥήματα
 πεπορισμένος πάρεστιν· ὡς εἰσῆλθε γὰρ,
 5 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα,
 'πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον'; λέγε.
 'ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾶς;
 τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γινώσκειν δοκεῖς;
 οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γὰρ νῆ τὸν Δία
 10 ἔτι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν.
 'οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς ὄλωσ;
 'οὐκ οἶδ' ἔγωγε Δαιτυμόν'. ἐλογιζόμην,

- ἤξει Φιλῆνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
 ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμενην·
 15 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς μοι Δαιτυμών.
 'οὐδεὶς παρέσται' φημί. 'τί λέγεις; οὐδὲ εἰς;
 σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὥσπερ ἠδικημένος,
 εἰ μὴ κέκληκα Δαιτυμόνα. καινὸν πάνυ.
 'σὺ δ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον'; οὐκ ἔφην ἐγώ.
 20 'βοῦν δ' εὐρυμέτωπον;' οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε.
 μῆλα θυσιάζεις ἄρα;' μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ,
 οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. 'οὐκοῦν' ἔφη
 τὰ μῆλα πρόβατα. 'οὐ μανθάνω
 τούτων οὐδέν, οὐδὲ βούλομαι.
 25 ἀγροικότερός εἰμ', ὥσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγου.
 "Ὀμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα;' καὶ μάλα
 ἐξῆν ὃ βούλοιτ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν.
 ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς Ἑστίας;
 'κατ' ἐκείνον ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι'.
 30 "Ὀμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι;
 'οὔτω λαλεῖν εἶωθα.' μὴ τοίνυν λάλει
 οὔτω παρ' ἐμοί γ' ὦν. 'ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
 δραχμὰς ἀποβάλω' φησί 'τὴν προαίρεσιν;
 τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο.' 'τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
 35 'κριθαί.' 'τί οὔν, ἀπόπληκτε, περιπλοκάς λέγεις;
 'πηγὸς πάρεστι;' 'πηγός; οὐχὶ λαικάσει
 ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;
 'ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ' φήσ'. 'ἄλας φέρε.
 τοῦτ' ἐστὶ πηγός. ἀλλὰ δεῖξον χέρνιβα.'
 40 παρῆν. ἔθυσεν, ἔλεγεν ἄλλα ρήματα
 τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν γῆν οὐδὲ εἰς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα, μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς· ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βυβλίων
 σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ρημάτων.
 45 πλὴν ἰκέτευον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν
 ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. τὸν δ' οὐδ' ἄν ταχὺ
 ἔπεισεν ἢ Πειθῶ μὰ τὴν γῆν οἶδ' ὅτι.

Athenaeus 9, 382c Κόροιβος ὁ Ἡλείος μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ
 οὔτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὡς ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος ἐν

Φοινικίδη. περι οὗ τοιαῦτα λέγει ὁ μεμισθωμένος κτλ. v. 1—4 med. Athen. 14, 659^b. Philem. 123, ubi cf. quae adnotavimus. v. 34 Eustathius 1476, 48 τοὺς οὐλοχύτας τῶν τις παλαιῶν κριθὰς ἠρμήνευσεν. εἰπόντος γὰρ τινος 'τοὺς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο' ἐρωτᾷ τις 'τοῦτο δ' ἐστὶ τί; ἕτερος δὲ τις ἀποκρινόμενος διασαφεῖ ὅτι 'κριθαί.'

3. ὦν A 659] ὄσ' ο ex ω corr. A 382. κενὰ AC 382. 6. λέγων K. 8 et 39—47 om. C. 7. χολᾶς, εἰ τοὺς μέροπας τοὺς σοὺς Heimsoeth. Comm. crit. xvii. cf. tamen Mein. Anal. Ath. 353. 10. ἐτι Dobr.] ἔστι A. cf. Cobet. De artifice. orat. 14. 11. οὐδεις P] οὐδὲ εἰς AC. 12. οὐκ οἶδ' ἔγωγε Δαιτυμόν' K.] οὐκ οἶομαι γε δαιτυμόν' A. 16. οὐδεις] οὐδὲ εἰς AC. 18. δαιτυμόνα P] δαιτυμόνας AC. καινόν A] σκαιόν P. fortasse Δαιτυμόνα καινόν τινα. 19. σὺ δ' K.] οὐδ' AC. θύει A. θύεις ἄρ' οὐδ' ἐρυσ. Bothius. 21. ἄρα V] ἄρα. 22. sic A. προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ. | οὐκοῦν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατ'. οὐ μανθάνω Dindf. προβάτιον δ' οὐκοῦν, ἔφη, | τὰ μῆλα πρόβατα. μανθάνεις; οὐ μανθάνω Dobr. Adv. II 322. οὐκοῦν ἔφη | τὰ μῆλα πρόβατα; μῆλα πρόβατ'; οὐ μανθάνω Cobet. N. l. 36. 24. ἔγωγε τούτων Casaub. cf. Cobet. τούτων ἀπάντων Mein. οὐδ' οἶδα τούτων idem in Ath. 26. οὐκ οἶν, ἔφη, τὰ πρόβατα ὄμηρος (ὄμηρον epit. Hoesch.) οὐκ οἶσθα λέγοντα. ὄμηρικῶς γὰρ διανοῆ C. 26. οἶσθας] οἶσθα A. οἶσθας Dindf. 27. βούλοιτ' ὦ Coraes] βούλει τω A. 30. διανοει A. διανοῆ C. 33. ἀποβάλω Dindf.] ἀποβαλῶ A. 36. πηγὸς πάρεστι; σαφέστερον λέγε mediis omissis C. λαικάσει Coraes] λεικας εἰ A. λαικάσει in A diserte scriptum se vidisse dicit Cobet. N. l. 253. 39. τοῦτ' ἐστὶ πηγὸς; seni tribuit Mein. in Ath. ἀλλὰ δεῖξον] ἀλλ' ὄρεξον K. cf. Arist. Pac. 1105. Av. 1759. Hom. Od. 15, 312. Plat. Phaed. 117b. 40. παρ' ἦν A. παρῆν (ἢ χέρνιψ). ὁ δὲ θύων ἔλεγεν K. 41. ἃ μὰ L] ἅμα A. 42. μίστυλλε Casaub. 43. φιλήτα P] φιλτα A. βυβλίων] fortasse βυβλίον. ac βιβλίον etiam Kaibel. 44. ἕκαστον Cobet. N. l. 36. 45. ἰκέτευον Pors.] ἰκετεύω γ' A. ἦθη Pors. non feliciter. 46. οὐδ' K.] οὐκ. 'ne Suaeda quidem.' τάχα Mein. Anal. Ath. 168. 47. πείθω A.

7. χολᾶς idem quod μελαγχολᾶς. cf. Antiphan. 89, 4. 8. μέροπες Atticis sunt avium genus. Aristot. H. an. 9, 13. Plut. Mor. 976d οὐδὲν οὕτως εὐχέλρωτον ἀνθρώπων . . . ὡς . . . : μέροπι μέλισσαι. cf. Aelian. H. an. 8, 6. nisi forte de fabulosis illis *Mero-ribus* cogitat, de quibus Aelian. V. h. 3, 18. cf. Alexid. *Μεροπις*. 14. perridicule, tamquam oblivisci potuerit, secum reputat num quem Daetymona norit. 17. ἠγανάκτης' est pers. 3. 19. ἐρυσίχθονα interpretantur *bovem aratorem*. Lobeck. Aglaoph. 856 n. dd comparat σκέπαρον (*vellus ovis*), ἐλκύδριον (*cadum*), alia (Athen. 3, 99a). ceterum hoc nomine non usus est Homerus. quid sint ἐρυσάρματα ἵπποι intellego, quid sit βοῦς vel etiam σῦς (Wilam.) ἐρυσίχθων nescio: nam nusquam ἐρύειν est *sulcare*. fortasse ἀροσίχθων. in v. 20 del. δ':

nam verbis βούν εύρουμέτωπον interpretatur glossam v. 19. 21. neque θυσιάζω verbum est Homericum. *ovcs* senex confundit cum *malis*. 30. 'Homericisne locutionibus me perdere in animo habes?' 33. προαίρεσις est totius vitae ratio atque institutum. [Isocr.] 1, 9 τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς οἰκεῖον καὶ καλὸν ἔξει παραδειγμα. [Demosth.] Epist. 3, 10 οὔτε τῆς μεγαλοψυχίας οὔτε τῆς ἄλλης προαιρέσεως τῆς ὑμετέρας ἀκόλουθον ἂν φανείη. 3, 18 ἀναίδεια καὶ προαίρεσις πονηρίας ἐν τῇ πόλει ἰσχύει. 36. etiam πηγὸς Homeri linguae alienum. 'fortasse alius poetae locum in animo habuit, qui ἄλα πηγόν, *marinam aquam concretam*, de sale marino dixerat'. Mein. 35. περιπλοκάς, ut Antiphan. 74, 1. 36. λαικάσει. cf. Cephisodor. 3, 5 (I 800). 38. ἀτάσθαλον coquus senem dicit propter illud obscaenum verbum λαικάξειν. 42. Homerus μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα. quod a coquo in suum usum translatum non intellegens senex nomen substantivum τὸ μίστυλλον dici putat. simillime lusit Martial. 1, 50. ὀβελίσκουσ dicebant Attici. 43. *Philetas*, grammaticus et poeta Cous, Ol. 120 videtur floruisse. Mein. I 427. 8. 527. 45. ἤδη tandem aliquando.

Θ Ε Ο Γ Ν Η Τ Ο Σ

Meinek. I 487.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ

Suidas Θεόγνητος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. hodie apud Athenaeum *Centauri* mentio nulla est.

ΦΑΣΜΑ Η ΦΙΛΑΡΙΤΡΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Φάσμα adnotavimus et Mus. Rhen. XXXXIII 45 sq.

1

ἄνθρωπ', ἀπολεῖς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης
στοᾶς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς·
'ἀλλότριόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπων, πάχνη·
σοφία δ' ἴδιον, κρύσταλλος. οὐδεὶς πώποτε
5 ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'.' ὦ τάλας ἐγώ,
οἶψ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνώκισεν.
ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρέ, γράμματα·
ἀνατέτροφέν σου τὸν βίον τὰ βυβλία.
πεφιλοσόφηκας γῆ τε κούρανῶ λαλῶν,
10 οἷς οὐδέν ἐστὶν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Athenaeus 3, 104 b πρὸς οὓς καὶ Θεόγνητος (Θέογνης C teste Dind.) ἐν Φάσματι ἢ Φιλαργύρῳ φησὶν ἐκ τούτων (?) κτλ. v. 6—10 Athenaeus 15, 671 b οἴῳ — συνώκισεν, κατὰ τὸ Θεογνήτου τοῦ κωμωδιοποιοῦ Φάσμα, ἐπαρίστερα κτλ. 2. νοσεῖς Grot.] νοσεῖς ἐρεῖς A. 3. πάχνη, non πάχνης, A. 4. οὐθεῖς A. 6. συνώκῆσεν A 671. 7. πονηρέ C] πόνηρε A utrubique. 8. ἀνατέτροφέν G. B. Hirschig. Ann. crit. 32] ἀντέστροφέν A 104. ἀνέστροφέν A 671. 9. καὶ οὐνῶ A 671. 10. οὐδέν C] οὐθέν A utrubique. τῶν om. A 104 (Bruns). ὄων om. C ibid.

3. cf. adesp. 104. 6. Zenob. 5, 35 οἴῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν· ἐπὶ τῶν δυσανασχετούτων ἐπὶ τινὶ δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. Κύκλωψ γὰρ ἐστὶ δράμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ Ὀδυσσεὺς περισχεθεῖς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει κτλ. cf. Diogenian. 7, 19. Apostol. 12, 52. Philoxen. 9 Bergk. Philoxenum Cytherium saepe imitati sunt comici. cf. quae ad Antiphonis *Cyclorem* adnotavimus. 8. Antiphont. Tetral. 1 β 2 ἐμοὶ ζῶν ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ βίου ἐγένετο (Hirschig). Aeschin. 3, 158 τὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα. Andocid. 1, 31 (Ἰππώνικος τὸν υἱὸν) ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σωφροσύνην, τὸν ἄλλον βίον ἅπαντα. (Cobet. N. 1. 127). 9. cf. Eurip. Med. 57. Philem. 79, 1.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΙΟΤΟΣ

Non recte Timostrati fabula cognominis Φιλοδεσπότης dicitur Bekker. Anecd. 80, 12. Theognid. 849 δῆμον φιλοδέσποτον. Herod. 4, 142 ἀνδράποδα φιλοδέσποτα (cf. Poll. 3, 74). Plut. Mor. 491 c κύων φιλοδέσποτον (ἐστίν). cf. quae ad Sogenis Φιλοδέσποτον adnotantur. fallitur Mein. III 550 not.

2

ὁ Πανταλέον μὲν αὐτὸς αὐτοὺς τοὺς ξένους
τούς τ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα, καὶ σχεδὸν
ἀπεκραιπάλα τὰ πλεῖστα τοῦ γελάσαι χάριν,
ἰδίαν τιν' αὐτῷ θέμενος ἀδολεσχίαν.

Athenaeus 14, 616 a Πανταλέοντος μνημονεύει Θεόγνητος ἐν Φιλοδεσπότη κτλ. καὶ Χρῦσιππος δ' ὁ φιλόσοφος... περὶ τοῦ Πανταλέοντος τάδε γράφει· ὁ δὲ πλάνος Πανταλέον τελευτῶν μέλλων ἐκάτερον τῶν υἱῶν κατ' ἰδίαν ἐξηπάτησε, φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου κατορθύοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σκάπτοντας αἰσθῆσθαι ἐξηπατημένους. 1. αὐτὸς ἀστὸς Bergk. αὐτὸς ἀστὸς ὢν ξ. Herwerd. Obs. crit. 124. 4. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ A. de *Pantalonte* cf. praeterea quae ad Theopompi comici fabulam cognominem adnotavimus et Mein. I 241. qui quod I 487 Theognetum de Pan-

taleonte tamquam de mortuo loqui conset, verum forsitan non viderit, siquidem Theopompi fabula ab alio aliquo Pantaleonte nomen accepisse potest.

Praeterea cf. adesp. 132.

ΑΝΤΙΦΩΝ

Boeckh. C. I. I 767 n. 1585 ποιητῆς καινῆς κωμωδίας Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ὑποκριτῆς καινῆς κωμωδίας. Mein. I 489. cf. etiam Mein. I 314 sq. tituli C. I. 1583 — 1585 sunt Boeotici Olympiadis Boeckhio auctore circiter 145. recensentur ei qui Museis a Thespiensibus in Helicone celebratis (Paus. 9, 31, 3) vicerant.

ΒΙΟΤΤΟΣ

ΑΓΝΟΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 13 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Βίοττος Ἀγνοοῦντι. ὕπε(κρίνετο) Δάμων et III 15. 21 ἐπὶ Ξενοκλέους . . . Βίοττος Ποητεῖ. ὕπε. Δάμων. haec fabula cum acta sit non ante annum 168' (Koehler), Biottum fuisse novissimae comoediae poetam constat. fuit etiam tragicus Βίοτος (Stob. Floril. 78, 3 A). Nauck. Tr. gr. fr. p. 642.

ΤΙΜΟΞΕΝΟΣ

ΣΥΓΚΡΥΠΤΩΝ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 15 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Τιμόξενος Συγκρύπτου[τι]. ὕπε. Καλλικράτης.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 9 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Φιλοκλῆς Τραυματία. ὕπε. Καλλικράτης. Τραυματίαν scripserunt etiam Antiphanes et Alexis.

ΧΑΙΡΙΩΝ

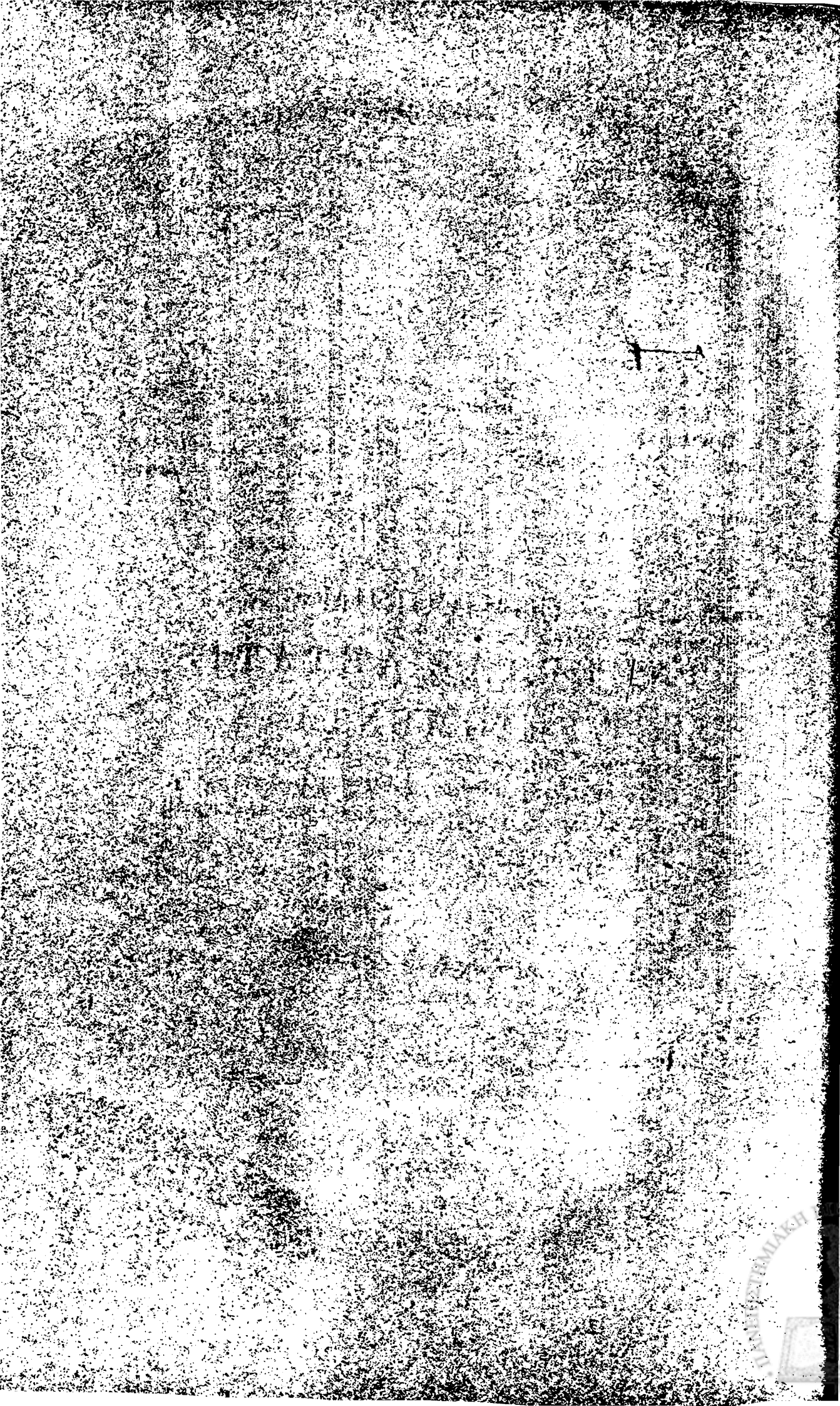
ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 11 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Χαίριων Αὐτοῦ καταψευδομέ[νω]. ὕπε. Δάμων. Καταψευδόμενος fuit Alexidis, Philemonis, Menandri, Sosipatri

COMICORUM
INCERTAE AETATIS
FRAGMENTA

ΑΘΗΝΙΩΝ

Meinek. I 489. 90. Ἀθηναίωντα rectius dici conl. Boeckh. C. I. II 201, 16, ubi plus semel Ἀθηναίων Θεοφάνου Chius nominatur, in Zimmerm. Ephem. phil. 1839 contendit G. Dindorfius. similia sunt Ἀπελλικῶν, Κιλλικῶν. prioris nominis casus genitivus semper Ἀπελλικῶντος Strab. 13, 609 sq. rerum scriptor Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας est Herodian. I 30, 2. II 915, 11. non minus Ἀθηναίων quam Ἀθηναίων et Ἀθηνακῶν probatur H. Iacobio Mein. V xxi. Schol. Apollon. 1, 917 (Lob. Agl. 1220), ubi Laurentianus Ἀθηναίων. cf. etiam Lehrs. Mus. Rhen. II 348. C. Keil. Anal. 232. Lobeck. Pathol. prol. 317.

ΣΑΜΟΘΡΑΙΚΕΣ

1

οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη
 πρὸς εὐσέβειαν πλείστα προενήνεχθ' ὄλως;
 B. τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; A. πάνυ γε, βάρβαρε.
 τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου
 5 ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα καὶ τῆς δυσχεροῦς
 ἀλληλοφαγίας, ἤγαγ' εἰς τάξιν τινά,
 καὶ τουτοῦ περιῆψεν ὃν νυνὶ βίου
 ζῶμεν. B. τίνα τρόπον; A. πρόσεχε, κἀγὼ σοι φράσω.
 ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχνῶν,
 10 γενόμενος ἀνθρώπος τις οὐκ ἀβέλτερος
 θύσας ἱερεῖον πρῶτος ὥπτησεν κρέας.
 ὡς δ' ἦν τὸ κρέας ἡδίων ἀνθρώπου κρεῶν,
 αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκήματα
 θύοντες ὥπτων. ὡς δ' ἕπαξ τῆς ἡδονῆς
 15 ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης,
 ἐπὶ πλείον ἠὔξον τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
 ὅθεν ἔτι καὶ νῦν τῶν πρότερον μεμνημένοι

τὰ σπλάγγνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσιν φλογὶ
 ἄλλας οὐ προσάγοντες· οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
 20 εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν ἐξευρημένοι.
 ὡς δ' ἤρεσ' αὐτοῖς ὕστερον, καὶ τοὺς ἄλλας
 προσάγουσιν ἤδη τῶν ἱερῶν γεγραμμένων
 τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
 ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας,
 25 τὸ προσφιλοτεχνεῖν διὰ τε τῶν ἠδυσμάτων
 ἐπὶ πλεῖον αὐξεῖν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
 B. καινὸς πάρεστιν οὗτος Παιλαίφατος.
 A. μετὰ ταῦτα γαστροῖον τις ὠνθυλευμένον
 προῖόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·
 30 ἐρίφιον ἔτακέρωσε, πνικτῶ διέλαβεν
 περικομματίῳ, διεγίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ,
 ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν οὐδ' ὀρώμενον,
 λάχανον, τάριχος, πουλύποδας, χόνδρον, μέλι.
 ὡς πολὺ δὲ διὰ τὰς ἠδονὰς ἅς νῦν λέγω
 35 ἀπεῖχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἔτι νεκροῦ,
 αὐτοῖς ἅπαντες ἠξίουσιν συζῆν, ὄχλος
 ἠθροΐζειτ', ἐγένουθ' αἱ πόλεις, οἰκούμεναι
 διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικὴν.
 B. ἄνθρωπε, χαῖρε· περὶ πόδ' εἰ τῶ δεσπότη.
 40 A. καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
 σπονδὰς ποιοῦμεν, τῶ μάλιστα τοὺς θεοὺς
 ἡμῖν ὑπακούειν διὰ τὸ ταῦθ' εὐρηκέναι
 τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.
 B. ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν ἀφείς παῦσαι λέγων,
 45 ἤμαρτον· ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιθι
 ἐμοί, τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβῶν.

Athenaeus 14, 660e οὐκ ἀπεικώτως καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμόθραξι, ὡς φησιν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα διὰ τούτων κτλ. v. 27 καινὸς οὗτος Παιλαίφατος Eustathius 1859, 45.

2. προενήνεχθ' K.] προσενήνεχθ'. 3. scrib. πάνυ γε· βαρβάρου καὶ θηριώδους κτλ. 11. θύσας P mrg.] ἔθυσ' A. κρέας Porson. Tour. Emend. III 474] κρέα A. 12. ὡς Casaub.] ἕως A. 13. αὐτοὺς A. εἰτ (suprascr. θ) αὐτοὺς C. αὐτοὺς ἔτ' οὐκ Mein. Anal. Ath. 319. 16. iure Bothius offendit in similitudine versuum 16 et 26. scilicet post v. 15 pro ea quam poeta scripsit apodosis

casu aliquo amissa v. 26 leviter inmutatus insertus fuit. atque etiam in v. 23—25 nonnihil turbatum est. ηῦξον Dindf.] τινηξον A. τινές ηῦξον C. 'apertum est τιν' ex praeced. versu inrepsisse'. Mein. 21. ἤρεσεν C. αὐτοῖς] τοῖς Mein. 22. προσάγου καὶ ἐπάγει καινὸς γὰρ — παλαιφάτος (27) om. 28—46 C. in altera versus parte scribendum τῶν ἱερῶν ἐράνων μόνων τὰ π. διατ., ὅπερ ἡμῖν ἅμα (nam μόνα ex v. praec. ortum) ἐν ἅπασιν κτλ. 24. γέγονεν A. 27. πάρεστιν Mein.] γὰρ ἐστιν. 30. ἐρίφιον Dobr.] ἀκριβῶς ἐρίφιον A. πνικτῶ διέλαβεν περικομματίῳ, διεγ. Mein. in Ath. πνικτὸν διέλαβεν, περικομματίῳ διεγ. κτλ. Porson. Miscell. 247. 31. διεγίγγρασ' Dobr.] διεπίγγρας A. ὑποκρούσας quid sibi velit nescio. 32. οὐδ' ὀρώμενον] εὔ κεχρωσμένον K. cf. Antiphan. 217, 11 (*schön gebräunt*). 33. πουλύποδας K.] πολυτελής. cf. Anaxandr. 30. 34. δὲ add. Mein. 37. ἐγένονθ', non ἐγένοντό θ' A. 39. περὶ πόδ' etiam A. inter v. 39 et 40 plura videntur excidisse. 40. ἀπαρχόμεθ' Mein. Anal. Ath. 320. 42. ταῦθ' εἰρηκέναι (sic) A. 44. ἀφεις Iacobs. Add. Ath. 345] ἄφες A. σαφές Both. ἄλις Naber. Mnem. nov. VIII 433. ἡμαρτον priori personae addit (παῦσαι λέγων ἡμαρτον) Cobet. N. I. 25. 45. σὺ ξυνεῖσιθι | ἐμοί Dobr.] συνῆσθι μοι (sic) A. νῦν ξυνεῖσιθι Cob. 44—46 uni servo continuavit K.

'cum servo conloquitur coquus, quem ille conducere a domino iussus erat'. Mein. scaena est (cf. 45. 6) ante domum eri. 2. προφέρεσθαι, i. e. *crescere, proficere*, apud posteriores aetate scriptores haud raro invenitur, imprimis apud Plutarchum. 6. 'imitatur tragicos mansuetioris vitae initia exponentes'. Mein. 19. 'nullum hoc disertius testimonium a salis usu abstinuisse Graecos in sacris faciendis' Mein., in hac re a Romanis dissentientes. 20. i. e. 'ad cibos condiendos'. Mein. 22. ἔρανος genus erat conviviorum tunc cum maxime usitatum. quod quamquam fere profanum erat, tamen cum cultu deorum saepe coniungebatur. recte igitur addidit ἱερῶν. in privatis et profanis epulis salis usum dicit concessum esse et in sacris tantum modo pristinum morem mansisse. 27. *Palaephato* coquum comparat ut incredibilia narrantem et ad *praeorum hominum* mores pertinentia. 30. πνικτῶ διέλαβεν 'suffocata carne dispescuit'. Mein. 31. i. e. tam mollia et delicata fecit quam erant μέλη γιγγραντά Axionic. 3, 3. γλυκεῖ, i. e. οἶνω. 36. 'sociare vitam libuit'. Grot. 39. cf. Plat. com. 129. 197. 41. σπονδὰς ποιοῦμεν. cf. Antiphan. 152, 3. Menand. 273. 44. servus 'ut se expediat ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν σαφές inquit et quia antea addubitaverat, παῦσαι λέγων, ἡμαρτον addit'. 'satis verborum, inquit: *nunc* (δεῦρο νῦν) mecum ingredi domum et cenam intus para'. Cobet. N. I. 25.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Meinek. I 487 sq.

[ΑΠΙΟΛΟΙ]

Cf. quae adnotavimus ad Alexid. 8.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ

1

ἰδοὺ κάτοπτρον· εἶπέ μοι, τούτῳ τί χρῆ;

Schol. Ven. Hom. II. 1, 216 ἀπὸ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ ἰωνικῶς. ἀττικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 275, 30 ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονυσίῳ κτλ. τούτῳ τί χρῆ G. Herm. El. d. metr. 145] τί χρῆ τοῦτο Schol. Hom. τί τούτων χρῆ Cram. Anecd. — videtur Bacchum perinde atque Aristophanes in *Ranis* et Aeschylus in *Edonis* muliebriter vestitum in scaenam induxisse. ac cf. Arist. Thesm. 140.

ΕΛΕΝΗ

Scripserunt *Helenam* etiam Anaxandrides et Alexis. Mein. I 370. 488.

2

εὐορκησία

Ἀλέξανδρος Ἐλένη. Bekker. Anecd. 96, 33. εὐορκισια cod.

ΠΟΤΟΣ

3

εἰς αὐριὸν με δεῖ λαβεῖν ἀύλητρίδα·
τραπεζοποιόν, δημιουργὸν λήψομαι·
ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξ ἀγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

Athenaeus 4, 170e Ἰόβας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν εἶναι φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρούκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος κτλ. 2. cf. Antiphan. 152. 225. Philem. 61. Menand. 518, 12. Pollux 3, 41 ἢ τὰ πέμματα (τὰ εἰς τὸν γάμον) μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός, ὁ δὲ πάντων τῶν περὶ τὴν ἐστίασιν ἐπιμελούμενος τραπεζοποιός. 6, 13 ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἀπάσης τραπεζοποιός.

ΤΙΤΙΓΟΝΙΟΝ

Meretricis nomen esse tenui voce praeditae arbitratur Mein. cf. I 346. Eustathius 229, 28 ἐκ τοῦ τιτίζειν . . . τιτιγόσιον, ζαύφιον παρὰ τῷ αὐτῷ (Αἰλλίῳ Διονυσίῳ) ὅμοιον τέττιγι. cf. Etym. m. 760, 47. et 396, 1 τὸν μέγιστον τέττιγα ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσανίαν, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον . . . τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόσιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν. Plin. N. h. 11, 92 (cicadae) quae canunt vocantur achetae et quae minores ex his sunt telligonia (titigonia). 'est deminutivum a voc. τιτιγών, ut ὀλολυγών ab ὀλολύζω'. L. Dindf. Photius 587, 21 τιγόσιον· ἐπὶ νηπίου τίθεται. 592, 11 τιτιγόσιον (γ ex emend. add.) ὅμοιον τέττιγι. cf. Epilyc. 4. Hesych. ἡτιγόσιον (i. e. τιτιγ.)· τέττιγι ὅμοιον. καὶ ὁ κέρκωψ. et τιγόσιον ἢ τεττιγόσιον· εἶδος τι τεττίγων Ἀριστοτέλει. 'De n. an. 4, 7. 5, 30.' Soping. in indice Aristoteleo non repperi neque τιγ. neque τιτιγ.

4

προχύτης

Athenaeus 11, 496 c εἶδος ἐμπώματος . . . Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τιγῶνι (sic A). om. C.

ΛΑΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

5

ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστὶ γενναία γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 12 Ἀλεξάνδρου Λ. Clemens Alex. Paed. 3, 11, 67 (om. poetae nomine) συλλήβδην γοῦν ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστὶν ἀνδρεία γυνή, ἥτις σῖτα ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. monost. 505 ταμιεῖον ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη, ubi τ. ἀρετῆς ἐστὶν ἡ σώφρων γυνή Mein. — Euripidis esse ex Alexandro putabat Gaisford.

6

ἦσαν ἀνδρωποὶ δὲ πέντε καὶ γυναῖκες τέτταρες.

Schol. Aristoph. Thesm. 682 γυναῖξί καὶ βροτοῖς· γελοῖως εἶπεν, ὡς Ἀλεξάνδ. (sic) κτλ. πέπαικται οὖν τοῦτο ὡς ἐν κωμῶδιᾳ. — δὲ add. Mein. τέτταρες Mein.] τρεῖς. fortasse τρεῖς ἐκ ἐῖ. Ἀλεξάνδ. Lobeckius Pathol. prol. 25 n. 14 interpretatur Ἀλεξανδρεῖς, Alexandrinos ita locutos esse docens conl. Esdr. 9, 40. Alex. Trall. III 233 Basil.

7

Schol. Aristoph. Ran. 840 ὅτι λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν Κλειτοῦς δ' Εὐριπίδης Ἀλέξανδρός φησι. ad comicum num recte haec referantur dubitat Meinekius (I 488).

8

Append. proverb. 4, 77 *συμβαλούμενος· κατ' ἔλλειψιν καὶ αὐτῆ.* ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα. μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀναξανδροῖδης Bernhardy Jahrb. f. wissensch. Krit. 1837, 178). Athen. 15, 692d (incl. Mein.) *συμβαλοῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητήν.* *Cyclopris exordium esse arbitratur Bergk.* adparet Philoxeni locutione comicum usum et scribendum esse *συμβαλοῦμαι σοι μέλος (συμβαλοῦμαι μέλος Mein.).* Plat. Symp. 185c *ταῦτά σοι ... περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι.* Dionys. Hal. Comp. verb. 1 *συμβάλλομαι σοι μέρος (μέλος Mein.) εἰς τὸν ἔρωτα τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.*

9

θόλος

οἴκημα στρογγυλοειδές . . . οὕτως Ἀλέξανδρος. Zonaras 1047. *Alexandrum Aphrodisiensem dici censet Tittmannus. — significari videtur prytaneum.*

adparet omnia Alexandri fragmenta admodum dubia esse.

Δ Ε Ξ Ι Κ Ρ Α Τ Η Σ

Meinek. I 492.

ΥΦ ΕΑΤΤΩΝ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ

1

*εἰ δὲ μεθύω καὶ χιόνα πίνω καὶ μύρον
ἐπίσταμ' ὅτι κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ —*

Athenaeus 3, 124b *Δεξικράτης ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοί φησιν κτλ.* 1. *εἰ δὲ]* *ιδὲ Porson.* ἤδη Dindf. *τί δέ Mein.* sed nihil mutandum: deest apodosis *τί σοι διαφέρει τοῦτο; (Mein.)* vel tale aliquid. 2. *ἐπίσταμ' ὅτι Mein.] ἐπὶ στόματι A.* cf. Cobet. N. l. 704 extr. Xen. Mem. 2, 1, 30 *ἵνα ἡδέως πλῆγς . . . τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς.* cf. Euthycl. 1. de unguento *Aegyptio* Plat. com. 69, 7.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ

Meinek. I 492.

ΑΧΕΛΩΙΟΣ

1

ἔσπουδάκει δ' ἕκαστος, ὡς ἂν ἐστιῶν
 ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον·
 τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιέγραψ' εἶπας, ὅτι
 μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Athenaeus 9, 410d Πολέμων ἐν ἔκτῳ τῶν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Ἀδαῖον περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει τοῦ κατὰ χειρὸς πρὸς τὸ νήσασθαι. Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ (sic A) τό (τε add Mein.) πρὸ τοῦ δεῖπνου (καὶ τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον add. Mein.) κατὰ χειρὸς φησι διὰ τούτων κτλ. Demonici eclogam om. C. 1. ἐστιῶν Casaub.] ἐσθίων A. 3. περιέγραψ' εἶπας Cobet. N. 1. 2] περιγράφει πᾶς A. 'perspicuum est ὅτι Ἡρακλῆς ξενίζεται, qui morae inpatiens τὸ κατὰ χειρὸς ante cenam ut inutile περιέγραψ' εἶπας ὅτι κτλ. εἶπα et imper. εἶπον, εἶπαι, εἶπας apud sequiores tritissima sunt'. Cobet. περιγράφειν est tollere, omittere (Mein.), pro quo Attici vetustiores fere διαγράφειν dicebant. cf. Ruhnken. Tim. 81. 2. 3. — Herculis cum Acheloo certamen fabulae argumentum videtur fuisse.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Cf. Τιμόστρατος, fr. 2.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

Meinek. I 492.

ΜΕΤΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad Alexidis *Εἰσοικιζόμενον* adnotavimus.

1

φέρειν τὸν οἶνον

ἐπὶ τοῦ νήφειν. Διόφαντος Μετοικιζομένῳ. Bekker. Anecd.
 115, 31.

ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ

Meinek. I 492.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Suidas *Εὐάγγελος κωμικός*. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς. videtur erravisse. cf. quae ad Philemonis Ἀνακαλύπτοντα adnotantur.

1

τέτταρας . . τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπά σοι,
 ἕξ δὲ τῶν ἀνδρῶν, τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ
 ἔλλειπες. λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους.
 οὐ παρ' ἑτέρου δεῖ πνθῆσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ.
 5 τῶν μὲν ἑλαῶν ἄφελε . . πάνθ' ὅσ' ἂν βούλη γένη.
 εἰς δὲ τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες, δέλφακας, χοίρους, λαγῶς.
 A. ὡς ἀλαζῶν ὁ κατάρατος. B. θροῖα, τυρόν, ἐγγύτους.
 A. παῖ Δρόμων. B. κἀνδυλον, ῥά τ', ἀμύλιον
 τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πήχεων ἐστὶν τριῶν,
 10 ὥστε τὸν δεῖπνοῦντ' ἐπαίρειν, ἂν τι βούληται λαβεῖν.

Athenaeus 14, 644cd ἐγγύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει . . .
 Εὐάγγελος ἐν Ἀνακαλυπτομένη (ἀκαλυπτομένη A) κτλ. om. eclogam C.
 1. ποιεῖν suppl. Mein. εἶπά σοι Schweigh.] εἶπας οἱ (sic) A. 2. τὸ
 δεῖπνον δ' Dindf.] τὸ δὲ δεῖπνον A. μηδενὶ Fiorillo] μηδέν A.
 μηδενὸς Mein. 3. ἔλλειπες A. γίνεσθαι A. 4. 5. ἐρῶ. | τῶν] ἐρω-
 τῶν A. 5. 'fortasse τῶν ἑλαῶν μὲν γὰρ ἄφελε' Dindf. ὅσ' ἂν βούλη
 (vel ὀπόσα βούλει) Dindf.] ὅσα βούλει A. τῶν μὲν ἄλλων ἄφελε
 πάντων ὅσα γε βούλει, νῆ Δία (vel πάνθ' ὅσ' ἂν θέλῃς γε, νῆ Δία)
 Herwerd. Obs. crit. 113. τῶν μὲν ἔνδον ἄφελε πάντων πάνθ'
 ὅσ' ἂν βούλη γένη K. 6. δέλφακας B] δέλφακα A. λαγῶς Schweigh.]
 λαγωούς A. 8. fortasse κἀνδουλον. cf. Nicostr. 17. in exitu A.
 παῖ, παῖ Δρόμων suppl. Mein. sed etiam deminutivum ἀμύλιον parum
 aptum videtur. 9. ἐστι A. ἔστω Dalecamp. ἔσται Both. 10. ἐπαί-
 ρεσθ' Mein.

conloquitur erus nuptias adparans cum coquo, praesente etiam
 huius famulo. 5. ἔνδον: nam eis quae in foro coquis emerat
 opponuntur quae domi ad cibos parandos adservari solent. cf.
 Alexid. 127, 4. 191. Diphil. 18. γένη, ut Alexid. 261, 3. Henioch.
 3, 1. Timocl. 3. Diphil. 44, 2. Hegesipp. 1, 10. 9. τὸ πέρας,
 ut Alexid. 261, 13. Apollodor. com. 13, 13. cum eis quae se-
 quuntur Toeppeus (Progr. Neobr. 1857, 18) comparat Plaut. Me-
 naechm. 1, 1, 24 *cerialis cenas dat: ita mensas exstruit, tantas
 struices concinnat patinarias: standumst in lecto, si quid de*

summó petas. 10. verbi ἐπαλρεῖν intransitive usurpati certa exempla desidero, etsi ἀπαλρεῖν saepissime sic ponitur.

ΕΥΜΗΔΗΣ

U. Koehler. I. A. 977 q 5 *Εὐμήδη[ς]*. 'aetas poetae incerta est'. Koehlerus, qui comicum dici arbitratur. G. Kaibel. Ind. Rost. aest. 1883, 8.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΟΣ

Σφαττομένην scripsit Apollodorus Carystius.

1

Athenaeus 15, 698f *Εὐμήδης ἐν Σφαττομένῳ . . . ηγούμενην δε.υκνον εἰστοπρόσθιδών.* sic R. Schoellius (Herm. III 166 sq.) literas partim mutilatas partim prorsus obscuras explicavit. cf. quae Kaibelius de illis verbis disputavit in Ind. lect. Rost. aest. 1883 p. 8.

ΘΟΥΓΕΝΙΔΗΣ

Meinek. I 499.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ

1

τριαχθῆναι

λέγουσιν οἱ παλαιστριτικοὶ ἀντὶ τοῦ τρεῖς πεσεῖν, ἢ τὸ τρεῖς τροχάσαντα (Photius cum AVSuid. στοχάσαντα) νικηθῆναι, στάδιον, διάυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. Photius 600, 1. Suidas τριαχθῆναι. similiter omissio Thugenidis testimonio Bekker. Anecd. 114, 22, ubi post διάυλον excidit δόλιχον, et Etym. m. 765, 39 (πρὶν στοχάσαντα pro τρεῖς τροχ.). Zonaras 1751 τριαχθῆναι ἀντὶ τοῦ τρεῖς πεσεῖν. cf. Blomfield. Gloss. Aesch. Ag. 165.

ΛΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

2

ἤτησεν εἰς ὀψώνιον τριώβολον.

Pollux 6, 38 Θουγενίδης ἔφη κτλ.

3

μὴ νόμισον

ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης· οὕτω Θουκυδίδης. Photius 267, 8 et Suidas. Bekker. Anecd. 107, 30 μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης.—

Θουκυδίδης Phot. Θαγενίδης Suid. Θουγενίδης Piers. Moer. p. 334. cf. Porson. Eur. Hec. 1174. eadem syntaxi Arist. Thesm. 870 μὴ ψεύσον.

4

Λειβηθρίων ἀνοητότεροι

Zonaras 1294 Λειβήθριοι· ἔθνος μωρόν, ἀπὸ τόπου Λειβηθρα καλουμένου, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκυδίδης κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 148, 28 Λειβηρα (sic) τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκυδίδης κτλ. — ἀνοητότεροι] ἀμουςότεροι 'Lex. reg. ms., quod ad Hesych. Λειβηθρον excitavit Alberti'. Tittm. Θουκυδίδης] Θουγενίδης Schaefer. Tittm. cxlvi. Zenob. 1, 79 ἀμουςότερος Λειβηθρίων . . . Λειβήθριοι ἔθνος Πιερικόν ἐστὶ . . . λέγονται δὲ ἀμουςότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος, ubi cf. editor. Diogenian. 2, 26 (Vind. 1, 37). 7, 14. Apostol. 2, 67. 10, 50. adesp. 1572.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

5

ἀνέσπακεν

Θουκυδίδης. ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Suidas. Θουγενίδης Mein. Thucydidis locum reperiri posse negat Duker. Thucyd. 6, 100. cf. Menand. 429.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ

Meinek. I 490.

Pro Κάλλιππος, ignoto etiam tunc comici poetae nomine, apud Athen. 15, 668c Porsonus καὶ Ἰππαρχος. sed tantus est comicorum nostris demum temporibus in lucem cognitionemque redeuntium numerus, ut etiam Callippus inter eos fuisse possit.

ΠΑΝΝΥΧΙΣ

Cf. quae ad Hipparchi fabulam cognominem adnotantur.

1

ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοττάβια καὶ τῶν παρουσῶν ἦν
θέλει φιλήσει.

Athenaeus 15, 668c ἦν δὲ τι καὶ ἄλλο κοτταβίων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίαις, οὗ μνημονεύει Κάλλιππος (κάλλιπος Α) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων κτλ. 1. διαγρυπνήσας Porson.] δ' ἀγρυπνήσας τὸν Α. 2. κοττάβια etiam Α. ἦντιν' ἂν (θέλη) Mein. monens

etiam dimetros restitui posse in ed. min. (eiecto quod interpolatum esse putat πυραμοῦντα) ὁ διαγρ. λήψεται | τὰ κ. καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θ. φ. mihi probabilius videtur scribere ὁ δ. πυραμοῦντα λήψεται καὶ τῶν παρουσῶν κτλ. nam τὰ κοττάβια interpretationis causa videntur adiecta esse ad πυραμοῦντα.

Schol. Pind. Ol. 9, 1 ὁ πυραμοῦς εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων· ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἄθλα τοῖς διαγρυνηταῖς. Athen. 14, 647bc (Ἰατροκλῆς τὸν πυραμοῦντα διαφέρειν λέγει) τῆς πυραμίδος καλουμένης. γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων. αὗται δὲ ἄθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυνήσαντι. neque neglegendum testimonium Etym. m. 533, 21 (ἐν τοῖς κοττάβοις) ἄθλα οἱ νικῶντες ἐλάμβανον πλακουντίσκους, πυραμοῦντας καὶ σησαμοῦντας, ἅπερ κοττάβια ἔλεγον.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

δευτερίας

κάλλιπος. οἶνος εὐτελής. Hesychius. Κάλλιπος Mein. — de δευτερία cf. Nicophont. 20.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ

Meinek. I 475. 490. 1.

ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΟΣ

1

παράσιτον αὐτόσιτον· αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνεραμιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Athenaeus 6, 248b αὐτόσιτον εἶρηκε Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ κτλ. idem 2, 47e αὐτόσιτον (εἶρηκε) Κρώβυλος· παράσιτον αὐτόσιτον. 2. συνεραμιστὸς Porson.] συνεραμιστῆς AC. Hesych. αὐτόσιτον· τὸν ἑαυτὸν τρέφοντα. ἢ τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. Bekker. Anecd. 466, 12 αὐτόσιτος· ὁ οἰκόσιτος. ceterum quod Porsonus metri causa restituit quid sit ego quidem nescio.

2

καὶ σκάφην λαβῶν τινα
τῶν ἐσχαριτῶν τῶν καθαρῶν

Athenaeus 3, 109cd τούτου (ἄρτου ἐσχαρίτου) μνημονεύει... Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ κτλ. cf. Antidot. 3.

ΑΠΟΛΕΠΙΟΤΣΑ

3

τὸ γὰρ ἐνδεδελεχῶς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει,
ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχεν ἢ φύσις;

Athenaeus 10, 429d τὸ ἐνδεδελεχῶς μεθύειν, φησὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A), τίν' ἡδονὴν κτλ. idem 443f (om. C) Κρώβυλος ἐν Ἀπολιπούσῃ (sic A) κτλ. 1. ἔχειν A 443. 2. σωφρονεῖν AC 429. ἀποστεροῦνθ' ἐκόνθ' Naber. Mnem. nov. VIII 432. at cf. Philem. 104, 1.

4

πάλιν ἢ τοῦ βίου
ὕγροτης με τοῦ σοῦ τέθαιφε· τὴν ἀσωτίαν
ὕγροτητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινες.

Athenaeus 6, 258bc (τοῦ ὑγροῦ βίου) πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι Ἀθήνησιν Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ... καὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολιπούσῃ (sic A) κτλ. 1. πάλαι δ' Both. 2. τέθλιφε (del. τοῦ) Herwerd. Obs. crit. 124. nondum inventum est quod satisfaciat.

ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

5

Λάχης. B. ἐγὼ δὲ πρὸς σέ. A. πρόαγε. B. ποῖ;
A. ὅποι μ' ἐρωτᾶς; ὡς Φιλουμένην, παρ' ἧ
τάπιδόσιμ' ἡμῖν ἐστίν, ἧς ἐχθρὸς πιεῖν
κνάθους ἕκαστον ἐβιάσω σὺ δώδεκα.

Athenaeus 8, 364. 5 ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων... Κρώβυλος ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ κτλ. 1. χαῖρ' ὦ Λάχης Jacobs. Add. Ath. 196. Λάχης, Λάχης Both. ante v. 1 excidisse πρὸς σέ βούλομαι arbitratur Mein. 1. 2. πρόαγεοποῦμερωταῖς A (Bruns). ὅποι Jacobs. 3. 4. B. ἧς — δώδεκα; Mein. in Ath. 4. ἕκαστον Casaub.] ἕκατον A. ἀκράτου μ' Dobr. Adv. II 321.

3. ἐπιδόσιμα δεῖπνα *adicticias cenas* interpretatur Casaubonus, i. e. quae fiebant ex ea pecunia quam conferebant sodales ultra id quod debebant ex pacto vel infelici alea. cf. Alexid. 65, 4. Athen. 4, 141b ἂν τι λάβωσιν (οἱ Σπαρτιᾶται πρὸς τὰ φιδίτια) ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν ἢ λαγών.

6

εἰσῆλθεν ἡμῖν κραιρα τακερὰ δέλφακος·
ταύτης μὰ τὸν Δι' οὐχὶ κατέλιπον δ' ἐγὼ
οὐδέν.

Athenaeus 9, 384cd ἦσαν καὶ ἡμίκραραι πολλαὶ δελφάκων. μνημονεύει δ' αὐτῶν Κρώβυλος (κρωβύλος A) ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ κτλ. 1. εἰσῆλθεν L] εἰσῆλθον A. 2. δ' ἐγὼ Dindf.] λέγω A. γ' ἐγὼ Musur. cf. Amips. 7.

7

καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐν τούτοις τέ που αἰσχυνόμενον ἦπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.

Athenaeus 3, 107ef μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος (ρωβουλος A) ὁ κωμωδιοποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτον ἦπαρ ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ λέγων οὕτως κτλ. ἐν] ἐπὶ Mein. Anal. Ath. 48. 2. καπρίσκου σκατοφάγου Porson.] καὶ πρίσκου καταφάγου A. — cf. Alexid. 110, 17. 'rudore suffusum vocat iecur, quoniam fere omento involuta adponebantur'. πλεκτάνη 'conlective sunt bracchia polyporum'. Mein.

Praeterea cf. fr. 9.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ τοὺς δακτύλους δῆπουθεν Ἰδαίους ἔχω, καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμαχίους.

B. κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Athenaeus 1, 5f παρὰ Κρωβύλῳ τῷ κωμικῷ (τις) φησιν κτλ. v. 1—3 Suidas Τιμαγίδας . . . καὶ Κρώβυλος φησιν κτλ. v. 1. 2 Suidas et Zonaras 1085 Ἰδαίους ψυχρούς. κτλ. 3. φάρυγγ' Suid. Τιμαγ. πυριῶ CE. τεμαχίους Suid. Τιμ. et L] τεμάχοις. τεμαχείους C. τεμμαχίους E. — 1. ὑπερβολῇ coniung. cum θερμὰ. 2. 'heluo aliquis gloriatur se *Idaeos* digitos, i. e. ferro et aeri similes habere, quibus cibos calidissimos absque ullo doloris sensu contrectare possit.' Kuster. cf. etiam Lobeck. Aglaoph. II 1181. Suidas *Idaeos* interpretatur *frigidos*, i. e. caloris patientes, quales fuerunt *Dactyli* *Idaei*, εὐπάλαμοι θεράποντες, οἱ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο εὔρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόντα σίδηρον ἐς πῦρ τ' ἠνεγκαν. Schol. Apollon. Rhod. 1, 1129. cf. Preller. Myth. gr.² I 518.

9

χλωρὸν ἐρέβινθόν τινα ἔκοττάβιζον κενὸν ὄλωσ. B. τράγημα δὲ ἔστιν πιθήκου τοῦτο δῆπου δυστυχοῦς.

Athenaeus 2, 54c Κρώβυλος κτλ. 2. τράγημα δὲ Dindf.] τραγήματα δ' CE. δυστυχή E. ad Ψευδυποβολιμαῖον propter simili-

tudinem fr. 6. 7. referebat Mein. — non intellego, ne post Schweighaeuseri quidem explicationem.

10

τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι διεκόσμει.

Bekker. Anecd. 1208 δεῖ γινώσκειν ὅτι τοῦ κόμμι εὐρέθη παρὰ Κρωβύλω (sic Mein. pro Κρυβόλω) ἢ δοτική κόμμιδι ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς· ἔχει δὲ οὕτως κτλ. Bekker. Anecd. 104, 1 κόμμιδι· ἢ δοτική. Ἡρόδοτος δευτέρῳ (2, 86). cf. Herodian. II 767, 9. apud Herodotum hodie scribitur ὑποχρόντας τῷ κόμμι.

11

Harpocration 141, 11 χίλλας ἐξημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκομοῦσαι γυναικες . . . Κρώβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον. *Philippidem* dicit Hyperidis in administranda republica adversarium, quem Crobylus mortuum commemoraverat iudice Meinekio I 490. 1.

ΛΑΩΝ

Meinek. I 492. 3.

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

1

τῶν γὰρ μετ' ἐμαντὸν εἰκόνας καὶ μνημάτων
ἀεὶ καταφρονῶν ζῶν ἔχειν τι βούλομαι.

Stobaeus Floril. 123, 5 Λάωνος ἐκ Διαθηκῶν Λ. εἰκόνων Mein. ed. mai. — contemnit simulacra et monumenta mortuorum prae voluptatibus vitae.

ΛΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν Βοιωτίαν
μὴ φεῦγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός, ἢ δ' ἐφίμερος.

[Dicaearchus] 1, 22 in C. Mueller. Geogr. min. I 104 γράφει (Λάων) ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν. μοιχὸς γὰρ ἀλοῦς ἀφείθη, μικροῦ διαφόρου τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας· Βοιωτὸν κτλ. ἐφίμερος Steph.] ἐφίμερος. extremis verbis (μοιχὸς κτλ.) non ipsum Laonem, sed adulterum quem in fabula induxerit significari monet Mein. I 492. 3. Pherecr. 160 ἦνπερ φρονῆς εὖ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ

Meinek. I 493.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ

ΜΑΝΕΚΤΩΡ Η ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ (ΕΡΜΙΟΝΗ)

Meinek. I 493. 4.

[ΜΕΝΙΠΠΟΣ]

ΚΕΡΚΩΠΕΣ ΟΦ[Ε]ΙΣ

Nomen poetae dubium. Meinek. I 494. V 12.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Meinek. I 495. 6.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

1

τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξηῦρεν γένος
 Διὸς πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.
 οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς
 ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ' ἀκουσίῳ
 5 δίφρῳ περιπεσῶν δυναμένῳ λιμὸν ποιεῖν
 ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη·
 ἄφνω δὲ πληγὴς εἰς μέσῃν τὴν γαστέρα
 ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τάνω κάτω,
 Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον·
 10 καὶ μάλα δικαίως· Φρυξὲ γὰρ ὢν οὐχ ἱκανὸς ἦν
 τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ φέρειν παρρησίαν.
 διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
 ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐξηλωμένης
 πικρῶς ἐπιπλήξαι βούλομ', ἄνπερ νῆ Δία
 15 παρρησίαν μοι δῶτε, τοὺς ἀσυμβόλους

- τάλλοτρία δειπνεῖν ἐλομένους ἄνευ πόνου.
τί γὰρ παθῶν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων
βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
ἠΰξηκας; εἶπον· ἄξιον γὰρ εἶδέναι·
- 20 τίνος μαθητῆς γέγονας; αἴρεσιν τίνα
ζηλοῖς; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὀρμώμενος
τολμᾶς παρασιτεῖν; ἂ μὲν ἡμεῖς τὸν βίον
ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι
ἀνερωγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν
- 25 διὰ τοὺς ἄνω διὰ τάλλοτρία μασωμένους.
οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζάν ἐσθ' ὁ πλοῦς.
πλευρὰν ἔχειν πρῶτιστον ἐν τούτοισι δεῖ,
πρόσωπον ἰταμόν, χρῶμα διαμένον, γνάθου
ἀκάματου, εὐθύς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
- 30 στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης.
ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν·
αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις ἢ καὶ βάπτεται,
θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νόσει·
- 35 ἔστω Γαννυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος·
πρὸς χάριν ὁμιλεῖ τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ·
παρατάττεται τις καὶ ποιεῖ πάντας νεκρούς,
δειπνῶν σιωπῇ τοῦτον ὑπομνηκτοῖσας
εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
- 40 οἶμαι δ' ἑμαυτὸν εὐθετον τῷ πράγματι,
παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόβεστί μοι
ὅσα περ ἔχειν τάλλοτρία τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
λιμός, ἀπόνοια, τόλμα, γαστήρ, ἀργία.
καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρόσων ἀναξ
- 45 σὺνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον.

Stobaeus Floril. 14, 7 Νικολάου Α. v. 1—11 om. Α.

1. ἐξεῦρεν cod. 4. ἀκούσιος vel ἀκουσίως Mein. 6. ἀπὸ τῆς B²] εἰ τῆς Trinc. Gesn. θείης (-ας) Jacobs. 8. τᾶνω καὶ κάτω Trinc. 12. διὸ δεῖ Α. 14. πικρὸς Α. ἐπιπλήξαι A Gesn. mrg.] ἐκπλήξαι. 15. τοῖς ἀσυμβόλοις — ἐλομένοις K. nam ἐπιπλήττειν semper cum dativo coniungitur. cf. Heindorf. Plat. Protag. 327a. 17. παθῶν Mein. (cf. Cobet. Mnem. viii 113)] μαθῶν. 19. ἠΰξηκας B (ἴσως)] νυξηκας AN. νύξηκας Vind. εὐρηκας A mrg. 'quid eorum quae ad

vitam humanam pertinent tu *promovisti?* 21. ζηλοῖς Valcken.] ηλοῖς Vind. κλοῖς Trinc. Gesn. εἴλου AB² Gesn. mrg. (ex coniectura). 22. ἄ] ὁ Mein. εἰ Naber. Mnem. nov. VIII 432. ᾧ K. 'quo studio nos totam vitam consumpsimus'. 23. ἅπαντα Iacobs. Add. Ath. 9] πάντα. οὐδὲ νῦν γέ πω Mein. sententiam mutavit V 116. 25. ἄνω διὰ A et Vindob.] ἀναιδῶς Grot. ἀνώδυνα B². ἀνοδία Mein. 'dici videntur qui in parasitica arte exercenda *praecipitem et negatam viam sequuntur*'. de qua re magnopere dubito. fortasse ἀνοία (cf. σπουδῆ, παιδιᾶ). μασωμένους Mein.] μασσωμένους. 27. πρώτιστον ἐν τούτοις AB² Gesn. mrg. πρώτοις τούτοις Trinc. πρώτιστον εὔτονόν σε Mein. ἄτρουτόν σε δεῖ K. ultra soccum enim adsurgit oratio: ἄτρου. ut πολὺχρῶσων 44. 29. εὐθύς] εὖ τε Herwerd. Obs. crit. 113. 33. βλέπεται A corr. et B] βλέπεται. v. 36 ante 33 transponit Mein. a monacho versum 36 interpositum esse censet Cobet. N. l. 38. 9. sed ante 33 aliquid deesse constat. ὁμίλει B corr. 37. παρατάτ- τεταί A mrg. B mrg.] ταράττεται. παράττεται Vind. AB. 'fortasse χαράττεται'. Mein. cf. Elmsl. Eur. Med. 154. ποιεῖ] ποιεῖ Gesn. mrg. 38. δειπνῶν Cobet. N. l. 39] δείπνω. δειπνεῖ B. 40. τῷ πράγματι A Vind.] τοῖς πράγμασι. 41. παῖδες] ἄνδρες ut v. 1 Mein. Stob. III LIX. fortasse πάλαι. 42. παρέχειν (supra α ser. ε) A. τὸν τάλ- λότρια δειπνοῦντα G. A. Hirschig. Ann. crit. 33. Cobet. N. l. 39 et 643. 43. γαστριμαργία Badham. 44. μ' ὁ] με B Trinc. 45. καὶ add. Grot.

1. ἐξηῦρεν, i. e. primus in vitam hominum et consuetudinem induxit. Athen. 4, 154d (Mein.) τῶν μονομαχοῦντων εὔρετὰς ἀπο- φαίνει Μαντινεῖς. 2. est Euripidis Orest. 5, ut 4 Orest. 10, quo- circa retineri potest γλῶσσαν. 5. 6 nemo adhuc intellexit. fortasse versus transponendi et sic scribendi sunt: (ἀκουσίως) | Διὸς τρα- πέξης ἐξαπλήης ἀπεστράφη (ἀπεστάθη)· | δεσμῶ περιπεσῶν δ' ἔμαθ' ἔ πως λιμὸν παθεῖν, ac deinceps ἄφνω τε — γαστέρα λέγουσιν αὐτῷ κτλ.: nam cum ἔδοξεν accus. casus (Σίπυλον) coniungi nullo modo potest. de anacolutho, haud raro sane, cf. Plat. Apol. 21c διασκοπῶν οὖν τοῦτον. . . καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κτλ. 9. Strab. 1, 58 σεισμούς τινὰς μεγάλους τοὺς μὲν πάλαι περὶ Ἀυδίαν γενομένους καὶ Ἰωνίαν μέχρι τῆς Τρωάδος, ὅφ' ὧν καὶ κῶμαι κατεπόθησαν καὶ Σίπυλος κατεστράφη, κατὰ τὴν Ταντάλου βασιλείαν. Plut. Mor. 1059c (οἱ ποιηταὶ λέγουσιν) ὡς ἐκ θεῶν προνοίας ἀνατροπὴν ἔσχεν ἢ παλαιὰ Σίπυλος τὸν Τάνταλον κολαζόντων. cf. Aristot. Meteor. 2, 8. Plin. N. h. 2, 205. 5, 117. Aristid. I 427 Dind. 11. i. e. *libertatem a domino sibi concessam*. 12. *iam cum prava haec consuetudo hodie ab omnibus celebretur, ego vituperare adgredior eos qui cet.* 26. *ridicule inmutat proverbium οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.* 37. i. e. 'si qui miles gloriosus de proeliis narrat et quomodo hostes omnes interfecerit'. cf. Tibull. 1, 10, 29 sq. 39. *bilem ex insipidis militis iactationibus*

conlectam in mensam effunde, i. e. cibis fortiter te ingurgita. Mein. 44. verba ex tragico petita (Mein.). cf. Eurip. Iph. Aul. 787. videtur autem *satrapam* aliquem Lydiae dicere.

2

ἀκολαστοτέρα

Νικόλαος. Bekker. Anecd. 367, 25. neque tamen iuraverim comicum dici.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ

Meinek. I 496 sq.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

1

ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστείου πάνυ
καὶ πρᾶον, ὀλίγωρον δὲ πεποιήκας τι. B. πῶς;
A. ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμὲν οὐκ ἐξήτακας.
ἢ πρότερον ἐπύθου τῶν ἀκριβῶς εἰδότεων
5 οὕτω τ' ἐμισθώσω με; B. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
A. καὶ μὴν ἴσως ὅσον μαγείρου διαφέρει
μάγειρος οὐκ οἶσθ'. B. εἶσομαι δέ γ', ἦν λέγῃς.
A. τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἠγορασμένον
πότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς
10 διακόνου ἔστι τοῦ τυχόντος. B. Ἡράκλεις.
A. ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλος ἑτέρα διάθεσις.
πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάνυ,
ᾧ τὸν μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς οὐκ ἐνι
ταύταις προσελθεῖν εὐθύς· ἀλλ' ἐμπροσθε δεῖ
15 ζωγραφίας ἦφθαι. ταῦτά καὶ μαγειρικῆς
πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἑτέρας τέχνας,
ᾧ εἰδέναι σοι κρεῖττον ἦν μοι πρὶν λαλεῖν,
ἀστρολογικὴν, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν.
τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τέχνας
20 ἐντεῦθεν εἶσει, παρακολουθήσας χρόνοις,
πότ' ἄωρός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πότ' ὠριμος.
τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα·
ἐνίοτε κρεῖττων γίνεται θύνην βόαξ.

B. ἔστω. γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;
 25 A. τοῦπτάγιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα.
 τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἓνα
 μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια,
 ἐκεῖθεν ἐνταῦθ' ἔστι μετενηνεγμένα.

B. οὔτος, πέπεισμαι, κἂν τὰ λοιπὰ μὴ λαλήσῃ.
 30 A. περὶ τῆς ἰατρικῆς δέ· τῶν γὰρ βρωμάτων
 πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα καὶ τιμωρίαν
 ἔχοντ' ἐνὶ ἔστιν, οὐ τροφήν. δειπνῶν δὲ πᾶς
 τὰλλότρια γίνετ' ὀξύχειρ οὐκ ἐγκρατής.
 τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
 35 εὔρητ' ἐκεῖθεν, μεταφορὰ δ' ἔστιν τέχνης.
 ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἐμόν

περὶ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται·
 ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
 οὐδεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται.
 40 B. μίκρ' ἀντάκουσον ἐν μέρει κάμοῦ. A. λέγε.
 B. σὺ μὴδὲν ἐνόχλει μήτε σαντὸν μήτ' ἐμέ,
 ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν.

Athenaeus 7, 290ef Νικόμαχος ἐν Εἰλειθυῖα (εἰληθυῖα A) καὶ αὐτὸς παράγει τινὰ μάγειρον ὑπερβάλλοντα τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. λέγει δ' οὗν οὔτος πρὸς τὸν μισθωσάμενον κτλ. v. 33 Eustathius 1753, 48 ὁ ἐσθίων κατὰ σπουδὴν διὰ πείναν ὀξύχειρᾶ χρησθαι οὐκ ἐγκρατῶς λεχθεῖν ἂν κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ἐπὶ τὰ ἀλλότρια δεῖπνα . . . πᾶς γίνεταὶ ὀξύχειρ, οὐκ ἐγκρατής.

2. πεποήκας τί πως Mein. 6. καὶ μὴν Iacobse. Add. Ath. 166] κώμην (coniunct. cum οὐ v. 5) A. ἢ μὴν Grot. Excerpt. 883. μαγείρου διαφέρει Schweigh.] διαφέρει μαγείρου AC. 7. ἦν] ἂν Mein. δ' ἂν Nauck. post hunc v. ἔπειτα ἀνχῆσας ὁ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἠγορασμένον ὄψον σκευάζειν μουσικῶς ληρεῖ ὅτι πρὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἑτέρας τέχνας, ἀστρολογικὴν κτλ. C. 9. πρότερον A] πρότερ' Dobr. Arist. append. 114. διοῦν Hanov. Exerc. crit. 131. πάτερ Mein. 'blandientis est ut apud Diphil. 17, 5. 20, 2. Anaxipp. 1, 11'. V 117. 10. διακονουστούτου A. διακόνου 'στ' οὐ τοῦ Schweigh. 11. τέλος Herwerd. Nov. add. crit. 47] τέλειος. idem inter 14 et 15 τὴν τεκτονικὴν commemorari debuisse arbitratur. Meinekianus post v. 14 et post 36 lacunae signa ponit. 14. ταύταις] fortasse αὐταῖς. 15. corrupta haec esse constat. sententia perspicua fit, si scribas ἄλλων vel ἑτέρων προῆφθαι. sed plura hic turbata sunt.

ταῦτά (κατὰ ταῦτά) Dindf.] ταῦτα A. 16. τῆς] τινα G. Herm. 17. ὧν εἰδέναι τι κρεῖττον ἢ μάτην λαλεῖν Iacobs. 166. 7. 18. γεωμ., λατρ. Mein.] ἢ λατρικὴν, γεωμ. A. 19. τέχνας] τύχας Erfurdt. Obs. 462. σχέσεις K. conl. Alexid. 124, 12. quae vox medicorum potissimum est. 20. εἴσηι A. παρακολουθήσας Mein.] παρακολουθήσεις A. 21. πότ' ἄωρος C] ποθ' ὠρος (sic) A. πόθ' ὠριός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πότ' ἄωριος Mein. 25. τοῦπτάνιον Casaub.] τοῦπτάνειον AC. 29. κὰν K.] καί. ac sic nunc Kaibel. λαλῆς C] λαλεῖς A. 32. ἐνι' ἔστιν Mein.] ἔνεστιν A. δειπνῶν δὲ πᾶς Dindf.] δείπνω δέπας A. ἐπὶ τὰ ἀλλότρια δεῖπνα πᾶς C. 34. 35. 37. 38 (ἀριθμητικῆς ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι), 36 (συμμέτρως ἔχον, quod est Iacobsii 167), 39, in quo extrema corrupta censet, transponit G. A. Hirschig. Ann. crit. 33. 4. 36. εἰ δὴ — συμμέτρως ἐνι Kaibel. post hunc v. ἔπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος ὅτι καὶ τακτικῆς ἐστὶ τὸ εἰδέναι ἕκαστα ποῦ τεθήσεται. τὸ ἀριθμεῖν τὸ πλῆθος, ἣν καὶ αὐτὴν δεῖ προειδέναι τὸν μάγειρον om. ceteris C. 37. sic A. 38. μαγειρικῆς] ἀριθμητικῆς Grot. 885. λογιστικῆς Iacobs. 167. εἰδένἀριθμητικῆς Mein. ἀριθμητικῆς τὸ πλῆθος ὀρθῶς εἰδέναι Kaibel. 39. οὐθεις A. 'fort. κάγγραφήσεται, sc. in tabulas quibus coquorum nomina inscripta erant'. Mein. καταγραφήσεται Both. 40. μικρ' ἀντάκουσον Cobet. N. I. 127. 8] μικρὰ διάκουσον A. 41. μηθὲν A. 42. δάγαγε νῦν Cobet.

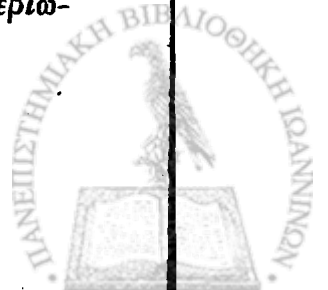
10. 'famuli est cuiuslibet' talia administrare: maiora conficere nemo potest nisi coquus (11). 14. 'multae sunt artes, ad quas ipsas (αὐταῖς) accedere non licet, nisi antea alias quasdam didiceris.' Sosip. 15—19 confert Mein. ὧν pendet a μαθεῖν. 25. 'dicit coquus culinam sic dividi a coquis solitam, ut singulis suae artis partibus proprium locum adsignent'. Casaub. 33. τὰλλότρια, i. e. quae suae naturae non convenient. 38. τὸ πλῆθος, i. e. quantum cuiusque earum rerum quae ad epulas comparantur sumendum sit.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ

2

ἐργῶδες ἐστὶν ἐν βίῳ βεβιωκότα
τοὺς τῶν φθονούντων πάντας ὀφθαλμοὺς· λαθεῖν.

Stobaeus Floril. 38, 10 ἐκ τοῦ Νικομάχου Ναυμαχίας A. 1. εὖ βίον βεβηκότα Mein. quam locutionem non memini usquam inveniri. ἐστ' ἐν ὀλβίοις βεβηκότα Herwerd. Anal. crit. 33. ἐν πόλει βεβιωκότα Cob. Mnem. VIII 121. 'nam qui in urbe vivunt invidiorum oculos nullo modo possunt effugere'. fortasse ἐστ' ἐν εὐδία βεβιωκότα. cf. Xen. Anab. 5, 8, 19. Cyr. 6, 1, 16.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

οὐσίδιόν μοι καταλιπόντος τοῦ πατρὸς
οὕτω συνεστρόγγυλα κάξεκόκκισα
ἐν μηνὶν ὀλίγοις ὥσπερ ὦδὸν τις ῥοφῶν.

Athenaeus 2, 58a ὦδων δὲ ῥοφητῶν μνημονεύει Νικόμαχος κτλ.
1. μοι κ. τοῦ Cobet. V. 1.² 375. 6. N. 1. 614] γὰρ κ. μοι τοῦ CE.
2. συνεστρόγγυλα Mein] συνεστρογγύλικα CE. cf. Cob. V. 1.² 375.
cf. Alexid. 246, 4. 2. ἐξεκόκκισα ab Aristophane mutuatus
est. Ach. 1179. Pac. 63. Lys. 364. 448. 3. i. e. οὕτω ῥαδίως
ὥσπερ τις ὦδὸν ῥοφεῖ.

4

ὦ χαῖρε, χρυσοκλύστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν.

Athenaeus 11, 781f φησὶ πρὸς τινὰ Νικόμαχος κτλ. χαῖρε add.
Mein. χρυσόκλυστα Letronn. De nom. vas. gr. 56] χρυσοκλαῦστα C. —
Midam aliquem adloquitur. cf. Pherecr. 131. Diphil. 43, 21.

Quae Bekker. Anecd. 337, 11 et 349, 10 adferuntur Nico-
machi frustula, ea ad tragicum Nicomachum potius pertinere in-
tellexit Meinek. I 498. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 591.

ΝΙΚΩΝ

Meinek. I 495.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

1

καὶ πάννυ τις εὐκαίρως προπίνων φησὶ
πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν ἄδρον,
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

Athenaeus 11, 487c: μάνης· ποτηρίου εἶδος. Νικων Κιθαρωδῶ
κτλ. v. 2. 3 (-ἴσως) Pollux 6, 99 μέμνηται μάνου Νικων ἐν Κι-
θαρωδῶ κτλ. 1. φησὶ, σοὶ Heringa Obs. 29. μοι Porson. 2. πατριῶ-
ταμάνην δὲ et ἄδρον A Ath. πατριώτιδα δὲ μάνην λάβε κερ. κτλ. A
Poll. μάνην δέχου, πατριῶτα Porson. facilius est φησὶν, ἦν, | πα-
τριῶτα. μάνην δ' εἶχε κτλ. ἦν, i. e. ἰδοῦ (λαβέ Poll.), προπίνω σοι.
πατριώτας inter se adpellant servi. Cratin. 30. Pherecr. 11.

Ξ Ε Ν Ω Ν

Meinek. I 500.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

1

πάντες τελῶναι, πάντες εἶσιν ἄρπαγες.
κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὠρωπίοις.

[Dicaearchus] 1, 7 in C. Mueller. Geogr. min. I 101 τελωνῶν (ἐν Ὠρωπῶ) ἀνυπέβλητος πλεονεξία ἐκ πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συντετραμμένη . . . οἱ στίχοι Ξένωνος κτλ. v. 1 et 2 transponendi videntur. — cf. Bursian. Geogr. gr. I 220. Boeckh. Oec. Att. I 342.

Π Ο Λ Ι Ο Χ Ο Σ

Meinek. I 498.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ

Cf. quae ad Philetaeri fabulam cognominem, adnotantur.

1

. . . ὅπως σε πείσει μηδὲ εἶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τοὺς βόακας, ἂν ποτ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας καλεῖν.

Athenaeus 7, 313c καλοῦνται τινες (μαινίδες) καὶ λευκομαινίδες, ὡς ἐνιοὶ βόακας ὀνομάζουσι. Πολλοχος Κορινθιαστῆ κτλ. 1. πείσει Cobet. N. l. 617] πείση. 2. ἔλθῃ ut certo corruptum, ita non emendatum est ab Herwerd. Anal. crit. 33. Mnem. nov. III 307 (ἔσθῃς).

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

μειμαγμένην

μικρὰν μελαγχροῇ μᾶζαν ἠχυρωμένην
ἐκάτερος ἡμῶν εἶχε δις τῆς ἡμέρας
καὶ σῦκα βαιά, καὶ μύκης τις ἐνίοτ' ἂν
ὀπτᾶτο, καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου
ἠγρεύετ' ἂν, καὶ λάχανα τῶν αὐτοχθόνων
θλαστή τ' ἐλάα, καὶ πιεῖν οἰνᾶριον ἦν
ἀμφίβολον.

Athenaeus 2, 60b *μύκαι* . . . *Πολλοχος* κτλ. 5. *κοχλίου* C. 6. *ἡγρεύει* Brunck.] *ἀνηγρεύει* CE. 7. *ἐλάα* Dindf.] *ἐλάα*. — cf. Antiphan. 226. 8. *vinum diuivum vinumne an acetum sit*.

ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 498. 9.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

1

ὅταν γάρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος, παχύς,
ἀργός, λάβη δίκελλαν εἰωθὼς τρυφᾶν
πεντεστάτηρον, γίνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Pollux 9, 57 ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμνον δοκοῦσι λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους Παρακαταθήκῃ κτλ. idem 4, 173 δίκελλαν πενταστάτηρον Σωσικράτης (κράτης A) ἐν Παρακαταθήκῃ τὴν πεντάλιτρον. 2. εἰωθὼς I. Scalig.] εἰδὼς. 3. πεντεστάτηρον K.] πενταστάτηρον. cf. Hermipp. 34. Polluci falsam formam relinquentem esse duxi. Hesych. πεντεστατήριον· πενταετῆ, ubi πεντεστάτηρον· πεντάλιτρον Bernh. — non mirum esse nescio quis dicit, si homo laboris inperitus tamen laborare coactus anhelare incipiat. cf. Menand. 23, 3.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

2

λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἡσύχω ποδί
προσῆγε πρῶως καὶ καλῶς τὸν κύνθαρον.

Athenaeus 11, 474a Σωσικράτης Φιλαδέλφοις κτλ. 3. πρῶως A. καλῶς] μαλακῶς vel κάκαλῶς Mein. Anal. Ath. 218. at 'videtur neque haerendum esse in πρῶως καὶ καλῶς, quod est fere πρῶως καὶ εὐσχημόνως, neque ἀκαλῶς tuto tribui posse comico poetae'. Haupt. Opusc. III 396. — 2. Strab. 1, 28 ἀπὸ τῶν Σκείρωνίδων πετρῶν. . . Σκείρωνες καλοῦνται οἱ ζέφυροι, καὶ μάλιστα οἱ ἀργέσται. et 9, 391 ἀπὸ τῶν ἄκρων τούτων (τῶν Σκείρωνίδων) καταγιγνόντα σκαιὸν τὸν ἀργέστην Σκείρωνα προσηγορεύεσθαι Ἀθηναῖοι. Theophrast. fr. 5, 10, 62 ἀργέστην οἱ μὲν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Σκείρωνα καλοῦσιν. ποδί 'nautico'. Arist. Eq. 436. Mein. — genus dicendi in his versibus conspicuum mihi quidem simillimum videtur Nausicratis.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἔσμεν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν,
αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκομεν.

Stobaeus Floril. 23, 2 Σωσικράτους (σωσικρά) A. σικρά Voss. Hens. fol. 5 v. σιοκρά idem fol. 19 v. Euripidi tribuit Antonius Mel. p. 349. cf. monost. 46. 47. Stobaeus 23, 5 Εὐριπίδου· ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νοθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ὅταν σφαλῶμεν, οὐ γινώσκομεν (Eurip. fr. 1029 N.). 1. δὲ] γὰρ Voss. fol. 19. ἐσμεν om. idem. ἑτέρουσ Trinc. — cf. Ritschl. Opusc. I 836. 7.

33 4 αὐ

ὅταν ποθεῖν λέγη σε καὶ στέργειν γυνή,
φοβοῦ παρ' αὐτῆς πλείον' ὧν λέγει κακά.

Maximus Conf. p. 198 Gesner. Σωκράτους. Σωσικράτους Mein. I 499. cf. Wachsmuth. Stud. z. d. gr. Floril. 141. in editione Maximi Combesiana, mea fortasse caecitate quadam deceptus, non repperi. 1. ποθεῖν λέγη σε καὶ στ. Mein.] ποθεῖν σε καὶ στ. λέγει. λέγη ποθεῖν σε καὶ στ. Wachsm. 2. πλείον' Mein.] πλέον'.

5

ἡ τῶν κολάκων εὐνοία καθάπερ ἐκ τροπῆς
φεύγει τὰς ἀτυχίας.

Maximus Conf. 11 p. 567 ed. Combes. Paris. 1675 Σωκράτης κτλ. ser. Σωσικράτης. 2. ser. τὰς ἀτυχίας φεύγει.

6

Maximus Conf. 31 p. 620 Combes. Σωκράτ. τῆς παρρησίας ὅσπερ ὀπώρας ἐν καιρῷ ἢ χάρις ἠδεῖα. quae sic videntur redintegrandae: Σωσικράτης· τῆς παρρησίας | καθάπερ ὀπώρας ἐστὶν ἢν καιρῷ χάρις | ἠδεῖα.

7

ἄμφιας

οἶνος δ' φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Athenaeus 1, 31e. ἄμφιος CE. Suidas ἄμφιας· μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῶ (18) καὶ Σωσικράτης. Hesych. ἄμφιας· γένος οἴνου.

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ

Meinek. I 498.

ΔΗΛΙΟΣ

Cf. Criton. 3, 8. fortasse scaena fabulae Delos fuit. nam Athenis certe non fuit. cf. fr. 1.

1

εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ
τῇ τ' ὀξύτητι μετὰ Θίβρωνα, Δαίδαλε,
τὸν ἐξ Ἀθηναίων, τὸν καλούμενον Πέρας,
δοῦς μισθὸν ὅν μ' ἤτησας ἥκω δεῦρ' ἄγων.

Athenaeus 7, 292. 3 Φιλοστέφανος ἐν Δηλίῳ καὶ ὀνόματα ἐνδόξων μαγείρων ἐν τοῖσδε καταλέγει κτλ. 2. Θίβρωνα Gaisford.] Θίμβρωνα AC. Δαίδαλε Mus.] δεδαλε A. 4. μ' add. Casaub. ἄγων Schweigh.] ἄγων σε A. 3. cf. Cobet. N. 1. 71. 2. Plin. N. h. 34, 55 fecit (Polyclitus) et quem canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, veluti a lege quadam.

Φ Ο Ρ Μ Ο Σ

ΑΤΑΛΑΝΤΑΙ

1

φοίνικα

τὸν καρπὸν . . . κέκληκεν . . . Φόρμος δ' κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις. Athenaeus 14, 652a. nihil aliunde de hoc comico cognitum. Phormis poetae nomen est apud Suidam.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ

Meinek. I 423. 490.

ἄλτσις

Pollux 10, 167 ἡ ἄλσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου. Hesych. ἀλύσιον· τὸ περὶ τὸν τραχὴλον πλόκιον. cf. Aristoph. fr. 320, 12. Menand. 258. Philippid. 33. similes fabularum tituli Pherecratis Ἀῆροι, Menandri Πλόκιον. potest tamen esse ἄλσις etiam κατάδεσμος magicus (vincula Hor. Sat. 1, 8, 50. licia Verg. Ecl. 8, 74).

1

δέσποιον' Ἐκάτη τριοδίτι,
 τριμορφε, τριπρόσωπε,
 τρίγλαις κηλευμένα.

Athenaeus 7, 325 d Ἀθήνησι καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῆ Ἐκάτῃ τῆ Τριγλανθίνῃ. διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει φησὶ κτλ. Eustathius 1197, 29 ὅτι δὲ πολυώνυμος ἢ ῥηθεῖσα Ἐκάτη δηλοῖ καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπιγράμμα ἔχον οὕτως κτλ. κηλευμένη, τουτέστι θελγομένη, χαρουσα. et 32 ὅτι καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ Τριγλανθίνῃ Ἐκάτῃ, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. 1. Ἐκάτη in Char. vers. om. Eust. Ἐκάτα Dindf. 2. τριμορφε θεά, τριπρ. Bergk. P. 1.² p. 1038. 'quod Athenaeus ex Chariclide, comico ut videtur poeta, profert non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum.' 3. τρίγλαισι Kaibel. κηλευμένα (supra scr. η) A (Bruns). videtur scribendum κηλουμένη vel κηλουμένα. — cf. Nausier. 2, 9.

FRAGMENTA
INCERTORUM POETARUM

THE UNIVERSITY OF
MICHIGAN LIBRARY

ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Incertorum poetarum fragmenta, quo melius eorum qui lecturi essent commodis consuleretur, quam accuratissime fieri poterat in genera sua distribuimus. itaque primum locum obtinent ea quae sive certis indiciis sive probabili coniectura aut antiquae aut novae comoediae adscribenda erant; sequitur magna eorum multitudo de quorum genere non constat. haec excipiunt fragmenta dubia et perperam comoediae tributa. in singulis autem his capitibus singulorum fragmentorum is servatur ordo, de quo dixi in praefatione vol. I p. iv. claudunt agmen eclogae ampliores, quae apud scriptores primorum p. Chr. saeculorum sine originis indicio, sed haud paucis versibus integris versuumque partibus servatis in solutam orationem conversae inveniuntur: quae quamquam novae comoediae pleraeque omnes tribuendae videntur, tamen quoniam non tam codicum ms. ope quam coniectura fere, haud raro incerta, redintegrandae sunt, consulto a reliquis segregatae suo quodam proprio capite comprehenduntur. dixi de his Herm. XXI 391 sq. Mus. Rhen. XXXXIII 29 sq.

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΣ

1

(δ) Φορμίων τρεῖς (ἀργυροῦς) στήσειν ἔφη
τρίποδας, ἔπειτ' ἔθηκεν ἓνα μολύβδινον.

Zonaras 1366 οἱ Ἀττικοὶ μολύβδον καὶ μολύβδινον... κτλ. 1.
δ et ἀργυροῦς add. Mein. στήσειν ἔφη idem] ἔφη στήσειν. cf. Cratin.
318 et 456.

2

μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως
ὑπερέβαλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερβόλου.

Schol. Aristoph. Eq. 1304 κερραμεὺς δ' Ὑπερβόλος. μετὰ δὲ
τὴν κτλ. μετ' αὐτὸν (αὐτῶν V) γὰρ ἐπολιτεύσατο. 1. μετὰ τὴν δ'

Mein. I 190. 2. μέγ' ὑπερέβαλλον ὁ κεραμεὺς Ἵπέρβολος Mein. — ὑπερέβαλ(λ)εν 'scil. πονηρίᾳ vel μοχθηρίᾳ, quod in praecedentibus verbis fortasse posuerat horum versuum auctor'. Mein. I 190. ubi quod 'in tanto omnium de arte quam factitavit Hyperbolus consensu' idem hic figulus dicatur, id facile eo explicari monet quod lucernae haud paucae figlinae fuerint. cf. Philetaer. 4. — ridicule abutitur originatione nominis *Hyperboli* (ἀποβολήν, ὑπερέβαλε), itaque v. 2 fortasse ita redintegrandus: ὑπερβολῆ πάνθ' ὑπερέβαλεν Ἵπέρβολος. nam figulum fuisse scholiasta dicit, non poeta.

3. 4. 5

ἀλλ' Ἀλκιβιάδην τὸν ἄβρον, ὃ γῆ καὶ θεοί,
ὄν ἢ Λακεδαίμων μοιχὸν ἐπιθυμεῖ λαβεῖν.

Athenaeus 13, 574 d Ἀλκιβιάδης ὁ καλός, ἐφ' οὗ τις τῶν κωμικῶν ἔφη κτλ. 1. ἀλλ' add. Pors. — cf. Plut. Alcib. 23.

ad Alcibiadem pertinent duo quaedam frustra apud Liban. III 194, 15, ex comoedia aliqua ut videntur excerpta. κατεαγῶς (φαίνεται add. K.) | ἐν ταῖς μέθαις· ἀνδρογυνοσ ἐπὶ τῆς ἐσπέρας, et ὑπὲρ τὸν Πρωτέα | τὴν φύσιν ἀμείβων.

6

βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἂν ἐβουλόμην
λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

Hermogenes Walz. Rhet. III 440. 1 (II 453. 4 Spengel) τοῦ κωμικῶς λέγειν... τρεῖς μέθοδοι, τὸ κατὰ παρωδίαν σχῆμα, τὸ παρὰ προσδοκίαν, τὸ ἐναντίας ποιῆσθαι τὰς εἰκόνας τῇ φύσει τῶν πραγμάτων... τὸ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω 'βδελυρὸν — ἔλαχον'. προσδοκᾷ μὲν ὁ ἀκροατῆς ἀκοῦσαι 'ὑπομενῶ', φησὶ δὲ 'οὐκ ἂν ἐβουλόμην'. 'videtur Aristophanis esse.' Mein. cf. Aristoph. fr. 620. facilius etiam coniungitur cum Plat. com. fr. 166. 7. sed certi nihil statui potest.

7

Dio Chrysost. 33 p. 31 R. εἶτα ἐξύρων μέχρι τῶν παρειῶν οὐδὲ τοῦτό πω δεινόν· ἀλλ' ὅμως ὁ κωμικὸς καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακάειν ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἐκκαίδεκα. ad Demos Eupolidis referebat Meinekius II 469. 70. cf. Nauck. Philol. III 360. — Lobeck. Aglaoph. 703, n. g 'Catullus 36 Volusii scripta infelicibus ustulanda lignis dicit; Epicuri libri Lucian. Alex. 47 comburuntur ἐπὶ ξύλων συκίνων, sicuti monstra ὄξυθυμίοις καλεσθαι solebant.' cf. etiam Lucian. Peregr. 24. Bekker. Anecd. 10, 26 (adesp. 659) ἀγροῖς κατακαῦσαι ξύλοις· τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἀγροῖς ἔκαιον ξύλοις. φάλητες σύκινοι sunt trunci ficulnei in figuram membri

Priapei (Hor. Serm. 1, 8, 1) formati. eis homines delicatulos tamquam monstra quaedam cremari iusserat poeta. numerum (ἐκκαίδεκα) explicare non magis possum quam Cratin. 186. Teleclid. 44. Arist. Eq. 546. fortasse poeta scripserat ὅς δ' ἂν ξυρῆ μέχρι τῶν παρειδῶν (τὴν κόμην), | λέγω' πὶ φαλ. συν. ἐκκαίδ. | τοῦτον κατακάειν. κατακάειτ' αὐτὸν ἐπὶ φαλήτων συνίων | ἐκκαίδειν' Blaydes. Arist. fr. 954.

8

εὐδαίμων . . . Πολιάγρος
οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων.

Plutarchus Mor. 27c τὸν κωμωδούμενον ὑπερβάλλει μαστροπεία Πολιάγρον κτλ. 1. fortasse εὐδ. ἅρ' ἐστὶ Π. 2. ἔνδον τρέφων Naber. Mnem. nov. VIII 24. — cf. Cratin. 244. Boissonadus confert Alciph. 3, 62 (adesp. 1561) Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ μαλακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει, et Aelian. V. h. 5, 8 Σωκράτης μὲν οὖν κωμωδούμενος ἐγέλα, Πολιάγρος δὲ ἀπήγατο. 'cum αἶξ meretricem significet, οὐράνιον ambigue dictum videri potest, respectu ad οὐράν, caudam salacem (Horat. Sat. 1, 2, 45)'. Bothius. ceterum cf. Mus. Rhen. XXXXIII 38. 9.

9

χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ
αἰγυπτιώσει.

Eustathius 1484, 26 αἰγυπτιάσαι καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ ἐπικαῦσαι, οἶον κτλ. 1. λάμπων] λαμπρᾶ Nauck. 2. αἰγυπτιώσει Mein.] αἰγυπτιάζει. prorsus diversa sunt αἰγυπτιάζειν (Aegyptios imitari, Arist. Thesm. 922) et αἰγυπτιοῦν Aegyptiorum similem facere. atque Hesych. αἰγυπτιώσαι· μελᾶναι. Etym. m. 30, 18 αἰγυπτ(ι)ῶσαι· μελᾶναι καὶ ἐπικαῦσαι. ex satyrica fabula excerptum arbitratur Cobet. N. l. 48. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 133. probabilius Meinekius parodiam esse putavit Aesch. Prom. 22. videtur ecloga Platonis Sannyrionisve esse, quorum utriusque fuit Io. neque quicquam est quod a comicorum genere dicendi in parodiis recedat, αἰγυπτιοῦν autem vix potest alii poetae adscribi. χρόα est Arist. Plut. 1020, χροιά Nub. 718. 1012. 1017. 1171.

10

δεινὸν . . κεραννὸν ἐν γλώττῃ φέρει.

Plutarchus Pericl. 8 αἱ κωμῳδίαι τῶν τότε διδασκάλων σπουδῆ τε πολλὰς καὶ μετὰ γέλωτος ἀφεικότων φωνὰς εἰς αὐτὸν (Περικλέα) ἐπὶ τῷ λόγῳ μάλιστα τὴν προσωνυμίαν (τοῦ Ὀλυμπίου) γενέσθαι

δηλοῦσι, βροντᾶν μὲν αὐτὸν καὶ ἀστράπτειν ὅτε δημηγοροῖη, δεινὸν δὲ κεραυνὸν ἐν γλώσση φέρειν λεγόντων. δεινὸν Διὸς κεραυνὸν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. cf. 49.

11

γερονταγωγῶν ἀναμισθαρεῖν διδούς

Plutarchus Mor. 807b τραχὺς ὢν (Κλέων) πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ βαρὺς, αὐθις ὑπέβαλε τοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν ἑαυτὸν κτλ. καὶ τὸ φαυλότατον καὶ τὸ νοσοῦν μάλιστα τοῦ δήμου προσεταιριζόμενος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους. et Nic. 2 ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα κτλ. — ἀναμισθαρεῖν, mercede tamquam medicina accepta conualescere. parodia est Soph. fr. 442, 2 N. γερονταγωγῶ ἀναπαιδεύω πάλιν. cf. Arist. Eq. 1099 et Nauck. p. 190. versus si non Aristophanis, at certe aetatis est Aristophaneae.

12. 13. 14

οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται.

οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ βινητιᾶ.

οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ περαίνεται.

v. 1 Synesius Epist. 104, 244 a (702 Hercher.) τοῦτό γε πάντως οἶσθα τὸ κτλ. cf. Calvit. 85 d. v. 2 Macar. 6, 74. v. 3 Photius et Suidas οὐδεὶς κ., Apostol. 13, 31, ubi additur λέγουσι ἀψηνίζεται, ἄλλη βινητιᾶ (ψηνίζεται, ἄλλοι βινητιᾶ Leutsch.). — Eurip. Tro. 1051 οὐκ ἔστ' ἔραστῆς, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ. cf. Herm. XXI 379 n. 18—20. similes sententiae in antiqua comoedia haud rarae. Arist. Eq. 878. Eccl. 112.

15

κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.

Stobaeus Eccl. 2, 3, 3b Wachsmuth. coniuncta cum Platon. com. 186, 5. separavit ab hoc et incerto poetae tribuit Wachsmuthius.

16

ἄνευ δὲ μητρός, ᾧ κάθαρον' Εὐριπίδη;

Schol. Eurip. Orest. 554 (p. 159, 15 Dind.) ἄνευ δὲ πατρός (τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν)· λέγεται τις αὐτοῦ εἰπόντος τοῦτο εἰρηκέναι κτλ. ex comoedia Ranarum non dissimili excerptum. cf. Menand. 1085.

17

ὄκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς;

Eustathius 971, 39 τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐήθειας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (τήθαις) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνημέρον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τό κτλ. ὀνειδίζων κέχρηται τῇ λέξει παίζων εἰς ἀνδραποδώδη τινὰ καὶ οἶον γραστρεφῆ. ἀνημέρον] ἀνειμένον H. Stephan. ἀμενηνὸν Nauck. Philol. I 360. Photius τηθαλλαδοῦς· γυναικότροφος· ὑπὸ τήθῃ (sic Cobet. Mnem. VII 480 pro τίτθῃ) τεθραμμένος. idem τηθαλλαδοῦς· ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν. Bekker. Anecd. 65, 30 τηθαλλαδοῦς· ὁ ὑπὸ τήθῃ καὶ γυναιξὶ τεθραμμένος. cf. Etym. m. 756, 31. Phrynich. Epit. 299 μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθαλλαδοῦν δέ. cf. quae adn. Lobeck. ibidem et Ai. 391. Pathol. prol. 350. Nauck. Arist. Byz. 143, 37. 138. 9. est igitur antiquioris aetatis.

18

κύων τις ἐδόκει συμποιεῖν Μολοττικός.

Diogenes L. 4, 20 ἦν δὲ (Πολέμων) καὶ φιλοσοφοκλῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ὅπου κατὰ τὸν κωμικὸν τὰ ποιήματα αὐτῷ (Σοφοκλεῖ) κτλ. ad Aristophanem referebat Bergk. R. c. Att. 377. cf. Nauck. Philol. VI 425.

19

ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

Suidas ἀπηλλάγησαν· ἐτελεύτησαν, ἢ τινος ἐστερήθησαν. κτλ. πολυχέσου ABE. νοσήματος] πάθους VC. παθήματος Schaefer. Dionys. 203. 'at πάθους nihil est nisi glossema nominis νοσήματος'. Mein.

20

ἦτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα.

Zenobius 4, 17 ἦτοι — γράμματα· τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπόλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. οἱ οὖν διαφεύγοντες εἰς Ἀθήνας καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἔλεγον· ἦ τέθν. κτλ. similiter Diogenian. 5, 9. Apostol. 8, 73. cf. Plut. Nic. 29. Diodor. Sic. 13, 33 (Leutsch). 'veri simile est haec ex comoedia petita esse post Siciliensem cladem in scaenam commissa'. Mein.

21

Κορυδαῖος . . εἰδεχθέστερος

Zenobius 4, 59 οὗτος ὁ Κορυδαῖος ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμωδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἓνα τὸν Ἀρχέστρατὸν φασιν. Diogenian.

5, 57 K. εἶδ. ἐπὶ τῶν δυσμόρφων· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἀμορφίᾳ διεβάλλετο. cf. Apostol. 9, 92. Hesychius Κορυδαύς· ὄνομα κύριον. οὗτος ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. de *Archestratis* cf. Eupol. 276. fortasse — K. ἐστὶν εἶδ.

22

Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρήνιον

Philostratus Imag. 13 (p. 414. 5 Kayser.) ἦ πού τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοί, Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρήνιον λέγων. Schol. Sophocl. O Col. 17 μέλισσαν αὐτὸν (τὸν Σοφοκλέα) ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί. cf. Aristoph. fr. 581. ac Phrynichus tragicus μέλιττα dicitur Arist. Av. 750. alterutrum significari censet Mein.

23

οὐδέποτε προδέδωκέ με.

Bekker. Anecd. 53, 2 εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρωχημένου χρόνου κτλ. 'fortasse δέ excidit.' Mein. vel γάρ.

24

Hesychius Ἐξήκεστος· ἠταιρηκώς. ὅθεν καὶ τοὺς προκτοῦς δμωνύμως Ἐξηκέστους ἔλεγον. Ἐξηκεστιδακλίδαι· παρὰ τὸν Ἐξηκεστίδην, καὶ Ἀλλ(ε)ίδην τοὺς κιθαρωδοῦς. Ἀλλ(ε)ίδην] Ἀλκαῖον Mein. — cf. Arist. Av. 11 et 1764 cum interpr. Bergk. R. c. Att. 373. 4. de forma Lobeck. Paralip. 367, qui confert Ἡρακλειοξανθίαν Aristophanis, Ὀρεσταντοκλείδην Timoclis, Διονυσαλέξανδρον Cratini, Ἰκαρομένιππον Luciani. addo Χοιριλεκφαντίδην Cratini 335.

25

Οἰωνίχου μουσεῖον

Hesychius Οἰωνίχον· μουσεῖον. τοῦτο δὲ Οἰωνίχου φησὶ μουσεῖον εἶναι. 'certe scribendum Οἰωνίχου μουσεῖον, qua quidem adpellatione comicus aliquis lasciva Oeonichi carmina notavisse videtur'. Bergk. R. c. Att. 231. cf. Cratin. 305. Arist. Eq. 1287.

26

αὐτόχρομα Χαιρεφῶν

Apostolius 18, 15 Χαιρεφῶν αὐτόχρομα· ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν. cf. Suidas Χαιρεφῶν, ubi deest αὐτόχρομα, de qua voce cf. Arist. Eq. 78. adesp. 1525. Lucian. Demosth. enc. 13 κλύδωνα... αὐτόχρομα θαλάττιον.

27. 28

De comoedia vi Duebn. p. xvι (Studemund Philol. XLVI 10, 4) τέταρτον (comicae dictionis genus) κατὰ παρωνυμίαν, ὡς ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθεν τις ἄπτηται (τι κατάθηται MPV), ὡς τὸ μῶμαξ καλοῦμαι Μίδας . . . ἔκτον κατὰ ἐναλλαγὴν (sic V pro ἐξαλλ.), ὡς τὸ ὦ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ. μῶμαξ] μίμαξ Par., μὴξ Laur. 31, 4. plura inveniuntur apud Stud. Μῶμαξ vel Μίμαξ καλοῦμαι Μειδίας Mein. Μῶμαξ καλοῦμαι καὶ Μίδας H. Iacobi.

Midam non divitem illum, sed stultum iudicem, de quo Ovid. Met. 11, 172, H. Iacobi intellegit V 121. 2. cf. Bernays. Mus. Rhen. VIII 587. ad Ar. Lysistr. 940, ut voluit Studemundius, alterum fr. pertinere vix potest.

29

Ἑρετρικὸς κατάλογος

ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων. Macar. 4, 16. Hesychius Ἑρετριακὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου (Ol. 84, 3) ψήφισμα ἐγράφη ἐξ Ἑρετρίας καταλέξαι ὁμήρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν Ἑρ. κ. similiter Photius. ex Macario cognoscitur hominem divitem aut ipsum Ἑρετρικὸν κατάλογον dici aut in talem referri. quod fieri vix potuit nisi in comoedia.

30

σπερχυλλάδην κέκραγας

ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. παρὰ τὸ σπέρχεσθαι. Hesychius. cf. Lobeck. Pathol. prol. 426. antiquam comoediam redolet.

31

Ἐπειοῦ δειλότερος

οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικός, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς δειλότερός τε φανῆναι. Suidas et eisdem fere verbis Zenob. 3, 81. Diogenian. 4, 61. Hesychius. — *Epeus*, is qui equum durium opinor fecit (Eur. Tro. 10), ignavus dici videtur, quia Troiae dolo, non vi capiendae auctor fuerat. Lycophr. Cass. 931 ἔγγος πεφρικῶς καὶ φάλαγγα θουρίαν. Cratinus autem ab aemulo aliquo, fortasse Aristophane, eo nomine notabatur. cf. Cratin. 460.

32

ἡρινοῦ πόκου

Hesychius ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατὰ τὸ ἔαρ φόρους τελούντων [ἔαρι]. ἡρινοῦ πόκου Dobr. Adv. I 593] ἡρινοτόκου cod. κατὰ

τὸ ἔαρ φόρους M. Schmidt] κατεφόρους cod. κατ' ἔαρ φόρους Musur. τῶν συμμάχων κατ' ἔτος φόρον τελούντων ἔαρι Mein. Photius ἡρινοτόκου (ἡρινοῦ τόκου Pors., πόκου Dobr.), ἐπεὶ ἔαρος οἱ φόροι ἐφέροντο. ex antiqua comoedia excerpta haec esse adparet. possunt tamen etiam ad causidicorum emolumenta referri, quoniam lites sociorum vere Athenis dirimebantur. Schol. Arist. Av. 1478 τῶ μουνιχιῶνι μηνὶ τοῦ ἔαρος δικάζονται (γυμνάζονται RV) αἱ πρὸς τοὺς ξένους δίκαι.

33

κεραμική μάστιξ

τὸν ὄστρακισμὸν λέγουσι, μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὄστρακιζομένους καὶ κολάζειν, κεραμ[ε]κὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι. Hesychius. κεραμική Mein.] κεραμεική cod. ac recte Photius 155, 24 κεραμική μάστιξ· ὄστρακισμός. cf. Nauck. Aristoph. Byz. 239. in comoedia aliqua ostracismum eo nomine significatum fuisse adparet.

34

ἀλλὰ θῦε τοὺς κέδρους.

Ammonius 81 et Bachmann. Anecd. II 378, 20 κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἀρσενικῶς δὲ ὁ καρπός. ἀλλὰ κτλ. similiter Etymolog. m. 498, 42 (οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός, et τὰς κέδρους, ubi tamen τοὺς κέδρους DM). his inter se comparatis neque τοὺς neque τὰς κέδρους videtur scriptum fuisse, sed τοῦ κέδρου, quod Ammonius pro masculino, Etymologici auctor pro neutro habuit. antiquae comoediae adnumerandum videtur fragmentum conl. Bekker. Anecd. 42, 19 ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι. cf. Porphy. De abst. 2, 59 (120, 17 Nauck.) τὸ θύειν τοῦ θυμιάων εἴχετο καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν λεγομένου ἐπιθύειν.

35

[κἄν τις τύχη πρώτος παραβαλῶν, εἴληφε ποδάνιπτρα,]
ἐξιῶν δ' ἔτι κνέφους τὸ χειρόνιπτρον εἴλετό μοι.

Etymologic. Milleri (Mélanges 309) χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ κτλ. prior versus est Eupolidis 118, 1 quamvis corruptus; altero quid faciam nescio. cf. tamen quae adnotavimus ad Eupol. 168. Meinekius Herm. III 455 ἐξιῶν δ' ἔτι | κνέφους τὸ χ. εἴλετό μου υ - .

36

ἄριστα χαλὸς οἶφεϊ.

Athenaeus 13, 568 e ὄντως γὰρ ἄριστα χαλὸς οἶφεῖς, τοῦ

κρητιδοποιοῦ πατρὸς οὐ (σου Dobr.) πολλά σε σωφρονίσαντος. exitus est tetrametri iamb., ex antiqua comoedia excerptus.

37

γλῶττάν τέ σοι
 δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν
 καλῶν λόγων ἀείνων,
 ἢ πάντα νικήσεις λέγων.

Bekker. Anecd. 347, 7 ἀείνωσ γλῶττα καὶ ἀείνωσ φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων χρῶ κτλ. τὸ δὲ γλῶττα ἀείνωσ πάνυ καινῶσ καὶ ἐναργῶσ εἴρηται ἐπὶ τῆσ δεινῆσ εἰπεῖν. versus sic distinxit Mein. 4. νικήσεις Mein. et Fritzs. Arist. Ran. p. 100] κινήσεις. cf. Arist. Nub. 432. Eq. 93. tetrametros iambicos (δίδωσιν | θησαυρὸν ἐν δ. — ἀείνων | κτλ.) constituit Naber. Mnem. nov. VIII 433. reprehendens grammatici adnotationem Cobetus N. l. 507 ἀείνων cum λόγων coniungi iubet. non credo: λόγων enim unde pendebit? ac si Homerus dixit τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ, non deterius alii dicere licuit ἢ γλῶσσα ἔρρει μέλιτος. Latini cultum cruore manantem, simulacrum multo sudore manans. et Hom. Od. 9,222 ναῖον ὀρῶ ἄγγεα.

38

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

Hephaestio 6 p. 37 Gaisf. Schol. p. 175 Gaisf. ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖσ καταληκτικοῖσ καὶ ὁ τριβραχυς ἐγγωρεῖ. . . οὐ μόνον ὁ τροχαῖος. παράδειγμα κτλ. ἄνδρες F, quod praefert Mein. δημιουργοὺσ om. FHB. τῶν ποιητῶν, ἄνδρες, ὑμᾶσ vel τῶν πολιτῶν, ἄνδρες, ἡμᾶσ (i. e. τοὺσ ποιητάσ) Dobr. Adv. I 381. 'poetas esse qui optimos cives faciant demonstrabo'. ex epirrhemate aliquo.

39

οὐδ' Ἀμυνίαν ὀρᾶτε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν;

Hephaestio 6 p. 36 Gaisf. ὁμοίωσ δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν, οἶον κτλ. Ἀμυνίαν Mein.] Ἀμειψίαν. τὸ τοῦ Ἀμειψίου οὐδ' Ἀμυνίαν Fritzs. Quaest. Ar. 256. ὑμῖν CPS. Schol. Hephaest. p. 174 extr. πτωχὸν ὄντ' ἐν' ἡμῶν. fortasse ὄντ' ἐν. ἡμῖν. — cf. Mein. I 200. Arist. Vesp. 1267—74 Ἀμυνίας ὁ Σέλλου. . . ἐσ Φάρσαλον ὄχετ', εἴτ' ἐκεῖ μόνος μόνουισ τοῖσ πενέσταισι ξυνην. . . αὐτὸσ πενέστησ ὦν ἔλαττον οὐδενός.

40

βουκολήσεις τὰ περὶ τὸν βοῦν.

Zenobius Milleri 4 (Mélanges 384) βουκ. τὰ ἐπὶ τὸν βοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ὀστρακισζόμενοι (ἐξοστρ. vel ἐξωστρακισμένοι Mein.) μεθίσταντο εἰς Αἴγινα (sic. Miller. pro "Αργίνα), ἔνθα ἦν βοῦς γαλκῆ παμμεγέθης. — περὶ Mein. Herm. III 457. τὸν] τὴν K. 'mox ostracismo in exsilium pulsus eris'. scaenam esse similem Arist. Eq. 284—302 monuit Meinekius. boves aeneas deis consecratas idem commemorat in arce, in Lemno insula (Soph. fr. 703 N.) et in ostio Bospori.

41

ἔξυβρίσας πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶ,
ἀλλὰ δάκνει τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶ.

Plutarchus Pericl. 7 ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἔξυβρίσαντα τὸν δῆμον οἱ κωμωδιοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνει τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν. 2. δάκνει μὲν G. Herm. · δακνάζει Mein. cum Teleclid. 42. 44. 47 coniungit Bergk. R. c. Att. 330. 1. — 1. fortasse ὥσπερ δ' ἵππος φάτνη ἔξυβρίσας κτλ., ut εὐπραγίαις ἔξυβρίξειν Thucyd. 1, 84.

42

Προῖτος . . .

Βελλεροφόντην, ὃ δὲ Πήγασος ἦν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπίκουρος.

Origenes contra Cels. 310 Spencer. παλζοντες οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο Προῖτος ἔκτεινε (al. ἔγημε) κτλ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν γελωτοποιεῖν ἐθέλοντες ταῦτα συνέταττον. indicavit et ita ut supra scripsimus disposuit Cobet. Mnem. VIII 419. 20, de ἔκτεινε tacens et v. 2 add. ἐπίκουρος, conl. Hermipp. 63, 18 ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. neque ἔκτεινε neque ἔγημε scribi potuisse a poeta adparet. fortasse Origenes verbum magis apud vulgus usitatum (ἔκτεινε) posuerat pro ἀνῆρει vel simili. non consentio cum Leone Mus. Rhen. XXXIII 412. 13. ἐξ Ἀρκ. ἐπίκουρος proverbialiter dicitur: 'sine ullo commodo suo Bellerophontem adiuvit'.

comparat Origenes haec cum narratione Mosis de Cherube, ne ad vitae lignum via pateret ad paradisi custodiam adposito.

43

Celsus apud Origenem contra Cels. 329 Spencer. εἴπερ ἐβούλετο ὁ θεός, ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμωδῷ Ζεὺς, ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου

διυπνίσας ῥύσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐν κακῶν... ἄλλ' ὁ μὲν κωμῶδὸς ἐν τῷ θεάτρῳ γελωτοποιῶν συνέγραψεν ὅτι Ζεὺς ἐξυπνισθεὶς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις τὸν Ἑρμῆν ἔπεμψε. quae verba 330 sic repetit: ὁ μὲν οὖν κωμῶδὸς γελωτοποιῶν τὸν Δία κοιμώμενον πεποίηκε καὶ διυπνιζόμενον καὶ πέμποντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸν Ἑρμῆν. indicavit Cobet. Mnem. VIII 419. 20. emendare possis: ὁ Ζεὺς ἀφ'υπνισθεὶς | Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐλεῶν Ἑρμῆν κατέπεμψε. sed magis credo Celsum argumentum comediae antiquae, fortasse Aristophaneae, breviter adumbrasse quam singula verba ex ea excerpisse. cf. Leo Mus. Rhen. XXXIII 413. 14. scilicet res Graecorum poeta finxerat magnopere perturbatas esse eo, quod Iuppiter paullisper obdormivisset. ad restituendam igitur Graeciae salutem Mercurium missum esse. nugatur Zielinskius Mus. Rhen. XXXVIII 306sq. temere haec cum Cratini *Pytine* conglutinans. ceterum cf. adesp. 815.

44

τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν ὀπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει.

Athenaeus 1, 20b προσέτι τε τὴν λαμπροτάτην — ἀναφαίνει, τὰς Ἀθήνας λέγω.

45

ἄλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας.

Zenobius 1, 66 ἄλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν σε βουλεύειν ὅτι μὴ χρῆ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων. παρόσον καὶ οἱ τὰ λερεῖα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται. βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας C] βωμὸν βαστάζειν P (βουλεύειν mrg.). βωμὸν τὰς ἐπινοίας B. Diogenian. 2, 14 (Apostol. 2, 44) ἄλλ' οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας. Gregor. Cypr. Mosq. 4, 53 οὐ παρὰ βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας. — ex parabasi versus excerptus est.

46

ἐπικαττύειν καὶ πτερυλίζειν

τὰ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς παλαιοῖς ὑποδήμασιν ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας προσαπτόντων. λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων. Bekker. Anecd. 39, 19. vituperatio aemuli poetae ex parabasi aliqua excerpta.

47

ὧ μόνον ὧτοι τῶν Ἑλλήνων

Eustathius 1522, 56 καὶ ὧτοι οἱ αὐτοὶ (οἱ εὐήθεις) ἀπὸ

ὄρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμῶδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους ὧ μόνον ὧτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη, λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾶν ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Athenaeus 9, 390. 1 ἀνθρωποειδής δέ ἐστιν (ὁ ὧτος) τὴν μορφὴν, καὶ πάντων μιμητῆς ὅσα ἂν ἄνθρωπος ποιῇ, διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὧτους καλοῦσιν. Aelius Dionysius Eustath. 561, 8 τοὺς χάνους καὶ κενოდόξους ὧτους ἐκάλουν. Eustathius 1687, 60 οἱ ῥᾶν ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατώμενοι ὧτοι ἐλέγοντο. προσφυέστερον δ' ἂν ὧτοι καλοῖντο οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. quae originatio fortasse ipsa quoque ex comoedia aliqua fluxit. verba supra exscripta ex initio parabasis sumpta sunt.

48

Ἀνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων

Hesychius ἀπ' αἰγείρων κτλ. ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρων τὰ πινάκια ἐξῆπτον, τουτέστιν ἐξήρτων οἱ ἔσχατοι. Cratino tribuit Bergk. R. c. Att. 261, de eis qui propter paupertatem extremos in theatro cuneos occupabant sermonem esse ratus. at ea interpretatio ad sola verba οἱ ἔσχατοι pertinet: prioribus *Androcles* ab Hesychio ut *calumniator* recte significari videtur. fort. idem qui *Esphant*. 4. Cratin. 208. 263 inridetur. cf. adesp. 51. verba ex parabasi exscripta.

49

(ὅταν) ἀστράψη διὰ Πυκνός

ἀντὶ τοῦ δι' Ἄρματος. Hesych. ἀστράψη. ὅταν add. Mein. idem ἀστραπή δι' Ἄρματος Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἄρματος αὐτοῖς ἀστράψειεν, ἔπεμπον εἰς δύο θεοὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς. Eustath. 266, 39 ἔστι τῆς Ἀττικῆς τόπος ἐν Πάρονηθι Ἄρμα καλούμενος, κείμενος περὶ . . . Φυλῆν. τὸ δὲ παροιμιῶδες, ὁπότεν ἀστράψη δι' Ἄρματος (H. Iacobi V cccxxxviii). cf. Bursian. Geogr. gr. I 252. Unger Theb. Parad. 409 sq. dubitari vix potest quin Pericles significetur (cf. adesp. 10), qui ut Iuppiter δι' Ἄρματος in contione fulguret. Arist. Ach. 531 ἤστραπι', ἐβρόντα. tetrametri anapaestici exitum esse dicit Meinekius, in eo metri genere paenultima produci posse censens.

50

παρὰ κωφὸν (ἔοικ') ἀποπαρδεῖν.

παροιμία· ἐπὶ ἀναισθήτων. Photius 385, 14. ἀποπαρδεῖν Cobet.] ἀποπέρδειν. ἔοικ' add. K. ut sit tetr. anap. exitus. quamquam παρὰ κ. ἀποπ. etiam trimetri pars esse poterat. Hesych. παρὰ

κωφὸν ἀποπαρδεῖν· ἢ παροιμία. πρόδηλος δὲ αὐτῆς ἡ αἰτία. (οὐ γὰρ ἀκούει ὁ κωφός add. Suidas.) Diogenian. 7, 43 παρὰ κωφῶ ἀποπέρδειν. Plut. Boissonad. Anecd. I 396 πρὸς κωφοῖς ἀποπέρδει[s]. scilicet usitatum proverbium παρὰ κωφὸν (ῶ) διαλέγει Greg. Cyrp. 3, 32 comicus aliquis in obscaenum transtulit.

51. 52

ἐν δὲ διχοστασίησι καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.
ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Zenobius 3, 77 ἐν δὲ — πολεμαρχεῖ· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δὲ ἐστὶ καὶ ἡ λέγουσα· ἐν γὰρ — τιμῆς. ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. Plutarch. Nic. 11 ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τ. (ἔλαχε V). Alexand. 53 (ἔλλαχε). Comp. Lys. Sull. 1 ((ἔλλαχε). 1. διχοστασίησι Macar. Walz. Arsen. p. 229] διχοστασίη. κὰν — πολεμαρχοῖ Mein. 2. hunc quoque versum comico recte tribuit Bergk. P. 1.² II 1044.

53

εὐφράνας ὑμᾶς ἀπέπεμπ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

Hephaestio 16 p. 109 Gaisf. (τὸ Εὐπολίδειον μέτρον) ἐνλοτε καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν, οἶον κτλ. ὑμᾶς ἀπέπεμπ' Mein.]. ἡμᾶς ἀπόπεμπ'. manifesto ex parabasi comoediae antiquae. de se loquitur poeta. praecesserat sententia talis fere ὁπότε γὰρ χορὸν λάβοι, εὐφρ. κτλ. — ceterum de errore Hephaestionis cf. G. Herm. El. d. m. 578. Fritzs. De v. Eupol. 8. Fragm. v. Eup. 10. 11.

54

εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θεάν ὤκειτ' ἐκεῖ.

Photius 351, 16 ὀρχήστρα· πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦδον καὶ ὠροῦντο· εἰς — ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός. ὤκειτ' Dobr. — Eupolideum esse versum intellexit Fritzschius Fragm. v. Eupol. 22. nihil agunt qui τὴν θεάν οἴκειν interpretari conantur. scribendum est ἐπὶ γὰρ τὴν θεάν ὠθεῖσθ' ἐκεῖ, ad spectandum profuse tenditis. Plat. Euthyd. 294d (οἱ κάπροι) πρὸς τὴν πληγὴν ὠθούμενοι. Plut. Mor. 794d ἐκεῖ χρῆ... ὠθεῖσθαι δρόμῳ. Maxim. Tyr. 2 p. 6 ὠθεῖσθαι δρόμῳ ἐπ' αὐτόν.

55

(ὡς) παχυσκελῆς ἀλετρις πρὸς μύλην κινουμένη

Plutarchus Mor. 1101f ἐν πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρον

καὶ γρήγυς, οὐδὲ πένης καὶ ιδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχυσκ. κτλ. καὶ οἰκότριβες καὶ θῆτες ὑπὸ γήθους ἀναφέρονται (*exhilarantur*). *versum esse intellexit Musgravius Eurip. Iph. T. 198, Eupolideum Bergk. Mein. II 965, ὡς add. Fritzs. Fr. v. Eup. 18 'uti molitrix quae inter molendum saltat.'* — cf. Aristoph. fr. 63.

56

θερμολουσίαις ἀπαλοί, μαλθακεννίαις ἄβροί

Bekker. Anecd. 4 init. et 415, 27. Suidas ἀπαλοί θερμολουσίαις, ἄβροί μαλθακεννίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τροφῆς καὶ ἀβρότητος διααρρέοντων. (ἄβρον δὲ σημαίνει τὸ τροφερόν add. Bekk. 4.) Gregor. Cyr. (post 1, 86 Mosq. p. 101 Leutsch.) Apostol. 3, 35. Append. prov. 1, 34 ἀπαλοί θερμολουσίαις· ἀντὶ τοῦ τροφηλοὶ καὶ τὴν σάρκα διααρρέοντες. *transposuerunt, ut versus esset Eupolideus, Bergk. R. c. Att. 283 et Meinek. θερμολουσίαισιν (tetr. troch.) Bothius. Plut. Mor. 789 ef θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον.*

57

θυμελικὴν ἴδι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

Hephaestio 13 p. 75 Gaisf. συντιθέασι δὲ καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ (παιωνικὸν) τετράμετρον, ὥστε πρεῖς εἶναι τοὺς καλούμενους τετάρτους παίωνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικὸν κτλ. θυμελικὴν C. Schol. cod. S ἐκ τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χρῆσις, μὴ ἔχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. *'his versibus chorus tragicum compellasse videtur de poesis principatu cum aemulis certantem'*. Mein. Phrynichum significari posse monens.

58

Harpocration 86, 12 ὅτι ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἰππάρχειοι Ἐρμαῖ ἀπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Schol. Demosth. 20, 112 Ἐρμαῖ Ἰππάρχειοι ἀπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου. *res ipsa notissima.*

59

Plutarchus Pericl. 13 οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ (Περικλέους) κατεσκεδάσαν, εἰς τε τὴν Μενίππου γυναῖκα διαβάλλοντες, ἀνδρὸς φίλου καὶ ὑποστρατηγοῦντος, εἰς τε τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὅς ἐταῖρος ὢν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὄφριέναι ταῖς γυναιξίν αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε. *fortasse idem Menippus Arist. Av. 1293. Plut. Mor. 812d Περικλῆς Μενίππῳ ἐχρῆτο πρὸς τὰς στρατηγίας. de Pyrilampe, Demi patre, cf. Arist. Vesp. 98. Eupol. 213.*

60

Plutarchus Pericl. 16 init. τὴν δύναμιν αὐτοῦ . . . κακοήθως παρεμφαλνουσιν οἱ κωμικοί, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἑταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρον πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυτέρας (τῆς) περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς.

61

βυρσόκαππον

τὸν Κλέωνα. Hesychius. βυρσοκνάφον Hemsterhusius et Ruhnkenius, βυρσόπαππον Pearson, βυρσοκάπηλον Dobraeus Advers. I 581.

62

προβατοκάπηλος

προβατοπώλης. ἐλέγετο δὲ Λυσικλῆς. Photius. cf. Arist. Eq. 132. 8. Schol. Eq. 762 Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβέβλητο. cf. Plut. Per. 24. ex comoedia fluxit.

63

Plutarchus Pericl. 24 ἐν ταῖς κωμωδίαις Ὀμφάλη τε νέα καὶ Δηιάνειρα (ἢ Ἀσπασία) . . . προσαγορεύεται. cf. Cratin. 241.

64

Athenaeus 10, 415 d οἱ κωμωδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον (εἰς πολυφαγίαν διαβεβλήκασιν). de Cleonymo nota res erat. Pisander, sive idem fuit quem Aristophanes (Pac. 395. Av. 1556. Lys. 490) et Eupolis (31) inrident sive alius, hic tantum modo propter voracitatem commemoratur.

65

Plutarchus Mor. 1142b καὶ ἄλλοι κωμωδιοποιοὶ (praeter Pherecratem et Aristophanem) ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικώντων.

66

Philostratus Vit. sophist. 1, 15, 2 καθάπτεται ἡ κωμωδία τοῦ Ἀντιφῶντος (τοῦ Ῥαμνουσίου) ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσιν. . . οὐκ ἀπεικὸς ἦν γενέσθαι καὶ τὸν Ἀντιφῶντα κωμωδίας λόγον αὐτὰ μάλιστα κωμωδούσης τὰ λόγον ἄξια. commemoratur Antiphon Arist. Vesp. 1270. 1301 (si is est Rhamnusius. cf. quae adnotantur ad Cratin. 201).

Plat. com. 103. eorum quae Philostratus narrat hodie nullum apud comicos vestigium.

67

Schol. Arist. Av. 281 Φιλοκλῆς τραγωδίας ποιητής καὶ Φιλοπέλοῦ υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς. ὅσοι δὲ Ἀλμίωνος αὐτόν φασιν, ἐπιθετικῶς λέγουσι διὰ τὸ πικρὸν εἶναι. ἄλλη γὰρ ἢ πικρία. ad comoediam haec referenda esse vidit Herwerden. Nov. add. crit. 47.

68

Plutarch. Aristid. 5 (τῷ Καλλίᾳ) τις τῶν βαρβάρων . . . ἔδειξε πολὺ χρυσὸν ἐν λάκκῳ τινὶ κατορωρυγμένον. ὁ δὲ Καλλίας τὸν μὲν χρυσὸν ἀνέλλετο, τὸν δ' ἄνθρωπον ἀπέκτεινε. ἐκ τούτου φασὶ καὶ λακκοπλοῦτους ὑπὸ τῶν κωμικῶν τοὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας (αὐτοῦ) λέγεσθαι. Hesych. λακκόπλουτος· ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαθ βεβλημένῳ. Apostol. 10, 43 λακκόπλουτος εἶ κατὰ τὸν Καλλίαν. fortasse ὡς λ. εἶ σὺ κατὰ τ. Κ.

69

Hesychius Δημοκαλλίας· τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας. Δημοκαλλίας, i. e. δημοπιθήκους Mein.] δημοκαλλίας cod. δημοκόλακας Is. Voss. δημοπιθήκους dixit Arist. Ran. 1085. Suidas Καλλίας . . . καὶ Καλλίου· πιθήκου. τὸν πιθήκον Καλλίαν προσηγόρευσαν. eadem Append. prov. 3, 40. Dinarch. fr. vi 2 οἱ τοὺς Καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες (τουτέστι πιθήκους Suid.).

70

Λαισποδίας

ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ τὸν Ἀλκμέωνα ὠήθησαν λέγεσθαι, οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα. Hesychius. Laespodias iste cruribus distortis insignis passim a comicis inridetur. hic tamen Alcmeon Laespodiae cognomine notatus significatur (cf. Apollod. com. 13, 16), quem eundem esse cum adversario Themistoclis censet Meinekius conl. Plut. Mor. 805 c. sed fuerunt plures illis temporibus Alcmeones.

71

Δημοκλείδαι

οἱ ξένοι καὶ μοιχοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιοῦτου ὄντος. καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς Εὐρυβάτους, Κιλλικῶνας δὲ τοὺς προδότας. Hesychius. Suidas Δημοκλείδας· ξένους καὶ μοιχοὺς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς. Κιλλικῶνας etiam Suidas. Κιλλικῶνας Mein. sed illam formam probam esse contendit H. Iacobi

V CCCXXXVIII. Ἀπελλικῶντος semper Strabo. de Democlide vel Democle nihil aliunde compertum.

72

Μενωνίδαι

Hesychius, τῶν εὐσήμεων, ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Μένωνα ἐξωστρακίσθαι. εὐσήμεων Mein.] εὐφήμων. Μενωνιδῶν Mein.] Μένωνος ἰδίων. 'verba ἐκ Μενωνιδῶν poetae esse videntur, cuius locum interpretatur glossographus verbis Μενωνίδαι τῶν εὐσήμεων, Menonidae inlustribus gentibus adnumerandi.' Mein. εὐήθων Bergk. Comment. crit. II VIII, qui Menonem artificem, Phidiae accusatorem, significari censet.

73

Κήπιδος σκέλος

παροιμιῶδες ἦν κατὰ τὸ Πέρδικος σκέλος. Hesychius. Cepis Adimanti pater est Plat. Protag. 315 e.

74

Δούλωνα

τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐργόνηι ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος. Hesychius. cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 167. comoediae adscripsit Mein., atque antiquae magis convenire videtur quam novae. servum adpellabant, quia apud Dionysium tyrannum degebat. aliam causam indicat Suidas Φιλόξενος... ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθήρων ὑπὸ Λακεδαιμονίων (Ἀθηναίων Mein.) ἠγοράσθη ὑπὸ Ἀγεσύλου τινὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτράφη. quae ad Ol. 88, 4 Meinekius, ad Ol. 90 referebat Reinesius. cf. Aristoph. fr. 641. 725. Antiphan. 209.

75

Δραχαρνεῦ

δρύνει Ἀχαρνεῦ ἀναίσθητε. ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Etymolog. m. 288, 17 et Suidas (ubi perperam Δραχαρνεῦ). similiter Hesychius (δοκοῦσι γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς σκληροὶ τὴν γνώμην εἶναι καὶ ἄτεγκτοι). cf. Zonar. 569.

76

Hesychius Κλαζομένιοι· οὕτω (οὔτοι Mein.) κωμωδοῦνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτουτες προστιλᾶν. et Κλαζομένιος· οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαῦς (βαῦς Mein.) καλούμενος. Plato Ion. 541 d Φανοσθένη τὸν Ἄνδριον καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζο-

μένιον, οὓς ἤδε ἡ πόλις ξένους ὄντας ἐνδειξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶ καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει. cf. Athen. 11, 506 a. Aelian. V. h. 14, 5. 'βαῦς, i. e. κύων.' Bergk. P. 1.² p. 1048. βαῦς quid sit nescire se fatetur Lobeck. Paralip. 91. ἐπικύπτοντες προστιλῶσιν ipsius poetae verba esse arbitratur Mein., cui οὗτος Ἡρ. simul indicium videtur hanc glossam ex scholiis veteris comici derivatam fuisse.

77

Διὶ Συκασίῳ

παραπεποιήται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. Hesychius. Eustathius 1572, 57 λέγεται καὶ ὁ Συκάσιος Ζεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ καθάρσιος· τῇ γὰρ συκῇ ἐχρῶντο ἐν καθαροῖς. et ipse Hesych. Συκάσιος Ζεὺς· ὁ καθάρσιος. τῇ γὰρ συκῇ ἐχρῶντο ἐν καθαρσίοις. cf. Lobeck. Aglaoph. 703 n. g. — sine dubio poeta utraque significatione confusa comice luserat, veluti Διὶ Συκασίῳ (γὰρ εὐχεται θεῶν μόνῳ). cf. Cratin. 69.

78

λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης

ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρρώσεως. Hesychius. 'ridet opinor histrionem qui Palamedem λώπει indutus inscite egerat.' Mein. cuius opinionis periculum non suscipio. — ἐπιρρώσεως idem, sed retraxit sententiam V 120.

79

περισχαδόν

τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον. ψιάδιον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας. Hesychius. 'apertum est risisse poetam histrionis, qui Persei partes actitaverat, paupertatem et macilentiam. legendum φθισίμορφον. sed περισχαδόν expedire non licuit.' Mein. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 313.

80

αἰτῶμαι

αἰτῶμαι Hesychius. 'suspectum' M. Schmidt. minime. notatur Hyperbolus vel nescio quis eodem modo Atticum sermonem pervertens. cf. Plat. com. 168.

81

ἀναστῦψαι

Pollux 2, 176 τὸ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀναστ. καλεῖται.

82

ἀποπαρδακᾶ

Hesychius τοῦτο εἶρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν. ἀποπάρδακα (ab ἀποπάρδαξ) Mein.

83

ἀποφύλιον

Pollux 3, 56 τὸν δὲ τοιοῦτον (τὸν παρεγγεγραμμένον πολίτην) καὶ ὑπόξυλον ὠνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. καὶ ὑπόχυτον δὲ οἱ παλαιότεροι τὸν κακῶς γενοῦσα, καὶ παρημπολημένον, ὡς ἀποφύλιον τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα.

84

ἀρχολίπαρος, ἀρχογλυπτάδης

Eustathius 211 init. παρὰ τοῖς παλαιοῖς δῆτορσι καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρῶν, φασίν, ἵνα ἀρχῆς τύχη. . . ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης, ἤγουν ὡσπερὶ γλύφων τὰς ἀρχάς. Etym. m. 151, 35 ἀρχογλυπτάδης ὁ ὡσπερὶ γλύφων τὰς ἀρχάς. cf. Arist. Ach. 595 sq. Lobeck. Soph. Ai. 880.

85

βλεπεδαίμων

Pollux 1, 21 κωμικὸν ὁ βλεπεδαίμων. Eustathius 206, 27 ὁ διεστραμμένος τὰς ὕψεις καὶ οἶον ὑπὸ δαίμονος πεπληγῶς. Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον. Hesych. βλεπεδαίμων· ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκῶς καὶ κακόχρους ὑπὸ δαιμόνων. cf. Lobeck. Phryn. 768. *larvae similis*.

86

γλωττοκηλοκόμπης

Eustathius 1689, 41 ἐκ τοῦ κηλεῖν καὶ γλωσσοκηλόμπης (sic) κωμικώτερον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ γλώσση κηλῶν καὶ κόμπους. γλωσσοκηλοκόμπης Nauck. Philol. VI 425. nomen compositum antiquae comoediae.

87

διαπερδικίσαι

Hesychius et Etym. m. 269, 37 διαλινῆσαι καὶ διαφυγεῖν. διαλινῆσαι, *callide per laqueos effugere*, Mein.] διαλαλῆσαι. διολισθῆσαι Hemsterh. ἐκπερδικίσαι est Arist. Av. 768, ubi cf. quae adnotavimus. ac διεκπερδικίσειν commemorat Suidas. est fortasse hoc quoque Aristophanis.

88

δορυφορήματα

καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα· ἃ συνεξέρχεται μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται. Bachmann. Anecd. II 329, 7. Plut. Mor. 791e ὁ δέ, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα, ἦν ὄνομα βασιλέως καὶ πρόσωπον. ac sic etiam alibi. cf. Lucian. De conser. hist. 4. Icarom. 9. Nigrin. 24. De paras. 59. Dial. mort. 6, 3.

89

ἐγκυσίχωλος

παρὰ τὸν κῦσον, ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χολός καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. κῦσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν προκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη. Etymologic. m. 311, 44. Photius (Nauck. Philol. VI 424) κυσ[ιν]όχωλος καὶ ἐγκυσ[ιν]όχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κῦσον τόπου χολός. Hesychius ἐγκυσίχωλος· ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χολός.

90

ἐνόρχην λαόν

Hesychius τὸν ἐπὶ ἧβης. indic. Nauck. fortasse λεών. nam quomodo versui insertum fuerit ignoratur. cf. Arist. Lys. 661.

91

εὐπραξίαν

οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Photius. cf. Philem. 163. Lobeck. Soph. Ai. 759.

92

θεάτρια

καὶ συνθεάτρια, ὡς ἡ παλαιὰ κωμωδία. Pollux 2, 56. cf. Aristoph. fr. 472.

93

κοννόφροσιν

ἄφροσιν. Hesychius. 'quod si non ex Amipsiae Conno, certe ex comico poeta' antiquae opinor comoediae 'petitum' est'. Mein. I 202 n. 21. — κενεόφροσιν G. Dindf. in Thesouro. quod non necessarium. ad Theognidem certe (233. 847) vel [Pindarum] Nem. 11, 39 (29) glossa non pertinet.

94

ὄνοστύπαξ

[ὄνοστύπτα.] διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μυλῶνα ὄνειδίζων, διὰ δὲ

τοῦ στύππακος, ὅτι στυππειοπώλης ἦν. Hesychius. Schol. Arist. Eq. 254 σκώπτει τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερόν φησι 'καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα Εὐκράτες στύπαξ.' et 129 (Εὐκράτης) στύππαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι. cf. Aristoph. fr. 696. dubitari non potest quin apud Hesychium quoque *Eucrates* significetur.

95

πανδαισία

Harpocration . . ἔστι μὲν τὸννομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. Apostol. 3, 40 Ἀπίδων πανδαισία, i. e. convivia in Aegypto Apide reperto celebrata. ad comoediamne pertineant nescio.

96

παρημπολημένον

Pollux 3, 56. cf. 83. γάμους παρεμπολᾶν est Eurip. Med. 910.

97

πορνότριψ

Thomas Mag. 291, 15 R. πορνοκόπος Μένανδρος λέγει (1057), οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ. ubi οἱ ἀρχαῖοι sunt poetae comoediae antiquae. πορνότριψ est etiam Bekker. Anecd. 12, 1.

98

σκηνοποιούς

τοὺς μηχανοποιούς ἢ παλαιὰ κωμῳδία ὠνόμαζεν. Pollux 7, 189. σκηνικούς οἱ παλαιοὶ ὠνόμασαν C.

99

τυραννοδαίμονα

ἦν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα. Hesychius. 'Aspasiā dicere videtur.' Mein. cf. Cratin. 241. Eupol. 274.

100

ὑπόχυτον

Pollux 3, 56. cf. 83. metaphora a vino petita. cf. Phryn. 65.

101

φειδός

Eustathius 537, 39 παρὰ τὸ δέον ἀνελεύθερος, καὶ κατὰ πα-
Comici graeci, ed. Th. Koek. III.

λαιάν κωμωδίαν εἰπεῖν φειδός, ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης. ot 1828, 12 φειδός, ἤγουν φειδωλός.

102

φόρτακας

ἡ παλαιὰ κωμωδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἔμπορίου καλεῖ.
Pollux 7, 132.

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

103

Numenius Euseb. Praep. evang. 14, 7 (1) περὶ Λακύνδου βούλομαι τι διηγῆσασθαι ἡδύ. ἦν μὲν δὴ Λακύνδης ὑπογλισχρότερος καὶ τινα τρόπον ὁ λεγόμενος οἰκονομικὸς οὗτος, ὁ εὐδοκιμῶν παρὰ τοῖς πολλοῖς, αὐτὸς μὲν ἀνοιγνύς τὸ ταμιεῖον, αὐτὸς δ' ἀποκλείων. καὶ προηρεῖτο δὲ ὧν ἐδεῖτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐποίει πάντα δι' αὐτουργίας, οὐ τί που αὐτάρκειαν ἐπαινῶν, οὐδ' ἄλλως πενία χρώμενος, οὐδ' ἀπορία δούλων, ᾧ γε ὑπῆρχον δοῦλοι ὀπόσοι γοῦν· τὴν δὲ αἰτίαν ἔξεστιν εἰκάζειν. (2) ἐγὼ δὲ ὁ ὑπεσχόμενός τὸ ἡδὺ διηγῆσομαι. ταμιεύων γὰρ αὐτὸς ἑαυτῷ τὴν μὲν κλεῖδα περιφέρειν ἐφ' ἑαυτοῦ οὐκ ᾤετο δεῖν, ἀποκλείσας δὲ κατετίθει μὲν ταύτην εἰς τι κοῖλον γραμματεῖον· σημηνάμενος δὲ δακτυλίῳ τὸν μὲν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου ἔσω εἰς τὸν οἶκον μεθίεις, ὥσθ' (ὡς) ὕστερον, ἐπειδὴ πάλιν ἐλθὼν ἀνοίξειε τῇ κλείδι, δυνησόμενος ἀνελὼν τὸν δακτύλιον αὐτῆς μὲν ἀποκλείειν, εἶτα δὲ σημαίνεσθαι, εἶτα δ' ἀναβάλλειν ὀπίσω πάλιν ἔσω τὸν δακτύλιον διὰ τοῦ κλείθρου. (3) τοῦτο οὖν τὸ σοφὸν οἱ δοῦλοι κατανοήσαντες, ἐπειδὴ προῖοι Λακύνδης εἰς περίπατον ἢ ὅποι ἄλλοσε, καὶ αὐτοὶ ἀνοίξαντες ἂν κᾄπειτα, ὡς σφίσιν ἦν θυμὸς, τὰ μὲν φαγόντες τὰ δ' ἐμπιόντες (δὲ πιόντες), ἄλλα δὲ ἀράμενοι ἐκ περιόδου ταῦτα ἐποίουν· ἀπέκλειον μὲν, ἐσημαίνοντο δὲ καὶ τὸν δακτύλιον πολλὰ γε αὐτοῦ καταγελάσαντες εἰς τὸν οἶκον διὰ τοῦ κλείθρου ἠφίεσαν. (4) ὁ οὖν Λακύνδης πλήρη μὲν καταλιπὼν, κενὰ δὲ εὐρισκόμενος τὰ σκεύη, ἀπορῶν τῷ γιγνομένῳ, ἐπειδὴ ἤκουσε φιλοσοφεῖσθαι παρὰ τῷ Ἀρκεσιλάῳ τὴν ἀκαταληψίαν, ᾤετο τοῦτο ἐκεῖνο αὐτῷ συμβαίνειν περὶ τὸ ταμιεῖον. ἀρξάμενός τε ἔνθεν ἐφιλοσόφει παρὰ τῷ Ἀρκεσιλάῳ, μηδὲν μῆτε ὁρᾶν μῆτε ἀκούειν ἑναργῆς (ἑναργ. οὐδὲν οὐτ' ἀκ. οὐθ' ὁρᾶν) ἢ ὑγιῆς· καὶ ποτε ἐπισπασάμενος τῶν προσομιλούντων αὐτῷ τινα εἰς τὴν οἰκίαν ἰσχυρίζετο πρὸς αὐτὸν ὑπερφυῶς, ὡς ἐδόκει, τὴν ἐποχὴν καὶ ἔφη· τοῦτο μὲν ἀναμφίλεκτον

ἐγὼ σοι ἔχω φράσαι, αὐτὸς ἀπ' ἐμαυτοῦ μαθὼν, οὐκ ἄλλον πειραθεῖς. (5) κἄπειτα ἀρξάμενος περιηγεῖτο τὴν ὄλην τοῦ ταμείου συμβᾶσαν αὐτῷ πάθην. τί οὖν ἂν, εἶπεν, ἔτι Ζήνων λέγοι πρὸς οὕτως ὁμολογουμένην διὰ πάντων φανεράν μοι ἐν τοιοῖσδε ἀκαταληψίαν; ὃς γὰρ ἀπέκλεισα μὲν ταῖς ἐμαυτοῦ χερσίν, αὐτὸς δὲ ἐσημηνάμην, αὐτὸς δὲ ἀφῆκα μὲν εἴσω τὸν δακτύλιον, αὐθις δ' ἐλθὼν ἀνοίξας τὸν μὲν δακτύλιον ὄρω ἔνδον, οὐ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα, πῶς οὐ δικαίως ἀπιστούντως τοῖς πράγμασιν ἔξω; οὐ γὰρ τολμήσω εἰπεῖν ἔγωγε, ἐλθόντα τινὰ κλέψαι ταῦτα, ὑπάρχοντος ἔνδον τοῦ δακτυλίου. (6) καὶ ὃς ἀκούων — ἦν γὰρ ὑβριστής — ἐκδεξάμενος τὸ πᾶν ὡς ἔσχεν ἀκοῦσαι, μόλις καὶ πρότερον ἑαυτοῦ | κρατῶν ἀπέρρηξε(ν) γέλωτα καὶ μάλα πλατύν, γελῶν τε ἔτι καὶ καγχάζων διήλεγχεν ἕμα αὐτοῦ τὴν κενοδοξίαν. ὥστε ἔκτοτε Λακύνδης ἀρξάμενος οὐκέτι μὲν τὸν δακτύλιον ἔσω ἐνέβαλλεν, οὐκέτι δὲ τοῦ ταμείου ἐχρῆτο ἀκαταληψία, ἀλλὰ κατελάμβανε τὰ ἀφειμένα καὶ μάτην ἐπεφιλοσοφῆκει. (7) οὐ μέντοι ἀλλὰ οἱ γε παῖδες φόρτακες ἦσαν καὶ οὐ θᾶτέρα ληπτοί, οἳοι δὲ οὗτοι οἱ κωμωδικοὶ οἰκείται (sic Hirzel. pro τε καὶ) Γέται καὶ Δᾶοι (sic Hirz. pro Λακοί) καὶ τῆς Λακικῆς (Ἀττικῆς Hirz.) λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι. ἐπεὶ τε (εἴτε παρὰ Hirz.) τοῖς Στωικοῖς τὰ σοφίσματα ἤκουσαν εἴτε καὶ ἄλλως ἐκμαθόντες εὐθύ τοῦ τολμήματος ἦσαν καὶ παρελύοντο τὴν σφραγίδα, καὶ τοτὲ μὲν ἑτέραν ἀντ' ἐκείνης ὑπετίθεσαν, τοτὲ δὲ οὐδὲ ἄλλην, διὰ τὸ οἶεσθαι ἐκείνῳ γε ἀκατάληπτα ἔσεσθαι, καὶ οὕτω καὶ ἄλλως. (8) ὁ δὲ εἰσελθὼν ἐσκοπεῖτο ἀσήμαντον δὲ τὸ γραμματεῖον θεωρῶν, ἢ σεσημασμένον μὲν, σφραγίδι δ' ἄλλῃ, ἠγανάκτει τῶν δὲ σεσημάνθαι λεγόντων, αὐτοῖς γοῦν τὴν σφραγίδα ὄρασθαι τὴν αὐτήν, ἠκριβολογεῖτο ἂν καὶ ἀπεδείκνυε τῶν δ' ἠπτωμένων τῇ ἀποδείξει καὶ φαιμένων, εἰ μὴ τι (μηκέτι Hirz.) ἔπεστιν ἢ σφραγίς, αὐτὸν ἴσως ἐπιλελῆσθαι καὶ μὴ σημήνασθαι καὶ μὴν αὐτὸς γε ἔφη σημηνάμενος μνημονεύειν καὶ ἀπεδείκνυε καὶ περιῆει τῷ λόγῳ καὶ ἐδεινολογεῖτο πρὸς αὐτοὺς οἰόμενος παίζεσθαι καὶ προσώμνυεν. (9) οἱ δ' ὑπολαβόντες τὰς προσβολὰς ἐκείνου αὐτοὶ γε ᾤοντο (fortasse ἠτιῶντο) ὑπ' αὐτοῦ παίζεσθαι· ἐπεὶ σοφῶ γε ὄντι δεδοχθαι τῷ Λακύνδῃ εἶναι ἀδοξάστῳ, ὥστε καὶ ἀμνημονεύτῳ· μνήμην γὰρ εἶναι δόξαν· ἔναγχος γοῦν τοῦ χρόνου ἔφασαν ἀκοῦσαι ταῦτα αὐτοῦ πρὸς τοὺς φίλους (λέγοντος add. Hirz.). (10) τοῦ δὲ ἀναστρέφοντος αὐτοῖς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ λέγοντος οὐκ Ἀκαδημαϊκά, αὐτοὶ φοιτῶντες εἰς Στωικῶν τινος τὰ λεκτέα ἑαυτοῖς ἀνεμάνθανον, κακεῖθεν ἀρξάμενοι ἀντεσοφίστευον καὶ ἦσαν ἀντίτεχνοι κλέπται Ἀκαδημαϊκοί. ὁ δὲ στωικῶς (sic Hirz. pro στωικός) ἐνεκάλει· οἱ παῖδες δὲ τὰ ἐγκλήματα παρέλυον αὐτῷ ὑπὸ ἀκαταληψίας, οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινῶν. (11) διατριβαὶ οὖν ἦσαν πάντων (πάντ') ἐκεῖ καὶ λόγοι | καὶ ἀντιλογίαι, καὶ ἐν οὐδὲν ἐν τῷ μέσῳ κατελείπετο, οὐκ ἀγγεῖον, οὐ τῶν ἐν ἀγγελίῳ τιθεμένων, οὐχ ὅσα εἰς οἰκίας κατασκευῆν

ἄλλ' ἐστὶ συντελεῖ. (12) καὶ ὁ Λακύνδης τέως μὲν ἠπόρει, μήτε λυσιτελοῦσαν ἑαυτῷ θεωρῶν τὴν τοῖς ἑαυτοῦ δόγμασι βοήθειαν, εἴτε μὴ ἐξελέγχοι, πάντα ἀνατρέψασθαι ἑαυτῷ δοκῶν· πεσῶν (οὖν add. Hirz.) εἰς τὰ μῆχανον τοὺς γείτονας ἐκεκράγει καὶ τοὺς θεοὺς· καὶ ἰοὺ ἰοὺ καὶ φεῦ φεῦ καὶ νῆ τοὺς θεοὺς καὶ νῆ τὰς θεάς, ἄλλαι τε ὄσαι ἐν ἀπιστίαις δεινολογουμένων εἰσὶν ἄτεχνοι πίστει, ταῦτα πάντα ἐλέγετο βοῆ καὶ ἀξιοπιστία. (13) τελευτῶν δὲ ἐπειδὴ ἄδην (sic pro ἐπεὶ μάχην Diels) εἶχεν ἀντιλεγόμενος (sic pro ἀντιλεγόμενος Usener) ἐπὶ τῆς οἰκίας, αὐτὸς μὲν ἂν δῆπουθεν ἐστρωκεύετο πρὸς τοὺς παῖδας, τῶν παιδῶν δὲ τὰ Ἀκαδημαϊκὰ ἰσχυριζομένων, ἵνα μηκέτι πράγματα ἔχοιεν (ἔχοι), οἰκουρὸς ἦν φίλος (?) τοῦ ταμιεῖου προκαθήμενος. οὐδὲν δὲ εἰς οὐδὲν ὠφελῶν, ὑπιδόμενος οἷ τὸ σοφὸν αὐτῷ ἔρχεται ἀπεκαλύψατο. ἄλλως, ἔφη, ταῦτα, ὦ παῖδες, ἐν ταῖς διατριβαῖς λέγεται ἡμῖν, ἄλλως δὲ ζῶμεν.

sic Dindorfius: a quo ubicumque discessi, accurate notavi. eadem, sed multo brevius et ex parte tantum modo, Diogenes Laert. 4, 59. contineri hac narratione argumentum comoediae integrae, Nubium haud dissimilis, ad inrisionem philosophorum conscriptae saeculo a. Chr. tertio, indicavit R. Hirzelius Herm. XVIII 3 sq. *Lacydes* est Arcesilae Academici discipulus et successor. Diog. L. 4, 59. Plut. Mor. 63 e. Cic. Acad. 2, 6, 16. paucissima versuum qui in Numenii verbis servati videntur vestigia diductis paullulum litteris indicavi; interdum ad restituendos numeros transpositione opus est. fragmenta huius comoediae sunt apud Numen. Euseb. Praep. ev. 14, 5, 14. de quibus infra.

104

ἐρημία μὲν ἐστὶ, κοῦκ ἀκούσεται
οὐδεὶς παρῶν μου τῶν λόγων ὧν ἂν λέγω.
ἐγὼ τὸν αἰῶν', ἄνδρες, ἔτεθνήκη πάλαι
ἅπανθ' ὃν ἔξην· τοῦτό μοι πιστεύετε.
5 παγγηγηγοτοκαλον τὰ γαθόν, τὸ σεμνὸν ἦν,
τὸ κακόν· τοιοῦτον ἦν τί μου πάλαι σκότος
περὶ τὴν διάνοιαν, ὡς ἔοικε, κείμενον,
ὃ πάντ' ἔκρουπτε ταῦτα κήφάνιζέ μοι.
νῦν δ' ἐνθάδ' ἐλθῶν, ὡσπερ εἰς Ἀσκληπιοῦ
10 ἐγκατακλιθεῖς, ὡς ἴστε μετ' ὀλίγον χρόνον,
ἀναβεβίωκα· περιπατῶ, λαλῶ φρονῶν,
τὴν τηλικούτων καὶ τοιούτων ἡλιον
νυντουντον εὐρών, ἄνδρες, ἐν τῇ τήμερον.
ὑμᾶς ορῶτο νυν νσιραι τὸν ἀέρα,

15 τὴν ἀκρόπολιν, τὸ θέατρον

 . . ἀρίστων φιλόσοφος μαθήματα.

Papyrus Didot. Aegypt. saec. a. Chr. secundi (Un papyrus inédit . . . par H. Weil. Paris. 1879). 3. αἰῶν' K. Mus. Rhen. XXXV 278] ΔΑΛΛΟΝ. ἐτεθνήκη K.] ΤΕΘΝΗΚΕΙ. ἐτεθνήκειν Cobet. Mnem. VIII 14. 4. ΑΠΑΝΤΑ. αἰῶν' Weil. ὄν ἕξην K.] ΩΝΕΖΗ. Demosth. 24, 7 iam contulit Weil. πιστεύετε Buecheler. Mus. Rh. XXXV 278] ΠΙΣΤΕΥCΕΤΑΙ. 5. très litterae ΓΗΚ dubiae sunt. παρῆν τό τε καλόν Cobet. aliud aliquid desiderari docent v. 6. 7. fortasse ἄχνη τὸ καλόν μοι. ἦν in fine add. Buecheler. 10. ὡς ἴστε K.] ΩCΝΙCΘΕ. tenues cum adspiratis in hoc papyro saepissime commutantur. μετ' ὀλίγον K.] ΤΟ (macula) ΔΟΙΠΟΝ. 11. φρονῶν K.] ΦΡΟΝΩ. 12. ἡδονῶν K. 13. ξύνοικον K. in exitu CH. ΕΡΟΝ pap. at comicorum est τήμερον. 14. ἐρωτῶ K. ΝΥΝ in pap. supra lineam positum. in NCIPAI latere videtur ὄρᾱ. ἀέρα K.] ΑΡΑ. cf. Eurip. fr. 935 N. ὄρᾱς τὸν ὑποῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα.

cf. Theognet. 1 et adesp. 1419. Mus. Rhen. XXXXIII 46. 7. obtrectator nescio quis philosophiae, adulescentulus ut videtur, qui antehac notiones morales temere contempserat, brevissimum tempus a magistro stoico institutus iam aliter philosophiam aestimat: et laetitiam suam, ne quis non initiatus audiat, solus cum spectatoribus (cf. 3 et 13 ἄνδρες) communicat. 5. facilius etiam videtur πάχνη, Theognet. 1, 3. sed cf. Leutsch. Append. prov. 1, 44. Hom. II. 5, 499. 501. 4, 426. 11, 307. 15, 626. Od. 12, 238. Soph. O Col. 681. Arist. Vesp. 92. 10. spectatores qui eum in scholam intrantem viderant, ut in Nubibus Strepsiadem et Phidippidem, testes esse vult quam brevi tempore ab errore sit reductus. 13. ἐν τῇ τήμερον alibi me legere non memini.

.
 ἄνθρωπος οἶνον, αὐτὸ τοῦτ' ἐκπλήτ . .
 ἔγωγε, ὑπὲρ τοῦ μεθύσκεσθ' οὐ λέγω.
 ἀπιστία γάρ ἐσθ' ὅμοιον τοῦτό γε,
 εἰ καὶ βιάζεται κοτύλην τις τοὺς βο .
 5 ὠνούμενος πίνειν ἑαυτόν. τοῦτ' ε .
 προσέμενον· οὗτος ἐμπεσῶν διασ . . ,
 τὸν ἔρωτα· τί δ' ἐμοὶ τοῦτο; πάλιν οἰμῶ . .
 προῖκα δὲ λαβῶν τάλαντα τέτταρ' ἄργυ .
 οὐ τῆς γυναικὸς νενόμικ' αὐτὸν οἰκέ .

10 ἀπόκοιτός ἐστι, πορνοβοσκῶ δώδεκα
 τῆς ἡμέρας δραχμὰς δίδωσι. B. δώδεκα
 τακ . . βως οὔτοσι τὰ πράγματα
 σ δια . ροφήν ἀνδρὶ καὶ πρὸς ἡμερ .
 ελ . . ισται δὺ' ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας
 15 ντ . . γωπεινωπιπι ποτε
 σ . . προσμενειχαιρω
 γλυκυτατεοτης τηρ
 ονωσαθλιοστις
 τρισκακοδ

Fragmentum a Tischendorfio inventum, editum a Cobeto Mnem. nov. III 286. 2. ΜΕΘΤΣΚΕΘ cod. Tisch. corr. Cob. 9. Υ cod., οὐ Cob. in νενομιχ αυτον apostr. et spir. post add. teste Tisch. 10. πορνοβοσκῶι Gomperz. Herm. XI 509] πορνοβοσκοῦ. ΔΩΔΕΚ cod. Tisch. δώδεκα Cob.

ante v. 1. Cobetus supplēt ὅτι μὲν τοσοῦτον ἐκπέπωκ' ἄνευ κακοῦ | ἀνδρ. κτλ. sed verborum continuatio talem fere sententiae conformationem requirit: εἰ καὶ τοσοῦτον ἂν ἀκρατής τις ἐκπίη | ἀνδρ. κτλ. 1. ἐκπλήττομαι Cobet. 2. ἔγωγ' et μὴ μεθύσκεσθ' Cob. versus nondum persanatus videtur. 3. ἀπιστία Gomperz. 508. recte ἀπληστία Wilamowitz. 4. τοὺς βόας Cob., praeter comicorum consuetudinem. 5. ἀνούμενος] an μιμούμενος? τοῦτ' ἐγὼ Cob. 6. διασκεδᾶ Cob., coniectura nequaquam certa. 7. οἰμῶξομαι Cob. 8. ἀργύρου Cob. 9. οἰκέτην Cob. 11. 12. δώδεκα | δραχμὰς; K. Mus. Rhen. XXXII 112. 3. 12. ἐπίστατ' ἀκριβῶς E. Hiller. Fleckeis. ann. CXV 339. 40. at δώδεκα v. 11 per se solum stare non poterit. 13. εἰς διατροφήν Cob. εἰ πρὸς διατρ. Gomperz. 509. καὶ πρὸς δ. E. Hiller. 340. 14. init. πόνον suppl. Gomp. deinde λελόγισται Cob. 13—15 οἶδ' (i. e. οὔτοσι ἀκριβῶς τὰ πρ. οἶδεν) εἰς δ. et καὶ πρὸς ἡμέρας | χρείας νενόμισται δὺ' ὀβ. τῆς ἡμέρας | ἀρκεῖν. K. 15. τελεῖν; τί ἐγὼ πεινῶντι δὴ πισάνην ποτὲ | ἔδωχ' Gomperz., coniectura prorsus incerta. 17. γλυκύταθ' ὁ τῆς νύμφης πατήρ K.

magnopere de hoc fragmento dissentiunt homines docti. vernam et nutricem conloqui, tertiam autem personam (dominum) v. 5. 6 dicere τοῦτ' ἐγὼ προσέμενον Gomperz. censet 510. 11. prorsus aliter E. Hiller. 339. 40. cf. etiam quae nos disputavimus in Mus. Rhen. v. 8 aliam personam loqui arbitratur Cobet. — 10. ἀπόκοιτος, ut Lucian. Dial. deor. 10, 2. cf. Cobet. 288. 14. ὀβολῶν τεττάρων opus rusticum facit Luciani Timon 6.

Menandro tribuit Cobetus. sed cum quod se demonstraturum esse promisit non demonstraverit, tutius erat inter adespota recipere. cf. quae adnotavimus ad Menand. 530.

106. 107

ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
 θνητοῖς καταδείξαι τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμένοις
 ἀγαθὸν μέγιστον, τοῖς δ' ἀτάκτως τοῦμπαλιν·
 τροφήν τε γὰρ δίδωσι τοῖς εὖ χρωμένοις,
 5 ἰσχύν τε ταῖς ψυχαῖσι καὶ τοῖς σώμασιν·
 εἰς τὴν ἰατρικὴν τε χρησιμώτατον·
 καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
 καὶ τοῖσιν ἐλκωθεῖσιν ὠφελίαν ἔχει·
 ἐν ταῖς συνουσίαις τε ταῖς καθ' ἡμέραν
 10 τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον
 εὐθυμίαν, ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
 ἂν ἴσον ἴσω δὲ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ,
 ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Athenaeus 2, 36a Μνησίθεος δὲ — σωμάτων. διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ ἰατρόν· ἢ δὲ Πυθία εἴρηκέ τισι Διόνυσον ὑγιάτην καλεῖν. idem 1, 22e Μνησίθεος ὁ Ἀθηναῖος Διόνυσον ἰατρόν φησι τὴν Πυθίαν χρῆσαι τιμᾶν Ἀθηναίοις. v. 11 sq. Eustathius 1624, 34 λέγει (ὁ Ἀθηναῖος) ὅτι ἐὰν ὑπερβάλῃς μὲν τὸν ἐν τῷ κράματι δηλαδὴ οἶνον, εἰς ὕβριν φέρει· ἐὰν δὲ ἴσον ἴσω προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ· ἂν δ' ἄκρατον, παράλυσιν σωμάτων. διὸ στοχαστέον τοῦ συμμέτρου. οὕτω γὰρ ἂν μὴ βλαπτομένου τοῦ πίνοντος καλῶς ἂν ὁ Διόνυσος καλοῖτο ἰατρός, ἔτι δὲ καὶ ὑγίειας αἴτιος, καθότι καὶ ἡ Πυθία εἴρηκέ τισι Διόνυσον ὑγιάτην καλεῖν, ὅπερ ἐστὶν αἰνίγμα τοῦ τὸν οἶνον ὑγιαστικὸν εἶναι.

1. ὁ add. et Μνησίθεος δ' ἔφη poetae adiecit Mein. 2. γρ. θνητῶν E. 4. τοῖς εὖ Mein. Anal. Ath. 17] τοῖς BE. 8. ὠφελίαν Dindf.] ὠφέλειαν CE. 11. εὐθυμίαν Iacobs. Animadv. Anthol. gr. I 327] εὐθυμίαν φέρει. ὑπερβαλεῖς superscr. η E. εἰς ὕβριν CE. ἂν ἴσον ἴσω δὲ Nauck. Obs. crit. 36] ἐὰν δ' ἴσον ἴσω, contra comicorum consuetudinem, qui semper ἴσον ἴσω, nunquam ἴσόν ἴσω. praeterea Nauckius ἂν ἴσον ἴσω δέ, παράλ. τῶν σωμ., ἐὰν δ' ἄκρατον προσφ., μανίαν ποιεῖ. 12. προσφέρει superscr. η E. προσφέρῃ est 2. pers. sing. med. 13. ἐὰν Brunck.] ἂν. — quae post v. 13 in cod. adduntur alii poetae (διὸ — πανταχοῦ | ἰατρόν — Πυθία | εἴρηκε κτλ.) tribuit Dindorfius, Athenaei verba esse censet Meinek. in his pro πανταχοῦ πολλαχοῦ Mein. Anal. Ath. 108. mihi Eustathii praesertim verba consideranti dubium non est quin haec quoque poetae alicuius sint, sive eiusdem (ita tamen ut post v. 13 excidisse quaedam statuan) sive alterius. scribendum autem videtur

διὸ καὶ καλοῦσι τὸν Διόνυσον πολλαχοῦ
 15 ἰατρὸν, ὡς ἂν τῆς ὑγίειας αἴτιον·
 καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι γοῦν ἢ Πυθία
 ἔχρησε τιμᾶν ὡς ὑγιαστὴν τὸν θεόν.

ita enim, non ὑγιάτην, quod quomodo formatum sit nescio, scriben-
 dum videtur, siquidem ὑγιάζειν sanare apud scriptores posteriores
 haud raro reperitur. Alexidis esse eclogam (propter Alexid. 216,
 ubi cf. quae adnotavimus) sententia fuit Schweighaeuseri, quem
 secutus est Cobetus Mnem. nov. XII 447. 8. ceterum cf. Varron.
 Sat. Menipp. 96, 1 p. 236 Oehler.

108. 109

ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρόν, οὐχ ὅπως τρέφῃ
 αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφήν προσλαμβάνῃ.
 σκάπτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς σπείρω τ' αἰί,
 καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δούς τι καὶ λαβεῖν·
 5 ὁ δὲ λαμβάνει μὲν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἓν.

ἀποστρεφτήν ἔλαθον ἀγοράσας ἀγρόν.
 ἔσπειρα μὲν κριθῶν μεδίμνους εἴκοσιν·
 τούτων δ' ἀπέδωκεν οὐδ' ὅλους τρισκαίδεκα,
 οἱ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ·
 10 τὸ τῶν γυναικῶν ῥῆμα διατηρεῖ μόνου
 ὀνησιφόρα γένοιτο· τοῦτο γίνεται.
 ὁ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἰς ὄνος φέρει.

Stobaeus Floril. 57, 7 κωμικοῦ ποιητοῦ A. dispescuit (post
 v. 5) quae apud Stobaeum coniuncta sunt Mein. attamen non multa
 videntur excidisse. 1. ἐγὼ γεωργῶ Dobr. Porson. Aristoph. p. 66]
 ἔγωγ' (ἔγωγε Trinc.) ὄρω. ὅπως] ἵνα A. 3. σπείρω Trinc. 4. δούς
 τι K.] δοῦναι. 5. οὐδέν A. 7. κριθήν A. κριθῆς Mein. V 122.
 8. δ' add. Mein. Stob. II xxix. 9. Θήβαις A. μοι δοκῶ, quod
 facile est commutare in μοι δοκεῖν, firmatur eis quae adnotavimus
 ad Clearch. 5. 10. τὸ] τί A. ῥῆμα Dobr.] σχῆμα. σῆμα Vindob. 11.
 ὀνησιφόρα Vind.] ὀνησιφόρους 'ut videtur A' (per compendium).
 Gaisford.

4. operam do ut postquam dedi etiam aliquid recipiam. cf.
 Epicharm. versus ἅ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι κἂν τι λαμβάνοις.
 sic Ritschl. Opusc. I 720. καὶ λάβοις τί κα Ahrens Dial. dor. 456.
 καὶ τι δούς λαβέ Schneidewin. 8. de forma τρισκαίδεκα cf. quae
 adnotavimus ad Arist. Ran. 50. nescio tamen an melius scribatur
 τρεῖς καὶ δέκα. 9. i. e. septem modii illi, quos de viginti sibi

creditus ager mihi debebat tredecim tantummodo redditis, *illuc ivcrunt unde non magis redibunt quam septem duces a Thebis.* 10. τὸ τῶν γ. ῥῆμα, 'nimirum ipsum illud quod sequitur ὀνησιφόρα γένοιτο, quod mulieres religiosae in ore gerebant.' Mein. Stob. II xxix. Photius et Hesych. ὀνησιφόρος· ὠφέλειαν φέρων. Hesych. ὀνησιφόρων· τὰ ὠφέλιμα φερόντων. cf. Alexid. 195, 5. inprobat vocem Pollux 5, 136 τὸ γὰρ ὀνησιφόρον μοχθηρόν. 12. 'iocum captat ex ridicula etymologia, quasi ὀνησιφόρα sint quae ὄνος φέρειν possit'. Bentl.

110 ✓

τὸν νομοθέτην φασὶν Χαρώνδαν ἐν τινὶ
νομοθεσίᾳ τὰ τ' ἄλλα καὶ ταυτὶ λέγειν·
ὁ παισὶν αὐτοῦ μητροῖαν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκιμείσθω μήτε μετεχέτω λόγου
5 παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπέισακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος.
εἴτ' ἐπέτυχες γάρ, φησί, γήμας τὸ πρότερον,
εὐημερῶν κατάπαυσον, εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πείραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

Diodorus Sic. 12, 14 (ποιηταὶ) μεμαρτυρήκασι... τὸν περὶ τῆς μητροῖας τεθέντα (νόμον) ἐν τούτοις κτλ. idem 12, 12 τοῖς μητροῖαν ἐπαγομένοις κατὰ τῶν ἰδίων τέκνων ἔθηκε (Χαρώνδας) πρόστιμον τὸ μὴ γενέσθαι συμβούλους τούτους τῇ πατρίδι, νομίζων τοὺς κακῶς περὶ τῶν ἰδίων τέκνων βουλευσαμένους καὶ συμβούλους κακοὺς ἔσεσθαι τῇ πατρίδι· ἔφη γὰρ τοὺς μὲν πρῶτον γήμαντας καὶ ἐπιτυχόντας δεῖν εὐημεροῦντας καταπαύειν, τοὺς δὲ ἀποτυχόντας τῷ γάμῳ καὶ πάλιν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀμαρτάνοντας ἄφρονας δεῖν ὑπολαμβάνεσθαι. — 2. ταυτὶ Bentl.] ταῦτα. 3. ὁ παισὶ μητροῖαν ἐπεισάγων ἀνὴρ G. Herm. ac sane μητροῖαν paullo insolentius quam alia id genus. fortasse ὁ π. μητρ. ἑαυτοῦ 'πεισάγων. 4. εὐδοκιμείτω Herwerd. Anal. crit. 35. atque est sane εὐδοκιμείσθαι posteriorum. 6. πραγμάτων] fortasse θρεμμάτων, quod nomen aliquoties in comoediis exstat, vel σπερμάτων. 9. πείραν Bentl.] πείρας. quae v. 7. 8 vulgantur Diodori verbis satis contra hominum doctorum opinioniones firmantur.

111

Clemens Alex. Paedag. 2, 1, 3 κάμοι μὲν ἔλεος ὑπείσι τῆς νόσου (peregrinorum ciborum cupiditatem dicit), οἱ δ' ἐξυμνεῖν οὐκ αἰσχύνονται τὰς σφετέρας ἠδυναθείας τὰς ἐν τῷ πορθητῷ τῷ

Σικελικῶ μυραίνας πολυπραγμονοῦντες καὶ τὰς ἐγγέλεις τὰς Μαιανδρίους καὶ τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους καὶ τοὺς ἐν Σικιάθῳ κεστρεῖς καὶ τὰς Πελωρίδας κόγχας καὶ τὰ ὕστρια τὰ Ἀβυθηνά, οὐ παραλείποντες δὲ τὰς ἐν Λιπάρα μαινίδας οὐδὲ τὴν γογγύλην τὴν Μαντινικὴν, ἀλλ' οὐδὲ τὰ παρὰ τοῖς Ἀσκραίοις τεῦτλα, κτένας τε ἐκζητοῦσιν Μηθυμναίους καὶ ψήττας Ἀττικὰς καὶ τὰς Δαφνίους κίχλας Χελιδονίους τε ἰσχάδας, δι' ἃς εἰς Ἑλλάδα πεντακοσίαις ἅμα μυριάσιν ὁ κακοδαίμων ἐστέλλετο Πέρσης. ὄρνεις ἐπὶ τούτοις συνωνοῦνται τοὺς ἀπὸ Φάσιδος, ἀτταγᾶς Αἰγυπτίους, Μῆδον ταῶνα. ταῦτα τοῖς ἠδύσμασιν ἐξαλλάσσοντες οἱ γαστρομάργοι τοῖς ὄψοις ἐπικεγήνασιν, ὅσα τε χθῶν πόντου τε βένθη καὶ ἀέρος ἀμέτρητον εὖρος ἐκτρέφει τῇ αὐτῶν ἐμποριζόμενοι λαιμαργία. *codicum varietates, quoniam nos non Clementem edimus, cf. apud Dindorfium. — haec ex vetustiore aliquo scriptore desumpta esse iam Potterus coniecerat, ex comoedia derivata videri monuit L. Friedlaenderus in Ind. Regiomont. hib. 1869/70, non congruere cum indice Varroniano apud Gell. 6(7), 16, neque cum Antiphanis fr. 193 (vel 236), neque cum Arcestrato (Athen. 3, 92d) recte animadvertens. in trimetros redigebat Lehrsus (ap. Friedl.), non omnia feliciter. verum non ex una fabula, sed ex pluribus haec consuta ideoque inritum esse pristinae formae restituendae laborem alia quaedam videntur testimonia docere. Athen. 1, 4c πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι διὰ στόματος εἶχον τὰς ἐν τῷ Σικελικῷ μυραίνας, τὰς πλωτὰς ἐγγέλεις, τῶν Παχυνικῶν θύννων τὰς ἠτριάδας, τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους, τοὺς ἐν Συμαίθῳ (Σικιάθῳ Gesner.) κεστρέας καὶ τῶν ἀδόξων (ut mendosum notat C) δὲ τὰς Πελωρίδας κόγχας, τὰς ἐκ Λιπάρας μαινίδας, τὴν Μαντινικὴν γογγυλλίδα, τὰς ἐκ Θηβῶν βουριάδας καὶ τὰ παρ' Ἀσκραίοις τεῦτλα. Pollux 6, 63 ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμου μύραινα ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησσία, καὶ θύννος Τύριος καὶ κεστρεὺς ἐκ Σικιάθου καὶ ἔριφος ἐκ Μήλου, καὶ κόγχαι Πελωριναί, ὅθεν ἴσως καὶ αἱ νῦν καλούμεναι Πελωρίδες ὠνομάσθησαν, τεῦτλον ἐξ Ἀσκραίης (sic), μαινίδες ἐκ Λιπάρας, γογγύλαι ἐκ Μαντινείας, Μηθυμναῖοι κτένες, γαλεὸς ἐκ Ρόδου, ψήτται ἐξ Ἐλευσίνος, ἀφύαι Φαληρικαί, τρίγλαι Αἰξωνικαί, ἐγγέλνες ἐκ Βοιωτίας αἱ Κωπᾶδες, ὡς ἐκ Σικελίας αἱ πλωταί, καὶ Θασία ἄλμη καὶ Θάσiai ῥαφανίδες καὶ τυρὸς Κύθνιός τε καὶ Σικελικός, καὶ ἄλλες Τραγασαῖοι. addo vinorum indicem apud Clementem Paed. 2, 2, 30 πλαδῶσης ὀρέξεως . . αἱ διαπόντιοι οἰνηγλαί, παραφρονούσης καὶ πρὸ τῆς μέθης περὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς. Θασίός τε γὰρ ὁ εὐώδης καὶ ὁ εὐπνους Λέσβιος καὶ Κρής τις γλυκὺς καὶ Συρακούσιος ἠδὺς καὶ Μενδήσιός τις Αἰγύπιος καὶ ὁ νησιώτης Νάξιος καὶ ἀνθοσμίας τις ἄλλος τῆς Ἰταλῶν γῆς, πολλὰ ταῦτα ὀνόματα, σώφρονι συμπότῃ οἶνος εἶς. nec denique neglegendus Lucianus Navig. 23 τὰριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον (fortasse ἡμεδαπὸν) τὸ ἄπυρον καὶ ὄψα*

πανταχόθεν καὶ σύες καὶ λαγῶ, καὶ ὕσα πτηνά, ὄρνεις ἐκ Φάσιδος καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας καὶ ἀλεκτροῶν ὁ Νομαδικός. inter haec ut per multa comoediae speciem referre concedam, ita omnia inde fluxisse haud adfirmaverim, siquidem in haud paucis manifesta elegiaci metri vestigia adparent. — de *ficibus chelidoniis* cf. quae adnotavimus ad Epigen. 1. Pollux 6, 81 ἰσχάδες χελιδόνιοι αἱ Ἀττικάι. Athen. 14, 652f χελιδονίας. τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Athenaei et Pollucis anguillae πλωταί inlustrantur Varronis loco Macrob. Sat. 2, 12 in Sicilia manu capi muraenas flutas, quod hac in summa aqua prae pinguedine flutent. cf. Colum. R. r. 8, 17, 8.

112

Themistius Or. 21, 262c οἷα δὲ λέγει ὁ μάγειρος ὁ κωμωδικός, οὐδὲ ἐκεῖνα πάνυ ἐλυσιτέλει πυνθανομένω, ἀλλ' ἐπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας ἐξαλλάττων τὰ ἠδύσματα. ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα Καρίωνος τὸ κακὸν τὸ μέγα, ὅτι μοχθηρὰ ἢ τέχνη αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτος, ἀλλ' ὅτι πονηρὸν ἀνθρώπιον ἦν καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ ἔργῳ (ἐπὶ οὐκ ἔργῳ ed. Paris.) εἰς τὰς οἰκίας παρερχόμενον, ἀλλ' ἵνα λαλήσῃ καὶ ψιθυρίσῃ καὶ διαβάλῃ καὶ ἐξενέγκῃ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγίαν, ὅς δικαίως ἐκρέματο ἂν οὕτω τύχῃ, διὰ τὴν χρηστὴν φιλομάθειαν, ἐν τῇ σπυρίδι. ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπόρρητα τῆς οἰκίας, οὐδ' ὅσα ἀκήκοε μόνον, ἀλλὰ πολλὴ ἢ προσθήκη καὶ ἢ τῶν κακῶν ἐποικοδόμησις. ἀλλ' ὃ μοχθηρὸν καὶ ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας ὅτι ὁ δεῖνα λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσε· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτοῦ. μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας· καὶ μὴ ὅτι παμμέλανας ταύρους, μηδὲ ὅτι κριοὺς ἐκτομίας. σὺ δὲ καὶ εἶδωλα καταλέγεις, ὅσα ἐκίνησε τὸν Πλούτωνα (Πλάτωνα ed. Par.) γοητεύσας· ἔπειτα ἂν μὲν ἀγαθὸν πύθη, στεγανὸς εἶ καὶ Ἀρεοπαγίτου σιωπηλότερος· ἐὰν δὲ τινος κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιεῖς καὶ Ὀδύσειαν, πολλὰ οὐτ' αὐτὸς ἀκούσας οὔτε παρακούσας, ἀλλ' αὐτὸς τεκῶν καὶ αὐτὸς ὑφήνας. ἔπειτα ἄχθει δῆθεν πρὸς τὸν εἰπόντα, κακοδαίμονά τε καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ὀνομάζων καὶ ἀπιστεῖν προσποιεῖ καὶ ἀγανακτεῖς καὶ σχετλιάζεις. ὅμως δὲ τὰ μὲν ἄπιστα καὶ σχέτλια καὶ ὀργῆς ἄξια λέγεις τε καὶ ἐκτραγωδεῖς καὶ ἐμπύμπλης αὐτῶν μονονουχί τοὺς νευρορράφους καὶ τοὺς βαλανέας· τὸν δὲ κακοδαίμονά ἐκεῖνον καὶ θεοῖς ἐχθρὸν, ὃ πάνυ χαλεπαίνεις καὶ πρὸς ὃν πάνυ ἀγανακτεῖς, ἐὰν τις πυνθάνηται καὶ ἐκλιπαρῇ, ἦττον ἂν εἰς φῶς ἀνάγῃς ἢ τὴν μητέρα Πριάμου, ὅτι οἶμαι αὐτὸς ἐκεῖνος ὑπάρχεις, αὐτὸς ὁ ποιητὴς καὶ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων. *verba λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς corrupta videntur. αὐτὸς τε τεκῶν καὶ αὐτὸς ὑφήνας (fort. αὐτὸς πλέξας, αὐτὸς ὑφήνας) ex poeta aliquo fluxisse monuit Meinekus. neque minus μονονουχί τοὺς νευρορράφους | καὶ τοὺς βαλανέας... ἦττον ἂν | εἰς φῶς ἀνάγῃς ἂν ἢ Πριάμου τὴν μητέρα... αὐτὸς ποιητὴς ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων ex comoedia excerpta, cetera*

vero ita inmutata sunt, ut argumentum tantum modo scaenae narretur, non verba serventur.

113

Plutarchus Mor. 615d ἐστιῶν (τις) πλειονας ἕκαστον ἐκέλευε τῶν εἰσιόντων ὅποι βούλεται παρεμβάλλειν καὶ κατακλινεσθαι, διὰ τὸ καὶ ξένους καὶ πολίτας καὶ συνήθεις καὶ οἰκείους καὶ ὅλους παντοδαπούς τοὺς κεκλημένους εἶναι. (2) πολλῶν οὖν ἤδη παρόντων, ξένος τις ὡςπερ εὐπάρυφος ἐκ κωμωδίας, ἐσθῆτί τε περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παιδῶν ὑποσολοικότερος, ἤκεν ἄχρι τῶν θυρῶν τοῦ ἀνδρῶνος καὶ κύκλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους οὐκ ἠθέλησεν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ὥχετο ἀπιὼν· καὶ πολλῶν μεταθεόντων οὐκ ἔφη τὸν ἄξιον ἑαυτοῦ τόπον ὄραν λειπόμενον. (3) ἐκεῖνον μὲν οὖν πολλῶ γέλωτι χαίροντας, εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων ἐκέλευον οἱ κατακειμένοι· καὶ γὰρ ἦσαν πολλοὶ μετρίως ὑποπεπωκότες. videtur tota comoediae scaena vel narratio adumbrari. Pollux 7, 46 εἶδη ἐσθήτων . . . ἢ παραπόρφυρος ἢ ὡς ἢ νέα κωμωδία εὐπάρυφος. cf. Nicostr 9. nec desunt versuum vestigia: ὄψει δ' ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους κύκλῳ . . . οὐκ ἔφη | τὸν ἄξιον αὐτοῦ τόπον ὄραν (λελειμμένον) . . . χαίροντες, εὐφημοῦντες ἐκπέμπειν δόμων | ἐκέλευον . . . πολλοὶ μετρίως γὰρ ἦσαν ὑποπεπωκότες.

114

- A. πῶς εἶσιν οἱ πυρο
 B. τί δέ σοι μέλει τοῦτ'; A. οὐδέν
 εἰς τὴν ἀλήθειαν καταχρησ
 ἂν τίμιος, δακέτω σ' ὑπερ ε
 5 πένητος· αἰσθοῦ σαυτὸν ὄντα
 ἄνθρωπον· ἄνθρωπον δὲ κα
 ἵνα μὴ 'πιθυμῆς τῶν ὑπερ

Fragmentum a Tischendorffio inventum, a Cobeto cum fr. Menandr. 530 editum Mnem. nov. III 285 sq. 2. ΤΟΤΤΟΟΥΘΕΝ Tisch. 4. ΤΕΙΜΙΟΣ et ΣΕΪΠΕΡΕ Tisch. 7. ΕΠΙΘΤΜΗΙΣ et ὙΠΕΡ Tisch.

1. πυροὶ παρ' ἡμῖν ὄνιοι; Cobet. πυροὶ κατ' ἀγορὰν ὄνιοι; Fritzsche De prolog. quibusd. Rost. 1877. p. 4, Wilamowitz. et Gomperz. Herm. XI. 2. οὐδέν· ἀλλὰ βούλομαι Cob. οὐδέν, οἶμαι, κωλύει Fritsch. οὐθέν retinet Gomperz. conl. Etym. m. 640, 13 σεσημειῶται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ οὐθέν μέλει σοι (fr. 918). οὐδέν· ὡςπερ εἰσόδῳ K. 3. καταχρησθαι τῷ λόγῳ Cob. καταχρησθαι τὰγορᾷ Fritsch., ut ad τίμιος v. 4 suppleri possit ἢ ἀγορά. aliter enim scribendum esse τίμιοι (οἱ πυροὶ). καταχρησθαι βούλομαι K. 4. ἐμοῦ τοῦ σφόδρα Cob. ἐκάστου τόδε K. 5. ὄντα, Φειδία Cob.

πολυτελή Fritzs. ὄντα μηδὲν ἢ K. 6. καλόν τε κάγαθόν Cob. καὶ τὸν πλησίον Gomperz. καὶ τὸν ἄθλιον K. 7. ὑπὲρ σαυτὸν πάνυ Cob., ὑπὲρ ἀνθρώπων ποτε Fritzs., ὑπὲρ θνητοῦ φύσιν Gomperz.. ὑπὲρ τὰ δέοντ' ἄγαν K.

'incerti poetae' de Tischendorffii sententia Cobet. Mnem. n. IIII 285. Cobetus ipse cum Menand. 530 coniunxit, haec Menandrea esse se demonstraturum promittens. quo promisso cum non steterit, tutius iudicavi inter adespota recipere. cum Menand. 530 coniungi nullo modo possunt: nam ad divitum pauperumque studia diversa haec pertinent, non ad aegritudinem aliquam. contra magnam similitudinem habent cum Menand. 128.

115

ὁ πρῶτος εἰπὼν 'μεταβολὴ πάντων γλυκύ',
οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'. ἐκ μὲν γὰρ κόπου
γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐξ ἄλουσίας δ' ὕδωρ,
καὶ τᾶλλα τοιαῦτ'. ἂν δέη δ' ἐκ πλουσίου
ἢ πτωχὸν γενέσθαι, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ.
ὥστ' οὐχὶ πάντων ἐστὶ μεταβολὴ γλυκύ.

Schol. Eurip. Orest. 234 μεταβολὴ πάντων γλυκύ· προσακουστέον τῶν κακῶν. κωμωδῆται ὁ στίχος. τὸ γὰρ ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβάλλειν οὐκ ἔστιν ἡδὺ. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός κτλ. cf. Valckenar. Diatr. 229. 2. ὑγίαινε δέσποτ' Porson.] ὑγιάνει δέ ποτε. ὑγιάνει δέσποτα εἰς Ven. Marc. 471. ὑγιαῖ δὲ ποσῶς ἐκ Vat. 909 (uterque sec. Cobet. ap. Geel. Eurip. Phoen. p. 260). 3. γλυκεῖα ἀνάπαυσις Vat.] γλυκύνται' ἀνάπαυσις Ven. 4. τᾶλλα τοιαῦτ' K.] τὰ τοιαῦτα Vat. Ven. τᾶλλα τὰ τοιαῦτ' Nauck. Philol. V 527. VI 425. ἦν δέη δ' idem] ἦν δὲ ἐκ Vat. ἦν δὲ εἰς Ven. 5. sic Vat. Ven. 6. ὥστε Vat.] οὕτως Ven. ἐστὶ Ven.] ἢ Vat. v. 6 non recte delent Bothius et Herwerd. Obs. crit. 120. — 1. cf. Cobet. V. 1.² 205. μεταβολὴ πάντων γλυκύ est etiam Aristot. Rhet. 1, 11 (1371 a 28). Ethic. Nic. 7, 15 (1154^b 28). Eud. 7, 1 (1225^a 16). 5. καὶ τᾶλλα τ., i. e. καὶ τᾶλλα πάντα τοιαῦτά ἐστιν. — 'Anaxandridi tribuebat Porsonus propter fr. 17. similis etiam Antiphanis fr. 207, 5.' Mein.

116

εἴτ' εἰ μὲν ἤδησθ' ὅτι τοιοῦτον τὸν βίον,
ὄν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διηυτύχησεν ἄν,
ὁ θάνατος οὐκ εὐκαιρός· εἰ δ' ἤνεγκεν αὖ
οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
ἢ ὁ θάνατος αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνούστερος.

Plutarchus Mor. 110 e θέασαι οἷα περὶ τούτου φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἄώρῳ λυπούμενον θανάτῳ κτλ. 1. ἤδησθ' Herwerd. Obs. crit. 117] ἤδεις. cf. Lob. Phryn. 237. Cobet. N. 1. 214. 5. τοιοῦτον K.] τοῦτον. constr. ὅτι τὸν βίον, ὃν οὐκ ἔβ., τοιοῦτον ζῶν διηυτ. διηυτ. K.] διευτ. 2. οὐ βεβίωκε Herw. 3. αὐ add. Hercher. 5. ὁ θάνατος add. Meziriac. ad eandem cum Menand. 531 fabulam pertinere statuebat Mein. Quaest. Men. 29 sq.

117

τάλαντον ἢ προίξ· μὴ λάβω; ξῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὑπνου
προέμενος; οὐ δώσω δὲ κὰν Ἄιδου δίκην
ὡς ἠσεβηκῶς εἰς τάλαντον ἀργύρου;

Plutarchus Mor. 18d τάλαντον κτλ. μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς. . . καὶ τοκογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες. 4. ἀργύρου Mein.] ἀργυροῦν. cf. Cobet. Mnem. VII 171. ad Menandri *Theaurum* in prima Men. ed. referebat Mein.

118

A. τύχην ἀμύνεσθαι; τίνα τρόπον; B. φιλοσόφως.
A. τὸν Δία δὲ πῶς ἔονται; τὸν βορέαν δὲ πῶς;
B. ζητοῦμεν ἱμάτιον, βαλανεῖον, πῦρ, στέγην·
οὐχ ὑόμενοι καθήμεθ' οὐδὲ κλάομεν.

Plutarchus Mor. 600 b ὥσπερ ἐν κωμῳδίᾳ τις ἠτυχηκότα φίλον θαρρεῖν καὶ τὴν τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένου 'τίνα τρόπον;' ἀποκρίνεται 'φιλοσόφως', οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα φιλοσοφοῦντες ἀξίως· τὸν Δία δὲ πῶς ἔονται; τὸν βορέαν δὲ πῶς; πῦρ ζητοῦμεν, βαλανεῖον, ἱμάτιον, στέγην· καὶ γὰρ οὐχ ὑόμενοι καθήμεθα, οὐδὲ κλαίομεν. 3. Herwerd. Obs. crit. 118 ζητοῦντε πῦρ, β. ἰμ. στ. de ictu in τίνα τρόπον cf. Athenion. 8 ζῶμεν. τίνα τρόπον; πρόσεχε.

119

σχολαστής ἐστι· δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆ καὶ δυνατὸν οἰκονομεῖν ὕχλον
πλείω. B. τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δὲ
σχολῆς, ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῆ.

Antipater Stob. Floril. 67, 25 ὅσῳ γὰρ μᾶλλον αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας ἀπέστραπται, τοσοῦτῳ μᾶλλον τὴν διαδεχομένην τὴν διοίκησιν παραληπτέον καὶ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἑαυτῷ ἀπερίσπαστον τηρητέον. οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτέμνει (τὸν εἰπόντα add. Mein. in

Stob.) σχολαστής — πλείω. ἐπιφωνήσας· τὸν ἀμελῆ κτλ. 1. ἐστὶ add. AB. δεῖ δ' Valcken.] ἀεί AB. 2. ἐπιμελῆ καὶ Mein.] ἐπιμελεῖσαι. ὄχλον] ὄτλον K.

agitur de filii matrimonio inter parentes sive inter patrem et patrum aliosve cognatos. horum alter otium amare adulescentem dicit: matrimonium autem iniri non debere nisi ab homine diligenti et attento: ad quae alter respondet τὸν ἀμελῆ cet.' Mein. conl. Xenoph. Memor. 2, 6, 38 ὡς ὄντι οἰκονομικῶ καὶ ἐπιμελεῖ τὰ ἑαυτῶν ἐπιτρέψαι. 4. περιπατῆ. videtur igitur adulescens ille peripateticus fuisse.

120

καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ
αὐτὸν ὁ Κράτης, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
ἦττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

Ammonius Differ. 42 διαβόητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρόνητος, περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ· κτλ. 1. ποιεῖ add. Porson. Dobr. Arist. Nub. 993. 2. αὐτὸν Ald.] αὐτὸν παραδίδωσιν. Κράτης Pors.] ἀκρατής.

121. 122

οἶει δ' ἑταίρας τὸν σοφιστὴν διαφέρειν;
· · · · ·
παιδεύομεν δ' οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους.
σύγκρινον, ὧ' τάν, Ἀσπασίαν καὶ Σωκράτην·
τῆς μὲν γὰρ ὕψει Περικλέα, Κριτίαν δὲ τοῦ
5 ἑτέρου μαθητῆν.

Alciphron 1, 34. 4. 7. 1. διαφ. ἐτ. σοφ. 3. ἐπεὶ σύγκρ. εἰ βούλει, Α. . . καὶ Σ. 4. ὕψει μαθητῆν Π., τοῦ δὲ Κριτ.

123

(Κόρινθος)

δυοῖν θαλάτταιν ἐν μέσῳ παρακειμένη,
χαρίεσσ' ἰδεῖν μὲν κάμφιλαφῶς τροφημάτων
ἔχουσα, τοὺς δ' οἰκοῦντας ἀχαρίτους τε καὶ
ἀνεπαφροδίτους (θανμασίως) κεκτημένη.

Alciphron 3, 60, 3. 1. κειμένη. 2. χαρίεσσα μὲν ἰδ. καὶ ἀμφ. ἔχ. τρο. 3. οἰκ. δὲ ἀχ. καὶ. 4. θανμασίως exempli causa add. — de voce ἀμφιλαφῆς cf. Ruhnken. Tim. 26. 7. antiquae comoediae esse potuisse non crediderim.

124

(ὁ κουρεύς)

πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε τοῦτο γὰρ
ποιῶν παρὰ μέρος κοῦ κατὰ πάσης τῆς γνάθου,
καὶ πολλαχοῦ δασεῖαν, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ
λείαν κατέλιπε τὴν σιαγόνα . . .

Aleiphron 3, 66. 1. γὰρ τοῦτο (τὸ κείρειν). 2. παρὰ μ. ποιῶν.
3. ὥστε ὑπολειφθῆναί μοι π. μὲν δασ., πολλαχοῦ δὲ λείαν κτλ.

125

ἐμέ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε·
ἂν μὴ ποιήσω πέποινα μαστιγῶν ὄλον,
ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον
τὸ πρόσωπον —

Plutarchus Mor. 62e δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν
τὴν διαφορὰν. εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκείνην
εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν· 'εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ.'
κόλακος δὲ ταύτην· 'αὐδα ὅ τι φρονέεις'. καὶ γὰρ οἱ κωμικοὶ τοιού-
τους εἰσάγουσιν κτλ. 2. ἂν] fortasse καὶ ἂν. deest apodosis. non recte
Madvig. Advers. crit. I 616 μαστιγῶν μ' ὄλον. Menandri esse probabile
est, e Colace excerptos Wytttenbachius existimabat. Terent. Eun.
4, 6. 7, Plaut. Mil. glor. 5, 31, Lucian. Dial. mer. 9 contulit Mein.

126

ἀρετή

καὶ τὸ καλὸν αὐτ' οὐκ οἶδ' ὅποι τότ' οἴχεται
ἔπη πτερόεντ' ὄνθ' ὡς ἀληθῶς καὶ μάτην
ἐν ταῖσι διατριβαῖς σκιαμαχοῦμενα.

Lucian. Pisc. 35 extr. ἡ ἀρ. καὶ τὸ κ. οὐκ — οἴχεται . . . πτερό-
εντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ἐν ταῖς δ. σκ.

127

ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
οὐκ ὀβολόν, οὐ δραχμὴν ἔχων, οὐκ οἰκέτην,
ἀλλ' οὐδὲ μᾶζαν, ἥς Ἐπίκουρος εὐπορῶν

οὐδὲ τῶν θεῶν φησιν εἰς εὐδαιμονίας λόγον ἔλαττοῦσθαι. Iulian.
Orat. 6, 195 b. v. 1 idem ad Themist. 256 d τὸν Διογένην ἐκεῖ-
νον 'ἄπολιν, ἄοικον — ἐστερημένον'. ac v. 1 cum altero πτωχὸς
πλανήτης, βλον ἔχων τοῦφήμερον Diog. L. 6, 38 narrans Diogenem

Sinopensem τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνητηκέναι λέγειν. cf. Aelian. V. h. 3, 29 Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀρὰς ἐκπληροῖ. cf. Tr. gr. fr. adesp. 107 Nauck. 2. οὐ δρ., οὐκ οἰκ. ἔγων. ἔγων οὐδ' οἰκέτην G. Kaibel. Philol. Anzeig. III 59. — adparet comicum aliquem tragicum versus (Euripidis secundum Mein. Exerc. Ath. I 48) in suum usum detorsisse.

128

τί οὖν ἐκεῖνοι τοὺς λίθους στεφανοῦσι καὶ
κάουσι δεῖπνα πολυτελῆ καὶ τοὺς βόθρους
μελίκρατον ἐκχέουσιν, ὡς γοῦν εἰκάσαι;

Lucianus Charon. 22. στεφ. τοὺς λίθους . . . καὶ βόθρον τινὰ δρούξαντες καίουσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ ἐς τὰ δρούγματα καὶ μελίκρ. ὡς γ. εἰκ., ἐκχ.; — tales sententiae in nova comoedia frequentes. inridet autem mortuorum inferias.

129

καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Αἰχμία,
καὶ μετὰ Μενοίτα καὶ μετὰ Περδίκκα πάλιν,
καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Schol. Hermog. Walz. Rhet. V 485 τῶν κωμικῶν τις περὶ τινος ἀλαζόνος στρατιώτου φησὶ κτλ. ἃ πρὸς ἐκάστην τὴν τελευταίαν προσθεῖς ἐπέβαινε ὀνόματα πλατύτατα ἐξευρησμένους. ad Menandri Μισούμενον referebat Mein. Menand. edit. pr. p. 117. 1. Κάλλα Mein.] καλά. μετ' Αἰχμία Mein.] μεταίχμια Ven. μετ' ἀκμεῖα Paris. μεταγμαῖα tres alii libri. μετ' Ἀλκέτα Schneidewin. μετ' Ἀγαλλία Mein. olim. 2. μετὰ Μενοίτα καὶ μετὰ Περδίκκα Ven.] μετὰ νύκτα καὶ Περδίκκα Monac. et tres Par. 3. ναί γε Ald.] νή γε. καὶ ναί μὰ Δία τρίτον γ' ἔτος μετὰ Κινέα Mein. καὶ νή Δι τρίτον ἔτος γε μετὰ Κινησία G. Herm. Mein. V 121.

'sunt gloriabundi militis verba, quorum ducum auspiciis stipendia fecerit magna quadam iactantia enarrantis.' Mein. Quaest. Men. 50. Callas, Harpali filius, mercennariorum dux Alexandri m. successorumque eius aetate celeberrimus, iam Ol. 111, 2 in Asia contra Persas pugnabat (Diodor. 17, 7 extr.). Thessalorum equitum dux est Ol. 111, 3 (Diodor. 17, 17), etiam in pugna apud Granicum commissa (Arrian. 1, 14, 3); post Alexandri mortem Casandri partes secutus est. (Diodor. 19, 35. 36 extr. Ol. 116, 1). cf. etiam Curt. 3, 1, 24. Droysen. Hellen. I 247. 250. Alcetas mihi quidem ignotus. Alcetas, Epiri rex (Diodor. 19, 88. 9 Ol. 117, 1), non videtur

significari. alter *Alcetas*, *Perdiccae* frater, commemoratur *Plut. Alex.* 55. *Eumen.* 5. 8. cf. *Droysen. Hellen.* I 108. 110. 115. 143. 158. 174. 5. 8. sed scribendum videtur μετ' Ἀλκία. *Arrian.* 1, 29, 4 (εἰς Γόρδιον ἤκον) ἰππεῖς Ἠλείων ἑκατὸν καὶ πενήκοντα, ὧν ἠγεῖτο Ἀλκίας ὁ Ἠλεῖος. equitum dux fuerat etiam *Callas*. 2. *Menoctas* dux *Macedonum* est *Diodor.* 19, 47 (Ol. 116, 1).

130

μηδέποτε πείραν τοῖς θεοῖς εὐχου λαβεῖν,
Φαίδιμε, τοιούτου μηδενός, μηδ' εἰδέναι
ὡς ἔστιν ἑτέρῳ θάδιον παραινέσαι.

Stobaeus Floril. 114, 4 sine lemmate.

131

εἰ μνημονεύεις εὖ παθῶν φιλεῖς τέ με,
ἀπέχω πάλιν, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν·
τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σὲ κατεθέμην.

Porphyrus De abstin. 2, 61 (p. 121, 14 *Nauck.*) οὐ γὰρ δὴ ἄνθρωπος μὲν ἐρεῖ κτλ. θεὸς δὲ οὐκ ἀρκεῖται τούτοις. 2. πάλιν *Mb et Bodl.*] πάλαι. Φιλῖνε παρὰ σοῦ τὴν χάριν *Grot. Excerpt.* 911] φιλεῖν ἀπαλάσσου χάριν. φιλεῖν ἐπαράσσου τὴν χ. *cod. Meerm.* 3. ἔνεκα *Grot.*] ἔνεκεν. ἔνεκεν ὡς σὲ *Nauck. Philol.* VI 425. 'suavissimum fragmentum, tenerum ac molle *Menandri spirans ingenium*'. *Cobet.* V. l.² 188 n. 1.

29 132 34

παραπλήσιον προᾶγμ' ἔστι γῆρας καὶ γάμος.
τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπουδάζομεν,
ὅταν δὲ τύχωμεν ὕστερον, λυπούμεθα.

Stobaeus Floril. 68, 26 *Θεοδέκτου A.* at tragici esse non potest. cf. quae *Nauck.* adnotavit ad *Theod. fr.* 13 (p. 626). 'fortasse *Θεογνήτου*' *Mein.* 3. melius conveniet ὅταν τύχωμεν δ'. ὅταν δ' ἔχωμεν *Nauck.*

133

νῦν τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων ἀπαλλαγείς
εἰς τὸν ἀγρὸν εἶμι κἀνδρὶ συνέσομαι φίλῳ
καὶ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν.

Alciphron 3, 70, 1. 1. εἰ τῶν. 2. βαδιοίμην καὶ συνεσοίμην...
ἀλλὰ γῆθεν.

30 134 35

ὁ γὰρ γυναικὸς ἐνδεθεὶς φίλτροισιν ἢ
τέκνων ἀνάγκη φύσεος ἐπιμελούμενος
γέγονε λεληθῶς δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου.

Eusebius Praep. ev. 8, 11, 17. 1. φίλτροις ἐνδ. 2. φύσεως
προκηδόμενος. 3. ἀντ' ἐλ. δοῦλος.

135

τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια χύποτρίμματα

Plutarchus Mor. 126a ὀψοποιῶν δὲ τέχραι καὶ δημιουργῶν καὶ
τὰ πανοῦργα ταῦτα ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα, κατὰ τὸν κωμικόν, ἀεὶ
τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς μετατίθῃσιν εἰς τοῦμπροσθεν καὶ παραλλάττει
τὸ συμφέρον. etiam extrema haec poetae videntur esse: τοῦ συμ-
φέροντος τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς | ἀεὶ τι μετατίθῃσιν εἰς τοῦμπροσθεν.
τοῦ συμφέροντος pendet a τοῦμπροσθεν. — χύποτρ. Mein.] καὶ ὑπ.,
conl. χυπέρ Iph. Aul. 1389. addo χυπερορρωδοῦσα Eurip. Suppl. 344.
χυπό Ion. 1270. Cycl. 207. Iph. Aul. 1118.

136

. . . . οὐκ ἀπὸ πονηροῦ λήμματος
οὐδενὸς ἐφ' οἷς ῥήγνυσθε ταῦτ' ἐκτησάμην,
ἀλλ' ὀβολὸν ὀβολῷ προστιθεὶς, δραχμῇ δραχμῆν.

Libanius III 202, 5. 1. οὐδ' ἀπ' ἄλλου π. 2. ταῦτ' ἐφ' οἷς
ῥήγνυσθε ὑμεῖς. 3. καὶ δραχμῇ.

137

. . . . οὐδενὸς δεῖσθαι λέγων
ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μικρὸν ὕστερον
δεῖται προσελθῶν κάγανακτεῖ μὴ λαβῶν.

Lucianus Pisc. 35 init. μηδενὸς — αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων)
ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς μικρὸν κτλ. ad
Euripidis *Telephum* refert Fritzscheius v. 2, mihi omnia comoediae
videntur deberi.

138

. . . . οἶδε γὰρ συνουσία
φαύλη κακύνειν, ὥσπερ αὖ τούναντιον
ποιεῖν ἀμείνους τῶν καλῶν ὁμίλια.

Eusebius Praep. ev. 6, 6, 42 Dind. — *κακύνειν* hac significatione apud antiquiores inveniri non memini.

139

. οὐδὲ τὴν νευρὰν Ἔρωσ
μετρίως ἐνέτεινεν, ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος
προσελκύσας τὰ τόξα διαφῆκεν βέλος.

Aristaenetus Epist. 1, 10 (p. 140 Hercher.). 1. ὄθεν ὁ Ἔρ.
οὐ μ. ἐνέτ. τὴν ν. 3. σφοδρότατα διαφῆκε τὸ β.

140

σίζουσι τηγάνοισι περιηχούμενοι
τὸν πάντα τ' ἀμφ' ἕγδιν τε κάλετρίβανον
. κατατρίβοντες βίον.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 3 ταγήνοισ σ. π., ἀμφὶ τὴν ἕγδιν
καὶ τὸν ἀλ. τὸν π. αὐτῶν κ. β. οἱ πάμφαγοι. de articulo omisso cf.
Eupol. 346. Anaxandr. 33, 3.

141

εἰς μελίπηκτα καὶ
τραγήματ' ἐξώκειλεν, ἐπιδορπισμάτων
εὐροῦσα πλήθος, παντοδαπὰς θηρωμένη
(γεύσεις).

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 4 (ἡ λιχνεία) εἰς τὰ πέμματα καὶ
τὰ μελ., πρὸς δὲ καὶ εἰς τὰ τρ. — πλήθος εὐρίσκουσα, π. θ. ποιότητος.

142

ἅπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὴν σώματος,
ἀκοήν, ὄρασιν, κάλλος· οὐκέθ' ἡδονὴ
ἔστιν.

Cod. Vindob. 1 et 2 post Menandri monost. 32. 2. οὐκέτι
ἡδονήν Vind. 2.

143

καλὸν
πρόσρημα μισάνθρωπος ὀνομαζόμενον
προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ τρόπου μεταλαμβάνων.

Libanius III 185, 25. 2. ὦν., ἀλλ' οὐ Τίμων ἔτι, τὴν πρ. κτ.
fortasse ex Antiphanis *Timone* excerptum.

144

εἰς ὅς μετέβαλε ποικίλων τε θηρίων
 ὄψεις . . .
 τροφήν τ' ἐχορήγει τὴν ἐκάστῳ πρόσφορον.

Libanius III 155, 7 εἰ καὶ μετέβαλεν (ἡ Κίρκη) εἰς σύας καὶ
 π. θ. ὄψ., ἤδη καὶ τροφήν ἐχ. κτλ. Circe fuit Ephippi et Anaxilae.

145

τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἐγὼ
 ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων
 αὐλάς.

Alciphron 2, 3, 9. 1. ἐγὼ add. 2. ἢ τὰς αὐλάς ἀπ. κτλ.
 fortasse Menandri sunt: est enim epistula Menandri ad Glyceram.
 cf. Menand. 897.

146

οἷς

τὰ περιδέραια ταῦτα καὶ θεάματα
 τὰ κορασιώδη παραβαλεῖν οὐκ ἄξιον.

Plutarchus Mor. 528a μαθημάτων κάλλος . . . ὧν τίνι τὰ τοῦ
 πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ π. καὶ θ. κορασ. π. ἄξιον;

147

γνώμη γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ἡ τύχη δὲ πᾶν,
 ἧς ἡδὺς ὁ τυχὼν ἐστὶ καὶ νομίζεται.

Alciphron 3, 44 extr. οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρ. γνώμη, πάντα δὲ
 ἡ τ., καὶ ταύτης ὁ τ. ἡδ. κτλ. — cf. Menand. 482, 2.

148

οὐδὲν καλύπτει νύξ κακῶς εἰργασμένον·
 ὅ τι δ' ἂν ποιῆς, ἀεὶ νόμιζ' ὄραν τινα.

Stobaeus Ecl. 1, 3(4), 29 'incerti comici'. Wachsm. Menandri
 esse censebat G. Herm., duo fragmenta, unum tragici, alterum comici,
 Mein. — 1. οὐδ' ἐν P². οὐδ' (vel οὐκ) ἐγκ. Theophil. Autol. 2, 17.
 νύξ Theoph.] τῶν FP. εἰργασμένον Theoph.] εἰργασμένων FP. χρόνος|
 οὐδὲν κ. τῶν κτλ. Mein. οὐδὲν καλυπτὸν τῶν O. Hens. 2. δ' om.
 Theoph. ποιεῖς P. ἀεὶ FP] δεινὸν Theoph. τινα Theoph.] τινὰς FP. —
 cf. Diels. Mus. Rhen. XXX 176. 8. 9.

149

ἕτερον δὲ συκῆ καὶ δάφνη καὶ μυρρίνη,
ἐφ' οἷς φρονοῦσιν οἱ τρισάθλιοι μέγα.

Socratic. Epist. 36 (p. 635a Hercher.). 1. καὶ μυρρ. καὶ δ.
2. μέγα φρ. οἱ κτλ. Academicorum διαιρέσεις (ut Epicrat. fr. 11)
inrideri censet qui primus haec verba comici esse vidit Hercherus
Herm. VIII 223. 4. possunt tamen etiam ad Theophrasti scholam
pertinere.

150

ὅ τι μόνον ἡμῖν προῖκ' ἔδωκαν οἱ θεοί,
τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς στυγῶ ποιεῖς;

Plutarchus Mor. 166b ἀλλ' ὅ γε κωμικὸς οὐκ ἀηδῶς εἰρηκέ που
πρὸς τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταργυροῦντας ὅ τι μόνον
ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ προῖκα, τὸν ὕπνον, τί καὶ τοῦτο κτλ. emend.
Mein. Hercherus ὅτι Plutarcho relinquens post ὕπνον plenius inter-
punxit.

151. 152

ὦ φιλόατη κλίνη.
Βακχίς θεόν σ' ἐνόμισεν, εὐδαιμον λύχνε'
καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτη δοκεῖς.

Plutarchus Mor. 513f τοῖς ἐρωτικοῖς ἢ πλείστη διατριβὴ περὶ
λόγους μνήμην τινὰ τῶν ἐρωμένων ἀναδιδόντας, οἳ γε κὰν μὴ πρὸς
ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα περὶ αὐτῶν διαλέγονται· ὦ — κλίνη· καὶ
Βακχίς κτλ. 3. σὺ τῶν vel κ' εἰ (κεῖ) τῶν Reisk. μέγιστος εἶ, τ.
δοκῶν Mein. τ. δοκεῖν Boisson. Anecd. V 492. Nauck. Philol. VI 425.
H. Jacobi V CCCXLVIII. quae Naberus excogitavit Mnem. nov. VIII
435, ea eo minus admitti possunt, quod Plutarchus de lacta aman-
tium recordatione agit. fortasse sermo abruptus est, ita fere ex-
plendus κατ' ὄν θεῶν μέγιστος, εἰ τ. δ. (si Bacchidi placet), μὴ
προσκυνῶ σε; anacoluthia frequentissima. — fortasse ad Menandri
Δις ἑξαπατῶντα haec pertinebant.

153

τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἠδέως ὅσου
ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὄνιος.

Plutarchus Mor. 676c καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φιλαρ-
γύρου τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος κτλ. σελίνων enim corona Isthmiaca
erat. Diphil. 32, 33. Menandro tribuebat Mein. Quaest. Men. 52.

154

ἀμορφότατος τὴν ὄψιν εἰμὶ γὰρ Φόβος,
πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.

Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 122 εἰ δὲ ὁ ἔλεος θεός ἐστι, καὶ ὁ φόβος ἀμορφότατος μὲν τὴν ὄψιν κτλ. ἀμ. γὰρ εἰμὶ τὴν ὄψιν θεός, πάντων — Φόβος K. ex prologo comoediae. Rutil. De fig. 2, 91 *poetae qui fabulas scripserunt in prologis. humana figura produxerunt personas quae in veritate... sunt non personae.* cf. Menand. 545.

155

ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὄψὲ κληθεὶς ἔρχεται,
ἢ χολός ἐστιν ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

Schol. Theocr. 7, 24 οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία κτλ. v. 1 Apollon. Synt. 2, 7 p. 106, 20 Bekk. ὡς ἐν τῷ κτλ. 1. ὄψὲ κληθεὶς cod. L] κληθεὶς ὄψὲ. cf. Menand. 364. Apostol. 13, 15 οὐδέποτε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ὕστατος ἀφικόμην· τοῖς τρεχεδείπνοις τοῦτο ἀρμόδιον, quae videntur excerpta esse ex Plut. Mor. 726 b.

156

ἀλλ' εἶθε μήτε πρότερον ἠὺξάμην τάλας
μήτ' ἔσχον ἐπινεύουσαν εὐθύς τὴν τύχην.

Libanius III 212, 14, ubi μηδὲ — μηδ'. ἀλλ', τάλας, εὐθύς add. — loquitur avarus, cui thesaurus inventus perniciosus fuit.

157

καὶ γὰρ καθεύδων διαλέγεσθαί σοι δοκῶ,
κατ' ἠνιάθην, ὅτι ὕνειρος ἦν ἄρα.

Procopius Epist. 50. 1. καὶ καθ. προσδιαλ. 2. καὶ. ἠνιάθην ὅτι περ ὄν. ἦν.

158

ἀβαρὲς γὰρ ὄρκος χρῆμα σοί γ' εἶναι δοκεῖ,
ὃ παντὸς ἄχθους ἐστὶ δυσφορώτερον.

Theophylactus Simoc. Epist. 67. 1. ἀβ. γὰρ τι χρ. ὁ ὄρκ. εἶναι δ. 2. ὃ] καὶ. *amanium iusiurandum dicit.*

159

(πολλοὶ)

φίλοι λεγόμενοι συμπιόντες εἰσάπαξ
ἐκ πανδοκείου καὶ παλαιστρας κἀγορᾶς

φιλίαν συλλέγουσιν. Plutarchus Mor. 94 a. 1. ἔπαξ.

160

τῶν γειτόνων γὰρ δυσμενῆς καὶ βάσκανος
οὐφθαλμός, ὥσπερ φησὶν ἡ παροιμία.

Alciphron 1, 15 init. δυσμ. καὶ β. ὁ τ. γ. ὀφθ., φησὶν ἡ π.

161

ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἔνοπλος ἐπόμενος, φορῶν
βακτηρίαν ἢ σκῦτος ἐν τῇ δεξιᾷ.

Libanius III 868, 22. 27. 1. π. . . ἐν., ὡς ἂν τις εἴποι,
ἐπ. (τῷ παιδί), β. — δεξιᾷ προσφέρων. deploratur per ironiam
puerorum servitus.

162

λόχος δ' ἐμοί τις ἐξαπίνης ἀναφαίνεται
νέων ἀγερώχων ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων.

Alciphron 3, 37, 1 εἰτά μοι λ. ἐξαίφνης κτλ. consulto risus
excitandi causa Homericō epithetō (ἀγερώχων) usus est. loquitur
anus timida.

163

στοιχεῖα ταῦτα τῆς ἀρετῆς ἐστὶν δύο;
ἐλπίς τε τιμῆς καὶ φόβος τιμωρίας.

Plutarchus Mor. 12c δύο γὰρ ταῦτα στ. τ. ἀρ. ἐστὶν κτλ.

164

ὄψει γὰρ οὐποτ' αὐτὸν οἰκεία πάθει
μισοῦντα καὶ χαίροντα καὶ λυπούμενον.

Plutarchus Mor. 53 init. ὄψεται γὰρ αὐτὸν (τὸν κόλακα)
οὐδαμοῦ. . . οἰκ. π. φιλοῦντα καὶ μ. κτλ.

165

εἰ δ' οὐκ ἐρᾶς, τί γὰρ δακρύεις καὶ στένεις
κλύδωνα σαντῶ προσφέρων ἀνθαίρετον;

Theophylactus Simoc. Epist. 57. τί δακρ. — καὶ κλ. σ. προσ-
φέρεις ἀνθ.

166

ἀλλ' οὔτε δούλους οὔτε μὰ Δί' ἔν τις φίλους
κτῆσαιτο πολλοὺς ἀπ' ὀλίγου νομίσματος.

Plutarchus Mor. 93e οὔτε γὰρ δ. οὔτε φ. ἔστι κτῆσασθαι κτλ.

167

τὰ δ' ἀγαθὰ διεχῆ καὶ συνιόντα δυσκόλως
μόλις πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρμασιν.

Plutarchus Mor. 115 f στρογγύλα εἶναι φασί (τὰ κακὰ) καὶ
συνεχῆ, τὰ δ' ἀγαθὰ διεχῆ τε καὶ δυσκ. συνερχόμενα πρὸς κτλ.

168

οὐ γὰρ Δανάης ἔχεις τὸ κάλλος οὔτε σὺ
σεμνότερον, οὔτ' ἐγὼ Διὸς εὐπορώτερος.

Theophylactus Simoc. Ep. 81. 2. οὔτε Δ. ἐγὼ πλουσιώτερος.
vel οὔτε πλουσιώτερος Διὸς | ἐγώ.

169

τὸ τόξον ἐκπέπτωκε, καὶ δοῦλος κόρης
καλῆς ὁ πολλῶν δεσπότης ἐδείκνυτο.

Libanius III 1072, 23. Amori ipsi pulchram puellam con-
spicienti arma excidunt.

170

ἀμέλει πολλάκις
ὁ βραχὺς ἐκείνος τοξότης ἀκίδος βολῆ
μικρᾶς περιττὸν καὶ τὸν Ἄρη

(ἀποφαίνει). Aristaenetus Ep. 1, 15. 1. ἀμ. τοι π. 2. μικρᾶς
ἀκίδος βολῆ. 3. καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρη π.

171

ὦ μακαρία,
ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
οἶει (τανῦν) τὰ πράγματ' εἶναι.

Lucianus Iupp. trag. 2 extr. 2. ταῖς τοιαύτ. — τὰ πράγματα
ἡμῖν. τανῦν add. K. indicavit Mein. II 595.

172

ταχὺ γὰρ ἐλπίσας
Ἔρως πτεροῦται, κατ' ἀπελπίσας ταχὺ
πτερορρουεῖν εἴωθεν.

Aleiphron 2, 1, 5 ὁξὺς ἐστὶν Ἔρως. .καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι.
ἐλπίσας πτεροῦται, ἀπελπίσας κτλ. prorsus eadem (ut ex eadem co-
moedia) Aristaenet. 2, 1.

173. 174. 175

βακτηρία,

τρίβων, κόμη, τούντεϋθεν ἀμαθία, θράσος
καὶ πάνθ' ἀπλῶς τὰ τοιαῦτα.

Iulianus 7, 225b οὐδὲ γὰρ ἐν παροιμίᾳ περιφερόμενον αὐτὸ γινώσκουσι τὸ ὅτι βότρως πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ὀρμῶσιν ἐπὶ τὸν κυνισμόν. β. — τὸ ἐντ. — θράσος, ἰταμότης καὶ πάντα κτλ. cf. adesp. 239. etiam proverbium βότρως (γὰρ) πρὸς βότρυν πεπαίνεται ex comoedia excerptum. neque minus Lucian. Bis acc. 8 ἀπανταχοῦ | πάγων βαθὺς καὶ βυβλίον ἐν τὰριστερᾷ.

176

τὸν θρυλούμενον

ἀλῶν μέδιμνον συγκατεδηδοκῶς χρόνῳ
ἔστω φίλος σοι.

Plutarchus Mor. 94a τὸν θρ. ἐκεῖνον χρ. τῶν ἀλ. συγκ. μέδ.
(φίλος ἔστω).

177

οὐκ ἔστι γὰρ

μὴ συναδικεῖσθαι μηδὲ συναδοξεῖν φίλον
μηδὲ συναπεχθάνεσθ'.

Plutarchus Mor. 96ab ἐπέπερ οὐκ ἔστι φίλον μὴ συναδικ.
μηδὲ συναδοξ. μηδὲ συναπεχθάνεσθαι.

178

. . . ἀρμόττει γὰρ ἢ μαγειρικὴ
ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων.

Athenaeus 14, 661de οἱ τὰ Ὀψαρτυτικὰ συγγράψαντες Ἡρακλείδης τε καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρὸς οὐχ ἀρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν κτλ. trimetrum Dindorfius agnovit. scilicet Heraclides et Glaucus ipsi iam comoediae versus aliquot attulerant. coquos initio liberos fuisse, non servos satis constat.

179

(αἱ παροψίδες)

. . . ἐντίκτουσι ποικίλας βλάβας,
στομάχων ἀνατροπὰς, σωμάτων καχεξίας.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 2 αἱ μὲν οὖν πολυειδεῖς ποιότητες ἀποπτυσταί, π. ἐντίκτουςαι βλ., καχ. σωμ., ἀν. στ.

180

. . . ἀσφαλέστερος καθίσταται
γάμος ἐκ πόθου τὴν πρόφασιν ἐξευρών τινος.

Aristaenetus Ep. 2, 8. ἀσφαλέστερος Herch.] ἀσφαλέστερον. 2.
ἐκ π. τινὸς τ. πρ. εὐτυχίας.

181

. . . τοῖς παροῦσι δ' οὐκ ἀρκούμενος
Αἴγυπτιούς τε καὶ Σύρους φαντάζεται.

Aelianus Epist. 18 οὐδὲ ἀρκ. τ. παρ. Αἴγ. καὶ Σ. φ. — agricola significatur, qui agello relicto mercator factus est. ac plura in illa epistula ex comoedia videntur fluxisse.

182

. . . οὔτε στρεβλὸν ὀρθοῦται ξύλον
οὔτε γεράνδρον μετατεθὲν μοσχεύεται.

Galenus VIII 656 Kuehn. τὸ τοῦ κωμικοῦ ὡς κτλ. Diogenian. 6, 92. indicavit Leutsch. cf. Nauck. Philol. III 360. 2. γερανδριὸν Kuehn. γεράνδρον οὔτε Nauck. 'videtur Galenus nonnihil omisisse, ut numeri restitui non possint'. Cobet. Mnem. nov. VIII 399. Zenob. 3, 1. γεράνδρον μεταφυτεύειν· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηγηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα. cf. Diogenian. 3, 77. Greg. Cypr. Mosq. 2, 76. Apostol. 5, 32. Menand. 711.

183

. . . πενία μαχόμενοι πεπαύμεθα,
δυσνουθετήτῳ θηρίῳ καὶ δυσκόλῳ.

Theophylactus Simoc. Ep. 29 πεπ. πεν. μ. indicavit Nauck. Philol. V 558 conl. Isidor. Pelus. 4, 89 p. 460d τῷ δυσνουθετήτῳ θηρίῳ μαχόμενοι τῇ πενίᾳ. cf. Menand. 932. sequuntur apud Theophylactum haec: ἡ δίκην ἔλκουσ περιπλέκεται καὶ φιλοσύνηθές ἐστι κακόν, ῥαθυμοποιόν, κατηφές, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον, πρὸς ἀνίαν ὀξύρροπον, ἄγρυπνον, φιλομέριμνον, ἐπίμοχθον, κακῶν ἐφευρετικόν, ἄδοξον, εὐκαταφρόνητον, ἀνεπίφθονον· οὐ γάρ τις ἐθέλει τηλικούτῳ κακῷ συναντᾶν, οὐδ' εἰ τὴν Ὀρέστου μανίαν κατακριθεὶς νοσεῖν. in quibus vestigia versuum reperire facilius est quam versus ipsos.

184

οὐ γὰρ τὸν ἑαυτῶν νοῦν ἐπέχωσαν ταῖς τροφαῖς
οὐδ' ἠπάτησαν ἡδοναῖς.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 οἱ ταῖς εὐτελεσιτάταις χρώμενοι
τροφαῖς ἰσχυρότατοί εἰσι . . . οὐ γὰρ ἐπέχ. τὸν ν. ταῖς τροφ. οὐδὲ ἠπ.
αὐτὸν ἡδ.

185

ὅταν δὲ νυστάζοντά μ' ἢ λύπη λάβῃ,
ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

Plutarchus Mor. 100f ὁ καθεύδουσι τοῦ σώματος ὕπνος ἐστὶ
καὶ ἀνάπαισις, τῆς δὲ ψυχῆς πτοῖαι καὶ ὄνειροι καὶ ταραχαὶ διὰ
δεισιδαιμονίαν κτλ. φησί τις. 1. μ' ἢ Xyland.] με. μὲν (i. e. με ἢ)
T. λύπη] κλῆνη Herwerd. Anal. crit. 36. 2. ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων
αὐτὴ τάλας ἀπόλλυμαι Toepfel. Progr. Neobr. 1867, 20, conl. Arist. Ach.
163. 4. Lys. 760. Dion. Chrys. 6, 93 κοιμώμενον ἀναστῆναι (τὸν
μέγαν βασιλέα) τὴν ταχίστην, ἅτε ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνυπνίων ἀπολλύμενον.

186

ἀνακλάσας τὸν ἀνχένα
ἐφίλησεν οὕτω προσφυνῶς τῆς Θαιίδος —

Lucianus Dial. mer. 3, 2. 2. τῆς Θ. ἐφ. οὕτω πρ. — constr.
ἐφίλησεν τὸν ἀνχ. τῆς Θ. ac fortasse transponenda sunt τὸν ἀνχένα
et τῆς Θαιίδος.

187

ἄλλ' ὅσῳ προφανεστέρα
πρόφασις, τοσοῦτῳ πλείον ἀποστραφήσεται.

Libanius III 156, 6. 1. προφανεστέρα Reisk.] προφανῆς. 2.
ἢ πρ. — parasitus fore ut patronus excusatione nihil moveatur dicit.

188

Athenaeus 9, 408a ἐκ τούτων δῆλόν ἐστιν ὅτι Τηλέμαχος
κνάμων χύτρας ἀεὶ (αἰεὶ Δ) σιτούμενος ἤγε Πυανέψια πορ-
δὴν ἑορτήν. κνάμων χύτρας σιτούμενος Πυανέψια | πορδὴν ἑορτήν
ἤγε vel κνάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος | πορδὴν (πορδῶν?) ἑορτήν
ἤγε Mein. sed nomine opus est. fortasse σιτούμενος δὲ Τηλέμαχος
κνάμων χύτρας | Πυανόψι' ἄγει πορδῶν ἑορτήν. de Telemacho cf.
Timocl. 7. 16. 21.

189

σύκῳ, μὰ τὴν Δήμητρα, σύκον οὐδὲ ἐν
οὕτως ὁμοιον γέγονεν.

Cicero Epist. Att. 4, 8, 2 *de Trebonio prorsus tibi adsentior; de Domitio, σύκῳ — γέγονεν, quam est ista περίστασις nostrae.* Diogenian. 7, 37 ὁμοιότερος σύκου· τοῦτο παραπαίζει διὰ τὴν ἐμφέ-
ρειαν τῶν σύκων. cf. Diog. Vind. 3, 53. Apostol. 12, 73. Eustath. 1963, 63 (παροιμία) ὁμοιότερος σύκου ἐπὶ τῶν πάντη παρεοικόντων κατ' ὄψιν. Theophr. Char. 5, 2 εἰσιόντα φῆσαι σύκου ὁμοιότερα εἶναι (τὰ παιδία) τῷ πατρὶ. Plut. Mor. 1077c σύκῳ, τὸ τοῦ λόγου, σύκον γέγονεν ἀπαράλλακτον.

190

τοιούτους ἀρετῇ
ἔοικε τροφίμους τοὺς ἑαυτῆς δεικνύναι.

Procopius Epist. 25. 1. ἡ ἀρ. 2. τοὺς ἑαυτ. ἔοικε τρ. δ.

191

ὦ τῆς ἐπιθήκης· οἶον αὖ τὸ δεύτερον
ἡμῖν ἔσεισεν . . .

Aristides I 130. 1 Dind. ὦ — ἔσεισεν. ὦ τοῦ τραγικοῦ δαί-
μονος. . . ὃς ἐν βραχεὶ τὸ δράμα συνέκλεισεν. est oratio εἰς Ἐτεωνέα
ἐπικήδειος et praecesserat ὦ τοῦ δευτέρου πτώματος, οἷος ἐφ'
οἶῳ τῷ νέῳ κεῖσαι. versus 2 fortasse explendus ὁ θάνατος τὴν οἰκίαν.
perperam Reiskius Sophoclis Oedipo Col. tribuit quae tragici esse
non posse metrum arguat.

192

ἀφροδισίων οὖν εἰς τὸ τέλος τῆς ἡδονῆς
ὁδὸς οὐ μί' ἐστίν.

Aristaenetus Ep. 1, 12 (p. 144 Herch.) οὐκ οὖν τῶν ἀφρ., ὡς
ἔφη τις, εἰς τὸ τῆς ἡδ. τ. ὁδ. ἐστίν μία.

193

τοῖς ζητοῦσι γὰρ
τὸ σπάνιον ἀεὶ πως ἐπιτείνει τὸν πόθον.

Procopius Epist. 37 παρὰ σπαντῶ. . γνωμολογεῖς ὡς τὸ απ. ἀεὶ
τοῖς ζ. ἐπιτ. τ. π.

194

ὄψέ γάρ ποτε

τὰ τῶν Ἐρώτων μανθάνεις τοξεύματα.

Procopius Epist. 135 Herch. ἐάλως... ὄψέ ποτε κτλ. Ἐρώτων Herch.] ἐρώντων.

195

χρυσὸς γὰρ νόθου

ἀρετῆς ἔλεγχός ἐστιν ἀψευδέστατος.

Theophylactus Simoc. Ep. 10 extr. ὁ χρ. . . . νόθου γὰρ ἀρ. καὶ κακίας — ἀληθέστατος.

196

μᾶλλον γὰρ λόγοις

τοὺς παῖδας ἢ μάστιξιν ἐκταράττομεν.

Theophylactus Simoc. Ep. 64 τοὺς γ. π. λόγ. μᾶλλον κτλ. poeta fortasse scripsit ἐκπαιδευόμεν.

197

φύλλῳ πράσου

τὸ τῶν ἐρώντων συνδέεται βαλλάντιον.

Plutarchus Mor. 622e μικρολόγος ἐμπεσὼν εἰς ἔρωτα... ἀπαλὸς καὶ ὑγρὸς (γίνεται)· ὥστε τουτὶ τὸ παιζόμενον μὴ πάνυ φαίνεσθαι γελοῖον, ὅτι πρ. φ. κτλ. indicavit Cobet. N. 1. 513. συνδέεται Cob.] δέεται. Append. prov. 4, 60 πράσου φύλλῳ τ. τ. ἐρ. δέδ. β. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα πολλὰ ἀναλισκόντων· ἀσθενὲς γὰρ τὸ τοῦ πράσου φύλλον καὶ οὐκ ἀντέχον. cf. Suid. πράσου. Macar. 7, 34. Diogenian. Vind. 3, 66.

198

τὸ δ' οὖν ῥόδον,

εἰ μὴ τις αὐτῷ χρήσεται, μαραίνεται.

Aristaenetus Ep. 2, 1 p. 159 Herch. 2. κὰν μὴ τις αὐτῷ χρήσεται. admonetur puella ut iuventute fruatur. cf. 557.

199

ἐλπίδες

αὐται καλαὶ καὶ ψυχαγωγία λόγων.

Libanius III 155, 18. 2. ψυχαγωγία. parasitus loquitur.

200. 201

ἅπανθ' ὄρω
 ἅμα τῇ τύχῃ φέοντα μεταπίπτοντά τε.

 ἀλλ' ἐστὶν εὐστοχόν τι βουλευτήριον
 ταυτόματον.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 2 et 4 Wachsm. 2. τε P] γε F. cf. Menand. 94, 5. 3. εὐστοχόν] εὐστόν P (εὐκτόν ἕως mrg. m. 2).

202

ἐπηρεαστικόν γέ τι
 ταυτόματόν ἐστι τῷ βίῳ.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 5 Wachsm. (ἐ)πηρεαστικόν F] ἐπηρε-
 ατικόν P.

203

πόθεν;
 οὐ γὰρ σχολάζω τοῦ πατρὸς τεθνηκότος.

Plutarchus Mor. 526f κὰν εἴπη τις 'οὐκ ἀκούσει τοῦ φιλοσό-
 φου;' 'πόθεν ἐμοί' φησὶν· 'οὐ σχ. κτλ. vituperantur adulescentes
 qui philosophiae se vacare posse negant.

204

οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς· ἐτέρους ὄρω
 μᾶλλον.

Plutarchus Mor. 533f. ἀλλ' ἐτ. — excusat nescio quis quod
 pro amico regem adire nolit.

205

Ἔρωσ
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ συντιτρώσκει μητέρα.

Aristaenetus Ep. 1, 8 extr. ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι (οἱ Ἔρωτες)
 μ. — cum tot aliis vel matrem suam vulnerat.

206

τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1411b 23 δεῖ δ' αἰεὶ προσεῖναι ἢ τὸ
 πρὸς ὃν λέγεται ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθές καὶ
 μὴ ἐπιπόλαιον· ἐστὶ γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, οἷον ἀποθνήσκειν δεῖ

μηθὲν ἀμαρτάνοντα.' ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. 'τὴν ἀξίαν δεῖ γαρμῆν τὸν ἄξιον.' ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. δὲ δεῖ vel ἔδει Mein. ot quidni γὰρ δεῖ? cf. Anaxandr. 79.

207. 208

ὥσπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ Κωρύκῳ.
ὥσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖ.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1413a 9 (αἱ εἰκόνες τρόπον τινα μεταφοραί). ἐν οἷς μάλιστα ἐκπίπτουσιν οἱ ποιηταί, ἐὰν μὴ εὖ, καὶ ἐὰν εὖ, εὐδοκιμοῦσιν. 'ὥσπ. σέλ. — φορεῖ'. 'ὥσπ. Φ. — κωρύκῳ'... τὸ δὲ ὥσπερ τὸ καὶ τό, ὑπερβολὴ τῇ λέξει διαφέρουσα. 'ὥσπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ.' ᾧθήθης δ' ἂν αὐτὸν Φιλάμμωνα εἶναι μαχόμενον τῷ κωρύκῳ. 'ὥσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν.' ᾧθήθης δ' ἂν οὐ σκέλη, ἀλλὰ σέλινα ἔχειν οὕτως οὐλα. εἰσὶ δὲ ὑπερβολαὶ μειρακιώδεις. σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν. Κωρύκῳ, ut sit nomen proprium, Mein. — 1. Bekker. Anecd. 314, 24 Φιλάμμων· ὄνομα κύριον πύκτου Ἀθηναίου, ὃς ἐνίκα Ὀλυμπιάδα ἑκατοστὴν πέμπτην. Demosth. 18, 319. Aeschin. 3, 189. Harpocrat. Φιλάμμων. de Coryco cf. quae ad Antiphanis Κώρυκον adnotavimus, ex qua haec petita esse Meinekius arbitratur.

209

οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος ξένος.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1412b 13 καὶ 'οὐκ ἂν — ξένος.' ἢ οὐ μᾶλλον ἢ σε δεῖ, τὸ αὐτό. καὶ 'οὐ δεῖ τὸν ξένον ξένον αἰεὶ εἶναι.' ἀλλότριον γὰρ καὶ τοῦτο. Grotius Excerpt. 923 εἰ δ' εἶ ξένος, | οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος. alterum ξένος ut dubiae fidei uncis inclusit Bekker. non magis intellego quam Meinekius.

210

ἐγὼ σ' ἔθηκα δοῦλον ὅντ' ἐλευθέρου.

Aristoteles Soph. elench. 4, 7 ὁ γὰρ αὐτὸς λόγος διηρημένος καὶ συγκείμενος οὐκ αἰεὶ ταὐτὸ σημαίνειν ἂν δόξειεν, οἷον κτλ. cf. Theo Progymn. I 179 extr. Walz. οὐ γὰρ σαφές, πότερον ἐλ. ἔθηκεν ἀντὶ δούλου ἢ δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου. Doxopatr. II 224, 8 (indic. Nauck.) Terent. Andr. 1, 1, 10 *feci e servo ut esses libertus mihi*. Menandri ex Andria versus esse non potest propter temporum rationes. neque audiendus est Herwerdenus Obs. crit. 114, tragoediae haec tribuens. cf. Philem. 213, 8 τὸν εὐπορον τίθησι πτωχόν.

211

έρημία μεγάλη ἔστιν ἡ Μεγάλη πόλις.

Strabo 8, 388 νυνὶ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε καὶ κτλ. et 16, 738 (ἡ Βαβυλῶν) ἔρημος ἢ πολλή, ὥστ' ἐπ' αὐτῆς μὴ ἂν ὀκνήσαι τινα εἰπεῖν ὅπερ ἔφη τις τῶν κωμικῶν ἐπὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ κτλ. Eustathius p. 302, 13 (Στράβων) ἱστορεῖ ὅτι ὑπὸ συχῶν πολέμων πολλαὶ πόλεις τῶν Ἀρκαδῶν . . . ἠφανίσθησαν, ὧν καὶ ἡ Μεγάλη πόλις . . . περὶ ἧς κωμικός τις ἔφη, ὅτι κτλ. condita erat Megalopolis Ol. 103, 1. Diodor. 15, 72. diruta est a Cleomene III Ol. 138. Polyb. 2, 55 ἐκβαλὼν (ὁ Κλεομένης) τοὺς Μεγαλοπολίτας κατέσχε τὴν πόλιν. γενόμενος δ' ἐγκρατῆς οὕτως αὐτὴν πικρῶς διέφθειρε καὶ δυσμενῶς, ὥστε μὴδ' ἐλπῖσαι μηδένα διότι δύναται ἂν συνοικισθῆναι πάλιν. unde Meinekius hoc fragmentum post Ol. 138 scriptum esse coniecit. sed erat iam ante Cleomenem deserta teste eodem Polybio, qui eam dicit fuisse δυσφύλακτον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐρημίαν. ceterum cf. Lob. Phryn. 604. Pathol. el. I 562.

212

εἰ μὴ κρατεῖς, θυγάτριον, ἀδικεῖσθαι δοκεῖς;

Suetonius Tib. 53 *Agrippinam post mortem mariti liberius quidam questam manu adprehendit, graecoque versu 'si non dominaris' inquit, 'filiola, iniuriam te accipere existimas?' graeco vertit Mein. V CCCLXX.*

213

τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία

Suetonius Claud. 1 *Livia cum Augusto gravida nupsisset, intra mensem tertium peperit . . . statimque vulgatus est versus κτλ.* sententia non integra: nam non habere felices τρίμηνα παιδία, sed interdum etiam talia eis gigni dicendum erat. scilicet Romani non finxerunt illud dictum, sed ex comoedia acceptum, ut fieri solet in proverbiiis, in brevius contraxerunt. poeta addiderat unde penderet dativus, veluti θεὸς (Τύχη) δίδωσιν vel ἤδη γεγόνασιν (γέγονεν) vel aliquid simile. — seni alicui fatuo, cui uxor iam post trimestre matrimonii spatium filiolum ex alio viro opinor ante nuptias conceptum pepererat, servus vel socrus fucum facit.

214

τὰ μύσαρά ταῦτα θρέμματ' ἐκδιωκτέον.

Plutarchus Mor. 13c ἐκδ. τὰ κτλ. — adulatores dicit.

215

γάμος νεότητος δεσμός ἀσφαλέστατος.

Plutarchus Mor. 13f πειρατέον . . . γάμῳ καταξεῦξαι· δεσμός γὰρ οὗτος τῆς ν. ἀσφ.

216

τῶν γὰρ καλῶν τοι καὶ τὸ μετόπωρον καλόν.

Plutarchus Mor. 177b τῶν γ. κ. καὶ τὸ μ. κ. ἔστιν.

217

ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γὰρ μοι συμφέρει.

Plutarchus Mor. 446a οὐχ ἦτιον (τοῦ συνεπινεύοντος ταῖς ἡδοναῖς) ὁ εἰπὼν κτλ. τὴν κρίσιν ἔχει τῷ πάθει συναινοῦσαν. Menandro tribuit Cobet. V. 1.² 400, praeferens tamen Posidonii apud Galenum (Bake De Posidon. Rhod. p. 211) τοῦτό μοι νῦν συμφέρει, 'ut in praesenti desperatione'.

218

μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἀνθρώπου φιλεῖ.

Plutarchus Mor. 495a θαυμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπὼν μισθοῦ — φιλεῖ κατ' Ἐπίκουρον· ὁ πατήρ τὸν υἱόν, ἢ μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. 'videtur Menandri esse'. Mein.

219

στροβεῖς σεαυτόν, ζῶν κοχλίου βίον· (τινός).

Plutarchus Mor. 525° κοχλ. β. ζῶν. homo divitiarum cupidus inridetur. etiam quae sequuntur comoediae colorem prae se ferunt: διὰ τὴν μικρολογία καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις οὐδὲν εὖ πάσχων, ὥσπερ ὄνος βαλανέως ξύλα καὶ φρύγανα κατακομίζων καπνοῦ καὶ τέφρας ἀναπιμπλάμενος.

220

εἰς ματρυλεῖα καὶ κοπίδας καὶ φάρμακα

καὶ μαγεύματα καθειργνόμενον ἀκολάστων γυναικῶν (τὸν Ἑρωτα).
Plutarchus Mor. 752c.

221

οἷαν ἀδικῶ γυναῖχ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ.

Plutarchus Mor. 769d μὴ . . . ὁ ἀνὴρ ἀναγκάζεται τὰς ἐκ τῆς

κωμωδίας λέγειν φωνάς κτλ. ad Περιχειρομένην Menandri coniectura probabili, sed nequaquam certa rettulit Meinekius.

222. 223. 224

οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον.

ἀγένειος ἀπαλὸς καὶ νεανίας καλὸς

ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κάπιγράμματος τυχεῖν

Plutarchus Mor. 769 b ἀλλὰ πολλὰ φαῦλα καὶ μανικά τῶν γυναικείων ἐρώτων; τί δέ; οὐχὶ πλείονα τῶν παιδικῶν; κτλ. tria sunt dicta insani puerorum amatoris. 1. δ' add. G. Herm. fortasse ὠραιότητα δ'. 2. καὶ καλὸς νεανίας Mein. ed. mai. 3. 'infinitivi pendere videntur a verbis εἰ γένοιτό μοι vel similibus, quae omisit scriptor'. Mein.

225

γαμῶ γέρων, εὖ οἶδα, καὶ τοῖς γείτοσιν.

Plutarchus Mor. 789 a καὶ γὰρ αὐτοὶ (οἱ γέροντες) πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτούς κτλ. cf. Anaxandrid. 52, 11. 12 et adesp. 272.

226

λευκή με θρήξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.

Plutarchus Mor. 789 c τί οὖν, φήσαι τις ἔν, οὐκ ἀκούομεν ἐν κωμωδίᾳ στρατιώτου λέγοντος κτλ. ἐντεῦθεν, ab hoc tempore.

227

ἄγροϊκὸς εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Lucian. Ion. trag. 32 οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας· ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμωδὸς ἔφη, ἄγροϊκός — λέγων (λέγω Gorlic.). idem Hist. scrib. 41 (ὁ συγγραφεὺς ἔστω) παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, οἶος, ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαι. Plutarch. Mor. 178 b ἄγροϊκοὺς εἶναι Μακεδόνας καὶ τὴν σκάφην σκάφην λέγοντας. cf. Iulian. 8, 208 a. Synes. Epist. 159 (p. 739 Herch.). Menand. 545. Tzetzes Chil. 8, 567 Ἀριστοφάνης δὲ φησιν ἐν κωμωδίᾳ τοῦτο κτλ., cuius ego testimonium non admodum magni facio, siquidem τὸν κωμωδὸν Luciani non recte videtur interpretatus esse. novae comoediae potius cum Meinekio esse crediderim.

228—234

ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν ὁ φέρων τὰγαθὰ.

ἀγαθὸς ἂν εἴη χῶ φέρων καλῶς κακά.

εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Δερκύλε.

ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε.

ἢ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκριμένη.

σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰπὸ τῆς τύχης καλῶς.

ὠρθωμένην πρὸς ἅπαντα τὴν ψυχὴν ἔχω.

Athenaeus 10, 458 a, exempla versuum ab eadem littera incipientium et in eandem desinentium componens. 2. χῶ Dindf.] καὶ ὁ A. κακά] καλά Mein. 3. ἐστιν A. εὐκαταφρόνητον Mein. conl. Menand. 93, 1. 4. δὴ διάπλεκε Both. Δίον, πλέκε vel παῖ, διάπλεκε Mein. 6. τῆς add. Porson.

235

ἦτοι τοιαύτην χρὴ γαμεῖν ἢ μὴ γαμεῖν.

Aristides I 521 Dind. ἀλλ' ἢ τὸ τῆς παροιμίας, ἔφη, ἐρεῖς κτλ. indicavit Cobet. N. l. 62. ἢ τοι Cobet.] ἢ. i. e. nullam nisi talem duc.

236

(τὴν εὐδαιμονίαν)

ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι καὶ ταῖς ἰσχάσιν

Lucianus Bis accus. 20. Epicurei dicuntur. sententia comoediam sapit.

237

ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε φιλόγελῶς τις ὦν.

Lucian. Pisc. 25 extr. τὸ σκῶμμα μέρος ἐδόκει τῆς ἑορτῆς, καὶ κτλ. Bacchum dicit. senarium agnovit Fritzscher. comoediae videtur.

238

ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ μὴ, βρόχος.

Iulianus 6, 198 d. ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασθαι. — sententia multum variata. monost. 156 ἔρ. παύει λ. ἢ χαλκοῦ σπάνις. Anthol. Pal. 9, 497 εἰ δὲ μὴ, χρόνος (tres versus Cratetis). Mant. prov. 1, 61. Diog. L. 6, 86 (duo versus). cf. Bergk. P. lyr. gr.² II 527. quamquam versus est Cratetis, etiam comoediam ea sententia usam esse arbitror.

239. 240. 241

κόμην τε καὶ πάγωνα καὶ τριβώνιον

Themistius 17, 215 a (ὁ τοιοῦτον βασιλέα μὴ φιλοσοφεῖν ὑπολαμβάνων) περιάγει τὴν θειοτάτην τῶν ἐπιστημῶν εἰς κόμην ἴσως καὶ π. κτλ. cf. adesp. 173. aliud est proverbium Append. prov. 1, 47 βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον. τοῦτο ἐπέσκωπτον τοὺς Ἀθηναίους δικαστάς. illud enim ad philosophos cynicos pertinebat. tertium denique eiusdem sententiae fragmentum χαίρειν ἔαν| πάγωνα καὶ τριβώνα καὶ βακτηρίαν ex Liban. Epist. 195 (διαφέρειν... τῶν φιλοσοφούντων τῷ κτλ.) elicuit M. Haupt. Opusc. III 380.

242

ἥς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξευρίσκεται.

Phurnutus De n. d. 14 ap. Eudoc. p. 295 εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες, ἥς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὐρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. ἐξευρίσκεται Mein. dubitat de comica dicti origine Nauck. Philol. III 559.

243

ἐν τοῖσιν αἰδοίοις τὸν ἐγκέφαλον ἔχων

Aelianus fr. 284 Hercher. (Suid. κραυπαλώδης) φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς κτλ. quae, quamvis adversetur Nauckius (Mélanges gréco-romains V 225), ex comico fluxisse existimo, parodia inridentis [Demosth.] 7, 45.

244

ἄτοπον πενομένων πλειόνων τρυφᾶν ἕνα.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 120 ἕνα τρ. πεν. πλ.

245

ὑποκρινόμενος τὸ δράμα τοῦ βίου καλῶς

Clemens Alex. Strom. 7, 11, 65 ἀμεμφῶς τοίνυν ὑποκρ. — βίου. cf. 771. Senec. Epist. 77 extr. Diog. L. 7, 160. (Potter.)

246

ἕως τὸν ὕψους αὐτὸν οὐκ ἐγνώρισεν.

Porphyrius De abstin. 3, 27 (p. 155, 22 Nauck.) ὁ ἄνθρωπος ἐνδεής πάντων εἴκει τῷ θνητῷ τῆς φύσεως, ἕως κτλ.

247

ὁ πολὺς χρόνος πάντ' ἐξελέγχει, Νικοφῶν.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 35 Wachsm. ἀναγέουσ P mrg. (in v. praeced.) ναγενέουσ quarta linea post F mrg. (littera init. pro rubric. relicta). Ἀθηνᾶς γοναῖς Heeren. videtur potius auctoris nomen latere.

248

ληρεῖς ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.

Stobaeus Floril. 36, 5 sine lemmate.

249

ἔρημός ἐστ' ἄνθρωπος ἠπορημένος.

Stobaeus Floril. 96, 8 'cohaeret praecedentibus' (Philem. 157) 'in A'. Gaisford. sed separandus est, quamquam Philemonis esse potest.

250

ἢ τὸ παρὰ πάντων τῶν σοφιστῶν χρυσίον

Alciphron 1, 34, 3 σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην ἢ κτλ. περιβ. κοιμ. del. Mein.

251. 252

ἦν καὶ Φίλωνι συκίνη βακτηρία.

ὀργίζομαι γὰρ ναὶ μὰ τὴν μεγάλην θεόν.

Alciphron 1, 39, 2. 1. ἦν Mein.] ὑπῆρξε. 2. ναὶ μὰ K.] νῆ. non cohaesisse haec crediderim. 1. βακτηρία συκίνη est proverbium ex eorum numero quae a sycophantis repetita erant. καπνὸς ξύλου συκίνου est Arist. Vesp. 145, κλωὸς σύκινος ibid. 897. σύζυγος σύκινος Plut. 945. 6. cf. adesp. 7. 905.

253

ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδήμασιν

Alciphron 2, 3, 10 μὰ . . . τοὺς βακχικοὺς κισσοῦς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ κτλ. est epistula Menandri; eiusdem fortasse etiam versus.

254

ἐψυχαγῶγει διαφόροις θεωρίαις.

Alciphron 3, 20, 1 ἄγει μέ τις λαβὼν εἰς τὸ θέατρον καὶ κἀθίσας ἐν καλῷ διαφ. ἐψ. θ.

255

εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα.

Alciphron 3, 43, 4.

256

ἀλλ' οὐ Λακεδαίμων ἦν ἐν ἧ ταῦθ' ὑπέμενον.

Alciphron 3, 54, 4 ἀλλ' οὐκ ἦν Λ.

257

ἦρω παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβης.

Alciphron 3, 58, 3 τρέμε (τρέχε) ἔνθακων τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σιγηλὸν κτλ. fortasse etiam priora poetae sunt: ὤ - τρέχ' ἔνθακων τὸ χεῖλος, ὥσπερ οἱ | κτλ. de heroum iracundia cf. Menand. 459. Arist. Av. 1492. fr. 692.

258

δέδοικα κἀγὼ τὰς ὑφάλους τὰς τῆς τύχης.

Libanius III 212, 21. alterum τὰς add. τὰς ὑφάλους sc. πέτρας.

259

ἐμὲ παιδιὰν τέθεικε τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

Libanius III 212, 22. ἴσως πού με (ἡ τύχη) π. — θεοῖς. ὅτι μὲν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις, ὁρᾶτε· γελῶντες οὐ γούν (γὰρ οὐ W.) διαλελοίπατε. fort. etiam haec comoediae sunt: οὐ γὰρ γελ. τὰμὰ διαλ.

260

ἴωμεν ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων.

Libanius III 237, 12.

261

. . . καὶ τὴν Λαῖδ' ἀντὶ τοῦ Διὸς
λογιεῖσθε;

Libanius II 121. 2 (Λαῖδα). Laïdi placere malle quam Iovi turpe esse dicit.

262

ταύτης ὁ Μῶμος ἄχθεται παρασφαλεῖς.

Aristaenet. 1, 12 p. 143 Herch. ἀποσφ. ἄχθ.

263. 264

μὴ ἡμέρα ποθοῦντα γηράσκειν ποιεῖ.

μία

πρὸς γῆρας ἀρκεῖ τοῖς ἐρῶσιν ἡμέρα.

Procopius Ep. 13 init. τοὺς ποθοῦντας καὶ μία ἡμ. γ. π. et 115 init. τοῖς ἐρ. μία ἡμ. πρ. γ. ἀρκεῖ. Theocrit. 12, 2 οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν, ad quem versum cf. quae adnotavit Meinekus p. 283. 481.

265

καὶ μέγα βοῶσας παραπλέων τὰς ἡδονάς

Procopius Epist. 117 extr. (νικήσει Ὀδυσσεύς) καὶ πολλὰ βοῶσας οἶμαι κτλ.

266

πλατὺν γέλωτα καταχέω τῶν δογμάτων.

Theophylactus Simoc. Ep. 10 τῶν σῶν καλ. δ. ridet aliquis placita philosophorum.

267

ἀλγῶ δὲ καὶ τῆς οὐχ ὀρωμένης ἐρῶ.

Theophylactus Simoc. Ep. 36 ἀλγῶ δὲ ὅμως τὴν ψυχὴν κτλ.

268

δραχμῆς μὲν ἀνλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

Stephanus Byz. Ἀραβία (p. 108, 1 Mein.)· ὁ Ἀράβιος ἀνλητής, ὃς δραχμῆς μὲν ἠύλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο. Zenobius 2, 58 Ἀράβιος ἄγγελος . . . εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου ἀνλητοῦ, ὃς ἠύλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων. cf. Gregor. Cyr. 1, 32 (Mosq. 1, 31), ubi C in fine ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία· δραχμῆς μὲν ἀνλεῖ, τεττ. δὲ π. ac sic Apostol. 3, 71. cf. 6, 36a.

269

λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται.

Zenobius 5, 6 ὁ Ἐρμόδωρος ἀκροατῆς γέγονε Πλάτωνος καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λογισμοὺς . . . ἐπώλει.

270

μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.

Diogenian. 6, 59 (Apostol. 11, 46) ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

Diogen. Vind. 3, 26 (ἄπτεται). cf. Greg. Cypr. 3, 5. 56 et de syntaxi Cratin. 52.

271

ἄλῶν μέδιμνον ἅμα φαγῶν (add. ἀμνημονεῖ).

Gregorius Cypr. 1, 76 ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. ἅμα φ. Κ.] ἀποφ. Macar. 1, 82 ἄλῶν μέδιμνον καταφαγῶν· ἐπὶ τῶν ἀμνημονούντων τῶν φίλων. Aristot. Eth. Eud. 7, 2 p. 1238a 2 εἰς παροιμίαν ἐλήλυθεν ὁ μέδιμνος τῶν ἄλῶν. Eth. Nicom. 7, 4p. 1156b 27. — cf. 176.

272

πέπων ἐρινὸς εὐφρανεῖ τοὺς γείτονας.

Macarius 2, 97 ὁ λόγος ἐπὶ γεγαμηκόςτος γέροντος. πέπων Mein. Theocr. vi] γέρον. εὐφρανεῖ idem] εὐφραίνει. Append. prov. 1, 73 γέρον ἐρ. εὐφραίνει τ. γ. πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους χρῆσθαι τοῖς ἰδίους ἀγαθοῖς. ὁ δὲ λόγος κτλ., ut apud Macar. — de syntaxi cf. Cratin. 52, de re Plin. N. h. 15, 79 *caprificus vocatur e silvestri genere ficus numquam maturescens, sed quod ipsa non habet aliis tribuens. quod quomodo fiat deinceps exponitur.* cf. Anaxandr. 52, 11. 12 et adesp. 225. indicavit Mein. Theocr. vi. cf. H. Iacobi V cccxlviii.

273

δεινὸν πένεσθαι, χειρὸν εὐπορεῖν κακῶς.

Anonymus Walz. Rhet. II 23 τὸ διπλοῦν ἐκ δύο καταφατικῶν ὄν, οἶον κτλ. οὐ τοσοῦτον ἀντίκειται τῷ ἀπλῶ. Doxorater ibid. II 298. 9 διπλῆ (γνώμη) ἢ δύο μὲν ἀποφάνσεις ἢ καὶ πλείους ἔχουσα, ὁμοίας δὲ ἀλλήλαις καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, οἶον κτλ. (χειρὸν δ').

274

ἀπόδυθι ταχέως, Πάμφιλ' ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Bekker. Anecd. 427, 26 ἀπόδυσαι· μᾶλλον δ' ἀπόδυθι· (ἀπόδυθι add. Mein.) ταχέως, Πάμφιλη κτλ. Πάμφιλ' Mein. — Ruhnkenius Auctar. Hesych. I 1706 ἀποθυσόμεθα· ἀποδραμούμεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται. ταχέως, Πάμφιλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. 'excidit nomen comici et fabulae et repetitum ἀπόδυθι. Πάμφιλη ridiculum est: non solebant mulieres ἀποδῦναι'. Cobet N. l. 50.

275

οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς

Hesychius Ἰταλιώτης κτλ. ἐπεὶ οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἔνθα φασὶν αὐτοὺς καὶ ἐμπυρισθῆναι. Photius 117, 14

Ἰταλιώτης (sic Cobet. Mnem. VIII 22 pro Ἰταλιώδης)· ὁ ἀλαζὼν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν, ἢ (add. Cob.) διὰ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος. idem Ἰταλιώτης· Πυθαγόρειος. ἐκεῖ γὰρ διέτριβον. — Ἰταλιώτην, i. e. Pythagoreum, et ἀλαζόνα pro synonymis posuit.

276

ἤμην ποτ', ἤμην τῶν σφριγῶντων ἐν λόγοις.

Etymologic. m. 430, 8 cod. Voss. ap. Gaisf. τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἤν. χρῶνται δὲ τινες τούτῳ τῶν νεωτέρων, οἶον κτλ. ἤμεν pro ἤμην Naber. Mnem. nov. VIII 434: pravus enim codicibus deceptum fuisse grammaticum. de imperfecto ἤμην cf. Veitch. Gr. verb.² 200.

277

οὐδεὶς δυσῶνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.

Photius, Suidas, Append. prov. 4, 35 (ubi cf. Leutsch.), Apostol. 13, 30. — Eustath. 455, 40 (Ael. Dion.) συμπαρακείνται καὶ ἕτεραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὗται . . . καὶ οὐδεὶς κτλ. Poll. 3, 126 ὁ δυσῶνης οὐκ οἶδα μὲν εἰ παρά τινι, ἐν δὲ παροιμία. sed hoc ipsum proverbium ex comoedia videtur fluxisse: nam Pollucis quidem dubitatio eo infringitur quod ipse verbi δυσωνεῖν exemplum adfert ex Platone comico (224).

278

οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νεκρόν.

Photius. in eum qui ciborum abstinencia mortuum lugere vellet. petivit comicus sententiam ex Hom. II. 19, 225 (Naber.) γαστέρι δ' οὐ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

279

γραφὴ τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταύτων (λέγει).

Append. prov. 1, 83 et Suidas ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων (hactenus Suidas) . . . ὅτι οὐχὶ αὐτῇ φύσει γραφῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος. incerto comico tribuit λέγει addens Cobet. Mnem. nov. V 222.

280

καὶ φθειριῶσαν ὡς τὸ πρὶν Καλλισθένης

Suidas Καλλισθένης· φέρεται λόγος ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἰάμβος οὗτος κτλ. περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης λέγων, ὡς ἡμέ-

λητο πάνυ. τὸ O. Bachmann. Coniect. Arist. 48] δ. — *Callisthenes* Olynthius, Aristotelis discipulus, Alexandri m. in Asia comes, cum regem deum esse negaret, in vincula coniectus est, mortuus in India. Plut. Alex. 54. ibid. 55 extr. *Χάρης* (λέγει) ἑπτὰ μῆνας φυλάττεσθαι δεδεμένον . . . περὶ τὴν Ἰνδίαν ἀποθανεῖν ὑπέρπαχυν γενόμενον καὶ φθειριάσαντα. Arrian. Anab. 4, 10 sq. Curt. 8, 5. 6. 8 extr. Meinekius cur postea de comica versus origine dubitaverit nescio.

281

σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφθῆς, ᾧ πάτερ.

* Mus. philol. Cantabr. II 113 (non vidi librum) χαλεφθῆς ἀπὸ τοῦ χαλέπτω κτλ. χαλεφθῆς Schneidewin.] χαλεφῆς. Menandro coniectura incerta tribuebat Cramer.

282

ἔξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων.

Eustathius 236, 32 σχήματα σολοικοφανῆ . . . ὅμοιον δὲ καὶ τό κτλ. ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. cf. Schol. Eurip. Phoen. 478 Dindf. Schol. Arist. Acharn. 1164 ἠπιαλῶν δὲ εἶπε καὶ βαδίζων ἀντὶ τοῦ ἠπιαλοῦντες καὶ βαδίζοντες. ἀντὶ τοῦ βαδίζοντα κατὰ τὸ ἀρχαῖον σύνηθες, ὡς τὴν ἐρωμένην ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. Chariton. 4, 7, 7 ἔξὸν καθεύδειν τὴν (τ') ἐρωμένην ἔχειν. Apollon. Synt. 4, 9 p. 331, 3 Bekk. ἔξὸν καθεύδειν.

283

μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

Eustathius 279, 39 (ex Aristophane grammatico) τὴν γέρων γέροντος γενικὴν ἀναγαρόντες (οἱ Αἰτωλοὶ) εἰς εὐθεΐαν γράφουσι . . . 'τοῖς γερόντοις' . . . τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ κτλ. et 1761, 35 παρὰ Αἰτωλοῖς τὸ τοῖς γέρουσι γερόντοις φράζεται . . . καὶ τὸ παθήμασι παθημάτοις. dissentit ab Eustathio Nauck. Arist. Byz. 207 sq. μὴ κἀγγελάτε Herwerd. Obs. crit. 125. quod non necessarium, si comicus, ut recte suspicatur Meinekius, Aetolum hominem loquentem induxerat. id si verum est, novae comoediae fragmentum tribuendum videtur.

284

δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

Eustathius 802, 34 τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀτικοῖς, οἶον κτλ.

285

εἰ συγκεχωῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Schol. Aristoph. Nub. 144 ἔστι (διὰ τριμέτρων χρησμός) παρὰ κωμικῶ τινι κτλ. Diogenes L. 7, 2 χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Ζήνωνος) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. Suidas συγχρωτίζεσθαι . . . ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τουτέστι μελέτην ἀσκεῖν. εἰ Suid. et Diog.] πῆ V. Ald. συγκεχωῶσθαι Toup. Emend. II 207] συγκεχωρίσθαι V. τοῖς νεκροῖς Diog.] τῷ χρησμῷ V. δυνήσεται Toup.] δύναται.

286

καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται.

Schol. Arist. Ran. 270 Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰῶθαι λέγειν. . . καὶ ἔστι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος κτλ. sed ex cod. R Fritzscheus Ran. 270 p. 155 διασώζεται δὲ ἡ γραφή (καὶ ἔστι add. schedae Seidl.) παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ ναῦλος ἡμῖν κτλ. ac sic etiam A Suidae ναῦλος (in marg.). 'scriberem γὰρ ναῦλος, si opus esse videretur articulo'. Fritsch.

287

Δᾶος πάρεστι· τί ποτ' ἀπαγγελῶν ἄρα;

Anonymus Aristot. Bekk. 93, 25 διαπορητικόν, ὅ ἐστιν ἐρώτησις αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, ὥστε τὸ Δᾶος προσῆλθε τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα; 96, 19 πέμπτον δέ τι πρὸς τούτοις εἶναι φασι τὸ ἐπαπορητικόν Δᾶος πάρεστι τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα. Schol. Hermog. Walz. Rhet. VII 4 Δᾶος πότ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; ubi τί ποτε ἀγγέλων Mon. Io. Sicel. Walz. VI 128 ὡς τὸ Δᾶος ἦλυθε τί ποτ' ἀγγ. — ἀπαγγέλλων K. cf. Arist. Plut. 766. τί δέ ποτ' ἀγγ. Mein. V 117. Menandro versum tribuebat Schneidewin. Coniect. 119.

288. 289

τὴν κόμην ἠψήσατο.

ἔφθην τὴν κόμην ξανθίζεται.

Pollux 2, 35 καὶ ἐψήσασθαι δὲ τὴν κόμην τὸ καταχωῶσαι ἔλεγον κτλ. 1. ἠψήσατο A. 2. ἔφθην A. ξανθίζεται Bekker.] ξανθίζεσθαι.

290

Ῥοίκου κριθοπομπία

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐννάτῳ. τῶν Ἀμαθουσίῳ βασιλέως. τοῦτου

αἰχμάλωτον γενόμενον εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτὸν τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησίν. Hesychius. cf. Bernhardt Eratosth. 231 sq. Schmidt Didym. 55. ad Euagorae tempora refert Meinekius, ex comoedia sumpta esse censens.

291

. . . . οὐδέν ἐστ' ἄλλ' ἢ γνάθος.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 4 καὶ μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδέν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι.

292

τὸ Ξενοκράτους τυρίον

Stobaeus Floril. 17, 25 Ξενοκράτης εἴ ποτε σταμνίον οἴνου ἀνοίξειεν, ἔφθανεν ὁ οἴνος τρεπόμενος πρὶν ἀναλωθῆναι. καὶ τὰ ὄψα δὲ πολλάκις ἔωλα ἐξέριπτεν. ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία κτλ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ πολὺ παραμενόντων καὶ μὴ τάχιστα ἀναλισκομένων. exscr. Mant. prov. 3, 18. comicae videtur incudis esse.

293

Varro Sat. Menipp. 32, 1 Oehl. p. 128 e Nonio *subducere*: ego unus scilicet antiquorum hominum subductis superciliis dicam, γαμήσεις νοῦν ἔχων; cod. ταμησιονου ἔχων. Oehlerus γαμήσω νοῦν ἔχων. γαμήσεις Mein. cf. Menand. 65,1. γαμήσω posterioribus non inusitatum.

294

οὐριστικὸς δ' Εὐβουλίδης ὁ κερατίνας ἐρωτῶν
καὶ ψευδαλαζόσιν λόγοις τοὺς ῥήτορας κυρίτων
ἐπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν.

Diogenes Laert. 2, 108 ¹¹¹ τῆς Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστὶ καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τὸν τε ψευδόμενον . . . καὶ σωρίτην καὶ κερατίνην καὶ φαλακρόν. περὶ τούτου φησὶ τις τῶν κωμικῶν κτλ. Suidas ῥωποστωμυλήθρα· Εὐβουλίδης φησὶν· ἐριστικὸς κερατίνα — ῥωποστωμυλήθραν (confudit Eubulidem cum comico eum inridente). v. 3 Plutarch. Demosth. 9 τῶν δὲ κωμικῶν τις αὐτὸν (Δημοσθένην) ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν. Eustath. 927, 56 ἐκ τούτου (τοῦ ῥώπου) καὶ ῥωποπερπερήθρα τις (!) προσερέθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος. 1. ὁ add. Th. Roeper. Philol. VIII 5. 2. κυρίτων Herwerd. Obs. crit. 114] κυλίων, de qua forma cf. Cobet. V.1.² 133. 3. ἐπῆλθ' Roeper. cum HSuid.] ἀπῆλθ'. ἐπῆλθ' GSuid. ῥωποπερ-

γνώσι
ΓΑΡΑΦΟΛΟΓΕΣ

Ποιη Συμψύ

περήθραν Plut. Eust.] ῥωβοστωμυλήθραν Diog. ῥομβοστωμυλήθραν Suid. cf. Roeper. Philol. VIII 1 sq. non audiendus est Fritzsche Arist. Ran. p. 300. 1. scilicet Plutarchus non accurate comicum excerpserit, qui non Demosthenem, sed eloquentiam eius adpellaverat τὴν ῥωποπερπερήθραν.

1. κερατίναν haud raro commemorat Lucianus, veluti Conviv. 23. 2. Plat. Reip. 9, 586b λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι. Gorg. 516a παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας μηδὲ κυρίττοντας μηδὲ δάκνοντας (Herw.). corripit v in κύριτω cognoscitur ex Hephaest. 77 Gaisf. 3. ἐπῆλθεν, nam aggredi Eubulidem cum Demosthenis facundia consentaneum est, non abire. quid sit τὸ ῥωπικόν in eloquentia docent [Longin.] De subl. 3, 4 ὀλισθαίνουσι... ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεπονημένου καὶ μάλιστα τοῦ ἠδέος, ἐξοκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Hesych. (emend. Rubnk.) ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὠραϊσμένον. πέρπερος autem inlustratur fr. 1031 et Polyb. 40, 6, 2 στωμύλος καὶ λάλος καὶ πέρπερος διαφερόντως. περπερήθρα formatum ut στωμυλήθρα, ἀλινδήθρα, ἀνακλήθρα (Fritsch.) cf. *tolutiloquentia* Novii 38 O. Ribbeck. Com. R. fr.² 260.

295

εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει
τὴν ἀπόβασιν.

Lucianus Iov. confut. 1 extr. — tales sententiae novae sunt comoediae.

296. 297

εἶτα, φίλ', ὅς ἔχεις γυναῖκα σχοινίων πωλουμένων;
Πάμφιλος γαμεῖ; γαμεῖτω· καὶ γὰρ ἠδίκησέ με.

Donatus Terent. Adelph. 1, 1, 18 *Romani scilicet qui coelibem quasi coelibem dicunt; et item Graeci, apud quos sunt huiusmodi sententiae* Εἶτα φίλος ἐχοιοίων ἠωδοτμένων et alibi γαμεῖ Πάμφιλος, γαμεῖτω κτλ. emend. Porson. Miscell. 304. 1. εἶτα φίλ' ὅς ut natum ex primo alterius versus verbo (Πάμφιλος) delet Nauckius relicto senario ἔχ. γ. κτλ. 2. Πάμφιλος γαμεῖν ἔλοιτ' ἂν σχοινίων πωλουμένων; Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 373, utrumque fragmentum eidem fabulae et personae tribuens.

1. cf. Antiphan. 100, 4. Iuvenal. 6, 30 (cont. Pors.) *ferre potes dominam salvis tot restibus ullam?*

298

πόρνοι μεγάλοι Τιμαρχώδεις

Aeschines 1, 157 τοσοῦτον ἀπέχει (ὁ δμώνυμος τοῦ κρινομένου

Τιμάρχου) τῶν αἰσχροῶν, ὥστε πρώην ἐν τοῖς κατ' ἀγροῦς Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων ἐν Κολυττῷ καὶ Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον, ἐν ᾧ ἦν εἶναι τινὰς πόρνους μεγάλους Τιμαρχώδεις, οὐδεὶς ὑπελάμβανε εἰς τὸ μειράκιον, ἀλλ' εἰς σὲ πάντες. Hesych. Δημοκλεῖδαι . . . οἱ μοιχοί . . . καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον.

299. 300. 301

Hephaestio Phot. Bibl. 147a 14 Bekk. Περιτάνος τις ὄνομα Ἀρκὰς Ἐλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐμοίχευσε, Ἀλέξανδρος δ' αὐτὸν ποινὴν τῆς μοιχείας ἐξεννούχισε, καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδες τοὺς εὐνούχους περιτάνους λέγουσιν. idem 149a 23 κυνηγοῦσαν Ἐλένην ἐνιοί φασιν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει ἀρπασθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρου καὶ ἐκπλαγεῖσαν τὸ κάλλος ἀκολουθῆσαι ὡς θεῷ. haec ex comoedia aliqua derivata esse statuit Lehrs. Pop. Aufs. 26. 27. ac tum fortasse etiam quae sequuntur comoediae debentur haec: περὶ τοῦ κεστοῦ ἱμάντος, ὡς λάβοι μὲν αὐτὸν Ἥρα παρὰ Ἀφροδίτης, δοίη δ' Ἐλένη, κλέψαι δ' αὐτὸν ἡ Ἐλένης θεράπαινα Ἀστυάνασσα, ἀφέλοι δ' αὐτὸν ἐξ αὐτῆς πάλιν Ἀφροδίτη. quamquam Hephaestionis fides admodum exigua.

302

Aristoteles Rhet. 2, 23 p. 1398a 32 (τόπος τῶν δεικτικῶν) ἐξ ἐπαγωγῆς, οἷον ἐκ τῆς Πεπαρηθίας, ὅτι περὶ τῶν τέκνων αἱ γυναῖκες πανταχοῦ δοξάζουσι τὰ ληθές. Eustathius 1412, 18 (Ἀριστοτέλης) φησὶν, ὡς ἄριστα περὶ τῶν τέκνων κρίνουσιν αἱ γυναῖκες. διὸ φησι Πεπαρηθία τις γυνὴ μαρτυρήσασα οἰκεῖόν τινα εἶναι παῖδα ἔλυσε τὴν περὶ ἐκείνου ἀμφιβολίαν. orationem fuisse τὴν Πεπαρηθίαν opinatur Spengelius. quod falsum esse, si conferas Ὀλυνθιακούς, Πλαταικόν al., facile adparet. contra cum comoediarum titulos considero quales sunt Ἀνδρία, Περινθία cet. et Aristotelem in Rhetoricis saepissime ex comoediis exempla petivisse recordor, necessario eo adducor ut *Peparethiam* comoediam fuisse arbitrer, fortasse Antiphanis.

303

Plutarchus Demetr. 27 ἡ Λάμια τῷ βασιλεῖ παρασκευάζουσα δεῖπνον ἠργυρολόγησε πολλούς. καὶ τὸ δεῖπνον οὕτως ἠνθῆσε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ὑπὸ Λυγκέως τοῦ Σαμίου συγγεγραφοθαί. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν τις οὐ φαύλως τὴν Λάμiam ἐλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. cf. Athen. 3, 101a. 4, 128a. Droysen. Hellenism. I 455. 465. 513. ἐλέπολις apud tragicos est Helena et Iphigenia; eodem nomine Demetrii machina bellica vocabatur.

304

Plutarchus Mor. 18c οὕτως ὁ νέος ἀναγινώσκων ἃ Θερόλιτης ὁ γελωτοποιός, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς, ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκὸς λέγων ἢ πράττων πεποιήται, διδασκέσθω τὴν μιμουμένην ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπαινεῖν, ἄς δὲ μιμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις προβάλλεσθαι καὶ κακίξειν. 'probabile est Batrachum fuisse lenonis nomen apud Menandrum.' Mein. Βάταλος scribendum censet Nauck. Allg. Lit. z. 1847, 475. non credo.

305

Athenaeus 7, 278f οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταὶ κατατρέχοντες πού τῆς ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν. — Ἐπικούρους καὶ Βοήθους Mein. Vind. Strab. 228. quamquam sententiam retractavit Anal. Ath. 124. apud Boëthium Epicureum convivium est Plut. Mor. 673d.

306

Dio Chrysost. 32 p. 699 R. ἐν ταῖς κωμωδίαις καὶ διασκευαῖς (κωμωδικαῖς διασκ.) Καρίωνα μὲν εἰσάγοντες μεθύοντα καὶ Δᾶον οὐ σφόδρα κινουσι γέλωτα· τὸν δ' Ἡρακλέα τοιοῦτον ὄρωσι γελοῖον δοκεῖ, παραφερόμενον καὶ καθάπερ εἰώθασιν ἐν κροκωτῶ.

307

Philostratus Imag. 1, 3 extr. χρῆται (τῇ ἀλώπεκι) ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμωδία τῷ Δάμῳ.

308

Iulianus Or. 1, 19d κρινέτω μὴ πρὸς ἀργύριον σκοπῶν... καθάπερ οἱ φιλάργυροι γέροντες ὑπὸ τῶν κωμωδῶν ἐπὶ τὴν σκητὴν ἐλκόμενοι.

309

Harpocration Κηφισόδωρος . . . κωμωδῆται δὲ οὕτως ὡς νωθῆς. idem ut videtur qui πλάνος dicebatur. Nicostr. 24.

310. 311

Θεόδωρος

Hesychius Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωκτοὺς, ἀπὸ Θεοδώρου τινός, οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ χρησαμένου. οἱ κωμικοὶ Musur.] οἰκονομικοὶ cod. τῆς—ὥρας Mein.] τῆς—ὥρας cod. — Theodorus est nobilissimus tragoediarum actor Philippi regis aetate. cf. Demosth. 19, 246. Arist. Polit. 7 (1336 b 28). cf. Rhet. 3, 2 (1404 b 22).

σκαλιμένος
από/επικολά βουλημάτων

foedis eum libidinibus deditum fuisse docet Hesychius πελεθοβάψ· Θεόδωρος δ τραγικός (sic Mein. pro κωμικός δ) υποκριτής οὕτω ἐπεκαλείτο. atque id ipsum πελεθοβάψ a comico poeta inventum esse iure suspicatur Mein. I 524. Herodian. I 246, 12 τὸ πλιυθοβάψ καὶ πελεθοβάψ ὀξύνεται.

312

Schol. Aeschin. 1, 64 κεκωμώδηται δ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφήν πεφευγῶς καὶ ὡς στρατηγῆσας ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἐάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερείδης καὶ Ἄρδηττον ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. Aeschin. 3, 194 Ἀριστοφῶν δ Ἀζηγιεύς. . γραφὰς παρανόμων πέφευγεν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε. cf. Hyperid. fr. 44. fortasse etiam *Ardetti* cognomen primus excogitavit comicus aliquis.

313

Schol. Aristid. 458, 21 Dindf. ἔχομεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παίδων ἀπὸ τινῶν σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο.

314

δραχμὴ χαλαζῶσα

Hesychius ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμὴ. addit Zenobius 3, 27 ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. cf. Boeckh. Oecon. Athen. I 239. Fritzs. De merc. iud. 13. Diophantus archon erat Olymp. 96, 2. Mein.

395 π.Χ.

315

ἀγάμητον

τῶν νέων κωμωδῶν τινες τὸν ἄγαμον εἰρήκασιν. Pollux 3, 47.

316

ἀλείπτριαν

εἰρήκασιν οἱ μέσοι κωμικοί. . Ἀμφιδος καὶ δραῦμά ἐστιν Ἀλείπτρια. Pollux 7, 17. cf. hui. ed. II 236. adparet etiam praeter titulos fabularum Amphidis (Antiphanis, Alexidis) nomen illud Pollucem in nova comoedia invenisse.

317

ἀντίκλειδες

παρὰ τοῖς νεωτέροις τούτοις (κωμικοῖς). . εἴρηται. Pollux 10, 22. significationem inlustrat Clemens Alex. Strom. 7, 17, 106 οὐδὲ τὴν

κλειῖν ἔχοντες τῆς εἰσόδου, ψευδῆ δέ τινα . . . ἀντικλειῖδα. ἢ ἀντίκλεις
Herodian. II 672, 18 (non ἀντικλείς).

318

ἀντίπαις

Pollux 2, 9 παιδίον, παιδάριον, παιδίσκος . . . καὶ ἀντίπαις,
ὡς οἱ νέοι κωμῶδοί.

319

ἀπφρία, ἀπφρίον

Pollux 3, 74 φαυλοτάτη ἢ παρὰ τοῖς νέοις κωμῶδοῖς ἀπφρία καὶ
ἀπφρίον καὶ ἀπφάριον (Xenarch. 4, 15), νέας δεσποίνης ὑποκορρίσματα.

320

δειπνον

Etymologic. m. 262, 38 δειπνον ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἡ
ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή. οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγγέ-
ουσι τὸν καιρὸν, ἐσπερινὴν τροφήν δειπνον ὀνομάζοντες.

321

δειπνοπίδηκος

ὁ δειπνον ἔνεκα πιθηκίζων καὶ ὑποθαπεύων κόλακος τρόπον.
Bekker. Anecd. 34, 29. cf. δημοπίδηκος. non antiquae comoediae
est, ut Meinekius indicavit, sed novae. est enim nomen parasiti.

322

διαβασιλίζεται

τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται. Bekker. Anecd. 241, 14.

323

εἰργασμένον (ἰμάτιον)

Pollux 7, 69. cf. 328. ὠργασμένον Mein.

324

ἐμμακεδονίξαι

χρήσασθαι (Μακεδόνων τρόποις add. Pearso). Hesychius. comice
etiam forma verbi Macedonum dialecto accommodatur.

325

καψιδρώτιον

Pollux 7, 71 τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῶδιᾳ καψ: καλούμενον . . . νῦν

σουδάριον ὀνομάζεται. Hesych. καψιδρώτιον· εἶδος χιτωνίσκου. vocem non vulgarem fuisse, sed a comico aliquo ioci causa adhibitam censet Fielitz. De Att. com. bip. 19.

326

λουτήρας

Pollux 7, 167 ἡ νέα κωμῳδία καὶ λ. λέγει.

327

μαχαίρια

ἐκάλουν οἱ νέοι κωμῳδοὶ ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχαζον. Pollux 4, 182. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν. κατέσχαζον deletis ἐν et ἀπέσχαζον ἢ Herwerd. Obs. crit. 116. cf. Lobeck. Rhem. 84. Pathol. el. I 128.

328

ὄρεινόν

Pollux 7, 69 τὸ ἄκναπτον ἱμάτιον ὄρεινόν οἱ μέσοι κωμικοί, ὥσπερ εἰργασμένον τὸ ἐγναμμένον. 'ὄρεινόν non expedio'. Mein. cf. 323.

329

ὄστοθήκην, ὄστοκόπον

Pollux 2, 232 ἡ νέα κωμῳδία καὶ ὄστοθ. καὶ ὄστοκ. λέγει.

330

πισύγγους, πισύγγια

Pollux 7, 82 τοὺς τὰ ὑποδήματα θάπτοντας πισύγγους ἔνιοι (οἱ νέοι Mein.) τῶν κωμικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια. Hesych. et Phot. (Herodian. II 567, 28) πισύγγιον· σκυτεῖον. Hes. πισύγγων· σκυτέων. cf. Lobeck. Pathol. prol. 306. 7.

331

πονηρούς

Cramer. Anecd. Ox. I 372. 3 πονηρός, ὁ κατὰ ψυχὴν ὀξύτωνος, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξύτωνος . . . οἱ μέντοι νεώτεροι τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ . . . τὸ ὄνομα πονηρούς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἔρῳ.

332

προσωποποιόν

Pollux 2, 47 ἡ νέα κωμῳδία καὶ πρ. εἶρηκεν ὃν ἡ ἀρχαία σκευοποιόν (Arist. Eq. 232).

333

προυνίκους

τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμωδοδιδάσκαλοι ὠνόμαζον. τὸ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν. Pollux 7, 132. Herodian II 445, 7 (ac similiter 574, 9) τὸ προύνεικος διὰ διφθόγγου γράφεται· σημαίνει δὲ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τοὺς [ἄνδρας] ἰσταμένους ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ φέροντας τὰ ὄνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν. εἴτε δὲ τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει εἴτε τοὺς ἄλλους, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ὑβριστῶν, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρό-θεσιν καὶ τὸ νεῖκος γέγονε πρόνεικος . . . εἰ δὲ τοὺς ἄλλους σημαίνει, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ ἐνεῖκω Βοιωτικὸν γέγονε προένεικος καὶ κατὰ κρᾶσιν . . . προύνεικος. Bekker. Anecd. 1415 (ex cod. Paris. 2630) προύνεικος οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδευτῶν φασὶ κείσθαι τὴν φωνήν. Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἐνεῖκος (?) ἐσχημάτισεν· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προύνεικος τοὺς μισθοῦ τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὄνια κομίζοντας παῖδας. Δημήτριος δὲ φησι τοὺς διδόντας τὰ ὄνια πρὶν ἢ λαβεῖν τιμὴν. δῆλον δὲ ὅτι εἴτε κατὰ τὸν Ἀλεξίωνος λόγον· εἴτε κατὰ τὸν Δημητρίου διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἢ γραφὴ ἔστιν. cf. Etym. m. 691, 19. Ael. Dionys. Eustath. 983, 48. Cramer. Anecd. Ox. II 251. Paris. III 189. Phot. προύνεικον. Hesychius προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὄνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι· δρομεῖς ταχεῖς, ὄξεις, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί, quae ex parte proferunt Photius προύνεικος, Suidas προύνεικος (qui exscripsit etiam Diog. L. 4, 6), Bachmann. Anecd. I 353, 1. cf. 1343. dissentiunt de ea voce etiam recentiores: προύνικος Porsonus, προύνεικος Lobeckius Agl. 1325. Rhem. 59, προυνικός Meinekius Anal. Alex. 398.

‘Bochartus Hieroz. I 794 ex oriente repetit vocem a plurarisk, quod celeritatem cursus indicat.’ M. Schmidt.

334

στράβωνες

Pollux 2, 51 διάστροφος, στρεβλός· ὁ γὰρ στραβὸς ἰδιωτικόν, καὶ οἱ στρ. ἐν τῇ νέα κωμωδίᾳ.

335

ὑπόξυλον

Pollux 3, 56. cf. 83 et Aristoph. fr. 881.

ΑΔΗΛΑ ΟΠΟΤΕΡΑΣ

336

αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς ἢ ῥόδοις ἴσην
 εὐωδίαν ἔχουσα χάμ' ἀηδίαν.
 τὰ γὰρ Ἀλίεια τὰ μεγάλ' εἰς σχολὴν ἄγει,
 τὸ δ' ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ·
 5 ὅταν δὲ τὴν λεύκην τις αὐτῶν προάεως
 ἄλιακὸν εἶναι στέφανον εἶπη, πνίγομαι
 οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλειν
 ἀποκαρτερεῖν ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.
 τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχεῖται σκότος.

[Dicaearchus] 1, 5 in C. Muelleri Geogr. min. I 100 (continuo post Lysippi fr. 7). 1. ἢ ῥόδοις cod. Par. ἴσην Steph.] δίσσην. ῥόδων δίκην Naekius. 2. χάμ' ἀηδίαν G. Herm.] καὶ ἀμαληδίαν. 3. Ἀλίεια τὰ μεγάλ' Naek.] ἀλιεῖτα μεγάλην cod. εἰς σχολὴν Steph.] εἰσχολὴν cod. οὐ σχ. Naek. Ἀλ. μὲν μεγάλην ἔχει σχολὴν (*oblectationem*) Mein. II 147. (μὲν μεγάλην σχολὴν ἄγει V 32. 3.) μεγάλην μ' εἰς σχολὴν (*debebat certe εἰς μεγάλην σχολὴν μ'*) Holsten. 4. ἄλιακὸν (*ut mox iterum*) ἔτος cod. ἔθος Steph. ἔπος Holst. ἔδος Osann. (i. e. colossus Rhodius). ἔνος Mein. conl. Bergk. zur Monatsk. p. 69, etiam *pultem* qua Halieis vescebantur, *solarem pultem* dictam esse censens. 5. λευκὴν cod. 9. τοιοῦτο τῶν edit.] τοιούτων cod. καταχεῖται G. Herm.] καλεῖται cod. κατχεῖται Casaub.

Rhodium dici praeunte Casaubono monuit Naekius Opusc. I 339. si v. 4 colossus Rhodius, Charetis Lindii opus (Strab. 14, 652. Plin. N. h. 34, 41. 2), significaretur, eclogam novae comoediae esse constaret. scribi non potuisse ante Ol. 93, 1, quo anno Rhodii ex tribus oppidis Lindo, Ialyso, Camiro in unam civitatem Rhodium commigraverunt (Diodor. 13, 75), adparet. C. Muellerus cum Lysippi fr. 7 hoc coniungi posse censet, si loqui fingamus hominem Atheniensem, Rhodi degentem. non coniuncta fuisse multo veri similis est. 3. de *Halieis* cf. Athen. 13, 561 e. Aristid. I 808 Dind. Eustath. 1562. Preller. Myth. gr.² I 335. 5. Schol. Pind. Ol. 7, 147 ὁ στέφανος (παρὰ Ῥοδίοις) λεύκη δίδεται. 8. cf. Timocl. 18, 4. 5.

337

[Dicaearch.] 1, 25 in C. Mueller. Geogr. min. I 104 ἱστοροῦσι δ' οἱ Βοιωτοὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντα ἴδια ἀκκληρήματα λέγοντες ταῦτα· τὴν μὲν αἰσχροκέρδειαν κατοικεῖν ἐν Ὠρωπῶ, τὸν δὲ

φθόνον ἐν Τανάγρα, τὴν φιλονεικίαν ἐν Θεσπιαῖς, τὴν ὕβριν ἐν Θήβαις, τὴν πλεονεξίαν ἐν Ἀνθηδόνη, τὴν περιεργίαν ἐν Κορωνείᾳ, ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν ἐν Ὀγγησιῶ, τὴν ἀναισθησίαν ἐν Ἀλιάρτῳ. τὰ δ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατερρύη. in his αἰσχροκερδίαν, θεσπεσίαις, κορωνία, ἀλαζονίαν, ὄσχηστῳ cod. Par.

ex comoedia haec excerpta esse sententia est A. Nauckii (Philol. VI 425 sq.) ita fere poetam scripsisse censentis: τὴν μὲν αἰσχροκερδίαν | σύνοικον Ὠρωπῶ, Τανάγρα δὲ τὸν φθόνον, | φιλονεικίαν δὲ Θεσπιαῖς, Θήβαις ὕβριν, | πλεονεξίαν Ἀνθηδόνη καὶ περιεργίαν | Κορωνίῳ, τῇ δὲ Πλαταιέων πόλει | ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν δ' Ὀγγησιῶ, | Ἀλιάρτοις δὲ τὴν ἀναισθησίαν φύσιν. | πάσης τὰ δ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα | Βοιωτίας ἐς τὰς πόλεις κατερρύη. in quibus et sunt quae displiceant et quid sint ἀκληρήματα, qua voce apud posteriores singuli casus adversi significantur, nescio. dubitari potest an ex pluribus comoediis haec congesserit scriptor. si ex una sunt, scripta sunt inter Ol. 98, 1 et 101, 3, siquidem Plataeae post pacem Antalcideam restitutae Ol. 101, 3 a Thebanis denuo dirutae sunt. fortasse σύνοικον Ὠρωπῶ μὲν αἰσχροκερδίαν, | φθόνον δὲ Τανάγρα, Θεσπιαῖς φιλονεικίαν, | Θήβαις ὕβριν, πλεονεξίαν Ἀνθηδόνη, | περιεργίαν δὲ τῇ Κορωνίῳ πόλει, | ἀλαζονείαν ταῖς Πλαταιαῖς (μυρίαν), | πύρεξιν Ὀγγησιῶ δέ, ἀναισθησίαν | (μάλισθ') Ἀλιάρτῳ | τὰ δ' ἐξ ἀπάσης Ἑλλάδος ἀκληρήματα | Βοιωτίας ἐς τὰς πόλεις κατερρύη. de nomine Κορώνιοι Strab. 9, 411 οἱ ἐν τῇ Κορωνείᾳ Κορώνιοι λέγονται.

338. 339

χλανίσι δὲ δὴ φαναῖσι περιπεπεμμένοι
καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄζοντες μύρου.

τὸ δ' ὄλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιδυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος
ἢ πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὥσπερ ἑτέρους ὄρω κιναίδους ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοπημένους.

v. 1. 2 Clemens Alex. Paed. 3, 3, 15 κοῦράς μὲν ἀγεννεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειρόμενοι· χλανίσι δὲ διαφανέσι περιπεπεμμένοι καὶ μαστίχην κτλ. v. 3 sq. Clemens Alex. Paed. 3, 11, 69 ἔχοι δ' ἂν κἀκεῖνο ἄριστα τὸ εἰρημένον κτλ. 1. δὴ φαναῖσι Mein.] διαφανέσι. περιπεπλεγμένοι Heinsius. v. 2 (τρώγοντας, ὄζοντας) Meinekios post v. 7 transponendum censuit. 4. κατακεκλασμένως BFR. 6. ἐταίρους MNPR et supra scripto ε F. ὄρωμεν BR. 7. πεπιττοκοπημένους

BR. — mihi etiam κουράς ἀγεννεῖς κτλ. comici videntur omniaque a Clemente ex una scaena exscripta: τὸ δ' ὄλον — πεπιττοκοπημένους, κουράς ἀγεννεῖς, πορνικὰς κεκαρμένους, χλανίσι τε ταῖς φαναῖσι περιπεπεμμένους, καὶ μαστίχην τρώγοντας, ὄζοντας μύρου. cf. 375.

2. μαστίχην manducabant odoris causa. Plin. N. h. 20, 263 *mastiche e carduis odorem commendat oris*. 4. Archipp. 45. Polem. Physiogn. 1, 176 κλάσις τοῦ τραχήλου ἀνδρόγυνον δηλοῖ. Dio Chrys. 5 p. 196 R. γυναικα . . . ἐπιδεικνύουσαν . . . τοὺς μαστοὺς καὶ τὸν τράχηλον ἀνακλῶσαν (Mein.). 7. cf. Alexid. 264 et quae ad Philemonis Πιττοκοπούμενον adnotavimus.

340

δέσποιν' ἀπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλι,
ὡς πάγκαλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
ὡς καλὸς ὁ Παρθενῶν, καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς.
ἄλλη δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
5 καὶ τούρανοῦ γ', ὡς φασιν, ἐστὶν ἐν καλῷ.

Dio Chrysost. 64, p. 334 Reisk. v. 3 partem priorem addidit Porsonus ex Diogene L. 7, 67 ὁμοιον δὲ ἐστὶν ἀξιώματι ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον 'καλὸς γ' ὁ Παρθενῶν'. Syrianus Walz. Rhet. VII 4 οἱ δὲ Στωικοὶ προστιθέασιν τούτοις (Peripateticorum partitionibus orationis) καὶ ἄλλους ἔξ' πνευματικῶν καὶ ἐπαπορητικῶν . . . εἶτα θαυμαστικῶν ὡς καλὸς ὁ Παρθενῶν.

1. δέσποινα δ' ἀπασῶν πόλεων, πότνια κτλ. cod. corr. Mein. δέσποινα πόλεων Porsonus. δέσποιν' ἄνασσα G. A. Hirschig. Ann. crit. 34. 2. ὡς πάγκαλόν Reiskius] ὡς καὶ καλόν. 3. ὡς καλὸς Syrian.] καλὸς γ' Diogen. 4. πόλις add. Porson. 5. γ', ὡς Reisk.] πῶς.

4. ἄλλη. significantur Academia cum Colono et fortasse ea urbis regio, cui nomen erat Κῆποι. 5. cf. Xenoph. Vectig. 1. Dion. 6, 179 (εἶναι) τὸν ἀέρα κοῦφον, ὡς μήτε ἕεσθαι πολλάκις μήτε ὑπομένειν τὸ γινόμενον ὕδωρ.

341

ἂν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὕντα πῆλινον
κἂν μηδὲν ἄλλ' ἔχων διατράγῃ θύλακον,
ἀλεκτροῦν τρεφόμενος ἂν ἐφ' ἐσπέρας
ἄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖόν τινος —

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 24 εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γινόμενοι πάντα σημεῖα ἠγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίοντα καὶ κακῶν αἷτια κτλ. indicavit Porsonus Eurip. Med. 139

n. xi. 1. ἂν Mein.] ἔαν L. διορύξη Sylb.] διορίζη L. βωμόν] τοῖχον Naber. Mnem. nov. VIII 433. 2. διατράγη Sylb.] διατραγή L. θύλακον Porson.] λυκήθιον L. perperam ληκύθιον Sylb. 3. ἂν ἐφ' anon. Zimmerm. ann. 1835, 91] ἔαν ἀπό L. 4. τιθέμενοι] τιθέμεθα Cobet. N. l. 175. sed videtur abrupta esse oratio. τινος L] τινες Sylb., nulla necessitate. — cf. 350.

'Bion' apud Clem. ibid. 'τί δὲ καὶ θαυμαστόν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὐρών ὃ τι φάγη; Theophr. Charact. 16 ἔαν μῦς θύλακον. . διαφάγη, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἔλθὼν ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν.' Porson. Cic. De divin. 2, 27 nos autem ita leves et inconsiderati sumus, ut si mures conroscriint aliquid, quorum est opus hoc unum, monstrum putemus. (Potter.) in Menandri fr. 534 post v. 11 insertum ad Δεισιδαίμονα refert Herwerd. Anal. crit. 38. 9. — antiquae haec non minus quam novae comoediae esse possunt. cf. Arist. Av. 720. 1.

342

. . . ἄλλους δὲ πλήρεις κραιπάλης,
 ἀυχμῶντας, ὠχριῶντας ἔστιν εἰσορᾶν,
 τὰ πρόσωπα πελιτνοὺς κἀπὶ τῇ χθεσινῇ μέθῃ
 ἄλλην ἔωθεν αὐθις ἀντλοῦντας μέθην.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 26 ἄλλους δὲ (ὄρᾶν ἔστιν) πλ. κρ. — ὠχρ. τὰ πρ. πελιτνοὺς καὶ ἔτι τῇ χθιζῆ μ. ἄλλην εἰς ἔω αὐθις ἀναντλ. μ. cf. 375. — 3. πελιτνοὺς, ut Alexid. 110, 17.

343

ὁ δ' οὐτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν οὐθ' ἐφθοῖς ἄγαν,
 οὐθ' ἦττον οὐτε μᾶλλον οὐτε διὰ μέσου
 ἤρτυμένοισι χαίρων ὥστ' ἐπαινέσαι.

Plutarchus Mor. 461 b μείζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφθόδιον εἰς προάότητα. . . τῷ. . . μὴ δεομένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν κτλ. 2. ἀλλὰ διὰ μέσου Madvig. Advers. crit. I 640. 3. ἤρτυμένοις ἔχαιρον Mein.

344

πλευρίτιδες, περιπλευμονίαι, φρενίτιδες,
 στραγγουρίαι, δυσεντερίαι, ληθαργίαι,
 ἐπιληψίαι, σηπεδόνες, ἄλλα μυρία.

Hipparchus Pythag. Stob. Floril. 108, 81 πρᾶτόν γ' ἐπένθωμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα περὶ τὸ σῶμα κτλ. indicavit Nauck. Philol. III 359. 1. φρενίτιδες Nauck.] φρενίτιδες, ποδάγραι. νεφρίτιδες K.,

nam phrenitides quidem, i. e. μανίαι, non sunt perì tò sōma. ex Hipparchi aetate nihil efficitur ad aetatem fragmenti definiendam, nisi ante saec. 4 medium id scriptum fuisse.

345

*πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται,
διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται
ὑποβολιμαίαν σύνεσιν ἠμφιεσμένος.*

Stobaeus Ecl. 2, 15, 9 Wachsm. *οπιιδ* L., εἰς praef. rubric. comico tribuit Gaisf., Philippidis vel Hermippi esse con. Wachsm. — 1. ὁ Mein.] τὸ.

346

*ὅταν ποιῶν πονηρὰ χρηστὰ τις λαλῇ
καὶ τὸν παρόντα πλησίον μὴ λανθάνη,
διπλάσιος αὐτῷ γίνεθ' ἢ πονηρία.*

Felton. ex tabula lignea cerata mus. Abbot. Welcker. Mus. Rhen. XV 156. Froehner. Tablettes grecques du musée de Marseille (1867) p. 4. cf. etiam Kaibel. Epigramm. xxiii 1117a. 3. *διπλάσιος αὐτῷ* Welck.] *διπλασίως αὐτῷ* tab. *αὐτῷ διπλασίως* Felt. *γίνεται* tab. (in qua omittitur *ι* subscr.). unde Felto et Welckerus concluderint Menandri esse nescio. nec satis firmatur H. Iacobi sententia, hoc fragmentum cum 636 Menandri ita coniungentis, ut hoc sit responsum alterius personae (Progr. Posn. 1861 p. 9).

347

*εἰτά μοι σκάπτων ἐρεῖ
ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.*

Plutarchus Mor. 519a ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκεῖνος γεωργὸς οὐδὲ τὸν αὐτομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἠδέως προσδέχεται λέγων κτλ. idem 511e (Romanum servum negat quicquam non interrogatum dicere audere), ὁ δ' Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότῃ σκάπτων ἐφ' οἷς — *διαλύσεις*. non recte haec interpretatus est Iacobsius ap. Mein. Menand. rel. p. 38. sunt verba domini indignantis, quod servus garrulus vel inter opera rustica sibi talia non curanti de rerum publicarum statu narret. ad Menandri *Georgum* referebat Toupius. sed cum ignoremus quae indutiae significantur, ne illud quidem constat, utrius comoediae haec fuerint.

347a

οἶνος δ' ἀληθείας ἔφν γονιμώτατος·
ἥς μὴ παρούσης οὐδέν ἐστ' ἐμπειρίας
οὐδ' ἀγγινοίας ὕφελος.

Plutarchus Mor. 715 b ἔστι δὲ (οἶνος) παρρησίας καὶ δι' αὐτὴν
ἀλ. γ. κτλ. 2. ἐστ' add.

348

μὴ τὴν ὕειον ἀρμονίαν ἡρμωσμένοι
ἐκ νύκτα νυκτὸς χῆμέραν ἕξ ἡμέρας
(αἰσχροῶς) καλινδώμεσθα.

Aristides II 582 Dindf. 2. νύκτα ἐκ νυκτὸς καὶ ἡμ. 3. καλιν-
δώμεθα. αἰσχροῶς add. — 2. de conlocatione verborum cf. ἀνήλυθεν
ἐκ δόρου γαίης, δῆεις ἐν πῆματα οἴκω, ὑπὲρ αὐτὸς αὐτοῦ al.

349

ἔς τὰς πανηγύρεις
ἀπιῶν τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων ὄρας
συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων καὶ

θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα
καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς

ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

Lucianus Anach. 10. 2. ἀπ. ὄρ. τοσ. πλ. ἀνθρ.

350

ἂν τις εἰσίδῃ βράκηλον ἢ
πλῆθμον εὐθύς ἐξιὼν τῆς οἰκίας,
ἐπὶ πόδ' ἀναστρέφει τε κἀπανέρχεται.

Lucianus Pseudolog. 17 κὰν εἴ τις βράκηλον.. ἴδοι κτλ. 3. τε add.
cf. 341.

351

οἶδε θηρεύειν φίλους
ὄς πᾶσιν εὖ πράττουσι μὲν συνήδεται,
πεπονθόσιν δ' οἷ' οὐκ ἔδει συνάχθεται.

Aeneas Epist. 20 p. 30 Herch. φίλ. οἶδε θηρ. καὶ εὖ πρ. —
πεπονθόσι δ' οἷά περ κτλ.

352

. . . πάντα ταῦθ' ὑπὸ φιλανθρωπίας
θεοὶ πονοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίου
ἕκαστα συντελοῦντες.

Lucianus Bis accus. 1 extr. πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φ. οἱ θεοὶ
κτλ. 3. ἕκαστα Ψ] ἕκαστοι vel ἐκάστοις. βίος eadem vel simili
significatione Lucian. Fugit. 3. 5. 6. 23. Hesiod. 2.

353

καὶ ποῖ βαδιεῖται τὸ κακὸν ἢ ποῦ στήσεται;
οὐκ οἶσθ' ὅτι πηγὴν ἀέναον πονηρίας
κινεῖς;

Maximus Tyrius Dissert. 2 p. 21 ed. Leid. (1614). 1. ἢ K.]
καὶ. 2. 3. ἀένναον κ. πον.

354

ὁ γὰρ Ποσειδῶν τὰς νεφέλας συνήγαγε
καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον
ὥσπερ τορύνην τὴν τρίαينαν ἐμβαλῶν.

Lucianus Charon. 7 ὡς δὲ Π. συνήγ. τ. ν. — ὥσπ. τορ. τινὰ
ἐμβ. τ. τρ. fortasse v. 2 καὶ τὴν θάλατταν συνετάραξεν.

355. 356

περὶ μεγάλων γὰρ πραγμάτων σκοπουμένοις
εὐνουστίατῃ σύμβουλος ἢ παρρησία.

.
παρρησίαν δὲ παντὸς ὄνοῦ χρυσοῦ.

Ioannes Damasc. Flor. 1, 21, 22. 3 (V CCCLXX). 1. γὰρ add.
Mein. σκοπουμένοις Mein.] σκοπουμένη.

357

τόλμα τι, κινδύνευε, πρᾶττ', ἀποτύγχανε,
ἐπίτυχε· πάντα μᾶλλον ἢ σαντὸν προοῦ.

Polybius 31, 21 γενομένων δὲ πάντων κατὰ τὸ συνταχθέν,
λαβὼν δὲ Δημήτριος ἐπανέγνω. τὸ δὲ πιττάκιον περιεῖχε τὰς γνώμας
ταύτας. . . κτλ. ἐπιτύγχανε, ἀπότυχε Naber. Mnem. nov. VIII 34.

358

τοῖς συμμέτροις μὲν αὖξεται ψυχὴ πόνοις,
τοῖσιν δ' ὑπερβάλλουσι καὶ βαπτίζεται.

Plutarch. Mor. 9b ψ. τοῖς μὲν σ. αὖξ. π., τοῖς δ' ὑπερβ. β. —
de verbo βαπτίζειν Heindorf. Plat. Euthyd. 277d.

359

τί τ' ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
κακὸν ὄξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις;

Plutarchus Mor. 469b καὶ τοι τό γε πρὸς τὸν πολυπράγμονα
λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς δεῦρ' ἔστι μετενεγκεῖν κτλ. et 515d ἡ πολυ-
πραγμοσύνη φιλομάθειά τίς ἐστὶν ἀλλοτριῶν κακῶν, οὔτε φθόνου
δοκοῦσα καθαρεύειν νόσος οὔτε κακοηθείας κτλ. Horat. Serm. 1, 3,
25 (Mein.) cum tua pervideas oculis mala lippus inunctis, cur in
amicorum vitiis tam cernis acutum? de verbo ὄξυδορκεῖν cf. Lobeck.
Phryn. 576. Menandro tribuebat Mein. Quaest. Men. 45.

360

πρὸς Θῆλυ νεύεις μᾶλλον ἢ 'πὶ τάρρενα;
B. ὅπου προσῆ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος.

Plutarchus Mor. 766. 7 οὐ γὰρ ὁ φιλήδονος ἐρωτηθεὶς εἰ
πρὸς — τάρρ. καὶ ἀποκρινάμενος ὅπου — ἀμφ. ἔδοξεν οἰκειῶς ἀπο-
κρίνασθαι. 1. νεύει. 2. ὅπου] ἔν' ἄν vel ὅπου πρόσεστι κάλλος K.

361

ἀύχμωντα δ' οὕτως ἄνδρα καὶ κεκοιμένον
κάλλιον ἢ τῶν νῦν παλαιστῶν ὅστισοῦν

Aristides II 233 Dindf. (Μιλτιάδην) ἄνδρα οὕτ. ἀύχμ. κ. κ. κ.
ἢ τῶν παλαισάντων καὶ γυμναστικῶν ὅστ. — νῦν add. scriberem ὄν-
τινοῦν, ita si scripsisset Aristides. potest esse Eupolidis ex Δήμοις.

362

σὺ δ' ἄθλιος. τὰ μὲν παραδραμών, τὰ δὲ βάδην
ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα πνευστιᾶς.

Lucianus De merc. cond. 26. — quis apud poetam adpellatur
non constat. imitatur Hom. Il. 23, 116.

363

Ἄιδην ὑπειλήφασιν ὑπὸ τῆ γῆ τόπον
βαθύν, πολύχωρον καὶ ζοφερόν κἀνήλιον.

Lucianus De luct. 2 τόπον τινὰ ὑπὸ τῆ γῆ βαθύν Ἄιδην ὑπειλ.,
μέγαν δὲ καὶ πολ. τοῦτον εἶναι καὶ ζ. καὶ ἀνήλ.

364

καὶ πυραμίδες στῆλαί τε κἀπιγράμματα
πῶς οὐ περιττὰ παιδιαῖς τ' εἰκότα;

Lucianus De luctu 22 καὶ π. καὶ στ. καὶ ἐπιγρ. πρὸς ὀλίγον
διαρκοῦντα πῶς οὐ π. καὶ π. προσεικ.;

365

ἐς τὸ φανερόν μὲν οὐχὶ τολμῶσιν λέγειν,
ὑποτονθορύζουσιν δὲ συγκεκυφότες.

Lucianus Bis accus. 4 πάντες ἀγανακτοῦσι . . . καὶ κτλ. indica-
vit Mein. Philol. XV 539. 1. τὸ add. K. cf. Alexid. 2, 4. Arist.
Thesm. 525. οὐχὶ τολμῶσιν Mein.] οὐ τολμῶσι. 2. ὑποτονθορύζουσιν
Mein.] ὑποτονθορύζουσι.

366

ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐστίας ἐξέρχεται
κάτω κεκυφῶς κούδέν' ἐξ ἐναντίου

προσβλέπων (fortasse προσορῶν). [Lucianus] Amor. 44. 2. καὶ
μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ κτλ. celebratur priscae educationis
modestia et severitas.

367. 368

μηδέποτ' ἐλάαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων,
χειμῶνος ὄρα βολβοφακῆν. B. βαβαί, βαβαί.

Athenaeus 4, 158b Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ γνώμας
τινὰς εἰσφέρων φησί κτλ. μηδέποτ' ἐλάαν Bergk.] μήποτελαίαν A. μή
μοί ποτ' ἐλαίαν Mein. Anal. Ath. 75. proxima apud Chrysippum
haec sunt:

βολβοφακῆ δ' ἴσον ἀμβροσίῃ ψύχους κρυόεντος.

ἴσον Mein.] οἶον. — et trimetros et heroicum versum Chrysippus
videtur ex comoedia excerpisse.

369

ἄ γ' εἴ τις εἰς τὸ φῶς ἄγοι, σάφ' ἴσθι, τῶν
δώδεκα θεῶν δέοντ' ἂν εἰς σωτηρίαν.

Libanius II 97, 16. 1. τὸ et σάφ' ἴσθι add. ἄγει Bav. Mor.

370

τὰν τῶν ἀγρῶν ἃ δίδωσιν ἐνιαυτὸς μόλις,
οὔτοι διαρρίπτουσιν ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Libanius III 203, 7. 2. οὔτοι add. deinde ἐν ἀκ. χρ. διάρρ.
(οἱ λαμπροὶ δοκοῦντες εἶναι).

371

πολλῶν ὀφείλω σοι χάριτας, γουῆς, τροφῆς·
ἀμείβομαί σε τῷ φυγεῖν τὴν οἰκίαν.

Libanius III 705, 16. 1. τροφῆς, παιδείας. — filius patrem
adloquitur.

372

ψαιστά, λιβανωτόν, πόπανα· ταῦτ' ὠνήσομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γάρ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.

Porphyrius De abstin. 2, 58 (p. 120, 8 Nauck.) λέγουσι γοῦν
καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἐπ' ὀλίγον σωφρονοῦντες . . . ἄλλος δέ φησι
κτλ. 1. πόπανα· ταῦτ' ὠνήσομαι Mein.] μόνα τ' αὐτῶν ἤσομαι.
2. φύλοις Mm. θεοῖς Mein.] θεοῖς τανῦν, quod retinet Nauck. nihil
in his est quod non etiam in antiqua comoedia dici potuerit.

373

οὐχ αἵματος καὶ τῶν ὄσα τούτοις κίρνεται,
ἀλλ' ἐξ ἀδάμαντος καὶ πέτρας εἶ καὶ Στυγός.

Philostratus Epist. 14 (p. 471: 2 Herch.) οὐκ ἦσθα συγκείμενος
ἐκ σαρκὸς (καὶ αἵματος add. Kayser.) καὶ τῶν — πέτρας καὶ Στ.
σαρκὸς Bentl.] ἀέρος. Plat. Protag. 320d ἐκ γῆς καὶ πυρὸς . . . καὶ
τῶν ὄσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται. ἐγκιρνᾶσιν est Arist. Eccl. 841,
κιρνάντες eiusdem fr. 683.

374

Ἀγαμέμνονος τὸ πρόσωπον ὄδ' ὑποκρίνεται,
Μίδαικος ὢν τις τᾶνδοθεν ἢ Θεαρίων.

Themistius 21, 251c ἑξαπατᾶ ὑμᾶς καὶ πρ. Ἀγ. ὑπ. Μ. τις ὢν
ἐνδ. κτλ. Plat. Gorg. 518b Θεαρίων δ' ἀρτοκόπος (Aristoph. fr. 1)

καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφὸς τὴν Σικελικὴν. Lucian. Apolog. 5 ἐπὶ τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν. . . ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα γίνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες.

375

ὦν ἐστὶ τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,
βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 25 extr. μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκοσμίαν τὴν περὶ τὰ συμπόσια κτλ. κραιπάλη Porson. Advers. 300] κῶμος, κραιπάλη. κραιπ., | κῶμος, β. — ἀργία, | πότος Markland. Explic. vet. auct. 258. cui, deleto tamen πότος, adsentiuntur Mein. et Cobet. N. 1. 343. fortasse haec quoque coniuncta fuerunt cum fr. 338. 9 ὄζοντας μύρου, | ὦν ἐστὶ τὸ ζῆν κτλ. cf. etiam 342.

376

ἵππον ταλάντων εἶχε πεντεκαίδεκα,
αὐτὸς δὲ χαλκῶν τιμιώτερος τριῶν.

Clemens Alex. Paed. 3, 6, 34 ὁ ἵππος αὐτοῦ πεντεκαίδεκα ταλάντων ἐστὶν ἄξιος . . . , αὐτὸς — ἐστὶ τιμιώτερος τριῶν. v. 2 ex comoedia repetendum esse monuit Nauck. Philol. III 359. αὐτὸς δὲ χαλκῶν ἐστὶ τιμιώτερος | τριῶν Cobet. N. 1. 343. mihi etiam priora comici et sicuti factum est scribenda esse videbantur.

377

ἐγὼ πάλαι περισκοπῶν τὰς ὀλκάδας
μετέωρος ἀεὶ πρὸς τὸ μέλλον γίνομαι.

Procopius Epist. 103. 1. ἐγὼ δὲ π. περισκοπῶ. 2. γίνομαι K.] γινόμενος. — loquitur mercator sollicitus.

378

ἀλλ' ὡς ἔοικε μόνον ὄρας τὸ χρυσίον,
ἄγει δὲ σ' αὐτὸ καὶ ποιεῖ μετάρσιον.

Procopius Epist. 125 οὐδὲν ὡς ἔοικεν ὅτι μὴ χρ. ὄρας κτλ. — vocem μετάρσιον consulto ex tragicorum sermone retinuit ut Arist. Av. 1383.

379

μέγ' εἰς πόθον γάρ ἐστιν ἀνθρώποις πατρίσ'
μάρτυς δ' Ὀδυσσεὺς τῆς Καλυψοῦς ὑπεριδῶν.

Procopius Epist. 128. μ. τοῖς ἀνθρ. εἰς π. ἐστὶν ἢ π. καὶ μάρτυς Ὀδ. — παριδῶν.

380

πέτρας γεωργεῖν ἐστὶ συμφωρότερον
ἢ πεδιά χαλεποὺς γείτονας κεκτημένοις.

Theophylactus Simoc. Epist. 5 extr. π. γὰρ ἡμῖν γ. συμφ. ἢ πεδιά καὶ γηλόφους οἰκεῖν χαλ. κεκτ. τοὺς γ. alii cod. χαλεπὰς κεκτημένους τὰς γ. (i. e. τὰς γεράνους). πέτρας γεωργεῖν Delphi dicuntur Lucian. Phalar. 2, 8.

381

τοῖσιν δὲ καρποῖς ἢ πάχνη λυμαίνεται,
καὶ τοὺς ἰδρωτάς τοῖς ἀνέμοις χαρίζομαι.

Theophylactus Simoc. Epist. 41 ἢ δὲ π. λ. τοὺς καρποὺς ὡς ἀπαραίτητος τύραννος, καὶ τ. ἰδρ. δ τάλας κτλ. — queritur agricola.

382

ἄνδρες δικασταί' φθεγγομένους διηνεκῶς
ἢ τῶν γεωργῶν τάξις οὐ προσίεται.

Theophylactus Simoc. Epist. 50 τοὺς γὰρ συκοφάντας ἄνδρας καὶ τὸ κτλ. 1. διηνεκῶς] πυκνότερον. 2. τάξις] πολιτεία.

383

οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,
ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταρρίπτει θεός.

Theophilus Autol. 2, 115c. comici esse, non Simonidis (cui tribuit Theophilus), cum Bergkio (P. l. gr.³ 1140) arbitratur Diels Mus. Rh. XXX 180. 2. caesura in versu comico vix toleranda. scrib. aut μεταρρίπτει aut μεταβάλλει.

384

οὐ μέθυσός ἐσθ'; ὁ γὰρ τριῶν πίνων πλέον
καὶ μὴ μεθυσθεῖς ὑπερέβη πολλῶ μέτρον.

Maximus Conf. apud Wachsmuth. Stud. z. d. gr. Floril. p. 143. 1. οὐ et γὰρ add. Usener. ἐσθ' idem] ἐστὶν. πλέον idem] πλέων. 2. καὶ — μεθυσθεῖς Usener] κὰν μεθύση. πολλῶ Usener] τὸ. κὰν μὴ μεθυσθῆ φύσεως ὑπερέβη μέτρον (debebat φύσεως) Fr. Schoell.

385

ἐγὼ δ' ἐν ἀνθρώποισι μέχρι τούτου δοκῶ
πράττειν καλῶς, μέχρι ἂν φθονεῖσθαί μοι δοκῶ.

Stobaeus Floril. 38, 5 sine lemmate. indicavit et emend. Cobet. Mnem. VIII 121. 1. μέχρι τοῦ (του Vind.). 2. εὖ πράττειν μέχρις ἂν. (δοκῆ Vind.) πράττειν καλῶς etiam Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 v.

386

κεῖται δ' ὁ τλήμων τὸ στόμα παρεστραμμένος,
ὃ τὸν δίμορφον Σωκράτην ἀπόλετο.

Zenobius Milleri 2, 48 (Mélanges 363). 2. perperam δύμορφον Miller. — facile est scribere ἀπόλεσεν, sed nihil facit ad fragmentum obscurissimum intellegendum. ictus inusitatus v. 1 (στομά) transponendo emendari potest κεῖται παρεστραμμένος ὁ τλ. τὸ στόμα. ceterum cf. Meinek. Herm. III 456. propter formam Σωκράτην Dindorf. Annal. Fleckeis. XCVII 401 novae comoediae fragmentum tribuit. cf. etiam Nauck. Bullet. Petropol. XIII 374 (Σωκράτη διώλεσεν).

387

Λυδοὶ πονηροί, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι,
τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.

Diogenian. 6, 24. Apostol. 10, 100. proverbium ex comoedia ductum videtur.

388

τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πάσχειν, ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῆς.

Photius λάγνης· οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται κτλ. recte Photium de accusativo λάγνητα somniantem (tamquam etiam ἀδόλεσχητα dici possit) reprehendit Cobet. Mnem. VIII 28. Mnem. nov. III 383. 2. παρασχεῖν cod.

389

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ δὲ τοῦτο μόνος ἐπίσταται θεός.

Schol. Plat. Alcibiad. I 390 Bekk. ῥάδιον . . τὸ λόγῳ διεξιέναι, παγχάλεπον δὲ τὸ ἔργῳ ἐπιχειρεῖν. καὶ γὰρ λέγεται κτλ. 2. τοῦτο μόνος Mein. Cur. crit. 34] μόνος τοῦτ'. alii μόνος δὲ τοῦτ'.

390

τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον;
B. δέδοικ', ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί.

Schol. Aristoph. Plut. 204 καὶ τις τῶν κωμικῶν φησι κτλ. Diogen. L. 6, 56 (Διογένης) ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστίν, ἔφη ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας. Eustath. 812, 56 τὸ δηθῆναι ὠχρόν εἶναι τὸν χρυσόν διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν τοὺς ἐπιβουλεύοντας. indicavit H. Iacobi. Boissonad. Anecd. III 469 διὰ τί τὸ χρυσίον ὠχρόν ἐστίν; ὅτι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει (Nauck.).

391. 392

μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον
πταίνει ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Suidas μὴ πολλάκις κτλ. (πταίνει). Suidas πταίνει· προσκρούειν. καὶ παροιμία· μὴ π. πρὸς τὸν αὐτὸν λ. πτ. — ὁμολ. v. 1. Polyb. 31, 6 ὁ δὲ (Πολύβιος) παρεκάλει μὴ δις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίνει... πολλὰς γὰρ ὑποδεικνύειν ἀφορμὰς τοὺς ἐνεστιῶτας καιρούς. Zenob. 3, 29 δις πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον· ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων, ubi εἰσκρούειν Erasmus metri causa. αἰσχρὰ προσκρούειν Mein. Philol. XXV 537, alterum hoc fragmentum comicum esse censens. cf. Diogenian. 4, 19. Greg. Cypri. 2, 15. Apostol. 6, 29. monost. 121 δις ἑξαμαρτεῖν ταῦτόν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. 1. μὴ πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις πταίνει λίθον Kuster. μὴ πολλάκις γὰρ πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ Mein., ubi οὐ pro μὴ dicendum erat. ac sic G. A. Hirschig. Ann. crit. 35. fortasse μὴ πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις λέγω (suadeo) λίθον πταίνει — ὁμολογουμένως.

393

ψελλόν ἐστὶ καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρῶ τροφαλίδα,
τὸ δ' ἄστν σῦκα.

Eustathius 1535, 22 ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελών (ex ἄρκτος) γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω κτλ. . . ἄρκει δὲ ἐπισημῆνασθαι ὡς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα κυρίως, εἰ μὴ τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον ψελλίσεσθαι λέγει. Aristophani haec adsignaverunt Dindorfius (536 p. 215) et Bergkius (II 1195), nulla necessitate.

394

περιφέρειν ματτύνην καὶ ποδάριον,
καὶ γαστρίον τακερόν τι καὶ μήτρας ἴσως.

Athenaeus 14, 664c ἄλλος δὲ τίς φησιν κτλ. 1. καὶ add. Mein. ματτύης commemoratio non est causa cur novae comoediae haec tribuantur. cf. Arist. Nub. 451.

395

. . . ἔοικεν, ἣν ἀνάπτουσιν βροτοὶ
παρ' ἡλίου κλέπτοντες ἐντέχνως τὸ φῶς.

Clemens Alex. Strom. 5, 5, 29 ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία τῇ ἐκ τῆς θρυαλλίδος ἔοικεν λαμπηδόνι, ἣν ἀνάπτουσιν ἄνθρωποι παρὰ κτλ. versum 2 ex comico petitum esse indicavit Cobet N. 1. 343. etiam priora indidem translata esse arbitror.

396

. . . ἐκείνων οὖν ἀπόσχου τῶν λόγων·
λήροισι γὰρ εἰσι παντελῶς καὶ φλήναφοι.
Aristaenet. Epist. 2, 17 med. 2. καὶ φλ. π.

397

εὐθύς δὲ Φοῖνιξ γίνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

Schol. Pind. Pyth. 2, 125 οἱ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι . . . καὶ ὁ κωμικός κτλ. 1. δὲ add. Hemsterh. Arist. Plut. 447. Aristophani tribuit Dindorfius (709).

398

τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου
ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστι τετρουπημένη.

Lucianus Herc. 5 μηδὲ τοῦτο θαυμάσης εἰδὼς τὴν ὄτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν εἰ ταύτη τετρούπηται· μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν λαμβείων παρ' ὑμῶν μαθῶν κτλ. 1. λάλοισιν Casaub. Theophr. Char. p. 103 Lips.] λάλοις. 2. τετρουπημένη] διατετρουπημένη Mein.

399

οὐ σοὶ γὰρ εἰσιν οἱ λόγοι·
πολλοῖσιν ἔργοις τοῦτο σοῖς τεκμαίρομαι.
Aristides II 595 Dindf. 1. οὐ γὰρ σοὶ γε. 2. πολλοῖς.

400

τίς γὰρ ἂν
ἀντὶ ξαφανίδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν
ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

Hesychius βαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς βαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἔδρας κτλ. 1. ἂν add. Pors. Adv. 301. 2. ἀντὶ Pors.] ἀντὶ τῆς. ὄξυθύμι' εἰσορῶν Pors.] ὄρῶν ὄξυθυμίαν. 'si pro raphano moechis crux statuatur, nemo ad nos accedet.' Is. Voss. Catull. p. 43. cf. Eupol. 120. Harpocr. (et Phot.) ὄξυθύμια... ἔνιοι μὲν... ὄξυθύμια λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονται... Δίδυμος δὲ... φησὶν ὄξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. Pollux 2, 231 ὄξυθύμια τὰ καθάρματα. Bekker. Anecd. 288, 7 ὄξυθύμια· τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρσια τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα (287, 24 τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἐκαταῖα). — loquitur mulier.

401

ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον

ὑπαλείφεται τὸ χεῖρόε θ' ὑποκονίεται.

Plutarchus Pomp. 53 ἐπεὶ ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικὸν ὡς κτλ. — duo aemuli significantur qui, ut Pompeius et Caesar Crasso mortuo, tertio aemulo sublato statim ad certamen descendunt. Aristophane et Cratino dignum fragmentum iudicat Cobet. V. 1.² 130.

402

δέξαι, τέκνον ἔγχεαι·
εἰ τί με φιλεῖς, μικρὸν ἔτι τοῦτο πρόσφαγε.

Diogenes Epist. 29 extr. 2. ἔτι μόνον τουτὶ. fortasse προσφέρου. ita avi nutricesque infantes adhortari solent.

403

τὸ μὲν λέγειν βροτοῖς
ἢ φύσις ἔδωκε, τὸ δὲ καλῶς λέγειν τέχνη.

Hercul. vol. conl. alt. VIII fol. 11 ὥστε καὶ τὸ λ. ἢ φ(ύσις) ἔδω(κ)εν, τὸ δὲ καλῶς (λ)έ(γ)ειν ἢ τέχνη. comici esse statuit Gomperz. Wien. Stud. 1880 p. 5, qui τὸν μὲν βίον | ἢ φ. ἔδ. τὸ δὲ κ. ζῆν ἢ τέχνη poetae tribuit, quem Menandrum esse suspicatur.

404

ἰσχυρόν ἐστι πλούσιος ἀγνοούμενον
ἔχων κληρονόμον.

Plutarchus Mor. 497d. 2. fortasse κεκτημένος κλ.

405

ἀνθρώπων γέ τοι
ὄφλειν γέλωτα κρεῖττον ἢ μέμψιν θεῶν.

Aristides I 2 Dindf. ὡς δ' εἰπεῖν κρεῖττον, εἰ δεῖ, γέλ. ὄφλ.
ἢ κτλ. opposito ἀνθρώπων carere vix possumus.

406

πάντα ταῦτα γὰρ
τύχη δίδωσι καὶ παραιρεῖται πάλιν.

Aristides I 778 Dindf. πάνθ' ὅσα τούτου τοῦ γένους ἔχεται,
τύχης ἂν τις φήσειεν εἶναι, τῆς καὶ διδούσης ἕκαστα τούτων καὶ
παραιρουμένης, ἤνικ' ἂν καὶ τοῦτο βουληθῆ. unde eiectis addita-
mentis facile quae supra posuimus elicias.

407

ἐπὶ γῆν καταβαλὼν ὥσπερ εἰ τοὺς θυλάκους
τοὺς σφόδρα γέμοντας

Dio Chrysost. 8, 286 R. τὸν δὲ Βούσιριν (Ἡρακλῆς) διέρ-
ρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν κτλ. (ὥσπερ). indicavit Meinekius I 351. *Busirin*
scripserunt Cratinus, Antiphanes, Ephippus, Mnesimachus.

408

πρὸς τὸν ἥλιον
διψῶντες ἄδουσ' οὐδὲν ὠφελούμενοι.

Dio Chrysost. 47, 229 R. ὅμοιος . . τοῖς τέττιξιν· καὶ γὰρ
ἐκεῖνοι — ἄδουσιν ὑπ' ἀνοίας οὐδ. ὠφ.

409

πῶς οὐκ ἀνοίας ἐσχάτης τὸ κακὸν κακῶ
ζητεῖν ἰᾶσθαι;

Libanius III 213, 15. ἐσχ. ἀν. κακῶ τὸ κακὸν ἐπιχειρεῖν ἰάσασθαι.

410

ἐν Σπάρτῃ μόνῃ
τυφλὸς ἐσθ' ὁ πλοῦτος ὥσπερ ἄψυχος γραφή.

Porphyr. De abstin. 4, 4 (162, 4 Nauck.) τοῦτο δὴ τὸ θρυ-
λούμενον ἐν μόνῃ τῇ Σπάρτῃ βλέπεσθαι τυφλὸν ὄντα τὸν πλ. καὶ
κείμενον ὥσπερ γραφὴν ἄψυχον.

411

ὥστε μοι δοκῶ

πλεῖν ἢ παλαστῇ γεγονέναι σοφώτερος.

Synes. Epist. 136, 272a. 2. παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ. duo extrema vocabula eiecit Cobet. Mnem. nov. X 66. cf. Cratin. 133. Philem. 26. παλαστή (ἄνευ τοῦ ἰ) Phryn. Epit. 295, ubi iam Lo-beckius haec ex comoedia excerpta videri adnotaverat.

412

ἢ δ' ἀρετὴ μόνη

καὶ διὰ καλοῦ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 121. fortasse διὰ παλαιοῦ σ. διαφαίνεται.

413

παρὰ τοῖς βαρβάροις

φασὶν δεδέσθαι τοὺς κακούργους χρυσίῳ.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 122 (αἱ γυναῖκες) οὐκ ἴσασι τὸ πλημ-μέλημα οἷον ἐστι δεσμὰ ἑαυταῖς περιθεῖσαι πλούσια μυρία· καθάπερ καὶ κτλ. indicavit Nauck. Philol. III 244 conl. Dion. Chrys. 79, 433 R. (παρὰ τοῖς Αἰθίοψι) τὸ χρυσίον ἀτιμότερον ἢ παρ' ἡμῖν ὁ μόλυβδος, καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πέδαις. Herodot. 3, 23 δεσμοτήριον ἀνδρῶν, ἔνθα τοὺς πάντας ἐν πέδησι χρυσέησι δεδέσθαι. ἔστι δὲ ἐν τοῖσι Αἰθίοψι πάντων ὁ χαλκὸς σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. ac Plut. Mor. 753 init. χρυσαῖς ὥσπερ ἐν Αἰθιοπία πέδαις δεδέσθαι. Heliodor. Aethiop. 9, 1 extr. χρυσᾶ (δεσμὰ) ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νομίζεται. Suidas Καιάδας... παρὰ δὲ Αἰθίοψιν οἱ κακούργοι χρυσαῖς ἀλύσειν ἐδέδεντο.

414

οὐ γὰρ μοι σχολή

τανῦν· ξενικῶ τῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.

Bekker. Anecd. 43, 21 ἰδιάζειν κτλ. τανῦν et τῷ add. — ἰδιάζειν hic est soli alicui rei vacare.

415

αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμοις θρηνηρδίαν
κρούων ἰαστί.

Schol. Aesch. Pers. 933 ἀύλοὶ Μαρριανδύνοι ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς θρηνηδίας, ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον κτλ. θρηνηδίαν add. Mein. ed. min. xxiii n. 499, comico haec tribuens.

416

ὄρνιθίων

ὄπτῶν φακῆς τε καὶ πισῶν αὐταῖς χύτραις

Athenaeus 9, 406 b. ὄρνιθίων τε (περιενεχθειῶν). trimetrum Dindorfius agnoverat.

417. 418. 419

ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

[Longinus] De subl. 38, 4 καὶ τὰ κωμικά, καίτοι γ' εἰς ἀπίσταν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον κτλ. ἔσχ' Portus] ἔσχα P. ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς Valcken. Theocrit. Adon. p. 256] ἔχον γὰρ στολῆς. ἔσχε γὰρ ἐλάττω γῆν σκυτάλης A. Faber. ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω 'πιστολῆς Λακωνικῆς Toll. Strabo 1, 36 εἰσὶ τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς, δειλότερον δὲ λαγῶ Φρυγός, ἐλάττω δ' ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς. quae omnia ex comicis poetis derivata suspicatur Mein. — cum 419 Apollodor. com. 6 contulit H. Iacobi V cccxlii. cf. Leutsch. Apost. 9, 97 a. Horat. C. 3, 9, 22 *levior corlicer*.

420

ἀλλ' ὥσπερ εἶ

ἦρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.

Zenobius 1, 64 (ὥσπερ)· ἐπὶ τούτων εἴρηται, οἱ τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι τοὺς φίλους εὐεργετοῦσιν, παρόσον οἱ ἦρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο. indicavit Meinek. Philol. XV 539.

421

ἐγὼ μὲν ἠρίστησα, νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
μάλ' ἠδέως.

Hierocl. et Philagr. Philogel. 226 λιμόξηρος κωμωδίας ὑποκριτῆς τὸν ἀγωνοθέτην πρὸ τοῦ εἰσελθεῖν ἄριστον ἦται. τοῦ δὲ ἐπιζητοῦντος διὰ τί προαριστῆσαι θέλει, 'ἵνα' ἔφη 'μὴ ἐπιπροκοῦντες λέγωμεν ἠρίστησα κτλ.' — ἐπιπροκῶν λέγω· ἐγὼ μὲν ἦρ. Cobet. N. 1. 8.

422

τῇ κλίμακι

διαστρέφονται κατὰ μέλη στρεβλούμενοι.

Etymolog. m. 200, 56 κλίμαξ δέ ἐστὶν εἶδος ὄργάνου βασιαν-
στικόν (-οῦ)· οἶον τῇ κλίμακι διαστρέφονται· οἶον τὰ μέλη στρεβλού-
μενοι. κατὰ pro οἶον τὰ Mein.

423

ἀγάλματα

χρυσοῦ 'στ' ἀπέφθου, τοῖς Παταίοις ἐμφερῆ.

Suidas ἀπέφθου χρυσίου· τουτέστι τοῦ πολλάκις ἐψηθέντος, ὥστε
γενέσθαι ὄβρυζον. χρυσὸν ἔστ' ἀπεφθα τοῖς Παταίοις ἐμφερῆ (ita
Bernhardy pro χρυσὸν ἀπεφθα τε τοῖς κτλ.). χρυσίαις ἀπαιφθα A. χρυ-
σίαις ἀπεφθα C. (uterque om. τε). Bekk. Anecd. 423, 23 ἀπεφθον
χρυσίον (excidit interpretatio). lucem adferre videtur Herodot. 3, 37
ἔστι γὰρ τοῦ Ἡραίου τῶγαλμα (τὸ ἐν Μέμφι) τοῖσι Φοινικηλοῖσι
Παταίοις ἐμφερέστατον, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῆσι πρώρῃσι
τῶν τριηρέων περιάγουσι. ὅς δὲ τούτους μὴ ὄπωπε, ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω.
πυγμαλου ἀνδρὸς μίμησις ἐστι. sunt igitur Pataeci dei navium
tutelares. Hesych. Πάταικοι· θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἰσῆσι κατὰ τὰς πρώ-
νας (πρώρας) τῶν νεῶν. nullius pretii sunt quae adnotavit Bern-
hardy. Herodoti verbis cum Suidae glossa compositis non dubitavi
scribere ut supra feci. Herodian. I 151, 8 προπαροξύνεται Πάταικος,
Φάλαικος κτλ. cf. II 424, 18.

424

. . . . ποταμὸν δὲ φεύγων ἀγνοεῖς
εἰς τὴν θάλατταν ἐμπεσών.

Aristides II 472 Dindf. π. φ. — ἐμπύτων, ἀνὴρ ὁ σκώπτων
ἔρεϊ. 'agnosco tragici sententiam'. Reiskius. est comici. videtur
proverbium fuisse.

425

οὐτ' ἀλφίτοις χαίρομεν·

πλήρης γὰρ ἄρτων ἡ πόλις.

Athenaeus 3, 113a ταῦτα σιτία Κρονικά ἐστίν, ὧ ἑταῖροι,
ἡμεῖς γὰρ οὐτ' ἀλφίτοις κτλ. 1. ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' Dobr. Adv. II
300. Athenaeus ut saepe suae orationi poetae verba accommo-
daverat, qui fortasse non scripsit ἡ πόλις, sed ἡ σιπύη. cf. Arist.
Plut. 806.

426

ἀπεσκοτώθης, φίλτατε,
οἴνου σπάσας τοσοῦτον.

Athenaeus 10, 446 b. 'videntur haec comici poetae esse'. Mein. οἴνου σπάσας Mein.] σπάσας οἴνου.

427

ἀμφοτέρου εὐρεῖν εὐτυχοῦντ' οὐ ῥάδιον
ἄνθρωπον.

Theophrastus Char. 20 καὶ ἀμφοτέρα δὴ οὐκ ἔχοντα οὐ ῥάδιον ἄνθρωπον [συλ] λαβεῖν. ita ut scripsimus M. Haupt. Op. III 499, tritam aliquam sententiam illis verbis contineri censens. 'λαβεῖν vitiosum esse videtur. quae duo illa sint sine quibus simul felix homo non facile reperiri dicitur non decerno. possunt plura cogitari tantum apta quantum quae describitur ἀηδία permittit'. comici esse puto.

428

ἀκρόπολις
πόρρωθεν ἀστράπτουσ' ἀπὸ πάσης εἰσόδου

Aristides I 771 Dindf. ἃ δ' εὐθύς εἰς ὀφθαλμούς ἔρχεται, ἀκρ. μὲν αὕτη τοσαύτη τὸ μέγεθος κτλ. Pergamenam arcem dicit Aristides, Atheniensem sine dubio comicus, a quo haec mutuatus est. cf. 340.

429

καλὸν μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως
ἕκαστον.

Lucianus Iudic. voc. 4 καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν κτλ.

430

γαστέρας
αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας

Athenaeus 9, 376 d καὶ τῶν φῶν τὰ χρυσᾶ, ἔτι δὲ ὀρνίθων κτλ. comici versum esse Dindorfius adnotaverat. 1. γαστέρας C] γαστέρες A. 2. καὶ πλέας om. C. πλέας Schweigh.] πλέες A.

431

οὕτως ἔρας ἰσχυρὸς ἐντέτηκέ μοι
τῆς πατρίδος.

Libanius III 260, 5. ἰσχυρὸς ἔρας.

432

ἔστι γὰρ

τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δειπνου χάριν.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς κτλ. πολλοῖσι Klotz.] πολλοῖς.

433

εἴμι γὰρ

ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου.

Gregorius Cypr. Leid. 2, 17 ἐπὶ μεγάλων καὶ ἀναντιρρήτων καὶ μεγάλην ἰσχὺν ἐχόντων. ἰστόρηται γὰρ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐκκλησιαζουσῶν καὶ ψήφους καταβαλλομένων μηδὲν τέως ἰσχύειν αὐτάς, εἰ μὴ καὶ ἡ τοῦ Κολοφῶνος καταβληθεῖσα τὸ κῦρος τοῖς ἐψηφισμένοις ἐδίδου. perperam Leutschius 'scribe τὰρ', scilicet ut fiat tetr. troch. eadem Append. prov. 2, 15, nisi quod praebet εἴμι γὰρ ἤδη ἐπ' αὐτὸν κτλ. Gregor. Nazianz. Orat. I 5 c εἴμι γὰρ — τοῦ λόγου. cur comoediae abiudicet Nauckius Bullet. Petrop. XII 516 non video: nam usi sunt eo proverbio multi. Plat. Leg. 2 extr. οὗτος. . . κολοφῶν ἐπὶ τῷ. . . λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω. Euthydem. 301 e κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ, ubi cf. Heindorf. Aristid. 2, 98 Dindf. εἴμι δ' ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κ. τῶν Πλάτωνος ῥημάτων. Liban. II 541, 8 ἤκω δ' ἐπ' αὐτὸν [ἤδη] τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν, quod fortasse alterum est fragmentum. aliter usitatissimum proverbium interpretatur Strabo 14, 643 et rursus aliter Gregor. Cypr. 2, 86. Schol. Aristid. 627, 10. cum Gregor. 2, 17 consentit Schol. Plat. Theaetet. 451 Bekk.

434

ἄνδρὶ γὰρ

πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.

Macarius 2, 14. Mant. prov. 1, 16. Suidas ἀνδρὶ πεινῶντι. — γὰρ add. Burneijs, tetrametrum troch. esse censens.

435

ὀξύτερον . . .

οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων.

Append. prov. 4, 31 ἐπὶ τῶν λανθάνειν μὴ δυναμένων. cf. Plat. com. 204. potest esse tetr. troch.

436

. . . . αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν τὴν κόνιν ἀμώμενοι φάνησαν.

Schol. Hermog. Walz. Rhet. III 204 *πολλάκις τινές ἔξω τοῦ προκειμένου λέγειν ἕνια φιλοτιμηθέντες αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν, φασίν, κτλ. Append. prov. 3, 34 καθ' ἑαυτοῦ τὴν κόνιν ἀμᾶται, nulla adiecta interpretatione.*

437

ὁ μὲν τις ἀμπέλους
τρογῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας . . .

Eustathius 838, 55 (ex Pausania) *ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν, οἶον κτλ.*

438

εἶτα δὴ
εἰς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

Eustathius 1788, 21 ἢ παρὰ τῶ κωμικῶ ὄνωνις, ἧς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τό κτλ. . . ὄνομα δὲ βοτάνης ἢ ὄνωνις, δι' ἧς ἐπ' ἀλογία ἴσως ὁ κωμικός τινα σκόπτει καὶ ῥαθυμία, ὡς τοῦ ὄνου καὶ νωθροῦ ὄντος. — εἰς τὴν πόλιν Dindf. εἰς πόλιν ἀπάξεις Mein. inter Aristophanea recepit Dindorfius p. 215 (n. 537).

Theophr. H. pl. 6, 5, 4 φύεται (ἢ ὄνωνις) ἐν τῇ γλίσχρῃ καὶ γανώδει καὶ μάλιστα ἐν τῇ σπορίμῳ καὶ γεωργουμένῃ, δι' ὃ καὶ πολέμιον τοῖς γεωργοῖς. καὶ ἔστι δυσώλεθρος. ὅταν γὰρ λάβῃ χώρας βάρδος, ὠθεῖται κάτω εὐθύς καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποφύσει ἀφεμένη εἰς τὰ πλάγια εἰς τὸ ἕτερον ὠθεῖται κάτω. cf. H. pl. 6, 1, 3. 6, 5, 3. Plut. Mor. 44e ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν | φύονται. ἄνθεα λευκοῦν. Plin. N. h. 21, 98 *ononis . . . aratro inimica vixatque praecipue delectantur ea asini. est ononis arvensis*, Fraas Synops. pl. 50. 1. Herodian. I 96, 19 Ἄδωνις καὶ ὄνωνις, εἶδος ἀκάνθης, βαρύνονται. II 761, 6 *νεᾶνις νεάνιδος . . . ὀνώνις ὀνώνιδος ὄνομα δὲ τοῦτο ἀκάνθης. ὄνωνις fortasse rectius*. Lentz. *und diese wilddiestel willst du in die stadt bringen?*

439

Μυκονίων δίκην
ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Suidas *ἐπεισπέπαικεν* εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Ἀριστοφάνης Πλούτω (805). καὶ αὐθις κτλ. et *Μυκωνίος γείτων . . . καὶ ἕτερα παροίμια* Μυκωνίων δίκην κτλ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκλήτως εἰσιόντων εἰς τὰ συμπόσια. Athenaeus 1, 7f *περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητῆς (Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις Hecker Philol. V 483) ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην*. Iulian. Misopog. 349d ἢ λεγομένη Μυκόνιος ἀγροικία τε καὶ ἀμαθία καὶ ἀβελτερία. cf. Cratin. 328. Apollod. Caryst. 12. Machon. 2. — pluralis

numerus (τὰ σ.) non satis concinit cum tempore perfecto: fortasse τὸ συμπόσιον. cf. 515 et Archiloch. 103 cum eis quae adnotavit Bergk. Aristophani tribuit Sternbach. Stud. Vindob. VIII 247. 8, nulla necessitate.

440

καλοῦ

γῆρας θεμέλιον σωμάτων εὐεξία.

Plutarchus Mor. 8c κ. γὰρ — ἡ ἐν παισὶν τῶν σ. εὐεξία.

441

ὦ τάλας ἐγώ,

τὸ μηδὲ τούτων ἓνα γενέσθαι.

Athenaeus 12, 536e (Φύλαρχος) Πτολεμαῖόν φησι τὸν δεύτερον . . . κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας . . . ὡς κατείδε . . . τοὺς Αἰγυπτίους . . . τὰ τυχόντα προσφερομένους ἐπὶ τε τῆς ἄμμου χύδην ἐρριμμένους (εἰπεῖν) κτλ. comici videntur esse. Hauptium haec alicubi tractare memini, sed locum reperire non potui.

442

σὲ γὰρ δεῖ τήμερον

χρηστὸν φανῆναι μᾶλλον ἢ (δεινὸν λέγειν).

Libanius I 455, 12 δεῖ γὰρ σε — ἢ ῥητορικόν. cf. Arist. Ach. 440. 1.

443

χαλκεὺς οἶά τις

γέμων καπνοῦ τε καὶ μαρίλης

Suidas μαρίλη· ἀμαυρὸν πῦρ. ὁ χροῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων κτλ. τε add. Mein. οἶα pendet a verbo omisso. tetrametrorum troch. reliquias agnoscere sibi videbatur Bernhardy . . . χαλκεὺς οἶά τις γ. καπνοῦ | καὶ μαρίλης. Themist. 298, 10 ἀνθρακίως τινὸς ἢ σιδηρέως, καπνοῦ γέμοντος καὶ μαρίλης (Bernh.).

444

πλέον δυοῖν σοι χοινίκων ὁ δεσπότης

παρέχει.

Choerobosc. 312, 6 χοῖνιξ χοῖνικος πανταχοῦ συστέλλει τὸ ι, οἶον . . . καὶ πάλιν κτλ. σοι] σε Ven. — comico tribuit Gaisford. III 217.

445

πουλύποδος δίκην

αὐτὸς σεαυτὸν καταφαγών

Hesychius. excidit interpretatio. πουλ. — σεαυτὸν K.] πολ. —
 έαυτὸν. cf. Pherecr. 13. Alcaei com. 36.

446

δεῖται προφάσεως ἢ πονηρία μόνον.

Aristoteles Rhet. 1, 12 (1373a-3) ὥσπερ γὰρ ἢ παροιμία πρ.
 δ. μ. ἢ π. cf. Diogenian. 7, 87. Greg. Cyr. 3, 47.

447

ἔχει τελευτήν, ἥσπερ εἶνεκ' ἐγένετο.

Aristoteles Phys. ause. 2, 2. διὸ καὶ ὁ ποιητῆς γελοῖως προ-
 ἤχθη εἰπεῖν κτλ. εἶνεκ' K.] οὐνεκ'. εὐρυπίδης ὁ ποιητῆς cod. F. 'comoe-
 diae probabiliter adscripsit Mein.' Nauck. Tr. gr. fr. x.

448

ἂν πολλὰ βάλλης, ἄλλοτ' ἄλλοῖον βαλεῖς.

Aristoteles De divin. in somn. 2 (463b 21) ὥσπερ λέγεται κτλ
 Plut. Mor. 437 extr. οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάνης
 cf. Apostol. 2, 87 (βάλης).

449

ὡς τοῖς ἐς ἄδου βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος.

Aristoteles Demetr. De elocut. 225 εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται
 γὰς φυγὰς οὗτος, ὥστε μὴ κατάγειν, δῆλον ὡς τοῖς γε εἰς ἄδου κατελ-
 θεῖν β. κτλ. ex comoedia videntur fluxisse. de ellipsi cf. Arist. Ran.
 1279. — Aristophanes ter εἰς ἄδου, sed cf. Meisterhans Gramm. inscr.
 p. 100 n. 785.

450

τὰ δ' εἰς τὸ πρόσθεν ἀδυνατεῖ μύλης ὕπο.

Erotian. 12, 15 Klein. Διονύσιος Νικάνορα τὸν κατὰ Σέλευκον
 ἱστορῶν φησι κτλ. τὸ πρόσθεν Daremb.] τ' οὐμπροσθεν V. — μύλη
 dicitur ἢ ἐπιγονατὶς Erot. 12, 9. progredi non bene potest propter
 genu laesum.

451

ἀνὴρ ἄριστος τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

Plutarchus Compar. Nic. et Crassi 3 καὶ τοῖς σπουδάζουσι περὶ

αὐτὸν ἐδόκει, κατὰ τὸν κωμικόν, ἀνὴρ ἄριστος εἶναι κτλ. Crassum dicit Plutarchus, Niciam fortasse comicus.

452

ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν, ἡττᾶσθαι καλόν.

Plutarchus Mor. 10a οὐ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττ. ἐπίστασθαι καλόν, ἐν οἷς τὸ ν. βλ.

453

οἴνω τὸν οἶνον, κραιπάλη δὲ κραιπάλην

Plutarchus Mor. 127f τὴν παροιμίαν. . . ὡς οἴνω δὴ τὸν οἶνον, κραιπάλη δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελαύντας. fortasse φησὶν ἢ παροιμία | οἴνω — κραιπάλην | δεῖν ἐξελαύνειν. cf. Antiphan. 300 et adesp. 494.

454

ἄμας ἀπήτουν· οἱ δ' ἀπηροῦντο σκάφας.

Plutarchus Mor. 512f τὸν βουλόμενον ἐμμελῶς ἀποκρίνασθαι δεῖ. . . τὴν προαίρεσιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν τοῦ πυνθανομένου, μὴ γένηται τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ. cf. Zenob. 1, 83, cum eis quae adnotavit editor. Diogenian. 1, 72. Greg. Cypr. 1, 45.

455

τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ.

Plutarchus Mor. 523e φιλαργυρίαν οὐ σβέννυσιν ἀργύριον. . . ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τὸν πλοῦτον, ὡς πρὸς ἰατρὸν ἀλαζόνα κτλ. Horat. Carm. 2, 2, 13 *crescit indulgens sibi dirus hydroys*.

456

πενία δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀπληστία.

Plutarchus Mor. 524d πενία γὰρ οὐκ κτλ.

457

στρωμνὰς ἀλουργούς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς

Plutarchus Mor. 527b ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας. . . οὕτως ἀποπέμψειας ἂν καὶ στρωμνὰς ἀλουργούς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς. ser. ἀλουργεῖς.

458

χρηστῆς δὲ φύσεως οἶον ἐξανθήματα

Plutarchus Mor. 528d πάθη ψυχῆς ἔστιν οὐ χρηστά, χρηστῆς κτλ.

459

πρὸς καππάριον ζῆς δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν.

Plutarchus Mor. 668b ὁ δὲ τὸ στιγίδιον τοῦτο ποιήσας κτλ. τί ποτε βούλεται; Plin. N. h. 13, 127 *capparis firmioris ligni frutex, seminisque et cibis vulgati.* cf. Antiphan. 62. Timocl. 23, 2. Philem. 98, 5. Philippid. 9, 6. scribendum videtur κάππαριν.

460

Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὄψωνεῖ κρέας.

Plutarchus Mor. 709a ἄλλως ἡμῖν προσπαίξουσιν οἱ λέγοντες κτλ. Append. prov. 1, 95 (οὐ φαγῆ pro ὄψωνεῖ) ἐπὶ τῶν πολλὰ δαπανώντων, μηδενὸς δὲ ἀπολαούντων. παρόσον τοὺς ἐν Δελφοῖς θύοντας συνέβαινε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐστιωμένων αὐτοὺς μηδενὸς γεύεσθαι.

461

τουτὶ μὲν ἤδη πρὶν Θεόγνιν γεγρονέναι.

Plutarchus Mor. 777c τὸ δὲ λέγειν ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν . . . ἔωλόν ἐστι καὶ ὑποπιπέτω τῷ κτλ. *ibid.* 395c ἢ τοῦτο μὲν ἤδεις πρὶν Θ. γ. κατὰ τὸν κωμικόν. 'Theognin intellego Megarensem.' Mein.

462

χαρᾶς γὰρ οὕτω γόνιμον οὐδὲν ὡς χάρις.

Plutarchus Mor. 778d. οὐδὲν οὕτω γόνιμόν ἐστιν. *argutiae comicae.*

463

οὐ διὰ τραπέζης οὐδ' ἐφ' ἐστίας φίλους

Plut. Mor. 816b φιλεῖν ἅπαντας, ὡς οὐ διὰ τρ. ἢ κώθωνος οὐδ' ἐφ' ἐστ. . . φίλους γεγονότας.

464

δειπνῶμεν, ἵνα θύωμεν, ἵνα λουώμεθα.

Plutarchus Mor. 1071d ὅμοια ληροῦσι τῷ λέγοντι κτλ. *nugari dicit eos qui ambulationes, sectiones, alia id genus ita tractent, tamquam corporis sanitas illorum causa data sit, non illa sanitatis causa fiant; neque minus eos qui vivere hominem dicant ut edat, non edere ut vivat. itaque versus qui proxime antecedebat exhibat in ζῶμεν δ' ἵνα | δειπνῶμεν κτλ. ac fortasse pro θύωμεν scrib. πίνωμεν. opinio exponitur stultorum istorum.*

465

οἱ δ' ἐκ μιᾶς τῷδ' οἴνοχόης πεπωκότες

Plutarchus Mor. 1089a οἱ Κυρηναῖοι καίπερ ἐκ μ. οἴν. Ἐπι-
κούρου πεπωκότες. non necessarium est etiam comicum de philoso-
phis locutum esse. ceterum cf. Append. provn. 2, 47. 68 cum eis
quae adnot. editor.

466

ἐκ τοῦ βοῦς γὰρ τοὺς ἱμάντας λαμβάνει.

Plutarchus Mor. 1090f ἡ φύσις τῆς σαρκὸς . . . τοῦτο δὲ τὸ
παιζόμενον, ἐκ — λαμβάνουσα, τὰς ἀλγηδόνας ἐκ τοῦ σώματος . . .
τὸν βῆλον ἐπισφαλῆ ποιεῖ καὶ φοβερόν. Macar. 3, 69 ἐκ τοῦ βοῦς ἡ
μάστιξ· λείπει 'καὶ βοῦν δέρει'. cf. Append. provn. 2, 49.

467

(ῆ) τῆς θαλάττης ἐξαριθμεῖσθαι τοὺς χόας

Aristides I 30 Dindf. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιο
τοὺς χ. τ. θ. — de voce τοὺς χόας cf. Jacobs. Lect. Stob. 6, qui
comparat Liban. I 312, 9 τοὺς χόας τῆς θαλάττης μετρεῖν. Plat.
Theaetet. 173b οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. Themist. 7, 97c
τῆς θαλάσσης τοὺς χόας.

468

(οἶνος)

ποιεῖ χορευτήν, κἂν ἄμουσος ᾗ τὸ πρῖν.

Aristides I 51 Dind. variavit comicus Eurip. Sthenob. 666 N.
ποιητὴν δ' ἄρα | Ἔρωσ διδάσκει, κἂν κτλ.

469

οὐκ εἰδενεργεῖν ἔστιν ὥσπερ χρήματα.

Aristides II 137 οὐ γὰρ δὴ συνείσεν. γε κτλ.

470

ὄναρ λέγεις ἢ γοῖφον ἢ οὐκ ἔχω τί φῶ.

Aristides II 198 ἢ γὰρ ὄναρ κτλ. non intellegit alter alte-
rius verba.

471

τὸ μὲν γὰρ ἔλιπε κῦμα, τὸ δ' ἐπελάμβανεν.

Aristides II 239 τὸ τῆς παροιμίας αὐτῷ περιεστήκει τὸ μὲν γ.
ἔλ. αὐτὸν κ., τὸ δ' ἐγκάτελ.

472

ἅπαντ' ἐκείνα μέστ' ἂν ἦν τραγωδίας.

Aristides II 325 πάντ' ἂν ἐκ. μ. τρ. ἦν.

473

οὐ ταυτόν, ὧ' τάν, Ἰφικλῆς τε χήρακλῆς.

Aristides II 390 ἔστι δὲ οὐ ταυτόν, ὧ' τ., Ἰφ. τε καὶ Ἡρ. —
'quod licet Iovi, non licet bovi'.

474

στηλῶν γὰρ ἔξω καὶ Γαδείρων ἔσθ' ὁ νοῦς.

Aristides II 472 πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γ. φήσει
τις ἐπισκώπτων εἶναί σοι τὸν νοῦν;

475

ἢ Μυῖα δ' ἔδακνευ αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Lucianus Musc. enc. 11 ἐγένετο κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ γυνή
τις ὁμώνυμος αὐτῇ (μυῖα) ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη
ἑταίρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη κτλ.
— δ' add. Mein.

476

τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον· ἄλλο μοι λέγε.

Lucianus Ion. trag. 38 κατὰ τὸν κωμικόν κτλ. cur antiquae
comoediae tribuerit Meinekius nescio.

477

τὰ τῶν πλεόντων ἐστὶν ἐπ' ἐμοί· πλεῖ δ' ἔτι.

Lucianus Dial. mar. 2 extr. τὰ γοῦν τῶν πλ. ἐπ' ἐμοί ἐστὶ κτλ. —
sunt Neptuni verba Polyphemum consolantis.

478

πεῖσθητί μοι καὶ πῖδι, καὶ ῥάων ἔσει.

Lucianus Lexiphan. 20. non dubitabit de comica origine, quis
quis comparaverit Philippid. 18. Theopomp. com. 62, 5.

479

οὐκ ἂν προσείμην καὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον.

Lucianus Pseudolog. 28 extr. οὐκ ἂν πρ., ἔφη, ἄνδρα καὶ αὐτὸν
κτλ. — aversatur mulier virum muliebria palientem.

Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

32

480

παλιδρομησαι μάλλον ἢ κακῶς δραμεῖν.

[Lucianus] Luc. 18 ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου κτλ. Apostol. 6, 93g (Arsen.). Horat. Carm. 1, 34, 3 *retrosum vela dare atque iterare cursus*.

481

καὶ διάτορόν τι καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ.

[Lucianus] Philopatr. 6. Neptunus significatur.

482

εὐρήματα ταῦτα γραδίων καὶ παίγνια.

[Lucianus] Philop. 25.

483

τήμερον ἄρ' ἔξω πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Athenaeus 2, 49a τ. ἐγὼ πρ. ἔξω ἐξ ἀπρ. trimetrum agnovit Meinekius Anal. Ath. 25. ἄρ' add. K. — Diogenian. 7, 39 (Apostol. 14, 9. Suid.) πράγματ' ἐξ ἀπραξίας· ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν . . συμβαινόντων. Alciphr. 3, 29 extr. ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

484

οὐδέν σ' ὀνήσει βολβός, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.

Athenaeus 2, 64b ἡ δὲ παροιμία φησὶν κτλ. ἐὰν CE. — cf. Plat. com. 173, 9. 10. Xenarch. 1, 5.

485

(ὄξος)

ὁ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων.

Athenaeus 2, 67a. comici versum esse indicavit Dobraeus. cf. Mein. Anal. Ath. 35.

486

τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρία;

Athenaeus 5, 215e ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτη παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; τί γὰρ κτλ. πότε δὲ καὶ εἰς Ποτδαιαν ἐστρατεύσατο; 'trimeter'. Dindf. ξύνθημα hic est coniunctio, cognatio. cf. Arist. Ran. 46. 7. Thesm. 135 sq. num etiam comicus Socratem significaverit dubium est.

487. 488

ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν μαστιγίας.

βασιλεῖς ἐγένοντο χοῖ πρὶν ὄντες αἰπόλοι.

Cassius Dio 60, 29 τοὺς ἀλλοτρίους ἀπελευθέρους ὁ Κλαύδιος εἶ που κακουργοῦντας λάβοι δεινῶς τιμωρῶν τοῖς ἰδίοις οὕτω προσέκειτο, ὥσθ' ὑποκριτοῦ τινος ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ τοῦτο δὴ τὸ θρυλούμενον εἰπόντος ὅτι ἀφόρητος — μαστιγίας, καὶ τοῦ τε δήμου παντὸς ἐς Πολύβιον τὸν ἀπελευθέρου αὐτοῦ ἀποβλέψαντος καὶ ἐκείνου ἐκβοήσαντος, ὅτι ὁ αὐτὸς μέντοι ποιητῆς εἶπεν ὅτι βασιλεῖς — αἰπόλοι, οὐδὲν δεινὸν αὐτὸν εἰργάσατο. cur Meinekus necessario pona comoediae tribuenda putaverit nescio. monost. 365 μαστιγίας ἔγχαλκος ἀφόρητον κακόν. Procop. Epist. 30 (Mai. auct. class. III 224, attulit Nauck.) ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν καὶ τῶν πρώην ἐκείνων ἐπιλανθάνεται. Isidor. Pelus. Ep. II 297 μνημονεύεις ἐκείνων τῶν ἀρχαίων περὶ τῶν τοιούτων εἰρημένων· ἀφόρητος γὰρ ἐστιν εὐπραγῶν μαστιγίας. M. Haupt. Opusc. III 380.

489

ἐνθα σταθεῖς φρές μ' ὡς τὸ μαιρακύλλιον.

Herodianus II 931, 4 Lentz. τὰ εἰς ὁ λήγοντα προστακτικὰ μονοσύλλαβά τέ ἐστι καὶ τὸ εἰ ἔχει· ἔς . . . φρές κτλ. ἐνθ', ὡγάθ', εἴσφρες Nauck. Allg. Lit. z. 1847, 500 et Bullet. Petrop. VI 425. ἐνθα σταθεῖς φρές Mein. ἐνθάδ' εἴσφρες Dindf. ἐνταῦθ' ἄγ', εἴσφρες Lehrs. Herod. p. 85.

490

(οὐκ ἔστιν) οὐδὲν ξηρότερον ὑδροπικοῦ.

[Longin.] De sublim. 3, 4 οὐδὲν γὰρ, φασί, ξ. ὑδρ. sic ut scripsimus Toupus. comici versum agnovit Wilamowitz. Herm. X 344.

491

ὑπ' εὐπορίας γὰρ οὐκ ἔχεις ὅπου χέσης.

Marcus Antonin. 5, 12 τὸ ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ εἰρημένον . . . εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτέον τὰ τοιαῦτα, ὧν προεπινοηθέντων οἰκείως ἂν ἐπιφέροιο τὸ τὸν κεκτημένον αὐτὰ ὑπὸ τῆς εὐπ. οὐκ ἔχειν ὅποι χέση. unde Nauckius effinxit quod supra scripsimus. cf. Menand. 530, 9.

492

λοῦται γε μὲν δὴ λουτρὸν αὖ τὸ δεύτερον.

Pollux 7, 167 Αἰσχύλος ἂν εἰλοιοι τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν. λοῦται — δεύτερον. ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων (fr. 356 N.): αὖ τὸ Bekker.] αὐτὸ. priorem versum alieno loco inlatum esse adparet utpote nequaquam quod Pollux proponit demonstrantem. itaque Nauckius eum eis quae proxime antecedunt adiungens προσ-

ἤκοι δ' ἂν βαλανείῳ λουτρὸν καὶ λοῦσθαι· λοῦται — δεύτερον.
Αἰσχύλος δ' ἂν — λέγειν· ἄλλ' ἐκ — λουτηρίων. prior 'versus
 nescio cuius poetae comici'. Nauck.

493

βλέφαρα κέκληται γ' ὡς καπηλείου θύραι.

Pollux 7, 193 τὸ τῶν καπήλων ἐργαστήριον καπηλεῖον εἰρή-
 κασιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμωδούμενον ἐν Σοφο-
 κλέους *Φινεῖ* (fr. 640 N.) κτλ. γ' δ' A (fort. recte). θύρας A. duo
 verba prima Sophoclis sunt, quae comicus aliquis repetens reliqua
 risus movendi causa adiecit. cf. H. Iacobi V CCCLXXIV.

494

ἤλω τὸν ἤλον, παττάλω τὸν πάτταλον

Pollux 9, 120 ἦν δ' ἔργον . . . τὸν καταπαγέντα (πάτταλον)
 ἐκκροῦσαι πλήξαντα κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐτέρῳ παττάλω· ὅθεν καὶ ἡ
 παροιμία κτλ. — cf. Antiphan. 300. adesp. 453. Lucian. Apolog.
 pro merc. cond. 9. Pro lapsu 7. Cic. Tuscul. 4, 35, 75.

495

ἔμοι δ' ἐκέρασαν οἱ θεοὶ τὰ τῆς τύχης.

Libanius I 2, 6 Reisk. ὅτι μοι τὰ τύχης ἐκ. οἱ θ. καὶ οὔτε εὐ-
 δαιμονέστατος οὔτε ἀθλιώτατος ἐγώ. — τῆς add.

496

ἐμὲ δ' ἐκέλευεν ἀδυνάτων ἀφροστάναι.

Libanius I 12, 1.

497

σωροὺς ἐφ' ἀμάξης ἦκε βυβλίων ἄγων.

Libanius I 39, 15 δ' Ἡρακλεώτης σ. — ἦκεν ἄγων βιβλίων.

498

ἔμοι γάρ ἐστιν ἀντὶ γυναικὸς ἡ τέχνη.

Libanius I 40, 5 (ἐκέλευσα) ζητεῖν νυμφίον (τῇ θυγατρὶ) ὡς
 ἔμοιγε οὐδὲς ἀντὶ γ. τῆς τέχνης. excerpta esse possunt ex *Pytine Cratini*.

499

τὸ προπηλακίζειν παραπέτασμα ταῖς κλοπαῖς.

Libanius I 216, 2 *καὶ ἔστι τὸ κτλ. 'alios calumniando fures a se suspicionem avertere conantur.'*

500

μάταιον ὁρμὴ μὴ λαβοῦσα τὴν τύχην.

Libanius I 688, 2 *μ. δὲ ὁρμὴ πᾶσα μὴ προσλ. κτλ.*

501

δεινὴ ᾽στι βάσανος ἀνδρὸς ἐπιδείξει φύσιν.

Libanius II 121, 10 *εὐθύς ἐπίστευσας ὑπερβᾶς βάσανον δεινὴν κτλ. τίνα ταύτην; τὴν περὶ τὰ αὐτοῦ (?) πρόνοιαν. aliud poetam significasse credo, vinum vel aurum vel casus adversos.*

502

Μεγαρεῖς γὰρ ἔξω τοῦ λόγου καὶ ἀριθμοῦ.

Libanius II 215, 24 *(δοκοῦσι) τὸ τῶν Μεγαρέων πεπονθέναι ἔητορική τε καὶ ἔητορες, ἔξω καὶ λόγον καὶ ἀριθμοῦ κείμενοι. cf. 536. 673.*

503

παιδῶν γὰρ ἔστι ταῦτα μυθολογήματα.

Libanius II 221, 3. *ἔστι add.*

504

(πολλοί)

θυμὸν τὸν ἐγγενόμενον ἐξεροπίσαν.

Libanius II 605, 3. *τὸν μὲν ἄλλοθεν ἐγγενόμενον. pravos amicos vel servos adulatorosve poeta ut videtur dixerat iram exortam accendisse.*

505

ὄθεν ἐν ταραχαῖς τε καὶ κακοῖς τὰ πράγματα.

Libanius II 610, 10 *εἶτα οἱ μηδὲν ἀδικοῦντες . . . οὐ θαυμάζουσιν, ὄθεν αὐτοῖς κτλ. fortasse poeta praemiserat εἶτα καὶ θαυμάζομεν vel simile aliquid.*

506

κᾶθ' οἱ μὲν ἠσέλγαινον, ὁ δ' ἐβρενθύετο.

Libanius III 217, 10 *καὶ οἱ μὲν κτλ.*

507

γῆν καὶ θάλατταν ἡμέρα μιᾷ μετρεῖν

Libanius III 275, 7 τοῦ μετρίου τοσοῦτον ὑστερεῖν, ὅσονπερ
ἂν εἰ γ. κ. θ. ἐνεχειροῦμεν κτλ.

508

ζῆν τὴν ῥοπήν ἔχοντα τῆς τύχης καλόν:

Libanius III 211, 16 ζῆν καλόν τὸν τ. τ. ἔχοντα ρ. — *pulchrum
est vivere quamdiu feliciter vivere possis.*

509

γνώμαι δὲ πολλοῖς τῆς τύχης βελτίονες.

Libanius III 239, 25 π. γὰρ αἱ γν. κτλ.

510

ἀπαλλαγεῖν τοῦ Κρόνου τούτου ποτέ.

Libanius III 619, 17 εἰ γὰρ κτλ. *figit pater filium sic loqui.
cf. 914.*

511

λεπτὴν ἔχοντες ἐλπίδ' εἰς σωτηρίαν

Libanius III 992, 19 οἱ πλωτῆρες . . . πλησίον ἔχοντες τὸν
θάνατον πλέουσιν λ. ἔχ. εἰς σ. ἐλπίδα.

512

μὴ μείζον ἔστω τῆς νεῶς τὸ φορτίον.

Libanius Epist. 254.

513

ἐπέτριψεν ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἀπιστία.

Iulianus 7, 233c καὶ τοῦτον . . . τοῦτο ἐπέτριψεν, ἢ κτλ.

514

ἐκ τοῦ λαλεῖν ἀεὶ τὸ λαλεῖν περιγίνεται.

Himerius Or. 24, 4 ἤκουσα . . . ἀνδρὸς σοφοῦ (σοφὸς γὰρ ἦν
οὗτος τὰ περὶ τὴν τέχνην ἐφ' ἣ σπουδάζομεν) καὶ τοιαύτην τινα
γνώμην ἀποφαινομένου περὶ τοῦ πράγματος, ὡς κτλ. *videtur non
sophistam aliquem vel oratorem, sed Menandrum significare, qui
a multis ut optimus etiam dicendi magister commendabatur.*

515

ἅπαντα συγγεῖν ὡσπερ εἰς Μύκονον μίαν

Themistius 21, 250c ἀκούετε τοῦ νομοθέτου . . . μὴ ξυγχοροῦντος συγγ. μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὡσπερ κτλ. Plut. Mor. 616c (οὐ καλῶς τις) περὶ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς (τῶν ἐστιωμένων), εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον. Strab. 10, 487 Μύκονος, ὅφ' ἣ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους ὅφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία 'πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον' ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν ἐπιγραφὴν ἀγόντων καὶ τὰ διηρημένα τῇ φύσει. cf. 439. Fritzsch. Lucian. Dial. mort. 1, 3.

516

ἐσθῆτα δὲ μίαν μυρίων ὠνούμεναι

Clemens Alex. Paed. 2, 10, 115 μίαν δὲ που ἐσθῆτα μυρίων [ταλάντων] ὠνούμεναι σφᾶς αὐτὰς ἀχρειοτέρας τῶν ὑφασμάτων ἐλέγχουσιν. stolidi librarii additamentum expunxit Cobet. Mnem. XI 385. μυρίων i. e. δραχμῶν.

517

ψιμμυθίῳ πίθηκος ἐντετριμμένος

Clemens Alex. Paed. 3, 2, 5 (πόρνη) τῆς ψυχῆς κατέλληφε τὸ ἄδυτον τό τε ἀληθινὸν θηρίον ἐλεγχθήσεται κτλ. ψιμμυθίῳ V. ad comoediam rettulit Nauck, Philol. III 359.

518

αἰσχρὸν δὲ κρίνειν τὰ καλὰ τῶν πολλῶν ψόφῳ.

Clemens Alex. Strom. 5, 3, 18 init. γνωμικώτερον ὁ κωμικὸς ἐν βραχεῖ κτλ. τῶν πολλῶν] al. τῶ πολλῶ. 'sunt qui malint τῶ πολλῶν ψ., sed retineri tamen etiam vulgata lectio potest'. Sylb. — spectatorum in theatris plausus negat certum pulchritudinis argumentum esse.

519

ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα.

Eunapius Excerpt. Mai. II 294 πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ ῥᾶστα ἦν δρᾶν τοὺς ἄρξαντας δεδεκασμένους. ὡσπερ που καὶ ὁ κωμικὸς φησιν κτλ. cur antiquae potissimum comoediae adsignaverit Meinekius nescio.

520

ὧν ἄγριος οὕτως καὶ μονήρης τὸν τρόπον

Aelianus Epist. 15 p. 20 Herch. τῶν ἀποφράδων διαφέρεις οὐδὲν οὕτως ἄργ. ὢν κτλ. μονήρης fere posteriorum aetate scriptorum est. cf. Lucian. Tim. 42.

521

ὄργαζ μαραίνειν καὶ κατακοιμίζειν φιλεῖ.

Aelianus Epist. 15 p. 21 Herch. ὁ Διόνυσος φιλεῖ τὰς μὲν ὄργ. μ. τε καὶ κατακ., τὰς δὲ εὐφροσύνας ἐγερειν.

522

ἀργύριον ἂν ἦ, πάντα θεῖ κλάύνεται.

Aristaenet. Ep. 1, 14 extr. ἐὰν ἄργ. κτλ. Arist. Eccl. 109 νῦν μὲν γὰρ οὔτε πλέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν, ubi schol. παρὰ τὴν παροιμίαν· ὅκ' ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ κτλ., ὃ ἐστὶν οὔτε ἀνέμοις οὔτε κώπαις πλέομεν· ὅκ' Benti.] ὃ κ'. Suidas θεῖ· εὐκόλως ρεῖ . . . κατὰ τὴν παροιμίαν· ἀλλ' ὅταν ἄργ. ἦ κτλ. Photius et Apostol. 13, 86 πάντα θεῖ κλά. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐπόρων. cf. Apostol. 12, 56 (stolide exser. ex schol. Arist. Eccl.). conlatis Ecclesiazusarum scholiis consentaneum est hoc proverbio Epicharmum usum esse; sed vix dubium est quin etiam Attica comoedia id commemoraverit.

523

σπουδῆς ἀνάπαυλα δ' ἐνίτο' ἔσθ' ἢ παιδιὰ.

Aristaenet. Ep. 1, 26 ἀν. γὰρ τῆς σπ. ἐνίτοτε γίνεταί ἢ π.

524

ἐγὼ τε καὶ σὺ ταῦτόν ἐλκομεν ζυγόν.

Aristaenet. Ep. 2, 7 p. 163 Herch. (ἐγὼ — τὸν αὐτόν.) cf. Zenob. 3, 43. Mein. Philol. XXV 537.

525

ὁ Κρής ἄρ' ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν.

Aristaenet. Ep. 2, 18. ἄρ' add. — Strab. 10, 481 (ἐναυκράτου προτέρου οἱ Κρηῖτες) ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προσποιουμένους μὴ εἰδέναι ἃ ἴσασιν 'ὁ Κρής ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν'.

526

δεινοὶ γὰρ εἶδιν εὐγενείας προστάται

(οἱ νόμοι). Synesius Epist. 1, 157 bc. tragoediae propter quintum pedem non videtur esse.

527

Ἴρου παρείχε γυμνότερον χρόνος πολύς.

Procopius Ep. 122. με παρείχε Herch.] παρείδε φής F. comicus fortasse με παρέχει.

528

οὐ τὴν Δίκην, οὐ βάραθρον εὐλαβούμενος

Theophylactus Simoc. Ep. 73 ἀδικεῖς ... μήτε τὴν Δ. ὡς β. εὐλ.

529

καὶ μηδὲν ἄβατον μηδ' ἀθέατον καταλιπεῖν

Philostratus Ep. 56 (251, 14).

530

ξυνῆκα γὰρ τοὺς Ταντάλου κήπους τρυγῶν.

Philostratus Vit. sophist. 1, 20, 1. cupediarum cupiditatem insanam esse dicit.

531

οὕτως ἀράττει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν.

Synesius Epist. 79, 224 c. ἀράσσει. superbus nescio quis inridetur.

532

ἅπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίνεταί.

Stobaeus Floril. 29, 26 sine lemmate. cur novae tribuerit Meinekius nescio. cf. Alexid. 30, 1. Philem. 37.

533

ὁ δὲ βίος ἔστ' ἀλαξονείας δεόμενος.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 6 'poetae incerti. fuit probabiliter comicus'. Wachsm. ὁ add. rubr. δὲ add. (vel βίος γάρ) Mein.

534. 535

*ἱμάτιον ἐφόρει μαλακὸν ἐρίων Σικελικῶν.**τὸ δὲ προσκεφάλαιόν φησιν ἅμα σοὶ βούλομαι.*

Rufinus De metris com. p. 2711 Putsch., 562 Keil. (ex Iuba) iamborum exempla quae maxime frequentata sunt subdidi κτλ. (post quattuor alia). ἰνατιον et ναλακον R. 2. ρωσκεφ. et φεσινανασοι-βουλομαι R. scr., φήσ', ἀνακνάψαι β. cf. Lysipp. 4. vel ἀνέ-σασθαι β.

536

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας· εἰσὶ γὰρ πικροί.

Antholog. Palat. 11, 440 'Πιττακοῦ,' in quo comici poetae nomen latet. ac fortasse Πιττακοῦ ex Φιλίσκου corruptum'. Mein. fortasse Πιττοκοπουμένω, quae est Philemonis fabula. fortasse Μεγαρέας δὲ — πικροί φύσιν, tetr. troch. — cf. 502.

537

καλὸν δὲ τὸ ζῆν, ἂν τις ὡς δεῖ ζῆν μάθῃ.

Alexander Walz. Rhet. gr. VIII 479. 80 *περὶ ἀντιμεταθέσεως. ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος ταῖς αὐταῖς λέξεσι χρώμενοι πλεονάκις ἕτερα σημαίνομεν, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα. . . καὶ κτλ. sic Paris. 2. Ald. δικαίως pro ἧ̄ (exempli omissi) καὶ καλὸν δὲ, unde Mein. ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν. quod si verum est, agnominatiois causa fortasse etiam ἧ̄ δεῖ pro ὡς δεῖ scribendum. Floril. Monac. 706 ὡς σεμνὸς ὁ βλός, ἦν τις αὐτὸν ζῆν μάθῃ.*

538

πᾶς ἐστὶ δούλω δεσπότης μονοσύλλαβος.

Demetrius De eloc. 7 τὸ μὲν ἐπιτάσσειν σύντομον καὶ βραχύ, καὶ πᾶς δεσπ. δ. μονοσ., τὸ δὲ ἰκετεύειν μακρὸν καὶ τὸ ὀδύρεσθαι. Anon. Walz. VII 64 καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἴρηται π. δ. δ. μ. cf. Apostol. 14, 9. ut supra scripsimus Spengel. ad comoediam rettulit Nauck.

539

ἄλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἄλώπεκα

Zenobius 1, 70 ἐπὶ τῶν ἑξαπατᾶν ἐπιχειρούντων τοὺς ὁμοίους. Diogenian. 2, 17. Gregor. Cyp. 1, 40. cf. Arist. Vesp. 1240. comico adsignavit Meinekius Philol. XXV 537.

540

ἂν οἶνον αἰτῆ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

Zenobius 1, 92 ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσεῖα τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. ad comoediam rettulit Meinekius Philol. XXV 537. κονδύλους idem] κόνδυλον.

541

ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν ἐστὶν εὐκόλα.

Zenobius 2, 9. ἐστὶν add. Mein., ad comoediam haec referens Philol. XXV 537.

542

δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην.

Zenobius 3, 28 ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. Gregor. Cypr. 2, 14 (Leid. 1, 87). Apostol. 6, 10. Lobeck. Soph. Ai. 522. cf. adesp. 693.

543

εἰ μὴ δύναιο βοῦν ἔλαυν' ὄνου.

Zenobius 3, 54 ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν πράττειν παρεγγυμένων. Coisl. 129 ἔλαυνε δ' ὄνου. eadem fere Suidas. Apostol. 6, 51 ἐπὶ τῶν μὴ πραττόντων ἃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτούς. corrupte Diogenian. Vind. 2, 58. ἔλαυνε δ' οὔν Bernhardy in Suida. βοῦν ἔλαυν, ἔλαυν' Mein. ἔλαυν (praes.) est Xenoph. Hell. 2, 4, 32. ἀπέλα Cyrop. 8, 3, 32.

544

εἰς ἀσθενούντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.

Zenobius 3, 56 ἐπὶ τῶν ὅμοια . . πασχόντων. Greg. Cypr. 2, 33. Apostol. 6, 52.

545

ὁ Ζεὺς κατεῖθε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

Zenobius 4, 11 . . . φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις. similiter Suidas Ζεὺς. Diogenian. 3, 2, 4, 95a. Greg. Cypr. Mosq. 3, 53. Leid. 2, 19. Schol. Ven. Hom. Il. 1, 175. ὁ add. Valcken. et Mein. Philol. XXV 539. ἐπὶ pro εἰς τὰς Diogen. cf. Valcken. Diatr. 185 a b. Herodot. 5, 57 τὰς βύβλους διφθέρας καλέουσι . . . οἱ Ἴωνες. 'perelegans antiqui poetae senarius'. Cobet. Mnem. nov. XII 225. Aeschylo versum tribuebat Valckenarius, inter tragicorum adespota (369) referebat Nauckius. mihi non videtur dubitari posse quin sit comici, comparanti praesertim Plaut. Rud. prol. 15, 21 (malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem . . . bonos in aliis tabulis exscriptos habet. cf. 546.

546

ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις Διός.

Diogenian. 3, 2 ἐπὶ τῶν σαπρὰ τινα καὶ μωρὰ διηγουμένων. ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ἧ δοκεῖ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, παντάλαιοις. Διός add. et σαπρὰ pro σαθρὰ Mein. Philol. XXV 539. similiter Suidas ἀρχαιότερα (ipse quoque om. Διός). cf. 545.

547

ζητῶν γὰρ ὄψον θολμάτιον ἀπώλεσα.

Zenobius 4, 13 ἐπὶ τῶν ἀτυχεσιτάτων, quae mira est interpretatio. Diogenian. 4, 97. videtur comicus aliquis imitatus esse Arist. Nub. 855.

548

θύραξε, Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια.

Zenobius 4, 33 διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρησθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐαχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας κτλ. Diogenian. 5, 23. Apostol. 8, 94. Hesych. Phot. Suid.

549

ἄνδρὸς γέροντος αἱ γυναῖχοι βακτηρία.

Diogenian. 1, 78 ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Gregor. Cypr. 1, 58.

550

ἀηδόνες λέσχαισιν ἐγκαθήμεναι

Diogenian. 2, 48 ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων. χελιδόνες Mein. Philol. XXV 539 et Theocrit.⁹ p. 439. 40 not. λέσχαισιν idem] λέσχαις. cf. Arist. Ran. 93.

551

γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν.

Diogenianus 3, 89 παραινεῖ μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν. μηδέποτε μηδὲν transposuit Mein. Philol. XXV 540. Suidas γέρον γέροντος . . . καὶ παροιμία κτλ. παρεγγυᾷ μὴ ἀκ. εὐεργ. Diogen. 6, 61 μηδέποτε εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γυναῖκα μηδὲ παῖδα βάσκανον. Arist. Rhet. 1, 15 (1376a 3) ἔτι καὶ αἱ παροιμίαι . . μαρτύριά ἐστιν· οἶον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιεῖσθαι φίλον γέροντα, τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία· μὴ ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. cf. Bergk. P. l. gr.² II 1038.

552

γυνή στρατηγεῖ καὶ γυνή στρατεύεται.

Diogenian. 4, 1 ἐπὶ τῶν δειλῶν. Apostol. 5, 76. Gregor. Cypr. 2, 6 (στρατοπεδεύεται)· ἐπὶ τῶν παραδόξων. Greg. Cypr. Mosq. 2, 60 (στρατοπαιδεύεται). Macar. 3, 12. in unum versum coniunxit Nauckius.

553

ἢ χροῖ τραγωδεῖν πάντας ἢ μελαγχολᾶν.

Diogenian. 5, 13 ἐπὶ τῶν μήτε λυπεῖσθαι μήτε χαίρειν δυναμένων. cf. Mantiss. prov. 1, 67. Suid. ἢ χροῖ. indic. Nauck. Philol. III 360 conl. Horat. Sat. 2, 7, 117 aut insanit homo aut versus facit.

554

οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ προᾶγμα· πολλὰ χαιρέτω.

Diogenian. 7, 9 ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων. οὐκέτ' Apostol. 13, 46 παρόσον τῶν ξένων (πραγμάτων) οὐδεὶς φροντίζει.

555

πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.

Diogenian. 7, 57 et Apostol. 14, 88 ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Liban. Epist. 72 ὅτι χελώνην εἰς ἀγῶνα ποδῶν καλῶ σε παρακαλῶν ὑπὲρ φίλου τι σπουδάσαι, καλῶς ἐπίσταμαι.

556

πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.

Diogenian. 7, 72 et Apostol. 14, 51 ἐπὶ τῶν μὴ δημογνωμο-
νούντων. cf. Suidas.

557

ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.

Diogenian. 8, 2 ἐπὶ τῶν μεταμελουμένων περὶ τι. Gregor. Cyp. 3, 60. cf. fr. 198. cui si significatio quoque conveniat, novae comoediae adnumerandum est.

558

βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται.

Macarius 2, 83 ἐπὶ τῶν προαιρουμένων μὲν ἀδικῆσαι, οὐ δυνα-
μένων δέ. simillimus versus est eius quem Apollodorus 'picturae
subscripserat μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. Plut. Mor. 346 a.
Plin. N. h. 35, 63. Varro Sat. Menipp. 64, 2 p. 181 Oehler. Dio-
genian. 6, 74.

559

δεινά γε τὰ δεινά. B. δεινότερά γε Δεινίου.

Macarius 3, 28 δεινὰ τὰ δεινά. . . τὸ δὲ τέλειον κτλ. γε et B.
add. δεινότερά γε K.] καὶ δεινότερα. manifesto comicae est fabricae.

fortasse huc pertinet Athen. 12, 552f Ἡρακλείδης -δ Ποντικός . . . Δεινίαν φησὶ τὸν μυροπόλην . . . εἰς ἔρωτα ἐμπεσόντα . . . ὑπὸ λύπης ἐκταραχθέντα ἐκτεμεῖν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα. ad definiendam fragmenti aetatem haec nihil faciunt.

560

ἐν τοῖς ἐμαντοῦ δικτύοις ἀλώσομαι.

Macarius 3, 85 ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἰδίων πανουργιῶν ἀλισκομένων. cf. Leutsch. — Aesch. fr. 135, 4 N. τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πετεροῖς ἀλισκόμεσθα.

561

λέων ὅπου χρῆ, καὶ πίθηκος ἐν μέρει.

Macarius 4, 18 ἔσο καὶ κτλ. ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ πράγματα καλῶς μεταβαλλομένου. cf. Plut. Lysand. 7.

562

ὄβολοῦ τάριχος, δὴ ὄβολῶν ἀρτύματα.

Macar. 6, 19 ἐπὶ τῶν ἵνα μικρὰ κατορθώσωσι πλείονα δαπανώντων. Mant. prov. 2, 34.

563

σοφόν γ', ὁ βοῦς ἔφασκεν ἀστράβην ἰδῶν.

Macarius 7, 75 οὐ προσήκειν αὐτῷ τὸ σκεῦος. similes, facetiae Arist. Vesp. 1309 sq.

564

τὴν αὐτὸς αὐτοῦ γὰρ θύραν κρούει λίθῳ.

Macarius 8, 18 ἐπὶ τῶν εἰς τὰ οἰκεῖα πλημμελούντων. αὐτοῦ Leutsch.] σαντοῦ. — γὰρ add. M. Haupt. Opusc. II 185. νῦν Leutsch. Horat. Epist. 2, 1, 220 ut vinceta egomet caedam mea.

565

τί δεῖ παρεῖναι λέκιθον, ἣν ἔτνος παρῆ;

Macarius 8, 31 sine interpretatione. λέκιθον K.] λήκνυθον.

566

τί τὸν τάρανδον πρὸς ἐμὲ ποικίλλεις ἔχων;

Macarius 8, 32 τάρας δὲ ἔστι χαμαιλέων τὸ ζῶον (quae falsa est interpretatio). τάρανδον Leutsch.] τάραντα. Aelian. N. anim. 2, 16

τάρανδος (sic Hercher pro ταρανδός) τὸ ζῷον, ἀλλὰ οὗτος γε θριξὶν αὐταῖς τρέπει ἑαυτὸν καὶ πολύχροιαν ἐργάζεται μυρίαν, ὡς ἐκπλήττειν τὴν ὄψιν. copiosam rarissimae bestiae descriptionem habet Theophrastus (fr. 172 Wimmer), qui apud Scythas et Sarmatas eam nasci tradit. de part. ἔχων cf. Arist. Nub. 131 et de sententia adesp. 688.

567

τί δ' ἂν κάπηλος παρὰ καπήλιδος λάβοι;
Macarius 8, 33 ὅτι οὐδὲν ἢ οἶνον.

568

ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.

Suidas et Apostol. 7, 33 ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. Zonar. 738. fallitur Leutschius e Pythagorico πῦρ μαχαίρα μὴ σκαλεύειν proverbium ortum esse opinatus.

569

γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν (βοῶν).

Append. prov. 1, 74 ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων. fortasse γῆν καὶ θ.

570

ἡ γλῶττ' ἀνέγνωχ', ἡ δὲ φρῆν οὐ μανθάνει.

Append. prov. 2, 100 et Macar. 4, 36. 'fluxit sine dubio ex comoedia'. Leutsch. est parodia Eurip. Hipp. 612 ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ', ἡ δὲ φρῆν ἀνώματος, dicta in eum qui quae legit non intellegit.

571

οὔτοι δ' ἀφεστήκασιν πλεῖν ἢ δύο δόγμα.

Eustathius 1291, 45 Αἴλιος Διονύσιος φησιν οὕτω· δόγμα τὸ τετραδάκτυλον· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει· ὡς δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ κτλ. ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. Herodian. I 324, 13 στάθμη, λόγμη βαρύνεται, καὶ τὸ δόγμα Τρύφων ... βαρύνει, Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ· οὔτοι ἀφεστ. κτλ. cf. Cratin. 350. Arist. Eq. 318.

572. 573

νέα δ' ἔτ' ἐστίν, οὐχ ὄραξ; καὶ γνῶμ' ἔχει.
τὸ γνῶμα γοῦν βέβληκεν ὡς οὔσ' ἐπτέτις.

Eustathius 1404, 62 Ἀριστοφάνης (ὁ γραμματικὸς) λέγει ὅτι ἔνιοι τὸν ζηθέντα ὀδόντα οὐ γνώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γνώμα, οἶον (v. 1). καὶ πάλιν γνώμα γούν κτλ. 1. γνώμ' Mein.] γνώμα. 2. τὸ add. Mein. ἐπέτις Fritzs. Arist. Ran. p. 197] ἐπέτης. γνώμα etiam Aristot. H. an. 6, 23 (577a 31, b 3).

574

τὸν ἄνδρ' ἀπεωσάμην τε κάπεγλαψάμην.

Eustathius 1504, 20 γλάφειν . . . καὶ ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Πausanίᾳ τὸ κτλ. οἶονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα, ὡς ἀπὸ (ἐπὶ) βιβλίου. ἀπεωσάμην Herwerd. Obs. crit. 115] ἀπωσάμην, qua forma Atticum hominem usum esse vix credibile est: nam Arist. Vesp. 1085 quidem et Demosth. 21, 124 hodie emendate scribuntur. sententia interpretatione Eustathii magis obscuratur quam inlustratur.

575

ἀκράχολον καὶ δύσκολόν τι φθέγγεται.

Bekker. Anecd. 3, 18 πανταχοῦ χρήση. τι add. Bergk. cur antiquae potissimum comoediae tribuendum censuerit Meinekius non exputo.

576

αἰσχυνόμενος δὲ περιπλέκει τὴν συμφορὰν.

Bekker. Anecd. 3, 22 ἐν συνουσίᾳ χρῶ. et 359, 4 ἐν συνουσίᾳ. δὲ add. Mein. γὰρ Dobr. Adv. I 619.

577

ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἤλθες ἐπιτάξων ἐμοί.

Bekker. Anecd. 4, 4 ἀντὶ τοῦ ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀτικὸν γὰρ τὸ λέγειν ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις. 'quis non agnoscat tragicum? nam ἐπιτάσσειν tragicorum est, comici προστάττειν dicebant'. Cobet. N. l. 47. egregium sane praeceptum, cui tamen, quamquam ipse in indice comicae dictionis exempla verbi ἐπιτάττειν conlegit, tacens obtemperavit H. Iacobi V CCCXLV. VI. scilicet eodem velut ictu profligantur et ex comoedia eiciuntur Arist. Vesp. 69. 686. Pherecr. 144. Epicrat. 11, 36. Mnesim. 3, 1. Philem. 12. Menand. 302, 6.

578

δι' ἀσχολίας πολλῆς (γὰρ) ἤλθον ἐπὶ τόδε.

Bekker. Anecd. 36, 31 ἀντὶ τοῦ καίτοι ἀσχολίας μοι πολλῆς

οὔσης. γὰρ add. pro τόδε poeta fortasse ipsius rei significationem posuerat.

579

ἄπανθ' ὁμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.

Bekker. Anecd. 416, 7. Suidas ἄπ. ὁμ., Apost. 3, 43 σημαίνει ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί. Append. prov. 4, 51 (πάνθ') . . . τοὺς πολὺ ἀπολέσαντας ἀργύριον διὰ τὸ διάφορον τῆς μίξεως πρὸς τὰς ἄλλας γυναικας συνορῶντας ἐπιφωνῆσαι τὸ λεγόμενον. quae non intellego nisi τὸ διάφορον mutetur in τὸ ἀδιάφορον. nam *inpena* (τὸ δ.) hic non videtur significari posse. *Rhodopis* meretrix eadem videtur, de qua Herodot. 2, 134.5 οὕτω δὴ κλεινὴ ἐγένετο ὡς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοῦνομα ἐξέμαθον.

580. 581

οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι.
κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει.

Ammonius Differ. voc. 10 init. ἀκαρῆς σὺν τῷ σ̄ καὶ ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ̄ διαφέρει. ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ̄ σημαίνει τὸ βραχὺ, οἶον (v. 1). ἀκαρῆς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν κτλ. 1. τέχνης Pierson Moer. 44] τύχης. 'reliqua eius versus incerta medela est.' Mein. cf. Arist. Vesp. 541. Av. 1649. Alexid. 144.

582. 583

γῆμαντος αὐτοῦ δ' εὐθύς ἔσομ' ἐλεύθερος.
ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω κάτω.

Ammonius Differ. voc. 63 οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθὺν ἐτίθεσαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθὺν τῆς στοᾶς, εὐθὺν τῶν ἀρωμάτων (Eupol. 304, 2). τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθύς, οἶον (v. 1) καὶ (v. 2). Etym. Gud. 221, 51 v. 1 om. δ' et v. 2 τοῦτ' εἶδεν — τὰ ἄνω. hoc ipsum (τ' ἄνω) recipiendum. non minus antiquae quam novae comoediae esse possunt.

584

οὔτος πατήρ τοῦ παιδός. Β. εἰ γὰρ ὠφειλεν.

Etymologic. m. 26, 40 cod. Voss. (p. 66 Gaisf.) ἔστι γὰρ εἰ ὁ σημαίνει τὸ εἶθε κτλ. (ὠφειλεν.) indicavit W. Ribbeck.

585

ναστούς, τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἰτροία.

Etymologic. m. 94, 55 ἀμφιφῶν' εἶδος πλακοῦντος τελουμένου
Comici graeci, ed. Th. Koek. III. 33

τῆ Ἀρτέμιδι. οἶον κτλ. ναστούς Sylburg.] μαστούς. cf. Philem. 67. Pherecr. 45.

586. 587

συνεπίνομέν τε καὶ συνεκοτταβίζομεν.
τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ ἡμέτερα ἦν.

Etymologic. m. 533, 13 κοτταβίζω (v. 1) καὶ (v. 2). κοτταβίζειν τὸ τῶ κοττάβω χρῆσθαι φασιν Ἀττικοί, οὐχὶ τὸ ἑμείν ὡσπερ οἱ νῦν. v. 1 Cramer. Anecd. Par. I 272, 29 κοτταβίζειν παίζειν εἰς χαλκᾶς φιάλας, καὶ φησιν ὁ κωμικός· συνεπίνομέν τε ἀλλήλοις καὶ συνεκ. 2. κοτταβίων Et. Gud. fortasse τῶν κοτταβείων ἡμέτερ' ἦν τὰ πλεονα. quamquam de comica huius versus origine dubitat Meinekius.

588

αὐται γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγείας τυχεῖν.

Etymologic. m. 774, 36 cod. Sorb. (p. 2168 Gaisf.) τὸ ὑγεία τετρασυλλάβως (ὑγλεια) ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 251, 14 (Herod. Herm. 307) ὑγλεια τετρασυλλάβως· μόνως γὰρ οὕτως οἱ ἀρχαῖοι εἰρήκασιν· ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. — τυχεῖν] φαγεῖν Etym. Sorb. Herodian. II 595, 25 τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὔτε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οὔτε ἐν τῇ τραγῳδίᾳ εὔρηται· καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν. cf. Porson. Eurip. Orest. 229.

589

δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν

Harpocraton 28, 13 . . . Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλώτισι (fr. 31 N.) καὶ πάλιν κτλ. — δεινότατοι BCF. om. N. ἀπομάκτητες μεγ. BC. Hesych. ἀπομάκτης· περικῆθαρτῆς. non Sophoclis eum quem supra exscripsimus versum, sed comici poetae esse animadvertit Nauckius.

590

ἀργοὶ κάθηνται μοι γυναῖκες τέτταρες.

Harpocrat. cod. Marc. Bekker. 36, 14 ἀργὸς ἐπὶ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ ἀττικῶς· καὶ ὁ κωμικός κτλ. cf. Epigr. 3, 5. Alexid. 185, 3. 'Ienonis aut lenae verba esse videntur'. Herwerd. Obs. crit. 117. at quidni servas intellegamus certo operi destinatas?

591

οὐδεις γὰρ οἶδεν, ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα.

Hesychius ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα; παροιμία ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώστων

κτλ. cf. Cratet. 29. proverbium usitatissimum praeter Cratetem sine dubio multi commemoraverunt.

592

ἀλλ' ἢ τριόρχος ἢ πτέρων ἢ στρουθίας

Hesychius πτερῶν· κτλ. εἶδος ὄρνέου. πτέρων Dind.] πτερῶν cod. cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 249 et Herodian. I 35, 13. Etym. m. 226, 38 τὰ εἰς ῶν λήγοντα δυσύλλαβα μὴ ὄντα συγκριτικά φυλάσσει τὸ ῶ· Φάρωνος, πτέρων πτέρωνος (Mein. V 120). Πτέρων et Στρουθίας Mein., 'hominum libidinosorum nomina.' de τριόρχῳ cf. Arist. Av. 1881. 1206.

593

σοφίζεται τε καὶ παρακρούεται λόγῳ.

Hesychius σοφίζεται· σοφόν τι λέγει. καὶ παρακρ. λ. coniunxit ut supra scripsimus Meinekius Philol. XII 610, comico adsignans.

594

ὥς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν

Hesychius παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμετροῦ τασσομένη. cogita modium ita repletum ut neque percutere debeas neque quicquam supra oram cadat.

595

ὧ πρόδοτι καὶ παραγωγῇ καὶ μύραινα σῦ

Photius μύραινα· καταφερῆς· ἀπὸ τοῦ ζῶου κτλ. ὧ προδοτικαὶ παραγωγαὶ cod. cf. Phrynich. com. 33.

596

μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν

Photius μῶρον· οἱ Ἀττικοὶ προπερισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὸν βρωμα καὶ ἄναλον ὥστε (ὡς τὸ Mein.) μήτε ἀλμυρὸν κτλ. Mein. μῶρον in lemmate Mein.] μυρῶν. pro ὥστε Dindf. ὡς Τηλεκλείδης. de accentu cf. Menand. 144. ut neque nimis salsus sit neque languidus cibus.

597

νυνὶ μ' ἐπεισας μᾶλλον ἢ νυνδὴ λέγων.

Photius post gl. νυνδὴ. ἢ νυνδὴ λέγων Cobet. V. 1.², 233] νῦν λέγω. nunc mihi tuis verbis persuasisti magis quam modo.

33*

598

οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἔστνκώς ἀνήρ.

Photius sine explicatione. Suidas ἔστνκώς perperam οὐδὲν μέγα φρ. ἔστ. ἀν., sed recte idem οὐδὲν φρ. Eustath. 455, 40 κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὗται . . . κτλ. ridicule Apostol. 13, 50 ἄστνκός ἀν. cf. Cobet. N. l. 181.

599

οὐκ ἂν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

Photius 358, 25 sine interpretatione. φθάνοιμι Dolr. Adv. I 605] φθανολίμην. cf. Cobet. N. l. 181. 'parata est victima'.

600

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.

Photius 360, 8 . . . ἐπεὶ πολλὰ ἦσαν ἑταῖραι καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς. proverbium sine dubio ex comoedia ductum. cf. Cobet. N. l. 181. Nicol. com. 26. optima est interpretatio Strabonis 8, 378 extr. cf. 12, 559. Horat. Epist. 1, 17, 36. Gell. 1, 8, 4 *illud frequens apud Graecos adagium κτλ. quod frustra iret Corinthum ad Laidem qui non quiret dare quod posceretur.* Aristid. I 755 Dindf. Zenob. 5, 37. Diogenian. 7, 16. Apostol. 13, 60. Schol. Ald. Arist. Plut. 149. Eustath. 290, 34. Hesych. οὐ παντὸς κτλ. Ἀριστοφάνης, ubi dubitatur poetam dicat an grammaticum. cf. Aristoph. com. fr. 902 et quae Nauckius adnotavit Aristoph. Byz. p. 237.

601

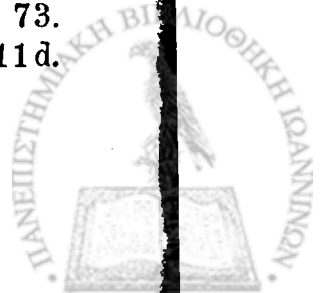
παῦσαι μελωδοῦς', ἀλλὰ πεξῆ μοι φράσον.

Photius πεξῆ . . . καὶ πεξῆ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν κτλ. ὁ κωμικός. μελωδοῦς' Porson.] μὲν ᾠδοῦς cod. — cf. Arist. Av. 1381. Eurip. fr. 188 N. Nauck. Allg. Littztg. 1847, 499.

602

τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίξεται.

Photius 570, 12 Ταντάλου τάλαντα . . . ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται κτλ. τὰ om. cod. cf. Menand. 301, 6. Suidas τὰ Τ. τάλαντα τανταλίξεται et τὰ Τ. ταλαντίξεται. Zenob. 6, 4 διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν Ταντ. τάλ. τανταλίξεται, τὴν δὲ Ταντάλου τάλαντα. Diogenian. 8, 23. Greg. Cypr. 2, 73. Macar. 8, 1. Apostol. 16, 16. Anacr. 143 Bergk. Plat. Euthyphr. 11 d.

603

τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν

Photius, fabulam narrans quae concinit cum Babr. fab. 20. 'dei auxilium inplorare tum demum decet, ubi ipse manum admoveris'.

604

ἢ πέντε πίνειν ἢ τρεῖς ἢ μὴ τέτταρα

Photius 599, 24 τὸ μὲν γὰρ πέντε ἐστὶ τρεῖς καὶ δύο, τὸ δὲ τρεῖς ἡμισυ καὶ διπλάσιον, τὸ δὲ τέτταρα ἴσον ἴσω. Plaut. Stich. 5, 4, 25 *cantio graecast* ἢ πέντε ἢ τρεῖς πίν' ἢ μὴ τέτταρα. hanc cantionem in trimetrum redegit comicorum aliquis. cf. Cratin. 183, 3. Poll. 6, 18. Athen. 10, 426 e.

605

ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου.

Photius τρύχνον· τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον... καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἀπαλώτερος τρύχνου παρωδῶν ὁ κωμικός φησιν κτλ. cf. Suid. τρύχνον. Theocr. 10, 37 ἄ φωνὰ δὲ τρύχνος. *stridulam vocem* interpretatur Lobeckius Pathol. el. I 131. Rhemat. 343. si τρύχνος est herba, neque Theocritum neque comicum intellego. itaque non dubito quin τρύχνος etiam aviculae aliusve bestiolae nomen fuerit.

606

τρώκτης σφόδρ' ἐστίν, ἅμα σεσηρῶς καὶ γελῶν.

Photius τρώκτης· ἀποστερητῆς καὶ ἀπατεῶν, οἷον ἐπιτρώγων (ἀποτρ. Mein.) κτλ. cf. Hom. Od. 14, 289. 15, 416.

607

ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμῖδια.

Suidas ἀσπάζεσθαι· αἰτιατικῆ... καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἀπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα, σὺν σ κτλ. φησὶν ὁ κωμικός. ἐρετμία Mein.] ἐρετμὰ.

608

τὸ κνῖσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

Schol. Ven. Hom. Il. 2, 423 Ἀρλισταρχος τὰ κνῖση οὐδετέρως ἀκούει καὶ ἐστὶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικόν κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 28, 25 et 292, 11 δύναται δὲ καὶ οὐδετέρως κνῖσση, ὡς ἡ κωμῳδία 'τὸ κνῖδος ὀπτῶ'. ἄλλοι δὲ τὸ κνῖσος εἰς τοὺς γείτονας. cf. Lobeck. Rhem. 297.

609

ἄλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.

Schol. Soph. Ai. 257 ἡ μανία.. ὡς δὲ νότος ταχέως λήγει... οἶόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. Suidas στεροπή. ἤρξατο, ὁ ἄνεμος. ἐπέσχε — ἤρξατο ἀλγεῖν Suid. — per translationem dictum videtur.

610

ἡλωῶ παροικῶν κἂν ἐνὶ σκάζειν μάθοις.

Schol. Pindar. Nem. 7, 127 p. 483 Boeckh. ἄνθρωπος ἀφ' ἐτέρου γεύεται τι καὶ ἀπολαύεται ἀφομοιούμενος, ὥσπερ ἡ παροιμία ἔχει κτλ. παροικῶν Boeckh.] παροικεῖς. κἂν ὑποσκάζειν Boeckh. fortasse κἂν ἔτι σκάζειν.

611

ἀμέλει, ταδί μοι πρῶτον ἀμπίσχου λαβῶν.

Cramer. Anecd. Ox. I 66, 27 εὔρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πῖ ἔχουσα (ἢ ἀμφί) παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα (ἀμπίσχου Mein.)· κτλ. πρῶτον Mein.] πρῶτ'.

612

ἵνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβᾶν αὐτὸν λάθῃ.

Cramer. Anecd. Ox. III 290, 4 βάντος βάν· ποιητικῶς γὰρ ἐκτέτατο κτλ. Herodian. Lehrs. 355. Draco 29, 14. ὑπαναβᾶν Cobet. Mnem. nov. VIII 20.

613. 614

ἤδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ δράματος.

σκῆψις εὐρεθήσεται,

λόγος τις.

Cramer. Anecd. Ox. III 328, 7 ἔστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τοῦ (v. 1). et 15 ἔστι λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς ἐπὶ τοῦ (v. 2). v. 1 Bekker. Anecd. 839, 26 (om. δὲ). utrumque fragmentum Menandro tribuebat Schneidewinus Coni. 119. cf. Antiphon. 191, 2.

615. 616

οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς συγκοφάντου βαρύτερον.

ἔχω χάριν δὲ τοῖς πολιτσούχοις θεοῖς.

Boissonad. Anecd. V 351. 1. οὐδέν, ὡς ἔοικεν, ἔστιν κτλ. 2. ἐγὼ δὲ χ. ἔχω. alter versus num sit comoediae dubito. nolui tamen a priore seiungere. apud tragicos non inveni.

617

οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾶ
τὸ χρηστόν ἐστίν.

Clemens Alex. Strom. 4, 22, 146 οὐ γὰρ — εἶναι διειλήφαμεν.
fortasse uno versu οὐ γὰρ τὸ χρ. ἐστ. ἐν γ. β.

618

ἂν μὴ παρῆ
κρέας, τάριχος στέργεται.

Diogenian. Vind. 1, 40 παρεγγυᾶ ἢ παροιμία, ὅτι χρῆ τοῖς
παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. τάριχον στεργτέον Zenob. 1, 84. τάριχῳ στερ-
κτέον Greg. Cyr. 1, 47.

619

. . . ποστᾶϊος δ' ἀπ' οὐρανοῦ πάρει;
B. τριταῖος.

Schol. Eurip. Hec. 32 p. 228, 19 Dindf. πρὸς τὸ ποστᾶϊον
(ἀπαντᾶ, i. e. respondet) τὸ τριταῖον ἢ τεταρταῖον· οἶον πρὸς τὸ 'ποστ.—
πάρει' ἀπαντήσῃ τὸ 'τριταῖος τυχὸν ἢ τεταρταῖος'. 1. δ' add. 2.
fortasse τυχὸν τριτ. ἢ τεταρταῖος. [Diogen.] Epist. 38 ποστᾶϊος ἀπὸ
τοῦρανοῦ καταβέβηκας; Diog. L. 6, 36 πρὸς τὸν λέγοντα περὶ τῶν
μετεώρων 'ποστᾶϊος' ἔφη 'πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ;' scilicet Diogenes
ex comoedia hauserat. nam de caelo venisse nemo potest nisi in co-
moedia. cf. quae adnotavimus ad adesp. 1404. Mus. Rhen. XLIII 53. 4.

620

κνψέλην δ' ἔχεις
ἄπλατον ἐν τοῖς ὤσιν.

Bekker. Anecd. 425, 7 ἄπλετον· ἄπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἄ-
πλατον, ὡς τὸ κιλ. ἄπλατος alibi apud comicos non invenitur. cf.
tamen 843. de proverbio cf. Eurip. 213. Lucian. Lexiph. 1 κνψε-
λόβυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὄτα. . . ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περύ-
ανδρος ἐν τοῖς ὤσι κάθηται.

621

καταπεσεῖν τι βούλομαι
τραγικὸν πέσημα.

Cramer. Anecd. Ox. I 176, 16 τὸ πετώ, ἔνθεν τὸ πέσημα καὶ
πεσεῖν. τί β. τρ. καταπέσημα. corr. Lehrsius Herodian. 82. multo
deterius Herwerd. Anal. crit. 36.

622

Clemens Alex. Paed. 3, 11, 69 τὸ γὰρ ἀβροδύαιτον τῆς περὶ τὸν περιπάτου κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βάλειν, ὡς φησὶν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται, ἡ κωμῳδία φησὶν τὰ ἴχνη τὰ ἑταιρικά ὥραν ἀπολείπειν καὶ τρυφήν. ἀπολείπειν] ἀπολείπει N. ὥρα ἀπολείπειν Potter. τρυφήν suprascr. ᾗ (i. e. τρυφᾶν) R. 'τὰ ἑταιρικά Clementis videtur'. Mein. ἴχνη δ' | ὥραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν id. ed. mai.

623

Bekker. Anecd. 318, 20 ὡς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ χειρόν χρονιζόντων. emendanda haec sunt (cf. Naber. Mnem. nov. XVI 105) ex Phot. 46, 14 ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ (-ει)· λέγεται ἐφ' ᾧ τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χειρόν γίνεταί· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. 'erinaceus uno die post partum iam aculeos germinat'. Naber. dixerat opinor comicus ὡς ἐχῖνος ἀναβάλλει τόκον.

624

Cramer. Anecd. Oxon. I 55, 19 σεσημειῶται τὸ κάρχαρος· τρίτωνος ἢ μαλαψεκάρχαρος κύων (sic). quae quomodo emendanda sint dubito. videtur tamen *Scylla* significari, quae a *Tritone* amata esse dicebatur (Preller. Myth. gr.² I 484), et scaena eius similis esse quae est Arist. Ran. 465. gravius etiam corrupta sunt quae exstant Cram. Anecd. Ox. II 375, 7.

625

πάντων γέ τοι
μέτρον ἐστὶ τούπιεικές.

Macarius 6, 94 nulla adiecta explicatione. γέ add.

626

γράφια
μεθύοντα καὶ λυττῶντα

Philostr. Vit. soph. 1, 21, 5 τοὺς λοιδορομένους ἐν τοῖς λόγοις.. γρ. ἐκάλει κτλ. non dubito quin comici verbis usus sit. cf. Arist. Lys. 298.

627

ἄγροίκου μὴ καταφρόνει δῆτορος.

Zenobius 1, 15 ὅτι μὴδὲ τῶν εὐτελῶν χρῆ καταφρονεῖν, παραινεὶ ἢ παροιμία. comicorum fragmentis add. Mein. Philol. XXV 537.

628

. . . πρὸ τούτου σ' ᾠόμην κέρατ' ἔχειν.

Diogenian. 7, 89 ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἐχόντων. — σ' ᾠόμην κέρατ' Mein. Philol. XXV 540] σε ᾠόμην κέρατα. 'credo haec e comoedia petita esse'. Mein.

629

. . . ἐχίδνης καρδίαν ἐδήδοκεν.

Macarius 4, 28 ἐπὶ τῶν ὀργίλων. Eurip. Andr. 271, Alcest. 310 contulerunt Leutschius et Pflugkius.

630

. . . ἐγὼ τοι πάντα ποιήσω θέρος.

Append. prov. 2, 9 b ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ὑπισχνουμένων δώσειν.

631

. . . ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.

Append. prov. 2, 73 sine interpr. — μολεῖν in trimetris Arist. Lys. 743. Strattid. 41. ac saepius in parodiis imitationibusque tragicorum. de syntaxi cf. Cratin. 52.

632

. . . καταβαλῶ σε παρὰ τῷδε μανθάνειν.

Bekker. Anecd. 45, 19 ἀντὶ τοῦ παραδώσω σε καὶ ἐγχειριῶ ὥστε μανθάνειν.

633

κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι

ἐπὶ τινος γυναικὸς μεθύσου. ζηθεῖη δ' ἂν οὐδὲν ἦτιον ἐπὶ ἀνδρός. Bekker. Anecd. 49, 6. 'fortasse dixerat ἔχει κάμινον ἐν τῷ πνεύμονι vel πλεύμονι'. Mein. fortasse ὅσον δ' ἔχει κτλ. certe poeta, si de muliere locutus erat, dicere non poterat ἔχων.

634

. . . ἐγὼ σε προσκυνήσω, βάρβαρε;

Cramer. Anecd. Paris. I 255, 17 τῶν βαρβάρων ἴδιον τὸ προσκυνεῖν, οὐχὶ τῶν Ἑλλήνων . . . διὸ καὶ εἴρηται παρ' Ἑλληνος κτλ. cf. Anaxandr. 39.

635

Cramer. Anecd. Par. III 206, 10 καὶ ὁ κωμικός· βλασφημία κενταύρους ἔπαιξε· τοὺς αἰσχυρῶ ἔρωτι κεντοῦντας ταῦρον. Hesych. Κένταυροι . . . καὶ οἱ παιδερασταί, ἀπὸ τοῦ ὄρρου, vel ἀπὸ τοῦ ὄρρον κεντεῖν. ταῦρος γὰρ ὁ ὄρρος, ut duabus glossis coniunctis Heinsius. Eustath. 1910, 11 πικρότερον σκῶμμα τὸ εἰρησθαι κένταυρον, ὃς κεντεῖ ὄρρον· [τὸν] παρὰ τῷ κωμικῷ. itaque pro κέντορος cum agnominatōne dicebant κένταυρος. comicae sententiae emendatio difficilis est. fortasse βλασφημία | ἔπληξε κενταύρους.

636

κρείττων Ζώπυρος

ἐκατὸν Βαβυλώνων.

Apostolius 10, 14. cf. Herodot. 3, 153—160. Plut. Mor. 173a. Lucian. Ion. trag. 53 extr. ἐβουλόμην ἂν . . . ἔχειν τὸν Δάμιον ξύμμαχον ἢ μυρίας μοι Βαβυλώνας ὑπάρχειν. ex Herodoto comicorum aliquis adscivit.

637

. . . ταῦτα δ' ἐστὶ πλεῖν ἢ ναυτιᾶν.

Aristid. II 491 Dindf.

638

. . . ἀνάπιπτ'. Β. ἀνδριάντας ἐστιᾶς;

Herodianus Piers. 441 κατακεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἐστιωμένων, ἀνακεῖσθαι δὲ ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος ἀνάπιπτε, ὁ κωμικός παίζων 'ἀνδριάντας ἐστιᾶς' ἔφη. cf. Diphil. 125. antiquae sit an novae prorsus incertum.

639

. . . αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις;

Diogenian. 3, 17 ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ θρέφειν ἐπαγγελλομένων. initio facile est supplere σὺ δ', ὡγάθ'.

640

ἐπικάρσια δῆ(τα) προσπεσοῦμαι.

Hesychius ἐπικάρσια· κτλ. πλάγια, οὐ κατ' εὐθείαν φερόμενα (φερόμενος Mein.). δῆ(τα) K.] δῆ. προσπεσοῦμαι Salmas. et Meinek. versum paroemiacum esse censens, qui tali sententiae vix aptus videtur. Apollon. Lex. 73, 22 ἐπικάρσια· πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ.

641

ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ

Etymologic. m. 592, 40 μῶλυ· εἶδος βοτάνης . . . κτλ. ἀντι-
φάρμακον γὰρ δέδοται. Hom. Od. 10, 305. ad Circeen aut Erihippi
aut Anaxilae aliusve poetae videtur pertinere.

642

κενὰ τῆς γνάθου . . . πολλὰ χωρία.

Bekker. Anecd. 45, 23 ἐπὶ τῶν οὐκ ἔχόντων δαφυιλῶς ὥστε
τὴν γνάθου ἐμπλήσαι.

643

οὐδὲ εἰς τὸν ὀδόντα ἔχει φαγεῖν.

Bekker. Anecd. 56, 33 ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἔχόντων φαγεῖν.
οὐδ' εἰς ἔν' ὀδόντ' Herwerd. Obs. crit. 117. fortasse ἀλλ' οὐδὲ
τρητὸν εἰς ὀδόντ'.

644

προβῦσαι φορτικὸν γέλωτα

ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυ-
νούντων. καὶ γὰρ τούτων τὴν θρυαλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω
προβάλλουσι. τίθεται ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἔχόντων, αἰεὶ δὲ διὰ τοῦ
γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι. Bekker. Anecd. 59, 18.

645

ὑποσακίζεται τὰ χρήματα.

ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται. ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενού-
των ἢ ἀπὸ (τῶν add. Bekk.) τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἶον οἶνον
ἢ τινος τοιούτου. ὑποσ. οὖν τὰ χρ., οἶον ὑπορρεῖ. Bekker. Anecd. 68,
30. Phot. ὑποσακίζειν· ὑπεξάγειν, ἀναλοῦν. cf. Fritsch. Arist.
Thesm. p. 602.

646

οὔτος, καθεύδεις, ὦ κακόδαιμον;

Cramer. Anecd. Ox. I 414, 20 (οὔτος τίθεται) καὶ ἐπὶ κλητικῆς
κτλ. cf. Cratin. 51. Arist. Nub. 732.

647. 648. 649

. . . ἐφοιτάτην ποτ' ἐς διδασκάλου.

τῷ δ' οὐκ ἐβοάτην.

ἐσπάτην γνάθου

εὐχρηστον.

Cramer. Anecd. Ox. I 191, 27 και οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ χρῶν-
ται (3 pers. dual.). φοιτάτην — διδασκάλου. και πάλιν (v. 2).
ἔσπων, ἔσπας· ἐσπάτην γνάθου εὐχρηστον. 1. ἐφοιτ. Mein.] φοιτ.
3. 4. γνάθου (-οις) εὐκρατον vel ἄκρατον Mein.

650

ἄλλος βλος,

ἄλλη δίαιτα.

Zenobius 1, 22 ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βλον μεταβαλόντων. cf.
Diogenian. 1, 20 et Suid.

650a

εὐρῶτα γήρως και πάχνην.

Aristoteles Gener. anim. 5, 5 και εὖ δὴ οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς
κωμωδίαις μεταφέρουσι σκώπτοντες τὰς πολιὰς καλοῦντες γήρως εὐρῶτα
και πάχνην.

651

εὐρεν ἢ λοπὰς τὸ πῶμα.

Varro Sat. Menipp. 32 p. 128 Oehler. titulum sine dubio a
comoedia mutuatus est. proverbium aptissimum, 'quotiens vitae
societate iunguntur qui moribus vel adfectionibus similes sunt'.
Oehler. fortasse principium est tetr. troch.

652

ταῖς γραυσὶν ἐξούλης ὄφλειν

Aristides II 133 Dind. εἰ δεῖ και μῦθον λέγειν, δέδοικα ἐγὼ
μὴ και ταῖς γρ. ἡμᾶς ἐξ. ὄφλ. ἐπισκώπτων φῆ τις ἀνὴρ κωμικός.
indic. Nauck. — Harpocr. ἐξούλης ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φά-
σκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. cf. Meier.
Schoem. Att. Proc. 748. Phrynich. com. 42.

653

. . . . ἔοικεν Εὐρίπου στροφαῖς.

Libanius III 327, 5 ἐφῶκει δὴ τὸ γινόμενον κτλ. Strab. 1, 55.
ὁ Χαλκιδικὸς (πορθμός, i. e. ὁ Εὐρίπος) ἐπτάκις (ἐκάστης ἡμέρας
μεταβάλλει). cf. 9, 403.

654

. . . . γενναῖος ἐκ βαλλαντίου

Zenobius 2, 88 ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δο-

κούντων. γενναῖος Mein. Philol. XXV 338] γενναῖος εἶ. fortasse (σὺ δ') εἶ γενν. κτλ.

655

. . . . ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ.

Diogenian. 2, 61 ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

656

τὸ Πάσηςτος ἡμιωβόλιον

Diogenian. 8, 40 . . . τὸ ἡμιωβόλιον διδοὺς παρ' ἑαυτῷ πάλιν εὗρισκε. cf. Apostol. 17, 6. si in Πάσης α producitur, omittendum τό. Poll. 9, 64 τὸ τοῦ ὀβολοῦ ἡμισυ ἡμιωβόλιον. ac sic τριημιωβόλιον ibid. (Aristoph. fr. 48).

657

γελοιότερος Μελιτιίδου

Apostolius 5, 27 ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρία διαβεβοημένων. Μελιτιίδου Apost. cf. interpr. Arist. Ran. 991.

658

αὐτόκακον ἔοικε τῷδε

Bekker. Anecd. 8, 27 ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὡς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρως ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὁμοιότητος. Ὀμηρος· αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν. et 465, 11 αὐτόκακον ἔοικε τῷδε· ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε. eadem Suidas αὐτόκακον. alia prorsus significatio est Theopomp. com. 20. vix adducor ut credam αὐτόκακον quemquam dixisse pro αὐτοκάκως et hoc pro ἄκρως. pravis libris videntur decepti esse grammatici, scribendum autem αὐτότατον ἔοικε (τὸ παιδίον) τῷδε (vel τῷ πατρὶ). Arist. Thesm. 514.

659

. . . . ἀγροῖσι κατακαῦσαι ξύλοις

Bekker. Anecd. 10, 26 τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἐπ' ἀγροῖς ἔκαιον ξύλοις. cf. adesp. 7.

660

βουλιμιᾶ τὰ βαλλάντια.

κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἔχοντιον ἔνδον βαλλαντίων. Bekker. Anecd. 30, 10. βαλλ. Mein.] βαλ.

661

ἐξερρωγώτας λέγειν λόγους

Bekker. Anecd. 39, 5 οἶον ἀηδεῖς καὶ ἀπάδοντας, οὐχ ἀρμονίους. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξερρωγώτων ὀργάνων. καὶ γὰρ ταῦτα ἀνάρμοστον καὶ ἀηδὲς φθέγγεται. σημαίνει δὲ τὸ (τοὺς?) ἐξερρωγώτας καὶ τοὺς ἀπηρρωθιακότας καὶ ἀναισχύντους. Arist. Ach. 933 et Cratin. 253 confert Mein.

662

ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται.

Bekker. Anecd. 331, 11 χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδίαν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. cod. οἱ κλεαγόπται λέγεται δὲ καὶ κλέπται· χαριεστάτη κτλ. similiter Suidas (πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν. σημ. κτλ.) Apostol. 1, 18a (ἱκανῶς πεπαιδευμένη). — cf. adesp. 188. Aristoph. fr. 165. Thucyd. 1, 70 (μὴ) ἑορτὴν ἄλλο τι ἠγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πράξαι. Xenoph. Eph. 1, 10 ἑορτὴ ἦν ἅπας δὲ βίος αὐτοῖς. fortasse poeta scripsit ἄγουσ' ἑορτὴν ἐνθάδ' οἱ κλέπται, i. e. Athenis.

663

ἐπὶ τοῖς ὄπλοις ἀκκίζεται.

Etymologic. m. 49, 3 ἀκκίζεσθαι τὸ μωραίνειν ἢ προσποιεῖσθαι εὐήθειαν. . . κτλ. ἐπὶ τῆς ὕβρεως ἔχεται, ἐπαίρεται. cf. Apostol. 7, 67.

664

περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα.

Etymologic. m. 677, 37 πνιγεὺς . . . σημαίνει . . . καὶ τὸν φιμόν τῶν ὑποζυγίων . . . κτλ. ἀντὶ τοῦ τὸν φιμόν. ad Aristophanis *Anagyrum* referebat Dindorfius. 'at iste poeta, quisquis fuit, non de equo dixerat, sed ad hominem transtulit'. Bergk. Mein. II 961.

665

ἀφάρμακον χρωμ' Οἰδίποδος

Hesychius. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. sine dubio comoediae est.

666

Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει.

Hesychius. παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν κτλ.

667

λιθωμόται δημηγόροι

ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα. Hesychius. Ἀθηναίων Mein.] θεία. Hesych. λίθος... τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα, ubi item cod. θεία. Harpocr. λίθος· Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (26) ἑτῶν παρόντων καθ' ἕνα ἡμῖν οὕτως καὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες'. εὐόκασι δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. eadem fere Photius 223, 22. Pollux 8, 86 ὄμνον (οἱ θεσμοθετεῖται) πρὸς τῇ βασιλείῳ στοᾷ ἐπὶ τοῦ λίθου ὑφ' ᾧ τὰ ταμιεῖα (ἐφ' ᾧ τε codices praeter Schottianum, ἐφ' οὗ τὰ τόμια Bergk. Epist. crit. 131). Meier. Schoem. Att. Proc. 676 n. 57. in Hesychii glossa δημηγόροι a poetae verbis secludit M. Schmidt. mihi nequaquam liquet.

668

φθάνοντος ἔργον γίνεται.

Photius nulla adiecta interpretatione. 'celeriter agenti eventus favet'. poterat etiam exitus trimetri esse.

669

ἠγὼ πετραίαν χυτρόπωλιν

λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλά ἐστί. Hesychius. λέγει O. Müller. Dor.² II 425] λέγει. οἱ. praeterea ἠγωπτερέαν cod. χυτρόπολιν Mein. Steph. Byz. Χυτρόπολις Θράκης χωρίον. Photius ἠγὼ πετραία· ἡ Αἴγινα. ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλά ἔχει κεράμια, cuius verba extrema manifesto ad vocem χυτρόπω(ο)λιν ab eo omissam pertinent. Pollux 7, 197 τὴν Αἴγιναν χυτρόπωλιν ἐκάλουν (χυτροπωλεῖον A). 'poeta Aeginam nihil esse dicit nisi vocis imaginem et ollarum tabernam'. Mein. cuius coniectura (χυτρόπολιν) vel ideo probanda est, quia aliter vèrsus (nisi forte alieno verbo inserto) constitui vix potest. ἠγὼ π. γ. (καλοῦσι νῦν). ceterum cf. Aesch. Pers. 390. Strab. 8, 376 (Αἴγιναν) ἐμπόριον γενέσθαι, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς γῶρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς, ἀφ' οὗ τὸν ῥῶπον Αἴγιναίαν ἐμπολὴν λέγεσθαι. Etym. m. 28, 10 Αἴγιναῖα· τὰ ῥωπικὰ φορτία, καὶ οἱ πιπράσκοντες αἰγιναιοπόλαι. eadem Hesych. Αἴγιναῖα. Schol. Pind. Ol. 8, 28 p. 192 Boeckh. τὸν ἐπὶ μεταβολῆς (-ῆ) φόρτον Αἰγινητικὸν ἔλεγον καὶ τοὺς παντοπόλας αἰγينوπόλας.

670

συνδήσας ἄρα

τῷ χεῖρε

συνδήσας δὴ τὰς χεῖρας. Hesychius. trimetrorum reliquias agnovit Meinekius. non pertinet ad Plat. Euthyphr. 4c ὁ πατήρ συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

671

μηδὲ σὺ

ζήτει πυθέσθαι.

Photius ζητεῖν· ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί. κτλ. ζήτει Dobr. Adv. II 592] ζήτει τι. idem Dobraeus comoediae glossam tribuit. Eurip. Helen. 156 μήτε σὺ ζήτει μαθεῖν contulit Naber.

672

τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον.

Varro Sat. Menipp. 90 p. 229 Oehler. sine dubio titulum saturae a comoedia mutuatus est. Basil. m. Epist. Liban. 146 confert Oehler.

673

Μεγαρέων οὐδεις λόγος.

Plutarchus Mor. 730e. cf. adesp. 502.

674

σκαπτέτω (σκαψάτω) τὰς ἀμπέλους.

Apollonius Synt. 1, 36 p. 70, 24 Bekk. εἰς τὸ γίνεσθαι ἢ γενέσθαι ἢ πρόσταξις γίνεται, ἀποφασκομένη ἀπὸ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, εἰς μὲν παράτασιν 'σκαπτέτω τ. ἀμπ.', εἰς δὲ συντελείωσιν 'σκαψάτω τ. ἀμπ.' comico tribuit Nauckius.

675

τοκάδα τὴν κεφαλὴν ἔχει.

Lucianus Dial. deor. 9, 1 τ. γὰρ κτλ. ad Hermippi Ἀθηνᾶς γονάς referri posse monet Fritzschius.

676

τοῖς βυβλίοις εἴξασι.

Herodianus II 950, 29 εἴξασι· οὐδεις παρακειμενος τρίτον πρόσωπον εἰς ᾧ ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξᾶ, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι κτλ. cf. Arist. Nub. 341 et quae ibi adnotavimus.

677

βοιωτιάξειν ἑμαυτες.

Stephanus Byz. Βοιωτία. καὶ Βοιωτὶς καὶ Βοιωτῖδιον ἐν Βοιωτίδος . . . καὶ ῥῆμα κτλ. cur Aristophanis esse censeat Meinekius non video.

678

ἀντὶ πέριχης σκορπίου

Zenobius 1, 88 et Diogenian. 1, 76 ἐπὶ τῶν τὰ χεῖρῳ αἰρουμένων ἀντὶ βελτιόνων. Gregor. Cyrp. 1, 53.

679

εἰς ἀνῆρ, οὐδεὶς ἀνῆρ.

Zenobius 3, 51 et Diogenian. Vind. 2, 52 παρόσον ὑπὸ ἐνὸς οὐδὲν κατορθοῦται. eadem Suidas. Eustathius 647, 21 et 1075, 27 κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ.

680

ἐκκέκοφθ' ἢ μουσική.

Zenobius 3, 99 φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσῃ χρωμένων οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαρῖστράς καὶ ὄρχηστράς ἐπεισήγαγον. [Plut.] Prov. 1, 38 et Suidas addunt: ὄθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο. cf. Apostol. 6, 94. hoc dicit proverbium, veram sapientiam et artem adhibitis, ad delectationem convivarum psaltriis aliisque id genus mulieribus ex symposiis expulsam esse. cf. Plat. Symp. 176 extr.

681

εὐγενέστερος Κόδρου

Zenobius 4, 3. Diogenian. 4, 84. Lucian. Tim. 23. Schol. Plat. Symp. 208d.

682

ιαλέμου ψυχρότερος

Zenobius 4, 39. cf. quae ad Amphidis *Ialemum* adnotavimus.

683

ὄνα τις ἔλεγε μῦθον.

Zenobius 5, 42 ὁ δὲ τὰ ὄνα ἐκίνει· εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἢ παροιμία εἴρηται. τὸ γὰρ ζῶον . . . τὰ ὄνα κινεῖ, οἶονεὶ πρὸ τοῦ

τινὰ λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν. . . πῶς γὰρ ἂν δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῶ; cf. Diogenian. 7, 30. Gregor. Cypr. 3, 30 (Mosq. 4, 67 ἐπὶ τῶν ἀνοήτων). Apostol. 12, 81. Photius ὄνω τις ἔλ. μ: Suid. ὄνος τὰ ὄτα κινῶν.

684

Συβαριτικὴ τράπεζα

Zenobius 5, 87 ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. videtur apud poetam non nominativum, sed dativum repperisse. quod si verum est, exitus potius videtur tetrametri iambici. non pertinet ad Aristoph. fr. 216.

685

ἄλλος οὔτος Ἡρακλῆς.

Diogenian. 1, 63 ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν ἢ παροιμία. οὔτος ἄλλος Ἡρακλῆς Zenob. 5, 49. Zenob. Milleri (Mélanges 378 extr.) ἐπὶ τῶν βία (sic Nauck. Bullet. Petrop. XIII 379 pro τῶ βίῳ) τι πραττόντων. Theseum significari narrat Hephaest. Phot. Bibl. 151 Bekk., Theseum vel ex Idaeis Dactylis unum Eustath. 589, 41. cf. etiam Aristot. Ethic. magn. 2, 15 (1213 a 12). Eth. Eud. 7, 12 (1245 a 30). Aelian. V. h. 12, 22. etiam comicos existimo eo proverbio usos esse ad inrisionem hominum vaniloquorum. cf. Ephipp. 17. — Varro saturam (5 p. 93 Oehler) sic inscripsit.

686

ἄκων μὲν, ὡς Ζεὺς οἶδεν

Diogenian. 2, 82 ἐπὶ τῶν ἀκόντων ὑπισχνουμένων τι. quae explicatio inpedit quominus de Oedipo aliquo tragico cogitemus.

687

μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.

Diogenian. 6, 60 et Apostol. 11, 55 ἐπὶ τῶν τινὸς ἀξιούντων τυχεῖν. Suidas ἐπὶ τῶν ἔργα, ἀλλὰ μὴ λόγους ἀξιούντων λαβεῖν. Diogenian. 7, 100 δήματα ἀντὶ ἀλφίτων. cf. Macar. 5, 97.

688

μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.

Diogenian. 6, 70a et Mantiss. prov. 2, 14 τουτέστι μὴ τὰς τέχνας κατὰ τῶν φίλων. Macar. 5, 96. cf. adesp. 566.

689

νῦν ὀσπρίων ἄμητος.

Diogenian. 6, 87 et Apostol. 12, 17 ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν πρα-
τόντων πάντα. Suid. (ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων). Diogenian. Vind.
3, 38.

690

πρότερος περιστερεῶς

Diogenian. 7, 64 ἐπὶ τῶν ἐπικεικῶν. Macar. 7, 37. Apostol. 14, 97.

691

πρὸς δύο οὐδ' ἂν Ἡρακλῆς.

Diogenian. Vind. 3, 44 οὐδὲν (i. e. οὐδ' ἂν) Ἡρ. πρ. δύο . . .
φασὶ τὸν Ἡρακλέα . . . πιστεύσαντα τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει . . . πρὸς δύο
πυκτεύσαντα ἠτηθηθῆναι. cf. Zenob. 5, 49. Diogenian. 7, 2. Macar. 7, 42.

692

καπνοῦ σκιὰν δέδοικεν.

Macarius 5, 4 ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια φοβουμένων. δέδοικεν
K.] δεδοικέναι. cf. Aristoph. fr. 77.

693

λόγοι λόγους τίκτουσιν.

Macarius 5, 67 ἐπὶ τῶν ἐκ πολυλογίας εἰς ἕριν καθισταμένων.
Boisson. Anecd. I 55 λόγοι λόγους ἤλαυνον. cf. adesp. 542.

694

οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις.

Apostolius 13, 43 ἤγουν οὐδὲν ἀγροικον. cf. Arist. Eq. 464.

695

τέττιγος εὐφωνότερος

Apostolius 16, 37. cf. Plat. Phaedr. 259c. Theocrit. 1, 148.

696

βοίδιον Μολοττικόν

Append. prov. 1, 57 ἐπὶ τῶν καλλίστων, ἐπειδὴ διαφέρουσιν οἱ
ἐν Ἠπειρῷ βόες.

697

ὄβολόν εὖρε Παρνύτης.

Append. prov. 4, 11 Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος δὲ Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. Hesychius Παρνόπη· Καλλίστρατος Ἀθηναῖος, unde Lobeckius Pathol. prol. 387 Παρνόπης. de Callistrato cf. Theopomp. com. 30. Antiphan. 300, 4. Anaxandr. 40, 3. Eubul. 11. 107, 5. Callistratus et Agyrrhius τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μισθοῦ auctores fuisse dicuntur. Boeckh. Oecon. Athen. I 245. cf. Schaefer. Philol. III 578. novae comoediae esse credo, sed cum Callistratus iam a Theopompo commemoretur, huic classi accensere malui.

698

ὄξος ἡκρατισμένος

Append. prov. 4, 28 ἐπὶ τῶν δογμάτων καὶ δομινατάων. ἡκρατισμένος K.] ἡκρατισμένον, quod retineri potest, si antecessisse statuatur nomen accusativo casu positum. qui non vinum, sed acctum prandens potavit.

699

αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις.

Bekker. Anecd. 4, 16 οἶον αὐτὸ τοῦναντίον λέγεις. . . τὸ μέντοι αὐτό πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ ἀληθῶς. — τοῦμπαλιν cod. πολὺ τοῦμπαλιν Arist. Lys. 1045.

700

αὐθις αὖ Πυθῶδ' ὁδός.

Bekker. Anecd. 11, 12 παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων καὶ ἐπανιόντων, ἐπεὶ οἱ χρώμενοι τῷ θεῷ, εἰ ἀσαφῆ σφίσι ἐχρησεν, πάλιν ἤεσαν εἰς Δελφούς, ἐπανερησόμενοι σαφέστερα. — Πυθῶδ' Bekker.] πυθῶδε. cf. Arist. Av. 189. εἰ ἀσαφῆ ἐχρησεν Bekk.] εἰς ἄφρασι ἐχρησεν. σφίσι add. K. cf. Phot. et Hesych. Πυθῶδε, ὁδός et Diogenian. 3, 34. — in comoedia haec sine dubio cum ironia dicebantur.

701

αὐτὰ καὶ τὰ φίλτατα

Bekker. Anecd. 16, 24 ἐπὶ τῶν φιλιτάων θήσεις. οἶον αὐτοὺς οὐς ἐβουλόμην, καὶ οἱ φίλτατοι. παροιμία ἐστίν. ἡ φράσις Ἀττική.

702

Αἴτνη (πέφυχ') ἄνθρωπος.

Bekker. Anecd. 22, 33 εἴ τις βούλοιτο ἀποσκῶψαι τινα εἰς πολυφαγίαν καὶ ἀπληστίαν καὶ ἀδηφαγίαν. εἴρηται ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Αἴτνη κρατήρων τοῦ πυρός. τὸ δὲ πῦρ ἀναλωτικὸν καὶ δαπανηρόν. — αἴτνην cod. πέφυχ' add. K., ut adpareret quomodo comicus ea sententia uti posset.

703

κυψέλαι φρονημάτων

οἶον θῆμαι φρονήσεως. κυψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν. Bekker. Anecd. 47, 15. Photius corrupte κυψέλαι φρονημάτων· ἀγγεῖα. ἢ κενοὶ παντάπασιν. cf. Dobr. Adv. I 597. 619. inidentur homines stulti qui sibi nimium quantum sapere videntur.

704

οὐκ ἀπέλω προσέβαλεν.

Bekker. Anecd. 56, 26 ἐπὶ τῶν οἰομένων ἑξαπατήσειν, φωραθέντων δέ. προσέβαλεν cod. — Append. prov. 4, 45 οὐκ ἀπέλω προσέβαλες. potest etiam initium trimetri esse ὁ δ' (vel σὺ δ') οὐκ ἀπ. πρ.

705

παρακεροῦσθαι τῶν φρενῶν

Bekker. Anecd. 59, 27 π. τ. φρ. ἢ τοῦ νοῦ· οἶον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκρουμένων μέτρων καὶ δεδολωμένων (sic Bekk. pro δεδουλ.). Hesych. παρακέρο(ν)ται τῶν φρενῶν· (παρ)ηλλάττοντο ex emend. Mein. Philol. XIII 549.

706

παλάμημα καὶ τύρευμα

Bekker. Anecd. 60, 28 χρῶ. εὔρεμα Ruhnk. Ep. crit. 1 p. 43. perperam. Demosth. 19, 295 ὁ μὲν ἦκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε. cf. Arist. Eq. 479.

707

τάλλα καὶ φιλόμεθα.

Bekker. Anecd. 65, 25 παροιμία τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχωρούντων ἃ βούλονται τινες, ἐνὶ δὲ τινι μηκέτι. σημαίνει δὲ οἶον· τάλλα φίλοι ὄμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα. Photius et Suidas λεγόμενον τι. οἶον τάλλα καὶ φίλοι ὄμεν.

708

χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε.

Bekker. Anecd. 316, 3 χρ. ἐμ. τί ἐστι; παροιμία ἐν ἤθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν. scilicet quia scortando divitiae comparantur. porsus diversa sunt quae attulimus ad Eubul. 20.

709

κᾶτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

Bekker. Anecd. 422, 4 ἀπέρρωγεν· οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον κτλ. καταπερρώγην — ἀπερρώγη — ἀπερρώγην (sic) cod.

710

ὁ δ' ἀγοράζει κληῖδ' ἔχων.

Cramer. Anecd. Ox. III 292, 25 τινὲς δὲ ἐκτείνουσι (?) τό κτλ. τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρέβει. ὁ δ' Mein:] ὄδ' κληῖδ'] κλειδ'. Herodian. Herm. 441. Herodian. Lehrs. 361. Draco 21, 26. cf. Diphil. 9.

711

οὐ φενίνδα σφαιριῶν

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 299) φενίνδα· παιδιὰ διὰ σφαίρας γινόμενη· οἶον κτλ. ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 283. οὐ σφαιριῶν φαινίνδα, si in tam corruptis verbis coniecturae locus sit, Nauck. Bullet. Petrop. XIII 363.

712

ἀρραβῶνα Σίφνιον

Hesychius διαβεβλημένον. ὡς τῶν Σίφνιων ἀσελγῶν ὄντων. indicavit Nāuck. in comoedia aut (καὶ) Σίφνιον ἀρραβῶνα exstabat aut (ὁ δ') ἀρρ. Σ. certe non in exitu trimetri positum erat.

713

κύων παρ' ἐντέροισι

Hesychius παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων. cf. Diogenian. 5, 67a. Phot. κύων. cf. 719.

714

οὐδ' ἐτρύπησεν κρόκη.

οὐδὲν εἰργάσατο. Hesychius. κρόκη Musur.] κρόκη. — vocalis v in verbo τρυπάω producitur.

715

πλύνον καταπλυντήριζε

καὶ πλυθήσομαι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσιν. Hesychius. πλυθήσομαι Meīn.] πλυνθήσομαι. Bekker. Anecd. 58, 27 πλύνον πλύνεσθαι σημαίνει μὲν ὕβριν, μετενήνεκται (δὲ) ἀπὸ τῶν πλυνόμενων ἱματίων· καὶ γὰρ . . . πλυνόμενα περιωβρίζεται καὶ πατούμενα. cf. Arist. Plut. 1061.

716

. . . πολύτορον δέρμ' ἔχινου . . .

Hesychius ἦτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν, ἢ ἐπεὶ ἐκ φύσεως πολλὰς ἔχουσιν. poetae scaenici versum agnovit M. Schmidt. comici opinor. Photius πολύτορον· δέρμα τὸ τοῦ ἔχινου. sententia dicti nequaquam perspicua est.

717

Σκύθης ὕνειον δαῖτα

Hesychius παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκίζομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. cf. Zenob. 5, 59. Append. prov. 4, 74. Sophil. 4 (II 446 hui. ed.).

718

στατήρσι προστιθέντες

Hesychius ὑπὲρ στατήρων ὄρ[γ]ίζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατήρος. poetae comico tribuit Meinekius Philol. XIII 536.

719

ἡ κύων ἐπὶ τῆς φάτνης

Photius παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε (αὐτῶν add. Bekker. Anecd. 276, 6) χρωμένων μήτ' ἄλλοις μεταδιδόντων. ἐν (τῇ) φάτνῃ Greg. Cypr. 2, 61. Macar. 4, 43. Diogenian. Vind. 2, 83. Apostol. 8, 44. Suidas ἡ κύων. Zonar. 938. ἐπὶ φάτνης Eustath. 950, 57. — optime interpretatur Lucian. Advers. indoct. 30 τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένης, ἢ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθλεῖ οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. cf. Lucian. Tim. 14 et supra 713.

720

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ

Photius Λ. ἐν μ. παίζει· ἐπὶ τῶν ἀκολάστων, ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολασταίνοντων. quibus Suidas addit οἱ γὰρ Λυδοὶ κωμωδοῦνται ταῖς χερσὶν αὐτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια. cf. Athen. 15,

690b. *Ανδός* fuit Antiphanis, *Ανδολί* Magnetis: quamquam talia in qualibet comoedia dici poterant.

721

λύχνον ἐν μεσημβρία (ἄπτεις).

Photius ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ (sic Porson. pro ἀνεπιτηδείῳ) τι ποιοῦντων. — ἄπτεις a Photio vel eo quem exscripsit additum videtur. poeta nihil nisi ἐν μεσημβρία λύχνον, quae est altera pars trimetri.

722

κάπικνην κάπεσθίειν

Photius et Suidas *ξηλήην*. . . οἱ μὲν οὖν Ἀτικοὶ τὸ ῥῆμα (κνην) οὕτω λέγουσιν κτλ. cf. Pierson. Moer. 234. Poll. 7, 196 *τυροπῶλαι ἔθος ἦν ἐπερωτᾶν τούτους πότερον κνην ἢ ἐπεσθίειν*. i. e. qui caseum vendebant interrogare solebant tritumne caseum emptores an integrum cum pane edendum vellent. Poll. 6, 39 (*ἐπιφαγεῖν*) οὕτω ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ὄψον ἐπεσθίειν.

723

οὐδὲ τάρχαϊον ποιεῖ.

Photius ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων. quae adiciuntur corrupta sunt. Append. prov. 4, 36 οὐδὲν ἀρχαῖον (scr. οὐδὲ τάρχ.) ποιεῖ· ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. Suidas sine interpr. — hoc sibi vult: 'haec res non solum fenus nullum, sed ne sortem quidem praestat.'

724

τὴν γλαῦκα τωθάξουσι.

παροιμία. Photius nulla explicatione addita. per translationem dictum videtur: ludificari aliquem, ut aves noctuam.

725

τῶν γὰρ ὑστάτων χάρις.

Photius, nulla explicatione adiecta. cf. Arist. Eq. 1205.

726

τοὺς νόμους μεγάλους ἄγω.

Schol. Eurip. Hec. 386 (p. 316, 16 Dind.) ποτὲ δὲ (τὸ ἄγω σημαίνει) τὸ ἡγοῦμαι, ὡς τό κτλ. — cf. Cratin. 112. 352.

727

· ἀλλ' Ἡράκλεις ἀυλεῖ τις.

Schol. Eurip. Tro. 122. — Ἡράκλεις Mein.] Ἡρακλῆς. 'comici verba esse videntur.' Mein.

728

· ἐχενῆδος δίκην
ἔχεται.

Append. prov. 2, 93 ἐχενῆς . . . εἶδος ἰχθύος, ὃς δύναμιν ἔχει ἐπέχειν τὰς ναῦς (Aelian. N. an. 2. 17. Oppian. Halieut. 1, 212. Suid. ἐχενῆς. Plin. N. h. 9, 79. 80. 32, 2 sq.) . . . ὄθεν καὶ παροιμία κτλ. cf. Aesch. Ag. 145 et de sententia Arist. Plut. 1096. adesp. 1306.

729

πέλαγος ἢ πόλις
ἐστίν.

Bekker. Anecd. 58, 31 εἰ θέλοις ἐγκωμιάζειν πόλιν.

730

κατὰ κοιλλίαν νοσεῖ.

Bekker. Anecd. 46, 8 ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

731

· Ραδάμανθους τοὺς τρόπους.

Bekker. Anecd. 61, 21 ῥηθεῖη ἂν ἐπὶ τινος δικαίου. fortasse ex comoedia etiam proverbium fluxit Ῥαδαμάνθους κρίσις, Suidas ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνη μαρτυρουμένων. Plat. Leg. 12, 948b. Diogenian. 7, 98 (Vind. 3, 74). Gregor. Cypr. 3, 59 (Leid. 3, 5). Macar. 7, 50.

732

· τοῦ κατ' ἐμὲ κόμματος . . .

Bekker. Anecd. 66, 25 οἶον τῆς κατ' ἐμὲ τάξεως. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ νομίσματος. cf. Arist. Ran. 725. 890. Plut. 862. 957.

733

· αὐτὸς αὐτὸν ἀυλεῖ . . .

Diogenian. 3, 16. Suidas. Apostol. 4, 38 ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦς δεικνύοντων ἐν (add. Suid.) τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοι τινὲς (add. Suid.) εἰσιν.

734

σκορπίους βέβρωκεν.

Macarius 7, 72 ἐπὶ τῶν ὀργίλων. ubi cf. quae adnotavit editor.

735

βλίτυρι καὶ σκινδαψός

Append. prov. 1, 56 ταῦτα παραπληρώματα λόγων, εἰσὶ δὲ καὶ παροιμιώδη. ubi cf. quae adnotavit Leutsch. Hesych. βλίτυρι... χορδῆς μίμημα. de scindarso cf. Anaxil. 15. Sext. Emp. Adv. mathem. 8, 133 (316, 24 Bekk.) ἐν τῇ μὴ σημαίνουσῃ τι (φωνῇ) οἶον τῇ βλίτυρι καὶ τῇ σκινδαψός οὐκ ἂν εἴη τι.

736

μέχρι τῶν ἀμφωτίδων

Append. prov. 3, 89 ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων, ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὠτων. Suidas ἀμφῶες(?) καὶ ἀμφωτίδες καὶ ἀμφωτίδων... καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγ. πεπλ. κτλ. Etym. m. 93, 12 ἀμφωτίδες· χαλκᾶ, ἅπερ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ περιετίθεισαν. Zon. 152. cf. quae ad Alexidis Ἀμφωτίδα adnotavimus.

737

ἀποφθάρηθί μου.

ἀπαλλάγηθί μου. Hesychius. indic. Nauck. Moer. ἀποφθάρηθί μου Ἀττικοί, ἀπαλλάγηθί μου. Ἕλληνες. cf. quae conguessimus ad Arist. Nub. 789. variis modis in trimetrum inseri possunt. ac sic quae sequuntur.

738

δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ

τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. Hesych. glossa multorum coniecturis vexata. unam commemoro Meinekii Philol. XV 137 τοῦράνου, i. e. τοῦ ἐράνου, qui comico ea verba tribuit.

739

Κορίνθιαί πέδαι

αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως γυναῖκες. Hesychius. sic Mein. Κορίνθιαί· αἱ πέδαι καὶ κτλ. cod. — Κορίνθιαί πεζαί Nauck. Allg. Lit. ztg. 1847 p. 499. cf. Eupol. 169.

740

παύσω σε τῆς σκύζης.

Hesychius σκύζης· παρὰ Φιλητᾶ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας. — φίλιτα cod. 'comicum poetam, non elegiacum hic laudari docet senarii hemistichium. corrigendum igitur παρὰ Φιλῆμονι vel Φιλεταίρω. ineptit Bachius Philet. 67.' Mein. 'mihi Philetæ glossæ intellegendæ videntur et excidisse poetæ nomen'. M. Schmidt.

741

. . . Σύβαρις διὰ πλατείας . . .

Hesychius παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων. cf. Zenob. 5, 88. Macar. 7, 87.

742

οὐράνιον . . . παιδιάν

ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν. Photius. Hesych. οὐρανίαν· ὅταν τὴν σφαῖραν ἀναβάλλωσιν. καὶ τὴν τοιαύτην καθόλου παιδιάν οὐρανίαν καλοῦσι καὶ οὐρανιαίξιν. Poll. 9, 106 ἢ δ' οὐρανία, ὁ μὲν ἀνακλάσας αὐτὸν ἀνερρίπτει τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανόν· τοῖς δ' ἦν . . . φιλοτιμία . . . ἀρπάσαι. cf. Arist. Vesp. 1530. — οὐρανίαν cur restituatur nullam video causam.

743

βάψας ποιήσω μέλαν.

Suidas βάψας . . . ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τό κτλ. comoediae accensuit G. Wolf. Philol. XVI 529, cui contra Bernhardyū adsentior.

743a

ἀκούεις ὡς στένει;

Schol. Eurip. Orest. 163 ἂ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦται, οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτου στενάξαντος ἕτερός φησιν κτλ.

744

. Ἄστυνάξ γέγονα.

Eustathius 862, 43 (ὁ νόθουρος) καὶ ἄστυτος ἐλέγετο, καθὰ καὶ ἄστυτος οἶκος (Xenarch. 1, 4) ὁ ἔχων ἄνδρα ὃς ἔχοι ἂν λέγειν . . . τό κτλ. idem 656 extr. καὶ τις παλαιὸς παλζων κωμικώτερον . . . Ἄστυνάκτα ἑαυτὸν ἔφη πον ὡς μὴ στυόντα. 849, 54 ὁ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἄστυτος γέρων ἢ Ἄστυνάξ. 1283, 25 ὁ Ἄστυνάξ δριμέως πέπαικται καὶ ἐπὶ τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ

στύειν, ὃ κείται παρὰ τῷ κωμικῷ (Arist. Av. 1256). indic. Nauck. Arist. Byz. 168.

745

ἀστῆς ἐλάας

Pollux 9, 17 ἡ κωμῶδία ἀστῆς ἐλάας εἴρηκε τῆς ἐν τῇ πόλει (i. e. ἀκροπόλει). cf. Aristoph. fr. 727. Eustath. 1383, 5 ἀστὴν ἐλάαν, τὴν . . . ἐξ ἀκροπόλεως, τὴν καὶ ἱεράν.

746

ἀγαθὰ Κιλλικῶν

Zenobius 1, 3 . . . ὁ Κιλλικῶν . . . προδοὺς Μίλητον εὐπόρησεν. cf. Arist. Pac. 363, ubi schol. ὅτε ἀνέωξε τὰς πύλας, τῶν πολεμίων πυνθανομένου τινός, ὃ τι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι κτλ. Diogenian. 1, 9. Gregor. Cyrp. 1, 5. Hesych. Suid. Κιλλικῶν. puto servum perfidum domino quid faciat quaerenti respondere ἀγ. Κ.

747

ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Zenobius 1, 77 ἐπὶ τῶν ταχέως τε καὶ ὀξέως ἀννομένων. indic. Mein. Philol. XV 540, conl. Terent. Andr. 2, 3, 7; dictum factum. commemorat etiam Zenob. Milleri (Mélanges 379). fortasse ad Menandri *Andriam* referendum.

748

Ἀρχίλοχον πατεῖς.

Diogenian. 2, 95 et Apostol. 4, 2 (Ἀρχιλόχον πατεῖς) ἐπὶ τῶν λουδορούντων· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχιλόχος. Suidas ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λουδόρων. Eustath. 1684, 47 (Ἀρχιλόχος ἦν) δεινὸς ὑβρίζειν· ὄθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυῶν τὸ Ἀρχιλόχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἶπη 'σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ ἄκανθαν'. unde conligitur verbum πατεῖν hic nequaquam eadem sententia poni qua Arist. Av. 471. Plat. Phaedr. 273a Τίσσαν πεπάτηκας.

749

κεραμέως πλοῦτος (πλοῦτος κεραμέως)

Diogenian. 5, 97 ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ ἀβεβαίων καὶ εὐθραύστων. Suid. ὁ σαθρὸς καὶ μὴ βέβαιος.

750

κράδης ῥαγείσης

[Plutarch.] Proverb. 2, 16 κράδη . . . ἢ ἀγκυρίς, ἀφ' ἧς οἱ

ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν. Poll. 4, 28 ὃ δ' ἐστὶν ἐν τραγωδίᾳ μηχανή, τοῦτο ἐν κωμωδίᾳ κράδη. videtur comicus nescio quis dei alicuius tragici casum inridere.

751

εἰ καὶ λίθον εἶχες

Append. prov. 2, 11 λείπει τὸ 'ἔβαλες ἄν'. ἐπὶ τῶν προχείρων ὄνειδιζόντων.

752

δικαιοσύνης Ζεὺς

Bekker. Anecd. 34, 11 ὃ ἐπὶ τοῖς δίκαιά τε καὶ ἄδिका δρῶσι τεταγμένος. ὥσπερ καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς μελίχα μειλίχιος καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς φίλα φίλιος. Schol. Hom. Il. 13, 29 τὸ δικαιοσύνης Ζεὺς οὐκ ἔχει τὸ δικαιοσύνη θηλυκόν. Eustath. 918, 48 δικαιοσύνης Ζεὺς εὐρηται, δικαιοσύνη δὲ ἐπ' οὐδενὸς ὀνόματός ἐστιν ἐπίθετον. videtur epitheton a comico fictum.

753

Ἰλιάς κακῶν

Bekker. Anecd. 43, 31. ἐπὶ μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθεται. similiter Zenob. 4, 43. Diogenian. 5, 26. Photius. Eustath. 444, 22. 1175, 61. usus est proverbio Demosth. 19, 148. Liban. II 303, 3 Ἰλιάδα κακῶν ἐπισείων. etiam comicos usurpasse docet Plautus Mil. glor. 3, 1, 148 *cast odiorum Ilias*. ita enim W. Studemund Zur Krit. des Plautus 59 sq. cf. Cic. Att. 8, 11, 3 *tanta malorum inpendet Ἰλιάς*.

754

Εὐδώρου σέλας

Hesychius. *ιερόσυλος ὁ Εὐδώρος*. 'an ironice Εὐδώρου σέβας?' M. Schmidt, qui haec comicorum reliquiis addi iussit. de *Eudoro* et sacrilegiis eius mihi quidem nihil notum.

755

Θάμυρις μαίνεται.

Hesychius. *παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων*. cf. Zenob. 4, 27. Diogenian. 3, 28. Preller. Myth. gr.² II 492 et de syntaxi Cratin. 52.

756

νῆ τὴν ὕγλειαν

μὰ τὴν ὕγλειαν. Hesychius. *ὕγλειαν* Mein. pro *ὕγλειαν*, comico haec tribuens apud M. Schmidt.

757

σχῖνον διατρῶγων

Hesychius εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας. Zenob. 5, 96 add. παρ' ὃ καὶ τοὺς τοιούτους σχινοτρώκτας λέγουσιν. Diogenian. 8, 13. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 39.

758

οὐκ αἰσθήσομαι.

οὐ προσποιήσομαι. Photius. *nihil me sentire simulabo.*

759

πλευμονίαν νόσον

τὴν ἐρωτικὴν. Photius. Hesych. πλευμονία· νόσος ἢ ἐρωτικὴ (adl. Soph. fr. 856, 7. 15 N.). *utrubique post νόσον (νόσος) distinguendum est: alioquin enim dixissent τὴν ἐρωτικὴν νόσον.*

760

ὕψου διάττει.

ἐν ὕψει ὄρμα καὶ τρέχει. Photius. Hesych. ὕψου διάττει (δαιτεῖ cod.)· εἰς ὕψος ὄρμα.

761

Κέρδων γαμεῖ.

Diogenian. Vind. 3, 4 παρὰ τὸ ὄνομα εἴρηται ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος αἰρουμένων τὸν γάμον. Festus (Paul.) p. 56 M. *Κέρδωνα, quem nos lucrionem vocamus.*

762

βάλλ' ἐς φθόρον.

Append. prov. 1, 48 ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. cf. Macar. 2, 72. ἐς K.] εἰς. cf. Antiphan. 245, 1.

763

δέκα τοῦβολοῦ

Append. prov. 1, 93 ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἐπειδὴ τὰ δέκα τοῦ ὀβολοῦ πιπρασκόμενα πάνυ ἐστὶν εὐτελεῖ. cf. Eurpol. 185. Antiphan. 135. Timocl. 18.

764

Δᾶτον ἀγαθῶν

Strabo 7, 331 fr. 33 περὶ τὸν Στρουμονικὸν κόλπον πόλεις... "Αργίλος, Δραβήσκος, Δάτον, ὅπερ καὶ ἀρίστην χώραν ἔχει καὶ εὐκαρ-

πον καὶ ναυπήγια καὶ χρυσοῦ μέταλλα· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία Δάτον ἀγαθῶν, ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες (827). et fr. 36 τὸ Δάτον εὐκαρπα πεδία καὶ λίμνην καὶ ποταμούς καὶ ναυπήγια καὶ χρυσεῖα λυσιτελῆ ἔχον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται Δ. ἀγ., ὡς καὶ ἀγ. ἀγαθίδας. cf. Zenob. 3, 11. Herodot. 9, 75. Herodian. I 389, 40 τὸ Δάτον, πόλις Θράκης . . μακροῦ παραλήγεται.

765

βαρὺ τὸ σκάφιον

Hesychius τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων.

766

ἡμεῖς δὲ

καθάπερ ὀπωρίζοντες ἂν τοὺς Ἀττικοὺς ὀλύνθους βλιμάζομεν.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 66) βλιμάζων· ἀποστάζων τοῦ μέλιτος κτλ. eadem cod. Voss. Etym. m., sed πορίζοντες et ὀλύνθους. ἂν add. K., i. e. καθάπερ βλιμάζομεν ἂν, εἰ ὀπωρίζομεν. nos ut qui ficus Atticas decerpentes temptant puellam temptamus.

767

οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδ' ἀγαθὰ διανοεῖσθαι.

Alciphron 1, 4, 3. ecce 'perelegantem tetrametrum nullo novae comoediae poeta indignum'. Mein. talia non minus in antiqua comoedia dici poterant.

768

ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, χά καιρὸς τῆς ἐμ. . .

Cramer. Anecd. Ox. II 408, 22 σφενδόνη· παρὰ τὸ σπένδω τὸ ἀναιρῶ κτλ. quae quamquam ipsa nocte sunt obscuriora, cum manifesto sint tetrametri iambici reliquiae ex comoedia excerpti, hic deesse nolui. vocem καιρὸς sequebatur vocalis.

769

ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν

Hesychius οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀστοί. ἐλλείχοντα δὲ ἐμφορούμενον, ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων. 'compositum ἐλλείχειν comparandum cum ἐμπλίνειν et ἐμφαγεῖν.' Mein. mihi non liquet. clausula esse videtur tetram. iamb.

770

οὐδὲν οὐτ' ἐξ οὐρίων θεουσίν ἐστ' ἀπώμοτον,
οὔτε τῆς νεῶς λυθείσης ἐστ' ἀνέλπιστον . . .

Aristides I 443 Dindf. παράδειγμα . . . ὡς οὐτ' ἐξ οὐρ. θ. οὐδὲν ἀπώμ. οὔτε λ. ν. ἀνέλπ. τὸ μὴ οὐ κρεῖττον τι συμβήσεσθαι.

771

εἰ δὲ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δοτε κρότον καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε.

Suetonius Aug. 99 *amicos admissos percunctatus* (Augustus) *aequid eis videretur mimum vitae commode transegisse, adiecit et clausulam* κτλ. 1. χείρετ'· εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκεῖ κτλ. Dindorf. *cur novae potissimum comoediae Meinekius accenseat non video.* — *ceterum cf. 245 et Menand. 887.*

772

ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ
κάπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς

Lucianus Dial. mort. 26, 1. Chironem Lucianus dicit; quem poeta significaverit non constat.

773

χρηστοῦ δίδαγμ' εὐηθίας
καὶ φιλανθρώπου λογισμοῦ

Bekker. Anecd. 91, 23 εὐήθης· ὁ ἀγαθός . . . κτλ. ita Bekkerus. cod. χριστοῦ, εὐηθείας, λογισμός. δίδαγμ'] δὲ δεῖγμ' Hecker. Philol. V 438. *mihī haec prorsus obscura sunt, nisi scribatur (τρόπου) χρηστοῦ δὲ δεῖγμ' εὐηθία καὶ φιλάνθρωπος λογισμός.*

774

τὸν κάκιστον ὅστις ἐστὶ καὶ τὸν ἐξωλέστατον

Plutarchus Mor. 510b *εἰ τοίνυν ἔροιτό τις κτλ., οὐδεὶς ἂν ἄλλον εἴποι τὸν προδότην παρελθών.* *versum quadratum 'qui potest comici poetae esse' agnovit M. Haupt. Opusc. III 555.*

775

τῷ λόγῳ μὲν εὖ διέρχει πάντα, τῷ δ' ἔργῳ κακῶς.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 18. 'poetae incerti' Wachsm. *διέρχη* cod et Wachsm. *videtur comici esse.*

776

φύσιν ἔχειν ἄριστόν ἐστι, δεύτερον δὲ μανθάνειν.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 25 Wachsm., cuius cf. adn. μανθάνειν
add. Mein. — cf. Eupol. 91. Damox. 2, 7 sq.

777

μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.

Diogenianus 6, 57 (Apostol. 11, 54) ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαρι-
εντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον. Μεγαρέων γένοιτο transposuit Mein.
pertinent haec ad usitatum Atheniensibus Megarensium inrisionem.
cf. Mein. I 20. 21.

778

ἄνδρες Ἑλλήνων ἄριστοι καταβαλεῖν παράστασιν

Photius 390, 22 παράστασις ἡ διδομένη δραχμὴ ὑπὲρ τοῦ εἰσα-
χθῆναι τὴν δίκην. indic. Nauck. Philol. VI 425. cf. Menand. 327.
Harporat. παράστασις. Bekker. Anecd. 298, 32. Poll. 8, 39. 127.

779

ῥήθητε δ' ἄν

συκαμίνων αὐτὸν εἶναι κάλαθον

Aristoteles Rhet. 3, 11 (1413a 19) εἰσὶ δὲ καὶ εὐδοκιμοῦσαι
ὑπερβολαὶ μεταφοραί, οἷον εἰς ὑπωπιασμένον κτλ. ἐρυθρὸν γάρ τι τὸ
ὑπώπιον, ἀλλὰ τὸ πολὺ σφόδρα. cf. Alexid. 273.

780

χρυσίῳ βάλλειν κορώνας

Bekker. Anecd. 72, 7 ἐπὶ τῶν ὑπερφνωῶς πλουσίων, ὡς ἀντὶ
λίθων χρυσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν τὰς κορώνας. prior pars
tetr. troch.

781

τὸν βδόλον δ' οὐκ ἔστιν ἦτις

ῥίς ὑποστῆναι δύναται' ἄν.

Etymologic. m. p. 192, 39 βδόλος· ἡ δυσωδία τοῦ λόγγου, καὶ
ἡ πορδή. 1. δ' add. Mein. ἔστιν idem] ἔσθ'. 2. δύναται' ἄν Mein.]
δύναται.

782

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅθεν ἡ εὐπρόσ-
ωπος ἐρρῆ τῶν δειπνῶν προσηγορία, ἀπὸ τῶν φαρύγων καὶ

φοιτητῆς μανίας ἐπὶ δεῖπνον, κατὰ τὸν κωμικόν. φαρύγων Klotz.] φαρύγγων. φοιτητῆς Sylburg.] φοιτητῆς. ἐπὶ δεῖπνον Pal.] ἐπίδειπνον R. ἐπιδείπνων FMPV. versum esse anapaesticum tetrametrum adparet, sed quomodo supplendus sit non constat.

783

. . . Ἐκάβην ὀτοτύζουσαν καὶ καόμενον τὸν ἀχυρμόν

Eustathius 1698, 32 ἀχυρὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ ἀχυροβολών. ἕτερος δέ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν κτλ. — καόμενον τὸν ἀχυρμόν Mein.] καιόμενον τὸν ἀχυρόν. fortasse ἐχάρην Ἐκάβην — ἀχυρμόν (καὶ Τρωάδας ἐλκομένας ἐσιδών), quae extrema tantummodo exempli causa addidi. cf. Arist. Ran. 1028. cum Plat. com. fr. 6 coniungebat Meinekius, quod nequaquam necessarium. ἀχυρμός hic dici videtur rerum pretiosarum acervus.

784

. εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ

Aristides I 321 Dindf. Porphy. De abstin. 2, 15 (p. 90, 9 Nauck.) οὐ γὰρ ἂν ποτε . . . τοῦ Θεϊταλοῦ ἐκείνου τοὺς χρυσόκερως βοῦς καὶ τὰς ἐκατόμβας τῷ Πυθίῳ προσάγοντος μᾶλλον ἔφησεν ἢ Πυθία τὸν Ἐρμιονέα κεχαρίσθαι θύσαντα τῶν ψαιστῶν. cf. Aristoph. fr. 913.

785

. χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες

Hesychius νόστον προμαθόντες κτλ. anapaestici tetrametri partem posteriorem esse statuit Meinekius. νοστεῖν bis terve apud Aristophanem, semel apud Pherecratem. νόστος (Diphil. 13, 9 ex Eurip.) in versu anapaestico nihil habet quod offendat.

786

Σικελίας . . ἀύχημα τροφαλῆς

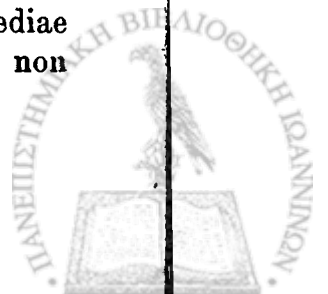
ἦδ' ἐστὶ σοι. Athenaeus 14, 658a. sic ut scripsimus A (ἦδ' ἐστὶ σοι). cf. Antiphan. 236, 4. Philem. 76.

787

. . . . ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν

ἀχύρων σῖτον τετρώγηκας.

Diogenianus 3, 13 ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγγανόντων. τετρώγηκας σῖτον transpos. Mein., qui cur antiquae haec comoediae potissimum adsignaverit non video. nam ex parabasi certe non

fluxerunt. sententia, a Diogeniano non bene exposita, haec videtur esse: *ex mera palea triticum metere cogitasti*, i. e. operam perdidisti.

788

. . . . γλώττη σάφρονι
τὴν εὐνομίαν προχέοντες

Procopius Epist. 151. σάφρονι γλώττη transp. K. τὴν εὐνομίαν Hercher.] τῇ εὐνομίᾳ (sic).

789

ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγονώς

Appendix prov. 2, 47 ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων. cf. 465 et quod Suidas (Ἐπίκουρος) commemorat τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς οἰονεὶ φάτνης ἐδηδοκότας.

790

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει.

Hesychius παροιμία. ex comico ductam censet Mein. Philol. XIII 535. 6.

791

οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος.

Photius (excidit interpretatio). Eustathius 455, 37 ὅτι τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίῳ ἦν, καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται, ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοὶ . . . ἐν δὲ ἐτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλλίου Διονυσίου δηλαδὴ, τό κτλ. Append. prov. 4, 35 οὐδὲν — ὄφελος ἢ σκυτοτομεῖν· ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελούντων, παρόσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτελέστεροι. Schol. V Arist. Pac. 1310 παροιμία. . . οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον (εἰ μὴ σκυτοτομεῖν add. alius). non dissentit, quamquam videtur, Arist. Nub. 1012. 1016. cf. Eccl. 387. 428. Thesm. 191.

792

(τῶν) σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων

Hesychius τὰς κατακλιῖδας τῶν ἐνωτίων σίγλας φασίν· οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώτια. 'poeta scaenicus.' M. Schmidt. — τῶν add. K. Poll. 5, 97 περὶ τοῖς ὄσιν . . . ἐλικτήρας, σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας.

793

αὐτὴ νῦν ἢ σοφία ζῆ.

Bekker. Anecd. 9, 16 ἐπὶ τινος εὐδοκμοῦντος. sine dubio cum ironia dictum. versus est paroemiacus.

794

Strabo 11, 502 (ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ) τὰ γὰρ ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φέρονται, καθάπερ οἱ στρατεύσαντές φασι, Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον. contra solitariam vitam eo nomine significat Maximus Tyrius 5 (I 410 Reisk.) (ὁ φιλόσοφος) βιούτω βίον ἀνδρὸς ἐν ἐρημίᾳ γεννηθέντος, μονώτην βίον, οὐκ ἀγελαστικόν, Κυκλώπειον βίον, οὐκ ἀνθρώπινον. cf. Macar. 5, 44. Strabo cogitavit de Hom. Od. 9, 109, atque etiam Maximi verba ex Homericæ vitæ Cyclo-pum descriptione petita sunt. sed utraque proverbii significatione etiam comicos usos esse arbitror.

795

Aristides II 154 Dindf. εἰ δεῖ τι καὶ παῖζαι, δοκῶ μοι κατὰ τοὺς κωμωδιοποιοὺς ὥσπερ ἀποδιδράσκοντα αὐτὸν (Πλάτωνα) ἔλξειν εἰς τοὺς ῥήτορας, ὅ τι μαθὼν καλλωπίζεται. post ῥήτορας aliquid excidisse statuebat Reiskius, adversante Dindorfio. quid in his sit comicorum non constat.

796

Aristides II 280 Dindf. ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς τὰς βαθείας ὑπήνας ἔλκοντας, ἔφη τις τῶν κωμικῶν, καὶ μέχρι τούτου τὸν Πλάτωνα σεμνύνοντας κτλ., ubi schol. (p. 646, 2 Dindf.) ἐπειδὴ οἱ φιλόσοφοι κομῶντες τὸ γένειον ἀεὶ κατέχουσι καὶ ἔλκουσιν αὐτό, διαβάλλει αὐτοὺς Ἀριστοφάνης. at is (Lys. 1072) Spartiatarum legatos illis verbis inridet, quæ alius aliquis comicus videtur ad philosophos transtulisse.

797

Lucianus Nigrin. 31 τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. verba ταῖς τραγωδίαις τε καὶ del. Sommerbrodt.

798

[Lucianus] Amor. 54 εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. confert Graevius Diog. L. 7, 172 εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ δ' εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη· σὺ μέντοι τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε, μειράκιον. neque hoc neque illud intellego.

799

Athenæus 8, 352e τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν (Ἀριστοτέλης) ὡς εἶναι κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν θ' αὐμάτα μῶροις. Diogen. Laert. 6, 24

τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μῶροις ἔλεγε (Διογένης ὁ κυνικός). quae et iambico et anapaestico metro conveniunt.

800

Demetrius De eloc. 126 (p. 290, 9 Spengel.) μάλιστα καὶ οἱ κωμῳδοὶ χρῶνται (τῇ ὑπερβολῇ), ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον, ὡσπερ ἐπὶ Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενός τις ἔφη, ὅτι πεδία ἐξέχεζον ὄλα, καὶ ὅτι βοῦς ἐν ταῖς γνάθοις ἔφερον. et ibid. 161 (p. 298, 10) ἐκ δὲ ὑπερβολῶν χάριτες μάλιστα αἱ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς . . . ὡς Ἀριστοφάνης (Ach. 86. 7) . . . ἐπὶ δὲ τῶν Θρακῶν ἕτερος, ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὄλον ἐν γνάθῳ. inter quae quod primum posuit exemplum ipsum quoque ad Acharnenses videtur pertinere. *Medoces* autem, qui apud Xenophontem (Anab. 7, 2, 32. 3, 16. Hell. 4, 8, 26) et Diodorum (13, 105 Ol. 93, 4. 14, 94 Ol. 97, 1) *Medocus*, apud Isocratem (5, 6 ὁ παλαιός), Demosthenem (23, 8. 10. 170. 183. 189), Aristotelem (Polit. 5, 10 p. 1312a 14), Strabonem (7 fr. 48 extr.), Harpocratem (Ἀμάδοκος), Aeschinis scholiastam (2, 81) *Amadocus* vocatur, non unus fuit, sed duo. Harpocr. δύο γερόνασιν οὔτοι, πατήρ καὶ υἱός, ὅς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν πρὸς Κερσοβλέπτην πόλεμον. ἀμφοτέρων μέμνηται Θεόπομπος ἐν τῇ ἰα' τῶν Φιλιππικῶν. fuerunt autem Odrysarum reges. uter eorum dicatur et ad utram comoediam fragmentum pertineat dubium est.

801

Schol. Hom. Il. 4, 23 σκυζομένη· ὀργιζομένη. καὶ γὰρ οἱ ὀργιζώτατοι Σκύθαι καλοῦνται. comica scilicet originatione (a σκύζεσθαι). Demosthenem ἐν μὲν τοῖς λόγοις Σκύθην, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἄστικόν adpellavit Diogenes cynicus. Plut. Mor. 847 f.

802

Alciphron 3, 7, 5 ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι καὶ εἰς Πειραιᾶ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μεταθήσω. haec conlata cum Plaut. Capt. 1, 1, 20 *extra portam trigeminam ad saccum ilicet* ex comoedia aliqua petita esse censebat Lobeckius Aglaoph. 1033.

803

Zenobius 4, 68 κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος· λιμὴν ἔστι περὶ Τορώνην τῆς Θράκης. στενὰς δὲ ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἤχον. Photius κ. τοῦ Τορωναίου (Τορωναίων) λ. περὶ Τορώνην τῆς Θράκης καλεῖται τις κωφὸς λιμὴν, i. e. ἔστι τις λιμὴν κωφὸς

λιμήν καλούμενος.' Cobet. N. l. 381. cf. Thucyd. 5, 2 κατέπλευσεν ἐς τὸν Κωφὸν (sic Pluygers pro Κολοφωνίων) λιμένα τῶν Τορωναίων ἀπέχοντα οὐ πολὺ τῆς πόλεως. cf. Diogenian. 5, 43. [Plut.] prov. 91. Suid. κωφότερος. proverbium a comicis inventum esse existimo. versui non uno modo inseri potest.

804

Zenobius 4, 69 (Zenob. Miller. 2, 26 p. 361) Κρωβύλου ξεῦγος· παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένοις ταυτομένῃ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος Κρωβύλου, ἐταίρας κτησαμένου δύο. cf. Phot. et Hesych. — Suidas Κρωβύζου ξεῦγος· ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακίᾳ καὶ πονηρίᾳ σπενδομένων. τοῦτο δὲ εἴρηται ἀπὸ Κρωβύζου τινὸς πορνοβοσκοῦ, δύο ἔχοντος ἐταίρας ἐπ' ὀλέθρῳ πολλῶν. Κρ. οὖν ζ. ἐπὶ διασυρμῶ δύο ὁμονοούντων· οὓς πρότερον τοῦ ἀναπνεῖν φασιν ἢ τοῦ κακουργεῖν παύσασθαι. ex comoedia fluxisse arbitror.

805

Hesychius δημῳαῖσι πύλαις· κοιναῖς, ἐπεὶ προεστῆκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρται. . . μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομηῆσι πύλαις δημῳαῖσιν εἶπεν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων. comicum sine dubio significat hac agnominatone usum. cf. M. Schmidt. Διομηῆσι — Δημῳαῖσιν M. Schmidt.] διομηῆσι — δημῳαῖσιν cod. — Alciphron. 3, 3, 3 πρὸς τῇ Διομηίδι πύλῃ. Bursian. Geogr. gr. I 303 n. 1.

806

Suidas Κιλίκιος τράγος· ὁ δασύς. τοιοῦτοι γὰρ ἐν Κιλικίᾳ γίνονται τράγοι. Photius 164, 8 Κιλίκιοι τράγοι· ἀντὶ τοῦ δασεῖς. cod. κυκλιόπραγοι. correxit Schleussnerus. cf. Diogenian. 5, 54 (Vind. 3, 2). Gregor. Cyr. 2, 80 (Mosq. 3, 86). Apostol. 9, 78. Zonar. 1208. corrupte Hesych. Κιλίκιοι λόγοι. Varron. R. r. 2, 11, 12. Schneider. Colum. 7, 6, 1. Cratin. 338. — comicus aliquis sine dubio hominem et habitu et moribus agrestem eo cognomine inriserat. Macar. 5, 15 Κιλίκιοι τράγοι· ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων.

807

Photius 159, 9 Κέσκος· ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν. κωμότην· πόλις et post κέσκον cod. — cf. Suid. Κέσκος οὐκ ἦν et de Hesychio M. Schmidt et Stiehle Philol. X 227. Eustath. 1392, 18. Plinius N. h. 31, 15 in Cilicia apud oppidum Cescum rivus fuit Nus, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri M. Varro tradit. Proverbia Coisl. 143· εἰς

Κέσκον· λείπει τὸ ἄπιθι. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρονούντων. Κέσκος γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἔνιοι Κιλικίας, παρ' ἣν ῥεῖ ποταμὸς ὄνομα Νοῦς. i. e. homines stulti Cescum abire iubentur, quia ibi sanari possint: prorsus eodem modo quo insani Anticyram iubentur navigare. contra Zenobius 4, 51 Κέσκον οἰκεῖς· πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων. ὄθεν καὶ παροιμία γέγρονε Κέσκον οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἔχόντων, quae cum inter se pugnent, Mein. Κέσκον οἰκοῦσα. Diogenianus 5, 52 et. Apostol. 9, 70 Κέσκων (Κεσκέων Mein.) πόλις· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. 'itaque triplex proverbii forma erat, Κέσκον οἰκεῖς, Κεσκέων πόλις, εἰς Κέσκον (ἄπιθι).' Mein.

808

Bekker. Anecd. 465, 8 αὐτοβοᾶς ὁμοιος ὢν τῷδε· Ἀττικῶς πάνυ συμπλέκεται· σημαίνει δὲ οἶον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγῶς ὁμοιος εἶναι τῷδε. eadem fere Suidas et Apostol. 4, 48. Zonar. 347. 'emenda αὐτὸς βοᾶς, quod iocose comicus nescio quis effinxit ex proverbio αὐτὸ βοᾶ.' Cobet V. 1.² 259. 60. τῷδε non videtur esse poetae, pro ὢν autem requiritur εἶναι, si vera est glossae explicatio.

809

Schol. Arist. Eccl. 356 (Θρασύβουλος) ἀντιλέγειν μέλλον τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἴτα δωροδοκήσας ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν. haec ex comoedia aliqua excerpta esse adparet. scilicet (schol. Eccl. 355) ἐπέχει τὴν γαστέρα ἢ ἀχράς, et os quoque ea adstringi nihil aliud est quam fictio iocularis.

810

Philo Iud. II 478 πάσχουσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὢν διατιθέασιν, ἅπερ οὐκ ἴσασι παραπαλοντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ, ὡς ὁ κωμικός φησιν, ἐπὶ κακῷ τῶν πλησίον αὐτῶν (Mang. αὐτὸ) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομένοντες.

811

Strabo 10, 448 (οἱ Ἑρετριεῖς) τᾶ γράμματι τῷ ρ πολλῶ χρησάμενοι, οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμώδηνται.

812

Plutarchus Mor. 602b (ἐν Σερίφῳ) φησὶν ὁ κωμικός τὰ σῦκα ταῖς σφενδόταις τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ὕσων δεῖ τὴν νῆσον. ad

Scriphios Cratini referebat Meinekius. cf. quae ad calcem eius comoediae I 79 adnotavimus. — non uno modo haec in trimetros redigi possunt.

813

Aristides II 180 Dindf. ridiculum dicit esse, si quis Periclem calumniatur Athenienses garrulos fecisse, qui contrarium sectatus sit: ὥσπερ ἂν εἰ τὸν Ἡρακλέα φαίης τοὺς ἀνθρώπους ἐθίξειν αὐθάδεις εἶναι . . , ὅτι τοῖς τόξοις καὶ τῷ ῥοπάλῳ περιήει χρώμενος. ad quae schol. p. 481, 5 Dind. οἴμαι διὰ τοῦτο προφανεῖς Ὀδυσσεὺς (quem ante Herculem commemoraverat Aristides) Ἡρακλεῖς ἄψοφός εἰσιν ὥσπερ ἐν δράματι. sic cod. Oxon. quae verba corruptissima sane quomodo emendanda sint nescio: sed ad scaenam comicam nescio quam videntur spectare.

814

Tertullianus De anim. 279 b *vulgata iam res est gentilium proprietatum. comici Phrygas timidos dicunt.* indic. Mein. V 124.

815

Themistius 7, 91 a οὐδ' ἂν *εἰς Δία ἴσως ἢ κωμῶδία τοῦ τηνικαῦτα ἀποδραθεῖν ὑπεξέλετο. — εἰς del. Petav. κωμῶδία] βραβυδία H. Steph. perperam. verba graviter corrupta sunt. fortasse fragmentum respicitur adesp. 43, sed etiam aliud aliquid significari potest.

816

Procopius Epist. 82 σὺ δὲ τὸ τάχος οἴμαι θαυμάζων ταχὺ τὸ τῆς κωμῶδίας ἐρεῖς. non intellego: neque enim quicquam sequitur quod comoediae esse possit.

817

Procopius Epist. 121 ὑποδήματα καλά τε λίαν καὶ περὶ πόδα μᾶλλον, ὡς τῆ κωμῶδία δοκεῖ . . . πέπομφας. ad Plat. com. 129. 197 vel Athenion. 1, 39 haec pertinere non possunt: nisi forte, quod verisimile non est, sola verba περὶ πόδα significat. Poll. 7, 84 περὶ πόδα ὑποδήματα τὰ ἀρμόζοντα.

818

Eustathius 882, 24 Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὃ τε ἦρωσ καὶ ὁ σκωπτόμενος. cf. Arist. Ran. 55. heros fortasse idem est ac λωποδύτης. Schol. Ran. 55 Αἰδυμός φησιν ὅτι δύο Μόλωνες εἰσίν, ὁ ὑποκριτῆς καὶ ὁ λωποδύτης. hos autem etiam heroes adpellari docet Arist. Av. 1490. *Molon histrio* est Demosth. 19, 246.

819

Choricus 121-Boisson. *εἰ κωμωδίαν ἐπηγγειλόμην (sic), εἰσῆγον ἂν ἐν εἴδει γυναικὸς ἑκατέραν (ἡμέραν καὶ νύκτα), ὥσπερ τὴν νύκτα τῶν κωμικῶν τις, καὶ βασκαίνουσιν τῇ νυκτὶ τὴν ἡμέραν ἐποιοῦν.* indie. Nauckius.

820

Hesychius βουῖς ἐν πόλει· χαλκοῦς, ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς. Diogenian. 3, 67. Gregor. Cyr. Leid. 1, 70 (et Apostol. 5, 15) βουῖς ἐν πόλει· ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων. comoediae adsignavit Bergk. Ztschr. f. Altwiss. 1845, 980. cf. Plat. com. 210. Henioch. 2.

821

Hesychius ἔξωμῖς· χιτῶν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρεῖαν παρείχεν. καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος (ἂν)εβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ ὅτε μὲν ἔνδυθι, ὅτε δὲ περιβαλοῦ. cf. Etym. m. 349, 51. Eustath. 1166, 55.

822

Hesychius Δαισιανός· δρομεύς ἐστιν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενία κωμωδούμενος. cum Δαισιανός nomen graecum esse non possit, Δαισίας Mein. conl. Archipp. 21. fortasse Δαισιάδης.

823. 824

Λαμίαν τὸν πρόιον· ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς

ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμωδεῖτο (ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν add. Mein.). λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιπέτου Λάμιος. Hesychius. Musurus Λάμιον pro Λαμίαν. Schol. Arist. Eccles. 77 Λάμιός τις πένης καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν. κωμωδεῖται καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν. scilicet quod lignarius erat, etiam πρόιον et πέλεκυς adpellabatur: sed etiam Gnesitheus quidam vel Mnesitheus Lamius cognominabatur. Photius 206, 21 Λάμιος ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν. οὕτω καὶ Μνησίθεος. i. e. et nomen proprium fuit et cognomen Mnesitheî, fortasse propter foeditatem faciei a Λάμια detortum. Mnesitheum medicum dici neque adfirmaverim neque negaverim: itaque etiam antiquae an novae comoediae haec tribuenda sint dubium.

825

Schol. Arist. Thesm. 98 τοιοῦτον (οἶον Ἀριστοφάνης) τὸν Ἀγάθωνα καὶ οἱ ἄλλοι κωμωδοῦσιν.

826

Schol. Eurip. Orest. 742 οὐκ ἐκείνος, ἀλλ' ἐκείνη κείνον ἐνθάδ' ἤγαγεν] κωμωδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν ταυτότητα. *πραρότητα* cod. Ven. Cob. *παρισότητα* vel *περισότητα* Nauck.

827

ἀγαθῶν ἀγαθίδες

Pollux 7, 31 (πηνύλον, ἀγαθίς, ὅθεν καὶ) παροιμία ἀγαθῶν ἀγαθίδες, ἣ πλείστη κέχρηται οἱ κωμικοί. Bekker. Anecd. 9, 31 γραῦς ἀγαθίδας ἀποδομένη κρόκης ἐπρίατο οἶνον, κᾶπειθ' ὑποπίνουσα ἔλεγεν κτλ., οἶον ἀγαθῶν πλήθος καὶ σωρός· ἡ γὰρ ἀγαθίς σωρός ἐστὶ στήμονος ἢ κρόκης· ἅμα παραδηλοῦσα ὅτι ἀγαθά μοι ἐκ τῶν ἀγαθίδων ἐστὶ. χρῶνται δ' ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν. cod. ἔλεγεν ἀγαθῶν πλήθος. suppl. Bekker. fortasse haec ex scaena aliqua comoediae deprompta sunt. Eustath. 1166, 32 (cf. etiam 1701, 6) ὅτι ἀγαθίς δέσμη, ῥάμμα, στήμονες, λέγουσιν οἱ παλαιοί. Hesych. ἀγαθίς· δέσμη (καὶ εἶδος τι add. Etym. m. 5, 33) ῥάμματος ἢ στήμονος. cf. Append. prov. 4, 1 cum eis quae adnotavit editor. 'Gloss. gr. lat. ἀγαθίδες *globuli*'. Lobeck. Agl. 1076. Herodian. I 526, 28 et II 18, 29 τὸ ἀγαθίς ἀεὶ συστελλομένως (γ).

828. 829. 830

ἀγαθῶν μυρμηκία

Zenobius 1, 11 ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. Diogenian. 1, 10. Eustath. 77, 9. etiam ἀγαθῶν θάλαττα Diogenian. 1, 10 (Vind. 1, 8) et πόντος ἀγαθῶν Apostol. 14, 58 proverbialia sunt e comicorum sermone excerpta.

831

ἀγροῦ πλέως.

ἀγροικίας πλήρης. Hesychius. πλέως Scalig. Castig. Cat. 33 a] πλέων. Catull. 36, 19 *pleni ruris et inficciarum*. indic. Nauck.

832

ἀδηφάγους τριήρεις

Bekker. Anecd. 203, 19 τὰς μεγάλας . . ἢ τὰς ἐχούσας ἐντελῆ τὰ πληρώματα. παρ' ὃ καὶ ἀδηφάγα ἄρματα λέγουσι τὰ μεγάλα καὶ τέλεια. i. e. quae magnum onus vel multas merces capiunt.

833

αἰγιαλῶ λαλεῖς, ἀνέμῳ διαλέγει

Zenobius 1, 38 ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. Eurip. Androm. 93 cont. Leutsch.

834

ἄλλη συνωρίς

ἄλλη κατάστασις. Hesychius. πολιὰ ξυνωρίς, ξυνωρίς τέκνων, ξυνωρίδες λόγων sunt apud Euripidem (Bacch. 324. Phoen. 1085. 448), τέκνων ξυνωρίς Soph. OC. 895. Eur. Med. 1145. comicus, si Hesychii explicationem respicias, fortasse dixerat ἄλλη κακῶν σ. vel aliquid eius modi.

835. 836

ἀμαξιαῖα χρήματα

μεγάλα, ἃ φέροι ἂν ἄμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. Bekker. Anecd. 24, 32. hinc explicandum, quod et ipsum comicum sapit apud Diogenianum 3, 41 ἀμαξιαῖα χρήματα· μεγάλα κομπάσματα. Mein. cf. Diphil. 38, 6. Gregor. Cyrp. 1, 78 (Mosq. 1, 75). Apostol. 2, 76. Arist. Ran. 854. Plat. com. 67.

837

ἀμήντοι λόγοι

Bekker. Anecd. 20, 30 οἱ ἀμήντοι καὶ ἄπαστοι καὶ μηδὲν πέραις ἔχοντες. μηρῦεσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ ἔρια κατάγειν ἢ ἐξ ἀτράκτου ἢ τινος ἄλλου.

838

ἀνασπᾶν γνωμίδιον

Bekker. Anecd. 6, 5 κωμωδικῶς εἴρηται, οἶον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν. ibid. 27, 13 ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπ. γνωμ. cf. Arist. Ran. 903 cum interpr. Menand. 429. Thugenid. 5.

839

ἀνδρόγυνον ἄθυρμα

Bekker. Anecd. 11, 29 εἰ θέλοις γύνιν (γύννιν) τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἂν.

840

ἀνέμους γεωργεῖν

Diogenian. Vind. 1, 51 ἐπὶ τῶν (μάτην) πονούντων καὶ μηδενὸς μεταλαμβάνόντων. Diogenian. 1, 88 πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας. Gregor. Cyrp. Mosq. 1, 49.

841

ἄνθρωπος φιλοπραγματίας

Bekker. Anecd. 3, 13 δηλοῖ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον πράγματα μεταχειρίζεσθαι. si ἄνθρωπος non additum

est a Phrynicho, ut ἄνθρωπος et γυνή saepissime in glossis exempli causa cum adiectivis coniunguntur, conicias poetam aliquem dixisse φιλοπρ. ἄνθρ.

842

ἀνωφρουασμένος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 25, 5 σημαίνει τὸν ἀποσεμνύοντα ἑαυτὸν· τοιοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοῦτον τὸν τρόπον διακειμένοι, ὡς τὰς ὄφρῦς ἀνατείνειν.

843

ἄπλυτον πώγωνα

Bekker. Anecd. 4, 14 εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαι τινα πωγωνίαν. at neque πωγωνίας est qui inlotam (ἄλουτον) barbam gestat neque inlotae barbae cavillatio ἀνεπαχθῆς dici potest. itaque fort. scrib. ἄπλατον πώγωνα (πώγων' ἄπλ.). cf. 620.

844. 845

ἀποκναισθῆναι τῷ γέλῳτι, ἀπολέσθαι γελῶντα

Bekker. Anecd. 28, 32 ἀπολέσθαι γελῶντα· Ὅμηρος γέλω' ἔκθανον. οἱ κωμικοὶ ἀποκναισθῆναι τῷ γ. alterum quoque ex comico excerptum arbitror.

846

ἀπόλεμος χρόνος

Bekker. Anecd. 12, 7 τὸ εἰρηνικὸν καὶ εὐνομον τῆς διαίτης σημαίνει. fort. matrimonii quietum tempus comicus aliquis significavit.

847

ἀπομύξαι λύχνον

Bekker. Anecd. 21, 1 nulla adiecta interpretatione.

848

ἀπωλεσίικον μειράκιον

Bekker. Anecd. 25, 15 τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύον δι' ἄσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον. ἀπολ. cod. cf. ἀπάμοτος, πανώλεθρος, ζινώλεθρος. ibid. 318, 9 ὀλεσίικοι· οἱ ἄσωτοι ὑπὸ Ἀττικῶν. ad Aristophanis *Daetalenses* coniectura prorsus incerta referebat Fritzschius *Daetal.* 78. cf. 1200.

849

Ἀργεῖα φορὰ

Hesychius ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κωμωδοῦσιν.

Ἀργεῖα, σφυρά cod. emend. Leutsch. Diogenian. 2, 79. cf. quae adnotantur ad Diphil. 120.

850. 851

ἄριστος κλέπτειν

Bekker. Anecd. 10, 31...σαρκασμοῦ τρόπῳ ἐπὴνεται εἰς ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ. et 29, 9 ἄριστος κλέπτειν καὶ ἄριστος λωποδυτεῖν (sine interpr.). κλέπτειν et λωποδύτην cod. — comicus opinor dixerat κλέπτειν ἄριστος.

852

ἄρτοι πίνοντες

Hesychius οὕτως πλακοῦντες, sc. ἐλέγοντο. ἄρτοι π. vocabantur placenta. Salmas. ex comoedia glossam derivatam censet Mein. Philol. XIII 535.

853

ἀσκὸν τίλλειν

Photius ὄνου πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν.

854

αὐτόποκον ἱμάτιον

Pollux 7, 61 ἦν συρίαν οἱ πολλοί, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί. cf. Cratin. 207.

855

γέρον στύππιος

Bekker. Anecd. 33, 12 ἦτοι λευκὸς καὶ πολιός, ἐπειδὴ τὰ στύπινα λευκά εἰσιν. ἢ τὸν ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερά ἐστὶ τὰ στύπινα τῶν λινῶν. cf. Diogenian. 8, 14. Apostol. 15, 64 στύππινον γερόντιον· ἀσθενές. Append. prov. 4, 69 σήπινον γερόντιον.

856

γλαφυρὰ κωμωδία

Bekker. Anecd. 32, 22 ἡ εὐτράπελος καὶ εὐρυθμος καὶ χάριτος μετέχουσα μεθ' ἡδονῆς.

857

γραῶν ὕθλος

Zenobius 3, 5 ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων. cf. Plat. Reip. 1, 350e. Gorg. 527a.

858

δεφριδόγομοφοι πύλαι

Hesychius δέφρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. cf. Myrtil. 1. fortasse est parodia.

859

δικολύμης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 35, 28 ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης. Aristophanis ἰχθυολύμας (Pac. 814) confert Meinekius.

860

ἐξεστηκῶς ὑπὸ γήρως

Pollux 2, 16 τὰ κωμικὰ σκώμματα (γερόντων) Κρόνος, κρονικός, κρονόληρος, πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρον Bekk.), νωδογέρον, τυμβογέρον, μακκοῶν, παρανοῶν, παραγεγηρακῶς, παραφρονῶν, ἐξεστηκῶς ὑπὸ γήρως, παρακεκνηκῶς ὑφ' ἡλικίας, παραλλάττων, ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκῶς, ὑπὲρ τὰς κορώνας, ταῖς Νύμφαις ἰσηλιξ.

861

ἐπικυλίκειος Ζεὺς

Hesychius. sic Mein.] ἐπικυλίδιος cod. — est aut patronus τοῦ κυλικείου, ut ἐρκειῖος est domus et familiae, aut patronus τῶν ἐπικυλικείων λόγων. Athen. 1, 2a.

862

ἐρεβίνθινος Διόνυσος

Zenobius 3, 83 παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. ac sic fere Suidas. Macar. 4, 15 ἐρ. ζωμός· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. Hesych. ἐρεβ. Διόνυσος· οὐδενὸς ἀξιος. παρά τινα παροιμίαν ἐρεβ. ζωμός. Phot. ἐρεβ. Διόν. ἀντὶ τοῦ ζωμός. παροιμία. τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμῶν τῶν εἴτε χρηστῶν εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων. quae se non satis intellegere confitetur Naberus.

863

ἠτριάτα τεμάχη

οἱ κωμφοδοὶ λέγουσιν. Pollux 2, 170. cf. Aristoph. fr. 318, 6.

864

θάλαττα κοίλη

Eustathius 1472, 5 ὅτι τὰ τοιαῦτα θεάτρα θάλασσα κοίλη

ἐλέγοντο Πausανίας δηλοῖ. Hesychius θάλασσα κοίλη· ἡ χειμέριος, καὶ τὸ θέατρον. Photius θάλασσα κοίλη· τὸ θέατρον. 'comparat comicus spectatorum turbas et strepitum cum mari tempestuoso et procellis agitato'. Mein. Pollux 1, 108 κοίλη θάλαττα. . . τραχνομένη. Polyb. 1, 60, 6 κοίλης καὶ τραχείας οὔσης τῆς θαλάσσης.

865

θολερὸς προβαίνει(ς)

Hesychius μὴ καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόν. eadem Etymol. m. 453, 25, Zenobius 4, 31, Photius. θολερὸς Phot.] θολερῶς. cf. Cobet. Collect. crit. 35. προβαίνει Hesych.] προβαίνεις Etym., Zenob. προσβαίνεις Phot. ἀστάτως] ἀναστάτως Etym.

866

Καλυδώνιον (αἶγα)

ἔνδοξον ὄν. αἶγα δὲ διὰ τὸ ὀδωδέναι φαῦλον δασὺν ὄντα. Hesychius. Aetolum aliquem barbatum et grave olentem ab aliquo comico sic adpellatum esse statuit Meinekius Philol. XIII 536.

867

κάπηλον φρόνημα

Bekker. Anecd. 49, 9 παλίμβολον καὶ οὐχ ὑγιές. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ὄνια. Aeschyl. fr. 314 N. κάπηλα προσφέρων τεχνήματα.

868

εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853.

869

κυβηλικὸν τρόπον

Hesychius. excidit interpretatio, quae servata esse videtur in glossa corrupta κυβηλικὸς (scr. κυβηλικὸς) τρόπος τῷ πελέκει κακουργῆσαι. 'videtur id de grassatore dictum fuisse, qui securi homines percuteret'. Mein.

870

λημᾶν χύτραις

Hesychius λημᾶν χύτραις ἢ κολοκύνταις· παροιμία χ. λημῶ καὶ κολ. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτόντων πάνυ. Photius λημᾶν χύτραις, καὶ λ. κ.

ἐπὶ τῶν λλαν παρορόντων καὶ ἀμβλυωττόντων. cf. Diogenian. 5, 63 (λημᾶς καὶ). Suid. χύτραις λημᾶν. alterum est Arist. Nub. 327, prius Lucian. Adv. ind. 23. vix dubium est quin etiam hoc e comico fluxerit. ac videtur antiquae magis esse: sed potuit etiam novae poeta Aristophanem imitari.

871

λυπηρότεροι σταλαγμοῦ

Photius et Suidas διὰ τὴν ἐν τῷ συνεχῶς καταστάζεσθαι (perperam καταδικάζεσθαι Phot. cod.) δυσχέριαν λέγεται.

872

Μεγαρέων δάκρυα

Bekker. Anecd. 281, 26 ἦτοι ὅτι σκόροδα παρ' αὐτοῖς γίνεται δριμέα, ἢ ὅτι βασιλεὺς ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν ἠγάγετο Κλυτίου τοῦ Μεγαρέως θυγατέρα, ἧς ἀποθανούσης . . . ἀπεστάλησαν θρηνησοντες τὴν βασιλῖδα. Hesychius δοκεῖ πλεῖστα φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα . . . παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων. cf. Suidas et Zenob. 5, 8. non pertinet ad Arist. Pac. 248. 9.

873

νοτιᾶν τέκνων

Herodian. Boisson. Anecd. III 267 τὸ μὲν φωλεός ἐπὶ τῶν ἐρπειτῶν ζῴων τάσσεται, κοίτη ἐπὶ ἀνθρώπων . . . ὁ γοῦν λέγων νοσιᾶν τέκνων ἀκυρολογεῖ. τέκνα γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ ἐπὶ ὀρνίθων. Lexic. Vindob. 317, 18 Nauck. Ammon. 145 νοσσ. τῶν τ. cf. Etym. Gud. 560, 31. tragico tribuit Nauck.

874

ταῖς Νύμφαις ἰσηλιξ

Pollux 2, 16. cf. 860. Bekker. Anecd. 43, 20 ἰσηλιξ· καινότερον τοῦ ἡλικιώτης. itaque hoc quidem fragmentum ad novam comoediam videtur pertinere: sed a reliquis seiungere nolui.

875

νυσταλέον γερόντιον

Cramer. Anecd. Ox. I 299, 31 ἐπειδὴ ἐπινεύουσιν οἱ κοιμώμενοι, ἀπὸ τούτου εἴρηται καὶ τὸ νυστάζειν· παρὰ τὸ νυστάζειν δὲ τὸ νύσταλον γερόντιον. Etymol. m. 609, 38 καὶ ζηματικὸν ὄνομα νυσταλογερόντιον. scripsi νυσταλέον γ. ad analogiam nominum ἀργαλέος, θαρσαλέος, λευγαλέος, σμερδαλέος, τινθαλέος al. nam ἀμαλός,

ἀπαλός, ἀτάσθαλος ad aliud genus pertinent. Arist. Eq. 42 δύσκολον γερόντιον. ac fortasse etiam νυσταλέον γερόντιον idem Δῆμος dicebatur.

876

ὄξειν ἐτῶν

Bekker. Anecd. 53, 11 πάνυ ἀστείως ἐπὶ πρεσβύτου ἢ πρεσβύτιδος.

877

ὄμφακας βλέπειν

Bekker. Anecd. 53, 9 οἶον αὐστηρὸν καὶ δριμύ. Photius 335, 14 ὄμφακα πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν. Append. prov. 4, 21 (et Macar. 6, 30) ὄμφακας βλέπει ἐπὶ τῶν δριμύν βλεπόντων καὶ ὀργιζομένων. cf. Arist. Ach. 352 (Bekker. Anecd. 54, 22). Plat. com. 32. Meinek. II 626.

878

ὀνόγαστρος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 54, 28 ἐπὶ τῶν ἄρρυθμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἐχόντων. cf. Arist. Av. 1604. Thesm. 816 et quae ad Ran. 200 adnotavimus.

879

ὀνυχιμαῖα τέμνειν

ἀντὶ τοῦ μικρά. Bekker. Anecd. 53, 14.

880

ὀξερίας τυρός

εἴρηται μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα. Pollux 6, 48.

881

οὐδ' ἐν δέρματι

Photius ἀντὶ τοῦ γυμνός, ὑπερβολικῶς. οὐδὲν cod. minus bene Hesychius.

882

οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.

Pollux 2, 109 οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι καὶ καταγλωττισμός, καὶ ἐπιγλωττωμένων οἶον λοιδορουμένων, καὶ παλίγγλωσσον τὸν δύσφημον, καὶ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι ἤγουν οὐ λοιδορήσομαι. καταγλωττίζειν ter Aristophanes. καταγλωττισμάτων Nub. 51. οὐκ ἐπιγλ. etiam Hesych.

883

παλίμβολον κήρυκα

Hesychius τινές τὰ ἐναντία βουλευόμενον. οὐκ εὔ. γνώμονα γὰρ δηλοῖ. sic M. Schmidt. 'intellege gnomona, horologium solarium, quem comicus poeta aliquis propter inconstantiam mutabilem praeconem adpellaverat'.

884

παλίμβολος τρίπρατος

Eustathius 725, 32 φέρει δὲ καὶ (auctor lexicī rhetorici) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ π. τρ. καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. cf. Eust. 1542, 50 et Menand. 445.

885

παρακεκινηκῶς ὑφ' ἡλικίας

Pollux, 2, 16. cf. 860.

886

παρήσειν μοι δοκῶ.

Hesychius, nulla explicatione adiecta. comico adsignavit Meinekus Philol. XIII 536.

887

πασχητιῶντα ἐδέσματα

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 14 πόρρω ἐστὶ τῶν πασχητιῶντων ἐδεσμάτων ἢ τράπεζα τῆς ἀληθείας. id. Strom. 2, 20, 126 τὰ πασχητιῶντα τῶν βρωμάτων. cf. ὑποβινητιῶντα βρώματα Menand. 462, 11.

888

περικεκρουμένος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 60, 25 ὁ οὐχ ὀλόκληρος (ὁ κληρος cod.). ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων.

889

περίτριμμα πραγμάτων

Bekker. Anecd. 59, 32 οἷον τετριμμένον ἱκανῶς πράγμασιν. videtur imitatus esse Arist. Nub. 447.

890

πηλὸς οὔτος

Photius ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.

891

πλίνθον πλύνειν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853. *laterem lavarem* Terent. Phorm. 1, 4, 9. est igitur fortasse Apollodori Carystii ex *Epidicazomeno*.

892

πολύζωρον κακόν

Bekker. Anecd. 58, 9 ἐπὶ πάνυ γηραιοῦ εἴποις ἄν.

893

ποντοκύκη γυνή

Bekker. Anecd. 61, 1 ἡ οὕτω πανοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλατταν κυκᾶν. ὡς πηξιθάλαττα ἢ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη, ἥκιστα πηγνυμένην. ποντοκ. Bekk.] πρωτοκ. cod. — Arcad. 102, 19 παντοκύκη ἢ ταραχώδης γυνή. ac παντοκύκη Lobeck. Soph. Ai. p. 144.

894

πραγματίας ὁ λόγος

Bekker. Anecd. 58, 7 ὁ πράγματα καὶ ἀηδίας παρέχων.

895

πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρου)

Pollux 2, 16. cf. 860 et 1043. πρότεροι Κρόνου Arist. Av. 469. Hesych. πρεσβύτερος Κόδρου· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν. utrumque apte dici poterat. cf. etiam Etym. m. 524, 38. Cramer. Anecd. Ox. II 230, 20.

896

πυθμὴν δικῶν

^{δι} Bekker. Anecd. 59, 26 οἶον ῥίζα δικῶν, φιλόδικος. φιλό-
νειακος cod.

897

ἐπὶ πυγὴν καθίσει

ταπεινώσει. Bachmann. Anecd. I 231, 22.

898

ἐπὶ πυγὴν τρέχειν

εἰς τοῦπίσω τρέχειν. Bachmann. Anecd. I 231, 23.

36*

899

δινώλεθρος ὄσμῃ

Bekker. Anecd. 61, 25 ἐπὶ δυσώδους ἐρεῖς.

900

σαπέρδαι σαπροί

Varro Sat. Menipp. 56, 2 p. 161 Oehler. *omnes videmur nobis esse belli, festivi, saperdae cum simus σαπροί*. duas voces graecas ac fortasse totam sententiam ex comoedia videtur derivasse.

901

σαπρότερος τρυγός

Macarius 7, 58. cf. Arist. Plut. 1086.

902

Σκυρίαν δίκην

ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι τὴν τραχεῖαν, ἣν οἱ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦρον ἢ εἰς Αἴμνον ἀποδημεῖν. Pollux 8, 81. cf. quae ad Menandri Imbrios adnotavimus.

903

σπάθημα φρενῶν

τὸν ἄγαν φρόνιμον. Photius. Hesych. σπάθημα· πύκνωμα. ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕψη. 'φρενῶν σπάθημα e poeta scaenico' M. Schmidt, comico opinor.

904

στραγγαλιώδης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 63, 22 ὁ οὐχ ἀπλοῦς, ἀλλ' ἐπιτεταραγμένος.

905

συκίνη μάχαιρα

συκοφαντία. Photius. συκοφάντρια Hesychius. συκοφάντις Suid. contra Macar. 7, 82 ἐπὶ τῶν ἀσθενεστάτων καὶ εὐτελῶν. cf. Apostol. 15, 81.

906

συλλογιμαῖος φορυντός

Bekker. Anecd. 63, 12 ἐπὶ τινος οὐδενὸς ἀξίου ἀνθρώπου.

907

σωρὸν κρεῶν

Bekker. Anecd. 63, 14 εἰς ἀνόητόν τινα καὶ μηδὲν ἄλλο ἢ σάρκας ἔχοντα. κρεῶ cod. — indic. Nauck.

908

τραχηλόσιμος ἄνθρωπος

βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων. Bekker. Anecd. 65, 6.

909

τυντλώδης λόγος

Bekker. Anecd. 65, 15 τυντλ. καὶ ληρώδης λόγος· οἶον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός. τύντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός. Photius et Hesych. τυντλάζειν· αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν (fortasse corrupt.). cf. Menand. 1078. Sosip. 1, 35.

910. 911

ὕγιεστερος ὄμφακος, κολοκύντης

Photius ὕγ. ὄμφ. παροιμία ὥσπερ καὶ ὕγιεστερος Κρότωνος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιάται ἀσκηταί· καὶ ὕγιεστερος κολοκύντης. ὕγιεστ. κροτ. est Menand. 318. ὕγ. κολ. Demetr. De eloc. 162.

912. 913

ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκώς,
ὑπὲρ τὰς κορώνας

Pollux 2, 16. cf. 860.

914

ὑπερφυῆς Κρόνος

Bekker. Anecd. 68, 21 ἐπ' ἀρχαιότητι καὶ εὐηθείᾳ. cf. 510.

915

ὑποζυγιάδης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 67, 12 et Photius ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια. cf. Aristoph. fr. 731.

916

ὑποκαθεῖναι τὰς ὄφρῦς

Bekker. Anecd. 69, 9 οἶον παύσασθαι χαλεπαίνοντα. τὸ γὰρ

ἀνατείνειν ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ἀνθαδείας. similiter Photius et Bachmann. Anecd. I 398, 17. 'agnosce senarium poetae comici'. Naber.

917

φαλακρότερος εὐδίας

Demetrius De elocut. 162 et Photius (sine explicatione). φαλακρώτερος Demetr.

918

φιλάμπελος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 71, 27 ὁ φιλῶν ἀμπέλων ἐργασίαν. cod. φιλάνθρωπος ἄνος, sed in marg. γρ. καὶ φιλάμπελος. cf. Arist. Pac. 308.

919

χιαστὶ τίλλειν

Hesychius ὡς τῶν Χίων κατεαγῶτων καὶ παρατιλλομένων. indic. Nauck. Eustathius 1462, 34 παροιμία τὸ χιαστὶ τίλλειν, ὡς τῶν Χίων παρατιλλομένων κατὰ τοὺς παλαιούς. cf. Cratin. 256.

920

χιτῶν εὐνητήρ

Pollux 10, 123 ὁ παρὰ τοῖς κωμφοδοῖς χιτῶν εὐνητήρ, ὅς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἠδίων.

921

χύτραν ποικίλλειν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853.

922

ἀδαγμός

κνησμός. Hesychius. cf. Aristoph. fr. 410. Menand. 409.

923

ἀκάτια

Bekker. Anecd. 19, 10. 12 καὶ τοὺς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λέγουσιν. λέμβος homo dicitur Anaxandrid. 34, 7.

924

ἀκρόσφυρα

γένος ὑποδημάτων γυναικείων. Hesychius. talia in comoedia plurima commemorabantur. Pollux 7, 94 γυναικεῖα (ὑποδήματα)... ἀκροσφύρια.

925

ἀμφαξονεῖν

Bekker. Anecd. 23, 30 τὸ περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος. Hesychius ἀμφαξονεῖν· τὰ γόνατα περικλᾶσθαι. καὶ μὴ εὐτονεῖν. Eustath. 884 μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁρθόν. itaque *ebrii incessum ea voce descripsisse videtur comicus aliquis.*

926

ἀναδοιδυκίζειν

ἀναταράσσειν. Hesychius. ἀναδεδοικάζειν cod. — Etym. m. 96, 7 ἀναδοιδυκίζει· ἀναταράττει, ἀπὸ τοῦ δοῖδυξ. *aptissima vox est Cleoni vel eiusmodi homini turbulento.* cf. 973.

927

ἀνακωνᾶν

ἀναστρέφειν. Hesychius. cf. Aristoph. fr. 520.

928

ἀναμυλλᾶναι

ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι. Hesychius. ἀναμελλ. cod., emend. H. Steph. διεμύλλαινε Arist. Vesp. 1315, ubi schol. διεμύλλαινε ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως τὰ χεῖλη διέστρεφεν ὡς χλευάζων καὶ μὴ ἡσθεῖς τῷ λελεγμένῳ. Bekker. Anecd. 36, 9 διαμυλλᾶναι τὸ τῷ στόματι διασηματίζοντα διαγελᾶν. cf. etiam Suid. Etym. m. 268 extr. et fr. adesp. 1080.

929

ἀνασεσυρμένη

Hesychius ἡ συρόμενον ἱμάτιον ἐπαίρουσα καὶ (τὸ) μέρος γυμνοῦσα. cf. Eubul. 140.

930

ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν

Bekker. Anecd. 12, 15 σκυζᾶν μὲν ἔστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀργᾶν, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παιδῶν ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων. πρόσκειται δὲ τὸ ἀνά σημαῖνον τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν γήρῳ πρὸς τὸ πάσχειν ὀρμήν. cf. ἀναθυᾶν Pherecr. 35.

931

ἀνδροκόβαλος

κακοῦργος, πανοῦργος. Hesychius et Suidas.

932

ἀνδροσάθης, ἀνδροσάθων

Bekker. Anecd. 394, 5 ἀνδροσά[ν]θων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα. et ibid. 27 ἀνδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων. Hesych. ἀνδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἢ μεγάλα αἰδοῖα ἔχων. Suid. ἀνδροσάθων. cf. Lobeck. Pathol. prol. 93, 20 et Teleclid. 65. Arist. Lys. 1119.

933

ἀνεκαλαμήσατο

ἀνεθέρισεν. Hesychius. corrupt. Bekker. Anecd. 396, 27 ἀνεκαλέσατο· ἀνεθέρισεν (ἀνεθρόησεν Eudem.). comoediae tribui posse videbatur conl. ἐκκαλαμᾶται Arist. Vesp. 609. ἐσκαλαμᾶσθαι Vesp. 381. nec mirer, si mutata paullulum significatione comicus aliquis ea voce usus sit aemulum sua imitatum accusans.

934

ἀνεκνάδαλλον

ἀνέκνων[εν]. ἔκνιζον, ὡς οἱ ὄρνυγοπῶλαι. Hesychius. Pollux 9, 108 τὸ κόπτειν τοὺς ὄρνυγας καὶ ἀνακναδάλλειν καὶ ἀνερεθίζειν . . καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ὄρνυγοκοπικῶν ὀνομάτων. Hesychius translata significationem dicit, comicae opinor originis.

935

ἀνεπικόρρι(σ)τος

ἀνύβριστος. Hesychius. Etym. m. 103, 33 ἀνεπικόρρι(σ)τος· ἀνύβριστος. comicae incudis est, fictum ex vulgari ἐπὶ κόρρης τύπτειν vel πατάσσειν (Plat. Gorg. 486 c. 508 d. 527 a. Demosth. 21, 147).

936

ἀνερριχῶντο

Bekker. Anecd. 398, 20 χερσὶ καὶ ποσὶ περιδρασσόμενοι ἀνήρχοντο. ibid. 19, 25 et Thom. Mag. ἀναρριχᾶσθαι· πάννυ Ἀττικῇ ἢ φωνῇ. σημαίνει δὲ τὸ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἶον ἀνέρποντα. οἱ δὲ δύο ῥῆ γράφοντες ἀμαρτάνουσιν. quod si verum est, imperfectum scribendum ἀνηριχῶντο. Moer. 190, 33 Bekk. ἀναρριχᾶσθαι Ἀττικοί, προβαίνειν ἀνέρπων Ἕλληνες. ἀνερριχᾶτο est Arist. Pac. 70. Aristaenet. 1, 20. ἀναρριχησάμενος Lucian. Lexiph. 8. saepius ea voce usi sunt posteriores.

937

ἀνισῶσαι

Bekker. Anecd. 80, 9 ἐπὶ τοῦ πλεῖον ἐγγέαι πιεῖν τῷ ὕστερον

ἐλθόντι. Hesych. τὸ ἴσον πιεῖν (add. ποιεῖν) τοὺς ὕστερον ἐλθόντας.
ex comica convivii descriptione videtur derivatum esse.

938

ἀνταποπαίξιν

Bekker. Anecd. 25, 29 ὅταν τις παίξων ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις
ἢ καρύοις ἢ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἴτ' αὐθις νικάται ἃ
ἐνίκησεν.

939

ἀντιπελάργωσις

Harporation p. 24 Bekk. cod. K ἀντιπελαργεῖν καὶ ἀντιπελάρ-
γωσις ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων χάριν ὕφ' ὧν εὖ ἔπαθον καὶ ἀντιδιδόντων,
διὰ τὴν τῶν πελαργῶν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν πατέρας γεγηρακότας ἀντί-
δοσιν τῆς γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς. ἀντιπελαργεῖν est adesp. 1570.

940

ἀπάτητος

Bekker. Anecd. 29, 2 ἀπ. ἀρχή· οἶον καινή. καὶ ἀπάτητος λόγος
καὶ διάνοια. καὶ ἀπάτητον πρᾶγμα. unum alterumque horum sine
dubio comoediae est. cf. Arist. Av. 471.

941

ἀπιαλεῖς

ἀποπέμψεις. Hesychius. corrupt. Bekker. Anecd. 414, 29 ἀπ-
άλλεις (cod. ἀπάλλεις) ἀποπέμπεις, pro ἀπιάλλεις. comoediae accenseo
conl. Arist. Nub. 1299. Phryn. com. 1.

942

ἀπικρόχολον

Hesychius τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν. epitheton comicum videtur.

943

ἀπίνδιον

Etymologic. m. 183, 25 ἀπίνδιον, εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς
καὶ τὸ ἀβρότονον. ἐνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπίνδιον καλοῦσι. Etym.
Gud. 102, 7 (ἀπίντιον et ἀπίντιον). ἀσπίνδιον Mein. III 382.
Hesych. ἀσπίνδιον· ἀπίνδιον. cf. Diphil. 17, 12. Lobeck. Pathol.
el. I 491.

944

ἀποδέκται

Harporation ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις. ἥς πολλάκις μνημονεύ-
ουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Pollux 8, 97 ἀποδέκται ἦσαν δέκα,

οὐ τοὺς φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ἀπεδέχοντο καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητούμενα ἐδίκαζον. et 8, 114 ἀποδέκται οἱ τὸν σῆτον ἀπομετρούμενοι. cf. Schoemann. Ant. gr.² I 433.

945

ἀποίξειν

ἀπομωκᾶσθαι. Hesychius. ἐπῶξε Arist. Av. 266. aliter ἐπῶξουσα Cratin. 108 (ab ῥόν).

946

ἀποκραιπαλισμός

Bekker. Anecd. 429, 5 τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγῆ καὶ μέθης. eadem Suidas, cuius tamen A ἀποκραιπαλισμένος et ἀπαλλαγείς. Hesychius lemma habet sine explicatione. an ἀποκραιπαλισμός?

947

ἀπορρέξαντες

Harprocraton ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες... ἔστι δὲ κἀν τῇ κωμῳδίᾳ. Bekker. Anecd. 434, 3 ἀπορρέξαντες ut Harprocrat. (om. τινα). non intellego.

948

ἀποτριάξαι

Hesychius τρεῖς πληγὰς δοῦναι. Bekker. Anecd. 438, 7 ἀποτριάσαι· οἱ δὲ ἀποτριάξαι διὰ τοῦ ξ· πληγὰς τρεῖς δοῦναι. cf. Etym. m. 125, 3. scilicet comicus aliquis vulgarem verbi significationem in ridiculum deflexerat. cf. de ea Poll. 3, 151 ἐπὶ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάξαι λέγουσιν.

949

ἀρπαξομίλης

ὁ ἀρπάζων τὰς ἀφροδίλους δμιλλας καὶ ῥαδίως διακορῆς γινόμενος. Bekker. Anecd. 25, 17.

950

ἀρρενοῦσθαι

Bekker. Anecd. 19, 4 τὰ ἀρρένων, ἀλλὰ μὴ τὰ γυναικῶν πρᾶττειν. [Lucian.] Amor. 19 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, quæ ipsa quoque fortasse ex comoedia fluxerunt.

951

ἀρωματοπῶλαι

δόκιμον. Bekker. Anecd. 24, 21. cf. Eupol. 304. Nicoph. 19.

952

ἀσκορδίνωτος

Hesychius ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. σκορδινᾶσθαι γὰρ λέγουσιν τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου (περὶ τοὺς ἐγειρομένους Piers. Moer. 343). similiter Bekker. Anecd. 452, 25. scribendum videtur ἀσκορδίνητος. Arist. Ach. 30. Vesp. 642. Ran. 922. cf. ἀσκαρδαμυκί Arist. Eq. 292.

953

ἀσπακάζομαι

τὸ ἀσπάζομαι. πέπαικται. Hesychius. videtur in comoedia nescio quis pluribus verbis usus esse quae in καζω desinerent: quo facto eum inridens alter dixisse ἀσπακάζομαι pro ἀσπάζομαι. quae apud Hesychium sequitur glossa ἀσπακῶς· φιλοφρόνως huc non pertinet, sed rectius scripta est Bekker Anecd. 453, 5 ἀσπασίως· προσηνῶς, φιλοφρόνως.

954

αὐτόδειπνος

Hesychius ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

955

βαλός

Cramer. Anecd. Ox. III 295, 23 et Draco 35, 21 τὰ δι' ἑαυτῶν (μακροπαραληκτοῦντα) τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χυλός, δαλός, βαλός· οὕτως ὁ βαθμός καὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμωδίᾳ. βαλός Dindf.] μαλός.

956

βαμβακεύτριαι

Hesychius μαγγανεύτριαι, οἱ δὲ φαρμακίστριαι, οἱ δὲ (ἀσήμως) λαλοῦσαι. Bekker. Anecd. 85, 27 βαμβάκους τοὺς φαρμακοὺς Κίλικες καλοῦσιν. dubitari tamen vix potest quin nomen supra scriptum comicae sit incudis, e Cilicum voce formatum.

957

βαμβαλύζειν

Bekker. Anecd. 30, 25 τὸ ὑπὸ ῥίγους τρέμειν καὶ κρούειν τοὺς γομφίους. vox a comicis si non ficta, at certe primum in vulgarem consuetudinem introducta. βαμβακύζω Hipponax ap. Plut. Mor. 1058e (17 Bergk).

958

βασιλειῶντα

Hesychius βασιλεία ἐπιβαλλόμενον. sic enim Mein. pro βασιλείαν περιβ. est ex desiderativis illis, quorum magnam copiam finxerunt comici.

959

βολβωρυχεῖν

βολβούς ὀρύττειν. Bekker. Anecd. 30, 30. comice fictum ad similitudinem verbi τοιχωρυχεῖν. cf. Arist. Nub. 188.

960

βομβυλεύματα

Hesychius τὰ μαγειρικὰ ἀρτύματα κατεσκευασμένα. — μονθυλεύματα vel μεμονθυλευμένα M. Schmidt. Alexid. 273, 2 (ex emend. Dobr.). Poll. 6, 60, αἰ· περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλοῦντο. cf. Phryn. Epit. 356 et ibi Lobeck.

961

βοστρυχίζεται

κοσμεῖται. Hesychius. cf. Anaxil. 42.

962

βοτρυδία

Pollux 5, 97 (τὰ ἐνώτια) ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς κωμωδοῖς καὶ ἐγκλαστρίδια καὶ στροβίλια καὶ βοτρυδία καὶ πλάστρα καὶ καρνάτιδες καὶ ἱπποκάμπια, καὶ κενταυρίδες καὶ ἔντροφον καὶ τρίπους, δῆλον ὡς ἀπὸ τῶν σχημάτων θεμένων αὐτῶν τοῖς ἐνωτίοις τὰς προσηγορίας. ex Pherecratis Ἀήροις quaedam derivata videntur Meinekio. πλάστρα sunt Aristoph. fr. 320, 10.

963

βουλοκοπίδαι

Bekker. Anecd. 221, 3 οἱ τὴν βουλήν κόπτοντες, ὡσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες. comice fictum ut Ἐρμοκοπίδαι, sed ita opinor ut *adulatores* senatus significet.

964

βούχως τις

ἰσχυρός. Hesychius. ut εὐχως. cf. βούπαις. 'cuius color robustam valetudinem prae se fert'.

965

βρόντημα

ὁ ἐμβρόντητος. Hesychius. 'ex comico sumptum esse suspicatur T. Hemsterh. ad Lucian. Dial. p. 94'. M. Schmidt. fort. ἐμβρόντημα. cf. 995. βρόντημα, i. e. βροντή, Aesch. Prom. 993.

966

βώμαξ

βωμολόχος. Hesych. Etym. m. 199, 2 ὡς βωμολόχος βώμαξ. et 218, 16 βώμαξ ὁ βωμολόχος. Herodian. I 524, 16 (II 8, 15) τὸ ᾧ θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον . . . θώραξ, οἶαξ, πλούταξ, βώμαξ.

967

γαλιώσης

ἀκολασταινούσης. Hesychius. non adsentior Meinekio γαλιώσης scribenti. desiderativum est γαλιᾶν, comice fictum a γαλῆ. cf. Arist. Ach. 255.

968

γεγυναικωμένα

Hesychius πέμματά τινα, ὧν γυνή ἦψατο, καλεῖται οὕτω. interpretationem non intellego; glossa ipsa non dubito quin comicae sit prosapiae.

969

γεγυρωμένους

ἤτονηκός τις σώματι, κεκαμμένους. Bekker. Anecd. 230, 32. Etym. m. 224, 55. Hesych. γεγυρ[αν]ωμένον· κεκαμμένον, ἤτονηκός τις τῷ σώματι.

970

γερανίας (ν)

Bekker. Anecd. 31, 15 τὸν ἔχοντα μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον. cf. παγωνίας al.

971

γλαμυξιάν

γλαμᾶν, λημᾶν. Hesychius. Etym. m. 232, 42.

972

δημιόπρατα

Pollux 10, 96 τὰ δ. οὐ μόνον . . παρ' Ἀριστοφάνει (Eq. 103. Vesp. 659), ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμωδοδιδασκάλοις.

'973. 974

διαδοιδυκίζειν, διεδοιδύκισε

Hesychius διαδ. ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως. (διεδοίδακακίζειν cod.) cf. ἀναδοιδυκίζειν. prorsus ab hac diversa glossa Hesych. διεδοιδύκισε· διέτριψε· τὴν χεῖρα στρογγύλην (ποιήσας). Etym. m. 273. 45 διεδοιδύκησε· διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοιδυκα. ἢ διέτριψεν. eadem Suidas om. duobus postr. vocabulis. Zonar. 544.

975

διακνυοφθαλμίζεται

Hesychius διυποβλέπεται, διανεύει, ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Eustathius 756, 60 διακνυοφθαλμίζεσθαι, ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους. Hesychius κνυοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει (fr. 1058). Bekker. Anecd. 48, 31 κνυοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὄρᾳ, τρόπον ματρώλλου.

976

διαλωπεκίσαι

Bekker. Anecd. 10, 15 ἄλωπεκῆσαι· ἐξαπατήσαντα διαδρᾶναι. scribendum erat ut supra factum. cf. διαπερδικίσαι, ἐκπερδικίσαι.

977

διαπνδαρίζει

διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. Hesychius. διαπνδαρίζει Musur.] διαπονδαρίζει. ἀπεπνδάρισα Arist. Eq. 697.

978

διασιλλοῦν καὶ διασιλλῶσαι

Bekker. Anecd. 36, 19 σημαίνει τὸ διασῦραι καὶ χλευάσαι. σίλλοι γὰρ ἄσματα χλευαστικά, ut Timonis Phliasii. Hesychius διεσίλληνε· διεχλεύασε. διασιλλαινειν est Lucian. Lexiph. 24. σιλλοῦν Archipp. 52, alia tamen. significatione.

979

διελάφουξας

διεφόρησας, ἀνήλωσας. Hesychius. cf. Arist. Nub. 52.

980

διεπιθήμισεν

Bekker. Anecd. 238, 13 διαπιθηκίσαι ἐστὶ τὸ διαπαῖξαι, ἀπὸ τῶν πιθήκων. (διαπιθηκῆσαι cod.). cf. Arist. Vesp. 1290.

981

διεχώλεον

διώδεον. Hesychius. frustra διεχώρεον Is. Voss. narrat claudus de itinere a se facto.

982

διεψάθαλλε

διέφθειρε. Hesychius. cf. Hermipp. 78. Plat. com. 59.

983

δικαμπίας

οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομείνας. Hesychius.

984

δικομήτρα

Bekker. Anecd. 35, 4 οἶον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν.

985

διφθερίαι

Varro R. r. 2, 11, 11 *vocantur δ. . . in comoediis qui in rustico opere morantur.*

986

δρυμάττειν

Pollux 5, 93 τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ληκεῖν, δρ., φλᾶν, σκορδοῦν, στενάσαι(?), σπλεκοῦν. Hesychius δρυμάξεις . . . χροῶνται καὶ ἐπὶ τοῦ συνέση καὶ προσομιλήσεις. ληκεῖν est Pherecr. 177, φλᾶν passim, διεσπλεκωμένη Arist. Plut. 1082.

987

δαροληψία

Bekker. Anecd. 35, 2 σημαίνει δὲ δωροδοκίαν.

988

ἐγκαλοσκελεῖς

Hesychius οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας. *res ipsa ficta ut nomen.*

989

ἐγκλαστρίδια

Pollux 5, 97. cf. 962.

990

ἐγνυπωμένον

ταλαίπωρον, κατηφές. Hesychius. idem ἐγνυπώθη· τρυφᾶ(?). καὶ τὸ ἐναντίον. ἐγνυπῶσθαι· τρυφᾶν M. Schmidt. cf. Menand. 1020.

991

ἐγχουσίζεται

Etymologic. m. 313, 32 ἐπὶ τῶν γυναικῶν· τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρεῖσθαι τὸ πρόσωπον. minus recte Hesychius ἀγχουσίζεται· ἐντροβεται ταῖς παρειαῖς, οἷονεὶ φυκάριον. cf. Arist. Lys. 48. Eccl. 929. fr. 320, 3. Amips. 3. Herodian. II 495, 29.

992

ἐκβεβό(λ)βισται

Hesychius ἐξώρκεται, ἠφάνισται· ἀπὸ τῶν βολβῶν. idem ἐκβολβίσαι· ἐκ ριζῶν ἀνασπάσαι. ἐκβολβιῶ est Arist. Pac. 1123.

993

ἐκπέπηξε ἐφέπηξε

παρὰ τῷ κωμικῷ. Eustathius 1163, 28. 'fortasse ἐκτέτηκε ἐξέτηκε.' Meib. idem olim ἐκπεπίακε, ἐξεπίακε. mihi non liquet. cf. Eubul. 15, 7 et quae adnotavimus ad Cratin. 164.

994

ἐκτανθαρού(ζ)ω

τρέμω. Hesychius. idem ἐτανθόριζον· ἔτρεμον. fortasse scribendum ἐκτονθορούζω et ἐτονθόρουζον. cf. Arist. Ach. 683. Vesp. 619. Ran. 747.

995

ἐμβροντησίας

Hesychius μανίας, φρενοβλαβείας, θάμβους. utuntur ea voce posteriores (Plut. Mor. 1119 b), sed primi videntur comici finxisse. cf. 965.

996

ἐμφαρυξάμενος

ἐμφαγῶν. Hesychius. comicae incudis est.

997

ἐνεθρίωσαν

Hesychius θριῶν ἐποίησαν, ὅπερ ἐστὶ βρωμα. comicus aliquis

finxit, eadem potius opinor significatione qua ἐντεθριῶσθαι Arist. Lys. 664.

998

ἐνετύρευσεν

Hesychius ἐνετάραξεν, ἐνεσκεύασεν. cf. 706 et Arist. Eq. 479. Demosth. 19, 295.

999

ἐνθεσίδουλος

ψωμόδουλος. Hesychius. Eustathius 1837, 40 ὁ γαστρίμαργος ... καὶ ὁ κνισολοιγός, καὶ ὁ ἐνθεσίδουλος ἦτοι ψωμόδουλος. ἐνθεσις γὰρ ὁ ψωμός (Arist. Eq. 404).

1000

ἐνλαπειδάζεσθαι

Hesychius μαχέσασθαι Λαπίθαις. ἢ ἐνθυμηθῆναι. corrigunt ἐνλαπιθάσασθαι et ἐνθουνηθῆναι. prius ἔλλαπ. scribendum, alterum perquam dubium. sed comicae originis glossam esse persuasum habeo.

1001

ἐνσεσεισμένη

Bekker. Anecd. 39, 12 ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη καὶ μηκέτι σφριγῶσα μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα.

1002

ἐντροφον

Pollux 5, 97. cf. 962. ἐντροπον C. ἐνστροφον Mein. non intellego.

1003

ἐξερρήνησα

[Lucianus] Philopatr. 22 ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν κακῶς πάντα ἐξερρήνησα, ἴν' εἴπω τι κωμικευσάμενος; scribendum ἐξερρήνησα. Aleiphtr. 3, 33 αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. cf. Arist. Ran. 902 cum eis quae adnotavi.

1004

ἐξινωμένον

Pollux 4, 179 τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσιν, καὶ ἐξινωμένον ἢ κωμωδία τὸν κενκαθαρμένον φησὶν ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. cf. Timocl. 39.

1005

ἐξωφρωμένοι

ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι. Hesychius (ἐξοφρομένοι cod.). Etymol. Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

m. 350, 22 et Suidas ἔξωφρ. ἔξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. Hesych. ὠφρουμένος· ἐπηρμένος.

1006

ἐπαναπτήσιμον

Hesychius ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι. cf. Aristoph. fr. 582, 2.

1007

ἐπιγλωττωμένων

Pollux 2, 109. cf. 882.

1008

ἐπιδεικτιῶντα

ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα. Hesychius. ἐπιδεικτιῶν· κενοδοξῶν Cyrill. ex comoediae fonte derivarunt posteriores.

1009

ἐπιλλίξειν (ιλλίξειν)

Cramer. Anecd. Par. III 236, 2 Ἴλλοι παρὰ τῶ κωμικῶ (Arist. Thesm. 846) οἱ στραβοί, ἐφ' ὧν τὸ ἰλλίξειν καὶ ἐπιλλίξειν. cf. 1019 et Philem. 124 cum eis quae adnotavimus.

1010

ἐραστριᾶν

καὶ ἐρατίζειν λέγουσιν. Photius. ἐρατίζειν [Schleusn.] ἐρωτίζειν cod. cf. Hom. Il. 11, 551.

1011

ἐστόμφασεν

ἠλαζονεύσατο. Photius. Hesych. ἐστόμφασα· ἠλαζονεύσαμην. στόμφος γὰρ ἢ ἀλαζονεῖα. στομφάζοντας Arist. Vesp. 721. cf. Nub. 1367.

1012

ἐταιριζόμενος

Pollux 6, 188 οὕτω γὰρ οἱ κωμικοὶ ὀνομάζουσι τὸν περὶ τὰς ἐταίρας ἔχοντα.

1013

ἐτανταλίχθη

ἐσεῖσθη. Hesychius. cf. Nicol. 7 sq. Soph. Ant. 134.

1014

εὐκλεία

καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἢ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ Ἐρατο-

σθένης ἐν ιβ' περὶ (κωμωδίας). Photius. cf. Bekker. Anecd. 1314 (ἀληθεία). Herodian. II 595, 22. Eustath. 1579, 26 et quae nos adnotavimus ad Arist. Av. 604.

1015

εὐόμιλος, εὐπροσόμιλος

Bekker. Anecd. 39, 1 εὐπροσόμιλος· ὁ ἡδὺς ἐν συνουσίᾳ καὶ ἀστεῖος. τὸ δ' εὐόμιλος ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν. εὐπροσόμιλος tritum apud posteriores.

1016

ἠδαξήσατο

ἐκνήσατο. Hesychius et Photius. cf. 922 et Aristoph. fr. 410. Menand. 409.

1017

θερμερύνεσθαι

Pollux 6, 185 τὸ θερμερύνεσθαι λέγει μὲν ἡ κωμωδία πολλαχόθι, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρέσκει. θερμερύνεσθαι Falck. ac sic sine dubio scribendum: θεμερῶπιν αἰδῶ dixit Aesch. Prom. 134. Hesych. θέμερον· σεμνόν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμερύνεσθαι. — cf. 1038.

1018

λαμβοφάγον

τὸν παίοντα λέγουσιν. Bekker. Anecd. 190, 9. aliter ibid. 265, 31, λαμβοφάγος· λοιδορος, ἐπειδὴ ἴαμβος ἔμμετρος ἐστὶ λοιδορία. ὁ φαγὼν οὖν τοὺς ἴαμβους τουτέστιν ἐν τῷ στόματι διὰ τὴν φιλολοιδορίαν. cf. Lobeck. Phryn. 643. comicus nescio quis actorem (tragicum) videtur inridere trimetros prave recitantem. λαμβειοφάγος est Demosth. 18, 139.

1019

ἰλλώπτειν

ἐν τῇ κωμωδίᾳ τὸ παραβλέπειν. Pollux 2, 52. ἰλλωπεῖν A. cf. ἀμβλυωπεῖν, ὀξύωπεῖν. κατιλλώπτειν est Philem. 124. ἰλλίζειν 1009.

1020

ἱπποκάμπια

Pollux 5, 97. cf. 962.

1021

ἱππόπορνε

ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε. σπανίως. Photius. Athen. 13, 565c (Διογένης) τινὰ ἐπὶ ἵππου ἰδῶν . . . μεμυρισμένον καὶ τούτοις ἀκο-

λούθως ἠμφιεσμένον πρότερον μὲν ἔφησε ζητεῖν τί ἐστὶν ἱππόπορνος, νῦν δὲ εὐρηκέναι. ἡ ἱππόπορνος est Alciphr. 3, 33. inventum comicum.

1022

ἰσχιοίδης

Eustathius 1684, 28. cf. 1111.

1023

καλλιώνυμος

Hesychius εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδολοῦ ἔτασσαν ἀνδρός τε καὶ γυναικός. nempe καλλιώνυμος dicebatur etiam θαλάσσιον αἰδοῖον. cf. Phot. καλλιώνυμος.

1024

καμπυλιάζειν

κάμπτειν καὶ στρέφειν. Photius et Suidas. eadem fortasse significatione, qua κάμπτειν Arist. Nub. 969.

1025

καπνοσφράντης

Eustathius 1718. 19 οὐ πᾶς καπνὸς ἀηδής, ἀλλ' εἰσὶν οἱ χαρὰν ὑποκινούσι. . . ὡς. . . ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συντιθεῖς, ὁ μὴ κατὰ τὸν κωμικὸν ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιληδοῦντας βίῳ παρασιτικῷ, οἱ καὶ αὐτοὶ λέγοιεν ἂν ἐθέλειν καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι οἰκίας πλουσίου εἰλαπιναστοῦ. confert Meinekius Diphil. 61, 4 sq. fortasse comicus dixerat τῆς οἰκίας γὰρ οὐποτ' ἐκπέμπει. . .

1026

καρνατίδες

Pollux 5, 97. cf. 962.

1027

καταγλωττισμός

Pollux 2, 109. cf. 882.

1028

κατακαχρῶσω

Hesychius ῥήξω. ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρονγόμεναι ῥήγνυνται. τινὲς δὲ συνταράξω, καταχῶσω. Photius κατακαχρῶσω· καταφρούξω καὶ συντριψῶ. ἀπὸ τῶν καχρῶων μετενήνεκται. cf. Eustath. 1835, 42. nescio quem alteri minitantem audire mihi videor.

1029

κατὰ κόρρης

Etymologic. m. 529, 39 κ. κ. λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πληῖσαι. δὲ Ἐρατοσθένους ἀπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν. κόρρη γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι φησι. ad Eratosthenis de comoedia libros rettulit Bernhardus Eratosth. p. 233. cf. Pherecratis fr. 155 b in supplementis vol. I.

1030

κατεβανκάλισέ με

Etymologic. m. 192, 18 καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν· κατεβ. με, φησὶν ὁ κωμικός. καὶ βαῦ] καὶ βανκαλίζειν Sylburg. καταβανκαλίζειν Herwerd. Obs. crit. 115.

1031

κατεπερπερεύετο

ἐχαριεντίζετο. Hesychius et Photius. Hesych. πέρπερος· ὁ μετὰ βλακειᾶς ἐπαιρόμενος (ἐπηρόμενος· οἶον λάλος, προπετής, μηδὲν λογισμῶ ποιῶν Photius). cf. 294, 3.

1032

κατηριστημένα

καταβεβρωμένα. Bekker. Anecd. 48, 12. Antiphont. fr. 79 (Athen. 10, 423 a) πράγματα τὰ ἑαυτοῦ...κατηρίστηκεν.

1033

κέλης

Eustathius 1539, 35 κέλης καλεῖται (τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον) παρὰ τοῖς κωμικοῖς. non videtur significare Arist. Pac. 901. κελητίσεις est Thesm. 153, κελητίσαι Vesp. 501.

1034

κενταυρίδες

Pollux 5, 97. cf. 962.

1035

Κεραμεικὰς

δημοσίας. Hesychius. sic Mein.] κεραμίνας· δημοσίους cod. scorta publica in Ceramico prostantia significari monet Mein.

1036

κερκωπίζειν

Zenobius 4, 50... ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὗς... ἱστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα... γενέσθαι. cf. Leutsch. Zenob. 1, 5.

1037

κεστρεῖς

Hesychius τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον. τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἔστι καὶ ἄπληστον. Κεχηναίους Aristophanis comparat Mein.

1038

κυχλιδιᾶν

Pollux 6, 185 τὸ θεμερύνεσθαι (1017) λέγει ἢ κωμῳδία πολλὰ λόθι. post θεμερύνεσθαι C addit καὶ κυχλοιδιᾶν, quod καὶ κυχλιδιᾶν scripserunt. neque vero id verbum, ignotum scriptoribus qui hodie exstant et lexicis, temere a librario fictum sed scriptum est a Polluce, scilicet ex comoedia excerptum.

1039

κλωμάστιξ

Bekker. Anecd. 49, 5 ὁ κλοιῶ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος.

1040

κνέωρον

Hesychius φυτὸν τι ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστύρννται, καὶ ᾧ εἰς κάθαρσιν χρῶνται. καὶ γυναικεῖον μόνιον. Photius κν. φυτὸν θαμνώδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ ἰατροὶ χρῶνται. ὅτε δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. hanc significationem ex comico derivatam esse adnotavit Meinekius.

1041

κνισοκόλαξ

Bekker. Anecd. 47, 10 τὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰσχίστου δὲ πάντων. quamquam primus ea voce usus est Asius Samius (Athen. 3, 125 d), a Phrynicho comicum aliquem excerptum esse arbitror.

1042

κνισοτηρητής

Bekker. Anecd. 49, 13 ὁ κνῖσαν (κνῖσα cod.) καὶ δεῖπνα ἐπιτηρῶν. cf. 1025. Eupol. 173. Diphil. 61.

1043. 1044

Κόδρους

Bekker. Anecd. 22, 31 τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ εὐήθους. ἔλεγον δὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ Κρόνους καὶ Κόδρους. cf. 860. 895 et Hesych. Κόδρους. Etymolog. m. 524, 38 Κοδρίτης· ἀπὸ τοῦ Κόδρου Κοδρίτης γίνεται· σημαίνει τὸ τοῦ Κόδρου, ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης. cf. Cramer. Anecd. Ox. II 230, 20. haec omnia ex comoedia fluxerunt. *Codri Cronive aequales.*

1045. 1046. 1047

κολεάζοντες, κολεασμός, Κολέαρχος

Hesychius κολεάζοντες· ὠθοῦντες εἰς κολεόν, περαίνοντες (ex emend. Cobeti N. l. 428). κολεασμός· τὸ περαίνεσθαι. πεποιήται δὲ ἀπὸ τοῦ κόλου (κολεοῦ Mein.) καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον (τὸν κολεόν Mein.)· τοῦτο δὲ κολεάζειν ἔλεγον. idem Κολέαρχος· κακόσχολον ὄνομα (pro 'Κλέαρχος similive nomine' Mein.). de qua explicatione cur M. Schmidtus dubitet non video. Eustath. 11, 2 ἀργὸς καὶ κρύφιόν τι σώματος μέρος ἐκλήθη παρὰ τοῖς ὕστερον... ἀφ' οὗ καὶ τις χιλίαρχος (scr. Κολέαρχος) οὐκ ἀγλαφύρως ἔσκωπται. si παρὰ τοῖς ὕστερον recte se habet, Κολέαρχος certe novae comoediae adnumerandum est.

1048

κολλοποδιώκτας

Schol. Arist. Nub. 348 ἀργίους καὶ κολλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς παιδεραστάς. ex comoediae fonte fluxit. cf. Plat. com. 186, 5. Eubul. 12, 3. Diphil. 43, 22.

1049

κραδοφάγος

Hesychius συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροῖκον. κραδαφάγος cod. — Pollux 6, 40 ὁ κραδοφάγος· τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ κράδαι τὰ φύλλα τῶν συκῶν. Etym. Gud. 342, 35 (ex scriptore ignoto) ἔστι πατήρ κύμινον (πρίων) καὶ μόνον οὐ ταριχεύων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Eustathius 1409, 63 οἱ ἄγροικοὶ καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι.

1050

κρανιόλειος

Bekker. Anecd. 49, 12 ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, ὁ φαλακρός.

1051

κροκυλεγμός

Hesychius τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Bekker. Anecd. 468, 19 ἀφαιρεῖν κροκύδας· ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 657).

1052

κρονικός, κρονόληρος.

Pollux 2, 16. cf. 860 et 510.

1053

κρονοδαίμων

Bekker. Anecd. 46, 30 ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ εὐήθους. cf. 860.

1054

κρονοθήκη

Bekker. Anecd. 46, 5 οἶον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστός, οἶον οὐ μόνον Κρόνος, ἀλλὰ καὶ ὡσανεὶ ἡ θήκη τοῦ Κρόνου καὶ ἡ σορὸς καὶ ἡ ταφή. cf. 860. 510. 914.

1055

κυμινοκίμβιξ

Eustathius 1828, 6 φειδωλὸς καὶ κίμβιξ καὶ γλίσχος καὶ τὸ κύμινον πρίων καὶ συνθέτως κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός . . . καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κυμινοκίμβιξ. cf. 1073.

1056

κύνειρα

Eustathius 1822, 15 ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικίον τὴν εἰρημένην κύνειραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένην, ὃν δὴ κύνα χοῖρον ἄλλη κωμῳδία φησί, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ, ἐμφαίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρησθαι καὶ τὸ κύνειρα. idem 528 init. ἡ δ' αὐτὴ (κωμῳδία) καὶ παρὰ τὸν κύνα παλζει τὴν κύνειραν. de significatione nominis κύων cf. fr. proximum.

1057

κυνέπασαν

Hesychius ἐξέδεισαν. ἔνιοι κυνέπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτάνσπον (superscr. δον) οἶον ἐπέπασαν. κύν' ἔσπασαν Mein. fortasse scribendum est κύν' ἀνέσπασαν· ἐξέδειραν. ἔνιοι κύν' ἐπέσπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες. ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον est Poll. 2, 176.

1058

κννοφθαλμίζεται

Hesychius et Bekker. Anecd. 48, 31. cf. 975.

1059

κνρτονεφέλη

Etymologic. m. 548, 40 *έταιρα ούτως έκαλειτο δια τὸ μέλαν έχειν τὸ έφθήβαιον. διὸ και έν ταῖς συνουσίαις οὐκ άνεκαλύπτετο.* Ωρος. at *κνσθονεφέλη*, ut coniecerat Meinekius, cod. Voss., *κνρθονεφέλη* cod. Florent. Milleri (Mélanges 199).

1060 — 1065

Hesychius *κνσθοκορώνη· νύμφη. κνσιᾶ· πασχητιᾶ. κνσοβάκκαρις· ήτοι τὸν κνσὸν μυρίζων, ή τῷ κνσῷ μυριζόμενος. κνσολάκων· Ἀρίσταρχός φησι τὸν Κλεινία (Κλεινίου Ruhnk.) ούτω λέγεσθαι τῷ κνσῷ λακωνίζοντα. Photius κνσολάκων· ὁ Κλεινίας (Κλεινίου Ruhnk.) ὁ τῷ κνσῷ λακωνίζων. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν. Μελαίνη (Ελένη Ruhnk.) γὰρ Θεσεύς ούτως έχρήσατο. cf. Aristoph. fr. 338. Hesych. κνσονίπται· πόρνοι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. κνσοχήνη· είδος δεσμοῦ. οἱ δὲ εύρυπρωκτίαν. οἱ δὲ ξύλον, έν ᾧ άμαρτάνουσαι αί πόρνοι έδεσμεύοντο. Photius κνσοχήνη· εύρυπρωκτία (κνσοχίμη· έρυπρ. cod. m.¹).*

1066

κνσολέσχης

Eustathius 746, 18 *ὅτι δὲ τὸν κνσθὸν και κνσον (κνσον Herodian. I 206, 12) έλεγον, δηλοῖ και ὁ κνσολέσχης, ὃν άν τις διασαφῶν κναιδολόγον έρεῖ, κοινότερον δὲ άλλως αίσχρορρήμονα. fictum videtur ad analogiam nominis άδολέσχης.*

1067

λακατάρατοι

Photius 203, 5 *οἱ άγαν κατάρατοι. και λακαταπόγων (Arist. Ach. 664) ὁ άγαν καταπύγων. idem 204, 15 λακαταράτους· τοὺς άγαν καταράτους. cod. ubique λακκ.*

1068

λακιδαίμονος

ψοφοῦντος, ήχοῦντος. Hesychius. 'ioculari comici poetae nescio cuius audacia fictum videtur'. M. Schmidt. nimirum ad similitudinem Λακεδαίμονος a voce λακίς. explicatio Hesychii num vera sit dubito.

1069

λάληθρον

Bekker. Anecd. 50, 6 τὸν λάλον καὶ διὰ τοῦ λαλεῖν κακουροῦντα.

1070

λελημάτωμαι

Hesychius λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον. — ληματιῶ M. Schmidt., quod est Arist. Ran. 494. sed nullam video mutandi causam. cf. ὤμματῶσθαι, ἔξωμματῶσθαι Arist. Plut. 635.

1071

λέμβος

Harprocraton 119, 13 εἶδος νεῶς ὁ λέμβος. πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. 'Anaxand. 34, 7.' Mein.

1072

λευκηπατίας

ὁ εὐήθης. Bekker. Anecd. 51, 7 (λεκηπ. cod.). Zenobius 4, 87 et (brevius) Plut., Proverb. 1, 64. .Κλέαρχος ἐν τῷ Περί βίων φησὶ συμβάλειν τι περὶ τὸ ἦπαρ ἐπὶ τινῶν, ὃ δειλοῦς ποιεῖ. cf. etiam Suid. — non audeo scribere λευγηπ., cf. λεύκιππος, ἀπηλιώτης, ἀντήλιος, multa alia.

1073

λιμοκίμβιξ, λιμός

Eustathius 1828, 7. cf. 1055.

1074

λιμοκόλακες

Bekker. Anecd. 50, 3 οἱ διὰ λιμὸν (λιμοῦ cod.) κολακεύοντές τινα.

1075

λισπόπυγοι

Pollux 2, 184 οἱ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες λίσποι καὶ ὑπόλισποι καλοῦνται καὶ λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι κωμωδοῦνται. cf. Arist. Eq. 1368.

1076

μεγαρίζοντες

Bachmann. Anecd. I 296, 8 λιμώσσοντες. ἢ μεγάλα λέγοντες. utramque significationem auctor glossae apud comicos videtur invenisse. cf. Arist. Ach. 822. tertia est Diog. L. 2, 113.

1077

μεθυσοχάρυβδισ

Bekker. Anecd. 51, 22 ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος.
cf. quae ad Arist. Eq. 248 adnotavimus.

1078

μεσοπέρδην

Pollux 3, 155 μοχθηρὸν τὸ μεσοπέρδην ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαίσματος. μεσοπέρδειν codices, μέσον ἔρδειν A. om. BC, qui mox παλαίσματος τὸ πέρδειν. μεσοπέρδην Dobr. Advers. I 601. Photius μεσοπέρδην ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοπέρδην, μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτηρῶν. perperam μεσομέρδην cod.; postrema inlustrat Hesychius μεσοπέρδην· μεσοπέρδην, τὸν μέσον φερόμενον. τὸ γὰρ παλαιὸν τῷ π̄ ἀντὶ τοῦ φ̄ ἐχρῶντο προστιθέντες τὸ τῆς δασύτητος σημείον. idem μεσοπέρδειν· μεσολαβεῖν, ubi μεσοπέρδην scribendum. scilicet figura quaedam palaestrica vocabatur μεσοπέρδην ἅ φέρω, ut ἄρδην, φύρδην, σύρδην' Dobr., eamque ioco obscaeno μεσοπέρδην dixerat comicus.

1079

μισητόν

τὸν τοιοῦτον (τὸν ἐρωτομανῆ) οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν (Cratin. 316) τὴν μάχλον. Pollux 6, 189.

1080

μοιμύλλειν, μοιμυλλᾶν

Pollux 2, 90 τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη μοιμύλλειν ἢ κωμῳδία καὶ μοιμυλλᾶν φησι. . . καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσιν. cf. 928.

1081

μοιχοτύπη

Hesychius ἢ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη. cf. χαμαιτύπη.

1082

μολυβδιᾶς

Bekker. Anecd. 52, 5 ὑπὸ νόσου οἶον μολύβδου χρῶμα ἔχεις.
μολυβδιᾶν cod.

1083

μονογέρων

Bekker. Anecd. 51, 20 τὸν (τὸ cod.) μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει. 'fortasse ad Phrynichi Μονότροπον pertinet,' Mein.

1084

μοχλίον

Pollux 10, 147 τοῖς τοιχωρύχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμω-
διοποιοί. proprie est οἰκοδόμου σκεῦος.

1085

Μύλλος

ποιητῆς ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. Photius. Μύλλος cod. — cf.
Mein. I 26. 7. Dindorf. Thes. l. gr. Usener. Mus. Rhen. XXVIII
423. Wilamowitz. Herm. VIII 338 sq.

1086

ναϊδαμῶς

ἐναντίον τῷ οὐδαμῶς Hesychius. ναειδ. cod. — indic. Nauck.
comice fictum est. similiter Democritus τῷ οὐδέν ὀρρονεbat τὸ δέν.

1087

νεοπεινῆς

Cramer. Anecd. Par. III 186, 16 ἐν τῇ κωμωδίᾳ ὁ νεωστὶ
πεινῶν. νεοπένης Mein. conl. Bekker. Anecd. 52, 18 νεόπλουτος·
τὸ δὲ νεοπένης σπάνιον.

1088

νηπτικωτάτην

νήφειν ποιοῦσαν. Hesychius. aliter Plut. Mor. 709 b νηπτικῶ
ἐπάγων πολυπότας.

1089

νοσακερόν

Pollux 3, 105 τὸ ν. ἐσχάτως κωμικόν. Hesych. νοσακερός· νο-
σώδης, τρυφερός, μαλακός (cod. νοσακέρως). est etiam apud Aristotelem.

1090

νωδογέρων

Pollux 2, 16. cf. 860.

1091

ξυλοκύμβη

Eustathius 584, 28 τὸ σκῶμμα ξ., λεγόμενον ἐπὶ γυναικῶν, αἷς
οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος.

1092

ἐς ὀλβίαν

Photius ὡς ἐς μακαρίαν. τὸ εἰς ἄδου.

1093

ὀλεκρανίζειν

Pollux 2, 140 τὸ ἔξωθεν (τοῦ ἀγκῶνος) προύχον ὀλέκρανον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀλεκρανίζειν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. ὀλεκρ. Mein. conl. Bekker. Anecd. 56, 17 ὀλεκρανίζεσθαι· τὸ τοῖς ὀλεκράνοις παθεσθαι. ὀλέκρανα δὲ τὰ ἄκρα τῶν ἀγκῶνων. Helladius Phot. Bibl. 533, 28 καὶ τὸν ὀλε . . . προφέρουσιν· ἢ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ α. 'καὶ τὸ ὀλέ(κρανον διὰ τοῦ ω) προφέρουσιν. ἢ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ο.' Mein. ac quamquam ὀλέκρανον Lobeckius defendit Phryn. 671 (ex ὀλενόκρανον), conficit rem Arist. Pac. 443 ἐκ τῶν ὀλεκράνων.

1094

ὀλισβοκόλλιξ

Hesychius παρὰ τὸ ἔτοιμοκόλλιξ. ὀλισβοκόλλιξ aut penis est pani similis, aut panis ad penis similitudinem formatus. potest novae non minus quam antiquae esse. ἔτοιμοκόλλιξ Meinekio est homo ad panes donandos paratus, h. e. 'qui aliorum voluntatem panibus suggerendis sibi conciliaret'. mihi non liquet.

1095

ὀρθοπυγιᾶν

Hesychius ὅταν γυνή ἑαυτὴν ἐπαίρη πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι. ὀρθοπυγ. Scalig.] ὀρθοπηγ. cod.

1096

ὀρθοσταδόν

τὸ ὀρθὸν ἀφροδισιάζειν. Hesychius. ἀφροδισιάζειν Mein. Philol. XII 616] ἀφρό superscr. δ cod. aliter Apollon. Rhod. 4, 1424.

1097

παιδότριψ

Herodian. I 246, 25 βαρύνεται σκευότριψ, παιδότριψ. Lucian. Tim. 14 cum Dindorfio scribendum est πεδότριψ, non παιδότριψ. παιδότριψ autem non est παιδοτριβής, sed paedicator. cf. χοιρότριψ, πορνότριψ.

1098

παλλήγγλωττον

Pollux 2, 109 παλλήγγλωσσον τὸν δύσφημον (οἱ κωμικοί). cf. 882.

1099

παλίμπηγα

Pollux 6, 164 οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα et 7, 82 τὰ παλαιὰ καττύματα παλίμπηγα ὀνομάζονται.

1100

παππάζοιεν

πατέρα καλοῖεν. Hesychius et Photius (παπάζοιεν· παρακαλοῖεν). παππάζουσι est Hom. II. 5, 408. παππάζουσ' (παππίζουσ' V) Arist. Vesp. 609. cf. πατερρίζειν, θυγατ(ε)ρίζειν, ἀδελφίζειν sim.

1101

παραγεγηρακῶς

Pollux 2, 16. cf. 860.

1102

παράδεισος

Photius τὸ ἐνεστώς. σημαίνει δὲ οἶον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν. ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν. ἔστι δὲ τοῦνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαϊδί. glossam obscurissimam ad patres ecclesiae christianae pertinere multo ante Naberum Meinekius coniecerat III viii, mutata tamen postea sententia. et quamvis verba initio praesertim corrupta sint, hoc tamen cognoscitur apud comicos poetas homines obtusi hebetisque ingenii παραδείσουσ' dici solitos, quod quilibet eis inpune inluderet. ac sic Hesych. παράδεισος· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν, οἷς ἔστιν ἐμπεριπατεῖν. quae quomodo ad christianam de paradiso doctrinam trahi possint non exputo. supplenda quodammodo videtur interpretatio; ut homines intellegantur externa specie commendabiles, intus inanes et iniuriae obnoxii.

1103

παρακεχόρδικεν

Photius 385, 19 οἶον παρημάρτηκεν. λέγουσιν Ἀττικοί, καὶ παράχορδον. (παρακεχόρδηκεν cod.). idem παραχορδίζειν· διαφωνεῖν, ἀμαρτάνειν. Hesych. παρακεχόρδικεν· παρήλλαχεν, παρήμαρτεν. Bekker. Anecd. 113, 2 παραχορδίσαι· ἀμαρτεῖν κηθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης (Eccl. 295 παραχορδιεῖς).

1104

παρακρουσιχοίνικος

Pollux 4, 169 ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, κρουσιμετρῶν.

1105

παραλλάττων

Pollux 2, 16. cf. 860.

1106

παρασαβάζειν

Photius 383, 16 παραμάνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. παραισαβ. cod. atque Hesych. παραισαβάζειν· παρανενο-
[μ]ηκέναι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ.

1107

παρδαμάλη

Photius καρδαμάλη· μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρωμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν. 'scil. poetae comici'. Mein. Hesych. καρδαμάλη· μᾶζα. cf. Athen. 3, 114 f (Eustath. 743, 17. 1414, 31, ubi perperam cum CE Athen. καρδαμύλη).

1108

παρελαχάνιζες

Photius παρέπρασσές τι καὶ μετεῖχες. e poeta comico Euripidem carpente desumptum censet Dindorfius in Thes. l. gr. comici esse facile concedo, sed Euripidem inrideri non necessaria est opinio. potest enim esse domini servo exprobrantis, quod in emendo aliquid lucri sibi invenerit.

1109

παριλλαινουσαν

παραβλέπουσαν. Photius. Hesychius παριλλαινουσα· παρεμβλέπουσα. cf. ἰλλώπτειν, ἐγκαιλλώπτειν, ἐπιλλίξειν cet.

1110

πεδότριψ

Photius ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγυώς· καὶ πέδων ὁ αὐτὸς καὶ ὄψιπέδων. Herodian. I 246, 25 βαρύνεται σκευότριψ, παιδότριψ, . . χοιρότριψ, οἰκότριψ, πεδότριψ. cf. Lobeck. Paral. 292. incudis comicae. usus est etiam Lucian. Tim. 14. Adv. Saturn. 8. πέδων Aristoph. fr. 97, ὄψιπέδων Menand. 1049.

1111

πεοίδης

Bekker. Anecd. 72, 26 χελυνοίδης· ὁ τὴν χελύνην μεγάλην

ἔχων. ὅμοιον τὸ πεοίδης, οἷον ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων (χελουινίδης et χελοίνην cod.). derivandum utrumque a verbo οἰδεῖν. Eustath. 1684, 28 παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰσχιοίδης ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, οὕτω δὲ καὶ γαστρ[ο]οίδης τις καλεῖται ὑπὸ Ἀττικῶν (Pherecr. 143, 5), καὶ ὠμοίδης ὁ τοὺς ὠμούς ἐξοιδηθεὶς, καὶ πεοίδης ὁ τὸ πέος . . . οὕτω δὲ καὶ χελυνοίδης ὁ μεγάλα χελλή ἔχων.

1112

περιῆρρον

περιήεσαν. Hesychius. 'comici'. M. Schmidt.

1113

περιπλευριεῖς

Bekker. Anecd. 58, 3 σημαίνει τὸ περιπλακῆναι καὶ συγκοιμηθῆναι.

1114

περιπροκτιῶσα

Hesychius τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ. — σαυλοπροκτιῶν est Arist. Vesp. 1173.

1115

περιστέρια

Pollux 5, 101 καὶ ἄλλους τινὰς κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, ὄλεθρον, ἐλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ ῥᾶδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι, διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναι τινα κατιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. de prioribus cf. quae ad Pherecr. Λήρους (cum fr. 100) et Aristoph. fr. 320 adnotantur. nomen περιστέρια, nisi forte ἐνωτίων genus est, suspectum. fortasse περιστέρνια. Phot. περιστέριον (περιστέριον cod.) τὸ περιστερινίδιον. ἔστι δὲ κοσμάριόν τι. sane Hesych. περιστέρια· κοσμάριά τινα. fortasse pertinent ad Menand. 376.

1116

περιχονδριᾶν

Varro Sat. Menipp. 86, 14 p. 221 Oehler. περιχονδριᾶ mihī facies maeandrata et vermiculata. περιχονδριᾶ Oehler] περιχοντάριαν. quae si vera est emendatio, ex comoedia graeca verbum fluxisse credo. χονδριῶντες μαστοί sunt apud Dioscorid. 2, 127.

1117

πεφορινῶσθαι

Harpocration 153, 11 εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης.

ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τάσσουσι τὴν φορὴν, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν β' Ἀληθείας. (πεστορινῶσθαι C.) — significationem facile cognoscas ex eis quae ad Aristomen. 10 adnotavimus I 692, ubi tamen quae per errorem Photio tribui Harpocrationis sunt.

1118

πηξιθάλαττα

Bekker. Anecd. 61, 2. cf. 893.

1119

ποδοστράβη

Pollux 4, 182 ἡ τὰ στρέμματα κατευθύνουσα, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐργαλεῖον ἰατρικόν.

1120

πολυτιμητιζόμενος

θεραπευόμενος. Photius. Cobet. Mnem. VIII 20 'πολυτιμητίζειν est adpellare πολυτίμητον et tamquam deum salutare' conl. πατερίζειν, ἀδελφίζειν et Plat. Euthydem. 296d ὃ πολυτίμητε Εὐθύδημε.

1121

ποντοφάρυξ

Bekker. Anecd. 58, 32 εἴ τις βούλοιο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν. Hipponax 85(56) ποντοφάρυβδης. cf. etiam 893.

1122

πρατίας

Pollux 7, 8 ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ πώλης (Arist. Eq. 131. 3. 140) ὥσπερ καὶ ὁ πρατίας εἴρηται. Hesych. πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν καὶ κηρύσσων. Phot. πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν. κῆρυξ δημόσιος.

1123

πριαμωθήσομαι

Hesychius ξυρήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Photius et Suidas πριαμωθῆναι· ξυρηθῆναι· τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Eustathius 1344, 7 οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ κείρουσιν αὐτόν (τὸν Πριάμον). ὅθεν καὶ πριαμωθῆναι τὸ ξυρηθῆναι. ἦν δὲ σκῶμμα, ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πριάμος ξυρίας εἰσήγετο. Poll. 4, 133 ὁ ξυρίας πρεσβύτατος τῶν γερόντων... τὸ γένειον ἐν χρῶ κυρίας ἐστίν ὁ ξυρίας, ἐπιμήκης ὢν τὰς παρειάς.

1124

προδοτίστερον

Photius λέγουσιν ὡς λαγνίστερον καὶ (κ)λεπτίστερον καὶ πτωχίστερον.

1125

προδωσίκομπος

Photius ὁ ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. cod. προδοσίκομπος. Eustath. 710, 12 προδοσίκομποι κατὰ τοὺς παλαιούς, ὃ ἔστιν εἰς μάτην ὑποσχετικοί, οἱ τὰς ἑαυτῶν ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι, ἀλλὰ προδιδόντες. — δωσίδικος, προδωσέταιρος, similia suadent ut προδωσίκ. scribatur. cf. Lobeck. Phryn. 770.

1126

προσβωμολοχεῖ

πρὸς χάριν λέγει. Hesychius. προσβολοχεῖ cod., emend. Voss. et Kuster.

1127. 1128

πτάκις

Pollux 3, 136 ὁ ἄψυχος ἰδιωτικόν, καὶ ὁ πτάκις σφόδρα κωμικόν. Hesychius πτάκις ἢ πτάκιδες (πτακῆς ἢ πτακίδες cod.) δειλοί, ἐπτηχότες. καὶ πτακισμός. Photius πτακίδες· δειλοί (cod. δεσμοί). πτάκις (πτάκ superser. ς cod.)· δειλός· ὁ ἐπτηχώς (sic Cobet. Mnem. VIII 64 pro ὀπτικώς). Lobeck. Pathol. prol. 507.

1129

πτερόν

Pollux 10, 127 τὸ σκιάδ(ε)ιον οἱ κωμωδ(ι)οποιοὶ καλοῦσιν.

1130

πύππαξ

Hesychius τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων φήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. 'haec ad comicorum usum spectare Lycophronis nomen docet.' Mein. similiter Schol. Plat. Euthyd. extr., sed in fine τὸ μὲν γὰρ πύππαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου, τὸ δὲ βόμβαξ οὐκέτι. Photius πύππαξ· ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ. cf. Cratin. 52.

1131

πυρῆνας

Pollux 6, 45 ἄς οἱ νῦν θλαστὰς (ἐλάας), ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοί.

1132

φαβάττειν

Photius σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόμως ποδοκτυπεῖν. et continuo idem φαβ. ἀντὶ τοῦ ἄνω κάτω [ἀντι]βαδίζειν. Hesychius φαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν, τινὲς δὲ τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν. Bekker. Anecd. 446, 26 ἀρράβακα· τὴν ὀρχηστρίδα ἢ καὶ τὸν ὀρχηστήν. ἢ καὶ βλάσφημον. ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι. haec postrema non credo ex comoedia fluxisse. ceterum cf. Lobeck. Pathol. el. 41 not.

1133

διγεσίβιοι

Bekker. Anecd. 61, 29 ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἀσκεῖν τὸ σῶμα. Pollux 4, 186 τοὺς αἰεὶ δίγῶντας οἱ παλαιοὶ διγεσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσδίγους. διγοσίβιοι cod. Bekk., διγοσιδίους APoll., δίγῶσι βίους B. cf. Aristoph. fr. 92.

1134

σάβυτταν

Photius σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι καὶ σάκταν. καὶ σάβυτταν. καὶ σέλινον, καὶ ταῦρον καὶ ἕτερα πολλά. eadem fere Suidas σάραβον. cf. etiam Eustath. 1539, 33 (qui ceteris δέλτα addit). Photius σαβύττης· ξυρήσεως εἶδος. idem σάβυττος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Hesych. σάβυττος· εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμὸν. . . τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον. — δέλτα est Arist. Lys. 151.

1135

σάκταν

Photius. cf. 1134. Hesychius σάκαν· τὸ τῆς γυναικός. ac σάκανδρος Arist. Lys. 824. unde σάκαν etiam Photio reddendum videtur.

1136

σαμάκια

Pollux 5, 101. cf. 1115.

1137

σάραβον

Photius. cf. 1134. cf. Hesych. et Suid. σάραβον (σάραβος). a nomine pistoris Plataeensis (Posidipp. 29) cognomen illud deductum arbitratur Mein.

1138

σέλινον

Photius. cf. 1134. Hesych. σέλινον· τὸ γυναικεῖον.

1139

σισάριον

Pollux 5, 101. cf. 1115. Phot. σισάριον· χρυσοῦν κοσμάριον σισάρῳ ὅμοιον. Hesych. σισάριον· κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον, ὡς ἄλυσείδιον.

1140

σισύμβριον

Pollux 5, 101. cf. 1115.

1141

σισυφλίζειν

Bekker. Anecd. 64, 6 πανουργεῦσθαι καὶ δολιεύεσθαι καὶ δολίως τι πράττειν.

1142

σιφνιάζειν

Photius 515, 6 et Append. prov. 4, 73' τὸ ἄπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ. Hesychius σιφνιάζειν· καταδακτυλλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι (Arist. Ach. 444). Bekker. Anecd. 48, 23 καταδακτυλλίζειν· τὸ ἀσελγῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἔδρας ἄπτεσθαι. τοῦτο καὶ σκιμαλλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. haec postrema videntur ad Arist. Eq. 1381 pertinere. σιφνιάζειν alia significatione Aristoph. fr. 912.

1143

σκαιεμβατεῖν

Photius τὸ σκαιοῶς καὶ ἀρρόθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον. σκαιοβατεῖν Eustath. 1469 init. et Suid.

1144

σκαφέας

Harpocration 127, 15 et Photius 263, 18 μετοίκιον . . . ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

1145

σκινδακίσαι

Photius τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινα ἀσελγῶς. idem σκίν-

δαρον· προσκίλημα. καὶ τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι (ὑπαναστ. cod.) ἀκολάστως σκινδακίσαι. Hesychius σκινδαρεύεσθαι· κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμαλλίζεσθαι. σκινδαρίσαι τὰ ἀντά. σκινδάρ(ε)ιος· ὄρχησις οὕτω καλουμένη. σκίνδαροι· τὰ προσκυνήματα. σκίνδαρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.

1146

Σκίραψ, Σκίραφος

Bekker. Anecd. 1200 (ad 992, 32) ἔστι δὲ ὄνομα κύριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὐρισκόμενον.

1147

σκορακίζειν

Photius οἶον εἰς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται, ὡς καὶ τὸ οἰμώζειν ἀπὸ τοῦ οἴμοι. cf. Phot. οὐκ ἐσκοράκισεν, σκορακίζονται. Hesych. σκορακίζει et σκορακισμός. Zenob. 5, 90. verbum exstat [Demosth.] 11, 11, sed a comico aliquo fictum videtur. cf. πατερίζειν, παππάζειν, ἀδελφίζειν, θυγατερίζειν. Arist. Av. 266 cum eis quae adnotavimus.

1148

σκορδοῦν

Pollux 5, 93. cf. 986 et Hesych.- Phot. Lobeck. Pathol. prol. 148 not.

1149

σνυζᾶν

Bekker. Anecd. 12, 15. cf. 930.

1150

σοβαρός

Photius λαμπρός, ἐπαιρόμενος, τολμηρός, αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος . . . χρῶνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κωμικοί (sic Alberti pro κνυικοί).

1151

σοροδαίων

Bekker. Anecd. 63, 10 ἐπὶ τεθνηκότος τάττεται. δηλοῖ δὲ (fortasse δηλοῦται δὲ καὶ) ὁ ἄξιος ἐν σορῶ δαίων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γήρωσ. cf. 860 et 1392.

1152

στόρθυγας

Pollux 2, 28 τὰς συνεστραμμένας μετὰ ῥύπου τρίχας ἢ κωμω-

δια στ. καλεῖ. Hesychius σπόρθυγγες· αἱ συνεστραμμένα μετὰ ῥύπου τριγες. Lobeck. Pathol. el. I 140. 'σπόρθυγξ adpellatur quidquid durum torridumque est et in acutum desinit'. Meinek. Theocr.³ p. 401 not.

1153

στρατύλλαξ

Cicero Ep. Att. 16, 15, 3 videtur στρατύλλαξ ille deiectus de gradu. indic. Meinek. Stratullax est servus Truculenti Plautini. cf. Ritschl. Opusc. III 330. 342. 3.

1154

στροβίλια

Pollux 5, 97. cf. 962.

1155

στρουθίζειν

Eustathius 228, 40 ὅτι ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελῶς πως ἄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. et 1411, 15 τὸ στρουθίζειν, ὃ φησιν ὁ κωμικός, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς παρῆνται στρουθοῦ. Phot. στρουθίζων· τριζων. inter Aristophanis fragmenta (717) recepit Dindorfius p. 243.

1156

συβριάζει

σοβαρεύεται, τρυφᾷ. Hesychius. cf. Phrynich. com. 64.

1157

συγκηδεστήν

Pollux 6, 159 ἡ κωμωδία καὶ σ.

1158

συνάστρια

συκοφάντρια. Hesychius.

1159

συκηγορίαν

τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν. Hesychius. 'ex comico ut videtur'. Steph. Thes.

1160

Ταρταρίτης

Stephanus Byz. Τάρταρος. ὁ οικήτωρ Ταρτάριος . . . καὶ τὸ κωμικὸν Ταρταρίτης. Aristophanis Πυκνίτην Eq. 42 contulit Mein.

1161

ταῦρον

Photius. cf. 1134 et 635. Hesych. ταῦρος . . . ἄλλοι δὲ τὸν παιδεραστήν. καὶ τὸ γυναικεῖον. at Suidas ταῦρος· τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ ἀταυρώτη. ἢ ἄμικτος, ἀγνή (Aesch. Ag. 244. Arist. Lys. 217. 8).

1162

τερετίζομεν

Photius et Bachmann. Anecd. I 384, 29 τὸ αὐτὸ μέλος ἔδομεν. dixerat poeta aliquis comicus τὰντὸ γὰρ τερετίζομεν, ad quae scholiasta adnotaverat τὸ αὐτὸ μ. ἔδ. neque enim adsentior Nabero. proprie τερετίζειν (Phryn. com. 14 et Euphron. 1, 34) dicuntur cicadae. Poll. 5, 89 εἴποις ἂν . . . τέττιγας τερετίζειν.

1163

τιλλοπώγων

Bekker. Anecd. 66, 3 ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πώγωνα.

1164

τῆμος

Eustathius 563, 24 et Philemo Lex. 105 φθογγὴ φθόγγος, χολὴ γόλος, τιμὴ τῆμος, ὡς παρὰ τῆ κωμωδία τὸ τίμημα. 1222, 28 ἐκ τοῦ τιμὴ ὁ τῆμος. sed idem Eustathius 1148, 38 μή τινα τῆμον εἰσενεγκών, εἰπεῖν κατ' Ἀρχιλοχον (103 Bergk.). itaque praeter Archilochum etiam comicorum aliquis ea forma usus erat. de qua cf. Lobeck. Pathol. prol. 9.

1165

τοκογλύφος

Bekker. Anecd. 64, 30 τοκοπράκτωρ· ἀλλὰ καὶ τοκογλύφος. hoc alterum a comicis mutuati sunt posteriores, veluti Plutarchus et Lucianus.

1166

τολμητίας

Hesychius προπετής, ἀνθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν. Photius τολμητίας· τολμηρός. Thomas Mag. 357, 10 τολμητής, οὐ τολμητίας. ἀνάττικον γὰρ τοῦτο. scimus tamen quam multa inventa comicorum ab Antatticistis sint reprehensa.

1167

τρικόλ(λ)υβον

νομισμάτιόν τι. Hesychius. Pollux 9, 72 ἔλεγον δέ τι καὶ τρικόλλυβον οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα. comici sine dubio.

1168

τρίπους

Pollux 5, 97. cf. 962.

1169

Τρουμαλίτις .

Ἀφροδίτη. Hesychius. indic. Nauck. cognomen comice fictum, significatione obscaena. Sotad. Plut. Mor. 11a εἰς οὐχ ὁσίην τρουμαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς.

1170

τρουπαλώπηξ

Bekker. Anecd. 64, 28 ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος.

1171

τυλεῖα

Pollux 10, 39 τὰ τυλεῖα . . . παρὰ τοῖς κωμωδοῖς ἔστιν. cf. Eupol. 170.

1172

τυμβογέρων

Pollux 2, 16. cf. 860. Bekker. Anecd. 66, 13 τυμβογ. ὁ τύμβου χρείαν ἔχων. Photius τυμβογέροντες· πέμπτη ἡλικία γερόντων, ὡς καὶ Θεόφραστος. παραπλήγες καὶ τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένοι. cf. Arist. Lys. 372. Nauck. Aristoph. Byz. 98.

1173

τυρεύει, τυρεύεται, τυρευθέντα, τυρεῦσαι, τυρεύων, τυρωθέντα

Photius τυρεύεται καὶ τυρεῖται· συνίσταται καὶ συμπήγνυται. idem τυρευθέντα· κινηθέντα, ταραχθέντα. et τυρεύων· κατασκευάζων. Hesychius τυρεύει· ταράττει, κνκᾶ. idem τυρεῦσαι· τὰ αὐτά. καὶ τυρεύων. et τυρωθέντα· ταραχθέντα, κινηθέντα. Bekker. Anecd. 308, 13 τυρεύειν· τὸ πηγνύναι καὶ συντιθέναι, ἀπὸ τῶν τὸ γάλα πηγνύντων καὶ τυρὸν ποιούντων. cf. etiam 706 et 998. horum omnium fons est Arist. Eq. 479 συντυρούμενα. unde Demosthenes 19, 295 ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευεν. quod cum reprehendit Pollux 6, 130 (ἀλλ' οὐκ ἔγωγε ἀποδέχομαι τὸ τυρεύειν), non tamen, ut opinatur M. Schmidtus in ed. Hes., negat ullum alium Atticum ea voce usum esse. sine dubio comici minorum gentium et Aristophanis et Demosthenis dicta avide adripiebant.

1174

ὑπεγάστριζε

τὸ ἐχόρταζεν ἢ κωμωδία. Pollux 2, 168.

1175

ὑπερακήκοα

Bekker. Anecd. 69, 24 οἶον ἄκρωσ ἀκήκοα.

1176 — 1179

Ἵπερευρύβατος, Ἵπερθεμιστοκλῆς, Ἵπερπερικλῆς,
Ἵπερσωκράτης

Bekker. Anecd. 67, 20 Ἵπερθεμιστοκλῆς καινοτάτη ἢ φωνή. σημαίνει οἶον ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῆ σοφία. ὅμοιον Ἵπερπερικλῆς καὶ Ἵπερσωκράτης. ἀλλὰ κατὰ τοῦναντίου Ἵπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλον Εὐρύβατον (Aristoph. fr. 184) πονηρία. ὑπερευρύβαντος cod. — indic. Nauckius.

1180

ὑπερμαζεῖ

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 293) ὑπερπλουτεῖ, τρυφᾶ, στρηνιά. μᾶζα γὰρ ἢ τροφή. Etym. m. 573, 22 μᾶζα ἢ τροφή. ὄθεν καὶ ὑπερμαζᾶ, τὸ ὑπερτρυφᾶ, πλουτεῖ, στρηνιά. ὑπερμαζᾶς est Lucian. Navig. 15 (cf. Thom. Mag. 373, 3 R.).

1181

ὑπεροψωνεῖν

Bekker. Anecd. 67, 32 τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῆ τιμῆ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. ὑποψόνην cod.

1182

ὑπομηλαφῆσαι

μηλαφῆσαι. Hesychius. comice fictum pro κρύφα τῶν μήλων (i. e. μαστῶν) ἀπτεσθαι.

1183. 1184

φαγέσωρον, φαγεσωρίτιν

Pollux 6, 42 φαγέσωρον τὸν ἀπληστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν τοῦ τοιούτου γαστέρα φαγεσωρίτιν. Hesych. φαγέσωρ[ι]ον πολυφάγον.

1185

φαρυγίνδην

ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν. *Etymologic. m.* 788, 38. Photius et Suidas (ubi *peypera* φαλαγγίνδην).

1186

φάσακες

συκοφάνται. Hesychius. *comoediae* tribuit Passovius. cf. φάσις, Φασιανός, similia. φάψακες vel φαύακες *Mein. Philol.* XII 628. at φάσακες recte videtur scriptum esse.

1187

φειδαλφιτεῖν

Bekker. *Anecd.* 69, 32 τὸ φείδεσθαι τῶν ἀλφίτων, οἷον τροφῆς καὶ σιτίων. φειδαλφιστήν cod. — Hesychius φειδαλφιτῆσαι φειδωλὸν περὶ τὰ ἄλφιστα γένεσθαι. 'comici poetae?' M. Schmidt.

1188

φθειροκομίδης

φθειρῶν γέμων. Hesychius. 'comicus?' M. Schmidt, φθειροκομήτης proponens. fort. φθειροκοπίδης, ad analogiam τῶν Ἑρμοκοπιδῶν.

1189

φθειροκτονεῖν

Bekker. *Anecd.* 71, 15 τὸ τοὺς φθειῖρας κτείνειν. φθεροκτ. cod.

1190

φίλετνος

Bekker. *Anecd.* 70, 21 ὁ φίλων ἔτνος ἐσθλείν.

1191

φορμοκοιτεῖν

Bekker. *Anecd.* 70, 5 τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν. φορμὸς δὲ ἐστὶ πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἔχόντων κνάφαλλον. *comico poetae* tribuebat *Mein.* II 5. cf. Chionid. 1. poterat ea voce austera cynicorum vita, poterat etiam *Phormionis* severitas (ut in Eupolidis *Taxiarchis*) significari.

1192

χαλκιδίξειν

Plutarchus Proverb. 1, 84 ἐπὶ τῶν γλισχρομένων. οἱ γὰρ

ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμωδοῦντο. Eustathius 279, 18 παροιμιακῶς τὸ γλισχρεύεσθαι· ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμωδοῦντο οἱ κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδεῖς. Hesychius ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοί ἔρωτες. Suid. χαλκιδίζειν καὶ χαλκιδεύεσθαι· ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. καὶ φικιδίζειν· ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν, ubi cf. Bernhardt. Plut. Mor. 761a (οἱ Χαλκιδεῖς) τὸ παιδεραστεῖν πρότερον ἐν ψόγῳ τιθέμενοι, τότε μᾶλλον ἐτέρων ἠγάπησαν καὶ ἐτλήμασαν. sine dubio utraque significatione comici utebantur. ac fortasse aliquis hominem parvum, qui (amicae opinor) pro auro aes dedisset, χαλκιδίζειν primus dixerat.

1193

χάνος

Pollux 2, 97 ὁ κατάγελως καταχήνη εἴρηται παρὰ τοῖς κωμικοῖς (Arist. Vesp. 575. 6. Eccl. 631), καὶ χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα.

1194

χελυνοΐδης

Bekker. Anecd. 72, 26. cf. 1111.

1195

ὁ χλεύαξ

κωμωδικώτερον. Pollux 9, 149. indic. H. Iacobi Mein. ed. min. xviii. ut πλούταξ al.

1196

χναύματα

Pollux 6, 62 οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. χναῦμ' est Mnesim. 4, 12, χναυμάτια Teleclid. 1, 14. Aristoph. fr. 224.

1197

χοιρότριψ

Herodianus I 246, 26. cf. 1097 παιδότριψ.

1198

χρεμψιδέατρον

Suidas ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται. Hesychius οἱ εἰσιόντες εἰς θέατρον . . . (desunt reliqua). utriusque est χρεμψιδέατρον, non χρεμψιδέατροι, quod homines docti reponendum esse putaverunt. 'quas explicationes Suidas commemoravit, earum neutra probabilis est. videtur theatrum

frequentissimum dici, quod spectatores quasi evomat'. Bernhardy. quae interpretatio reliquis multo infeliciores est. sed meliorem, quam diu poetae consilium ignoramus, promere vix quisquam poterit.

1199

ψυχροκομψεύματα

ψυχροφαντάσματα. Hesychius. sic in Thes. l. gr. G. Dindorfius pro ψυχροκομψώματα cod. 'comicus' M. Schmidt. cum trimetro ea forma non sit apta, ψυχροκομψοφάσματα Meinekij Philol. XII 630, ipse quoque ex comoedia vocem fluxisse statuens.

1200

ώλεσίοικοι

οί ἄσωτοι ὑπὸ Ἀττικῶν. Bekker. Anecd. 318, 9. Hesych. ώλεσίοικοι· οί ἄσωτοι. ex Aesch. Sept. 720 non videtur excerptum esse. cf. 848 et 1525.

1201

ώμοκνυδιᾶ

Bekker. Anecd. 318, 19 et Etymolog. m. 822, 32 ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐεξία μέγα φρονεῖ. Hesychius ὡμοκνυδιᾶν· ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐδοξία (εὐεξ.) μέγα φρονεῖν ἢ τῇ τάξει.

1202

ώρνεάζετο

Hesychius μετέωρον ἐπῆρε τὴν κεφαλὴν.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΓΓΡΑΦΑ

1203

τί κάθη; καὶ πῖωμεν· οὐ καὶ σιτία
 πάρεστιν; ὦ δύστηνε, μὴ σαντῶ φθόνει.
 οἱ δ' εὐθύς ἠλάλαξαν, ἐν δ' ἐκίονατο
 οἶνος· φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις.
 ὦ ὕμναι δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης
 ὁ Φοῖβος οὐ προσωδά· τὴν τ' ἐναύλιον
 ὠθῶν τις ἐξέκλαξε σύγκοιτον φίλην.

Plutarchus Mor. 1098b οἱ θεράποντες ὅταν Κρόνια δειπνῶσιν ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἄγωσι περιμόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν ὀλολυγμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλίας τοιαῦτα ποιούντων καὶ φθεγγομένων κτλ. 1. τί κάθῃ] κλίθητι Mein. conl. Eurip. fr. 692 N. καί] παῖ Herwerd. Obs. crit. 40. σιτία Bergk.] σῖτα. 5. ὕμνεϊ] ὕμνεῖτο Petav. ὕμνει δέ τις Bergk. ὕμνησε δ' K. Herm. XXII 148. 6. ὁ Φοῖβος] ὑφορβὸς vel συφορβὸς K. in fine τ' ἐναυλίαν Bergk. τε ναυτίαν K. 7. ἐξέκλαυξε Reisk. ἐξέπληξε K.

1. κάθῃ utique corruptum. 3. ἐκίονατο, ut κινῶντες Aristoph. fr. 683. ἐγκινῶσιν Eccl. 841. 6. 'si Φοῖβος scoli nomen fuisse statuere liceret, corrigerem οὐ Φ., οὐ προσῶδά, non Phœbus canebatur, non carmina modulata'. Mein. 'ὁ Φοῖβος ὕμνεῖτο κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης in comoedia sic erat dicendum: παιὰν ἤδετο πρὸς μυρρίνην.' Cobet. N. l. 48. de quibus cf. quae dixi in Herma XXII 145 sq. 6. 'οὐ προσῶδά adverbialiter' H. Iacobi Mein. ed. min. xxiii conl. Lob. Soph. Ai. p. 95. 155. 246. 'ἐναύλιον fors. ianua, ut ὠθῶν sit cum vi impellens'. Mein. 7. 'permirum est doricum ἐξέκλαυξε pro ἐξέκληξε (?) et sine dubio corruptum'. Mein.

ad *Tagenistas* Aristophanis olim referebat Bergkius, postea comici esse negavit; inter fragmenta comica recepit Meinekius. ad drama satyricum pertinere censent Fritzschius De Lenaeis p. 16 et cum Herwerdeno Obs. crit. 40 Cobetus N. l. 48. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 346.

1204

γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σάφροσι
 τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.
 αὕτη γὰρ ἢ προῖξ οἰκίαν σώζει μόνη.
 ὅστις δὲ τρυφερῶς τὴν γυναῖκα ἄγει λαβῶν,
 5 συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει,
 εὐνοῦν, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.

Stobaeus Floril. 72, 5 Ἰππώνακτος (fr. 72 Bergk.). Apostol. 5, 24c. 2. ἔνδον] ἔδνον M. Haupt. Opusc. III 637. 4. τρυφερῶς AB] τρυφερός Trinc. ἀτρυφερόν Grotius. cf. Eupol. 69. ἀτρυφερός Cobet. Mnem. nov. II 248.

duo diversorum poetarum fragmenta in unum coaluisse (ita ut a v. 4 alterum incipiat) Valckenarius, post v. 4 quaedam excidisse Bergkius, non Hipponacti, sed Hippothoonti haec tribuenda esse Meinekius III 714 (cum Bergkio) coniecerunt. quem Hippothoontem tragicum Nauckius (Tr. gr. fr. 643. 4), didacticum fuisse Hauptius consuit. tres posteriores versus Cobeto, tres primi Meinekiio comici esse videbantur.

1205

τίς ὧδε μῶρος καὶ λίαν ἀνειμένως
 εὐπειστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς
 ὄστων ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρουμένης,
 ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
 ὅ χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

Clemens Alex. Strom. 7, 6, 34 ἐπεὶ τίς ὧδε μῶρος, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν, καὶ λίαν κτλ. καὶ χάριν τούτων τοῖς δρῶσιν ἐκτίνειν (sic Sylb. pro ἐκτείνειν). Porphyrius De abstin. anim. 2, 58 (p. 120, 3 Nauck.), Cyrillus c. Iul. 9, 306e. 1. ἀνειμένως Grotius Excerpt. 923] ἀνειμένος Porphyr. et LClem. 2. εὐπειστος Mein.] εὐπιστος. cf. Lobeck. Soph. Ai. 151. ἐλπίζη Cyrill. 3. ὡς ὄστων τῶν Porphyr. 4. κυσὶ LClem. 5. ἀπαρχαῖς Porson. Hec. 41] ἅπαντας Porphyr. Cyr. ἀπάτη Clem., sed ἅπαντα LClem. ἀπαρχῇ Grot. ἀπάταις ἂν Both. Grotius versum sextum χάριν τε τούτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν ex Clementis verbis poetae adscripsit. — 3. cf. Soph. Antig. 1010. Menand. 129, 6.

tragici potius quam comici esse sententia erat Gatakeri Antonin. 10, 8. inter tragicorum adespota (91) recepit Nauckius. quod si recte fecit, v. 5 fortasse scribendum χαίρειν ἂν ἄνταις, ut genitivi v. 3 sint absoluti.

1206

γέρον γέροντι γλῶτταν ἠδίστην ἔχει,
 παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
 νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξία
 ληφθεὶς ἐπωδὸς ἐστὶ τῷ πειρωμένῳ.

Plutarchus Mor. 51e ἀρχὴν φιλλας ἔφαμεν εἶναι . . . ὁμοιοπαθῆ διαδέσιν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα εἴρηται κτλ. alii Menandro, alii Euripidi tribuerunt. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 296. 2. γυναικὶ πρόσφορον γυνή est Eurip. Hel. 830. καὶ παιδί καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους Tr. gr. fr. adesp. 377. cf. Cobet. N. l. 47. ego nihil in his invenio quod non etiam a comico dici potuerit. v. 4 fortasse scrib. ἐπωδὸς τῷ ταλαιπωρουμένῳ.

1207

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
 τοῦφ' ἡμέραν ζῆν ἠδέως· ὁ γὰρ θανῶν
 τὸ μηδέν ἐστὶ καὶ σκιὰ κατὰ χθονός.
 μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεῶν.

Athenaeus 8, 336b και ἄλλος δὲ τίς φησι (ποιητῆς) τῷ Σαρ-
 δαναπάλλῳ παραπλήσιος ὑποτιθέμενος και οὗτος τοῖς μὴ σωφρονοῦσι
 τοιάδε κτλ. 1. πᾶσι A. 2. τοῦφ' ἡμέραν Casaub.] τοῦφήμερον A.
 tragici, fortasse Euripidis, esse putabat Porson Adv. 101. 'temu-
 lenti haec philosophia est ex aliquo satyrico dramate.' Cobet.
 N. l. 48, conl. Eurip. Alcest. 788 sq. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 68.

1208

τρόπος ἐστὶ χρηστός ἀσφαλέστερος νόμος.
 τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
 ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε και κάτω
 λόγοις ταρασσῶν πολλάκις λυμάνεται.

Stobaeus Floril. 37, 15 ⁹¹πειρξ A. Πειρίθου Trinc. Nauck. Eurip.
 fr. 600. 1. ἐστὶ] δὲ Trinc. 2. διαστρέψη B¹. 3. 4. ῥήτωρ et λόγοις
 transponit Cobet. Mnem. VIII 134. 4. λόγος Mein. Stob. II vi.
 σπαράσσω Valck. Diatr. 200a. — 'ingenium bonum nemo verbis
 pervertere potest, leges orator distorquendo pervertit.' Cob., qui
 comici esse statuit. post ea quae Valckenarius p. 199 disputavit
 non video cur Euripidi haec abiudicanda sint.

1209

και γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον
 ὄψει διαθρῶν· οὐδὲν ἂν πάντη καλὸν
 οὐδ' αἰσχρὸν, ἀλλὰ ταῦτ' ἐποίησεν λαβῶν
 ὁ καιρὸς αἰσχρὰ και διαλλάξας καλά.

Anonym. Diss. antiscept. Orell. Opusc. sent. II 216 παρεξοῦμαι
 δὲ και ποιήμα τι κτλ. eadem (om. v. 1) in Fabr. Bibl. gr. V 623.
 1. ὧδε] τόνδε Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 16. 2. διαθρῶν Valck.] δι-
 αιρῶν. ὄψει δὲ διαθρῶν Herwerd. Exerc. crit. 87, om. v. 1 et inter-
 punctione ante οὐδέν. ἂν] ἦν Nauck. οὐδὲ ἔν Herw. οὐδέν ὄν,
 si interpunctio tollatur et v. 1 segregetur, K. διαθρεῖν est Arist.
 Eq. 543. Nub. 700. ac multo frequentius est simplex.

1210

βίος δ' ἀπράγμων τοῖς γέρονσι συμφέρει·
 μάλιστα δ' εἰ τύχοιεν ἀπλοῖ τοῖς τρόποις
 ἢ μακκοῦν μέλλοιεν ἢ ληρεῖν ὕλως,
 ὅπερ γερόντων ἐστίν.

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 210) μακκοῦν... οἶον κτλ.
 2 ἀπλοῖ] ἀμνοὶ K. ἀπλοῖ τρόποις A. Nauck. Mélanges gréco-rom.

V 178. 9. ἀμνοὶ τοὺς τρόπους est Arist. Pac. 935. cf. Eq. 264 et de verbo μακκοῶν Eq. 62. 395. Lucian. Lexiph. 19. Archilocho haec tribuit Nauckius, conl. Georg. Cedren. II 612, 9 τῆς προεσβυτικῆς ἀψάμενον ἡλικίας, ἦτινι συμφέρειν τὴν ἀπραγμοσύνην Ἀρχιλοχος ὁ ποιητῆς ἀπεφήνατο. quod testimonium quamvis grave esse concedam, tamen sententia non ita comparata est, ut eadem (aliter expressa) non etiam alius poeta uti potuerit. itaque, si ἀμνοὶ scribatur, comico tribuerim.

1211

ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε καὶ ῥᾶνον δόμους,
στρώωννυ τε κοίτας καὶ πυρὸς φλέξον μένος,
κρατῆρά τ' αἴρου καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.

Athenaeus 2, 48a, proxime post Anaxandridis fr. 70. στρώωννυ Mus.] στρωῶ E. στρωμνὰς C. 3. αἴρου L] αἴγου B. ἔργου CE. — ad satyricam fabulam referri iussit Cobetus N. l. 47 extr. Tr. gr. fr. adesp. 63 N. si comicus scripsit, parodia est vel imitatio tragoediae, quales permultae exstant in Antiphanis aliorumque fragmentis. ceterum cf. Eurip. Alcest. 547.

1212

Diogenes Laert. 6, 93 πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη (Κράτης)· καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως ἄλλος Ἀλέξανδρος αὐτὴν κατασκάψει· ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ. ex quibus Meinekius hos versus effinxit:

ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν ἐπαξιῶ
πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους
εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

sed 'fortasse non comici poetae, sed ipsius sunt Cratetis.' Mein. solutam orationem in editione Diogenis exhibet Cobetus. si sunt comici cynicum philosophum haec dicere fingentis, versus 1 sic fortasse scribendus est: ἐπεύχομαι δὲ πατρίδ' ἔχειν ἀδοξίαν.

1213

ἵππον τελώνην, συκοφάντην ἀετόν,
βάτραχον σοφιστήν, ὄψοποιὸν ἐμπίδα,
ἀλεκτρούνα κίναιδον οὐκ ἴδοι τις ἄν.

Lucianus Gall. 27 τελώνην ἵππον ἢ συκ. βάτρ. ἢ σοφιστήν κολοιδὸν ἢ ὄψοποιὸν κώνωπα ἢ κίναιδον ἀλ. . . . οὐκ ἂν ἴδοις. versus coniectura non admodum certa restituit Fritzschi, conl. Philem. 89.

•1214

(Ἔρως) οὐχ ὁποῖον ζωγράφων
παίξουσι χεῖρες, ἀλλ' ὄν ἡ πρωτοσπόρος
ἀρχὴ τέλειον εὐθύς —

[Lucianus] Amor. 32 Ἔρως οὐ νήπιον κακόν, ὄπ. — πρωτοσπ.
ἐγέννησεν ἀρχὴ τέλειον εὐθύ τεχθέντα. — dubito tragici sit an
comici παρατραγωδοῦντος.

1215

τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἂν; εὔ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Plutarchus Mor. 789a ὁ γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστε-
φανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλο-
κτῆτην· τίς δ' ἂν — ἔχεις τάλας, οὐκ ἄτοπός ἐστι. v. 2 Plut. Solon. 20
γέροντι νέαν ἀγομένω φαίη τις ἂν ἐμμελῆς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ
πρὸς τὸν Φιλοκτῆτην 'εὔ γ' οὔν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.' 2. γοῦν
Musgr.] γ' οὔν. — ad Stratridis *Philoctetam* referebat Matthiae Eurip.
VIII 269, inter tragicorum adespota (fr. 9) recepit Nauckius.
Matthiaeum inpugnat Herwerd. Exerc. crit. 87, quod *soli tragici*
utantur vocativi forma τάλας. scilicet discipulus magistrum aemu-
latur Cobetum N. l. 89, ὃ τάλας tragicis vindicantem. at neque
necessario τάλας in hoc versu vocativus est, neque omnino τάλας
(voc. casu) comicis ignotum esse concedet qui Theopompi 32, 8
meminerit Σπινθήρ τάλας, πειρᾶς με. cf. Menand. 420.

1216

τούτων ἀπάντων ἀκρίδας ἀνταλλάσσομαι,
κόγχων δὲ τὸν σέσιλον. Β. ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον.

Athenaeus 2, 63c λέγονται δὲ τινες τῶν κογλιῶν καὶ σέσιλοι.
Ἐπίχαρμος κτλ. 1. ἀνταλλάσσομαι Erfurdt.] ἀνταλλάσσονται CE.
ἀντάλασσε, καὶ Iacobs. Addit. Ath. 50. 'sed Attici poetae esse
videntur.' Iac.

1216b

διψῶντι γὰρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ ἴμπιεν διδοῦς.

Athenaeus 10, 433e ὁ Σοφοκλῆς φησι κτλ. (fr. 692 N.). 2. ἢ
'μπιεν Pors.] μὴ πιεῖν. ἢ πιεῖν Casaub. comico tribuit Bakhuyzenus
De parodia p. 135, inrideri censens Eurip. Med. 299.

1217

οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.
Β. καὶ τὸν κακῶς πράττοντα; Α. καὶ τοῦτον μένειν.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 7. ἀκήκοα Αἰσχύλου λέγοντος κτλ. cf. Aesch. fr. 310 N. v. 1 Sophocli tribuit Stobaeus Floril. 39, 14 (δεῖ), sine poetae nomine nulla explicatione addita attulerunt Diogenian. 7, 35. Apostol. 12, 45 (δεῖ). v. 2 ita ut supra factum est inter duas personas distributum comico accensuit Nauckius. eundem comicum etiam versu 1 excerpto sive ex Aeschylo sive ex Sophocle usum esse arbitror.

1218

λίθους δὲ χλωροὺς τοῦ τ' ἀπεξενωμένου
ἐκβρασμα πόντου τῆς τε γῆς ἐκψήγματα

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 118 init. λίθους πελιοὺς ἢ χλωροὺς καὶ τῆς ἀπεξενωμένης θαλάττης τὰ ἐκβράσματα καὶ τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα μειρακιῶδές ἐστι τεθηπέναι. videntur poetae esse, sed fortasse tragici.

1219

ἔγνωκε πλεῖν εἰς τὰ πλὴ Θράκης χωρία,
ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην.

Synesius Epist. 43 p. 181b (656 Hercher). 'credo Synesii ipsius verba esse, non e comico quoriam desumpta.' Porson. Eurip. Med. 139 (π).

1220

σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ τινα,
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

Theophilus Autol. II 353e καὶ πάλιν Εὐριπίδης (fr. 1074 N.) κτλ. 1. τινα add. Grotius. ὁπόταν ἄνδρα τῷ θ. δ. Nauck. 2. πολλὴν δίδωσι πρόφασιν Grot., προφάσεις καλὰς δίδωσιν Nauck. sic ut scripta sunt tragici esse non posse adparet.

1221

Eusebius Praep. ev. 10, 4, 27 Dindf. ἀλώμενοι (οἱ Ἕλληνες) ὧδε κάκεισε καὶ τὸν βλον ἅπαντα περιτρέχοντες ἀλλοτροῖς πτίλοις σφᾶς αὐτοὺς ἐφαίδρυνον κατὰ τὸν μῦθον. fabulam Aesopicam significat. sed comici videntur esse (subiecto tamen mutato) haec fere: τὸν βλον | ἅπαντα περιτρέχοντες ἀλλοτροῖς πτίλοις | κοσμοῦσιν αὐτούς.

1222

οὐκ ἂν τις εἶπη πολλὰ θαυμασθήσεται,
ὁ μικρὰ δ' εἰπὼν μᾶλλον, ἂν ἦ χρήσιμον.

Stobaeus Floril. 35, 7 sine lemmate. 2. χρήσιμον Vind.] χρήσιμα. — potest etiam tragici esse.

1223

θεὸς δ' ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται,
ἀλλ' ὡς λέβητος μεζονος δεῖται πυρός.

Schol. Hom. II. 3, 414 BVL τὸ ἀνεξίκακον τῆς θείας ἐδήλωσε φύσεως κτλ. 1. δ' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 371] γὰρ. 2. τις add. Porson. — non adsentior Nauckio tragicorum alicui haec vindicanti: nam comparatio ista potius comicum prae se fert colorem.

49 1224 62

ἔδει γὰρ ἡμᾶς τῷ θεῷ θύειν, ὅταν
γυνὴ κατορύττεται τάφῳ, οὐχ ὅταν γαμῇ.

Gnomolog. Vindob. Ritschl. Opusc. I 570, 54 'senarii e comodia petiti'. at *Εὐριπίδης* Meliss. Aug. Wachsmuth. Stud. 143. sic ut scripta sunt, neque Euripidis neque comici esse possunt. fortasse γυνὴ | ὅταν κατορύττεται ποτ' (*tandem aliquando*), οὐχ ὅτ. γ. sed etiam γαμῇ offendit dictum pro γαμῆται.

1225

. νῦν δὲ σωθείην, ἵνα
διδάγματ' ἧ μοι ταῦτα τοῦ λοιποῦ χρόνου.

Proverb. Coisl. ap. Leutsch. Diogenian. 6, 90 νῦν σωθείην, ἵν' ἧ μοι δ. ταῦτα τ. λ. χρ. παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθάνουσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ πεσοῦσης. ὅμοιον τῷ 'ἔρχθ' ἐν δέ τε νήπιος ἔγνω.' Suidas νῦν σ., ἵν' ἧ μοι δίδαγμα τοῦτο τ. λ. χρ., atque ἵνα | ἧ μοι δίδαγμα τοῦτο Cobet. Mnem. nov. X 143. σωθείην δὲ νῦν, ἵν' ἧ δίδαγμα τοῦτο Bernhardt. alii in choliambos redegerunt. cf. Lachmann. Babr. 10. ex comoedia derivata esse censet Meinekius Theocr. p. 457.

1226

ἡ Μιλησία

σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 118 ἀμέθυστοι καὶ κεραννῖται καὶ ἰάσπιδες καὶ τοπάξιον ἢ τε Μιλησία σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον. τιμαλφέστατον vel τιμιώτατον Lobeck. Philol. V 244. τιμηέστατον Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 82. — tragici an comici sint verba incertum relinquunt Meinekius et Nauckius, satyricae fabulae assignat Cobet. N. l. 48.

1227

καὶ τὴν καταγιζουσαν ἐκ μέθης ζάλην
ῥᾶον φέρουσιν.

39*

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 22 (οἱ πρεσβύτεροι) τὴν ζάλην τῶν ἐπιθυμιῶν τὴν καταηγ. ἐκ μ. ῥ. φ. — tragici an comici sit dubito: certe comicus quodammodo παρατραγωδεῖ.

1228

ὦ γλῶσσα, μέτριον εἴ τι κομπάσαι θέλεις,
ἔξειπε.

Plutarchus Mor. 707f. potest esse tragoediae fragmentum, sed potius videtur parodia versus tragici: ut non necessarium sit scribere γλῶττα.

1229

κακὰ

ἔλκων ἐφ' αὐτὸν ὥστε καικίας νέφος.

Aristoteles Meteor. 2, 6 (364b 13) ὁ καικίας οὐκ αἰθριος, ὅτι ἀνακάμπτει εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ λέγεται παροιμία ἔλκων κτλ. cf. Aristot. Probl. 26, 29 (943a 33). Theophrast. fr. 5, 7, 37. Plut. Mor. 823c (88e). Diogenian. 4, 66. Schol. Arist. Eq. 437. Gell. 2, 22, 4. Apulei. De mund. 14 (congressit Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 50). — κακὰ add. Schol. Aristoph., κακὸν (vel κακὰ) Apulei. ὥσπερ Aristot. Probl., ὡς Gell., ὡς ὁ Diogenian. νέφη Theophr., Plut. — 'tragici esse versum nolim adfirmare.' Nauck. si comici est, scrib. ὡς ὁ.

1230

ὄρῶν ἔνοικοι ναμάτων τ' ἐπίσκοποι
Νύμφαι

Aristides I 10 Dindf. Πᾶνές τε ὄρ. ἔν. καὶ Νύμφαι ν. ἐπ. — potest tragoediae esse fragmentum, sed etiam comoediae παρατραγωδούσης, cui nomen νᾶμα non prorsus inusitatum est.

1231

ὁ δρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων.

Polybius 31, 21 (coniunct. cum Eur. Phoen. 726 et fr. 357). inter tragica fragmenta (adesp. 358) recepit Nauck.

1232

ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν, θεοπρόπε;

Cicero Epist. Att. 15, 11 *mecum ipse* κτλ. et 16, 6 *sacpe mecum ἡ* — δύναται; ad tragoediam refert Cobet. Mnem. III 125.

1233

τὰ σχήματ' εὐθύς εἰσιδὼν καὶ τὰ σκύτα.

Erotianus 117, 6 Klein. σκύτα· τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων [καί]

τοῦ τραχήλου. . . καὶ πάλαι (πάλιν Klein.) κτλ. . . τινὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελόν. οἱ δὲ τὸ ἰνίον. . . τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέσμα. εἰσιδὼν Nauck. Allg. Littztg. 1847, 499] ἰδών. cf. Archiloch. fr. 121 Bergk. et Hesych. σκύτα· τὸν τράχηλον. Σικελοί. Boisson. Anecd. I 239 σκύτα· ἡ κεφαλὴ. in exitu σκύτη Nauckius, ad comoediam haec referens. sed in hac semper τὸ σκύτος, non σκύτος. fortasse choliambus est.

1234

παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίκτει νόον.

Galenus V 878 Kuehn. πάντων ἐστὶν ἀληθέστατον κτλ. 'Iepidum proverbium ex aliquo comico'. Cobet. Mnem. nov. X 192. dubito equidem propter νόον, quamquam neglectae contractionis exempla non desunt, ne in soluta quidem oratione.

1235

μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης.

Plutarchus Mor. 184 b. noli in matrimonium ducere alterius uxorem, priusquam maritum mortuum videris. apud Plutarchum Eumenes Attalum fratrem his verbis adpellat. quae utrum ex tragoedia an ex comoedia excerpta sint nescio: videtur quidem parodia esse Soph. fr. 596, ex comoedia petita.

1236

δύσμορφα μέντοι τάνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

Plutarchus Mor. 521 a. vetat curiosum τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι. οὔτε γὰρ δίκαιον οὔτε καλόν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα κτλ. τὰ γὰρ πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις. . . καὶ σπουδαῖον οὐδὲν οὐδ' ἐπιτερές. Dio Chrys. 59, 11 δυσχερῆ γε μὴν τάνδον ὀράματα, ὧ ξένε. quapropter Gatakerus versum ad *Philoctetam* Euripidis (fr. 788 N.) rettulit probabili quidem, sed non certa coniectura.

1237

οὐκ ἔστ' ἐν ἄντροις λευκός, ὧ ξέν', ἄργυρος.

Plutarchus Mor. 533 a. Horat. C. 2, 2, 1 nullus argento color est avaris abdito terris. comoediae tribuit A. Kiessling. in ed. Hor., inter adesgota tragicorum (320) recepit Nauckius.

1238

σκληράν, ἄκαρπον καὶ φντεύεσθαι κακῆν

Plutarchus Mor. 602 d αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φρυγὰς γενόμενος, Γύαρον ἢ Κίναρον σκληράν κτλ. κάμφντεύεσθαι Naber. Mnem.

nov. VIII 435, nulla necessitate. ad Eupolidis *Civitates* referebat Mein., 'si comici est.' tragico tribuunt Bergk. P. lyr.² II 1076. Nauck. adesp. 324. fortasse Cratini est ex *Scriphiis*.

1239

γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότης.

Plutarchus Mor. 752 a τὰς ὀφρῦς αἶρει καὶ φιλοσοφεῖν φησι καὶ σωφρονεῖ ἕξω διὰ τὸν νόμον· εἶτα νύκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν κτλ. cf. Diogenian. 3, 95 (Vind. 2, 17). Gregor. Cyr. 1, 98 (Mosq. 2, 52). Suidas. — 'e tragoedia derivatum esse probabile est.' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 331. mihi potius comoediae videtur deberi.

1240

οὗτος δ' ἐκείνου φθόγγος ἕξωλέστερος.

Plutarchus Mor. 1076 e ὁ δ' αὐτ' ἐκ. κτλ. ὁ δ' αὐτ' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 345, qui tragoediae versum vindicat. non minus comoediae deberi potest, mutato tamen ὁ δ' αὐτ', cum αὐτε apud comicos rarissimum sit nec codicum fide satis firmatum.

1241

οὐκ ἔστιν αὐτῶν μέτρον ὁ τοῦ βίου χρόνος.

Plutarchus Mor. 1098 e τῶν δὲ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμῶν... οὐκ ἔστιν κτλ. Menandri esse coniecit Wyttenbachius, tragicorum fragmentis (adesp. 347) inseruit Nauckius, concedens tamen Menandri esse posse.

1242

ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀταξία

Dio Chrysost. 32, 695 R. τῶν κωμικῶν ἔφη τις ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις κτλ. at Eurip. Hec. 607 ἀκ. — ἀναρχία. fortasse comicus ex Euripide transtulerat: apud comicos ipsos enim prior vocis ὄχλος syllaba produci non poterat (ὄχλ. ἀκόλ.).

1243—1248

λιμένες ποθοῦντες τῆς πόλεως τὰς ἀγκάλας

Aristides I 426 Dindf. ὦ λ. π. τὰς τῆς φιλιότητος πόλεως ἀγκάλας. Smyrnam dicit terrae motu eversam. 437 καὶ δὴ λιμένες τε κομίζονται τὰς τῆς φιλιότητος π. ἀγκ. — cum tota illa Aristidis oratio altiore praese ferat spiritum, ipsius verba haec esse crederem, nisi etiam in proximis manifesta adparerent versuum vestigia. ὦ ναῶν καὶ περιβόλων χάριτες, ποῖ ποτε γῆς ἔδυτε; ὦ κόσμοι παραλίαις,

ὧ πάντα ἐκεῖνα ὄνειρατα. ποῖαι πηγὰὶ δακρύων ἱκαναὶ τοσούτω κακῷ; ποῖαι συναλλίαι καὶ συνωδίαι χορῶν πάντων τὴν καλλίχορον καὶ πολυῦμνητον καὶ τριπόθητον ἀνθρώποις ἀρκέσουσιν ἀνοιμῶξαι πόλιν; unde praeter integrum dimetrum anapaesticum facile has trimetrorum reliquias restituas, quos, si poetarum sunt, e diversis fabulis excerptos crediderim. νεῶν τε χάριτες καὶ περιβόλων, ποῖ ποτε, | ποῖ γῆς ἔδυτε;...κόσμοι παραλίας, πάντ' ἐκεῖν' ὄνειρατα (δράματα?)...συναλλίαι τε καὶ συνωδίαι χορῶν... τριπόθητον ἀνθρώποις ἀνοιμῶξαι πόλιν. ceterum cf. adesp. 340. 428.

1249

δραῖς; σὺ κάμου καταγελάς ἐν τῷ μέρει.

Lucianus Gall. 18. σὺ κάμ. κατ. Fritschius] κατ. κάμ. — origo dubia.

1250

παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθενται λόγος

[Lucianus] Halcyon. 1. potest tragici, potest comici esse παρατραγωδοῦντος. apud Nauckium non repperi.

1251

Qui apud Pseudo-Lucianum exstant senarii in Lucio (1. 4. 15. 22. 24. 28. 30), Hippiā (5. 6. 7. 8), Charidemo (7. 9), unde fluxerint perquam dubium est.

1252

Multas quae cum aliis locis tum in Vitae illustrium virorum exstant de fatibus veterum poetarum narratiunculas per varios rivulos ex comoediae fonte fluxisse consentaneum est. sed eae maximam partem ita inmutatae sunt, ut pristina earum forma raro reintegrari possit. illa certe trimetrorum frustra potius quam fragmenta, quae Aeneas Piccolomini (Herm. XVII 344) e Vita Euripidis atque (Studi di filologia greca I 249. 251. 3) ex Plutarcho (Anton. 70. Alcib. 16) et Neanthe (Schol. Arist. Lys. 808) elicuisse sibi videtur, cum praesertim insint quae legibus metricis adversentur (μικρόν al.), nequaquam ita comparata sunt ut ad comoediam tuto referri possint. cf. Mus. Rhen. XXXIII 49 n. 1.

1253

σῦκον μετ' ἰχθύν, ὄσπριον δὲ μετὰ κρέα.

Athenaeus 3, 80d παροιμίας οἶδα περὶ σῦκων λεγομένας τοιάσδε κτλ. (accedit hexameter). cf. Eustath. 1964, 19. δὲ add. et κρέας Mein., 'si scaenici' (comici) 'poetae versus est.' Anal. Ath. 38.

1254

μέλη πάραυλα κάκροτητα κύμβαλα

Athenaeus 4, 164 e ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυ-
λογίας κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ κτλ. Eustath. 1157, 55 παρ'
ἑτέρῳ δέ τινι μέλος πάραυλον τὸ ἀπρωδόν, κατὰ τὸ ὑπὸ ἐμφ. γ. καὶ
ἡδυλ. ἀναπέμπει μέλη πάραυλα. — trimetrum esse monuerat
Valckenar. Theocr. Adon. p. 225 a, Cratino adscribens. Meinekio
in ed. min. tragici potius videbatur, satyricae fabulae Cobeto N. 1.
48. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 66. cf. quae supra ad 1211 adnotantur.
ἀκρ. κ. sunt *cymbala dissonos sonos edentia*, δυσκρότητα. Lobeck.
Pathol. el. I 33. Hesych. ἀκρότητα· πολυκρότητα γενόμενα, ὥστε μηδὲ
συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν αὐτοῖς, de qua glossa cf. M. Schmidt.

1255

κέρδαιν', ἑταῖρε, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 122 ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι
προειληφῶς ὀφείλει. . . ἐκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν
παράγγελμα κτλ. olim χειματος Mein., postea iambographi esse
putabat (Bergk. P. 1.² II 1049), vel ad Eupolidis *Baptas* referen-
dum, in quibus choliamborum usum fuisse arbitratur. fortasse καὶ
θέρους καὶ μὴ θέρους. — Macar. 8, 71 φακῆ δὲ κὰν χειμῶνι κὰν
θέρει φακῆ (κὰν θ. κὰν γ. cod.) contulit H. Iacobi V ccclm. Athen.
9, 407 a φακῆ δὲ κὰν γ. κὰν θ. καλόν (Chamaeleontis Pontici vers.).

1256

ὧς Πριαμίδαισιν ἐμφερῆς ὁ βουκόλος.

Diogenes Laert. 7, 67 ὅμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι ὃ τὴν ἐκφορὰν
ἔχον ἀξιοματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἕξω πίπτει
τοῦ γένους τῶν ἀξιομάτων, οἶον. . . κτλ. Sextus Emp. Adv. dogm. 2, 73.
Πριαμίδαισιν Sext. (πριαμίδεσιν V)] Πριαμίδησιν Diog. Euripidi tri-
buunt Welckerus et Cobet. N. 1. 47 'de Paride, qui ignotus suis cum
pastorum grege in urbem rure venerat ἐν τῷ Ἀλεξάνδρῳ.' ac sic
Nauckius Tr. gr. fr. adesp. 109. cum tamen nihil in eo versu in-
sit quod a comoediae dicendi genere abhorreat, non video cur non
possit petitus esse e Cratini *Dionysalexandro* vel Antiphanis *Gany-
mede* similive fabula.

1257

πατήρ ἀνουθέτητος παῖδα νουθετεῖ.

Clemens Alex. Protr. 2, 41 ἐνταῦθα δὴ τὸ παροιμιῶδες ἐπι-
φθέγγασθαι ἀρμόττει κτλ. metri sanandi causa υἷὸν Cobet. Mnem.

XI 337. ἀνουθέτητος παῖδα νουθ. πατήρ Nauck. Mus. Rh. VI 470. utrum verum sit cum non constet, etiam comici sit an tragici dubium est.

1258

ἄπαιρε· μή μοι στέφανον ἀμφιδῆς κάρα.

Clemens Alex. Paed. 2, 8, 70. senarium esse Potterus animadvertit, sed fortasse est tragici. quamquam neque κάρα neque ἀμφιτιθέναι (ἀμφικεῖσθαι) a comicorum consuetudine prorsus abhorret.

1259

Μίλητος ἀνχεῖ κίταλία δοξάζεται.

Clemens Alex. Paed. 2, 10, 111 τὸ πολυτελὲς τῆς ἐσθῆτος διελγώμεν, ἐπιλέγοντες· τρίχες ἐστὲ προβάτων, κὰν Μ. ἀνχῆ κὰν Ἴτ. δοξάζεται. comicus fortasse commemoraverat ἔρια, ἐφ' οἷς κτλ. ut κίταλία, Cratin. min. 13 κίχθύδια.

1260

ἐπίφθονον χρῆμ' ἐστὶν ἄνθρωπος φύσει.

Philostratus Vit. soph. 1, 21, 1 φύσει μὲν γὰρ ἐπίφθ. χρ. ἄνθρωποι. cf. Eurip. Androm. 141 ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφρ. incertum utrum comici sit an tragici.

1261

χαλεπὸν γενέσθαι λιμὸν ἐπὶ τῷ δράγματι.

Iulian. Misop. 369b εἰ δὲ τσαῦτα μέτρα θέρους ἦν παρ' ὑμῖν τοῦ νομίσματος, τί προσδοκᾶν ἔδει τηρικαῦτα, ἡνίκα, φησὶν ὁ Βοιωτὸς ποιητῆς κτλ. λιμὸν Par. 2964 (Boiss. An. nov. 187)] τὸν λιμὸν Voss. τὸν λοιμὸν MB. τῷ δράγματι V] τῷ δράγματι MbF, δράγματι Pf, δράγματι Pe. — indicavit Nauck. comica origo dubia est. poeta Bocotius Hesiodus dicitur Themist. 13, 170b, Pindarus Themist. 6, 78a. ac sic uterque haud raro. quis hic significetur non minus obscurum est quam sententia, quae nequaquam satis inlustratur eis quae adnotavit Reiskius. Lucian. Hesiod. 7 ὕσαντος τοῦ θεοῦ εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα.

1262

τὴν Ἡράκλειαν κειμένην ἀνιστάναι

Synesius Epist. 134 (p. 270d, 721 Herch.) μὴ ἄλλως ποιεῖ, εἰ μὴ τι μεταξὺ βέλτιον πέπραγας καὶ πάλιν διανοῆ τὴν Ἡράκλειαν ἀνιστ. κειμ. neque poetae sit an oratio soluta, neque quae Hera-

clea dicatur constat. si Trachinia illa, proverbium fortunae vicissitudines significat, de quibus Thucyd. 2, 92. 3. cf. etiam Strab. 1, 60 qui terrae motu Heracleam concidisse narrat.

1263

ὄρκων ἐρῶσιν οὐδὲν εὐχερέστερον.

Theophylact. Simoc. Epist. 33. ἐρῶσιν Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 473] τοῖς ἐρῶσιν. non minus comoediae esse potest quam tragoediae.

1264

ἄπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὐρίσκει πόνος.

Stobaeus Floril. 29, 27 sine lemmate. πόνος Valcken.] πόθος. inter tragicorum fragmenta (adesp. 439) recepit Nauckius. cf. 532.

50 1265 63

γυναῖκα θάπτειν κρείττον ἐστὶν ἢ γαμεῖν.

Stobaeus Floril. 68, 22 Χαιρήμονος A. monost. 95 (κρεῖσσον). cf. Philem. 236.

1266

θεοῦ θέλοντος δυνατὰ πάντα γίνεται.

Stobaeus Ecl. 1, 1 (2), 13a 'tragici incerti' Wachsm. Tr. gr. fr. adesp. 396 N. cur non etiam comici esse possit non video. δυνατὰ K.] μετὰ F. μεγάλα vel κεδνὰ Mein. ἀνυτὰ Nauck. εὐτὰ Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 xx. εὐκτὰ Weber. Philol. XXVIII 468.

1267

οὐδεὶς δὲ νικᾷ μὴ θελούσης τῆς τύχης.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 15 Wachsm. ἄπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη. οὐδεὶς — τύχης. Χαιρήμονος A (fr. 19 N.). alterum versum comici esse suspicatur Nauckius. cf. quae adnotavimus ad Philem. 110. 111.

1268

μὴ τότε φρονήσης, ἂν γένη μάτην φρονῶν.

Mueller. Hist. min. III 367 ἐν τοῦ ρεύσαντος (Ὁρφέως) αἵματος ἀνεφάνη βοτάνη Κιθάρρα καλουμένη· τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσιν ἤχον. οἱ δ' ἐγγώριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες ὕμνον ᾄδουσιν κτλ. — μὴ M. Haupt.] καὶ. ἂν γένη H. Iacobi V ccclxx] ὅταν ἔση. num comici sit dubito.

1269

ἡ συκάμινος συκαμίνω ῥύπτεται.

Append. prov. 3, 13 πρὸς τοὺς ἐν ἑαυτοῖς τὰ ὠφέλιμα λαμβάνοντας ἐξ ἑαυτῶν. maculae ex moro maturo contractae succo viridis mori eluuntur. Plin. N. h. 15, 97 *tingunt manus succo maturo* (mora), *eluunt acerba*. origo proverbii dubia est.

1270

μάταια τᾶλλα παρὰ Κρότωνά γ' ἄστεα.

Mantiss. prov. 2, 2 ὅτι διέφερον ὁ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων [ἐν] ἀνδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. Schol. Theocr. 4, 33 his addit ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν κτλ. Κρότωνος Vat. 4. 5, unde Duebnerus παρὰ Κρότων' ἔστ' ἄστεα. esse potest comoediae ex earum numero quae ad Pythagoristas pertinebant. scrupulum inicit vox ἄστεα: apud comicos certe neque ἄστεα neque ἄστη inveniri memini.

1271

βαρὺς, βαρὺς σύνοικος, ᾧ φίλοι, βαρὺς.

Apollon. Synt. 1, 2 (p. 4, 18 Bekk.) ἐν οἷς δις τὸ αὐτό . . . ἀλλὰ καὶ λέξις· 'Μῶσ' ἄγε, Μῶσα ληγία' 'βαρὺς σύν. κτλ.' Walz. Rhet. VI 338 (de epanalepsi agitur) καὶ ἄλλως· βαρὺς σύν. κτλ. VIII 516 ἣ δὲ ἐπίξευξις τὸ αὐτὸ παρονομάζει συνημμένως, ὡς τὸ βαρὺς, βαρὺς σύνοικος. — comico poetae tribuit Mein. ed. min. xxiii, inter tragicorum fragmenta (adesp. 22) sic ut supra scriptum recepit Nauckius.

1272

οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς τούσδ' ἐμπίπτω λόγους.

Walz. Rhet. gr. VIII 674, 6 ἐπιδιόρθωσις . . . ταύτων τῇ προδιορθώσει, διαφέρει δὲ ὅτι τὴν τοῦ λόγου θεραπείαν ὕστερον τίθησιν, ὡς τὸ κτλ. si corrigendum est εἰς τούσδ' ἐνέπιπτον (ἐνέπεσον) τοὺς λ., comoediae est, sin εἰς τούσδ' ἐπεμπίπτω (ἐγὼ ἔμπίπτω), potest tragoediae esse.

1273

πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν ὀλβιώτερον.

Socrat. Epist. 22, 1 ἦν λόγος ὅτι πένητος πλουσιώτερον οὐδὲν εἶη. sic ut supra factum est scripsit comici esse existimans Nauck. Mélanges gréco-rom. V 240. 1.

1274

οἶνός μ' ἐπεισε δαιμόνων ὑπέριτατος.

Walz. Rhet. gr. VIII 739. 786. 812 et Boisson. Anecd. III 293

μετωνυμία ἐστὶν ὅταν εἴπωμεν ἀπὸ τῶν εὐρόντων τὰ εὐρήματα καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρήματος τὸν εὐρόντα, οἶον κτλ. Com. incert. fr. 47 (O. Ribbeck.² p. 122) *persuasit inimico vinum, deus qui nullo est maximus*. Terent. Adolph. 3, 4, 24 *persuasit . . vinum*. 'comici an tragici poetae versus sit incertum est.' Mein. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 476. 'sunt adulescentuli verba delictum aliquod ebrietate excusantis'. Mein. — metonymia comica potius videtur, sed ὑπέροχτος in *trimetro* comico (praeter Arist. Pac. 52) inveniri non memini.

1275

ἄβροεῖμονές τε καὶ κατηγλαῖσμένοι

Etymologic. m. 4, 15 ἄβροεῖμονες κτλ. λαμπροφόροι, ἀπαλοφόροι. ἄβρον γὰρ τὸ λαμπρὸν καὶ κοῦφον καὶ τρυφερόν. ἄβροεῖμονες κατηγλ. Gud. tragici esse contendit Cobet. N. I. 47.

1276

κἂν αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι.

Etymologic. m. 28, 39 αἰγίρος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. εὐρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τό κτλ., ἦτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐδρεπότεραι. κἂν Mein.] καὶ. num comici sit admodum dubium. atque subobscura est sententia: de puellis gracilibus et proceris cogitat Mein.

1277

μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχεροδούσιος

Etymologic. m. 181, 3 ἄχερδος· ἡ ἀγρία ἄπιος . . οἶον κτλ. ἀντὶ τοῦ σκληρός. cf. Pherecr. 164. τὴν γνώμην] τὸν τρόπον Mein., τοὺς τρόπους Ἀχεροδούσιος K. cf. Arist. Eccl. 362, ubi quamquam poeta Ἀχεροδούσιος, scholia tamen ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἰπποθωντίδος φυλῆς Ἀχεροδῶς. cf. schol. 356 (Θρασύβουλος) ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσιν . . εἶτα δωροδοκήσας ἀγράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναί. — Πάμφιλος ὁ Ἀχεροδούσιος est Aeschin. 1, 110. scilicet serio pagus ille dicebatur Ἀχεροδῶς, comice Ἀχεροδῶς. sed dubitat de comica origine Meinekius.

1278

ὑδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ.

Etymologic. m. 197, 32 Βίβλινος οἶνος· οἶον κτλ. ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου, ἣτις διὰ τὸ εὐθαλῆς εἶναι ἐν Ἑλλάδι μετετέθη. cf. Cratin. 204. ad Cratini *Pytinen* (cf. hui. edit. I 75) refert Meinekius, ad satyricam fabulam Cobet. N. I. 48. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 126.

1279

ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντη νόσου.

Etymologic. m. 346, 42 et Suidas ἐξάντης . . . ἀβλαβῆς καὶ ὑγιής, ὁ ἔξω ἄτης. οἶον κτλ. — με τῆσδ' Suid. et Etym. cod. D. ἐξάντη Suid.] ἐξάντην. cf. Arist. Ran. 127. Plat. Phaedr. 244e ἡ (μαντικῆ) μανία . . . καθαρωῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν (νόσον) ἔχοντα, i. e. ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης (Tim., cf. Ruhnken. 108). 'fortasse tragicus versus est'. Mein. attamen vocem ἐξάντης in eis quas hodie habemus tragoediis inveniri non memini. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 127.

1280

ψυχῆς δακνομένης γὰρ τὰ δάκρυ' ἐξέρχεται.

Etymolog. m. Milleri (Mélanges 81) δάκρυον· παρὰ τὸ δάκνω . . . δακνομένης γὰρ τῆς ψ. ἐξ. τὸ δάκρυον. non repugnat tam futilis agnominatio comoediae. potest tamen etiam oratio soluta esse.

1281

ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδας

Eustathius 1539, 31 τὸ τέθριππον, οὗ χρῆσις ἐν τῷ κτλ. comici sit an tragici dubito.

1282

ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν ἴλεως γενοῦ.

Eustathius 1625, 24 σηκὸς γοῦν, φασίν, ἠρῶν, οἶον κτλ. 'fortasse tragici poetae versus est, ex simili scaena petitus, qualis est illa apud Sophoclem Electr. 637.' Mein. cf. Cobet. N. l. 47.

1283

ἄψυχον ἄνδρα λαμβάνειν συνέμπορον

Bekker. Anecd. 17, 20 ἀντὶ τοῦ δειλόν. tragicorum fragmentis (adesp. 270) inseruit Nauckius.

1284

ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγότι.

Bekker. Anecd. 38, 7 ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ ῥάδιον καὶ κοῦφον. τῷ add. Bekker. — tragico deberi censet Cobet. N. l. 47. ac recepit Nauckius (adesp. 274). Aesch. Prom. 263 ἐλαφρὸν . . . παραινεῖν νοουθετεῖν τε τὸν κακῶς | πράσσοντα.

1285

οὐδὲν κακὸν γὰρ ῥαδίως ἀπόλλυται.

Bekker. Anecd. 53, 24 ἐπὶ τῶν εὖ πραττόντων πονηρῶν. γὰρ add. Mein. cf. Macar. 6, 76. — etiam tragici esse potest. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 276.

1286

χωρὶς γὰρ οἰκοῦσ' ἄρεται τῶν ἡδονῶν.

Bekker. Anecd. 72, 23 οἶον διεστήκασιν. οἰκοῦσ' ἄρεται Mein.] οἰκοῦσιν ἄρεται. 'nisi is tragici poetae versus est.' Mein. Cobot. N. l. 47. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 278. tragici esse posse concedo, comici esse non posse nego.

1287

μετὰ γὰρ νοσοῦντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.

Suidas μετὰ γὰρ κτλ. καὶ τὸ add. Lentsch. Paroemiogr. I 509. origo versus dubia.

1288

τὸ μὲν τι χαίρω, τὸ δὲ τι καὶ λυπούμεθα.

Boissonad. Anecd. III 239 γίνεται (σολοικισμὸς)... περὶ τοὺς ἀριθμούς κτλ. — dubium utrum ex comico an ex tragico excerpserit. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 17.

1289

τῶν εὐτυχοῦντων ἀνταγωνιστῆς θεός.

Gnomolog. Byz. n. 110 Wachsmuth. Stud. gr. Gnom. 184. — potest etiam tragici esse.

1290

ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.

Hesychius ὀμμάτειος πόθος· διὰ τὸ ἐκ τοῦ δρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι κτλ. Clemens Alex. Paedag. 3, 5, 32 κοινὰ ἀνέωκται ἀνδράσιν ὁμοῦ καὶ γυναιξὶ τὰ βαλανεῖα κἀντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύονται κτλ. cf. Diogenian. 4, 49. Philostr. Ep. 52 (249, 28 Kays.) εἰ ἀπὸ τοῦ δρᾶν τὸ ἐρᾶν, τυφλοὶ οἱ μὴ ἐρῶντες. recte Meinekius refellit Leutschium Sophoclis versus esse dicentem, cuius nihil est nisi ὀμμάτειος πόθος (fr. 162 N.). sed Zenob. Milleri 2, 54 (Mélanges 364) ἐκ τούτου γὰρ ἔσορᾶν γίνετ' ἀνθρωπίνους δρᾶν (sic). τοῦτον τὸν στίχον οἱ μὲν Σθενέλ[ε]ου, οἱ δὲ Ἀγάθωνος. itaque tragici certe videtur esse. ceterum cf. Philem. 138.

1291

ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὄστράκων

Hesychius ὄστράκων κτλ. ἀντὶ τοῦ ῥῶν, τινὲς δὲ κελύφων. ἀπτῆν ἄτυτθον cod. 'videtur comici versus esse.' Mein. at iure comicis cum alii abiudicarent tum Cobet. N. l. 47. et Aeschyleum esse (fr. 328 N.) docet Photius 353, 17 ὄστράκων· τῶν τοῦ ῥοῦ. *Αἰσχύλος.*

1292

ῥῆξαι με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον.

ἀντὶ τοῦ ἐκρῆξαι φωνήν. Hesychius. ῥῆξαι με φωνήν καὶ φράσαι δεῖ τὸν λόγον 'si comici haec verba sunt' Mein. fortasse καὶ φράσαι πάρεσ λόγον. cf. Arist. Nub. 357.

1293

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα

ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον. Hesychius. idem φοινικέλικτον· ἀπατηλόν. Suidas φοινικελίτης· ὁ ἀπατηλός. Theognost. 25, 31 φοινεληκτής· ὁ ἀπατηλός. Φοῖνιχ' ἐλικτήν vel ἐλικτόν Meinekius, non bene. cf. ἱμαντελικτής Plut. Mor. 80b. 614e. ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες Clemens Alex. Strom. 1, 3, 22. apud Hesychium verba καὶ κάπηλον Herwerdenus Obs. crit. 116 ut variam lectionem expungit: sed priorem vocis partem interpretantur. cf. Hom. Od. 14, 288 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, et Euripidi (Androm. 448) Iacedaemonii sunt (Mein. V 120) μηχανορῥάφοι κακῶν, ἐλικτὰ κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες. — tragici videbantur Dindorfio in Thesouro. cf. Tr. gr. fr. adesp. 214 N., Archilochi Cobeto N. l. 506. tragicorum certe compositum Φοινικελίκτης esse vix potest.

1294

ἄλλος γυναικὸς κόσμος, ἄλλος ἀρσένων.

Schol. Clement. Alex. p. 444, 21 Dindf. παρὸ εἴρηται τό κτλ. tragicorum fragmentis (adesp. 364) inseruit Nauckius, ἀρσένων scribens. cuius rei causam satis firmam non video. nam quod in scholiis continuo sequitur versus Eurip. Hec. 570, ei diserte praemittuntur verba τοῦτο μεταπεποιήται ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ.

1295

ἡ δὲ προῦκαλεῖτό με
βαυβᾶν μεθ' αὐτῆς.

Eustathius 1761, 27 λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμᾶσθαι, οἶον κτλ. μεθ' αὐτῆς Nauck. Tr. gr. fr.

adesp. 136] μετ' αὐτῆς. comici poetae esse cum Meinekio Nauckius ipse suspicabatur Arist. Byz. 202. quod postea cum Cobeto N. l. 48 satyricae fabulae adscribere malebat, causa certe esse non poterat verbum βαυβᾶν. cf. Canthar. 3 (I 765 hui. ed.).

1296

ὅστις τῆς ὁδοῦ

ἠγγήσεται σοι τὴν ἐπιτάξ.

Etymologic. m. 365, 25 ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὔρου τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς κτλ. οὐχ ὡς οἱ τραγικοὶ μακρῶς. συντόμως, οἶον· ὅστις — ἠγγήσεται σου cod. Voss. 'haec corrupta sunt. tragicos hoc adverbio usos esse non credibile est.' Mein. τὴν ὑπαντάξ Cobet. N. l. 176. cf. Aristoph. fr. 616. οἱ τεχνικοὶ pro οἱ τραγικοὶ Preller. adn. ms. in ed. Mein.

1297

βαδίζουσιν αἱ σπηῖαι κατὰ ζυγά.

Eustathius 946, 56 τὸν ζυγόν, οὐπερ οὐδέτερον τὸ ζυγόν, ὡς δῆλον σὺν ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ κτλ. quae fortasse ex comica lauti convivii descriptione excerpta sunt, quamquam quomodo metrum restituendum sit dubitari potest.

1298

.. ἀκολουθεῖ τῷ τρόπῳ τὰ τῶν λόγων.

Aristides I 457 Dind. ἐπεξήρει... ῥῆμά τινος, λέγων ὅτι ἀκολουθοῖ τῷ τρ. καὶ τὰ τῶν λ. — non necesse est e comoedia haec repeti.

1299

.. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.

Athenaeus 2, 67. 8 τὸ ῥῆμα (ἀρτύειν) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 1014 N.) κτλ. at comici potius videntur esse; Sophilo tribuerunt Valckenarius et Meinekios III 584.

1300

.. μάλ' ἤσθην οἶον οὐδεπώποτε.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 47) ἤδω, ἀφ' οὗ καὶ ἤσθην, οἶον κτλ. οὐδεπώποτε K.] οὐδέποτε. comici verba sint an alius dubium est.

1301

Ταναγραίῳ φωνήν

Κητεῖ προσόμοιος

Hesychius *Ταναγραίων φωνήν*. Κητεῖ ὁμοιοτάτην. Ἐφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρα παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς. unde Meinekius (Ath. spec. II 25) ea quae supra exscripsimus fecit, 'si comici poetae verba sunt.' Athen. 12, 550. 1 πόσω κάλλιον (πένεσθαι) ἢ ὑπερπλουτοῦντα τῷ Ταναγραίῳ Κητεῖ (sic Mein. pro κῆτει) εἰκέναι. 'videtur homini isti Κητεύς nomen propter obesitatem inditum fuisse verumque nomen ignorari.' Mein. Anal. Athen. 253. φωνή in reliquiis comoediae, si recte memini, hodie non exstat.

1302

. . . ὑπερείδοντα τοὺς νεανίας

Etymologic. m. 372, 24 ἐρείδω, ὑπερείδω, ἐξ οὗ καὶ τό κτλ. ὑπερείδοντα Mein.] ὑπερείδοντας. 'si modo recte haec comici poetae verba esse conicio.'

1303

. . . τὰς Ῥαδάμανθυς πιμπλεῖς βίαν.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 76) πιμπλεῖς· οἶον κτλ. nihil audeo mutare in verbis prorsus obscuris praeter Ῥαδαμάνθυος. neque vero constat comici sint an alius poetae. hic tamen deesse nolui.

1304

βαὺν βαὺν καὶ κυνὸς φωνήν ἰεῖς

Ioannes Alex. De acc. 32, 23 καὶ τὸ βαὺν κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται κτλ. ἰεῖς Mein.] ἰεῖς. 'comici poetae an iambographi sit incertum est.' Mein. καὶ del. Bothius. βαὺν βαὺν βαῦζων Naber. Mnem. nov. VIII 434. at quidni λέγων (λέγει) δὲ βαὺν βαὺν κτλ.

1305

λόγος τις ἔπνευσεν ὡς τέθνημα . . .

Cramer. Anecd. Ox. III 328, 22 ἔστι λόγος καὶ ἡ φωνή. οἶον κτλ. fortasse ex comoedia (λόγος τ' ἔπνευσεν); quamquam ne de verbis quidem constat. soluta oratio esse non videtur.

1306

πουλύπους ὡσπερ πέτρας

ἔχεται.

Macarius 4, 26 ἔχεται δ' ὡσπερ πολύπους πέτρας. 7, 21 πολύ-
Comici graeci, ed. Th. Koek. III. 40

πους ὡσπερ π. ἔχεται ἐπὶ τῶν λιπαρῶς τινι προσκαθημένων. ex comoedia petita esse arbitror, pro certo non adfirmaverim. cf. 728 et Arist. Plut. 1096.

1307

γότης τις ἢ κέρκωψ λόγων

Eusebius Praep. ev. 8, 6, 2 (Philo II 626 Mangey) ἐλοιδόρουν γόητα καὶ κέρκωπα λόγων. fortasse ex comoedia fluxerunt. Aeschin. 2, 40 ὅ τι ἦν ποθ' ὁ κέρκωψ ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα ἢ τὸ παλλίμβολον ἢ τὰ τοιαῦτα δῆματα οὐκ ἤδη πρότερον.

1308

ἀργύριον εἶχεν οὐδ' ὄσον.

Bekker. Anecd. 3, 27 οἶον οὐδὲ τὸ βραχύτατον. comici sit an oratio soluta dubito.

1309

ἔσθῃς δὲ προβάτων ἄνθος

Eusebius Praep. ev. 8, 14, 13 (Philo II 634) ἔσθῃτες γε μὴν προβάτων εἶσιν, ὡς οἱ ποιηταὶ πού φασιν, ἄνθος. comicum significari pro certo non adfirmaverim.

1310

. ἄψοφον δ' ἔχειν στόμα

Bekker. Anecd. 9, 1 οἶον ἄφωνον καὶ ἥσυχον. σεμνὸν καὶ πολιτικόν. δ' add. K. videtur tamen potius tragoediae esse. cf. Soph. Trach. 967. Eur. Tro. 887.

1311

. . . κακόν τι προσαπολαύσω . . .

Bekker. Anecd. 47, 17 οὐ μόνον κακοῦ τινος προσαπολαύσω. κατ' αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν χρῶ. αἰτιατικὴν Bekk.] εὐθειᾶν cod. — num comici sit non constat. certe non videtur derivatum esse ex [Plat.] Alcibiad. II 391c (μὴ) καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσης. μὴ καὶ etiam versus initio supplendum videtur.

1312

γλώσσαν οὐκ ἐμπήξεται.

Hesychius οὐκ ἂν διαφάγοιτο, οὐκ ἂν γεύσαιο. γλώσσαν Scaliger] γλώσσας. γλώτταν Nauck., comico haec tribuens. γλώσσαν retinens Meinekius Philol. XIII 532 ex satyrica fabula fragmentum derivatum censet. ἐμπήξετε Cobetus Mnem. nov. III 293, comoediae sit an satyricae fabulae non decernens.

1313

κνάπτειν κελεύω γλωτταν.

Hesychius *συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλωτταν.* 'si comici, γλωτταν scribendum. at suspicor satyrici dramatis esse fragmentum.' Mein. hoc propter articulum omissum probat Herwerd. Obs. crit. 115. 116. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 180. sed cf. adesp. 10.

1314

τέχνης γὰρ οὐχ ἡμαρτες.

Hesychius *τέχνη· ἐπιστήμη, ἢ δόλος κτλ.* M. Schmidtus ut aliam glossam ab eis quae praecedunt separavit. tragicorum fragmentis (adesp. 211) inseruit Nauckius.

1315

τηλυγέτων ἀποικιῶν

Hesychius *τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν.* fortasse comicus aliquis usum Homericae vocis *τηλύγετος*, Atticis ignotae, apud Eurip. Iph. T. 829 vel inridet vel imitatur.

1316

τὴν ἐμὴν κάμνειν νόσον

Photius et Suidas *παροιμία ὡς ἡ τοιαύτη· ταῦτόν ἔλκομεν ζυγόν* (524). *κάμνεις* Cobet, Mnem. VII 480. Nauckius, qui tragoediae vindicat (adesp. 267), *κάμνει.* at quis spondet non fuisse scriptum *ἔοικας τ. ἐμ. κάμνειν ν.?*

1317

γλυκερῶ Σιδωνίῳ

Hesychius *δρᾶμα δὲ ἔστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (parodi Mein.) ἄρχεται οὕτως 'Σιδώνιον ἄστν λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον.'* διαβεβόητο δὲ τὸ μέλος τοῦτο. sic ex emend. Schowii et Bergkii. μέλος Mein.] μέρος. Phrynichi tragici clarissima canticorum exordia fuerunt (fr. 10. 11 N.) *Σιδώνιον ἄστν λιπόντες* (λιποῦσα Schol. Arist. Vesp. 220) καὶ *δροσερὰν Ἄραδον* et *Σιδῶνος προλιπόντα ναόν.* horum alterum a comico *γλυκερὸν Σιδώνιον* (μέλος) appellari statuit Meinekius. quod si verum est, antiquae comoediae videtur tribuendum.

1318

δεῖν τόδε γενέσθαι

Etymologic. m. 262, 13 ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ

40*

κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς ε̄ι δίφθογγον πλεῖν. . . οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέου γίνεταί δεῖν κτλ. δεῖν γίνεσθαι cod. Sorb. — cf. Lobeck. Pathol. el. I 475. num comici sit admodum dubium est.

1319

ἀποφέρη πλέων.

Bekker. Anecd. 10, 28 οἶον παραφέρη καὶ παρασύρη, διὰ τοῦ ἦ. τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀμαρτάνεις καὶ οὐδὲν πάγιον λέγεις. πλέων Bekk.] πλέον cod. πάγιον id.] πλάγιον cod. a recto cursu (navigii) describis. cur διὰ τοῦ ἦ scribendum esse moneat (non ἀποφέρει) nescio. potest comici esse.

1320

τρικότυλος οἶνος

Hesychius οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται. non significatur Arist. Thesm. 743. sed potest etiam non esse comici.

1321

ἄχρη ἐς τὸν ὄλεθρον

Hesychius ἀχρήστον ὄλεθρον· μέχρι τοῦ ἐσχάτου καὶ ἀπεράντου. ut supra scripsimus Meinekius, principium trimetri esse coniciens Philol. XII 621. dubito de comica origine.

1322

μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρω κάθηται.

Lucianus Alex. 25 ἐρομένου τινὸς τί πράττει ἐν Αἴδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδίνας, ἔφη κτλ. μολιβδίνας H. μολιβδεῖνας Ω. μολυβδαίνας ΦFMv. Alexandri vatis, non comici versum esse Meinekius reprehendens existimat Fritzschius, cuius cf. adn.

1323

(ἐφ' ᾧ) μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.

Hesychius, Photius, Suidas Πηλέως μάχαιρα (Arist. Nub. 1063. 6) παροιμία. ταύτην ἀναγράφει (ἐκ πλήρους add. Hes.) καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως· μέγα κτλ. ἐν τῇ μαχαίρᾳ Phot. τῇ μαχαίρᾳ (om. ἐπὶ) Hesych. ἐφ' ᾧ add. Fritzschius. Quaest. Arist. 179. 80. perperam post Nubium v. 1166 inserebat Reisigius. nam Aristophanes dicitur grammaticus, non poeta, versus autem ille est ignoti comici, si est comici. nam in μέγα φρονεῖν apud comicos ictus semper in priorem syllabam prioris vocis cadit. ceterum cf. Zenob. 3, 40. Eustath. 1101, 63. Nauck. Arist. Byz. 240.

1324

δῆμος ἄστατον κακὸν

καὶ θαλάσση πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται.
καὶ γαληνὸς ἦν τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορούσεται,
κἄν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειεν.

Dio Chrysost. 32, 665 init. Ὀμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων αἰεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἔτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος. . . ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ κτλ. 2. θαλάττη Mein. 3. ἦν τύχη Kayser.] ἐν τ' ἡγῶ. ἐντείχω M. ἐντ' ἡγῶ B. ἐντ' ἡγῶν ed. Ven. ἂν τύχη Iacobs. Addit. Ath. 315. ἐν τάχει Preller. καὶ γαληνὸς ὦν τύχοι Emper. πρὸς Reisk.] πᾶν. βραχὺ] ταχὺ Iacobs. 'fort. κορούττεται' Mein. 4. κἦν τις ἄντιος γένηται τῶν πολιτῶν, κατέπειεν Bergk. Anal. Iyr. II v sq. Demosth. 19, 136 ὁ δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη κινούμενος (attulit Herwerd. Exerc. crit. 167. 8). Soloni vel Archilocho tribuit Bergk. P. Iyr.² 1047. 8, tragico, fortasse Euripidi, Herwerdenus, comico Meinekus. mihi quidem comicum colorem non videntur habere.

1325

Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾶ, Μητίοχος δὲ τᾶλφιστα,
Μητίοχος δὲ πάντα ποιεῖ, Μητίοχος δ' — οἰμῶζεται.

Plutarchus Mor. 811 f οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδύμενοι πολιτικὴν πρᾶξιν. . . ἐπαχθεῖς τε γίνονται καὶ κατορθοῦντες ἐπιφθονοί, κἄν σφαλῶσιν ἐπίχαρτοι, καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς γλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα. τοιοῦτον κτλ. τῶν Περικλέους οὗτος εἰς ἦν ἐταίρων, τῇ δι' ἐκεῖνον, ὡς ἔοικε, δυνάμει χρώμενος ἐπιφθόνως καὶ κατακόρως. Μήτιγος Elmsl. 1. γὰρ add. Pors. νῦν Schoemann. 2. ἐποπτᾶ 'corruptum'. Mein. ἐπωπᾶ Dindf. in Thes. 3. ποιεῖ Reisk.] ποιεῖται. Μητιόχω δὲ πάντα κεῖται Porson. Μητιόχος δὲ πᾶν ποιεῖται (omnia sibi vindicat) Both. fortasse πάντ' ἀπαιτεῖ, prorsus ut Xenoph. Anab. 2, 5, 38 ὑμᾶς βασιλεὺς τὰ ὅπλα ἀπαιτεῖ· ἑαυτοῦ γὰρ εἶναί φησιν.

Μήτιγος est apud Hesychium, Μήτιχου τέμενος· εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον (μητιχειν cod.) δικαστήριον μέγα, ὃ προσεκληθήσαν δικασταί. verba extrema emendanda ex Append. prov. 3, 94 Μήτιχου τέμενος· εἴη δ' ἂν τὸ Μητιχεῖον (μητίχιον B) δικαστήριον μέγα, ἐν ᾧ προσεκληθῶσιν ἄλλοι δικασταί. (cf. Meier-Schoem. Att. Proc. p. 127). cf. adesp. 1335. Boeckh. C. I. gr. I 725 n. 3663. Keil. Anal. epigr. 91. Lobeck. Pathol. prol. 343. el. I 315. H. Iacobi V

CCCLIX. Μητιόχος etiam Bekker. Anecd. 309, 17 τέμενος Μητιόχου· δικαστήριον, ὀνομασθὲν ἀπὸ Μητιόχου ἀρχιτέκτονος ἢ ῥήτορος τῶν τὰ βέλτιστα συμβουλευσάντων. Phot. Μητιοχεῖον (sic enim cod. om. tamen altero ο)· δικαστήριον. Μητιόχος· ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλευόντων. in versibus trochaicis comici Attici (si sunt comici) tutius est uti forma Μήτιχος.

erat autem sive *Metichus* sive *Metiochus* στρατηγός, ὁδοποιός, σιτοφύλαξ. Phot. ὁδοποιοί· οἱ ὁδῶν ἐπιμελεῖται. cf. Aeschin. 3, 25. Schoemann. Ant. gr.² I 430. Harpocrat. et Phot. σιτοφύλακες· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἣτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πρᾶθῆσεται καὶ τὰ ἄλφιστα καὶ οἱ ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν (πεντεκαίδεκα, δέκα μὲν Vales.) ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ (ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία add. Harpocr.). similiter Bekker. Anecd. 300, 19. cf. Schoem. Ant. gr.² I 432. — 'conqueritur poeta quod Metiochus Periclis gratia iam plurimum in civitate valeat et plura munera quam sit aequum usurpaverit. lege enim fuit cautum ne quis duobus simul magistratibus eodem anno fungeretur', Demosthenis certe aetate (24, [150]). Bergk. R. c. Att. 12. 13.

Archiloch. 71 Bergk. (90) νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ, Λεωφίλω δὲ πάντα κεῖται (πάντ' ἀνεῖται Bergk.), Λεωφίλου δ' ἀκούεται (Λεώφιλος δὲ κλαύσεται Fritzs.). — veteris comici esse statuit Porsonus, Cratini *Archilochis* (cf. hui. edit. I 16) propter Archilochi imitationem inseri iubet Bergk. Hermippo ut acerrimo Periclis adversario tribuit Meinekius. Bernhardus (Hist. litt. gr. I 53) cum aliis cantilenam vulgarem fuisse arbitratur.

1326

ἢ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῖα πάντ' ἐπισκόποῦσ' ἀεὶ
καὶ νέμουσ' ἡμῶν ἐκάστῳ τὴν κατ' ἀξίαν τύχη
[μερίδα].

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 6 Wachsm. 'tragici incerti'. Wachsm. Tr. gr. fr. adesp. 425 N. comico, sed non sine dubitatione, tribuerat Meinekius. 1. ἀεὶ add. Jacobs. Ep. crit. 229. idem in fine μερίδα ut glossema expungit.

1327

πόλλ' ἀπιστία δέδρακεν ἀγαθὰ καὶ πίστις κακά.

Clemens Alex. Strom. 4, 3 init. — καὶ add. Klotzius: quae facilius est ratio quam Sylburgii scribentis πόλλ' ἀπιστία | δέδρο. ἀγ., πολλὰ δ' αὖ π. κ., qui trimetrorum reliquias esse censet. ἀπιστία eadem significatur quam praedicat Epicharmus νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. potest tragici, potest etiam comici versus esse. cf. Tr. gr. fr. adesp. 86 N.

1328

Zenobius 2, 99 γλῶσσα, ποῖ πορεύη; πόλιν ἀνορθώσασα καὶ πόλιν καταστρέψουσα· ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων. videntur tetrametrorum troch. reliquiae esse: γλῶττα, (λέξον), ποῖ πορεύει; B. πόλιν ἀνορθώσουσ' ἐγὼ | καὶ πόλιν πάλιν καταστρέψουσα. sed haec ex comoedia excerpta esse vix possunt.

1329

ἵππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει.

Diogenianus 5, 31 Κορραϊόν φασιν ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον ἵππεια, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. ἐπὶ τῶν ἕξ ἀλλοτριῶν τρυφόντων add. C. scrib. aut ὑπὸ Φιλίππῳ aut μετὰ Φιλίππου. cf. Apostol. 9, 12. Horat. Epist. 1, 17, 20 *equis ut me portet, alat rex.* de comica origine dubitant et Meinekius et Leutschius (Apost. 9, 12).

1330

ἀλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν,
ἴν' ἀπίη τις τοῦτο φαγὼν καὶ πιὼν, ὥπερ λαβῶν
χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ἢ τῆς μουσικῆς.

Ἀστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ. Athenaeus 10 init. 3. sic Porson. (sed ὅπερ) ap. Gaisf. Hephaest. p. 358] τοῦτο λαβῶν καὶ φαγὼν ὥσπερ πιὼν A. ὥπερ, aliter tamen versum emendans, Reisig. Coniect. 234. 4. τις add. Porson. χαίρει καὶ συσκευασία Fritsch. Eupol. v. fr. p. 17.

permirus est versuum Eupolideorum in fabula satyrica usus, cum praesertim et sententia et dicendi genus comoediae unice convenire videatur. itaque turbata esse verba Athenaei et de edacitate potius Herculis Astydamanantis testimonium adlatum fuisse, sed periisse censet Nauckius Tr. gr. fr. p. 604 (Astyd. fr. 4), versus Eupolideos autem comico ignoto iam tribuit Casaubonus. difficile est iudicium propter Aristid. II 523 Dind. κωμικοῖς καὶ τραγωδοῖς . . . ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἀγνοοθέντας καὶ τοὺς θεατὰς ἐπιχωροῦντας μικρὸν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλάκις ἀφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης ἢν ὑποκρίνονται δημηγοροῦσι σεμνῶς, et Poll. 4, 111 παράβασις . . . τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν . . . καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἀμίλλης ποιεῖ σπανιάκις. de quibus testimoniis cf. quae disputaverunt Fritzschius Arist. Thesm. p. 443. 4. Eupol. v. fr. p. 16. 17, Meinekius Exerc. phil. II 18. Anal. Athen. 179.

1331

A. χαίροις, Ύψιπύλη φίλη.

B. τοὺς ἐμοὺς πλέκω κορύμβους.

A. οὐ σοι λέγω περὶ τούτου.

B. οὐμὸς ἀκοίτης ἐνταῦθα.

Apostolius 18, 8 ἡ παροιμία τάττεται ἐπὶ τῶν λεγόντων ἀσύμφωνα καὶ ἀκατάλληλα. ὁμοία τῇ 'ἐγὼ σκόροδά σοι λέγω, σὺ δὲ κρόμμυ' ἀποκρίνη'. 2. κορ. πλ. transposuit Bergk. P. lyr.² p. 1077. 4. ἀκοίτης Leutsch.] ἀκοιτις vel ἤκοι τις. ex comoedia petita videntur Bergkio: quod mihi quidem, etiamsi scaenam similem fingas Arist. Eccl. 952 sq., perquam dubium videtur.

1332

Aristides II 398 Dindf. περιέρχονται (οἱ Χριστιανοὶ) ἄλλως βροτῶν εἶδωλα καμώντων . . . δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν, τῆς τραγικῆς βοῆς τῶν ἱματίων τῶν ἠπημένων οὐδὲν διαφέρουντες. ubi schol. 728, 30 Dind. πολυειδὲς πεποιήται δράμα Εὐριπίδης (Πολύειδος et Εὐριπίδης Nauck. Tr. gr. fr. p. 440), ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὐρῆσθαι. et 729, 11 ἠπημένων τῶν ἐκ πολλῶν συνερραμμένων (cf. quae Nauckius ad titulum Polyidi Euripideae adnotavit). videtur comicus aliquis bovis vel vituli illius pellem e variis pannis consutam inrasisse. sed res nequaquam extra dubitationem posita est. Reiskius quae ad Aristidem adnotavit consulto praetermitto.

1333

Athenaeus 2, 53a Φρύνιχος (fr. 60). ἄλλοι δὲ 'ἀμυγδαλὰς ὡς καλὰς'. quae intellegi non possunt, nisi haec quoque ex comico aliquo excerpta esse statuas. ac fortasse pro ἄλλοι scrib. ἄλλοθι, ut aliud Phrynichi fragmentum indicetur. quo metro usus sit quisquis auctor est verborum non adparet.

1334

Aelianus Var. h. 12, 18 τὰ γε μὴν τελευταῖα (Φάων ὁ καλὸς) ἀπεσφάγη μοιχεύων ἀλόους. 'comoediam sapiunt': O. Ribbeck. Com. R. fr.² 97 in adn. — non sine aliqua dubitatione accesserim.

1335

Pollux 8, 21 (δικαστήρια) τὸ Μητίχου κάλλιον, οὗ μνημονεύει Ἀνδροτίων . . . τὸ δὲ Μητίχου δικαστήριον μέγα, οὕτω κληθὲν ἐπὶ (ἀπὸ) ἀρχιτέκτονος Μητίχου. cf. adesp. 1325. τὸ Μητίχου καλιόν Bergk. R. c. Att. 18 'ita adpellatum vel a vulgo vel a comico aliquo,

qui per ludibrium volebat indicare quam condensati sederent iudices? at κάλλιον nihil aliud est quam καλίδιον, ac sic iudicium illud, cum magnum fuerit, per iocum ex contrario appellatum videtur.

1336

Etymologic. m. 243, 25 ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν . . . καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀλλ' ὄρω τὰς γυνάς. cf. Choerobosc. 328, 27. — ἀλλ' ὄρω ᾗ τὰς γυνάς Mein. sed neque ex comoedia haec sumpta esse neque quo metro usus sit auctor constat.

1337

Hesychius ὑντετράστιαν κατεαγέν. Σαλαμήνιος. sic cod. ὕν τεραστίαν — Σαλαμίνιος Musur. ὕν τετραέτηρον κατέφαγεν Σαλαμίνιος Nauck. τεραστίαν Soping. τεραστίαν ὕν Mein. at prorsus aliter M. Schmidtus, qui Σαλαμίνιοι scribens Salaminios Cyprios ὑντέθραυσται vel aliquid eiusmodi pro συντέθραυσται dixisse suspicatur.

1338

Eustathius 1538, 13 τοξοποιεῖ τὰς ὄφρῦς . . . ὁ σκυθροπάζων. λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1013 N.) τό τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὄφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα, εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. 'quae Sophocli tribuuntur poetae comici sunt, Aristophanis esse coniecit Brunckius'. Nauck. frustra sunt poeticæ dictionis, quae neque unius poetae neque comoediae esse omnia adfirmaverim.

1339

Eustathius 1720, 52 (post partem Antiphan. fr. 68, 12) ἕτερος δέ τις (κωμικός) θεοὺς τοὺς τοιούτους (ἰχθύς) ὠνόμασε διὰ τὸ πολύτιμον, οἷον ἀνθίαν, λάβρακα καὶ τοὺς λοιπούς. indicavit O. Kaehler Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 903. putarem pertinere ad Antiphan. 147, 3, nisi alium aliquem dixisset.

1340

Eustathius 1257, 15 (post Alexid. 264, 1) καὶ ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον, καὶ νόμον ὄντος ἐν Ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. fragmentum comicum his contineri suspicatur O. Kaehler ibid.

1341

Plutarchus Nic. 7 λέγεται ἐκκλησίας ποτὲ οὔσης τὸν μὲν δῆμον καθήμενον περιμένειν πολὺν χρόνον, ὅπῃ δ' εἰσελθεῖν ἐκεῖνον (Κλέ-

ωνα) ἐστεφανωμένον καὶ παρακαλεῖν ὑπερθέσθαι τὴν ἐκκλησίαν εἰς αὔριον. 'ἀσχολοῦμαι γάρ' ἔφη 'σήμερον, ἐστιᾶν μέλλων ξένους καὶ τεθυκῶς τοῖς θεοῖς. τοὺς δ' Ἀθηναίους γελᾶσαντας ἀναστῆναι καὶ διαλύσαι τὴν ἐκκλησίαν. versus comicos reprehendisse sibi videtur Wilamowitzius Herm. XI 298 hosce ἀσχ. τ. | ἐστ. μ. ξ. | καὶ τεθυκῶς τ. θ. 'possunt in Eupolidis *Aurea aetate* locum habuisse; Aristophanis non esse numeri docent'. ingentem haec hilaritatem excitabunt τοῖς εἰδόσιν. nempe numeri, ut tali sententiae minime apti, ita tamen sunt Aristophanei (Av. 1471. 2. 5. 6. 7. 1483. 4. 7. 8. 9. Lys. 797—801. 821—5. Ran. 1370—72. 1482—84. 1491—93), mensura autem syllabarum prorsus barbara. scilicet oblitus erat vir praeclarus in utroque perfecto verbi θύω vocalem υ ab Atticis corripī (Arist. Lys. 1062. Henioch. 2). accedit quod verbum ἀσχολεῖσθαι quarto demum a. Chr. saeculo videtur inventum esse.

1342

Etymologic. m. 149, 24 ἄρριχος· κόφινος. τρεῖς χοῦς μέλι-τος Βριληττίου· δύο ἄρριχω τὴν μὲν τῶν χελιδονέων, τὴν δὲ τῶν φι(β)άλεων ἰσχάδων, καὶ τῆς Ψιθίας ἀσταφίδος, καὶ μύρτων ἕτερον φέρνιον. ex his quos Sauppius Epist. crit. 134. 5 effinxit tetrametros trochaicos, cum et dactylos trochaeis inmixtos habeant novae comoediae poetis nequaquam, ut tum opinabatur vir doctissimus, permissos et spondeum in sede prima versus alterius, hodie ipsi improbari persuasum habeo. tamen ex comoedia aliqua verba illa fluxisse non negaverim: quo modo emendanda sint dubito.

1343

Hesychius προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὄνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι· δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί. cf. 333. comici esse haec videbantur Fielitzio De Att. com. bip. 57 n. 1. dubito equidem, quamquam anapaestici numeri speciem ex parte referunt.

1344

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 65) βλάξ . . . 'βλάξ τε καὶ ἡλί-θιος γένωμαι'. 'le fragment a l'air de comédie'. Duebner. ap. Miller. 461. ac sic Bergk. P. l. III 742. Sternbach. Stud. Vindob. VIII 251. at verba sunt Xenophontis Cyr. 1, 4, 12 μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἡλίθιος γένωμαι.

1345

ἀνδρεράστρια γυνή

Bekker. Anecd. 21, 12 ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν, ἡ ἐρῶσα ἄλλου καὶ ἄλλου. ἀνδρεραστια cod. videtur pertinere ad Arist. Thesm. 392 τὰς ἀνδρεραστρίας. etenim saepissime Phrynichus glossas ex sententiarum contextu solutas ita transcribit, ut nomini epitheto tamquam exempli causa addat ἀνδρωπος vel γυνή.

1346

γνάθους θηλείας

γυναικείας. Hesychius. sic Mein. pro γνάθους· θηλείας ἢ γυναικείας, iambographum aut comicum scripsisse censens fere οὐ γὰρ τι τέπει ταῦτα θ. γν. Philol. XIII 533.

1347

ἐκβολή λόγου

παράβασις, μετάβασις. Hesychius. sed potest pertinere ad Thucyd. 1, 97.

1348

ἐπιτριπτότατος ἀνθρωπος

Bekker. Anecd. 40, 13 ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος καὶ κακῶς ἀπολέσθαι. est Lucian. Tim. 46, fortasse non ex comico haustum.

1349

εὐτράπεζος ἀνθρωπος

Bekker. Anecd. 39, 30 μεγαλοπρεπῆς ἐν ἐστίασει. fortasse excerptum ex Eriph. 6, 2. cf. supra 1345. ceterum ea voce usi sunt etiam Aeschylus et Euripides.

1350

φασίμη κύλιξ

Photius παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν. glossa obscurissima, videtur tamen ad inrisionem sycophantarum pertinere. Naberus φασηλῆς· κύλιξ conl. Steph. Byz. Φάσηλις· πόλις Παμφυλίας... τὸ μέντοι ἀγγεῖον οἱ ἀπ' Ἀλεξανδρείας δέξονουσιν. sed quid tum Photii explicatio sibi velit non addit.

1351

ἀμολγοί

Eustathius 838, 54 ὁ Πανσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο

καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια.
nisi forte pertinet ad Cratin. 214.

1352

ἀπομύζουρις, μύζουρις

Eustathius 862, 42 κωμικὴ λέξις ὁ νόθουρος, ἤγουν ὁ νοθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι, ἢ δὲ οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναιῖκα τὴν αἰσχροποιόν. . . καὶ πανδοσία ἢ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας καὶ βορβορόπη ὡς ἀκάθαρτος. congeram hunc unum in locum omnes sordes quas admirabili cum diligentia sanctissimus archiepiscopus ex lexicis veterum excerpit. 1088, 37 κατὰ τὴν κωμωδομένην σποδησιλεύραν . . . πανδοσίαν παρ' Ἀνακρέοντι . . . καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. 1413, 37 (αἱ ἑταῖραι) ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ ὡς ἀνασειόουσαι τὸν φάλγητα, ὃ ἐστὶν αἰδοῖον ἀνδρός. 1572, 13 κῆπος μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε. γυναιῖκα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμνηυῖαν περὶ τὰς μίξεις (?). 1921, 58 σύνθετον ἐκ τῆς λαύρας καὶ ἢ σποδησιλεύρα, τουτέστιν ἢ πόρνη. . παρὰ τὸ διατρέβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι. . . διὸ ἢ αὐτὴ καὶ χαμαιτύπη λέγεται. . . ἔτι δὲ καὶ λεωφόρος. . . καὶ πανδοσία καὶ χαλκιδῖτις διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ διδομένου νομίσματος. εἰ δὲ καὶ πολύνυμος, ἀλλὰ τοῦτο σεμνότερον πόρνης ἐπίθετον. . . φορτικὸν δὲ γε ἢ μανιόκηπος. . . καὶ ἀνασεισίφαλλος καὶ μύζουρις διὰ τὸ μύζουρ οὐρὰν, ὃ ἐστὶ θηλάζειν, καὶ ἀνασύρολις καὶ σατύρα. . . καὶ γεγωνοκώμη (quam interpretatur 909, 3). μύζουρις etiam 1821, 52. haec nequaquam omnia comicorum sunt, ne ea quidem quae diserte illis adscribit. nam ut πανδοσία et λεωφόρος, si vera sunt quae 1088 dicit, Anacreonti debentur (cf. etiam Suid. *μυσάχνη*), sic ipse 1329, 33 βορβορόπη et ἀνασεισίφαλλος Hipponacti, πολύνυμος Anacreonti tribuit. atque etiam ἀνασύρολις (*ἀνασυροτόλις* falso Suid.) Hipponactis est (Bergk. fr. 110. 111). itaque ne de ceterorum quidem origine, quae ampliore litterarum intervallo notavi, satis constat. ceterum cf. Nauck. Aristoph. Byz. 168. 9.

1353

βαρυσυμφορώτατος

Bekker. Anecd. 225, 28 βαρντάτας συμφορὰς φέρων. quamquam comoediam sonat, fortasse excerptum ex Herodot. 1, 45 extr.

1354

γεγωνοκώμη

Eustathius. cf. 1352.

1355

γλωττογράφους

παρὰ τοῖς κωμικοῖς οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοῦντες. Pollux 2, 108. excerptum videtur ex Arist. Av. 1696. 1702. cf. quae adnotavimus ad Nicophontis Χειρογράφου I 778.

1356

διαφορεῖν

Eustathius 804, 47 τὸ δ. τό τε παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ τὸ κωμικόν. cf. Arist. Av. 355 ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. prorsus incertae fidei sunt quae adfert Meinekius ex Anon. De com. VI (p. xvi 3. 4 Duebn.), quae ita ex cod. ed. Studemund. Philol. XLVI 9, 21 (ὁ γέλωσ ἔχει τὴν σύστασιν) πρῶτον καθ' ὁμωνυμίαν, ὡς τὸ διαφοροῦμένοις· σημαίνει γὰρ τό τε διαφοροῖς οὔσι καὶ τὸ ἐπικερδέσι. διαφοροῦμενον QMPV. Studem. ἐφιδροῦσι vel ἐπικρεμέσι (?) pro ἐπικερδέσι. Eustath. 838, 54 οἱ ῥήτορες διαφοροῦντες τὰ δημόσια, quod fortasse ex comico excerptum est. ad hoc an ad Av. 355 an ad aliud comici alicuius dictum Eustathii adnotatio pertineat prorsus incertum est.

1357

δολίφονου

Hesychius πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. Musurus παρὰ pro δέ. cf. Mein. I 89. 'videtur comicus poeta Agamemnonis Aeschyleae versum 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω in re coquinaria adhibuisse.' M. Schmidt. cuius opinionis periculum ipse sustineat. cf. Teleclid. 29. Aristoph. fr. 196.

1358

ἐπίρραμμα

Pollux 7, 67 σύρμα τραγικόν ἐστὶ φόρημα ἐπισυρόμενον, ἐπίρρημα δὲ κωμικόν, ταινιωδες, τὸ μὲν πλάτος κατὰ σπιθαμήν, τὸ δὲ μῆκος κατ' ὄργυιάν. ἐπίρραμμα vel ἐπίρριμμα Mein. non tam ex comoedia quam ex indice apparatus scaenici desumptum esse propter Poll. 4, 119 (ubi ἐπίρραμμα pro ἐπίρρημα Kuehn., ἐσπέρημα F) existimat H. Iacobi in Mein. ed. min. xxiii.

1359

κεραυνίας

ὁ κεραυνούμενος. Hesychius. sic M. Schmidt. κεραυνόμενος cod. κεκεραυνωμένος Musur. frequentissimum nominum in *ιας* apud comicos usum esse conl. φρονηματίας, ἥπατίας, στιμμονίας, βαδισματίας adnotat Meinekius. mihi origo comica dubia videtur vel propter Soph. Antig. 1139.

1360

Κυνόφαλοι

Κορίνθιοι, φυλή. Hesychius. κυνόφυλοι Is. Voss. κυνόφαλλοι Mein., Corinthiacae tribus nomen a comico poeta ridicule fictum esse ad libidines Corinthiorum inridendas statuens. sed pro φυλή Nauckius Φιλήμων Aristoph. Byz. 238 n. 4, ad Philemonis Corinthiam glossam referens, Ῥίνθων φλύακι M. Schmidt. ἰθύφαλλοι Naber. Mnem. VIII 434. res prorsus incerta.

1361

λαιλαι

Photius κατ' ἀποκοπήν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας. Hesychius λαί' ἐπὶ τῆς αἰσχροουρίας. comoediae esse coniecit Nauckius. dubito.

1362

λακκοσκαπέροδαν

Photius 204, 14 ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπεροδον. Hesychius λακκοσκάπεροδον· λακκόπρωκτον. indic. Nauck. sed cf. Hippon. 1 Bergk. certe altera vocis pars comoediae ignota.

1363

λακκοσχέας

Photius τοὺς καθειμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεόν, ὃ ἐστὶ τῶν διδύμων (cf. Plat. com. 174, 13) ἀγγεῖον. idem λακκοσχεῶν· μαλακῶν. Pollux 2, 172 τὸ τῶν ὄσχεων ἢ διδύμων ἀγγεῖον ὄσχεόν. . . τὸν δὲ αἰεὶ χαλαρῶ τούτῳ κεχρημένον λακκοσχέαν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν. cf. Hesych. λακκό[σ]πεδα et Strecker. De Lycophr. Euphronio, Eratosth. 54. dubito ex iambographo an ex comico aliquo excerptum sit. usus est eo nomine etiam Lucianus Lexiph. 12.

1364

λάσταυροι

Hesychius οἱ περὶ τὸν ὄρρον δασεῖς καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες. λάσταυροι Flor. Christ.] λάσταυροι cod. 'comicus teste Eustathio 259, 4'. M. Schmidt. at Eustathius ταῦρος καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεόν, ὅθεν καὶ λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον, de comica origine nihil.

1365

λεοντόκρανον

Ἀμαζονικὸν ὄπλον. Hesychius. leonis caput numquam in monumentis antiquis ita reperiri monens Meinekius Philol. XIII 511. 12

ἀλαζονικὸν scribit vocemque ex comoedia aliqua vel ex tragoedia derivatam esse censet. cf. Arist. Ran. 430.

1366

μανιόκηπος

Eustathius. cf. 1352. an μανιόκηπος? ut κῆπος sit membrum muliebre.

1367

νώθουρος

Eustathius. cf. 1352. Hesychius νώθουρος· ὁ ἀδύνατος συγγίνεσθαι.

1368

πανσιβάκτρων

Hesychius ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων. ἰσχυρῶ βακτηρίῳ Is. Voss. πασιβάκτρων (απέπαμαι), i. e. ἰσχυρὰς βακτηρίας ἔχόντων Cobet. Mnem. nov. II 162. VIII 377, ad comoediam haec referens. vehementer dubito.

1369

πεπροντανευκῶς

Hesychius ἐπιμεμηνιευκῶς, προανηλωκῶς. 'comicus aliquis' M. Schmidt. ἐπιμηνιεύειν est τὰ ἐπιμήνια facere.

1370

περισχιδεῖς

Hesychius εἶδος ὑποδήματος εὐτελές. comico alicui incerta prorsus coniectura tribuit M. Schmidtus, cum praesertim Hesychii explicatio admodum dubia fiat conl. Athen. 12, 537e (Ἀλέξανδρος ἐφόρει) τὴν τοῦ Ἀμμωνος πορφυρίδα καὶ περισχιδεῖς. πολυσχιδῆς (ὑπόδημα), ἢ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, est Lucian. Rhet. praec. 15.

1371

πόρρω

παιδί ὠραῖω. Hesychius. 'comicus incertus'. M. Schmidt. multo magis incerta coniectura.

1372

ποτίκρανον

Pollux 2, 42 τὸ προσκεφάλαιον οἱ ποίηται. sic Bekkerus pro eo quod antea fuerat οἱ κωμικοί. sed 6, 9 ποτίκρανον οἱ κωμικοί τὸ προσκεφάλαιον ἢ τὸ ὑπηρεσίον. quod ad Atticos certe comicos

ita tantum pertinere potest, ut aut Doriensem hominem introdu-
ctum aut Doricam dialectum inrideri statuamus.

1373

Πριαμόλλιον

Bekker. Anecd. 856, 2 (ὁ ὑποκορισμὸς) τοῦ γελοίου χάριν, ὡς
τὸ Πριαμόλλιον ὁ Πρίαμος. — Πριαμιλλύδιον, de quo cf. Lobeck.
Pathol. prol. 299 et 401 n. 9, Epicharmi esse cognoscimus ex
Cramer. Anecd. Ox. III 254 (fr. 114 Lorenz.): eiusdem esse potest
Πριαμόλλιον, sed non minus comoediae Atticae.

1374

σατύρα

Eustathius. cf. 1352.

1375

σαῦσαξ

Herodianus I 524, 17. II 8, 15 σημειούμεθα . . . ἔχοντα
φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ ᾠ. εἰσὶ δὲ ταῦτα
κύρια ὀνόματα, καὶ τὸ σαῦσαξ. φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπριον. cf.
etiam I 42, 25. (σάνσαξ D). σαῦταξ ἢ σαύσαξ Draco 19, 2. σῦαξ
φασηλοειδὲς ὄσπριον Choerobosc. 305, 20 Lasc. cf. Cramer. Anecd.
Ox. III 284, 13. Lobeck. Paral. 276. Hesych. σαύσακας· τυροὺς
ἀπαλοὺς εὐτρόφους. καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι (εὐ)επιφόρους ποιεῖν πρὸς
συνουσίαν. 'fieri potest ut hoc cibi genus apud comicum, ubi in-
ventum erat (videtur enim ex comico), ab aliis aliter explicaretur'.
Lehrs.

1376

σεσωσμένος

γυναικὶ συγγεγονώς. Hesychius. quod 'quomodo significet non
satis adsequor, nisi ex comico quodam sit.' Alberti. ne tum qui-
dem intellego, comica autem origo plus quam dubia.

1377

σποδησιλάρα

Eustathius. cf. 1352. Hesych. σπ. ἢ τὰς ὁδοὺς τρίβουσα ἢ ἐν
ταῖς ὁδοῖς τριβομένη.

1378

σχιζογυνάνδρους

τοὺς συνοφάντας. Hesychius. 'mira vox, si bene se habeat, ex
comico aliquo deprompta'. Alberti. 'ne σχιζογυνάνδρους quidem

scriptum intellegitur quomodo sycophantas significare possit'. Thes. l. gr. — in vitis comicis obtrudi videtur.

1379

Τρικόρουθος

ἀνδρεῖος ἥρωσ. Hesychius. *τρικόρουθος* Wesseling. Probabil. p. 46, ad Eurip. Orest. 1480 referens. *Τρικόρουθος* Ἀττικὸς ἥρωσ 'comicus ut videtur' Mein.

1380

ὑπερκαταβαπτύουσαν

Hesychius ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνους λόγους ποιουμένην. — ὑπερκαταβακχεύουσαν Mein. Philol. XII 626, quod fortasse comici est.

1381

χαλκιδίτις

Eustathius. cf. adesp. 1352 et 1192.

1382

ψηλαφησικότταβοι

Hesychius *ψηλαφησικότταμοι* ψήλικες τῶν ἀλεκτρούων οἱ νοθογένναι. ψήλικες Is. Voss., posteriora a prioribus seiungenda esse censens. id probans Cobetus Mnem. nov. VIII 379 priorem vocem ita ut supra fecimus scriptam a comico aliquo ad analogiam nominis *μεθυσοκότταβοι* fictam esse statuit.

Praeterea cf. Philonid. 16. 17. 18. Anaxandrid. 79. Eubul. 67, 10. 11. Nicostr. 30 (supplem.). Alexid. 98, 27 (Mein. Anal. Athen. 265). 126. 141, 14—16. Philem. 3. Menand. 6. 58. 132. 425. 6. 483. 763. 1085. 1100. 1107.

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΚΑΤΑΛΟΓΑΔΗΝ ΜΕΤΕΣΧΗΜΑΤΙΣΜΕΝΑΙ

1383

Dio Chrysost. Or. 32 p. 682 R. οὐκ αὐτόματος ὑμῖν ἀναβλύει | διψήσασιν δ (διψῶσιν) οἶνος ἐκ πέτρας ποθὲν τινος ἢ νάπης, οὐδὲ (οὐδ' αὖ) γάλα | καὶ μέλι δύνασθε (δύναισθ' ἂν) εὐχερῶς οὕτως ἔχειν, ἄκροισ δακτύλοις διαμῶντες χθόνα.

Comici graeci, ed. Th. Koek. III.

41

extrema (ἄκροισι δακτύλοισι) sunt Euripidis Bacch. 709, quem poetam comicus aliquis in re simili imitatus est.

1384—1387

[Dio Chrysost.] Or. 63 p. 324 R. ψυχὴ γέγηθεν ὑπὸ τῆς τύχης (ὑπὸ τ. τ. γ.) κίωρουμένη. | εἰ δ' ἀπολίποι τύχη, | περιέεισιν ὡς (ὥσπερ) ἐν τάφῳ τῷ σώματι.

Or. 64 p. 328 τὰς γοῦν ἀδήλους τῶν πραγμάτων μεταβολὰς (μ. τ. πρ.) εἰς ταύτην ἀναφέρουσιν (ἅπαντες ἀν. εἰς τ.)... ἀκούσαις δ' ἂν αἰτιωμένων | αὐτήν, καὶ γεωργῶν καὶ ἐμπόρων καὶ πλουσίων.

p. 330 ἡ τύχη γὰρ αὐτῶ... τὸ ἀγνοεῖν | ἔδωκεν, ὅπερ ὅμοιον ἦν τῷ μὴ παθεῖν. *Oedipum dicit. ac videntur ex eadem scaena excerpta esse quae p. 328 scripta sunt ἤδη δέ τινα τῶν ἰδίων παθῶν τῇ τύχῃ προφέρουσιν, ἡ | Μήδεια (add. μὲν) τὸν ἔρωτα, ὁ Μίδας τὴν εὐχὴν (τὴν δ' εὐχ. M.), ἡ Φαίδρα τὴν διαβολήν, ὁ Ἀλκμέων | ὅτι ἐπλανᾶτο, ὁ δ' Ὀρέστης ὅτι ἐμαίνετο. sed haec ita inmutata sunt, ut multo difficilium sit pristinam formam recuperare.*

p. 331 (οἱ ναῦται τὴν ψυχὴν) οὔτε (οὐ)σχοινοῖσι(ιν) ἐπιτρέπουσιν οὔτε (οὐδὲ μὴν) | τριδάκτυλον αὐτοῦς σῶζει ξύλον πεύκινον (π. σ. ξ.).

1388

Dio Chrysost. Or. 65 p. 341 R. ὅταν καταλίπη τινὰ αὐτῶν (τιν' αὐτ. κ.), ἐπαινοῦσι (παινοῦσι) καὶ | φασί(ν) δικαίαν αὐτοῖς γεγονέναι τὴν μεταβολήν. p. 342 ἀδίκως γὰρ μοι δοκοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς τύχης κατηγορεῖν.

1389. 1390

Dio Chrysost. Or. 75 p. 406 R. ἔστι δὲ ὁ νόμος (ὁ δὲ ν. ἐ) τοῦ βίου μὲν ἡγεμών, | τῶν πόλεων δὲ ἐπιστάτης κοινός (fortasse ἐπιστάτης δὲ πόλεσι), τῶν δὲ πραγμάτων | κανὼν δίκαιος... νόμου δὲ χωρὶς οὐκ ἔστιν (κοῦκ ἔστιν αὐτοῦ χωρὶς) οὐδεμίαν οἰκεῖσθαι πόλιν. | οὐ μόνον δὲ | συμφέρει τοῖς θνητοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς (θνητοῖσιν, ἀ. κ. θεοῖσι σ.)... | ὅθεν οἴμαι καὶ βασιλεὺς (fortasse τύραννος) εἰκότως ἀνθρώπων (ἀνδρῶν τε) καὶ | θεῶν κέκληται... ἰδίᾳ δὲ καὶ | κοινῇ πάντας (πολιτῶν) τοὺς δεομένους ὠφελῶν.

p. 408 οὗτός ἐστιν ὁ τὸν κότινον (καὶ κότινον οὗτος) . . . τηλικαύτης ἄξιον | σπουδῆς ἀποδείξας καὶ τὰ σέλινα καὶ τὴν πίτυν | καὶ τὸν τοῦ (τόν γε) θαλλοῦ στέφανον.

1391

Dio Chrysost. Or. 76 p. 410 R. καὶ μὴν τῷ παντὶ ῥᾶόν ἐστιν ἀνελεῖν ὃ τι βούλει (θέλεις) τῶν ἐγγράφων | (add. νόμων ἀνελεῖν) ἢ τῶν ἐθῶν. τὰ μὲν γὰρ ἄν | ἀπαλείψης ἅπαξ, ἡμέρα μιᾷ λέλυται (ἄπ. ἀπαλ., ἡμ. λ. μ.), συνήθειαν δὲ πόλεως οὐκ ἔστιν ἐν πάνυ πολλῷ καταλῦσαι χρόνῳ. fort. ἔθος δὲ π. οὐδὲ πολλοστῷ χρ. | ἔστιν κατ. — πολλοστῷ χρόνῳ Arist. Pac. 559. Menand. 329. Demosth. 24, 196.

1392

Plutarchus Mor. 13b στιγμή χρόνου πᾶς ἐστιν ὁ βίος (βίωτος) . . . τί δὲ | φροντιστέον ἡμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν (τῶν ἀπ. τ. π.); | κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστὶ (κρ. ἐ. κ. σ.), καὶ (add. τάχα) | μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. cf. 1151.

1393

Plutarchus Mor. 529b ὡς γὰρ ὁ γεωργὸς ἄγριον μὲν ἐκκόπτων (ἄν μὲν ἄγρ. ἐκκόπτη) βλάστημα (fortasse φυτόν) | καὶ ἀγεννές, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον (τὸ σκ. ἐμβ.) | ἀνέτρεψε τὴν ῥίζαν, ἢ πῦρ προσαγαγὼν | ἐπέκαυσεν· ἀμπέλῳ δὲ προσιῶν (fortasse add. ἔμπαλιν) | τομῆς δεομένη καὶ μηλέας ἢ τινος ἐλαίας ἀπτόμενος εὐλαβῶς | ἐπιφέρει τὴν χειρὰ (τ. χ. ἐπ.) . . . | οὕτως ὁ φιλόσοφος, φθόνον μὲν ἐξαιρῶν νέου | ψυχῆς (οὕτω φθ. φιλ. ἐξ. ν. | ψ.) ἀγεννές βλάστημα καὶ δυστιθάσειτον . . . τομὴν ποιεῖ κτλ.

1394

Lucianus Gall. 29 τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίῃ κατορώρυνται (κατορώρυχα), | καὶ οὐδεὶς ἄλλος εἶδε, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν οἶμαι Σωσύλος | ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτουτά με. ὅλος γοῦν περὶ (π. γ.) τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελῆς ἄλλως οὐδὲ φιλόπρονος ὢν . . . ὁ Τίβριος ταρίχους οὕτω μεγάλους (τάριχος αὐτῷ οὕτω μέγα ΦΓΑ) ὠψωνηκέναι | χθὲς (ἐχθὲς UGA) ἐλέγετο ἢ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον λωνῆσθαι πέντε δραχμῶν ὕλων. | οὗτοι σπαθῶσι τὰ μὰ τοῦ κακοδαίμονος. | ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον ὑφέληται αὐτά. | πολλοὶ φθονοῦσι κάπιβουλεύουσί μοι. | . . . ἄριστον οὖν ἄγρυπνον αὐτὸν διαφυλάττειν (φυλάττειν Φ) ἅπαντα· | περιεμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. | τίς οὗτος; ὀρῶ σε, ὃ τοιχωρῶχε· μὰ Δί', ἐπεὶ κλίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω

αὐθις ἀνορούξας τὸ χρυσίον, μή τί με πρόην διέλαθεν. ἰδού. |
 πάλιν ἐσόφηκέ τις (τις ἐψ.), ἐπ' ἐμέ δηλαδὴ. | . . . ποῦ μοι
 τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά. | θάπτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

οὔτοι σπαθῶσι κτλ. comici senarium esse indicavit Valckenaer.
 Callim. p. 159. πολλοὶ φθοροῦσι κτλ. Klotzius. sex praeterea restituit
 Fritzschius, hic quidem non recte de origine dubitans. tota scaena
 quo modo redintegrari possit ex eis cognoscitur quae diximus Mus.
 Rhen. XLIII 44. 5. — Plant. Aulul. 1, 1 et 2, Horat. Epod. 1, 33
 contulit Fritzschius.

1395

Lucianus Philopseud. 15 ἐπίστευον γὰρ ἄν, | εἴ γ' εἶδον
 αὐτά, νῦν δὲ συγγνώμη, οἴμαι (fortasse φίλε), | εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὀξυδορκεῖν ἔχω. | πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα, ἣν λέ-
 γεις, ἐράστριαν (sic Fritzschi. pro ἐραστήν) | γυναιῖκα καὶ πρό-
 χειρον, οὐχ ὄρω δὲ (add. ἐγώ), | τίνος ἔνεκα (εἴνεκ') ἐδεή-
 θητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ καὶ μάγου | τοῦ ἐξ
 Ὑπερβορέων καὶ σελήνης αὐτῆς (καὐτ. σ.), ἣν εἴκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς
 ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἢ γυνή. καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι
 πέπονθεν. | ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἦν ψόφον ἀκούση χαλκοῦ ἢ
 σιδήρου, | πέφευγεν . . . αὕτη (sic Fritzschi. pro αὐτῇ) δ', ἂν
 ἀργύριόν που ψοφῇ, | ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον.

in his Fritzschius hos trimetros (personarum discriptionem
 non probo) agnovit: πρὸς τὴν ἐπωδὴν ἐνδίδωσιν ἢ γυνή. τοῦναντίον
 πέπονθε τοῖσι φάσμασιν· ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἦν ἀκούση που ψόφον,
 πέφευγεν, αὕτη δ' ἀργύριον ἦν που ψοφῇ, ἀλίσκεται (melius fortasse
 προσέλκεται) καὶ πρὸς τὸν ἦχον ἔρχεται. — desumpta haec sunt
 ex *Phasmate* aliqua, sed ut videntur neque *Philemonis* neque
Menandrea.

1396. 1397

Lucianus Philopseud. 19 ἐπειδὴν (ἐπὰν) τάχιστα νύξ γένη-
 ται, (add. Πέλλιχος) | καταβάς ἀπὸ τῆς βάσεως ἐφ' ἣ ἔστηκε
 περιλείσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν | καὶ πάντες ἐντυγγάνουσιν
 αὐτῷ (αὐτῷ ὕτυγγ.) ἐνλίτε | καὶ ἄδοντι (sic libri). | καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντιν' ἠδίκησεν (ἠδ. πάποτε). | ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ
 μόνον (μ. ἐκτρ. χρ. γ.)· ὁ δὲ παρέρχεται | οὐδὲν ἐνοχλήσας τοὺς
 ἰδόντας.

20 πολλοὶ δ' ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ (π.
 δ' ὀβ. πρ. τ. ποδ. ἔκ.) καὶ | ἄλλα νομισμάτια (νομ. ἄλλ' ἄττ')
 ἀργυρᾶ . . . καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου (καὶξ ἀργ. | πέτ.) . . . ἦν
 δὲ ἡμῖν Ἀλβυς τις οἰκέτης κατάρατος (Α. δ' ἦν τις κ. οἰκ.), |
 ἱποκόμος· οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς (δὴ ἔπεχειρ. σκότους) |

ὕφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα (ἐκ. ὕφ. π.), καὶ ὑφείλετο καταβεβη-
κότα | ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα (τὸν ἀνδρ. τ.) . . . | ὄρα (δ')
ὅπως ἡμύνατο . . τὸν Αἴβυν (ἡμύνατ' αὐτὸν Πέλλιχος). | δι' ὅλης
γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει (περ. νυκτὸς) ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος
ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος (fortasse θέλων), | ὥσπερ (add. τιν') ἐς
λαβύρινθον ἐμπεσών, ἄχρι δὴ (f. ἕως) | κατελήφθη ἔχων (ἐχ.
κ.) τὰ φώρια γενομένης ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας
ἔλαβεν (∪_∪ πλ. ἔλ. οὐκ ὀλ.) ἀλούς, | οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρό-
νον | κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος, | ὡς ἔλεγε, κατὰ
τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ | μάλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν
φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. haec quoque ex Phasmate aliqua
videntur fluxisse. — nomen Πέλλιχος exstat etiam Thucyd. 1, 29, 2.

1398

Lucianus Philops. 22 ἐγὼ . . μεσοῦσης ἡμέρας τρυγῶν-
τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας (τ. ἐργ. | ἀφ. τρ.) κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν
ἕλην ἀπήειν | μεταξὺ φροντίζων τι καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ'
ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν | πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν
(κ. ὕλ. ἐγ.) . . . τὸ δὲ | οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον
σεισμοῦ τινος (τ. | σ.) γενομένου καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς
γυναικῶν δρῶ | προσιοῦσαν φοβεράν (φ. πρ.), ἡμισταδιαίαν σχε-
δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ (δ' ἐν τάρ. | δᾶδα)
καὶ ξίφος (ξ. τ') ἐν τῇ δεξιᾷ . . . τὸ βλέμμα φημί καὶ τὸ φρι-
κῶδες τῆς προσόψεως (τὸ τ. πρ. | φρ.) καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
δράκοντας περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰλουμένους περὶ τὸν
αὐχένα (ἀντὶ τ. κ. δ' εἰλ. | δρ. ἀμφέκειτο π. τ. αὐχ.).

1399

Lucianus Philops. 31 (ἡ οἰκία) ἀοίκητος ἦν ἐκ πολλοῦ ὑπὸ
δειμάτων, εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν (ἔφ. εὐθ.
ἐκπλ.) | ἐκδιωχθεῖς ὑπὸ τινος φοβεροῦ (ὑπὸ φ. του) καὶ ταρα-
χώδους φάσματος. | συνέπιπτεν οὖν (δ') ἤδη καὶ ἡ στέγη
κατέρρει (κατέρρει γ' ἡ στ.), καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελ-
θεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ . . . | τὰς βίβλους λαβῶν (λ. τὰ βυβλί)
ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν | περὶ πρῶτον ὕπνον (ὑπν. π. πρ.) ἀπο-
τρέποντος τοῦ ξένου | . . . ἐγὼ δὲ λύχνον λαβῶν μόνος
εἰσέρχομαι (μ. εἰσ. λ. λ.), | καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκῆματι κατα-
θεῖς (κατατιθεῖς οἰκ.) | τὸ φῶς ἀνεγίνωσκον ἡσυχῆ χαμαὶ καθεξό-
μενος (κ. χ.) | ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων . . . μελάντερος τοῦ ζόφου
(τ. ζ. μ.) . . . ἡ οἰκία δὲ (ἡ δ' οἰκ.) | τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων (ἐπαύσαθ' ὑπὸ τ. φ. ἐν.).

1400

Lucianus De merc. cond. 27 τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι ὑποϊμώζοντα καὶ ἀμελούμενον. | 28 ἦν μὲν γὰρ κατέλιπε σοῦ τις ψίθυρος (ψ. τ.) οἰκέτης, | ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεις τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, | κίνδυνος (add. ἐστ') οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. | χρῆ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα (huc transp. χρῆ) κεκραγένοι, ὡς (ὅπως) ἐπλοήμος ἔση ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι (fortasse τοῖς ἐπαινοῖσιν φανῆς). — vitae parasiticae molestiae recenseri videntur.

1401

Lucianus Apol. pro merc. cond. 8 ἄρα κράτιστον . . . παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος . . . ἀγόμεθα οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι | παντάπασι ὄντες ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν. sic Φ. ὧν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν F. ὧν λέγωμεν ἢ ποιούμεν M. fortasse οὐδενὸς γὰρ ἡμεῖς κύριοι, | ἀγόμεθα δ' οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι | ὧν λέγωμεν ἢ ποιούμεν ὑπὸ τοῦ κρείττονος.

1402

Lucianus Bis accus. 8 ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάξεις; μὴ δέδιθι (φοβοῦ) . . . τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες καὶ Πιτυοκάμπται καὶ Βουσίριδες (οἱ Β. | καὶ Π.) καὶ Φαλάριδες (add. οἱ πάλαι). | νυνὶ δὲ Σοφία καὶ Ἀκαδημία καὶ (fortasse σὺν τ' Ἀκαδημία) Στοά | κατέχουσι πάντα, πανταχοῦ σε ζητοῦσι (ζ. σὲ) | καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται (δ. π. Δίκης), κεχηνότες | εἴ ποθεν ἐς (ἐπ') αὐτοὺς (add. αὐ) καταπτῆσει πάλιν. — καταπτῆσει Fritsch.] καταπτῆς A Ψ. καταπτῆς CY. καταπτῆ UV. videtur in comoedia quoque scaena talis fuisse, qualis est apud Lucianum.

1403

Lucianus Vit. auct. 9 πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν | καὶ ἀπορία συγκатаκλήσας (σ. ἀπ.) τριβώνιον | περιβαλῶ, μετὰ δὲ (τοῦτο add. M) πονεῖν καὶ κάμνειν (fortasse μετὰ ταῦτα κάμνειν κ. π.) καταναγκάσω, | χαμαὶ καθεύδοντα . . . τὰ δὲ χρήματα, | ἂν ἔχης, ἐμοὶ πιθόμενος εἰς θάλατταν ἐμβαλεῖς, | γάμου δ' ἀμελήσεις καὶ παίδων καὶ πατρίδος (καὶ πατρ. τε καὶ τέκνων), | καὶ τὴν πατρώαν οἰκίαν ἀπολιπὼν (καυτὴν ἀπολ. τ. π. οἰκ.) | ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πύργιον (πύργιον A Ψ) ἔρημον ἢ καὶ (om. Ψ) πλῆθον (ἢ πύργιον οἰκ. ἔρ. ἢ π.). — sunt cynici verba adulescentem admonentis. πύργιον, ut Timon.

1404

Lucianus in Icaromenippo comoediam aliquam videtur secutus esse, cuius vestigia ubique adparent. ex eadem comoedia fluxisse existimo fr. adesp. 619 conl. Icarom. 2 Μένιππος ἡμῖν διοπετῆς πάρεστιν (π. ἡμ. δ.) ἐξ οὐρανοῦ, ubi trimetrum agnovit Fritzschius, etiam quae sequuntur γεννητὸς αὐτὸς κἀπίγειος ὢν add. ἀνὴρ in versum redigens. nos manifesta tantummodo versuum indicia deinceps notabimus. cf. Mus. Rhen. XLIII 53 sq. ceterum ἐκ τῆς σελήνης πεπτωκέναι ἄνθρωπον Timaeo teste finxerat Heraclides. Diog. L. 8, 72.

1405

Lucianus Icarom. 2 ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, | τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω καὶ ὀπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος (fortasse τ. τρ. ἤρθης αὐτόθεν καὶ κλίμακα | ὀπ. ἐπ. τηλ. τ. μ.). B. θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ σοὶ τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι . . . οὔτε τῆς κλίμακος | οὔτε παιδικὰ γενέσθαι ἀετοῦ· οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά . . . | τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην (ἐκ. γὰρ τὸ Δ. τ. πτ. | σ. καὐτὸς πάλιν ἐμηχ.). 3 A. (fortasse κούκ ἔπεσες;) B. οὐδαμῶς· ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος | ἔτε κηρῶ τὴν πτέρωσιν ἠρμοσμένος . . . | πτερορρυήσας εἰκότως κατέπεσεν (ἀπόλετο)· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν (add. ὄρῳ) τὰ ὠκύπτερα. | A. πῶς λέγεις; . . . ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων | καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. cf. Mus. Rhen. XLIII 55.

1406. 1407

Lucianus Icarom. 6 (de philosophis loquitur) B. οἳ γε (οὔτοι δὲ) πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες | . . . οὐδ' ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, | ἔνιοι δὲ καὶ ὑπὸ γήρωσ ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες (add. κακῶς) | ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον | καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρον καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες μεγέθη τε αὐτῶν καὶ σχήματα διεξήεσαν.

8 τὴν μὲν γὰρ (καὶ τὴν) ἐναντιότητα τῶν λόγων ὀπόση (ὄση), | ῥάδιον καταμαθεῖν (fortasse μαθεῖν πρόχειρον)· καὶ σκόπει πρὸς (add. τοῦ) Διός, | . . . οὐς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὄλων ἐφιστάντας, | οὐ προστιθέντας (-ες) δ' οὔθ' ὄθεν ἤκων οὔθ' ὄπου | ἐστὼς ἕκαστα (add. ταῦτα) ἐτεκταίνετο (συντεκτῆνατο). 10 μίαν δὲ συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν | ὦμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. cf. Mus. Rh. 55. 6.

1408. 1409

Lucianus Icarom. 11 B. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν τὴν σελήνην ἐγενόμην, | . . . (add. ἡρέμα) προσελάσας οὖν καὶ καθεζόμενος (add. σχολῇ) | ἐπ' αὐτῆς διανεπαυόμην ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων (ἄν. ἐς τ. γ. βλ.) | . . . τὴν Ἑλλάδα (add. καὶ) τὴν Περσίδα καὶ τὴν Ἰνδικήν. | ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς | ἐνεπιμπλάμην.

ὡς | οἶόν τ' ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ | συναποδήμιτε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ (add. τῆς) γῆς διαθεσιν. 12 καὶ πρῶτόν γε πάννυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν (καὶ πρ. αὐτὴν π. δ. μ. τινα) | ὄρᾶν, πολὺν λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν.

1410

Lucianus Icarom. 13 νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ καὶ σιτοῦμαι δρόσον. | ἤκω τοίνυν (καὶ νῦν) σ' ἀπολύσω (-σω) τῆς παρούσης ἀπορίας | ἀνιᾶ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει τὸ μὴ σαφῶς | τὰ ἐπὶ γῆς ὄρᾶν. loquitur Empedocles.

1411

Lucianus Icarom. 16 τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων (add. μοι) τοιαῦτ' ἐφαίνετο, | οἶά (ὁποῖά) φησιν Ὀμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος | οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι (add. τε) καὶ γάμοι, | ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια (add. αὖ) κἀκκλησίαι | . . . καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαμι, πολεμοῦντας ἄν ἐώρων τοὺς Γέτας, | ὅτε (f. εἰ) δὲ μεταβαίην (add. αὐτόθεν) ἐς (πρὸς) τοὺς Σκύθας, | πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. de Gelis cf. Herodot. 4, 93 sq. Thucyd. 2, 96, 1. 98, 4. Strab. 7, 295—298. 305. 6. Menand. 547.

1412

Lucianus Icarom. 18 τῆς γοῦν Ἑλλάδος | ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο (ἄν. ὡς τότε ἔξερ.), | δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων (οὐσ. τὸ μ. δ. που τ.) . . . σχεδὸν ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν (ὁ πολ. τῶν Ἀθηναίων ἐμοὶ | ἀτ. σχεδόν τι τῶν Ἐπ. μίαν | ἐδ. γ.) ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον εἶτα τὴν Κυνοῦριαν (sic Palmer. pro κυνοσουρίαν) γῆν ἰδὼν ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου | κατ' οὐδὲν Αἰγυπτίου φακοῦ πλατυτέρου τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας . . . τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον αὐτοῖς μετάλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος (τὸ γ. Π. ἦν | αὐτ. μ. κ. τ. μ.). cf. Mus. Rhen. 56. 7.

1413

Lucianus Icarom. 19 οἶμαι σε πολλάκις | ἤδη (σε) μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐορακέναι (ἐωρ. codices) | . . . εἰκὸς δ' εἶναι παρ'

αὐτοῖς . . . οἰκοδόμους (εἰκ. π. αὐτ. οἰκ. εἶναι) τινὰς | καὶ
δημαγωγούς καὶ πρυτάνεις καὶ μουσικοὺς | καὶ φιλοσόφους·
πλὴν αἶ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφ-
κεσαν. fortasse ταῦταισι ταῖς μυρμηκίαις | αὐτοῖς πολίταις αἱ πόλεις
ἐώκεσαν.

1414

Lucianus Icarom. 20 ΣΕΛΗΝΗ. πρεσβείαν τινὰ οὐ χαλεπήν
καὶ δέησιν (δ. οὐ χ.) ἀπένευκε (sic Cobet. pro ἀπένευκαι) παρ' ἐμοῦ
τῷ Διί. ἀπείρηκα γὰρ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκού-
ουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, |
τίς (οἷα ποτ') εἰμὶ καὶ πηλίκη καὶ δι' ἤντιν' αἰτίαν | διχότομος
(add. ἀεὶ) ἢ (καὶ) ἀμφίκυρτος γίνομαι. | χοῖ μὲν κατοικεῖσθαι
μέ φασιν, οἱ δὲ (add. καὶ) | κατόπτρου δίκην (δ. κ.) ἐπικρέμα-
σθαι τῇ θαλάττῃ.

1415. 1416. 1417

Lucianus Icarom. 25 (ὁ Ζεὺς) τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν
προσίετο | ἄνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει
(κατ. 'πὶ δ.) φέρων, | τὰς δ' ἀνοσίους | ἀπράκτους αὐθις ἀπέ-
πεμπεν (ἀπέπεμπ' ἀπρ. αὐθ.) ἀποφυσῶν κάτω, | ἵνα μηδὲ
πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. a poeta haec mutuatum esse Lu-
cianum censet Fritschius conl. Horat. Serm. 1, 1, 20.

27 ἄρτον ἢ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ
ὁ Ἡρακλῆς κρέα | καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ποσειδῶν
μαινίδας.

28 ἀνελογιζόμεν . . . | πῶς γίνεται νύξ ἐν οὐρανῷ τοῦ
(add. γ') ἡλίου | παρόντος ἀεὶ καὶ συνευωχουμένου.

1418

Lucianus Necyomant. 14 μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ (ὁμ. τε μ.)
ψόφος | ἠκούετο καὶ οἰμωγῇ (οἰμ. τε) τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτω-
μένων, | καὶ στρέβλαι (στρ. τε) καὶ κύφωνες (add. ἦσαν) καὶ
τροχοί | . . . τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν | ἐδί-
δοτο, καὶ (καεὶ) διαναπαυόμενοι (add. χρόνον) | πάλιν ἐκολάζοντ'.

1419

Lucian. Nigrin. 1 ὁδοῦ πάρεργον ἦκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγενημένος | καὶ τοῦτο δὴ τὰπὸ τῆς σκηνηῆς ὄνομα
τρισόλβιος, | ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον (-ος), | ἀντὶ δὲ
πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον (-ος), | ἀντὶ δ' ἀνοήτου τε καὶ
τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον (-ος), | 4 ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ
τινος ἄερος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν | εἰς αἰθέραν τε καὶ μέγα φῶς
ἀναβλέπων, | 5 μετέωρός εἰμι καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν

ἐπινοῶ (-ῶν) . . . οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. | 6 extr. οὕτω (τούτους) δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ (ἀνακυκλῶν τ. ἡμ.) | πρὸς ἑμαυτὸν . . . 7 οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. cf. adesp. 104. Mus. Rh. 47.

1420. 1421. 1422

Lucianus Conviv. 14 ἐκείνον μὲν ἤδη ἐνοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος (Σκαμωνίδης Alciphr. 3, 55) | τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ (δ. σκ., et δοῦναι Ω), | ζωρότερον ἐγγέαντα, καὶ ἐδόκει (add. τότε) | ἄριστ' ἐπινενοηκένας, οὐκ εἰδὼς ὅσων | κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκείνος ἐνεδεδώκει (ἐκ. ἀρχ. ὁ σκ. δώσει κακῶν). | λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας (Παγκράτης Alciphr.) ἐσίγησε μικρὸν (λαβὼν δ' ἔσ. Ἀλκ.) καὶ ἐς τοῦδαφος | καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος (ἔκειθ' ἑαυτ. ἡμ. κ.), | πῆξας τὸν ἀγκῶν' ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ (ἐν τ. δ. | τ. σκ. ἔχ. ἅμ'), οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλω | Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν (fortasse ἐν ταῖς γραφαῖσιν Ἡρ.) δείκνυται (ἀναδ.). — cf. Mus. Rhen. 42.

18 καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις (καὶ παρῆλθέ τις | ἅμ.) ἀνθρωπίσκος (add. Fritsch. ex 19) ἐξυρμημένος, | ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων (ὀλίγην ἐπὶ τ. κ. κόμην ὀρθὴν ἔχ.). οὗτος ὠρχήσατό τε | κατακλῶν ἑαυτὸν καὶ διαστρέφων, ὡς (ὅπως) | γελιοτέρως φανείη (γέλοιος εἶη), κἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν (συνεκρότει) | αἰγυπτιάζων. *anapaestos hic esse 'molle versuum genus Sotadeos' monet Fritzschius.*

ceterum ad hoc philosophorum convivium fortasse pertinent etiam quae Hermotim. 12 narrantur ὁ διδάσκαλος σκύφον Νεστόρειόν τινα (Ν. ἀρπάσας σκύφον τινα) | καταφέρει αὐτοῦ (αὐτ. κ.) πλησίον κατακειμένου | καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

1423. 1424

Continuo his subiungenda videbatur Alciphronis (3, 55) de eodem sine dubio philosophorum convivio narratio. uterque enim eadem ut videtur comoedia usus est, sed ita, ut Alciphron quidem poetae descriptionem simpliciter exciperet, Lucianus διήγησιν comicam, breviorē illam quidem quippe in scaena, sicuti facere solebat, ad inrisionem philosophorum *suae* aetatis amplificaret novisque coloribus exornaret. cf. Mus. Rhen. XLIII 40 sq.

Alciphron autem 3, 55, 1 παρῆν οὖν ἐν πρώτοις (δὲ πρώτος) Ἐτυμοκλῆς (vel quocumque nomine gaudebat) ὁ Στωικός | οὗτος, ὁ κουριῶν τὸ γένειον, ὁ ἑυπαρός (ὁ ἑ. οὗτος, ὁ τ. γ. κ.), | ὁ ἑυσότερον τῶν βαλλαντίων ἔχων τὸ πρόσωπον (οὖχων τὸ πρ. ἑ. β.). | 2 παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας οὐκ τοῦ περιπάτου . . .

καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης . . . ἐπὶ βαθεῖ | τῷ πάγωνι
σεμνυνόμενος (σ. π.), 4 ὃ τε αἰόδιμος . . . Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικός,
ᾧ χρονον | ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν (πλειῖστον) ἐπιβεβλημένος, | . . .
τὴν θῆνα ἐπικαμπῆς, τὸ στόμα ἐπιχειλῆς (κάπιχ. τὸ στ.), ὡς
ἀπὸ τοῦ πεπρῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι | τὴν ἐχεμυθίαν ὑπο-
σημαίνειν. 5 ἑξαίφνης δὲ καὶ Παγκράτης ὁ κύων . . . εἰσήρρησε,
στελέχει πρηνίνῳ ἐπερειδόμενος (ἐπερ. στελ. τὸ σῶμα πρ.), | . . .
χαλκοῖς τισιν ἤλοις (ἤλοις τισὶν χαλκοῖσιν) ἐμπεπαρμένην |
φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν δὲ (π. τε) πρὸς τὰ λείψανα
εὐζώνως ἠρτημένην (ἔξηρτ.) | . . .

6 οἱ φιλόσοφοι δὲ προϊόντος τοῦ συμποσίου (fortasse δ'
ἤδη προϊόντος τοῦ πότου) | καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσο-
βουμένης (fortasse καὶ περισσοβούσης τῆς φ. πυκνὰ) | ἄλλος ἄλλην
τερατεῖαν ἐπεδείξαντο (fortasse ἄλλην τ. ἄλλος ἑτερατεύσατο | . . .
9 ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν εὐόρει (ὁ κ. δ' εὐόρει πρ. μὲν) . . . | εἰς
σύρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβώνιον | , ἔπειτα καὶ Δωρίδα
τὴν μουσουργὸν οἶος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ἐνεργεῖν, φάσκων
ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν (ἀρχ. γ. ἔλεγεν εἶναι τ. φ.).

οὕχων, ut οὕχινος Arist. Vesp. 1436, οὕχθρός al., μὴ 'χη Vesp.
1121. Pac. 801. de comparatione ἑυσότερον βαλλ. cf. Cratin. 283.
Teleclid. 43. Hermipp. 3. paullo aliter Alexid. 95. -- οἱ φιλόσοφοι
ἄλλος ἄλλην ἑτερατεύσατο, ut Plat. Symp. 220c θαυμάζοντες, ἄλλος
ἄλλῳ ἔλεγεν. sic enim BVC, ἔλεγον Mehlerus et Cobetus, nulla
necessitate. Xenoph. Anab. 2, 1, 15 οὔτοι ἄλλος ἄλλα λέγει. 7, 3,
47 οἱ ἵππεῖς οὔγονται ἄλλος ἀλλαγῆ διώκων.

1425. 1426

Lucianus Hermotim. 20 (τὰ τῶν φιλοσόφων γνωρίσματα) οὐ
φιλεῖ . . . οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστ' ἀπόρρητα καὶ ἐν ἀφανεί
(ἐν ἀφ. τε) κείμενα, | λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα
(ἀν. λόγοισι καὶ σ.), | καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις . . .

σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα | ἡμῖν δέδορκας . . . κἀνέωκται
σοι τὰ πάντα (π. σ.).

1427. 1428

Lucianus Fugit. 14 καὶ τ' ἄλλοιτα | οὐκέτ' ὀλίγα (add. αὐτοῖς)
οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μᾶζα (μ. ὥσπερ προτοῦ) | ψιλῆ, τὸ δ' ὄψου
οὐ τάριχος ἢ θύμον, | ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ (π. δὲ κρ.) κῶνος
οἶος ἠδίστος (fortasse γλυκύτατος) | καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν
ἐθέλωσιν. 20 ἀγροῦς ἐνίστε καὶ ἐσθῆτας (fortasse χλανίδας) τῶν
μαλθακῶν | (add. ἤδη) ἐπρίαντο καὶ παιδας κομήτας καὶ συνοι-
κίας ὕλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος καὶ
τῷ τριβῶνι τῷ Ἀντισθένους καὶ τῷ πίθῳ τῷ Διογένους.

27 ἀνδράποδον | Παφλαγονικόν, τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρ-

βάρων, | . . . ὑπωχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖω βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον (ἐξ. | π.) καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, | ὄργιλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον.

1429

Lucianus Dial. deor. 4, 1 ἄγ' ὦ Γανύμηδες, ἤκομεν γὰρ ἔνθ' ἐχρῆν, | φιλησόν με ἤδη (ἤδη μ'). 2 Διὸς οὐκ ἤκουσας (οὐ γὰρ ἦκ. Δ.) | ὄνομ' οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρω; 5, 5 extr. οἰμώζεται γάρ, ἦν τίς σε (σέ τις) λυπεῖν θέλη 'videtur comoediae novae versus fuisse'. Fritzschius. *Ganymedem scripserunt Alcaeus, Antiphanes, Eubulus.*

1430

Lucianus Dial. deor. 22, 1 ΠΑΝ. μοιχιδιός εἰμ', ἐξαίρετός σοι γενόμενος . . . ΕΡΜΗΣ. ἦ πού (add. τιν') ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ. 'bene cadunt in Ararotis comoediam Πανὸς γοναί.' Fritzschius, qui ποτ' inserit post πού.

1431. 1432

Lucianus Caucas. 12 ἦν οὖν τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον (ἐν οὐρανῶ) γένος. | ἡ γῆ δ' ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον (add. σφόδρα), | ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος (λ. οὐσ' ἄν.). | οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν (β. θ. δ' οὐκ ἦσαν) ἢ ναοί· πόθεν; οὔτε ἀγάλματα ἢ ξόανα (οὐδὲ ξ. οὐδ' ἀγάλμαθ'), οἷα πολλὰ νῦν | ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας (μετ' ἐπιμ. φ.) τιμώμενα.

14 (add. τανῦν δ' ἴδοις ἄν) πόλεσι καὶ γεωργίαις | καὶ φυτοῖς (φυτοῖσί θ') ἡμέροις διακεκοσμημένην | καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας (fortasse οἰκουμένην | νήσοισι πολλαῖς), ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας (κ. θ. ἀπ.) | βωμούς τε) καὶ ναοὺς (ναοὺς τ', ἄθλα) καὶ πανηγύρεις | . . . ὁρᾶς ὅπως (add. ἔγωγε) τὰμαντοῦ μόνα σκοπῶ, | τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι κἀλάττω ποιῶ; — est defensio Promethei

1433

Lucianus Timon. 5 ΤΙΜΩΝ. τοσοῦτους (add. τῶν) Ἀθηναίων (add. ἐγώ) | εἰς ὕψος ἄρας καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων (κἂν πενήτων πλ.) | (add. ἄφνω) ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκέτι γνωρίζομαι | . . . ἀλλ' ἄν που καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν (τούτων τ.), | ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπταίν

ὕπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται . . καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἐτέραν ἐκτρέπονται (fortasse στήλην παριόντες ἐκτρέπονται).
ex prologo fabulae haec fluxerunt. ceterum cf. Mus. Rhen. XLIII 51.

1434

Lucianus Tim. 7 ΖΕΥΣ. τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν ἄθ-
λιος, | ἀύχμηρός καὶ σκαπανεύς καὶ μισθωτός, ὡς ἔοικεν
(ἀύχμ. ὡς ἔοικε μ. σκαφεύς), | οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκη-
λαν (τ. δ. κ.). | 8 ΕΡΜΗΣ. οὕτωςί μὲν εἶπεῖν (add. οὐδὲν ἄλλ' ἢ)
χρηστότης | ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία (φιλάνθρωπος
τρόπος) | καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἴκτος (οἴκτος τε
τε πρ. τ. δ.) . . . | μισθοῦ γεωργεῖ μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς
(τ. κ. μ.).

1435

Lucianus Tim. 33 ΠΕΝΙΑ. ἀπέρχομαι· | καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ
Πόνε καὶ Σοφία (Σ. καὶ Πόν'), ἀκολουθεῖτέ μοι. | οὗτος δὲ
τάχα εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει, | ἀγαθὴν σύνεργον
καὶ διδάσκαλον, ἧ (μεθ' ἧς) | συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμ',
ἐρρωμένος | δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων (ἐμβλ.), | τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα,
ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. cf. Mus. Rhen. 51. 2.

1436. 1437

Lucianus Tim. 34 ΕΡΜΗΣ. ἀγαθῆ τύχη | δέχου τὸν ὄλβον
(add. πάλιν) ἀποστὰς τῶν κακῶν. ΤΙΜΩΝ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,
καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατε· πάντας γὰρ ἅμα ἀνθρώπους (add.
τε) καὶ θεοὺς μισῶ (μ. θ.). τουτουὶ (τουδι) δὲ . . ἐπιτίριψεν μοι
δοκῶ τῆ δικέλλη (τ. δικ. μοι δοκ.). ΠΛΟΥΤΟΣ. ἀπίωμεν, Ἐρμῆ,
(add. θάττον αὖ) πρὸς τοῦ Διός· | μελαγχολᾶν γὰρ ἄνθρωπος οὐ
μετρίως δοκεῖ· | μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. extremos
duo versus Fritzschius agnovit altero sic refecto: μὴ καὶ κακόν
τι προσλάβω, φυλάξομαι. fortasse δεινῶς δέδοικα vel σπεύδωμεν, ὦ
'τάν, μὴ κακόν τι προσλάβω. cf. Mus. Rhen. 52 et Menand. 564.

37 ΤΙΜΩΝ (πρὸς Πλούτον). λέγε· | μὴ μακρὰ (add. γε) μέν-
τοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων, | ὥσπερ οὐπίτριπτοι ῥήτορες·
ἀνέξομαι γὰρ σε (ὡς σ' ἄν.) | ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἐρμῆν
τουτουί.

1438. 1439

Lucianus Tim. 45 ΤΙΜΩΝ. καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους.
πανταχόθεν συνθέουσι (σ. πάντοθεν) | κεκονιμένοι καὶ πνευ-
στιῶντες οὐκ οἶδα ὅθεν (ὡς ποθεν) | ὁσφραϊνόμενοι τοῦ χρυ-
σίου. . . φέρ' ἴδω, τίς (add. οὖν) | ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι
(οὔτος); Γναθωνίδης | ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτην ἔρανον αἰτήσαντι

μοι | ὀρέξας τὸν βρόχον (τ. βρ. ὀρ.), πλῆθους ὄλους παρ' ἐμοὶ
(ὁ παρ' ἐμ. π. ὄλ.) | πολλάκις ἐμημεκῶς.

46 ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. οὐκ ἐγὼ 'λεγον, | ὡς οὐκ (οὔποτ') ἀμε-
λήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; | (ῶ) χαῖρε, Τίμων...
TIM. νῆ καὶ σύ γ', ῶ Γναθωνίδη, | γυπῶν ἀπάντων βορώτατε
καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑΘ. ἀεὶ φιλοσκώμων σύ γε. |
ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον (τὸ σ. δὲ ποῦ 'στιν;) ὡς καινόν τί σοι |
ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων (τ. ν. δ. ἄσμ' ἐγὼ) | ἦκω
κομίζων. TIM. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ
ταύτῃ τῇ δικέλλῃ (ἀλλὰ μὴν ἐλεγείᾳ γε | ἄσει περιπ. τῇ δικ. τῆδ'
ἐμῇ | πληγείς) ... ΓΝΑΘ. τὸ τραῦμ' ἴσασαι μικρὸν ἐπιπάσας (περιπ.)
τοῦ χρυσίου· | δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ (πέφυκε) φάρμακον.

1440. 1441. 1442

Lucianus Tim. 47 TIMΩΝ. τίς ἄλλος (add. Fritsch.) οὗτός
ἐστιν ὁ προσιών (εἶσιν), ἀναφαλαντίας; | Φιλιάδης κολάκων
ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος (κ. ἀπ. Φ. βδ.). | οὗτος δὲ (add. ἔναγχος)
ἀγρὸν ὄλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν | καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο
τάλαντα (καὶ δ. τ. τῇ θ. γαμουμένη) | ... ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶην
εἶδέ με καὶ ἐγὼ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος (ιδὼν νοσ. δε-
ομένον τ' ἐπ.) | πληγὰς ὁ γενναῖος (χρηστὸς) προσενέτεινεν (τῷ
φίλῳ).

48 ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ῶ τῆς ἀναισχυντίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζετε
(νῦν πάλιν γν. | Τίμωνα); νῦν (add. πάλιν) Γναθωνίδης φίλος;
τοιγαροῦν δίκαια (add. τοι) πέπονθεν οὗτος (ἄτ') ἀχάριστος
ῶν. | ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι καὶ δημόται ὅμως
μετριάζομεν, | ὡς μὴ 'πιπηδᾶν δοκῶμεν. (add. ἀλλὰ) χαῖρ',
ῶ δέσποτα, | καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ
τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης·μόνον (φίλους add. Sommerbr.), τᾶλλα δὲ
κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί
(πιστευτέ' οὐκέτ' ἐστὶ τῶν ν. οὐδ.)· | πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
νηροί. cf. Mus. Rhen. 52. 3.

57 ΘΡΑΣΤΚΛΗΣ. ῶ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ
τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει (νόμοι, 'ν ἐλ. | ὑπὸ τ. κ.
παιόμεσθα τῇ π.).

Bekker. Anecd. 16, 31 ἀναφαλαντίας· οὐχ ὁ φαλακρός, ἀλλ' ὁ
ἀρχόμενος ἀποφαλακροῦσθαι. Pollux 2, 26 φαλαντίας, ἀναφαλαντίας,
φαλακρός, γυμνὸς τῶν τριχῶν.

1443

Lucianus Dial. mort. 9, 2 ἅπαντ' ἐπέρρει μοι, ῶ γενναῖε,
παρ' ἄλλων τὰγαθὰ. | καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων
μάλα πολλοί (π. μ.), | μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο

ἀπανταχόθεν (παντ. προσήγ.) | τῆς γῆς τὰ κάλλιστα . . . ἐραστὰς εἶχον μυρίους. Β. ἐγέλασ' ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὀδόν-
τας τέτταρας ἔχων (ἔχων | τ. ὀδ.). Α. νῆ Δία, τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει . . . 3 καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρωσ οὐτοσί πολὺς (κ. μ. ὃ γ' ἔρωσ πρ. ὁ πολ. οὐτοσί) | ὢν δὲ περὶ τοὺς ἀτέ-
κνους καὶ πλουσίους γέροντας (π. τ. ἀτ. γ. ὢν καὶ πλ.) . . . ἀτὰρ οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλανκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐθρουπτόμην | δὲ πολλάκις καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνόητε. simillima est oratio Periplecomeni apud Plaut. Mil. glor. 3, 1, 114 sq.

1444

Lucianus De sacrif. 12 θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προορήσεις καὶ περιρραντήρια | προσάγουσι (ν αὐτοῖς add.) τὰς θυσίας, βοῦν μὲν ἀροτήρα (ἀ. β.) | ὁ γεωργός, ἄρνά δὲ ὁ ποιμὴν καὶ αἴγλα ὁ αἰπόλος, | ὁ δὲ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον, ὁ δὲ πένης (π. δέ τις) | ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον (θ. φ. ἰλ.) τὴν αὐτοῦ δεξιάν | . . . τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἦδεσθαι ταῦτα (τάδε) | ὀρῶντας τοὺς θεοὺς (θ. ὀρ.);

1445

Lucianus Catapl. 2 παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος | μόνον καὶ χοαὶ καὶ πόπανα κἀναγίσματα, | τὰ δ' ἄλλα ζόφος καὶ ὀμί-
χλη καὶ σκότος (ὀμ. δὲ τᾶλλα καὶ ζ. τε καὶ σκ.) | ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ (ἐν οὐρ. δὲ) φαιδρὰ πάντα καὶ (add. καλά), | ἢ τε ἀμβροσία πολλή (ἢ δ' ἀμβρ. γε) καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον. exponit nescio quis in oreo, quanta sit rerum caelestium et infernarum differentia.

1446

Lucian. Catapl. 12 Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου (παλλα-
κὴν) | ἐπισπασάμενος τὴν θύραν ἐσπόδει (διεσπ., cf. Arist. Eccl. 939) | καθάπερ (ὡς) οὐδενὸς ἔνδον παρόντος (π. ἔνδ.), εἴτ' ἐπειδὴ (ἐπει) | ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας . . . πλατὺν χρεμψά-
μενος καὶ καταπτύσας μου (μέγα καὶ πλατὺν | καταχρεμψάμενός μου καὶ καταπτ. νεκροῦ, cf. Arist. Pac. 815) | εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν (τῶν ἀσ. τὸν) χῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν ὄχουτο (fortasse νῦν, ἔφη). | ἐγὼ δ' ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δ' ὅμως | ὅτι καὶ δράσαιμι (fortasse ποιήσαιμ') αὐτὸν αὖτος ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. narrat mortuus nescio quis iniuriam sibi a servo inlatam.

1447

Lucianus Catapl. 14 ἄλλως τε οὐδ' ὅμοια τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. | ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῖν οἱ βλοῖ, φασίν (γὰρ, φασίν,

ἡμ. οἱ β.). | ὁ μὲν γε τύραννος (γὰρ) εὐδαίμων εἶναι δοκῶν
παρὰ τὸν βίον, | φοβερὸς ἅπασι καὶ περίβλεπτος (add. πάνυ) |
ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον (χρ. τ. ἀπ.) καὶ ἀργύριον . . . καὶ
γυναῖκας . . . ἠνιᾶτο κἀποσπώμενος | αὐτῶν ἤχθητο . . . 15 ἐγὼ
δὲ ἄτε μηδὲν (οὐδὲν) ἔχων ἐνέχυρον (ἐν. κεκτημένος) | ἐν τῷ βίῳ,
οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν (οὐ χρ. οὐ σ.), . . . οὐκ
εἰκόνας, | εἰκότως εὐζωνος ἦν, κἀπειδὴ μόνον ἢ Ἄτροπος ἔνευσέ
μοι . . . | ἀναπηδήσας εὐθύς (εὐθ. ἀνεπήδων) ἀνυπόδητος (κἀν.) . . .
εἰπόμην.

1448

Lucianus Toxar. 14 πολλοὺς ἤδη νέους ἐτραχηλίσασα καὶ μυρι-
οὺς ἔρωτας ὑποκριναμένη καὶ οἶκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα,
ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς
χεῖρας . . . ἀπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον οὐκ ἀνῆκεν . . .
15 ἐπεὶ ἤσθητο πονηρῶς ἔχοντα καὶ | διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι
καὶ τακερὸν γεγενημένον | . . . κύειν ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται . . . ὁ
δὲ . . . τὸννομα (αὐτῆς) ἐπεβοᾶτο καὶ | τὴν εἰκόνα περιβαλὼν
αὐτῆς (αὐτ. π.) . . . ἐκώκυεν | καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν
(ἑαυτ. κ.) εἰς τοῦδαφος | ἐκυλίνδετο | καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς
(ἀκρ. ἦν) τὸ πρᾶγμα· τὰ μὲν γὰρ δῶρα οὐ κατὰ μῆλα καὶ
στεφάνους ἀντεδίδото αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὄλαι καὶ ἀγροὶ καὶ
θεράπαινοι . . . καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθελήσειε. καὶ . . . ἐν βραχεῖ ὁ
Λύσωνος (cf. fr. 1449) οἶκος ὀνομαστότατος . . . γενόμενος ἐξήντητο
καὶ ἐξεκεκένωτο. cf. Mus. Rhen. 36. 7.

1449

Continuo cum his coniungenda erat utpote aut ex eadem aut
simillima scaena transformata epistula Alciphronis 3, 50 οὐκ ἀν-
έχομαι ὄρων . . . τὴν ἱππόπορον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ
γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον (χρ. εἰς αὐτ.) μόνον | κἀρ-
γύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς (ἀγρ. τε καὶ σ.) | . . .
ἐγὼ δ' ὀδυνῶμαι (fortasse add. πῶς δοκεῖς;) τὴν καρδίαν, |
ὄρων ὑπορρέοντα τοσοῦτον πλοῦτον (fortasse τὸν πλ. βάδην), | ὃν
οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον (κατέ-
λιπε καὶ Φ.). | ἂ (ὄσα) γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, |
ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ | αἰσχροτάτον γύ-
ναιον. — cf. Herm. XXI 391 et Arist. Ach. 1. 3 et 535 ἐπείνων
βάδην.

1450. 1451

Lucianus Toxar. 30 ἀφικνεῖται . . . οὐδὲν εἰδὼς τῶν γεγενη-
μένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν (ἐπ. δ' ἔμαθε τὰ γεγενημένα), | ὡς
εἶχεν εὐθύς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον | δρομαῖος ἔλθων τότε μὲν
οὐκ εἰσεδέχθη, ἔσπερα γὰρ ἦν (τότε μὲν, ἔσπ. γ. ἦν, | οὐκ εἰσεδ.),

καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικῶς τὴν θύραν ἐκάθευδε φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος (καὶ κεκληκῶς τ. θ. | ὁ δ. ἐκ. τοῖσιν οἰκ. | φρουρεῖν ἐπιτάξας)· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται. . . καὶ παρελθὼν ἐπὶ πολὺ μὲν ἐξήτει τὸν Ἀντίφιλον ἄδηλον | ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον καὶ περιωὼν | ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον.

31 μέρος τοῦ μισθοῦ (τοῦ μ. μέρ.) | τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν | ἀπειργάζετ' αὐτὸν . . . 32 ἀπήγετ' εὐθύς εἰς τὸ δεσμοτήριον | . . . 33 χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν (τοιόνδ' ἐπι. πρ.) | ἐπὶ πλεόν αὐτοῦς δυστυχοῦντας.

1452. 1453. 1454

Lucianus De parasit. 2 οὐκ ἐρυθριᾶς παράσιτον σαυτὸν (αὐτ.) ἀποκαλῶν; . . . ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. (add. ὀρθῶς) πολὺ μᾶλλον λέγοντες τοῦτο ἐμὲ (τοῦτ' ἐρεῖτ') ἢ Φειδίαν | ἀγαματοποιόν· χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ (τ. τ. γ. ἡδομαι) | οὐδὲν ἦττον ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῳ (fortasse ὡς Φ. ἔχαιρεν, οἶμαι, τ. Δ.).

3 Π. Ἔθι δὴ (add. τὸ) πρῶτον, εἴ σοι δοκεῖ, περὶ τῆς τέχνης, | ἥτις ποτ' οὔσα τυγχάνει τῷ γένει, | σκοπῶμεν· οὕτως γὰρ (οὕτω δ') ἐπακολουθήσασιν ἄν | καὶ ταῖς κατ' εἶδος.

4 ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἢ γε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα κἀφανῆ μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε (τ. μαντ. | κάτοιιδε μᾶλλ.)· 5 τὸ δὲ γ' ἐπίστασθαι λόγους | λέγειν ἐπιτηδεῖους καὶ πράγματα πράττειν δι' ὧν οἰκειώσεται | καὶ εὐνούστατον (εὐν. τε) ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, | ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ | (δοκεῖ | ἐρρωμ. σοι);

1455

Lucianus De parasit. 11 (ὁ Ἐπίκουρος) ζητῶν περὶ σχήματος γῆς (γῆς τε σχ.) . . . καὶ περὶ θεῶν | εἴτ' εἰσὶν εἴτ' οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους | αἰὶ πολεμῶν καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς | οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ἐνοχλήσεις. ὁ δὲ παράσιτος πάντα καλῶς ἔχειν οἶόμενος (fortasse πάντ' ἔχ. κ. λέγων) | μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς | αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος ἐσθλεί | καὶ κοιμᾶται ὑπτιος ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ὡσπερ Ὀδυσσεὺς τῆς Σχερίας ἀποπλέων οἴκαδε (fortasse καθάπερ Ὀδ. οἴκαδ' ἐκ Σχ. πλέων).

1456—1460

Lucianus De parasit. 15 καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' (ἐκεῖνό γ' Cobet.) οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, | ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον | χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας | τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι (τοῦ μ. ἱερ. ἐπι-

τελοῦντες ἡμ.) | ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας
 ἱερὰς ἄγει (τ. τρ. ἡμ. | ἱερ. ἄγ. τοῦ μηνός)· πᾶσαι γὰρ αὐτῶ δο-
 κοῦσιν εἶναι τῶν θεῶν (fortasse εἶναι γὰρ δοκεῖ | θ. ἐκάστη).

19 ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσὶ (add. καὶ) διδάσκαλοι,
 τῆς δὲ παρασιτικῆς (fortasse add. πέφηνεν) οὐδεὶς (οὐδὲ εἷς),
 ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτη | καὶ αὕτη θεία τινὶ
 μοίρᾳ (add. θανμασίως) παραγίνεται.

20 ταύτη δέ ἐστι ('στι) χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῶ καὶ πλείοντι
 (καὶ πλ. κἂν ὁδ.).

21 τὰλλότρια λαμβάνων (add. γὰρ) οὐκ ἀδικεῖ μόνος.

23 ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη
 ('στιν αὕτη τ. τ.) | μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα· | τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς (ἄλλας) τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες καὶ ἰδροῦν-
 τες, ἀλλὰ νῆ Δία καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται (fortasse οὐχ
 ἰδροῦντές τοι μόνον | καὶ κακοπ., ἀλλὰ καὶ καθ. | μελετῶσιν) ὥσπερ
 ἀμέλει (νῆ Δία) δοῦλοι τῶν τεχνῶν· | ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρί-
 ζεται τὴν-αὐτοῦ τέχνην ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

1461. 1462

Lucianus De parasit. 27 (∪_∪) ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρω
 δοκεῖ | τὰ πράγματ' ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, |
 ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημείας (add. πάλιν), | ἐτέρως δὲ τοῖς
 ἀπὸ τοῦ (ἐκ) Περιπάτου . . . | ἐπεὶ τί δή ποθ'; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία | ἐστὶ καὶ ἡ αὕτη καὶ δις δύο παρὰ τε ἡμῖν καὶ παρὰ
 Πέρσαις (fortasse ἐστὶν παρὰ πᾶσι καὶ παρ' ἡμ. δις δ. | ὥσπερ π. II.)
 τέτταρ' ἐστίν.

30 ἡ μέντοι παρασιτικὴ . . . καὶ ἐν Ἑλλησι καὶ βαρβάροις |
 μί' ἐστὶ καὶ κατὰ ταῦτ' αὐτῶν χῶσαύτως (add. τέχνη) . . . οὐδ'
 εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοί τινες | οἷον Στωικοὶ ἢ Ἐπικούρειοι
 δόγματα ἔχοντες διάφορα (διάφορ' ἔχ. δόγμαθ' οἷον Στ. | πρὸς
 τὸν Ἐπίκουρον), ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας (fortasse παντελῶς |
 ὁμολογία τίς ἐστὶ καὶ συμφωνία | τῶν ἔργων τε καὶ τοῦ τέλους
 (fortasse τέλους τε κᾶργων).

1463. 1464. 1465

Lucianus De parasit. 40 θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας . . . καὶ δοκί-
 μαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν
 λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς (add. τε καὶ) πεφρικότας, | ὥσπερ (καὶ καθ-
 ἄπερ) ἤδη τραυματίας παρειμένους· | ἀγῶνα μὲν γὰρ καὶ
 μάχην σταδιαλὰν καὶ ὠθισμὸν καὶ κόνιν καὶ τραύματα | μὴ γέλοιοι
 ἢ λέγειν δύνασθαι φέρειν (φ. δ. μὴ γ. ἢ λέγειν) | ἀνθρώπους
 ὥσπερ ἐκείνους (fortasse ἄνδρας τοιοῦτους) τινὸς δεομένους ἀναλή-
 ψεως. 41 ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον ὁποῖός τις

(οἶος) φαίνεται | . . . δεινὸν βλέπων ὁποῖον ἡμεῖς (add. καὶ) μέγα. |

42 ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε | ῥητόρων ἢ φιλοσόφων οἱ μὲν οὐδὲ ὄλως ὑπέμειναν ἕξω τοῦ τείχους προελθεῖν . . . ὁ Ἑπερίδης δὲ (ὁ γὰρ Ἴπ., add. εἰπέ) καὶ Δημοσθένης | . . . ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον; (fortasse τί ποτ' εἰργάσαντ' ἀνδρεῖον, ἐν τῆκκλησίᾳ | ἀεὶ θ. κἀντιλοιδ.); . . . οὐδὲ ὄλως ἐτόλμησαν μικρὸν | ἕξω παρακῦψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' (add. ἔνδον δ' ἀεὶ) | ἐντειχίδιοι κἀθήντο παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκούμενοι, | γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες (add. ἢ ψηφίσματα).
43 ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης | φεύγων ἀπὸ τῆς Πάρνηθος ἐς τὴν Ταυρέου | παλαιστραν κατέφυγεν (fortasse ἀπέδρα παλ.).

50 εἰ δὲ πέσοι παράσιτος. οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῷ (add. Cobet.) καλῶς κατακειμένῳ. | ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν (βλέπειν) | τούτῳ παρακείμενον, | ξηρόν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγῶνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον (ξ. ῥ., τῆς μ. προτ., | πώγωνα μ. ἔχοντα, τᾶλλα δ' ἀσθ.).

1466—1469

Lucianus Rhetor. praec. 2 σκόπει ὀπόσοι . . . καὶ πλούσιοι καὶ νῆ Δί' εὐγενέστατοι | ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων (ἀπ. τ. λ. ἔδ.).
3 ὅμως δὲ μὴ . . . ἀποδυσπετήσης μυρρίους τινὰς τοὺς πόνοους | προπονήσαι οἰηθεῖς.

11 εὐρήσεις . . . πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον | τὸ βᾶδισμα, ἐπικεκλασμένον (κἀπικ.) τὸν αὐχένα, | γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα (φώνημ', ἀποπνέοντ' ἀεὶ μ.) | . . . τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σαντὸν αὐτίκα μάλα (fortasse ταχὺ) | ῥήτωρ καὶ περιβλεπτός (περιβλεπτός τε) καὶ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις . . . καταστήσει (ἔσει) | , τὰ τέθριππ' ἐλαύνων τοῦ λόγου. | διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν | ἐκεῖνα.

18 ἔπειγε καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα (σίγα) μόνον.

22 σιωπησάντων ἀπάντων ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἄπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ | τῶν ὀνομάτων.

1470. 1471. 1472

Lucianus Adv. indoct. 3 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ . . . οὐδ' ἀκήκοας οἶμα ποτε. 4 πῖθηκος γὰρ (fort. ἔσθ') ὁ πῖθηκος, ἢ παροιμία | φησὶν. 8 τὴν κιθάραν . . . χρυσοῦ πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ | καὶ λίθοις (λ. τε) ποικίλοις κατακεκοσμημένην, | Μουσῶν μεταξὺ καὶ Ἀπόλ-

λωνος (Πυθίου τε) κώρφέως | έντετορευμένων, θαῦμα μέγα τοῖς ὄρῳσιν (μέγα θ. τοῖς ὄρ., έντ.). 18 οὐκ εὕξει τότε | χανεῖν σοι τήν γῆν (τ. γ. χ. σ.), κατὰ σεαυτοῦ (add. καταφανείς) | ὁ Βελλεροφόντης περιφέρων τὸ βυβλίον;

23 μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα καὶ φωνή (φ. τε) καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος | καὶ ψιμύθιον καὶ μαστίχη καὶ φῦκος (καὶ μαστίχη, φῦκος τε καὶ ψ.).

25 ταμιεύου τὰργύριον . . ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλήν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχης (ὡς οἴκ. ποιεῖν | κατ' ἀσφ. ταῦτα καὶ πάσχ. ἔχ.).

1473—1477

Lucianus Calumn. 1 δεινόν γε ἡ (ὡς δ. ἐστ') ἄγνοια . . τὸν ἐκάστου βίον | ἐπηλυγάζουσ' ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις | πάντες (fortasse ἡμεῖς) εἰοίκαμεν (εἰοιμεν), μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν (καὶ τ. πεπ. | ὅμ.) . . λέγω δὲ . . ἀποβλέπων μάλιστα εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ συνήθων καὶ φίλων διαβολάς, ὅφ' ὧν ἤδη καὶ οἴκοι ἀνάστατοι (οἴκοι γὰρ ἤδη διαβολαῖς ἀνάστ.) | γεγόνασιν καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι (ἄρδ. τ' ἔξαπολώλασιν π.). |

5 κατόπιν δὲ ἠκολούθει πενθικῶς τις ἐσκευασμένη | (add. ἔπεται) μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη | Μετάνοια. μελανείμων vox tragica, sed in tali re etiam comoediae apta.

6 τριῶν | ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις, | . . . 7 παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστήν (τὸν πρ. παράγω) τοῦ δράματος, | λέγω δὲ τὸν ποιητήν (scr. εὐρετήν) τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ ὡς μὲν οὐκ (fortasse ὡς δ' οὐδαμῶς) | ἀγαθὸς ἄνθρωπός (ἄνθρ. ἀγ.) ἐστι, πᾶσιν οἶμαι γνώριμον | . . . 8 ἔπειτα δὲ ὡς (ὡς δ') ἄδικος ὁ τοιοῦτος καὶ παράνομός ἐστι (ἄδικ. ἐστι καὶ π.) κάσεβής, | ῥάδιον καταμαθεῖν.

19 εἴτ' ἐπειδὴν (ἐπᾶν) έντὸς ἀπαξ τῶν τειχῶν (τειχῶν ἄπ. | έντ.) γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα καὶ | κάουσι καὶ σφάττουσι καὶ ἐξελεύουσιν, οἷα εἰκὸς ἀλικομένης ψυχῆς . . ἔργα εἶναι.

25 εἰσὶ δὲ τινες, οἳ κἂν μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης (αἰδοῦς) . . οὐδ' ἔτι προσέειπαι οὐδὲ προσβλέπειν (οὐδὲ πρ. ἔτι) | τολμῶσιν αὐτοῖς ὥσπερ ἠδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικοῦντας ἐπέγνωσαν.

1478. 1479. 1480

Lucianus Dial. meretr. 4, 1 δι' ἣν τοςάυτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο (τῶν γ. ἠν. | ὀργ.) οὐ βουληθεῖς τήν πλουσίαν ἐκείνην (ἐκ. οὐκ ἐθέλων τήν πλ.) | γῆμαι πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην (ταλάντων πέντε προῖκα φερομένην).

2 τίν' Ἐρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν στήλην λέγεις;
3 ἐγκλησάμενος αὐτὸν σύνεστι Σιμίχην.

4 ἔστιν (fortasse add. ἡμῖν) . . . χρησίμη (add. τις) φαρμακίς, | Σύρα τὸ γένος . . . ἢ μοί ποτε Φανίαν (Φ. ἐμοί ποτε) | χαλεπαίνοντα κάκεινον εἰκῆ ὡσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὄλους (ὄλ. δ. μ. μ.) τέτταρας, | ὅτ' ἐγὼ μὲν ἤδη (add. σχεδόν) ἀπεγνώκειν, ὁ δὲ | ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὐθις ἐπ' (ὡς) ἐμέ. 5 Β. μὴ μέλλε, Βακχί, κάλει (κάλεσον) ἤδη τὴν Σύραν (vel τὴν Σ. ἤδη κάλει). cf. Mus. Rhen. XLIII 58. 9.

1481. 1482

Lucianus Dial. meretr. 6, 3 ΜΗΤΗΡ. καὶ διὰ τοῦτο (δ. τ. καὶ) | φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν (ἂν δὲ) κοιμᾶσθαι δέη, | ἀσελγῆς οὐδὲν οὐδ' ἀμελῆς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιο (ἐργάζεται), | ἀλλ' ἐξ ἅπαντος ἐν τοῦτο θηρᾶται (τ. θ. μόνον), | ὡς ὑπαγάγοιτο καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν (fortasse ὡς ὑπαγάγεται τοὺς ἐραστάς).

4 ΘΥΓΑΤΗΡ. (add. ἀλλ') εἰπέ μοι, ὦ μῆτερ (μαμίδιον), οἱ μισθούμενοι | πάντες τοιοῦτοί εἰσιν (εἰσὶν τ. π.) οἷος Εὐκρίτος, | μεθ' οὗ χθῆς ἐκάθευδον ('κάθ. ἐχθῆς); . . . Μ. οἱ καλοὶ δ' αὐτὸ μόνον καλοὶ | θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος (δ' αἰεὶ τ. πλ. | μ.).

1483

Lucianus Dial. meretr. 8, 3 ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ (π. | ἐλθόντ') ἀπέκλῃσα — Καλλίδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν (γὰρ ἔνδ. ἦν, | ὁ γρ.) δέκα δραχμὰς πεπομφῶς (π. δ. δρ.) — τὸ μὲν πρῶτον (τὰ πρῶτα μὲν) | ἀπῆλθέ μοι λαιδορησάμενος· ἐπεὶ δὲ (ἔπειτα δ' ὡς) | πολλαὶ μὲν διήλθον ἡμέραι . . . ὁ Καλλίδης δὲ (καὶ Κ.) | ἔνδον ἦν (ἦν ἔνδ.) αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος καὶ αὐτὸς (Δ. αὐτίκα) | ἀναφλέγειτ' εἰς τὸ πρᾶγμα, κάπιστάς ποτε | ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, περιερρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, | ἅπαντ' ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς (τάλ. δ. τέλ.) | μόνος εἶχεν ὀκτῶ ὄλους μῆνας· ἢ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν (ἔφη | πρὸς ἅπ.), ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δ' ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον (fortasse ζ. δὲ τοῦτ' ἄρ' ἦν τὸ φ.).

1484

Lucianus Dial. meretr. 9, 1 ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν· | ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας (ἀπὸ τ. στρ. ὁ Π.) ἀνέστρεψε (fortasse ἀνελήλυθεν) | πλουτῶν . . . εἴορακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν ἐφρεστίδα περιπόμφυρον ἐμπεπορημένον . . . ἐν τοσοῦτῳ δὲ | (καὶ) τὸν θεράποντ' ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, | ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ . . . εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ 'Παρμένων', |

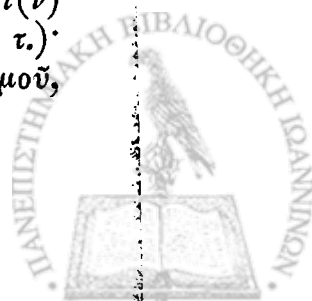
ἀσπασαμένη πρότερον (τὸ πρῶτον) αὐτόν ('εἰπέ μοι' | ἔφην huc transp.) 'πῶς ἡμῖν ἐπράξατε'; 2 τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἐξήγγειλε πλοῦτον (πλ. ἤγγειλεν vel ἀγγέλλει) πολύν, | χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, (ἐσθ., ἀκ., χρ.), ἐλέφαντα· τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον (ἐλέφαντ', ἀργυρον) | . . . ἀπομεμετροημένον, πολλοὺς μεδίμνους· εἶχε δὲ | καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ | . . . καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων ἐρουθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν | καὶ ὡς (χῶπως) διέπρεψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ. Plaut. Mil. glor. 4, 2, 72 plus mi uiri millest modiorum Philippi. sed Ἀλαζών, ex qua suam comoediam expressit Plautus, non potest esse eadem quam excerpit Lucianus. cf. Mus. Rhen. XLIII 57. 8.

1485

Lucianus Dial. meretr. 13, 3 ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος (πρ. ὁ β.) | τιτρώσκει με ὀλίγον (ὀλ. τ. μ'), ὅσον ἐπιψάσας τῷ δόρατι (δορί, Arist. Lys. 1153) | μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ, ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα | τῇ σαρκίῳ παίω διαμπὰξ (π. δ. τ. σ.) ἐς τὸ στέρον, εἴτ' ἐπιδραμῶν (καὶ δρ.) | ἀπειροτόμησα τῇ σπάθῃ, καὶ τὰ ὄπλα (θῶπλ') ἔχων | ἐπανῆλθον ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν . . . λελουμένος | τῷ φόνῳ (λύθρῳ). 4 B. οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειε τις | οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ (λ. χ.) . . . A. (add. ἀλλ') ἐν Παφλαγόσιν | ἐκείνα πέπρακται (πέπρακτ' ἐκ.), νῦν δέ (add. γ') εἰρήνην ἄγω . . . B. εἴτ' (ἔπειτ') ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ; | . . . μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο· | οὐδὲν γὰρ οὗτος (add. ἐστ') ἀμείνων τοῦ δημίου . . . ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγῆμασι τούτοις εἴ τινας Ἀημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὐροῖς (fortasse ἀλλ' εἴ τινας Ἀημνιάδας οἶσθ' ἢ Δ., | ταύτας σὺ τούτοις τέρπε τοῖς ἀκούσμασιν) | ἐγὼ δ' ἀποτρέχω (add. δῆτα) παρὰ τὴν μητέρα. paullo aliter Mus. Rhen. 58.

1486. 1487. 1488

Lucianus Dial. meretr. 12, 1 θρύπη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ· καὶ καλῶς, ὅτι . . . εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον (ἀξ. κᾶμ.) εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεψάμην . . . Μέλισσον, καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς | καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα (add. ὄλης) τῆς οὐσίας. | 2 τί σε (δ') ἢ μέγα | ἢ μικρὸν ἠδίκησά (σ') ἢ 'λύπησ' ἐγώ; | τί ν' ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον (μ. πρ.) σὲ βλέπω; | οὐ μέγα . . . τοῦτο (τ. μ.) ποιεῖς γύναιον ἄθλιον | λυπῶν μεμηνὸς ἐπὶ σοί (ἐπὶ σ. μ.)· ἔστι(ν) τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια (ἀδρ.) καὶ | τὰ τοιαῦτα δρᾶ (δρ. τ. τ.)· σὺ δὲ ποτε (γε) λυπήσει τάχα, | ἂν (ἐπᾶν) ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ,

κειμένην μ', ἤτοι βρόχῳ | ἔμαυτήν ἀποπνίξασαν ἢ . . . ἓνα γέ
τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου.

3 ΛΤΣΙΑΣ. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν (ἦσ. ν.)· οὐκ ἔκοψα δ'
οὔν, | ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα (ἠρ. ἄρας) τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ |
ἄλλοτ' ἐπεποιήκειν (ἐποιοῦν) αὐτό, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρ-
εισηλθὼν ἀψοφητί.

5 πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν (μεθ'. ἡμ. Π.).
ΠΤΘΙΑΣ. . . μή μοι χαλέπαινε· πλὴν τὸ δεῖν, ὄρα, ὦ Λυσία, |
μή τι νι εἶπης (κατείπης) τὸ περὶ τῆς κόμης (ὄρα).

1489

Lucianus Dial. meretr. 14, 1 νῦν μὲν μ' ἀποκλήεις, Μυρ-
τάλη, νῦν, ὅτε (fortasse ἠνίκα) | πένης ἐγενόμην διὰ σέ, ὅτε
δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, | ἐρώμενος, ἀνήρ, (fortasse ἀνὴρ,
ἐραστής,) δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. | ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὔρος
ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιδυνὸν ἔμπορον εὐρηκας ἐραστήν, ἀπο-
κλείομαι . . . ΜΤΡΤΑΛΗ. ταῦτά μ' ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ
μάλισθ', ὅποταν λέγης, | ὡς πόλλ' ἔδωκας καὶ πένης γεγέ-
νησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ὅποσα μοι ἐκόμισας.
2 ΔΩΡ. εὔ γ', ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. | ὑποδήματα ἐκ Σικυ-
ῶνος τὸ πρῶτον (πρ. ἐκ Σ.) δύο δραχμῶν. | Μ. τίθει δύο
δραχμάς . . . Δ. καὶ ὅποτε ἦκον ἐν Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου, |
δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν νῆ τὸν Ποσειδῶ (ν. τ. Π., δύο δρ.
καὶ τοῦτό σοι) . . . 3 Μ. τουτὶ πρῶτον (πρ. τοῦθ') ὄρᾳς
τὸ χιτώνιον; | ἐκεῖνος ἐπρίατο (ἐπρίατ' ἐκ.) καὶ τὸν ὄρμον
τὸν παχύτερον (παχύν). | Δ. ἐκεῖνος; ἦδειν γὰρ σε πάλαι ἔχουσαν.
ΜΤΡΤ. ἀλλ' ὄν ἦδεις, πολὺ | λεπτότερος ἦν (ἔστι) καὶ σμαρά-
γδους οὐκ εἶχε (ἔχει).

1490. 1491. 1492

Lucianus Saturn. 9 χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα χῶ βορραῖς πολὺς, |
κοῦδὲν ὅ τι οὐ πέπηγεν (πέπηγε νῦν) ὑπὸ τοῦ κρύους. poeta
non significabat τὰ Κρόνια, quae Athenis aestate celebrabantur. —
οὐ (οὔτε) γὰρ πρεσβυτικός | γε δ' καιρὸς οὐδὲ (οὔτε) ἐπιτήδειος
τοῖς τρυφῶσι (fortasse τ. τρ. σύμμετρος).

10 ἦν δ' οὐ πεδῆτης (add. ὁ θεός), οὐδ' ἀύχμοῦ πλέως | . . .
ἀλλὰ (καὶ) τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην, | τὰ δ'
ἄλλα φαιδρός τ' ἦν (add. ἰδεῖν) καὶ καρτερὸς | καὶ βασιλικῶς
(add. ἅπαντ') ἐνεσκεύαστο (ἐνεσκευασμένος).

11 ἰδὼν γὰρ με (με γὰρ) σκυθρωπὸν . . . ὥσπερ εἰκὸς
ἦν | θεόν, ἔγνω αὐτίκα (αὐτίκ' ἔγνω) τὴν αἰτίαν τῆς λύπης
(τῆς ἀνίας vel ὀδύνης τὴν αἰτ.).

1493

Lucianus Cynic. 8 σκόπει γάρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσόν (τ. γ. π. χρ., εἰ β., σκ.), | σκόπει τὸν ἄργυρον, σκόπει (fortasse τε καὶ) τὰς οἰκίας | τὰς πολυτελεῖς . . . | σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα (πάντ' ἀκ.), πόσων πραγμάτων (πρ. | ὄσων) ἐστὶν ὄνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων (πόνων τ' ἔστ' ὄνια κ. θ' ὄσων). 9 καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίνεται, τῶν τε ποικίλων | ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλειν δυναμένων (δ. θ. πέπλων), | τῶν δὲ χρυσορόφων οἰκιῶν (τῶν δ' οἰκ. τῶν χρ.) | οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν (οὐδ. σκ. μ.), τῶν δὲ (οὐδ') ἐκπωμάτων | τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων (ἐπωφ.) τὸν πότον.

1494

Lucianus Cynic. 13 ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα (add. δὲ) . . . , θεῖον ἄνδρα καὶ θεὸν | ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν | περινοστεῖν γυμνὸν (γ. π.) δέρμα μόνον ἔχοντα καὶ | μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; | ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος (οὗτος ἦν) . . . οὐδ' αὖ πένης | . . . ἐφ' ὅτι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ (ὀρμήσειε, π.) κράτει, | κοῦδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ (κοῦδενὶ γ' ὁμ. ἔνευχεν) οὐδὲ κρείττονι | . . . ἀλλ' ἐγκρατῆς καὶ καρτερικὸς ἦν καὶ . . . τρυφᾶν | οὐκ ἐβούλετο.

1495

Lucianus Cynic. 17 τό γε ἐμὸν σχῆμα (τὸ σχ. τοῦμόν) τοιοῦτόν ἐστι (ἐστι τοιοῦτον σχεδόν), | ἀνχηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν (λ. εἶναι καὶ κομ. | ἔχ. τρ.) ἀνυποδητεῖν (κᾶν). | τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον | τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἰς | ἂν ἔχοι . . . καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς (τ. αὐτοῖσι γὰρ | τρ.) καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε (καὶ β. | τούτοις ὁμοίως), μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε (fortasse οὐδὲ μὴν βαδίζετε), | φέρεσθαι (φέρεσθε) δ' ὥσπερ τὰ φορτία. 19 οὔτοι μάλιστα μοι προσίασιν· τοῖς γὰρ τοιούτοις (οἷς) ἐγὼ | χαίρω ξυνῶν· θύρας δὲ τῶν καλουμένων εὐδαιμόνων | οὐ θεραπεύω (fortasse οὐκ οἶδα)· τοὺς (om.) δὲ χρυσοῦς (χρ. δὲ) στεφάνους καὶ τῆν (om.) πορφύραν | τῦφον νομίζω καὶ τῶν ἀνθρώπων (fortasse τῶν τ' ἐχόντων) καταγελῶ.

1496

[Lucianus] Amor. 3 σοὶ ὁ θεὸς οὐκ ἀνχηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν (σοὶ γὰρ οὐ γ. | ἐπέκλ. ὁ θ.) οὐδ' (οὐδέ γ') ἐμπορικὰς ἄλλας, | καὶ (οὐδέ) στρατιώτην (add. τὸν) ἐν ὄπλοις (add. τοῦτον) βίον, | ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι | καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς (ἐσθ. τε φ.) μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθεμιμένη

διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια (κ. διακρ. τ' ἐπι-
μέλει' ἠσκ.) | . . . γλυκὺς ὁδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει . . . |
ἰλαραὶ μὲν (add. αἱ) τῶν ὀμμάτων (add. αὐτοῦ) βολαὶ | τα-
κερῶς ἀνυγραίνονται, τὴν φωνὴν δ' ἴσην | τῇ (add. τοῦ)
Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων κτλ.

1497

[Lucianus] Amor. 11 ἠρέμα | τῇ γῆ προσηνέχθημεν αὐτῆς
οἶμαι τῆς θεοῦ | λιπαρᾶ γαλήνῃ πομποστολούσης (ναυστ.) τὸ
σκάφος. | 12 καὶ πῶς εὐθὺς (fortasse καὶ π. αὐτίκα) | ἡμῖν ἀπ'
αὐτοῦ τοῦ τεμένους ἀφροδίσιοι | προσέπνευσαν αὔραι . . .
(δένδρα) ἅ ταῖς κόμαις . . . πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα
συνωρόφουν (τ. κόμαισιν ἀέρα | π. βρ. τὸν πέρ. συνωρ.) | . . .
τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ (scr. utique φυτὰ) | καρπῶν μὲν
ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν | ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίτ-
των γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη καὶ σὺν αὐταῖς αὐτό-
μολος Ἀφροδίτης ἢ τῆς θεοῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν |
δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερος προσείρπυσε (προσείρπυσε cod.,
adrepserat) | κιττός. 13 εἴσω τοῦ νεῶ παρῆειμεν (fortasse εἰς
τὸν νεῶν παρῆειμεν). ἢ μὲν οὖν θεός, | . . . Παρίας λίθου δαί-
δαλμα κάλλιστον ὡς, | . . . μικρὸν ὑπομειδιῶσα . . . εὐτυχέ-
στατος, | εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην (fortasse add. ἔφη) δεθεῖς Ἀρης.

1498

[Lucianus] Amor. 25 ὡς εἶθε γε καὶ βίου μακρὰς προ-
θεσμίας | ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε Μοῖρα καὶ | τὸ πᾶν
ἦν διηνεκῆς ὑγίεια . . . ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν
ὄλον χρόνον ἡγομεν (fortasse τὸν ὄλον γὰρ ἂν χρόνον ἡγ. π.). |
ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων | ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνε-
μέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα.

1499. 1500

[Lucianus] Amor. 41 τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ δι-
εξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντον
ἠρητημένους βρῖθος (fortasse πολυτάλαντ' ἠρητ. | βρῖθη); ἢ τοὺς
περὶ καρποῖς καὶ βραχίσι δράκοντας, | ὡς ὄφελον ὄντως
(fortasse add. πάντες) ἀντὶ χρυσοῦ | δράκοντες εἶναι καὶ
στεφάνῃ μὲν ἐν κύκλῳ | τὴν κεφαλὴν περιθεῖ λίθοις (λίθοισιν)
Ἰνδικαῖς διάστερος, | πολυτελεῖς δὲ τῶν ἀυχένων | ὄρμοι καθ-
εῖνται, κᾶχι τῶν ποδῶν ἐσχάτων (ἄκρων) | καταβέβηκεν ὁ
ἄθλιος χρυσός, ἅπαν εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται περισφύγγων
(fortasse χρυσὸς καταβαίνει, τὸ σφυρὸν σφύγγων ἅπαν).

42 τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην (fortasse τίς δ' ὁ μ. ταύτην

τήν) παρασκευήν βίος; | εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι (fortasse ἔωθεν εὐθύς ἔξοδοι ἕκ τῆς οἰκ.) | καὶ πᾶς θεὸς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας (ἐπ. τ. γ. θ.), | ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα (fortasse ὧν οὐδ' ἴσ. τῶνόμαθ' οἱ κ. | ἄνδρες), Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα | καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι. | τελεταὶ δ' ἀπόρρητοι (add. τε) καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια (μ. | ὑποπτ' ἄνανδρα) . . . οἴκοι εὐθύς (fortasse οἴκοι δ' αὐτίκα) | τὰ μακρὰ λουτρὰ (τὰ λ. τὰ μ.) καὶ πολυτελῆς μὲν νῆ Δία | τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμὸς (fortasse κάκκισμὸς μ. τ. ἀνδρ. π.).

1501--1506

Numenius Euseb. Praep. evang. 14, 5, 14 (Ἀρχεσίλαος) ταῖς Διοδώρου. λεπτολογίαις τοὺς λογισμοὺς τοὺς Πύρρωνος καὶ τὸ σκεπτικὸν καταπλέξας διεκόσμησεν. . . φλήναφόν τινα κατεστρωμυλμένον, καὶ ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινδεῖτο κάκειθεν κἀντεῦθεν, ἐκατέρωθεν ὁπόθεν τύχοι παλινάγρετος (παλιναίρ.) καὶ δύσκριτος | καὶ παλίμβολός τε ἅμα καὶ παρακεκινδυνευμένος, | οὐδὲν τε (σάφ') εἰδώς, ὡς αὐτὸς ἔφη, γενναῖος ὧν | εἰτά πως ἐξέβαινε ὁμοῖος (ὅμ. ἐξέβαινε) τοῖς (τοῖσιν) εἰδόσιν.

14, 6, 1 δεινὸς σοφιστής, τῶν ἀγρυμνάστων σφαγεύς.

2 οὐδὲν εἶχεν εἰδέναι | οὐτ' αὐτὸς (hic add. οὐδὲν) οὔτε τοὺς ἄλλους ἔᾶν, | ἐδειμάτου δὲ καὶ κατεθορύβει (κάθ.) καὶ σοφισμάτων | καὶ λόγων κλοπῆς φερόμενος (κλ. φ. καὶ λ.) τὰ πρῶτα (add. ἀεὶ) | κατέχαιρε τῷ ὀνειδέει καὶ ἠβρύνετο θαυμαστῶς (καὶ τῷ γ' ὄν. θαυμασίως ἠβρ.) | ὅτι μήτε τί αἰσχρὸν ἢ καλόν, μήτε ἀγαθὸν μήτε αὖ κακόν ἐστι τί ἦδει.

3 ἦν οὖν ὕδραν | τέμνων ἑαυτὸν καὶ τεμνόμενος (τ. τε) ὕφ' ἑαυτοῦ, ἀμφοτέρω ἀλλήλων δυσκρίτως (δυσκρ. | ἀμφ.).

6 (ἔφασκον) αὐτὸν ἐξευλαβηθέντα, ἵνα μὴ πράγματα ἔχη (fortasse ἐξευλαβηθείς, ὥστε μὴ ἔχειν πρ.) | μηδὲν μὲν δόγμα ὑπειπεῖν φαινόμενον, ὥσπερ δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας (fortasse ἡ σηπία) προβαλέσθαι (προὐβάλλετο) | πρὸ ἑαυτοῦ τὴν ἐποχὴν.

14 ἡ Μοῦσα γὰρ αὐτοῖς (τοῖς Στωικοῖς) οὐδὲ τότε ἦν φιλόλογος (fortasse ἡ Μ. γ. τοῖς Στωικοῖσιν οὐδὲ νῦν | φιλ. ἐστίν) οὐδ' ἐργάτις χαρίτων (οὐδὲ χ. ἐργ.), ὕφ' ὧν ὁ Ἀρχεσίλαος τὰ μὲν περικρούων, τὰ δ' ὑποτέμνων, ἄλλα δὲ | ὑποσκελίζων (add. τάχα) κατεγλωττίζετο | αὐτοὺς καὶ πιθανὸς ἦν. τοιγαροῦν | πρὸς οὓς μὲν (add. αὐτὸς) ἀντέλεγεν ἠττωμένων, | ἐν οἷς δὲ λέγων ἦν καταπεπληγμένων, | δεδειγμένον πως τοῖς τότε (τοῖσιν) ἀνθρώποις ὑπῆρχε μηδὲν | εἶναι μήτ' οὖν ἔπος μήτε πάθος μήτε ἔργον (μήτ' ἐργ. εἶναι μήτ' ἐπ. μήτ' αὖ πάθος) | εἴ τι μὴ Ἀρχεσιλάῳ δοκεῖ τῷ Πιταναίῳ (ἂν Ἀρκ. τῷ Π. μὴ δοκῆ). | τῷ

δ' ἄρα οὐδὲν ἐδόκει (τῷ δ' οὐδὲν ἄρ' ἐδ. ποτ') οὐδ' ἀπεφαίνεται | οὐδὲν μᾶλλον ἢ ῥηματίσκια ταῦτ' εἶναι καὶ φόβους (fortasse πλὴν ῥηματίσκι' ἄττα καὶ κόμπους λόγων | εἶναι τὰ τοιαῦτα).

ex eadem haec comoedia videntur excerpta esse, cuius argumentum supra (adesp. 103) exscripsimus. pertinent autem praerique, non omnia, ad prologum fabulae. scilicet cum poeta Lacydem dubitantem quomodo furtum manifestum a servis committi potuerit in Arcesilai disciplinam se conferentem faciat, eodem prorsus consilio quo Strepsiadēs et Phidippides Socratem adeunt, consentaneum est magistri ingenium disputandique rationem in exordio fabulae ad Nubium similitudinem adumbratum fuisse. ceterum comicus fortasse pro imperfecto tempore praesenti usus erat, quod ubique facile est restituere.

καλιναίρετος non eadem significatione positum ac Nicostr. 34. designatur homo qui modo hanc modo illam causam suscipiat et in utramque partem disputet. σάφ' εἰδότης est Arist. Thesm. 596, ac saepius σάφ' οἶδα (ἴσθι).

verba δεινὸς σοφ. — σφαγεύς etiam Dindorfius solutae orationi exemit. non recte ut videtur Nauckius inter tragicorum fragmenta (adesp. 260) recepit.

μῆ' χεῖν est Eurip. Phoen. 405. μῆ' χεῖ Timocl. 35, 2. μῆ' χη Arist. Vesp. 1121. Pac. 801. μῆ' χόντων Eurip. Helen. 433.

1507—1510

Libanius Boissonad. Anecd. I 165 τὸν πάντα δ' ὄλβον, ὅς μοι χρόνῳ (χρ. μοι) καὶ κόπῳ | καλῶς συνείλεκτ', ἡμαρ ἔν μ' ἀφείλετο. | ὦ πόσαι με νύκτες οὐδ' ἄκροις ὀφθαλμοῖς τοῦ ὕπνου παραγευόμενον ἔγνωσαν (fortasse ὅσαι γὰρ οὐδ' ἄκροισιν ὀφθ. ὕπνου | παραγ. με ν. ἔγν.). ὦ πόσους (ὄσ.) ἐκάστης ἡμέρας ἀνέτλην πόνους | . . . προσμαρτυρεῖ μου τῷ λόγῳ (τοῖς λόγοις) ὁ τρίβων οὐτοσί (ὀδί). | ὦ πόσας (ὄσ.) ἡμέρας ἀπόσιτος (ἀπ. ἡμ.) διαγέγονα | εἰ δ' ἔστιν ὅτε μοι τροφῆς ἐδέησεν μετασχεῖν, ἄρτος ἦν | αὕτη καὶ οὗτος μέλας (add. τ') ἀκριβῶς καὶ κατεσκληκῶς, οὐδὲν τῶν λίθων (λίθων | οὐδὲν) ἢ βραχὺ διεννηγῶς (fortasse διαφέρων) πόμα δὲ ἀλλὰ καὶ τοῦτο | ὕδωρ, ὅ μοι τὸ φρέαρ ἀνίησ' ἄφθονον. |

166 ἄλλους μὲν εἶχον συμπόσια, πανηγύρεις, | ἐκκλησίαι, θέατρα, | ὅθεν οὐδενὸς εὐπορῆσαι πάρεστιν ὀβολοῦ (fortasse ὅθεν οὐποτ' οὐδ' ὀβ. π. εὐπορεῖν), | μᾶλλον μὲν οὖν καὶ τῶν ὄντων (παρόντων) ἀποβαλεῖν | συχνά. ἐμὲ τὸ δωμάτιον τοῖς ἔργοις σχολάζοντα· ὅτου χάριν ταῦθ' ὑφιστάμενον καὶ τί μηχανώμενον; ἐφ' ᾧ τέ μοι τὰ ποθεινότερα χρήματα ἐπιδοῦναι καὶ ἀδροτέρων ἀπολαῦσαι τῶν βαλλαντιῶν . . . (sequitur periphrasis Hesiod. Op. d. 361. 2), ὃν τρόπον καὶ ποταμὸν ἐκ σταγόνων

(fortasse ὥσπερ στ. καὶ π.) ἄλλοθεν ἄλλης (ἄλλης ἄλλοθεν) | συνεισρεούσης ἕξεστιν (ἕσθ') δρᾶν συνιστάμενον (fortasse πληρούμενον). |

ποσάκις ταῖς νεφέλαις ἐμεμψάμην; ποσάκις ταύταις λοίδορον ἀφῆκα φωνήν, ὅτι μὴ καὶ νῦν, ὥσπερ ἀμέλει τοῖς Κορινθίοις ποτέ, πολὺν ἐπόμβρησαν τὸν χρυσόν . . .

167 ποσάκις πρὸς τὴν Τύχην διείλεγμαί, μονονουχὶ κατ' ὀφθαλμοῦς ἐντυγχάνων αὐτῇ· μέγρι τίνος ἀποστραφήσῃ; λέγων μέγρι τίνος περιόψει (add. μ'); ἴλεώ ποτε πρὸς ἡμᾶς ἐπίβλεψον ὄμματι (ποτ' ὄμματι | πρόσβλεψον), οἴκτειρόν με (οἴκτιρον) ταλαιπωρούμενον. | πολλοὶ σοι θησαυροὶ | κεκρύφαται κατὰ γῆς (κατὰ γ. κεκρ.)· ἐξαπίνης ἡμᾶς πλουσίους (fortasse πλούσιόν μ') ἀπέργασαι· ἂν ἢ βουλομένη σοι, τὸ προσιστάμενον οὐδὲ ἓν . . . ἀλλὰ . . . τὸ τῆς παροιμίας . . . ἀλλ' αἰγιαλοῖς (fortasse add. ὡς φησιν ἡ παροιμία) | ἐδόκουν προσομιλεῖν ἢ νεκρῶ πρὸς οὓς διαλέγεσθαι (λέγειν).

initium parodia est Eurip. Hec. 285. de *imbre aureo* cf. Jacobs. Philostr. 546. Boeckh. Pind. Ol. 7, 34. de proverbii in fine eclogae positus Diogenian. 1, 37 (Vind. 1, 14). Zenob. 1, 38. Apostol. 1, 84 et Diogenian. 6, 82 (Vind. 3, 34). Gregor. Cypr. 3, 12. Macar. 6, 10. Apostol. 11, 100. Plaut. Bacchid. 3, 4, 21 *quam si ad sepulcrum mortuo narrat iocos* (al. *logos*). Terent. Phorm. 5, 9, 26 *verba sunt mortuo*. — totius eclogae formam pristinam restituere conatus sum Herm. XXI 398 sq.

1511—1521

Libanius *Περὶ δουλείας* II 63—90 Reisk. — initio (63, 17) quattuor versus Euripidis (Hec. 864 sq.) auctore noui nominato adferuntur. sequuntur manifesta comicorum versuum vestigia.

67, 11. 15 θυμὸς . . . ταραττει μᾶλλον ἢ τὰ πνεύματα | . . . ὁποι' ἐπολέμει τῷ τοῦ Λαέρτου (fortasse παιδὶ Λ.). cf. Cratin. 136.

68, 9 ὁ δὲ δὴ φιλόκυβος, ᾧ (del.) πρὸς Διός, ἄρ' ἐλεύθερος;

27 τὸν τοίνυν τοῦδε (τοῦδε τοίν.) τοῦ νοσήματος (i. e. φθόνου) ἔμπλεων (πλέων) | πῶς οὐκ ἂν ἀδικοίην (ἀδικοῦμ'), εἰ καλοίην (καλοῦμ') ἐλεύθερον; | ὅς πάντα οἰκέτην στιγματίαν παρελήλυθεν ἀθυμία (fortasse πάνθ' ὅς πάρεσι στιγμ. ἀθ., cf. Arist. Eq. 330).

69, 5 φθόνον | . . . (ἐν αὐτῷ περιφέρειν), ὠμόν τε καὶ πικρὸν (πικρὸν τε) καὶ σκοτεινὸν δεσπότην. 10 ἀρκεῖ δέ (add. γ') αὐτοῖς τῶν παρόντων οὐδέν (οὐδὲ ἓν). 20 φίλου | δὲ ἀξιοῦντος (ἐπαξ.) εἶπαθεῖν ἀπὸ χρημάτων | σκοτοδινηῶσιν. 23 ὁ οὖν ἐνὸς ἕνεκα στατήρος ἢ καὶ ἔτι μικροτέρου του (fortasse μείονος) . . . καὶ πάντα μὲν τολμῶν, πάντα (ἄπ.) δ' ὑπομένων, | μισῶν τε καὶ μισούμενος, | φίλους τε προδιδοῦς καὶ

δυσμενεῖς ὑπερχόμενος (fortasse καὶ κολακεύων δ.) | καὶ ἔτι τούτων ἐλλεινότερα φέρων (κάλειν. φ. ἔτ'), ἅρ' ἐλεύθερος; | ἤκιστα γ'· ἀλλ' ἀνδραπόδων μὲν αὐτὸς ἂν εἴη δεσπότης, | χρυσοῦ δὲ δοῦλος· οὐδὲ γὰρ Μίδας ἐκείνος ὁ Φρυξ | ἐλεύθερος ἦν.

70, 19 γίνεται δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνὴρ ἐρῶν | Μεσσηνίων δουλότερος (fortasse ἀν. ἐρ. γὰρ δουλ. Μ.) cf. Cobet. Collect. crit. 122 extr.

73, 14 τοὺς μὲν (οἰκέτας) ἡμεῖς (add. ἅρ') ἠνιοχοῦμεν, ἡμᾶς δ' οἱ νόμοι.

76, 21 θεῶν ἱερεῖς δόξαιεν ἂν τισιν ἐλεύθεροι (δ. ἱερ. ἂν θ. ἐλ.)

79, 2 κἂν μὴ θεῶν παῖδας ἀποφήνη τούς νέους (κἂν μάποφ. τοὺς ν. π. θ.), | κἂν ὧσι λίθινοι, τέχνη νικήσας τὴν φύσιν (τὴν φ. νικῶν τέχνη), | κατηγορεῖαι πολλὰ . . . τῷ δὲ ἀνάγκη κύπτειν εἰς γῆν . . . τῇ | σιγῇ καταπραῦνοντι τὸν φιλαίτιον.

81, 16 ἀλλὰ δύσβατος μὲν ὁ σκόπελος (ἀλλ' ὁ σκ. μὲν δύσβ.), | πειρατέον δ' οὖν κούκ ἀποδειλιατέον.

84, 18 (οἱ δημηγόροι) λόγοις κεκαλλιεπημένοις | ἄγουσιν ὑμᾶς (ἡμ. Βαν. et Mor.) ὥσπερ (ὥσπερεῖ) βοσκήματα.

88, 23 ἀσθενοῦντι δ' οἰκέτη | μία φροντίς (φρ. μία) τάρρωσθημα, φαρμάκων δὲ (fortasse δ' ἄρα) | καὶ ἰατρῶν καὶ ἐπωδῶν ἄλλῳ μελήσει. 9, 2 ἀλλ' (add. οὖν) ὁ δοῦλος ἄλλοτ' ἄλλου γίνεται.

pleraque horum ad ῥῆσιν pertinere videntur hominis neminem mortalium liberum esse demonstrantis. possunt esse Philemonis, cuius simillima est disputatio ex *Thebanis* excerpta (fr. 31).

1522 — 1525

Libanius, *Μελέτη πραγματική* III 134—150 Δύσκολος γήμας λάλον γυναῖκα ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

140, 1 ἐκ βαλανείου δ' εἴ ποτ' ἀναστρέψειε, φεῦ τῆς ἐπομβρίας τῶν ῥημάτων. 6 τίνι | τὸ πρόσωπον ἐψιμυθίωτο· τίς εὔρε νίτρον (ν. | εὔρεν)· τίς ἀπώλεσε σάνδαλον· τίς | ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν (scr. ἐμπολήν)· | τὴν δοῦσαν ὀβολὸν τῷ βαλανεῖ (add. καὶ) τὴν πλέον | (add. καὶ) τὴν ἔλαττον, τὴν οὐδέν, | καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ δοῦναι προστίθησι (sic W) μάχην· (fortasse καὶ προστ. τὴν ἀπὸ τοῦ μηδὲν μάχην).

12 ἐγὼ δὲ φρίττω, ῥεῦμα ἕτερον ἐπερχόμενον ὄρων (ἐπερχ. ὄρ. | ἔτ.) . . . καὶ καταμαστιγούμενος (sic Mor.) ἀναμένω τῆς λαλιᾶς | ἀνάπαυλαν, οἰμώζων (add. γε) καὶ καταρώμενος | τῷ γάμφ. 16 ἢ δ' ἂν αἰδοῖται στένοντος, ἐπ' αὐτὸν ἐμὲ (haec tria verba om. W) κελίηκα (κινεῖ W) τὸν ἀνάγυρον, καὶ 'τί σοι' φησί | 'τῶν ἔνδον ἔχει κακῶς' (καὶ φησι 'σοὶ | τί κ. ἔχ. τ. ἔνδ. '); καὶ (εἶτα) κατάλογος | ἐνταῦθα τῶν ἐπίπλων, μέγρι (add. τοι)

τῆς ληκύθου | καὶ τῆς ἐτνηρύσεως. (add. ἐγὼ δὲ) 'πάντ' ἔφην | ἔχει καλῶς, μόνον σιώπα' τὸ δὲ σιώπα τοῦτο (τοῦτο δὲ | πάλιν τὸ σ.) σμῆνη λόγων ἑτέρων φέρει (fortasse σμῆνος ἐκφέρει vel ἐπεγείρει λ. | ἑτέρων)· 'διὰ τί σοι (add. καὶ) σιωπῶ; μὴ γὰρ (μὴ τι γ.) | ἐξ ἀτίμων γέγονα' (γέγον' ἐξ ἀτ.); καὶ λέγει τήθας (non τίθας) καὶ τηθίδας (τιθ.), πάππους, ἐπιπάππους . . . τριηραρχίας | (fortasse ἄπασι) προστιθεῖσα καὶ χορηγίας.

142, 22 καθάπερ πλοῖον θάλαττα (θ. πλ.) ὑπερανέσχε (?) με | τῆς γυναικὸς ὁ κλύδων (fortasse ὁ τῆς γ. τοῦ λαλήματος κλ.) . . . ἰλιγγιῶ, σκοτοδιניῶ. 30 ἀεὶ σύνεστι (add. γάρ), | πάσαις (-σιν) ἠδοναῖς ἐναντιούμενον, | πάσαις εὐημερίαις (εὐημ. π.) μαχόμενον.

143, 8 B. οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι (σοι) μέθυσος. A. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ δεινόν· εἰ γὰρ ἐμέθυεν, ἐκάθειυθεν (ἐκάθειυδ' ἄν)· εἰ δ' ἐκάθειυδ', ἔσως | (add. τέως) ἐσίγα· πάντα μοι ταῦτα τοῦ παρόντος ἐλάττω (τοῦ παρ. ταῦτά μοι | ἅπαντ' ἐλ.) . . . | ἦνεγκα (-ον) ἂν γυναιῖκα ὑπεραβελτέραν (κἂν ἄβ.), | αὐτόχρομα κακόν, ἦνεγκα σπαθῶσαν, ὠλεσίοικον (σπαθ., ὠλ. αὐτόχρ., ὅμως | ἦνεγκον)· τουτὶ δὲ τὸ διηνεκὲς τῶν λόγων (ἀλλὰ τ. λ. τὸ δ. | τουτὶ) νενί- κηκέν με, κατεπάλαισέ με. | 18 πολλάκις | ὠρακίαισα, νῆ τὸν Ἀπόλλω, βαλλόμενος ὥσπερ χαλάζη τοῖς ὕθλοις (τοῖς ὕθλ. | ὥσπ. χ. β.) . . . | Ἀράβιος ἀύλητῆς (add. πέφυκεν vel γὰρ ἔστιν) ἡ γυνή, | μᾶλλον δὲ καὶ παρελήλυθεν, τρυγόνος λαλι- στέρα (λ. | τρ.). 144, 2 τί δεῖ με ζῆν (add. ἔτι) ἄνθρωπον | ὑπὲρ ἀλλοκότων εὐχῶν προσιόντα τοῖς θεοῖς;

videntur haec e Δυσκόλω sive Menandri, quae est Meinekii sententia, sive alius poetae expressa esse. cf. Herm. XXI 393. 4.

pro ἐμβολήν utique scribendum ἐμπολήν. solebant enim quae ad lavandum necessaria essent (σμῆγματα, ῥύμματα, κονία, νίτρον, γῆ Κιτωλία) in balneis ipsis venum dari. cf. Arist. Ran. 710. 11, ubi schol. τοιαῦτα καθάρματα ἔστιν, οἷς οἱ λουόμενοι χρῶνται τῶν βαλανέων πωλούντων.

do tibicine Arabio cf. quae adnotantur ad Menandr. 32. 871.

1526 — 1535

Libanius III 159 — 180 Φθονερός τοῦ γείτονος αὐτοῦ καὶ φίλου πλουτήσαντος ἐξαίφνης ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

162, 1 τί ποτ' οὖν μὴ (τί οὐ) | μιᾶ φύσει (add. καὶ) μίαν ἐπέστησαν τύχην; | 3 οὐ (add. γάρ) λέων λέοντος εὐπορώ- τερος.

163, 27 γάμου (add. δὲ) καιρὸς ἦκεν, ὡς οὐκ ὄφελεν | ἐγάμου . . . νομίζων γὰρ (δ') ὥσπερ ἑτέροισιν φορὰν | ἀγαθῶν ἔσεσθαι μοι τὸ πρᾶγμα, συμφορὰν | (add. τάχ') ἠσθό- μην προσθέμενος. 164, 5 τί τῶν περὶ τὸν γαμήλιον ἐκλελοιπῶς

(τί δ' ἐκλ. τῶν π. τ. γ.); | οὐχ ἦψα δ᾿ ἄδας οὐκ (fortasse καὐτός) ἐστεφανωσάμην; . . . | οὐχ εἰστίασα τοὺς φίλους; ποῖ δὴ μοι ταῦτα (π. δὴ τάδε);

18 ταῖς νουμηνίαις | νόμῳ μὲν πόλεως ἐθύομεν· νοῦν δ' οὐκ ἔχειν | ἠπιστάμεθα (-μεσθα) τὴν θεραπείαν.

166, 26 ἐν γὰρ δὴ τοῖς πολλοῖς | καὐτός ἐκαλούμην, δ πρότερον μόνος μόνῳ | συζῶν· ὑπήκουσα, καὶ κακὸν ἐκὼν (fortasse ἀλλ' ἐκὼν κ. μέγα) | ἐπεσπασάμην. ὡς γὰρ εἰσηλθόν... ἐώρων ἡμικύκλιον ἠσκημένον· | τάπητας ἐπὶ βάθρων, τράπεζαν ἐξ ἀργύρου (ἀργυροῦν) |, τραπεζοποιούς (sic E), ὄψοποιόν, οἰνοχόους (add. καὶ) χρυσίδα. 167, 10 ἀναστένων ἠλεγξα τὸ πάθος, ὥστε καὶ | γέλωτα παρεῖχον τοῖς συμπόταις ἤδη μεθύουσιν (fortasse γέλ. μεθ. παρέχειν τ. σ.). | ἦν γὰρ δὴ . . . τοσοῦτος οἶνος ὅσον περ ὕδωρ (καὶ γ. τοσ. οἶν. ὅσον ὕδ. παρῆν). | ἀύλητρίδες τοῦντεῦθεν, καὶ (αἷς) ἠυλούμεθα | μέχρι πόρρω που τῶν νυκτῶν.

168, 18 ἐν γὰρ ἀλλοτρίοις κακοῖς | οὐ χαλεπὸν πορίσασθαι λόγους εὐπρεπεῖς (οὐ τοι π. χ. εὐπρ. λ.). |

169, 8 ρῦτω δὲ (add. δὴ ex M) καὶ πρὸς τὰ δυσχερέστερα | τῶν πραγμάτων ἔχουσιν ἀνθρώποι· τοῖς μὲν δεινότατον εἶναι δοκεῖ φυγή (δοκεῖ | τοῖς μ. φ. δ. εἶναι), τοῖσι δὲ | ἀτιμία, τοῖσιν δὲ δήμευσις (fortasse τ. δὲ χρημάτων πάλιν | δήμ.). 15 μή μοι νομοθέτει, τίσιν ἀλγεῖν (ἐπαλγ.) ἄξιον | . . . πῶς οὐ σκέτλιον ἐμὲ μὲν τῷ πάθει πιέζεσθαι, τὸ δὲ τῷ πεπονθότι | μέγα (add. τοῦτο) μικρὸν τοῖς ἀκούουσιν δοκεῖν;

172, 15 ὡς τοίνυν ἦκε (ἦκε τ.) φερόμενα τὰ παρὰ τῆς τύχης, τί μὴ (οὐ). | παρ' ἡμᾶς εἰσέπεσεν οὕτως ἐγγύς; οὐκ ἦν εἴσοδος; | . . . κεκλησμέναις ἐνέτυχε ταῖς (add. ἐμαῖς) θύραις; | οὐκ ἔστιν· ἀλλ' οὐκ οἶδα τί δεδρακῶς (add. ἐγὼ | ταῦτ') ἠδίκημαι.

175, 20 διὰ τῶν ὀμμάτων | ὀξεῖά τις (ὀξεῖ) ὀδύνη κάτεισιν εἰς τὴν καρδίαν | . . . τριώροφον γὰρ ἐκάτερος ἡμῶν (τρ. ἡμ. ἐκ. γ.) οἰκίαν | οἰκεῖ· κἄν ἀφυπνισθῶ, θέαμα πρῶτον ἢ τοῦ γείτονος | χλιδῆ. καὶ προαπαντᾶ τῶν ἄλλων.

176, 4 οὐκοῦν ἐτέρωσε βέλτιον μεταβῆναι . . καλή γε τῶν ἀτυχημάτων ἴασις (κ. γ' ἴασις τῶν ἀτ. ἐμοί). 12 λοιπὸν οὖν τὸν οὐδέν μου (οὐκ ἐμοῦ) | πρότερον ἀμείνω τὰ μὰ πριάμενον ἔχειν (τάμ' ἔχειν) καὶ (fortasse add. δὴ) λόγον | ἐν τοῖσιν ἐργαστηρίοις εἶναι πολύν· | 'ὄ δεῖν' ἀπέδοθ'· ὄ δεῖν' ἐπρίατο'. 18 πωλεῖν δεήσει πάλιν (πάλ. | πωλεῖν δ.) καὶ μεταπηδᾶν ἄλλοσε . . . δεινόν τινα τοῦτον πόλεμον ἐξεύρηκ' ἐμοί (ἐξεύρηκε μοι B)· | (add. τί γάρ;) πάλιν τὴν οἰκίαν ἀποδώσομαι; | καὶ πάλιν (fortasse π. τε τὰ μὰ) σκευαγωγῆσω (add. φέρων);

179, 15 ἀνοιγνύτω τις τοῖς πένησι τὴν ὁδόν.

1536—1539

Libanius III 216—227, Παράσιτος τοῦ τρέφοντος αὐτὸν φιλοσοφήσαντος ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

217, 4 πάλαι μὲν οὖν | ἐγέλων ἀκούων, ὅτι βούλεται τις ἀποθανεῖν (φ. τ. β.) | καὶ σπεύδει (σπ. τε) προλαβεῖν τὸ πάντως (fortasse τὰσφαλῶς) ἀποκείμενον | . . . καὶ ὁ τοῖς κακούργοις εἰς τιμωρίαν ὄρισταί, τοῦτο κέρδος ἡγεῖται λαβεῖν. | πάλαι μὲν οὖν οὕτως ταῦτ' ἐδόξαζον (add. πάλαι). | νυνὶ δὲ ὡς ἔγνω (scr. νυνδὶ μετέγνω, cf. Arist. Eq. 1357. Plut. 1033), ὡς (εἶθε) μήποτ' ὄφελον, | ὅτι τοῦτο τὸ τοῦ θανάτου περισπούδαστον καὶ . . . εὐτυχές.

19 νέμουσιν οἱ θεοὶ τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις (ν. ἀνθρώποισι τὰγάθ' οἱ θ.) | ἄλλοις ἄλλα διδόντες (δ. ἄλλα)· ἂ τέως μὲν ἂν ἔχη τις, κέρδος τὸ ζῆν (ταῦτ' ἔχοντι μὲν | ζ. κ.), εἰ δ' ἐκπέσοι, βέλτιον ἀποθανεῖν.

219, 13 εἶδον τὸν νεανίσκον ἐκεῖνον, ἐκ προγόνων λαμπρόν τε (λ. ἐκ πρ.) καὶ πλούσιον | . . . φιλάνθρωπον δὲ πρὸς τοὺς δεομένους | . . . φιλόγελών τε καὶ (καὶ φιλόγ.) φιλόπονον (scr. φίλοινον). 19 ᾧ καὶ φίλος ἐγενόμην καὶ συνήθης, κοῦ μέχρι τούτου (μόνον add. Reisk., μὰ τὸν Δί' K.), ἀλλὰ καὶ συνέστιος | καὶ συμπότης καὶ βίον ἔχων εὐδαίμονα | . . . πατρὸς γὰρ καὶ μητρὸς ἦν (ἦν καὶ μ.) ἐκεῖνος πολὺ φέρετος· | παρ' ἐκείνων μὲν γὰρ (καὶ γὰρ παρ' ἐκ.) οὐδὲν ἔσχον (add. πω) λαβών, | ὁ δὲ κοινὰ τὰ παρ' αὐτοῦ προὔτιθει τῶν ἡδονῶν (fortasse καθ' ἡδονήν). | οὐδὲν εἶχον λυπηρόν (λ. οὐδέν), οὐδὲν ἔργον ἐπιπονον, 220, 4 καὶ φροντὶς ἐτέρῳ ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς (scr. καθ' ἡμέραν) τροφῆς.

(fortasse add. οὕτως) ἐπλούτουν, οὐδὲν κεκτημένος (αὐτὸς οὐ κεκτ. | οὐδέν)· ἐτρόφω οὐδὲν ἀναλίσκων· ἔπινον, ἐμέθυον· | ἐν μύροις ἦμην (ἦν νοὶ ὦν τ' ἐν μύροισι) καὶ πότοις κώρχήμασιν· καὶ πάντα ἐπανηγύριζον (ἐπ. πάντα) τὸν ἑμαυτοῦ βίον. | οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην . . . οὐ (οὐδὲ) τῶν ἐπὶ βήματος | ἐτέροις πράγματα παρεχόντων (sic Reisk. pro παρέχων, ἐτ. παρ. πράγματ')· | οὐ τῶν γεωργῶν, οἷς (οἷσιν) ἐν πόνοις ὁ (om.) βίος· | οὐκ ἔμπορος ἐγενόμην τῶν πλείοντων τῆν θάλατταν (οὐ τῶν πλ. τ. θ. ἐμπορῶν)· | τοὺς λιμένας εἶδον, μέχρι τῶν ἰχθύων μόνον (μόνον τ. ἰχθ.)· οὐ στρατιώτης ἦν (οὐκ ἦν στρ.), πρᾶγμα κινδύνων μεστὸν (πλέων) | καὶ ξιφῶν (!)· ἀλλ' εὐδαίμων ἀνθρωπος, ῥάθυμος, (ἀνθρ. ἦν ῥ., εὐδ., add. ὑγρός), | ἀργός, παράσιτος τοῦτο δὴ τὸ φίλτατον | ἐμοὶ μὲν (ἐμοιγ') ἀκοῦσαι· ἄλλος δ' ὄνειδιζέτω λέγων (fortasse σκαπτέτω δ' ἄλλος λέγων).

cf. Herm. XXI 396 sq. et de argumento Anaxipp. 4. fortasse haec quoque ex comoedia aliqua ad philosophorum cavillationem

composita, non tamen eadem cuius sunt fr. 103. 1501—1506, fluxerunt.

de significatione vocis ὑγρός cf. Alexid. 203. Crobyl. 4, 3.

1540—1547

Libanius III 655—669 Φιλαργύρου παῖς τοῦ πατρὸς κάμνοντος ἤξαστο τῷ Ἀσκληπιῷ τάλαντον δώσειν, εἰ ὁ πατήρ τὴν νόσον φύγοι. ὑγιάνας ὁ πατήρ ἀποκηρύττει τὸν παῖδα.

658, 16 σὺ δ' οὐκ (fortasse οὐ γὰρ) εἰς μυστήριον, | ἀλλ' εἰς θέατρον τὸν ὑμέναιον ἤγαγες.

659, 19 ἐγὼ δὲ σχοινίον ἐνενοῶν (δ' ἐνευ. σχ.) καὶ πάταλον.

660, 8 ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ μερίζεται τύχην· | πολύτροπα γὰρ τὰ πταίσματ'.

10 (add. ἀλλ') ἔφερέ μοι καὶ κέρδος ἢ νόσος· οὐ (οὔτε) γὰρ | εἰς κόρον ἐδείπνουν οὐδὲ (οὔτε) παντοίοις (add. τότε) | ὄψοις ἐχρώμην, οὐδ' ἀναλίσκειν ἐχρῆν.

662, 1 ἀπλοῦν μὲν οὐδὲν οὐδὲ (ἦ) δίκαιον εὔχεται, sc. ὁ νόος.

664, 11 ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ τεθνηκένοι δοκῶ | καὶ ὑπὸ τῆς (add. τ') ἀνίας οἴχομαι.

666, 13 πόσον | (add. σὺ) τὴν ὑγείαν (ὑγίειαν) ὑπολαμβάνεις ἄξιαν (ἀξ. ὑπ.); | ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὴν οὐδὲ δραχμῆς ἂν ἐπριάμην (οὐδ' ἂν ἐπρ. δρ.). |

667, 1 συναυξάνεσθαι γὰρ τῷ χρόνῳ (add. τὰ) χρήματα | πέφυκεν.

cf. Herm. XXI 395. 6. quae cum scribebam, non memineram A. Nauckii, qui (Mélanges gréco-rom. V 239. 40) ipse quoque verba ἄλλος κατ' ἄλλην — τύχην ad Philemonis fr. 191 rettulit, attamen neque γὰρ μερίζεται neque δαιμονίζεται quod est apud Stobaeum (Ecl. 1, 6, 8) probat, sed ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ τύχην χεμιάζεται scribendum esse existimat. — possunt haec esse Philemonis: sed omnia ex eadem comoedia vel ex uno poeta hausta esse haud praestiterim.

1548. 1549. 1550

Libanius III 827—840 Φιλάργγρος ἐρασθεὶς ἑταίρας καὶ μισθὸν αἰτούμενος ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

835, 6 καὶ τοῦ προσώπου (fortasse add. τῆς ἑταίρας ἀντίκα) | πληγὴ τις ἐπὶ τὴν καρδίαν ἀφίκετο.

31 (ὡς) ἀπῆλθον οἴκαδε ὡς αὐτήν, | κιχλισμὸς ἦν πρῶτον (πρ. κ.) τῶν θεραπευνίδων πολὺς. | καὶ ἡ μὲν | (add. εἰς) θοιμάτιον ἔσκωπτε καὶ τὸ χιτώνιον [τι (scr. ὡς) τοῦ Κρόνου πρεσβύτερα, | ὅτι πλείους ἔχοι (πλείους ἔχοντα) τὰς ὀπάς

τῶν στημόνων. | αἱ δ' ἠρίθμουν δῆ (add. πάντα τὰ) προσε-
ραμμένα | τοῖς ὑποδήμασίν μου καττύματα. | 836, 1 μῖα δὲ
προσελθοῦσα | πόσον οὐκ ἐλούσω, φησί, χρόνον; . . ἔμοι μὲν
γάρ, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δοκεῖς (ἐμ. μ. γ. δοκ, | νῆ τ. Ἀφρ.,
εὐθύς) ἔξ ὅτου παρεγένου ('γένου). |

837, 14 ἀκούω δ' ὑμᾶς . . σφόδρα ἀρμόζεσθαι (fortasse ὑμεῖς
γὰρ ἀρμόττεσθέ πως) πρὸς τοὺς τρόπους | (add. τοὺς) τῶν ἐρα-
στῶν· ἄρμοσαι δῆ (add. καὶ σύ γε) | πρὸς τὸν ἐμόν (fortasse
πρὸς τὸν τρόπον τὸν ἡμέτερον), ὅς λαμβάνειν | εἴωθεν, οὐχ
διδόναι (οὐ δ. τι), καὶ μάλιστα μὲν, | ὦ φιλτάτη, καὶ δός· οὐ
γὰρ ἄμεινον ἄλλως ἀρμόσαιο (οὐ γ. ἀρμ. γ' ἂν | ἄμ. ἄλλ.)· εἰ
δὲ μή, | μή (add. γοῦν) μ' ἀπαίτει μηδέν.

1551. 1552. 1553

Alciphron 1, 39, 2 πᾶσαι παρῆμεν, Θεττάλη, Μοσχάριον,
Θαῖς, Ἀνθράκιον, Πετάλη, Θρυαλλίς, Μυρρίνη, Χρυσίον, Ζευξίππη,
ὄπου καὶ Φιλουμένη, | καίτοι (fortasse αὕτη δὲ κάλυπε) γεγαμη-
μένη προσφάτως (πρ. γ.) | καὶ ζηλοτυπούμενη | τὸν καλὸν ἀπο-
κοιμίσασα ἄνδρα (sic Hercher, τὸν ἄνδρ' ἀποκ. τὸν καλ.) ὄψέ μὲν,
ὄμως δὲ παρῆν. | 3 οἶον ἡμῶν ἐγένετο (οἶον δ' ἐγ. ἡμ.) τὸ
συμπόσιον· τί γὰρ | οὐχ ἄψομαί σου (fortasse add. τῷ λόγῳ)
τῆς καρδίας; | ὄσων (add. τε) χαρίτων πλήρες. ὠδαί, σκώμ-
ματα, | πότος εἰς ἀλεκτρούων ὠδάς, μύρα, στέφανοι, τραγή-
ματα. ὑπόσκιός τισι δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις (τραγήματ' ἦν
ὑπόσκ. | δάφναισιν ἢ κ.)· ἐν μόνον ἡμῖν (ἐν δ' ἡμ. μ.) | ἐνέλειπε
(sic Dobr. pro ἔλιπε), σύ, τὰ δ' ἄλλα οὔ. | 4 πολλάκις ἐκραι-
παλήσαμεν, οὔτω δ' ἠδέως ὀλιγάκις. |

τὸ δ' οὖν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινὴ τις φιλο-
νικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς, | ποτέρα
κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει (π. πιδ. κρείττονα χάπ.). |
καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ζωνίον | λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ
χιτώνιον, (add. βαβαί), | δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἶον μυελὸν (τὶ
μελί cod.) ἢ πηκτὸν γάλα | τὴν ὄσφυν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέπουσα
εἰς τοῦπίσω (ὠδ' εἰς τοῦπ. | βλέπ.) πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς
(τῆς ἔδρας κιν.). | ἠρέμα δ' οἶον (οἶον δ') ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν
ὑπεστέναξεν (ἐνεργοῦσ' ἐστ.), ὥστ' ἐμὲ | νῆ τὴν Ἀφροδίτην
καταπλαγῆναι.

5 οὐ μὴν ἀπειπέ γ' ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ (add. καὶ) | τῇ
ἀκολασίᾳ (τάκ.) παρευδοκίμησεν αὐτήν (Μυρρίνην). | οὐ γὰρ διὰ
παραπετασμάτων ἐγώ' φησὶν ἀγωνιοῦμαι, οὐδὲ ἀκκιζομένη, ἀλλ'
οἶον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγών'. καὶ ἀποδῶσα (sic
Cobet. et Hercher.) τὸ χιτώνιον | καὶ μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν
ὄσφυν, ἰδοῦ, | σκόπει τὸ χρῶμα' φησὶν ὡς . . ἀκῆρατον' . .

τὰ παραπόρφυρα τῶν ἰσχύων ταυτί . . . τοὺς γελασίνοους ἐπ' ἄκρων.
6 'ἀλλ' οὐ τρέμει (add. γάρ), νῆ Δία' ἔφη (add. Seiler.) ἄμ'
ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυρρίνης' (ὥσπ. ἡ τῆς Μ. | ἔλεξ' ὑπομ.) . . .
καὶ ἔπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὄσφυν τῆδε καὶ τῆδ' ὥσπερ (ὥσ-
περεῖ) | ῥέουσαν περιεδίνησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσας καὶ τὴν νίκην
ἀποφύνασθαι τῆς Θρυαλλίδος.

haec ex scaena comoediae alicuius derivata esse eandemque
scaenam a sculptore, qui meretricis statuam in Museo Neapolitano
positam — Ἀφροδίτην καλλιπυγον dicunt — finxit, expressam esse
Herm. XXI 406 sq. indicavimus. quae si quis propter versum
Acharn. 1091 στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρνοι πάρα non ex
comoedia nova, sed ab Aristophane sumta esse statuit, quem ut
imitaretur Alciphron reliqua adfinxerit, tamquam non cuivis licuerit
ad μύρον, στεφάνους, quae sexcentiens coniungunt comici, etiam
τραγήματα adicere: cum eo vereor ne ridiculum sit contendere. —
simillima videtur narratio fuisse Philippidis in *Ananeosi* (fr. 5).

1554

Alciphron 3, 46, 1 ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα
(πεπράγαμεν). cf. Arist. Plut. 629. 2 κῶμα κατέσχε τὸ συμ-
πόσιον καὶ πάντας ὕπνος κατελήφει νυστακτής (τὸ σ. κατέσχε ν.
ὑπν. cf. Arist. Vesp. 12). 3 ἐγὼ δὲ τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης
λαβὼν (λαβ. | τ. χ. ὑπὸ μ.) ἐξηλλόμην. | 4 ὄρα δὲ ὡς ἔστι (ἔστιν
δὲ) πολυτελέστερον . . . (add. τῆς) πορφύρας | τῆς Ἑρμιονίδος,
λεπτὸν εἰς ὑπερβολὴν | καὶ πολύτιμον (πολύμιτον O. Iahn
Philol. XXVIII 1) ὕφασμα (ὑφ. καὶ π.). — parasitus furto gaudens.

1555. 1556. 1557

Alciphron 3, 49, 1 ὃ δαῖμον ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ del.
Cobet. V. 1.² 64] εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ | καὶ λυπεῖς αἰεῖ (αἰεῖ
τε λ.) τῆ πενία συνδῶν (sic Hercher. pro συνδέων, add. ἐμέ). | ἦν
γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται (γέν. τ. κ. ἀπ.), | ἀνάγκη
με σκάνδικας (σκάνδικ' ἀν. μ' ἐσθίειν καὶ γήθηα (sic Seiler. pro
τητῆα, i. e. γήτεια) | ἢ πῶας ἀναλέγειν | καὶ τῆς (τῆς τ') Ἐννεα-
κρούνου πίνοντα πίμπλασθαι (πιμπλάναι) τὴν γαστέρα.

2 εἶτα ἕως μὲν (add. οὖν) τὸ σῶμα τὰς ὕβρεις ὑπέμενε
(ὑπ. τ. ὕβρ.) | καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι κάκμη (add.
τῶν μελῶν) νευρούμενον, | φορητὸς ἢ ὕβρις· ἐπεὶ δ' ἤδη ἐγὼ σοι
μεσαιπόλιος καὶ τὸ λειπόμενον (add. μοι) τοῦ βίου | πρὸς γῆρας
ὄρα (fort. ἔρπει), τίς (fort. ποῦ 'στιν) ἕασις τῶν κακῶν; | Ἀλιαρτίου
σχοινίου χρεῖα (δεῖ σχ.), καὶ κρεμύσομαι | πρὸ τοῦ Διπύλου . . .

4 οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ὁ περιβλεπτός οὗτος καὶ αἰόδιμος ἔσται
γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους, | μετὰ τὴν ἔτην καὶ νέαν
τοῦ Πυανοφιῶνος, | εἰς ὃν (add. γε) πάντως ἢ παρὰ (ἐπὶ Mein.)

τὴν πρώτην ἡμέραν | ἢ τοῖς ἐπαυλλοῖσι (add. γοῦν) κεκλή-
σομαι. | δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις καὶ
ἄνευ ἡμῶν (γάμοισιν, ὧν ἄνευ vel γάμοις, ἡμῶν τ' ἄνευ) | ἀνέορτα
πάντα καὶ συῶν, οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

parasitus senectutis molestiis paene ad suspendium adactus
spe epularum nuptialium reficitur. cf. Herm. XXI 403. 4.

πόας] ὅα Hercher. conl. Plat. Symp. 190 d, ubi ὡά codices.
Galen. VI 605 Kuehn. οὐα νῦν μὲν οὕτως ὀνομάζουσι πάντες Ἑλ-
ληνες, οὐ συγχωροῦσι δὲ οἱ ἀτιμίζοντες μετὰ τοῦ ὤ λέγειν αὐτά. et
606 στύφει . . . μᾶλλον τῶν οὐῶν τὰ μέσπιλα . . . ἠδίω δὲ πρὸς
ἐδωδὴν τὰ οὐα . . . πρόδηλον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ἀπάντων ὀλίγον
ἐσθίειν προσήκει . . . τὴν προτέρα συλλαβὴν τοῦ τῶν οὐῶν ὀνό-
ματος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων (φασί) διὰ μόνου τοῦ ὀ γράμ-
ματος γράφεσθαι τε καὶ λέγεσθαι. recepta Hercheri coniectura in
Herma versum supplebam ἢ 'κ τῶν ἀγρῶν τὰ δοριμέ' ἀναλέγειν ὅα.

πρὸ τοῦ Δ., i. e. in Ceramico, ubi qui pro patria pugnantes
cecidissent publice sepeliebantur.

in versu extr. scribendum videtur καὶ Σκυθῶν ἐρημία, cf. quae
disputavimus in Herma p. 404. parum similitudinis cum Alciphro-
neis habent quae apud Plautum exstant Stich. 1, 2, 7 *nōn homines
habitāre mecum mīhi videntur, sēt sues.* contra simillima est para-
siti oratio Stich. 4, 2, 53 sq., unde fortasse erunt qui Alciphronem
sua ex Menandri *Philadelphus* hausisse coniciant.

1558. 1559. 1560

Alciphron 3, 53, 1 χθῆς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολου-
μένου (τοῦ Κ. ἐχθῆς ἀσχ. | πρὸς τῷ φρέατι) εἰσέφορησα εἰς τοῦ-
πτάνιον (fortasse τοῦπτ. ὑπείσενον) | ἔπειτα εὐρῶν λοπάδα εὔ
μάλα κεκαρνευμένην | κάλεκτρον ὄπτρον χύτραν τε (καὶ χ.
τινὰ) μεμβράδας | ἔχουσαν καὶ ἀφύας (ἀφ. τ' ἔχ.) Μεγαρικὰς
ἐξήρπασα. | καὶ ἀποπηδήσας ποῖ καταχθελὴν ἐξήτον καὶ εὐκαίρως
ἐμφάγοιμι μόνος.

2 ἀπορία δὲ τόπου δραμῶν ἐπὶ τὴν Ποικίλην — καὶ γὰρ
οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἰς (οὐδεὶς γὰρ ἠνώχλει τότε) | τῶν
ἀδολέσχων τουτωνὶ φιλοσόφων (τ. ἀδ. φ. τούτων) — κείθι
(ἐκεῖ) | τῶν πόνων ἀπέλανον (ἀπ. τ. π.) | ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπά-
δος | ὄρῳ προσιόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινᾶς | νεανίσκων,
καὶ δέσας τὰ μὲν βρώματα ὀπισθεν ἀπεθέμην (δ. δ' ὄπ. ἀπ.
τὰ βρ.), | 3 αὐτὸς δὲ εἰς τοῦδαφος ἐκείμην (δ' ἐκ. . . . εἰς
τοῦδ.) | . . . εὐχόμενός τε τοῖς ἀποτροπαίοις (τοῖς τ' ἀπ. ἠνύχμην)
τὸ νέφος παρελθεῖν | χόνδρους ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ
ἱκανούς (scr. τέτταρας ex Luciano), | οὗς οἴκοι ἀναλεξάμενος
τῶν ἱερῶν (τ. ἱερ. ἀν.) ἔχω εὔ μάλα | εὐρωτιῶντας.

κοῦκ ἠστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτοὺς ἄλλην (καὶ γὰρ ἄλλ.

οἱ θεοὶ | αὐτοὺς) ἔτρεψαν· 4 κἀγὼ σπουδῇ (καὶ διὰ σπουδῆς ἐγὼ) | καταβροχθίσας πάνθ' ὅσα ἐνέκειτο (ὀπόσ' ἐνήην) τοῖς σκεύεσιν | φίλω πανδοκεῖ τὴν χύτραν καὶ τὸ λοπάδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δούς ἔχειν ἀπεχώρησα (fortasse τὸ λοιπ. καὶ τ. γ., τὰ λ. | τῶν κλ., φίλω γ. πανδ. | δωρησάμενος ἀπῆλθον).

narratio servi de furto post multa pericula feliciter peracto. cf. Herm. XXI 404 sq. Mus. Rhen. XLIII 37. 8. fuit qui haec quoque propter *Carionis* nomen et vocem φρέαρ, quibus cuilibet Attico uti licebat, ex Aristophane (Plut. 1168) petita esse opinarentur, quamquam prorsus diversae sunt scaenae.

μεμβράδες (vel βεμβρ.) et ἀφύαι eiusdem sunt generis. Athen. 7, 285 ab. ex utrisque paratur μεμβραφύη. Athen. 7, 287 cd. Aristonym. 2. *Megaricae* apuae in minore pretio erant Phalericis.

in verbis τῶν ἀπὸ τηλίας omisi articulum secutus Eupol. 346 τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων. Lucian. Ion. trag. 15 λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὔ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι.

1561

Alciphron 3, 62, 2 οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν (γ. φ. τ. κ. οὐ β.), | αἶ τῶν τρεφόντων προφυλακτοῦσι καὶ κήδονται. | μοιχὸς πολιορκεῖ (fortasse add. *Λυσικλέους*, cf. infra) τὴν οἰκίαν ... καὶ πρὸς τοῦτον γραμματεῖδια ὀσημέραι φοιτᾷ δίδυρα (ὀσ. | φ. πρὸς αὐτὸν δ. γρ.) | παρὰ τῆς γυναικὸς (sic Lucian.) τῆς γαμετῆς (sic Alc., fortasse add. τοῦ προστάτου vel δεσπότου) | καὶ στέφανοι (στ. τε add. φοιτῶσ') ἡμιμάραντοι καὶ τινα (add. Luc.) | μῆλ' ἀποδεδηγμέν'. 3 αἱ δ' ἀλάστορες | αὐταὶ θεραπευνίδες ξυνίσασι χήπιτύμβιος | γραῦς, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν (ἣν καλοῦσ' ἅπαντες οἱ κατ' οἶκ. | Ἔμπ.) ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι (Demosth. 18, 130 καὶ πάσχειν). ἐγὼ δ' (ἀλλ') οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. | βούλομαι γὰρ ἑμαυτὸν οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον (φίλον δ' ἐμ., οὐ π. β.) | ἐπιδειῖσαι ... 4 ὁ μοιχὸς δὲ | ἀπολεῖται ῥαφάνοις (ῥ. ἀπ.) τὴν ἔδραν βεβυσμένος, | ἣ δὲ μιὰ γυνή | τείσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, | εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ βλακικώτερος (sic Cobet. pro μαλακώτερος, add. πολὺ) | ἔστιν τὰ τοιαῦτα *Λυσικλῆς*.

Lucian. *Toxar.* 13 καὶ γραμματεῖα τε εἰσεφοῖτα αὐτῷ παρὰ τῆς γυναικὸς καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα καὶ ἄλλα ὀπόσα αἱ μαστροποὶ τοῖς νέοις ἐπιμηχανῶνται. et Lucian. *Peregr.* 9 διέφυγε ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. 'versus latet comici'. Valcken. *Hippol.* 415. 'potuit fieri ut in comoedia talis versus exstaret φεύγει ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβ.' Fritzs. at vel propter metrum ex Alciphronē recipiendum erat τὴν ἔδραν. cf. Mus. Rhen. XLIII 38. 9.

manifestum uxoris adulterium patrono suo se indicaturum esse profiteatur parasitus. — δίδυρον γραμματείδιον, praeter permultos alios sine dubio, dixit etiam Menander fr. 327, ubi cf. quae adnotavimus. de *Poliagro* cf. adesp. 8.

1562. 1563

Alciphron 3, 65, 1 μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἢ ἐξ Ἰστρίας ναῦς . . . ταῖς Ἀθήναις ἤκε φέρουσα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον (μέγ' ἀγ. ἢ ναῦς ἤκε τοῦθ' ἤξ Ἰστρ. | φέρ. τὸν θαυμ. ἐνθάδ' ἔμπ.) |, ὃς τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι καὶ (ὃς τοὺς ἐν Ἀθήναις) μεγαλοδώρους κίμβικας | καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν· οὕτω κεχυμένως (ἐκκεχ Cobet.) πρὸς τὰς δύοσεις | κέχρηται τῷ βαλλαντίῳ.

οὐ γὰρ ἓνα παράσιτον ἐξ ἄστεος (ἐξ ἄστεως γὰρ τῶν παρασίτων οὐχ ἓνα) |, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας (-άμενος Hercher., μετεπέμψατ', ἀλλὰ π.) καὶ (οἰμ.) οὐχ ἡμᾶς μόνον, | ἀλλὰ καὶ τῶν ἐταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας . . . | καὶ τοὺς ἀπὸ σκηνηῆς ἀπαξιαπλῶς εἰπεῖν (λέγω) | ἅπαντας, οὐ (οὐχί) τὴν πατρίαν οὐσίαν, | τὰ (ἄ) δ' ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα (ἐκπορίζεται) σπαθῶν | . . . καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται (fortasse καὶ δὴ π. δ. τὴν ἐνθάδε) | χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν (γ. κάφρ.).

mercatoris liberalitatem praedicat parasitus.

cum *Istria* Atheniensibus iam quinto a. Chr. saeculo commercium fuisse — Pindarum Ol. 3, 26 sciens praetereo — Aristophanis docet fr. 88. de paenultima vocis κίμβικας veterum poetarum testimonium non exstat. Herodian. I 524, 34 (II 9, 6) τὰ εἰς ἰξ . . . ἐπὶ γενικῇ πῆ μὲν φυλάττει τὸ ἰ συνεσταλμένον, πῆ δὲ ἐκτείνει. καὶ . . . ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτεινόμενον τὸ ἰ φοῖνιξ, τέττιξ, σκάνδιξ, πέρδιξ, χοῖνιξ. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὡς τῆς πέρδικος καὶ χολνικος γενικῆς ἢ μέση συστέλλεται, πεισθεῖς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ καὶ τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ μέτρον. quae recte se habent praeter ea quae de genetivo χολνικος dicuntur. nam in eo quidem apud Aristophanem, ubicumque per metrum certum iudicium facere licet, ἰ corripitur. Ach. 814. Vesp. 440. 718. Pac. 1144. 1218. Lys. 1207. Eccl. 45. 424. Plut. 276. cf. etiam adesp. 444. itaque suspicari licebit etiam in κίμβικος corripī vocalem. ceterum utitur ea voce etiam Aristoteles in *Ethicis*. cf. Lobeck. Phryn. 390 n. **).

1564. 1565

Alciphron fragm. 6, 4 μικρὸν δ' ἄπωθεν τῶν ἐπαυλίων πέτρα τις ἦν συνηρεφῆς κατὰ κορυφὴν δάφναις (τις ἦν | συν. δάφν. τὴν κορ. πέτρα) | καὶ πλατανίστοις· ἐκατέρωθεν δὲ

μυρρίνης | εἰσὶ (πρόσεισι) θάμνοι. . . περιθεῖ κιττός ἐν χρῶ
 τῷ (sic Hercher. pro τῇ) λίθῳ (κ. ἐν χρ. τ. λ. | περιθεῖ). 5 extr.
 τὸ λοιπὸν εὐτρεπεῖς (sic Seiler pro εὐτρ.) ἐπὶ τὴν εὐωχίαν |
 ἡμεν. . . 6 ἦν ἰδοῦ τὸ χωρίον | ὡς ἔνδρυσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ
 καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον (ἄνθ. τε ποικ. | κύκλῳ τρυ-
 φεροῖσιν, ἐν κύκλῳ del. Herch.). 9 ἔαρινοῖς ἐφιζάνουσαι πετά-
 λους ἠδὲ καὶ κωτίλον ἀηδόνες ἐψιθύριζον (ἐφ. δ' ἦριν. ἀηδ. |
 πετάλοισιν ἐψ.).

10 εἶτα (add. δ' ἦν) γαλάκτινα (sic Hercher. pro γαλάκτια) |
 ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα τὰ δ' ἀπὸ ταγήνου (ser. τηγάνου) |,
 11 ὅσα τε ἀγρὸς ἡμῖν ἔαρινῆς ὥρας (ὅσα τ' ἦρος ἡμ. ἀγρ)
 ἐπεδαψιλεύετο (ἐδ.). | μετὰ δὲ τοῦτο συνεχῶς περιεσόβουν
 αἱ κύλικες (αἱ κ. π.), | καὶ τὸ (τοῦ) πιεῖν μέτρον ἦν τρεῖς
 φιλοτησίας, οὐ τὸ ποσόν (ser. ἦν τρεῖς φιλοτησῖαι μέτρον).

argumentum epistulae Alciphronae mihi quidem non videtur ex
 comoedia petitum esse, sed singuli tantummodo versus. neque eos
 omnes ex una eademque derivatos esse adfirmaverim. 9. ἰζάνειν
 etiam Pherecr. 172. Menand. 847. Thucyd. 2, 76.

1566

Aristaenetus Epist. 1, 17 p. 148 Herch. ἔγνω ἑταίρας,
 ἐνέτυχον θεραπαίνας (θεραπαινίσιν), | ὁμοζύγων πεπειραμαι δια-
 φόρων, καὶ | θνητὸς ὢν πολλάκις καὶ τὸς ὑπηρέτηκα (ὑπ. πολλὰ
 θν. ὢν) θεῶ. | p. 149 κύρβις γὰρ ἐταιρικῶν ἐστι κακῶν (κ. γ.
 ἐστι τῶν ἐτ. κ.). | . . . ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε (μέλει)
 λόγων· | ὄνος λύρας (add. γὰρ) οὐδὲ γρῦ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς
 ἐπαῖειν δοκεῖ (μου 'παῖει) | . . . ἄνις γὰρ ὕδατος ἐνδεδελεχῶς
 ἐπιστάζουσα (στ.) καὶ | πέτραν οἶδε κοιλαίνειν (fortasse μαλάττει).
 συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον (πρ. | τὸ δ. αὐτῇ).
 κὰν αὐτίς (corrupt., ser. ἄπαξ μὴ) τὸ ἄγκιστρον καταπίη, | πάλιν
 ἀσπαλιεύσω.

amator repulsam queritur et consolatur. — κύρβις, prorsus
 ut Arist. Nub. 448. Zenob. 4, 77 κύρβεις κακῶν· ἐπὶ τῶν σφόδρα
 πονηρευομένων. ὄνος λύρας ἐπαῖει, i. e. ἡ γυνή. de syntaxi cf. Cratin. 52.

1567. 1568

Aristaenetus 1, 19 p. 150 τλκτει παιδίον | ἀστεῖον νῆ τὰς
 Χάριτας (νῆ τ. Χ. ἀστ.) καὶ τῷ φύσαντι γνησίως ἐξεικονισμένον. . .
 ὑπεραγαπᾷ (sic Reisk., ὑπερηγάπα Vind.) δὲ τὸ βρέφος. . . ὡς
 ποθοῦμενον | παιδίον καὶ λίαν ἐμφορὲς ὠραιοτάτῳ πατρὶ
 (fortasse ὠρ. λίαν προσεμφορὲς πατρὶ). p. 151 τρυφερώτερον
 καὶ τῶν ῥόδων (τὸ παιδίον), | οἷσπερ ἔοικε (προσέοικε) τῇν

χρόαν· ἐκπλήττομαι, | νῆ τῷ θεῷ, πῶς ἀθρόως (fortasse ὅπως)
ἅπαντα μεταβέβληκεν ἢ γυνή.

ἅπαντα (τοιαῦτα Hercher.) γοῦν ἐν ταῖς γυναικωνίτισιν
(sic Mercor., γυναικῶν τισὶ Vind.) | καὶ ταῖς ταλασίαις πρὸς
ἀλλήλας ὁμιλοῦσι γυναῖκες.

narratur quomodo uxor humili loco nata carissima facta sit
marito. reduplicatio correpta (ante βλ) istis temporibus non mul-
tum habet offensionis.

1569. 1570

Aristaenetus 1, 25 p. 154 διαπλεξαμένη (add. δὲ) κεύ-
θεισασα τὰς κόμας | καθῆκε(ν, καθῆκε Cobet. ex [Lucian.]
Amor. 41 pro ἀφῆκε) τοῦ ἀχένος ὄρμους πολυτελεῖς, ἀγλαΐσματα
(fortasse κόσμον) δέξης, | ἄλλην τε πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν
(fortasse μωρίαν), | ὑπομάξιόν τε κάμφωλένιον (ἀμφωλένιον Reisk.,
ἀμφωλένια Vind.). . . θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν
ἐπιστρεφομένη διεσκοπεῖτο (fortasse ὁμοῦ δὲ καὶ τ. πτ. ἐσκοπεῖτ'
ἀεὶ | αὐτὴ πρὸς αὐτ. πόλλ' ἐπιστρωφωμένη) |, πολλάκις δ' ἅμα τε |
ἑαυτὴν (αὐτὴν τ') ἐθεώρει κεῖ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται.

p. 155 οἴνου πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχὴν
(fortasse τὰς φρένας) | . . . μήλου (add. τι) μικρὸν ἀποδακῶν
(add. μάλ') εὐστόχως | ἠκόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης, ἢ
δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστρεψί-
σατο, παρέβυσεν. . . οὕτω νῦν με (οὕτως ἐμὲ | νῦν) ἀντιπελαργοῦσα
δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν (ἀντιπελαργοῦσ' ἀπ. τὴν χ.).

soror sororis aemula. Xenoph. Memor. 2, 1, 22 κατασκοπεῖσθαι
δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται.
Lucian. Dial. meretr. 12, 1 extr. τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακῶν . . .
προκύψας πῶς εὐστόχως προσηκόντισας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς,
οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ· ἢ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν
μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. de verbo ἀντιπελαρ-
γεῖν cf. adesp. 939.

1571. 1572. 1573

Aristaenetus 1, 27 p. 156 A. πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ᾧ φίλη,
σὲ ποθῶν οὐτοσί (ὀδί) | προσάδων παρέρχεται καὶ μορφῆς οὐκ
ἀφυῶς ἔχων (fortasse ἄδων πάρεισιν οὐκ ἀφ. μ. ἔχ.). | ὡς εὐπάρυ-
φον τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον.

B. νῆ τοὺς Ἔρωτας | ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον καίπερ
ὄντα (ὄντ' αὐτὸν) καλόν, | ὅτι φυσῶν (φυσῶν γὰρ) αὐτὸς αὐτὸν
οἶεται μόνος | πάσαις ἀξιέραστος εἶναι ταῖς γυναιξίν (π. γ.
ἀξ. γερονέναι) | . . . μισῶ γοῦν (δ') ἐραστὴν παρευδοκιμεῖν εὐμορφία
τὴν ἐρωμένην ἀξιοῦντα (ἀξιοῦντ' εὐμ. | παρευδ. καὶ τ. ἐρ.) . . . | πολλὰ
τὸν ἐμὸν στενωπὸν (τ. ἐμ. στ. πολλάκις) διέρχεται | μάτην (del.

Ruhnk. Tim. 199)· ἄδει δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ὡσὶν ἀπι-
θάνως | καὶ ἀμουςότερα Λειβηθρίων (Λ. τ' ἀμουςότερον), οὐδ'
ἐρυθρίῳ | περιττῶς ἐκπεριτρέχων διαύλους (fortasse ὄλους δ. δια-
κενῆς ἐκπ.).

Γ. οἷα (ὁποῖα) βούλει καὶ ὅσα (χῶπός') ἂν θέλῃς εἰπέ (λέγε). |
οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς, ἢ καλή, ἀλλὰ (ἀλλ', ὦ γύναι,) | τὸν Ἑρωτα
παίζεις (sic Mercer., πέξεις Vind.). ἐλπίς ἄρα τὸν τοξότην |
ἐκεῖνον τοιοῦτον (τοιούτ' ἐκεῖνον τάχ') ἐπαφείναι σοι βέλος, |
ἵνα τούτων προκαλινδουμένη τῶν ποδῶν (fortasse ὥστε προκαλιν-
δεῖσθαι σε τῶν ποδῶν ἐμοί) ἱκετεύῃς ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος
(τὸ σὸν ἀκ. πόλλ' ἱκετεύουσιν π.). . . ἔνθα, φασίν, ἄνεμος οὔτε
μένειν οὔτε πλεῖν ἔξ (fortasse ἔνθ' οὔτ' ἐφορμεῖν ἄν. κτ.).

superbi adulescentis amorem superbior inridet puella. — de
voce εὐπάρυφος cf. Nicostr. 9. Poll. 7, 46. de Libethriis Thugenisid. 4.

1574

Aristaenetus 2, 9 p. 163 ἐμοὶ δὲ τούτου (τ. δ' ἐμ.) | νῆ τὸ
σὸν πρόσωπον βραχεῖα φροντὶς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν. |
p. 164 ἐμὸν | τὸ ἀτύχημα τοῦτο, σὲ δὲ τὸ παράπαν οὐ
ψέγω. | τοιγαροῦν ἱκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν Δίκην οὔποτ' ἂν, ὦ
φιλιότη, παυσάλμην (fortasse παύσομαι), μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τι-
μωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ | αὐθις ἀδικούσης, εἴ
γέ σοι τοῦτο (τοῦτό σοι) φίλον, | ἀνέχεσθαι πάλιν (π. ἄν.)
καὶ (σοί τε) συγγνώμην ἀπονέμειν | τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικίᾳ.
— amator perfidam puellam leniter admonet. cf. Herm. XXI 391.

1575

Aristaenetus 2, 12 p. 165 ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν (π. γ.) ἐξεπί-
τηδες ἡγαγόμην, ὅπως | εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσωμαί
σοβαρόν (μηδ. σοβ. πάθοιμι γ. εὐπ.). | καὶ ἤρων αὐτῆς (ἤρ. δὲ
ταύτης) αὐτίκα, τὸ πρῶτον τῆς ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων, καὶ τῆς
τύχης ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν, οὐκ ἤδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἔρωτός
ἐστὶν ἀρχή. | ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πόθος. | ἀλλ' ἢ
τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεῆς (ἐνδ. μου τ. τ.) | πάσης
δροσύγου (γυναικὸς) πλουσίας φρύαγμα καὶ | τῦφον πολλῶ τῷ
μέσῳ παρῆλθεν, ἔστι δὲ καὶ (κάστι νῦν καὶ) τὸν τρόπον | καὶ
τοῦνομα (τοῦνομ' ὄντως) Δεινομάχη, καὶ τὸ χεῖρε μόγις ἀπέχεται
(Plat. Symp. 213d) καὶ ὡσπερ δέσποινα δεινὴ κεκράτηκέ μου
πικρῶς (πικρῶς τέ μου | κεκρ. ὡς δέσπ.) οὔτε γοῦν (κοῦθ') ὡς
εὔπορον | τιμῶσα οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδουμένη (fortasse οὔθ'
ὡς ξύν. ἐνδίκως αἰδ.). | ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἐστὶν ἢ προῖξ
(αὕτη 'στὶν ἢ πρ. ἄρα τ. γ. ἐμοί). | ναὶ μὰ (καὶ νῆ) Δε — ὑπ-
εμνήσθη (ἐμν.) γάρ — θαυμαστὸν ἐπηνέγκατό μοι κάκεινο

(εἰσηγνέγκατο | θ. αὖ κὰκ.)· ἐπεντρυφᾶ πολυτελῶς (π. τρ.) | καθ-
 ἄπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστήσαι (ποιῆσαι) ταχύ· | οὐδεὶς
 γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῆ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέη
 (οὐδ. γ., οὐδ' ἂν ἐκ π. ἐπ. | αὐτῆ διαρκεῖ πλ.). sequuntur para-
 phrases Arist. Nub. 53—55 et 73.

est διήγησις opulenti alicuius hominis, qui pauperem virginem
 in matrimonium duxit, post nuptias vel divitissimis superbiorē et
 insolentiorē, simillima narrationis eius, quae est Strepsiadis in
 Nubibus. redintegrare conatus sum Herm. XXI 401 sq.

1576

Aristaenetus 2, 13 p. 166 μάτην ὑποκνίξει, γλυκύτατε,
 μάτην ῥήθης (γλυκύτατ', ῥήθ. μ.) | με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ
 (μετὰ σέ π. ἔμ' ἔτ.)· οὕτως ἔλεως | εἶη (γένοιτ') Ἀφροδίτη. |
 ὅσον (add. δ' ἀφ') ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, | τὸν ἔρωτα
 βεβαίως ἀνεπίληστον διετήρουν ἀεί. | καίτοι με καθεύδουσαν
 ἀφείς Μέγαράδε προσέπτῃς . . . κοιμωμένην καταλιπὼν ὄχου
 (fortasse σὺ δ' ἀφείς μ' ἀπέπτου Μέγαράδ', εὐδ. λιπὼν | ὄχου).
 Ἀριάδην με πᾶσαι καλοῦσι (fortasse καλ. πάντες Ἀρ. ἐμέ), |
 σὺ δὲ Θεσεὺς ἐμοί, εἶθε καὶ Διόνυσος . . . οὐκέτι γὰρ σ' ὡς
 ἐμόν, | ἀλλὰ καὶ (ἀλλ') ὡς ἐμαντήν, ᾧ Φιλωνίδη, φιλω. ταῦτα
 γέγραφα νῆ τοῦς (add. φίλους) | Ἐρωτας ἀσθμαίνουσα καὶ
 δεδακρυμένη.

puella amatori perfidiam exprobrat.

1577

Aristaenetus 2, 14 p. 166 χθῆς (ἐχθῆς) ἐπὶ τὸ σὸν | δω-
 μάτιον εἰσιοῦσα θᾶττον ἢ βάδην | ἔκλαον ὑφ' ἡδονῆς (ὑφ'
 ἡδ. κλάουσα) . . . καὶ μειδιῶσα (μ. τε) | γλυκὺ μεταξὺ δέ πως
 ἀπιστοῦσα πρὸς ἐμαντήν ἔφασκον· ἴρ' ἐγρήγορα; | ἢ πλανῶσί με
 τῶν ὄνειράτων εἰκόνας (ἢ ποῦ μ' ὄνειρων ἀποπλαν. εἰκ.); | ὑπὸ τοῦ
 σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάμβανέ μέ τις (ὑπὸ τοῦ ἴπιθ. γὰρ μ'
 ἔλαβεν) ἀπιστία | . . . p. 167 πολλὴ οὖν χάρις (χ. δὴ) τοῖς
 φίλοις (add. ἔστω) θεοῖς, | ὅτι δὴ (διτῆ) πάλιν ἡμῖν ἀνα-
 νεοῦσι τὸν πόθον, | μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστέρου καὶ μελ-
 ζονος | αἰσθάνομαι τούτου (fortasse ἐπαισθανόμεσθα).

brevis puellae de amore reconciliato narratio. cf. Herm.
 XXI 400. 1. — δωμάτιον, ut Arist. Lys. 160. Eccl. 8. cf. Lobeck.
 Phryn. 252. 3. θᾶττον ἢ βάδην, ut Menand. 837 τὸ δὴ λεγόμενον
 τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην.

1578

Aristaenetus 2, 15 p. 167 τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμόν δὲ
 δεσπότην | ἔρωτικὸν δόκει θυμουμένη ἅμα καὶ τύπτουσα (for-

tasse δοκοῦσα θυμοῦσθαι τε καὶ τύπτουσ' ἅμα) | τῆς οἰκίας ἐκ-
πέμπειν (ἐκπεμψον), ἀλλὰ πρὸς θεῶν | πεφεισμένως καὶ τῷ
παρόντι μοι πόθῳ | τὴν μάστιγα συμμετροῦσα . . . | ἀλλ' ἐπὶ
μήκιστον ἔμφορῶ τῆς ἐπιθυμίας | τῇ συγκοιμήσει, κάμοι συν-
επεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων | τὴν τέρψιν.

fraudem componunt duae mulieres, quarum altera maritum,
altera servum alterius amat.

1579—1582

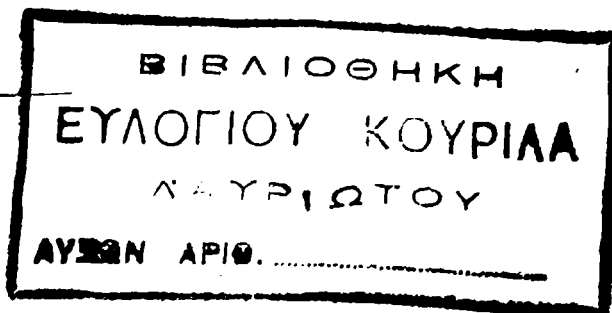
Athenaeus 9, 405e καὶ δεῖξον ὃ φέρεις καὶ λέγε τί (λέγ'
ὅτι) ἐστίν (add. ποτε). |

406 ab ῥοδωνιαν καλῶ (κ. | ρ.) μὲν τὴν λοπάδα ταύτην
ἐγώ· | ἐσκεύασται δ' οὕτως, ἵνα . . . | ἔνδον σεαυτοῦ καὶ παν-
δαισία τὸ σωματίον (ἔνδον τὸ σεαυτοῦ σ. πανδ.) | πᾶν ἐστι-
άσης . . .

καὶ ταῦτα διατρίψας ἐπιμελῶς | ἐνέβαλον εἰς λοπάδα
καινήν, ἀπαλὸν (ἐνέβ., ἀπ.) καὶ συνεχῆς διδοῦς τὸ πῦρ.

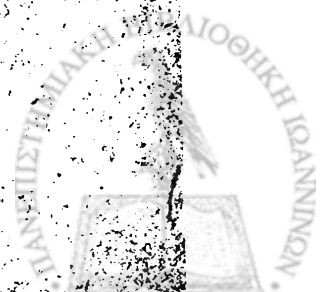
τοσαύτη διεχύθη ἀπὸ τῶν ῥόδων εὐωδία.

versuum reliquias (unius poetae sint an plurium incertum est)
agnoverunt Meinekium Anal. Athen. 176 et G. Kaibelius.

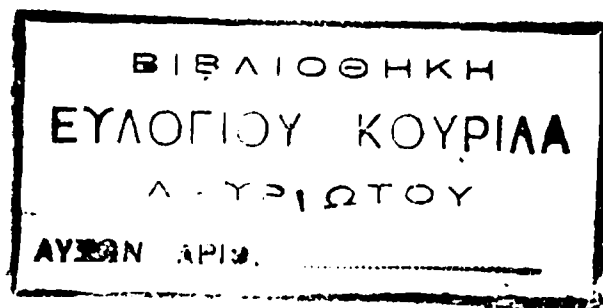

INDICES

INDONESIA

I. INDEX POETARVM COMICORVM

Alcaeus I 756.	Calliades II 541 (Diphil. 1).
Alcenor II 12.	Callias I 693.
Alcimenes I 254.	Callicrates II 416.
Alexander III 372.	Callippus III 378.
Alexis II 297.	Cantharus I 764.
Aminias II 12.	Cephisodorus I 800.
Amipsias I 670.	Chaerion III 366.
Amphis II 236.	Chariclides III 393.
Anaxandrides II 135.	Chionides I 4.
Anaxilas II 264.	Choerilus (?) I 111 (Cratin. 335).
Anaxippus III 296.	Choregus II 12.
Antheas (?) Athen. 10, 445 a. b.)	Clearchus II 408.
Anthippus III 296 (Anaxipp. 1).	Crates I 130.
Antidotus II 410.	Cratinus I 11.
Antiphanes II 12.	Cratinus iunior II 289.
Antiphon III 366.	Crito III 354.
Apollodorus III 288.	Crobylus III 379.
Apollodorus Carystius III 280.	
Apollodorus Gelous III 278.	Damoxenus III 348.
Apollophanes I 797.	Demetrius I 795.
Araros II 215.	Demetrius III 357.
Arcesilaus Diog. Laert. 4, 45.	Demonicus III 375.
Archedicus III 276.	Demophilus (?) II 559 (Diphil.
'Ουαγός).
Archippus I 679.	Demostratus (?) III 356 (Ti-
mostr. 2).
Aristagoras I 710.	Dexicrates III 374.
Aristomenes I 690.	Diocles I 766.
Aristonymus I 668.	Diodorus II 420.
Aristophanes I 392.	Dionysius II 423.
Aristophon II 276.	Diophantus III 375.
Athenio III 369.	Dioxippus III 358.
Athenocles II 12.	Diphilus II 541.
Augeas II 411.	Dromo II 419.
Autocrates I 806.	
Axionicus II 411.	
	Echetus II 12.
Bato III 326.	Ecphantides I 9.
Biottus III 366.	

- Ehippus II 250.
 Epicrates II 282.
 Epigenes II 416.
 Epilycus I 803.
 Epinicus III 330.
 Eriphus II 428.
 Euages (?) Steph. *Ἰδοεῖα*.
 Euangelus III 376.
 Eubulides II 431.
 Eubulus II 164.
 Eudoxus III 332.
 Euetes I 4.
 Eumedes III 377.
 Eunicus I 781.
 Euphanes II 296.
 Euphro III 317.
 Eupolis I 258.
 Euthycles I 805.
 Euxenides I 4.
 Glycon Anecd. var. ed. Schoell et Studemund I 77, 15 (Leucon?)
 Hagias (?) II 250 (Amphid. 51).
 Hegemon I 700.
 Hegesippus III 312.
 Heniochus II 431.
 Heraclides II 435.
 Heraclitus(?) II 435. III supplm.
 Hermippus I 224.
 Hipparchus III 272.
 Laon III 382.
 Leuco I 703.
 Lexiphanes III 383.
 Lycis (?) Arist. Ran. 14 cum schol.
 Lynceus III 274.
 Lysimachus (?) Meinek. I 493.
 Lysippus I 700.
 Macho III 324.
 Magnes I 7.
 Menander III 3.
 Menecrates III 383.
 Menippus (?) III 383.
 Metagenes I 704.
 Mnesimachus II 436.
 Myllus (?) I 4.
 Myrtilus I 253.
 Nausicrates II 295.
 Nico III 389.
 Nicochares I 770.
 Nicolaus III 383.
 Nicomachus III 386.
 Nicophon I 775.
 Nicostratus II 219.
 Ophelio II 293.
 Paramonus III 355.
 Pherecrates I 145.
 Philemo II 478.
 Philemo alter II 540.
 Philemo tertius III 357.
 Philetaerus II 230.
 Philippides III 301.
 Philippus II 135. 215.
 Philiscus II 443.
 Philocles III 366.
 Philonicus II 12.
 Philonides I 254.
 Philostephanus III 393.
 Philyllius I 781.
 Phoenicides III 333.
 Phrynichus I 369.
 Plato I 601.
 Poliochus III 390.
 Polyzelus I 789.
 Posidippus III 335.
 Proclides II 12.
 Pyr . . . II 12.
 Sannyrio I 793.
 Simylus II 444.
 Sogenes III 355.
 Sophilus II 444.
 Sosicrates III 391.
 Sosipater III 314.
 Sosippus II 546 (Diphil. 18).

- Sotades II 447.
 Stephanus III 360.
 Strato III 361.
 — Strattis I 711.
 — Susario I 3.
 — Teleclides I 209.
 Theognetus III 364.
 Theophilus II 473.
 — Theopompus I 733.
- Thugenides III 377.
 Timocles II 451.
 Timostratus III 355.
 Timotheus II 450.
 Timoxenus III 366.
 — Tolynus, Tellen (?) I 10.
 Xenarchus II 467.
 Xeno III 390.
 — Xenophon Diog. Laert. 2, 59.

II. INDEX FABVLARVM

- "Αβρα Nicostrati II 219.
 'Αγαθοί Pherecratis I 145.
 'Αγαθοί Strattidis I 711 ('Αγαθοί
 ἦτοι Ἀργυρίου ἀφανισμός sec.
 Suidam).
 'Αγκυλίων Alexidis II 297.
 'Αγκυλίων Eubuli II 164.
 "Αγνοια Diphili vel Calliadis II 541.
 "Αγνοια Machonis III 324.
 'Αγνοῶν Biotti III 366.
 "Αγριοι Pherecratis I 146.
 "Αγροικοι Anaxandridis II 135.
 "Αγροικος Anaxilae II 264.
 "Αγροικος Antiphanis II 12.
 "Αγροικος Augeae (?) ap. Suid.
 Ἀυγέας.
 "Αγροικος Menandri cf. Ὑποβολι-
 μαῖος ἢ "Αγροικος.
 "Αγροικος Philemonis II 478.
 'Αγρουπνοῦντες anonymi poetae a
 Naevio latine translata. O. Rib-
 beck. Com. Rom. fr.² p. 8.
 'Αγύρτης Philemonis II 478.
 'Αγρίσης Anaxandridis II 137.
 'Αγρίσης Eubuli II 165.
 'Αγωνίς ἢ Ἰππίσκος Alexidis II 297.
 'Αδελφαί Antiphanis II 15.
 'Αδελφαί μοιγευόμεναι Alcaei I 756.
- 'Αδελφοί Alexidis II 299.
 'Αδελφοί Apollodori III 288.
 'Αδελφοί Diphili II 541.
 'Αδελφοί Euphronis III 317.
 'Αδελφοί Hegesippi III 312.
 'Αδελφοί Menandri III 3.
 'Αδελφοί Philemonis II 479.
 "Αδμητος Aristomenis I 690.
 "Αδμητος Theopompi I 733.
 'Αδωνιάζουσαι Aristophanis (ea-
 dem quae Λυσιστράτη) Schol.
 Lys. 389.
 'Αδωνιάζουσαι (Philetaeri II 230)
 Philippidis III 301.
 "Αδωνίς Antiphanis II 15.
 "Αδωνίς Ararotis II 215.
 "Αδωνίς Nicophontis I 775.
 "Αδωνίς Philisci II 443.
 "Αδωνίς Platonis I 601.
 'Αηδόνες Canthari I 764.
 'Αθάμας Amphidis II 236.
 'Αθάμας Antiphanis II 16.
 'Αθηναῖς γοναί Hermippi I 224.
 Αἰ ἀφ' ἱερῶν Platonis I 602.
 Αἴγες Eupolidis I 258.
 Αἰγέως Philyllii I 781.
 Αἰγύπτιοι Antiphanis II 16.
 Αἰγύπτιοι Timocles II 451.

- Αἰγύπτιος* Calliae I 693.
Αἴολος Antiphanis II 16.
Αἴολος Eriphi II 428.
Αἰολοσίκων Aristophanis I 392.
 [Αἰπόλοι Alexandri III 372.]
Αἰπόλοι Alexidis II 299.
Αἰρησιτείχης Diphili II 542.
Αἴσχρο Anaxandridis II 137.
Αἴσχρο Euphronis III 319.
Αἰσχρίων Apollodori Geloï III 278.
Αἴσωπος Alexidis II 299.
Αἰτωλός vel *Αἰτωλοί* Batonis III 326.
Αἰτωλός Critonis III 354.
Αἰτωλός Philemonis II 480.
Αἰγμάλωτος Alexidis II 300.
Ἀκέστρια Antiphanis II 17.
Ἀκκώ Amphidis II 236.
Ἀκοντιζομένη Antiphanis II 18.
Ἀκοντιζόμενος Dionysii II 423.
Ἀλαεῖς Menandri III 7.
Ἀλαζών incerti poetae fabula quam in Milite expressit Plautus.
Ἀλείπτρια Alexidis II 300.
Ἀλείπτρια Amphidis II 236.
Ἀλείπτρια Antiphanis II 19.
Ἀλείπτρια Diphili II 543.
Ἀλθαία Theopompi I 733.
Ἀλιεῖς Menandri III 7.
Ἀλιευομένη Antiphanis II 19.
Ἀλκηστις Antiphanis II 22.
Ἀλκμέων Amphidis II 236.
Ἀλκμέων Mnesimachi II 436.
Ἄλυσις Chariclidis III 393.
Ἀμαζόνες Cephisodori I 800.
Ἀμαζόνες Epicratis II 282.
Ἀμάλθεια Eubuli II 166.
Ἀμαστρίς Diphili II 543.
Ἀμπελουργός Alexidis II 300.
Ἀμπελουργός Amphidis II 237.
Ἀμπρακιδίτις Anaxandridis II 138.
Ἀμυμώνη Nicocharis I 770.
Ἀμφιάρεως Apollodori Car. III 280.
Ἀμφιάρεως Aristophanis I 396.
Ἀμφιάρεως Philippidis III 302.
Ἀμφιάρεως Platonis (?) I 604.
Ἀμφιζράτης Amphidis II 237.
Ἀμφικτύονες Teleclidis I 209.
Ἀμφιτρούων Archippi I 679.
Ἀμφωτίς Alexidis II 300.
Ἀναβλέπων Posidippi III 335.
Ἀναγνωριζομένη Iuventii ex graeco dramate conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 82.
Ἀνάγυρος Aristophanis I 402.
Ἀνάγυρος Diphili II 543.
Ἀνακαλυπτομένη Euangeli III 376.
Ἀνακαλύπτων Philemonis II 480.
Ἀνανεομένη Philemonis II 480.
Ἀνανεοῦσα Philippidis III 302.
Ἀνασωζόμενοι Antiphanis II 23.
Ἀνασωζόμενοι Diphili II 544.
Ἀνασωζόμενοι Eubuli II 167.
Ἀνασωζόμενοι Hipparchi III 272.
Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία Menandri III 12.
Ἀνδρία Menandri III 14.
Ἀνδρογύναι Eupolidis, cf. Ἀστράτευτοι.
Ἀνδρόγυνος ἢ Κρής Menandri III 18.
Ἀνδροκλῆς Sophili II 444.
Ἀνδρομέδα Antiphanis (?) II 23.
Ἀνδροφόνος Batonis III 326.
Ἀνδροφόνος Philemonis II 480.
Ἀνεψιοί Menandri III 20.
Ἀνθρωπορραίστης Strattidis I 711.
Ἀνταῖος Antiphanis II 23.
Ἄντεια Antiphanis II 24.
Ἄντεια Alexidis II 301.
Ἄντεια Eunici vel Philyllii I 781. 2.
Ἄντερῶν Anaxandridis II 138.
Ἄντερος Epicratis II 282.
Ἄντερῶσα Antiphanis II 25.
Ἄντερῶσα Nicostrati II 220.
Ἄντευεργετῶν Apollodori Car. III 280.
Ἄντιδο . . . Anaxilae II 264.

- Ἀντιλαῖς Cephisodori I 800.
 Ἀντιλαῖς Epicratis II 282.
 Ἀντιόπη Eubuli II 167.
 Ἀντιπορονοβοσκός Dioxippi III 358.
 Ἀντυλλος Nicostrati vel Philetaeri II 220. 230.
 Ἀπαγγόμενος Crobyli III 379.
 Ἀπεγλανκωμένος Alexidis II 301.
 Ἀπελαννόμενος Nicostrati II 221.
 Ἀπελεύθεροι Phrynichi, cf. Τραγῶδοί.
 Ἀπιμπολημένη Cratini min. II 292, fr. 11.
 Ἀπῆνη Philonidis I 254.
 Ἀπιστος Menandri III 21.
 Ἀπληστος Diphili II 544.
 Ἀποβάτης Alexidis II 304.
 Ἀποβάτης Diphili II 544.
 Ἀπόδημοι Theophili II 473.
 Ἀποδιδοῦσα Euphronis III 320.
 Ἀποκαρτεροῦντες Apollodori Car. III 281.
 Ἀποκαρτερῶν Antiphanis II 25.
 Ἀποκαρτερῶν Apollodori Geloi, cf. Φιλᾶδελφοί.
 Ἀποκαρτερῶν Philemonis II 481.
 Ἀποκληγομένη Posidippi III 336.
 Ἀποκοπτόμενος Alexidis II 305.
 Ἀποκοιταβίζοντες Amipsiae I 670.
 Ἀπολείπουσα Apollodori Car. III 281.
 Ἀπολείπουσα Apollodori Geloi III 278.
 Ἀπολείπουσα Crobyli III 380.
 Ἀπολιποῦσα Diphili II 545.
 Ἀπολις Philemonis II 481.
 Ἀπόλλωνος γοναί Philisci II 443.
 Ἀργυρίου ἄφανισμός Antiphanis vel Epigenis II 26. 416.
 Ἀργυρίου ἄφανισμός Philippidis III 303.
 Ἀργυρίου ἄφανισμός Strattidis, cf. Ἀγαθοί.
 Ἀρειοπαγίτης Demetrii III 357.
 Ἀρεως γοναί Polyzeli I 789.
 Ἀρκάς Antiphanis II 26.
 Ἀρπαζομένη Antiphanis II 27.
 Ἀρπαζόμενος vel Ἀρπαζομένη Philemonis II 481.
 Ἀρρηφόρος ἢ Ἀύλητροίς Menandri III 21.
 Ἀρσινόη Posidippi III 337.
 Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γοναί Philisci II 443.
 Ἀρτεμις Erhippi II 250.
 Ἀροπώλιδες Hermippi I 227.
 Ἀρχεστράτη Antiphanis II 27.
 Ἀρχίλογοι Cratini I 11.
 Ἀρχίλογος (Ἀρχίλογοι) Alexidis II 305.
 Ἀρχων Antiphanis II 28.
 Ἀσκηταί Metagenis, cf. Ὀμηρος.
 Ἀσκητής Aristomenis, cf. Διόνυσος ἄσν.
 Ἀσκληπιουκλείδης Alexidis II 306.
 Ἀσκληπιός Antiphanis II 28.
 Ἀσκληπιός Philetaeri II 230.
 Ἀσπίς Menandri III 24.
 Ἀσσύριοι Chionidis, cf. Πέρσαι.
 Ἀστειολόγος (ἢ) anonymi a Naevio translata (?) O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 10.
 Ἀστράτευτοι ἢ Ἀνδρογύναι Eurolidis I 264.
 Ἀστυνοὶ Eubuli (?) II 169.
 Ἀσωτοδιδάσκαλος Alexidis II 306.
 Ἀσωτοὶ Antiphanis I 29.
 Ἀσωτοὶ ἢ Ἐπιστολή Euthyclis I 805.
 Ἀσωτος Timostrati III 355.
 Ἀταλάντη Alexidis II 307.
 Ἀταλάντη Calliae I 693.
 Ἀταλάντη Euthyclis I 805.
 Ἀταλάντη Philetaeri II 230.
 Ἀταλάντη Philyllii (?) I 782.
 Ἀταλάντη Strattidis I 712.
 Ἀτθίς Alexidis II 307.
 Αὐγή Eubuli II 170.

- Αὔγη* Philyllii I 782.
Αὐλητής Anaxilae II 264.
Αὐλητής Antiphanis I 29.
Αὐλητής Philemonis II 482.
Αὐλητρίδες Phoenicidis III 333.
Αὐλητρὶς Diodori II 420.
Αὐλητρὶς ἢ Δίδυμα Antiphanis II 30.
Αὐλητρὶς Menandri, cf. *Ἀρρηφόρος ἢ Ἀὐλητρὶς*.
Αὐλοὶ Philippidis III 304.
Αὔραι Metagenis I 704.
Αὐτόλυκος Eupolidis I 267.
Αὐτόμολοι Pherecratis I 150.
Αὐτὸν πενθῶν Damoxeni III 348.
Αὐτὸν πενθῶν Menandri III 26.
Αὐτὸν τιμωρούμενος Menandri, cf. *Ἐαυτὸν τιμωρούμενος*.
Αὐτοῦ ἔρων Antiphanis II 30.
Αὐτοῦ καταψευδόμενος Chaerionis III 366.
Ἄφανιζόμενος Apollodori III 289.
Ἄφ' ἱερῶν Platonis, cf. *Αἱ ἄφ' ἱερῶν*.
Ἄφροδίσα Menandri III 27.
Ἄφροδίσα Theopompi I 734.
Ἄφροδίσιος Antiphanis II 31.
Ἄφροδίτης γοναί Antiphanis II 33.
Ἄφροδίτης γοναί Nicophontis I 775.
Ἄφροδίτης γοναί Philisci II 443.
Ἄφροδίτης γοναί Polyxeli I 789.
Ἄχαις Alexidis II 309.
Ἄχαρνῆς Aristophanis.
Ἄχελῶος Demonici III 375.
Ἄχιλλεύς Anaxandridis II 138.
Ἄχιλλεύς Philetaeri II 231.
Ἄψευδεῖς Teleclidis I 212.

Βαβίλας Aristophontis II 276.
Βαβυλώνιοι Aristophanis I 407.
Βαβυλώνιος Philemonis II 482.
Βάκχαι Antiphanis II 35.
Βάκχαι Dioclis I 766.

Βάκχαι Lysippi I 700.
Βακχίς Eriogenis II 416.
Βαλανεῖον Amphidis II 237.
Βαλανεῖον Diphili II 546.
Βαλανεῖον Timoclis II 451.
Βάπται Eupolidis I 273.
Βαρβιτισαί Magnetis I 7.
Βασανιζομένη Philippidis III 304.
Βασιλεῖς Nicostrati II 222.
Βάταλος Antiphanis II 35.
Βάτραχοι Aristophanis.
Βάτραχοι Calliae I 694.
Βάτραχοι Magnetis I 7.
Βατύλη Theopompi I 735.
Βελλεροφόντης Eubuli II 170.
Βοηθοί Aristomenis I 690.
Βοηθοῦντες Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 85.
Βοιωτὶς Antiphanis II 35.
Βοιωτὶς Diphili II 547.
Βοιωτὶς Menandri III 27.
Βοιωτὶς Theophili II 473.
Βομβυλίος Antiphanis II 37.
Βόστρυχος Alexidis II 309.
Βοτρυλίων Anaxilae II 265.
Βουκόλοι Cratini I 16.
Βούσιρις Antiphanis II 37.
Βούσιρις Cratini I 19. II 289.
Βούσιρις Ephippii II 251.
Βούσιρις Mnesimachi II 436.
Βουταλίων Antiphanis II 38.
Βουταλίων Xenarchi II 467.
Βρεττία Alexidis II 309.
Βυζάντιος Antiphanis II 39.
Βωμός Alexidis II 310.

Γαλάται Apollodori III 289.
Γαλάτεια Alexidis II 310.
Γαλάτεια Nicocharis I 770.
Γαλάτης Posidippi III 337.
Γαλεωμνομαχία Magnetis (?) cf. Mein. I 35.

- Γάμοι* (*Γάμος*) Sophili vel Diphili II 445. 547.
Γάμος (*Γάμοι*) Antiphanis II 40.
Γάμος (*Γαμῶν*) Philemonis II 483.
Γανυμήδης Alcaei I 756. .
Γανυμήδης Antiphanis II 40.
Γανυμήδης Eubuli II 171.
Γάστρων Antiphanis, cf. *Κνοι-
 θιδεύς*.
Γείτονες Cratetis I 130.
Γέλως Sannyrionis I 793.
Γεροντομανία Anaxandridis II 138.
 [*Γεωγράφοι* Anaxandridis II 140.]
Γεωργοί Aristophanis I 416.
Γεωργός Menandri III 28.
Γεωργός (?) Timoclis II 451. 466.
Γῆρας Aristophanis I 422.
Γηρούνης Ehippi II 251.
Γηρυτιάδης Aristophanis I 427.
Γίγαντες Cratini iun. II 289.
Γλαῦκος Anaxilae II 265.
Γλαῦκος Antiphanis II 42.
Γλαῦκος Eubuli II 171.
Γλαύκωμα anonymi a Naevio latine
 conversa. O. Ribbeck. Com. R.
 fr.² 15.
Γόητες Aristomenis I 691.
Γοργόνες Heniochi II 431.
Γόργυθος Antiphanis II 42.
Γράες Pherecratis I 153.
Γραμματειδιοποιός Apollodori Car.
 III 281.
Γραμματειδιοποιός Apollodori Ge-
 loi III 279.
Γραφή Alexidis II 312.
Γρύπες Platonis I 604.
Γυμναστικός Naevianae fabulae
 titulus ex graeco quodam dra-
 mate expressae. O. Ribbeck.
 Com. R. fr.² p. 15.
Γυναικοκρατία Alexidis II 312.
Γυναικοκρατία Amphidis II 238.
Γυναικομανία Amphidis II 238.
Δαίδαλος Aristophanis I 435.
Δαίδαλος Eubuli vel Philippi II
 172. 3.
Δαίδαλος Platonis I 605.
Δαιταλῆς Aristophanis I 438.
Δακτύλιος Alexidis II 312.
Δακτύλιος Amphidis II 239.
Δακτύλιος Menandri III 31.
Δακτύλιος Philemonis III suppl.
 vol. II.
Δακτύλιος Timoclis II 451.
Δαλῖς Apollophanis I 797.
Δανάη Apollophanis I 797.
Δανάη Sannyrionis I 794.
Δαναΐδες Aristophanis I 454.
Δαναΐδες Diphili II 548.
Δάρδανος Menandri III 32.
Δεισιδαίμων Menandri III 32.
Δεξαμενός Timoclis, cf. *Κένταυρος*.
Δεξιδημίδης Amphidis II 239.
Δευκαλίων Antiphanis II 43.
Δευκαλίων Eubuli II 173.
Δευκαλίων Ophelionis II 293.
Δευσοποιός Apollodori Geloi III
 279.
Δηλία Antiphanis II 43.
Δηλία Sophili II 445.
Δηλιάδες Cratini I 19.
Δήλιος Philostephani III 393.
Δῆλος vel *Δήλιος* Timoclis II 452.
Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος Alexidis
 II 313.
Δημιουργός Menandri III 33.
Δῆμοι Eupolidis I 279.
Δημοποίητος Demonstrati (Timo-
 strati) III 355.
Δημοσάτυροι Timoclis II 452.
Δημόται Hermippi I 228.
Δημόται Posidippi III 338.
Δημοτυνδάρεως Polyzeli I 789.
Διάβολος Apollodori Car. III 283.
Διάβολος Nicostrati II 222.
Διαδικαζόμενοι Dioxippi suppl.
 vol. III.

- Διαθῆκαι* Laonis III 382.
[*Διαιτῶν* Eupolidis I 293.]
Διαλλαγῆ Aristophanis (*Λυσιστράτη*) Schol. Rav. Lys. v. 1114.
Διαμαρτάνοντες vel *Διαμαρτάνων* Apollodori III 289.
Διαμαρτάνουσα Diphili II 548.
Διαμαρτάνων Apollodori III 289.
Διαμαρτάνων Archedici III 276.
Διαπλέουσαι Alexidis II 315.
[*Διάς* Eupolidis I 293.]
Διδασκαλίαι Cratini I 23.
Δίδυμαι Antiphanis, cf. *Αύλητρις* ἢ *Δίδυμαι*.
Δίδυμαι Menandri III 35.
Δίδυμοι Alexidis II 315.
Δίδυμοι Anaxandridis II 139.
Δίδυμοι Antiphanis II 43.
Δίδυμοι Euphronis III 320.
Δίδυμοι Xenarchi II 468.
Δίδυμοι ἢ *Πύραυνος* Aristophon-
tis II 276.
Διθύραμβος Amphidis II 239.
Δικασταί Thugenidis III 377.
Διονυσιάλεξανδρος Cratini I 23.
Διονυσιάζουσαι Timoclis II 453.
Διονύσιος Eubuli II 173.
Διόνυσος Alexandri III 372.
Διόνυσος Cratetis I 131.
Διόνυσος (?) Ecphantidis Meinek.
I 37.
Διόνυσος Magnetis I 7.
Διόνυσος Timoclis II 454.
Διόνυσος ἀσκητῆς Aristomenis I
692.
Διόνυσος Eubuli, cf. *Σεμέλη*.
Διονύσου γοναί Anaxandridis II
139.
Διονύσου γοναί Polyzeli I 791.
Διορύττων Antiphanis, cf. *Θορίκιοι*.
Διὸς γοναί Philisci II 443.
Διπλάσιοι Antiphanis II 45.
Δις ἐξαπατῶμενος Heniochi II 431.
Δις ἐξαπατῶν Menandri III 35.
Δις κατηγορούμενος Augeae ap.
Suidam.
Δις ναυαγός Aristophanis I 459.
Δις πενθῶν Alexidis II 316.
Δις πλέουσαι Alexidis, cf. *Δια-
πλέουσαι*.
Δόλων Eubuli II 175.
Δορκίς ἢ *Ποππύζουσα* Alexidis
II 316.
Δουλοδιδάσκαλος Pherecratis I
155.
Δοῦλος (*Δόλων*) Eubuli II 175
fr. 32.
Δρακόντιον Timoclis II 454.
Δράματα Aristophanis I 465.
Δράματα ἢ *Κένταυρος* Aristo-
phanis I 459.
Δράματα ἢ *Νίοβος* Aristophanis
I 463.
Δραπεταγωγός Antiphanis II 46.
Δραπέται Alexidis, cf. *Λευκαδία*.
[*Δραπέται* Eupolidis I 265, fr. 34.]
Δραπέτιδες Cratini I 26.
Δρωπίδης Alexidis II 317.
Δυσέρωτες Antiphanis II 46.
Δύσκολος Menandri III 36.
Δύσκολος Mnesimachi II 436.
Δύσπρατος Antiphanis vel Epi-
cratis II 47. 284.
Δωδεκάτη Philyllii I 783.
Δωδωνίς Antiphanis II 48.
Ἐαυτὸν πενθῶν Menandri, cf.
Ἄυτὸν πενθῶν.
Ἐαυτὸν τιμωρούμενος Menandri
III 41.
Ἐαυτοῦ ἐρῶν Antiphanis, cf.
Ἄυτοῦ ἐρῶν.
Ἐγκαλοῦντες Diphili II 548.
Ἐγκαλυπτόμενος Anaxippi III 296.
Ἐγκληόμεναι vel *Ἐγκληόμενοι* So-
tadidis II 447.
Ἐγχειρίδιον Menandri III 44.
Ἐγχειρίδιον Philemonis II 483.

- Ἐγχειρίδιον Sophili II 445.
 Ἐγχειρογράφοι Nicophontis, cf. Χειρογράφοι.
 Εἰλεθνια Nicomachi III 386.
 Εἰλωτες Eupolidis I 294.
 Εἰρήνη α' Aristophanis.
 Εἰρήνη β' Aristophanis I 467.
 Εἰρήνη Eubuli II 176.
 Εἰρήνη Theopompi I 735.
 Εἰσοικιζόμενος Alexidis II 318.
 Εἰς τὸ φρέαρ Alexidis II 319.
 Ἐκάτη Diphili II 548.
 Ἐκάτη Nicostrati II 223.
 Ἐκκηρυττόμενος Alexidis, cf. Κηρυττόμενος.
 Ἐκκλησιάζουσαι Aristophanis.
 Ἐκπωματοποιός Alexidis II 320.
 Ἐκύρα Apollodori Car. III 283.
 [Ἐκύρα Menandri III 45.]
 Ἐλαιὼν ἢ Φρουροῦντες Diphili II 548.
 Ἐλένη Alexandri III 372.
 Ἐλένη Alexidis II 320.
 Ἐλένη Anaxandridis II 140.
 Ἐλένη Philyllii (?) I 784.
 Ἐλένης ἄρπαγή Alexidis II 320.
 Ἐλένης μνηστῆρες Alexidis II 321.
 [Ἐλενηφοροῦντες, Ἐλενηφοροῦσα Diphili], cf. Ἐλαιῶν.
 Ἐλλάς ἢ Νῆσοι Platonis I 605.
 Ἐλληβοριζόμενοι Diphili II 549.
 Ἐλληνίς Alexidis II 321.
 Ἐμπιμπραμένη Menandri III 45.
 Ἐμπιμπράμενοι ἢ Ἰδαῖοι Cratini I 32.
 Ἐμπολή Ehippi II 254.
 Ἐμπορος Diphili II 549.
 Ἐμπορος Epieratis II 284.
 Ἐμπορος Philemonis II 484.
 Ἐναγλίζοντες vel Ἐναγίσματα Diphili II 552.
 Ἐνδυμίων Alcaei I 758.
 Ἐννέα (Ἐνναία) Apollodori Car. III 284.
 Ἐξ ἔδου ἀνιών Nicophontis I 776.
 Ἐξ αὐτοῦ ἐστὼς Caecilianae fabulae titulus, O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 42.
 Ἐξοικιζόμενος Philemonis II 484.
 Ἐορταί (Τόλμαι) Cratetis I 141 fr. 34.
 Ἐορταί Platonis I 607.
 Ἐπαγγελόμενος Menandri III 46.
 Ἐπιδάυριος Alexidis II 321.
 Ἐπιδάυριος Antiphanis II 48.
 Ἐπιδάυριος Theophili II 474.
 Ἐπιδικαζόμενη Apollodori Car., cf. Ἐπιδικαζόμενος.
 Ἐπιδικαζόμενος Anaxippi III 298.
 Ἐπιδικαζόμενος Apollodori Car., III 285.
 Ἐπιδικαζόμενος Diphili II 552.
 Ἐπιδικαζόμενος Philemonis II 484.
 Ἐπίκληρος Alexidis II 322.
 Ἐπίκληρος Antiphanis II 49.
 Ἐπίκληρος Diodori II 420.
 Ἐπίκληρος Diphili II 553.
 Ἐπίκληρος Heniochi II 431.
 Ἐπίκληρος Menandri III 47.
 Ἐπιλήσμων ἢ Θάλαττα Pherecratis I 159.
 Ἐπίσταθμος Posidippi III 338.
 Ἐπιστολαί Timoclis II 455.
 Ἐπιστολή Alexidis II 323.
 Ἐπιστολή Euthyclis, cf. Ἄσωτοι.
 Ἐπιστολή Machonis III 325.
 Ἐπιτρέποντες Menandri III 50.
 Ἐπιτροπεύς Diphili II 553.
 Ἐπίτροπος Alexidis II 323.
 Ἐπιχαιρέκακος Timoclis II 456.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Alexidis II 323.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Amphididis II 240.
 Ἐρετρικός Alexidis II 323.
 Ἐρεχθεύς Anaxandridis II 140.
 Ἐριθοί Alexidis, cf. Παννυχίς.
 Ἐριθοί Amphididis II 241.
 Ἐρμαφρόδιτος Posidippi III 338.

- Ἐρμιονεύς (Ἐρμιόνη) Menecratis III 383.
- Ἐρμου καὶ Ἀφροδίτης γοναί Philisci II 443.
- Ἐρωτες Myrtili I 253.
- Ἐταίρα Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate expressae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 94.
- Ἐξανδρία Anaxilae II 265.
- Ἐυεργέται Batonis III 327.
- Ἐυθύδικος Antiphanis II 49.
- Ἐυμένιδες Cratini (?), cf. Ἐυνεΐδαι fr. 66.
- Ἐυνεΐδαι Cratini I 32.
- Ἐυνοῦχος Menandri III 53.
- Ἐυνοῦχος ἢ Στρατιώτης Diphili II 542.
- Ἐὐπλοία Antiphanis II 50.
- Ἐὐριπος Philemonis II 484.
- Ἐυρώπη Eubuli II 176.
- Ἐυρώπη Hermippi I 230.
- Ἐυρώπη Platonis I 610.
- Ἐυσεβεῖς Anaxandridis II 140.
- Ἐφεδρῖται vel Ἐφεδρίζοντες Philemonis II 485.
- Ἐφεσία Antiphanis II 51.
- Ἐφεσία Posidippi III 339.
- (Ἐφε)σία Simyli II 444.
- Ἐφέσιοι Critonis III 354.
- Ἐφέσιος Menandri III 56.
- Ἐφηβοὶ Apollodori, cf. Συνέφηβοι.
- Ἐφηβοὶ Erhippi II 255.
- Ἐφηβος Philemonis II 485.
- Ἐφιάλτης Phrynichi I 369.
- Ζακύνθιος Antiphanis II 51.
- Ζεὺς κακούμενος Platonis I 612.
- Ζωγράφοι (non Γεωγράφοι) Anaxandridis II 140.
- Ζωγράφος Antiphanis II 52.
- Ζωγράφος Diphili II 553.
- Ζωγράφος Hipparchi III 273.
- Ζωμόλον Philemonis, cf. Μετιών.
- Ζώπυρος περικαόμενος Strattidis I 714.
- Ἡδυχάρης Theopompi I 736.
- Ἡ εἰς τὸ φρέαρ Alexidis, cf. Εἰς τὸ φρέαρ.
- Ἡλιος ῥιγῶν Aristonymi I 668.
- Ἡνλόχος Antiphanis II 52.
- Ἡνλόχος Menandri III 57.
- Ἡρακλῆς Anaxandridis II 141.
- Ἡρακλῆς Diphili II 556.
- Ἡρακλῆς Philyllii I 784.
- Ἡρακλῆς γαμῶν Archippi I 680.
- Ἡρακλῆς γαμῶν Nicocharis I 771.
- Ἡρακλῆς χορηγός Nicocharis I 771.
- Ἡρώες Aristophanis I 469.
- Ἡρώες Chionidis I 4.
- Ἡρώες Cratetis I 132.
- Ἡρώες Philemonis II 486.
- Ἡρώες Timoclis II 457.
- Ἡρώνη Epigenis II 417.
- Ἡρώς Diphili II 557.
- Ἡρώς Menandri III 60.
- Ἡσίοδοι Teleclidis I 213.
- Ἡσίodos Nicostrati II 223.
- Ἡσιόνη Alexidis II 324.
- Ἡχώ Eubuli II 176.
- Θαῖς Hipparchi III 273.
- Θαῖς Menandri III 61.
- Θάλαττα Dioclis I 767.
- Θάλαττα Pherecratis, cf. Ἐπιλήσμων.
- Θαμύρας Antiphanis II 52.
- Θεμιστοκλῆς Philisci II 443.
- [Θεογονία Antiphanis II 53.]
- Θεοὶ Hermippi I 230.
- Θεοφόρητος Alexidis II 325.
- Θεοφορουμένη Menandri III 63.
- Θεσμοφοριάζουσαι α' Aristophanis.
- Θεσμοφοριάζουσαι β' Aristophanis I 472.
- [Θεσμοφόροι Hermippi I 245 fr. 65.]

- Θεσμοφόρος Dionysii II 423.
 Θεσπρωτοί Alexidis II 325.
 Θεττάλη Menandri III 65.
 Θετταλοί Anaxandridis II 141.
 Θεῶν ἀγορά Euphronis III 320.
 Θεωροί Euphronis III 321.
 Θεβαῖοι Alexidis II 326.
 Θεβαῖοι Philemonis II 486.
 Θεραμένης Cratini iun. II 289.
 Θερία Cratetis I 133.
 Θεσανυρός Anaxandridis II 142.
 Θεσανυρός Archedici III 276.
 Θεσανυρός Cratetis I 136.
 Θεσανυρός Dioxippi III 358.
 Θεσανυρός Diphili II 557.
 Θεσανυρός Menandri III 67.
 Θεσανυρός Philemonis II 486.
 Θεσεύς Anaxandridis II 142.
 Θεσεύς Aristonymi I 668.
 Θεσεύς Diphili II 557.
 Θεσεύς Theopompi I 737.
 Θετεύοντες Alexidis II 326.
 Θομβύκιος (Βομβυλιός) Antiphanis
 II 37 fr. 62.
 Θορίκιοι (?) Heniochi (Θωρούκιον)
 II 431.
 Θορίκιοι ἢ Διορύττων Antiphanis
 II 53.
 Θουριοπέρσαι Metagenis I 706.
 Θραυλέων Menandri III 69.
 Θράσων Alexidis II 326.
 Θραῖται Cratini I 34.
 Θυέστης Dioelis I 767.
 Θυρσοκόμος Lysippi I 702.
 Θυρωρός Philemonis II 487.
 [Θωρούκιον Heniochi], cf. Θορίκιοι.
 Ἰάλεμος Amphididis II 241.
 Ἰάλεμος Ophelionis II 293.
 (Ἰαμβοὶ Hermippi I 245.)
 Ἰασίς (?) Alexidis II 327.
 Ἰάσων Antiphanis II 53.
 Ἰατρός Antiphanis II 54.
 Ἰατρός Aristophontis II 276.
 Ἰατρός Philemonis II 487.
 Ἰατρός Theophili II 474.
 Ἰδαῖοι Cratini, cf. Ἐμπιμπράμενοι.
 Ἰέρεια Apollodori Car. III 287.
 Ἰέρεια Menandri III 70.
 Ἰερὸς γάμος Alcaei I 759.
 Ἰεροφάντης Nicostrati II 223.
 Ἰκάριοι Σάτυροι Timoclis II 458.
 Ἰματιόπωλις Apollodori Car., cf.
 Προικιζομένη.
 Ἰμβριοι Menandri III 71.
 Ἰνώ (Ἰώ?) Sannyrionis ap. Eu-
 dociam.
 Ἰξίων Eubuli II 177.
 Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς Pherecratis I
 160.
 Ἰππεῖς Antiphanis II 54.
 Ἰππεύς Alexidis II 327.
 Ἰππῆς Aristophanis.
 Ἰππίσκος Alexidis, cf. Ἀγωνίς.
 Ἰπποκόμος Menandri III 72.
 Ἰππος Alexidis, cf. Ἰππεύς.
 Ἰπποτρόφος Mnesimachi II 437.
 Ἰσθμιονίκης Mnesimachi II 441.
 Ἰσοστάσιον Alexidis II 328.
 Ἰστοριογράφος Dioxippi III 359.
 [Ἰστός Pherecratis], cf. Ἰπνός fr. 61.
 Ἰφιγέρων Strattidis vel Apollo-
 phanis I 714. 797.
 Ἰχθύες Archippi I 681.
 Ἰώ (?) Anaxilae II 266.
 Ἰώ Platonis I 615.
 Ἰώ Sannyrionis I 795.
 Ἰων Eubuli II 177.
 Καινεύς Antiphanis II 55.
 Καινεύς Ararotis II 216.
 Καλαθηφόροι Eubuli II 178.
 Καλάσιρις Alexidis II 331.
 Κάλλαισχος Ophelionis II 294.
 Κάλλαισχος Theopompi I 738.
 Καλλιπίδης Strattidis I 714.
 Καλλιστώ Alcaei I 759.
 Καλλιστώ Amphididis (?) II 242. 9.

- Καλλωνίδης* (?) Aristophontis II 277.
Καλυψώ Anaxilae II 266.
Καμπυλίων Ararotis II 217.
Καμπυλίων Eubuli II 178.
Κανηφόρος Anaxandridis II 143.
Κανηφόρος Menandri III 73.
Καπήλιδες Theopompi I 739.
Κᾶρες Antiphanis II 55.
Καρίνη Antiphanis II 56.
Καρίνη Menandri III 74.
Καρχηδόσιος Alexidis II 331.
Καρχηδόσιος Menandri III 75.
Κατακολλώμενος Eubuli II 180.
 [Καταχῆναι Lysippi I 702.]
Καταψευδόμενος Alexidis, cf. *Το-
νιστής*.
Καταψευδόμενος Menandri III 77.
Καταψευδόμενος Philemonis II 488.
Καταψευδόμενος Sosipatri III 314.
Κατεσθίων (?) Amipsiae I 671.
Καύνιοι Alexidis II 332.
Καύνιοι Timoclis II 460.
Κερύφαλος Menandri III 78.
Κένταυροι Apollopphanis I 798.
Κένταυρος Aristophanis, cf. *Δρά-
ματα*.
Κένταυρος Lyncei III 274.
Κένταυρος Nicocharis I 771.
Κένταυρος Ophelionis II 294.
Κένταυρος Theogneti III 364.
Κένταυρος ἢ *Δεξαμενός* Timoclis II 460.
Κεραυνός vel *Κεραυνούμενος* Anaxippi III 299.
Κέρκιος (?) Anaxandridis II 143.
Κέρκωπες Eubuli II 181.
Κέρκωπες Hermippi I 233.
Κέρκωπες Menippi (?) III 383.
Κέρκωπες Platonis, cf. *Ξάντρια*.
Κέφαλος Philotaeri II 231.
Κηπουρός Antiphanis II 57.
Κηρυττόμενος Alexidis II 332.
Κιθαριστής Antiphanis II 57.
Κιθαριστής Menandri III 79.
Κιθαρίστρια Anaxandridis II 143.
Κιθαρωδός Alexidis II 332.
Κιθαρωδός Anaxippi III 300.
Κιθαρωδός Antiphanis II 58.
Κιθαρωδός Apollodori III 289.
Κιθαρωδός Clearchi II 408.
Κιθαρωδός Diphili II 558.
Κιθαρωδός Niconis III 389.
Κιθαρωδός Sophili II 445.
Κιθαρωδός Theophili II 474.
Κινησίας Strattidis I 715.
Κίρκη Anaxilae II 266.
Κίρκη Ehippi II 255.
Κλεοβουλῖναι Cratini I 39.
Κλεοβουλῖνη Alexidis II 333.
Κλεοφάνης Antiphanis II 58.
Κλεοφῶν Platonis I 615.
Κλεψύδρα Eubuli II 182.
Κληρούμενοι Diphili II 458.
Κλίνη Nicostrati II 223.
 [Κλοπαί Eupolidis I 296.]
Κναφεύς Antiphanis II 59.
Κνιδία Alexidis II 333.
Κνιδία Menandri III 82.
Κνοιθιδεύς ἢ *Γάστρων* Antipha-
nis II 60.
Κόθορνοι Philonidis I 254. cf.
III 304.
Κοινωνοί Philemonis II 488.
Κόλακες Eupolidis I 296.
Κόλαξ Menandri III 82.
 [Κόλαξ Philemonis II 488. 535.]
Κολεοφόροι anonymi poetae (ant.
com.) Boeckh. Corp. Inscr. I
n. 229.
Κολυμβῶσαι Alcimenis I 254.
Κομμώτρια Naevii O. Ribbeck.
Com. R. fr.² p. 12.
Κονιατής Alexidis II 333.
Κονιατής Amphidis II 242.
Κονίσσαλος Timoclis II 461.
Κόννος Amipsiae I 671.

- Κόννος* Phrynichi I 371.
Κοριαννώ Pherecratis I 162.
Κορινθία Antiphanis II 61.
Κορινθία Philemonis II 488.
Κορινθιαστής Philetaeri II 231.
Κορινθιαστής Poliochi III 390.
Κορίνθιοι Clearchi II 409.
Κοροπλάθος Antiphanis II 62.
Κορυδαλλός Eubuli II 182.
Κοσμήτρια anonymi a Naevio latine conversa. cf. *Κομμώτρια* O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 12.
Κουρίς Alexidis II 333.
Κουρίς Amphidis II 242.
Κουρίς Antiphanis II 62.
Κραπάταλοι Pherecratis I 167.
Κρατεύας (*Κρατείας*) ἢ *Φαρμακοπώλης* Alexidis II 334, cf. suppl.
Κρής Menandri, cf. *Ἀνδρόγυννος* ἢ *Κρής*.
Κρηῆτες Apollophanis I 798.
Κρηῆτες Nicocharis I 772.
Κρόνος Phrynichi I 372.
Κυβερνήται Menandri III 85.
Κυβερνήτης Alexidis II 338.
Κυβευταί Alexidis II 339.
Κυβευταί Amphidis II 243.
Κυβευταί Antiphanis II 64.
Κυβευταί Eubuli II 182.
Κύδων Ephippi II 256.
Κύκλωπες Calliae vel Dioclis I 694. 767.
Κύκλωψ Antiphanis II 64.
Κύκνος Alexidis II 339.
Κύκνος Eubuli, cf. *Προσουσία*.
Κυναγίς vel *Κύνηγίς* Philetaeri II 231.
Κυνάριον Timothei II 450.
Κυνηγέται Anaxandridis II 144.
Κύπριος Alexidis II 340.
Κώδων Posidippi III 339.
Κωδονιασταί (?) Philippi Meinek. I 340. 1.
Κώκαλος Aristophanis I 482.
Κωμασταί Amipsiae I 673.
Κωμασταί Eubulidis II 431.
Κωμασταί (?) Philippi Meinek. I 341.
Κωμασταί Phrynichi I 373.
Κωμωδοτραγωδία Alcaei I 760.
Κωμωδοτραγωδία Anaxandridis II 144.
Κωνειαζόμενοι Menandri III 87.
Κωνειασταί (?) Philippi Meinek. I 341.
Κωραλίσκος Epilyci I 803.
Κώρυκος Antiphanis II 66.

Λάιος Platonis I 617.
Λάκαινα Apollodori III 290.
Λακιάδαι Philippidis III 304.
Λάκωνες Cratini I 41.
Λάκωνες Eupolidis(?) I 307.
Λάκωνες Nicocharis I 772.
Λάκωνες ἢ *Λήδα* Eubuli II 184.
Λάκωνες ἢ *Ποιηταί* Platonis I 619.
Λάμια Cratetis I 136.
Λαμπαδηφόροι Philetaeri II 233.
Λαμπάς Alexidis II 340.
Λαμπάς Antiphanis II 67.
Λάμπων Antiphanis II 68.
Λέβης Alexidis II 341.
Λεπτινίσκος Antiphanis II 68.
Λευκαδία (non *Λευκάς*) Amphidis II 243.
Λευκαδία Menandri III 88.
Λευκαδία ἢ *Δραπέται* Alexidis II 344.
Λευκαδία Diphili II 558.
Λευκάδιος Antiphanis II 69.
Λεύκη Alexidis II 344.
Λεωνίδης Antiphanis II 70.
Λήδα Eubuli, cf. *Λάκωνες*.
Λήδα Sophili, cf. *Τυνδάρεως*.
Λήθη Timoclis II 461.
Λημνία Alexidis II 345.
Λήμνιαι Antiphanis II 70.
Λήμνιαι Aristophanis I 486,

- Λήμνιαι* Diphili II 558.
Λήμνιαι Nicocharis I 772.
Λημνομέδα Strattidis I 717.
Λῆροι Pherecratis I 172.
Λινδία Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 101.
Λίνος Alexidis II 345.
Λοκρίδες Anaxandridis II 144.
Λοκρίδες Posidippi III 339.
Λοκροί Alexidis II 346.
Λοκροί Menandri III 91.
Λουτροποιός Anaxilae, cf. *Λυροποιός*.
Λυδοί Magnetis I 8.
Λυδός Antiphanis II 70.
Λυκίσκος Alexidis II 347.
Λυκοῦργος Anaxandridis II 144.
Λύκων Antiphanis II 71.
Λυροποιός Anaxilae II 267.
Λυσιστράτη Aristophanis.
Λυτρούμενος Epigenis II 418.
Λυτρούμενος Timostrati(?) III 356.

Μάγειροι Anaxilae II 269.
Μάγειρος Nicostrati II 224.
Μαι(νόμενος) Anaxandridis II 145.
Μαινόμενος Diodori II 422.
Μαινόμενος Diphili II 559.
Μακεδόνες ἢ Πανσανίας Strattidis I 718.
Μαλθάκη Antiphanis II 71.
Μαλθακοί Cratini I 42.
Μαμμάκνθος Aristagorae I 710.
Μαμμάκνθος Platonis I 622.
Μανδραγοριζομένη Alexidis II 347.
Μανέκτωρ ἢ Ἐρμιονεύς Mene-cratis III 383.
Μάντις Alexidis II 350.
Μαραθώνιοι Timoclis II 461.
Μαρκῆς Eupolidis I 307.

Μαστροπός Philippidis III 305.
Μεγαρική Simyli II 444.
Μέθη Menandri III 91.
Μελανίων Antiphanis II 72.
Μελέαγρος Antiphanis II 72.
Μελέαγρος Philetaeri II 233.
Μελλβοια Eriphi II 428.
Μελλωτος Anaxandridis II 145.
Μέλιττα Antiphanis II 73.
Μέλιτται Dioclis I 767.
Μεμψίμοιρος Antidoti II 410.
Μενέλεως Platonis I 622.
Μεροπίς Alexidis II 351.
Μεσσηνία Critonis III 354.
Μεσσηνία Menandri, cf. *Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία*.
Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος Timothei II 450.
Μεταλλῆς Pherecratis I 174.
Μεταλλῆς Nicomachi, cf. Pherecr. *Μεταλλῆς*.
Μεταφερόμενοι Posidippi III 340.
Μεταφερόμενος Timothei, cf. *Μεταβαλλόμενος*.
Μετεκβαίνουσαι Nicomachi(?) Meinek. I 496. 7.
Μετιῶν ἢ Ζωμόν Philemonis II 488.
Μετοικίζόμενος Diophanti III 375.
Μέτοικοι Cratetis I 137.
Μέτοικοι Pherecratis I 178.
Μέτοικοι Platonis I 622.
Μέτοικος Antiphanis II 73.
Μέτοικος Philemonis II 489.
Μήδεια Antiphanis II 73.
Μήδεια Canthari I 764.
Μήδεια Eubuli II 186.
Μήδεια Strattidis I 720.
Μῆδος Theopompi I 740.
Μηναγύρτης vel *Μητραγύρτης* Antiphanis II 74.
Μηναγύρτης Menandri III 93.
Μῆνες Philetaeri II 234.
Μητροφῶν Antiphanis II 74.

- Μίδων* Alexidis II 351.
Μίδων Antiphanis II 75.
Μιλησία vel *Μιλήσιοι* Alexidis II 351.
Μιλησία Philemonis tertii II 540. III 357.
Μίλων Alexidis II 353.
Μιμοψηφιστάι vel *Μισοψ.* Philistionis ap Suidam.
 [Μίνως Alexidis II 346 fr. 136].
Μίνως Antiphanis II 75.
Μισογύνης Menandri III 94.
Μισοπόνηρος Antiphanis II 75.
Μισουμένη Phoenicidis III 333.
Μισούμενος Menandri III 97.
Μισοψηφιστάι vel *Μιμ.* Philistionis ap. Suidam.
Μνήματα Antiphanis II 76.
Μνημάτιον Diphili II 559.
Μνημάτιον Epigenis II 418.
Μνησιπτόλεμος Epinici III 330.
Μνηστῆρες Alexidis II 353.
Μοῖραι Hermippi I 235.
Μοιχοί Amipsiae I 673.
Μοιχοί Antiphanis II 76.
Μοιχός Philemonis II 489.
Μονότροπος Anaxilae II 269.
Μονότροπος Ophelionis II 294.
Μονότροπος Phrynichi I 375.
Μοσχίων Callicratis II 416.
Μοῦσαι Euphronis III 321.
Μοῦσαι Ophelionis II 294.
Μοῦσαι Phrynichi I 379.
Μουσῶν γοναί Polyzeli I 791.
Μυλωθρίς Eubuli II 186.
Μυλωθρός Alexidis II 353.
Μυλών Antiphanis II 77.
Μυρμηκάνθρωποι Pherecratis I 178.
Μύρμηκες Canthari I 765.
Μύρμηκες Platonis I 623.
Μύρμηξ Posidippi III 341.
Μυρμιδόνες Philemonis II 490.
Μυρμιδόνες Strattidis I 721.
Μυροποιός Anaxilae, cf. *Λυροποιός*.
Μυσοί Eubuli II 186.
Μύσται Phrynichi I 380.
Μύστις Antiphanis II 77.
Μύστις Philemonis II 490.
Νάννιον Eubuli vel Philippi II 187.
Ναυαγός Aristophanis I 459. cf. *Δίς ναυαγός*.
Ναυαγός Ehippi II 257.
Ναυαγός Paramoni III 355.
Ναύκληροι Nausicratis II 295.
Ναύκληρος Eudoxi III 332.
Ναύκληρος Menandri III 101.
Ναυμαχία Nicomachi III 388.
Ναυσικάα Eubuli II 188.
Ναυσικάα Philyllii, cf. *Πλύντριάι*.
Νέαιρα Philemonis II 490.
Νέαιρα Timoclis II 462.
Νεανίσκοι Antiphanis II 79.
Νεκρός Diodori II 422.
Νεκρομαντεία mimus Decimi Laberii, ex parte fortasse ad graecae fabulae exemplum compositus. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 289. cf. Mommsen. Hist. Rom.⁴ III 575 cum adn. 2.
Νεμέα (?) Apollodori Car. III 284.
Νεμέα Theopompi I 741.
Νέμεσις Cratini I 47.
Νεμόμενοι Philemonis II 490.
Νεοπτόλεμος Theophili II 475.
Νεοττίς Anaxilae II 269.
Νεοττίς Antiphanis II 79.
Νεοττίς Eubuli II 188.
Νεφέλαι α' Aristophanis I 490.
Νεφέλαι β' Aristophanis.
Νηρέυς Anaxandridis II 145.
Νηρέυς Anaxilae II 271.
Νηρηίδες Anaxandridis II 146.
Νῆσοι Aristophanis I 492.
Νῆσοι Platonis, cf. *Ἑλλάς*.

- Νῆαι* Platonis I 623.
Νίβος Aristophanis, cf. *Δράματα*.
Νίπτρα Polyzeli I 792.
Νόθος Philemonis II 491.
Νόμοι Cratini I 51.
Νομοθέτης Menandri III 102.
Νουμηνίαι Eupolidis I 313.
Νύμφαι Alexidis, cf. *Φιλόκαλος*.
Νύξ Philemonis II 491.
Νύξ μακρά Platonis I 624.
- Ξάντριαι ἢ Κέρκωπες* Platonis I 625.
Ξενίζων Heraclidis II 435.
Ξεολόγος Menandri III 103.
Ξοῦθος Eubuli II 188.
- Ὄβελιαφόροι* Ephippi, cf. *Ὅμοιοι*.
Ὄβολοστάτης Caecilii Statii fabula ex graeco dramate conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 55.
Ὄβριμος Antiphanis II 80.
Ὀδυσεύς Amphidis II 243.
Ὀδυσεύς Anaxandridis II 146.
Ὀδυσεύς Theopompi I 742.
Ὀδυσεύς ἀπονιζόμενος Alexidis II 353.
Ὀδυσεύς ἢ Πανόπται Eubuli II 189.
Ὀδυσεύς ὑφάινων Alexidis II 354.
Ὀδυσεύς Cratini I 55.
Οἰδίπους Eubuli II 189.
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ Antiphanis II 81.
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ Eubuli II 190. [Ὀῖνος Alexidis II 386 fr. 243.]
Οἰνοπίων Nicostrati II 224.
Οἰνοπίων Philetaeri II 234.
Οἰωνιστής Antiphanis II 82.
Ὀλβία Eubuli II 190.
Ὀλκᾶδες Aristophanis I 495.
Ὀλυμπιόδωρος Alexidis II 355.
Ὀλυμπος Philisci II 443.
- Ὀλυνθία* vel *Ὀλύνθιος* vel *Ὀλύνθιοι* Alexidis II 355.
Ὀλυνθία Menandri III 104.
Ὀλυνθία vel *Ὀλύνθιος* vel *Ὀλυνθιακός* Philippidis III 305.
Ὀμηρος ἢ Ἀσκηταί Metagenis I 707.
Ὅμοια Alexidis II 357.
Ὅμοια Antidoti, cf. Alexid. fr. 163.
Ὅμοιοι vel *Ὅμοια* Antiphanis II 82.
Ὅμοιοι vel *Ὅμοια* Posidippi III 341.
Ὅμοιοι ἢ Ὀβελιαφόροι Ephippi II 258.
Ὅμολογοῦσα incerti comici, ut videtur, fabula apud Orion. ed. Schneidew. p. 47.
Ὅμοπάτριοι Antiphanis II 83.
Ὅμοπάτριοι Menandri III 105.
Ὅμφάλη Antiphanis II 83.
Ὅμφάλη Cratini iun. II 290.
Ὅμώνυμοι Antiphanis II 84.
Ὅμώνυμοι Dionysii II 425.
Ὄναγός Diphili II 559.
Ὄνειροι Dioclis I 769.
Ὄνος ἀσκοφόρος Leuconis I 703.
Ὄνου σκιά Archippi I 686.
Ὄπλομάχος Anaxandridis II 149.
Ὄπώρα Alexidis II 358.
Ὄπώρα Amphidis(?) II 244. 9.
Ὄργή Menandri III 105.
Ὄρεσταντοκλείδης Timoclis II 462.
Ὄρέστης Alexidis II 358.
Ὄρθάνης Eubuli II 190.
Ὄρνιθες Aristophanis.
Ὄρνιθες Cratetis I 137.
Ὄρνιθες Magnetis I 8.
Ὄρνιθεντής Nicostrati II 224.
Ὄρνιθοκόμοι Anaxilae II 272.
Ὄρφεύς Antiphanis II 85.
Ὄρχηστρίς Alexidis II 358.
Ὄυρανός Amphidis II 244.
Ὄφεις Menippi(?) III 383.
- Παγκρατιαστής* Alexidis II 359.
Παγκρατιαστής Philemonis II 491.

- Παγκρατιαστής* Diphili vel Theophili II 475. 559.
Παιδάριον Philemonis II 492.
Παιδάριον Platonis I 625.
Παιδερασταί Diphili II 559.
Παιδεραστής Antiphanis II 85.
Παῖδες Philemonis II 492.
Παῖδες Theopompi I 743.
Παιδιαί Cratetis I 137.
Παιδίον Apollodori III 290.
Παιδίον Menandri III 107.
Παιδίον Platonis I 625.
Παιδίον Posidippi III 341.
Παλαίστρα Alcaei I 761.
Παλαμήδης Philemonis II 492.
Παλλακή Alexidis II 359.
Παλλακή Menandri III 108.
Παλλακίς Diphili II 560.
Παμφίλη Alexidis II 360.
Παμφίλη Theopompi I 744.
Πάμφιλος Eubuli II 192.
Πάν Amphididis II 244.
Πάν Timostrati III 356.
Πάνδαρος Anaxandridis II 149.
Πάνδαρος Nicostrati III supplem. vol. II.
Πάνδροσος Clearchi II 409.
Πάνδροσος Nicostrati II 224.
Πανδώρα Nicophontis I 776.
Πανήγγυρις Philemonis II 492.
Πανηγυρισταί Batonis Mein. I 166. 480.
Πανηγυρισταί Diodori II 422.
Παννυγίς Callippi III 378.
Παννυγίς Eubuli II 193.
Παννυγίς Hipparchi III 274.
Παννυγίς Pherecratis, cf. Ἰπνός.
Παννυγίς ἢ Ἐριθοί Alexidis II 360.
Πανόπται Cratini I 60.
Πανόπται Eubuli, cf. Ὀδυσσεύς.
Πανός γοναί Ararotis II 217.
Πανός γοναί Philisci II 443.
Πανταλέων Theopompi I 745.
Παραδιδομένη Euphronis III 322.
Παρακαταθήκη Aristophontis II 278.
Παρακαταθήκη Menandri III 109.
Παρακαταθήκη Sophili II 445.
Παρακαταθήκη Sosicratis III 391.
Παρακαταθήκη Timostrati III 356.
Παρακαταθήκη Timothei II 450.
Παραλογιζόμενοι Apollodori III 291.
Παραλυτρούμενος Sotadis II 449.
Παράσιτος Alexidis III 363.
Παράσιτος Antiphanis II 85.
Παράσιτος Diphili II 560.
Παρατηροῦσα Turpili fabula ex graeco conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 106.
Παρεισιών Philemonis II 493.
Παρεκδιδομένη Antiphanis II 87.
Παρθενίδιον Ararotis III supplem. vol. II.
Παρμενίσκος Eubuli II 194.
Παροιμιαζόμενος vel *Παροιμία* Antiphanis II 88.
[Πάροινος Alexidis, cf. *Πύραυνος*.]
Πάροινος Philemonis II 494.
Πασιφάη Alcaei I 762.
Πατριῶται Nicostrati II 225.
Πανθανίας Strattidis, cf. *Μακεδόνες*.
Πανσίμαχος Caecili Statii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 57.
Πεδῆται Calliae I 696.
Πεδῆται Cratetis I 138.
Πεζονίκη Alexidis II 365.
Πε[ι]ρίθους Aristophontis II 278.
Πείσανδρος Anaxandridis, cf. *Πάνδαρος*.
Πείσανδρος Platonis I 626.
Πελαργοί Aristophanis I 502.
Πελιάδες Diphili II 562.
Πέλοψ Antiphanis, cf. *Οινόμαος*.
Πέλοψ Eubuli, cf. *Οινόμαος*.
Πέλοψ Nicocharis I 773.

- Πελταστής* Ehippi II 260.
Πελταστής Eriphi II 430.
Πένταθλος Xenarchi II 468.
Πεπαρηθία anonymi fr. adesp. 302.
Περιάλης Platonis I 629.
Περικειρομένη Menandri III 111.
Περινθία Menandri III 112.
Πέρσαι Pherecratis I 181.
Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι Chionidis I 5.
Περσίς Nausicratis II 296.
Πετάλη Pherecratis I 184.
Πηνελόπη Theopompi I 746.
Πήρα (Πύρα?) Diphili III suppl. vol. II.
 [Πιθραύστης Diphili, cf. Τιθραύστης.]
 [Πιτακίς Magnetis, cf. Τιτακίδης.]
Πιττοκοπούμενος Philemonis II 494.
Πλαγγών Eubuli II 194.
Πλάνος Amphidis II 244.
Πλάτων Aristophontis II 279.
Πλινθοφόρος Diphili II 569.
Πλόκιον Menandri III 114.
Πλούσιοι Anaxilae II 272.
Πλούσιοι Antiphanis II 89.
Πλοῦτοι Cratini I 62.
Πλοῦτος Archippi I 686.
Πλοῦτος α' Aristophanis I 505.
Πλοῦτος β' Aristophanis.
Πλοῦτος Nicostrati II 226.
Πλύντρια ἢ Ναυσικάα Philyllii I 784.
Ποάστρια(?) Cratetis I 141 extr.
Ποάστρια vel Ποάστρια Magnetis I 8.
Ποάστρια Phrynichi I 380.
Πολήσις Antiphanis II 90.
Ποίησις Aristophanis I 507.
Ποιηταί Alexidis II 365.
Ποιηταί Platonis, cf. Λάκωνες.
Πο(ι)ητής Biotti III 366.
Ποιητής Nicocharis I 773.
Πο(ι)ητής Phoenicidis III 333.
Ποιητής Platonis I 631.
Ποιήτρια Alexidis II 365.
Πόλεις Anaxandridis II 150.
Πόλεις Eunieii vel Philyllii (vel Aristophanis) I 781. 784. 5.
Πόλεις Eupolidis I 314.
Πολύευκτος Heniochi II 432.
Πολύιδος Aristophanis I 508.
Πολύκλεια Alexidis II 366.
Πολυπράγμων Diphili II 562.
Πολυπράγμων Heniochi II 432.
Πολυπράγμων Timoclis II 463.
Πονήρα Alexidis II 366.
Ποντικός Alexidis II 368.
Ποντικός Antiphanis II 91.
Ποντικός Epigenis II 418.
Ποντικός Timoclis II 463.
Ποππύζουσα Alexidis, cf. Δορκίς.
Πορνοβοσκός Anaxilae, cf. Ὑάκινθος.
Πορνοβοσκός Eubuli II 194.
Πορνοβοσκός Posidippi III 341.
Πορφύρα Augeae apud Suidam.
Πορφύρα Timoclis II 463.
Πορφύρα Xenarchi II 470.
Ποτάμιοι Strattidis I 721.
Πότος Alexandri III 372.
Πρέσβεις Leuconis I 703.
Πρέσβεις Platonis I 632.
Πριάπος Xenarchi II 472.
Προάγων Aristophanis I 509. (Philonidis I 256.)
Προβατεύς Antiphanis II 92.
Πρόβλημα Antiphanis II 92.
Πρόγαμοι Menandri III 121.
Πρόγονοι Antiphanis II 94.
Προεγκαλῶν Menandri III 122.
Προικιζομένη ἢ Ἰματιόπωλις Apollodori Car. III 287.
Προϊτίδες Theophili II 476.
Πρόκρις Eubuli II 195.
Προσκεδαννύμενος Alexidis II 369.
Προσουσία ἢ Κύκνος Eubuli II 196.

- Προσπάτιοι* Eupolidis I 323.
Πρωτάνεις Teleclidis I 215.
Πρωτεσίλαος Anaxandridis II 150.
Πρωτόχορος Alexidis II 369.
Πρωτόχορος Antidoti II 410.
Πτερύγιον Philemonis II 495.
Πτωγή ἢ Ῥοδία Philemonis II 495.
Πτωχοί Chionidis I 5.
Πυθαγορξούσα Alexidis II 370.
Πυθαγορξούσα Cratiniun. II 290.
Πυθαγοριστής Aristophontis II 279.
Πύκτης Timoclis II 463.
Πύκτης Timothei II 450.
Πυλαία Cratini I 65.
Πυλαῖα (Πυλαία) Alexidis II 370.
Πύρανος Alexidis II 371.
Πύρανος Aristophontis, cf. *Δίδυμοι*.
Πύρανος Euphanis (non Antiphanis) II 296.
Πύρρα Diphili II 563.
Πύρρος Philemonis II 496.
Πυρφόρος Philemonis II 497.
[Πυτακίδης Magnetis, cf. Τιτακίδης.]
Πυτίνη Cratini I 67.
Πύτισος(?) Strattidis I 722.
Πωλούμενοι Menandri III 122.
Ῥαπιζομένη Menandri III 123.
Ῥεῖθρα Amphididis, cf. *Ῥεῖθοι* fr. 19.
Ῥήτορες Cratetis I 138.
Ῥίνων Archippi I 687.
Ῥοδία Philemonis, cf. *Πτωγή ἢ Ῥοδία*.
Ῥόδιον ἢ Ποπύζουσα Alexidis II 372.
Ῥωποπόλης Epicratis, cf. *Τριόδους*.
Σαμία Anaxandridis II 155.
Σαμία Menandri III 126.
Σάμιοι Cratetis I 138.
Σαμόθρακες Athenionis III 369.
- Σαπφώ* Amipsiae I 674.
Σαπφώ Amphididis II 246.
Σαπφώ Antiphanis II 94.
Σαπφώ Diphili II 564.
Σαπφώ Erhippi II 262.
Σαπφώ Timoclis II 464.
Σαρδανάπαλλος Sannyrionis III supplem. vol. I.
Σάρδιος Philemonis II 497.
Σατυρίας Anaxandridis II 155.
Σάτυροι Cratini I 75.
Σάτυροι Ephantidis I 9.
Σάτυροι Ophelionis II 294.
Σάτυροι Phrynichi I 381.
Σάτυροι Timoclis, cf. *Ἰκάριοι*.
Σειρήνες Nicophontis I 777.
Σειρήνες Theopompi I 746.
Σεμέλη ἢ Διόνυσος Eubuli II 196.
Σερίφιοι Cratini I 75.
Σιδηροῖ. fragmentum didascalicum apud Boeckhium Corp. Inscr. I no. 229 . . . *εροις σιδηροῖς ἐπὶ Πυ(θοδώρου)*. *σιδηροῖς* epitheton est vocis praecedentis, ex qua superest *εροις*. *fabulae nomen erat*. Pythodorus archon Ol. 87, 1. Boeckh.
Σικελλία vel *Σικελοί* Demetrii I 795.
Σικελικός Diphili II 564.
Σικελικός Philemonis II 498.
Σικυώνιος Alexidis II 372.
Σικυώνιος Menandri III 126.
Σίσυφος Apollodori Geloi III 279.
Σκείρων Alexidis II 373.
Σκευαί Platonis I 635. (Aristophanis I 512.)
Σκηναὶς καταλαμβάνουσαι Aristophanis I 512.
Σκλήραιοι vel *Σκληρίας* Antiphanis II 96.
Σκύθαι Xenarchi II 472.
Σκύθαι ἢ Ταῦροι (Σκυθόταυροι) Antiphanis II 96.

- Σκυτεύς* Eubuli II 198.
Σοφισταί Platonis I 636.
Σπονδοφόρος Alexidis II 373.
Σταλαγμός anonymi poetae a Naevio latine expressa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 18.
Στερροί Teleclidis I 216.
Στεφανοπώλιδες Eubuli II 198.
Στιγματίας Naevianae fabulae titulus ex graeco dramate translatae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 19.
Στρατιῶται Hermippi I 239.
Στρατιῶται Menandri III 128.
Στρατιώτης Alexidis III 373.
Στρατιώτης Diphili, cf. *Εὐνοῦχος*.
Στρατιώτης Philemonis II 500.
Στρατιώτης Xenarchi II 473.
Στρατιώτης ἢ Τύχων Antiphanis II 97.
Στρατιώτιδες Theopompi I 747.
Συγκρόπτων Timoxeni III 366.
Σύμβολον Caecilii Statii fabula ex graeco dramate expressa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 68.
Συμμαχία Platonis vel Canthari I 639. 765.
Συμπλέουσαι Philippidis III 306.
Συναποθνήσκοντες Alexidis II 374.
Συναποθνήσκοντες Diphili II 564.
Συναποθνήσκοντες Philemonis II 501.
Συναριστώσαι Menandri III 129.
Συνεκπλέουσαι Philippidis, eadem quae *Συμπλέουσαι* III 306.
Συνεξαπατῶν Batonis III 328.
Συνεργοί vel *Συνέριθοι* Timoclis II 464.
Συνερῶσα Menandri III 130.
Συνέφηβοι Apollodori III 291.
Συνέφηβοι Euphronis III 322.
Συνέφηβοι Menandri III 131.
Συνέφηβος Philemonis II 501.
Συντρέχοντες Alexidis II 375.
Συντρέχοντες Sophili II 446.
Σύντροφοι Alexidis II 376.
Σύντροφοι Damoxeni III 349.
Σύντροφοι Diphili II 565.
Σύντροφοι Posidippi III 342.
Συνωρίς Diphili II 565.
Συρακόσιος Alexidis II 376.
Σύρος Nicostrati II 226.
Σύρραξ Platonis I 642.
Σφαττομένη Apollodori Car. III 288.
Σφαττόμενος Diphili II 567.
Σφαττόμενος Eumedis III 377.
Σφενδόνη Amipsiae I 674.
Σφήκες Aristophanis.
 [*Σφίγγες* Eupolidis, cf. *Αἴγες* I 264 fr. 29.]
Σφιγγοκαρίων Eubuli II 201.
Σχεδία Diphili II 567.
Σχολάζοντες Calliae I 697.
Σώζουσα Dionysii II 427.
Σώρακοι Alexidis II 376.
Σώσιππος Anaxandridis II 155.
Σώτειρα Dionysii, eadem quae *Σώζουσα* II 427.
Ταγηνισταί Aristophanis I 516.
Ταξίαρχοι Eupolidis I 325.
Ταραντῖνοι Alexidis II 377.
Ταραντῖνοι Cratini iun. II 290.
Ταῦροι Antiphanis, cf. *Σκύθαι*.
Τεισαμενός Theopompi I 748.
Τελεμησῆς Aristophanis I 525.
Τελεσίας Diphili II 567.
Τεχνικός Naevii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 22.
Τήθη Diphili II 568.
Τηρέυς Anaxandridis II 156.
Τηρέυς Canthari I 765.
Τηρέυς Philetaeri II 234.
Τιγόνιον Alexandri, cf. *Τιτιγόνιον*.
Τιθραύστης Diphili II 568.
Τίμων Antiphanis II 100.

- Τισαμενός* Theopompi, cf. *Τεισαμενός*.
Τιτακίδης Magnetis I 8.
Τιτᾶνες Cratini iun. II 291.
Τιτᾶνες Eubuli II 203.
Τιτανόπανες vel *Τιτανογύγαντες* Myrtili I 253.
Τίτθαι Eubuli II 204.
Τίτθη vel *Τίτθαι* Alexidis II 380.
Τίτθη Menandri III 131.
Τιτιγόνιον Alexandri III 373.
Τομιστής Nicostrati II 226.
Τομιστής ἢ Καταψευδόμενος Alexidis II 381.
Τόλμαι Cratetis I 140.
Τραγωδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι Phrynichi I 383.
Τραυματίας Alexidis II 382.
Τραυματίας Antiphanis II 101.
Τραυματίας Philoclis III 366.
Τριβάκηλος Naevii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 23.
Τριόδους ἢ Ῥωποπώλης Epicratis II 285.
Τριταγωνιστής Antiphanis II 102.
Τριφάλης Aristophanis I 528.
Τρίφαλλος Naevianae fabulae titulus ex graeco conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 23.
Τροφώνιος Alexidis II 383.
Τροφώνιος Cephisodori I 800.
Τροφώνιος Cratini I 79.
Τροφώνιος Menandri III 132.
Τρόχλος Heniochi II 432.
Τρώιλος Strattidis I 723.
Τυμπανισταί Autoeratis I 806.
Τυνδάρεως Alexidis II 384.
Τυνδάρεως ἢ Ἀήδα Sophili II 446.
Τυραννίς Pherecratis I 186.
Τυρρηνός Antiphanis II 102.
Τυρρηνός Axionici II 411.
Τύχων Antiphanis, cf. *Στρατιώτης*.
- Ῥάκινθος* (ἢ) Πορνοβοσκός Anaxilae II 272.
Ῥβρις Anaxandridis II 157.
Ῥβριστοδικαί Eupolidis I 330.
Ῥδρία Antiphanis II 103.
Ῥδρία Menandri III 133.
Ῥλοφόροι Aristomenis I 692.
Ῥμέναιος Ararotis II 218.
Ῥμνις Menandri III 135.
Ῥπέροβλος Platonis I 643.
 [Ῥπεύθυνος Phrynichi fabula ficta, schol. Ald. Arist. Nub. 556.]
Ῥπνος Alexidis II 384.
Ῥπνος Antiphanis II 104.
Ῥπνος Xenarchi II 473.
Ῥποβαλλόμεναι Epineici III 331.
Ῥποβολιμαῖος Alexidis II 386.
Ῥποβολιμαῖος Cratini iun., cf. *Ψευδνποβολιμαῖος*.
Ῥποβολιμαῖος Eudoxi III 332.
Ῥποβολιμαῖος Philemonis II 502.
Ῥποβολιμαῖος ἢ Ῥγροικος Menandri III 137.
Ῥς Cephisodori I 801.
Ῥφ' ἐαυτῶν πλανώμενοι Dexicratis III 374.
Φαῖδρος Alexidis II 386.
 [Ῥαῖδρος Platonis, cf. *Φάων* I 646 sub tit. et fr. 179.]
Φαίδων ἢ Φαιδρίας (?) Alexidis II 388.
Φανίον Menandri III 142.
Φαρμακόμαντις Anaxandridis II 157.
Φαρμακοπώλης Alexidis, cf. *Κρατεύας*.
Φαρμακοπώλης Mnesimachi II 441.
Φάσμα Menandri III 143.
Φάσμα Philemonis II 502.
Φάσμα ἢ Φιλάργυρος Theogneti III 364.
Φάων Antiphanis II 104.

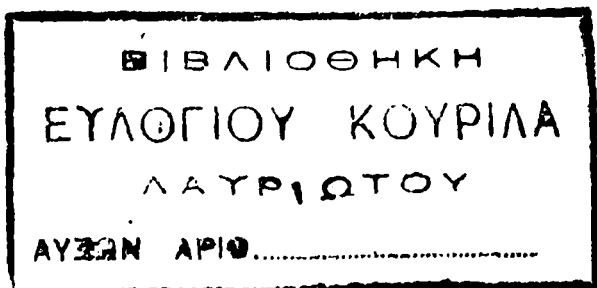

- Φάων Platonis I 645.
 Φιαληφόρος Anaxandridis II 157.
 Φιλάδελφοι Amphididis II 246.
 Φιλάδελφοι ἢ Ἀποκαρτερῶν Apol-
 lodori Geloī III 279.
 Φιλάδελφοι Menandri III 144.
 Φιλάδελφοι Philippidis III 306.
 Φιλάδελφοι Sosicratis III 391.
 Φιλάδελφος vel Φιλάδελφοι Di-
 phili II 568.
 Φιλαθήναιος Alexidis II 388.
 Φιλαθήναιος Philippidis III 307.
 Φιλάργυροι Philisci II 443.
 Φιλάργυρος Cratetis I 141.
 Φιλάργυρος Dioxippi III 359.
 Φιλάργυρος Philippidis III 307.
 Φιλάργυρος Theogneti, cf. Φάσμα.
 Φίλαρχος Philippidis III 307.
 Φίλαρχος vel Φύλαρχος Sophili
 II 446.
 Φίλαυλος Philetaeri II 235.
 Φίλαυλος Theophili II 476.
 Φιλέμπορος 'Naevianae fabulae
 titulus ex graeco dramate trans-
 latae' Mein. non est apud
 O. Ribbeckium.
 Φιλέταιροι Hegesippi III 313.
 Φιλέταιρος Alexidis, cf. Δημήτριος.
 Φιλέταιρος Amphididis II 246.
 Φιλέταιρος Antiphanis II 104.
 Φιλέταιρος Heniochi II 433.
 Φιλέταιρος Philonidis I 256.
 Φιλευριπίδης Axionici II 412.
 Φιλευριπίδης Philippidis vel Phi-
 lippī III 307.
 Φίλινα Axionici II 414.
 Φίλινα Hegemonis I 700.
 Φίλιππος Mnesimachi II 441.
 Φιλίσκος Alexidis II 389.
 Φιλίσκος Antiphanis II 105.
 Φιλοδέσποτος Sogenis III 355.
 Φιλοδέσποτος Theogneti III 365.
 Φιλοδέσποτος Timostrati III 356.
 Φιλοδικαστής Timoclis II 465.
 Φιλοθήβαιος Antiphanis II 105.
 Φιλοθύτης Metagenis I 708.
 Φίλοι Eupolidis I 330.
 Φιλοκείος Timostrati III 356.
 Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι Alexidis II
 389.
 Φιλοκλήτης Antiphanis II 107.
 Φιλοκλήτης Strattidis I 724.
 Φιλολάκων Stephani III 360.
 Φιλομήτωρ Antiphanis II 108.
 Φιλοπάτωρ Antiphanis II 108.
 Φιλοπάτωρ Posidippi III 342.
 Φιλοπράγμων Critonis III 354.
 Φιλόσοφοι Philemonis II 502.
 Φιλοτραγωδός Alexidis II 389.
 Φιλουμένη Caecilii Statii O. Rib-
 beck. Com. R. fr.² p. 58.
 Φιλοῦσα Alexidis II 389.
 Φιλύρα Ephippii II 262.
 Φιλωνίδης Aristophontis II 281.
 Φιλῶτις Antiphanis II 109.
 Φινεύς Theopompi I 749.
 Φοινικίδης vel Φοινίξ Stratonis
 III 361.
 Φοῖνιξ Eubuli II 205.
 Φοίνισσαι Aristophanis I 533.
 Φοίνισσαι Strattidis I 724.
 Φορμοφόροι Hermippi I 242.
 Φράτερες Leuconis I 703.
 Φράτορες (sic) Glyconis Anecd.
 var. Schoell. et Studem. I
 77, 15.
 Φρέαρ Anaxippii III 301.
 Φρέαρ Diphili II 568.
 Φρεάριος Antiphanis II 109.
 Φρεωρύχος Philyllii I 786.
 Φρουροῦντες Diphili, cf. Ἐλαιών.
 Φρύξ vel Φρύγιος Alexidis II
 390.
 Φυγὰς Alexidis II 391.
 Φυλακή Philemonis II 503.
 Φύλαρχος Phoenicidis III 333.
 Φύλαρχος Sophili, cf. Φίλαρχος.
 Φωκεῖς Philemonis iun. II 540.

- Χαλκεία* Menandri III 146.
Χαλκιδικός Axionici II 414.
Χαλκίς Menandri III 147.
Χάριτες Anaxilae II 273.
Χάριτες Eubuli II 205.
 [Χάριτες Philemonis II 503. 536.]
Χειμαζόμενοι Cratini I 81.
Χειρογάστρες Nicocharis I 773.
Χειρογάστρες Nicophontis I 778.
Χείρων Cratini iun. II 291.
Χείρων Pherecratis I 187.
Χείρων Nicomachi I 188 init.
 193 (Pherecr. 152).
Χείρωνες Cratini I 82.
Χήρα Menandri III 147.
Χήρα Philemonis II 503.
Χορεύουσαι Posidippi III 342.
Χορηγίς Alexidis II 391.
Χορηγῶν Paramoni III 355.
Χορός Epicratis II 285.
Χρύσιλλα Eubuli II 205.
Χρύσιππος Strattidis I 726.
Χρυσίς Antiphanis II 110.
Χρυσοῦν γένος Eupolidis I 333.
Χρυσοχόος Anaxilae II 273.
Χρυσοχόος Diphili II 569.
- Ψάλτρια* Dromonis II 419.
Ψάλτρια Eubuli II 206.
Ψευδαίαις Apollodori Geloi III
 280.
Ψευδηρακλῆς Menandri III 148.
Ψευδηρακλῆς Pherecratis I 194.
Ψευδολησταί Timoclis II 465.
Ψευδόμενος Alexidis II 392.
Ψευδοστιγματίας Nicostrati II 227.
Ψευδυποβολιμαῖος Cratini iun. II
 292.
Ψευδυποβολιμαῖος Crobyli III
 380.
Ψῆνες Magnetis I 9.
Ψοφοδεής Menandri III 151.
 [Ψυχασταί Sannyrionis Meinek.
 I 264.]
Ψυχασταί Strattidis I 727.
- Ῥιόν* Epicratis II 286.
Ῥοαί Anaxilae II 273.
Ῥοαί Aristophanis I 535.
Ῥοαί Cratini I 89.
Ῥοτις (?) Nicostrati apud Suidam.
 Meinek. I 348.
 πενταί Diphili II 569.

SUPPLEMENTA.

Quae postquam singula huius operis volumina prodierunt aut apud veteres scriptores repetita lectione aut in philologorum commentationibus scripta inveni de comicorum graecorum fragmentis, his supplementis coniuncta propono, iteratis simul eis quae vol. I p. vi et vol. II p. 581. 2 congressi. quo facto si quis quid post meam editionem adhuc ad illorum poetarum sive emendationem sive interpretationem accesserit scire cupiat, omnia, ne quae natura sua coniuncta sunt in diversis libri partibus conquirere cogatur, hoc tertio volumine comprehensa et suis quaeque locis deinceps enotata reperiet.

V O L. I.

MAGNES

Fr. 3 mortuum significari et versu proximo fortasse προθέμενον poetam scripsisse opinatur Herwerdenus Mnem. X 67, syntaxi paene intolerabili.

ECPHANTIDES

Fr. 2 (καί) Μεγαρικῆς κωμῶδας μεθ' ἑμαί· αἰσχύνομαι τὸ δρ.
M. π. Bywater Mus. Rhen. XXXVII 413.

CRATINUS

Fr. 3 ἐμοὶ μὲν (sic suppl. Mein.) ἦ δ' ὐ Nauck. Mélanges gréco-rom. V 221.

6, 2 scrib. ἀπετείσατο.

16, 2 πρώτῳ ποιεῖσθαι πείραν Cobet. Coll. crit. 291.

22. memorabilis est Plinii narratio 4, 91 *nec licet dubitare de gente ea (Hyperboreis), cum tot auctores prodant frugum primitias solitos Delon mittere Apollini quem praecipue colunt. virgines ferebant eas, hospitium gentium per annos aliquot venerabiles, donec violata fide in proximis accolarum finibus deponere sacra ea instituerent, hique ad conterminos deferre, atque ita Delon usque.*

32. Miller. Mélanges 384 (Zenob.) βούς ἐν ἀλλίᾳ κάθῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

De *Dionysalexandro* cum Meinekio consentit O. Ribbeck. Alaz. 26.

48. γελοπώλης est apud Eustath. 927, 57 (O. Kaehler. Herm. XXI 630. Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 904).

ad *Dionysalexandrum* pertinet fortasse etiam adesp. 1256.

Δραπέτιδες. disputavit de hac fabula, potissimum de fr. 55. 6 et quod huc pertinere censet 296, Leo in Mus. Rhen. XXXIII 408 sq.

52. exemplis addo pauca de multis Arist. Ach. 219. Lys. 231. 694. 5. 928. Alexid. 178. 256. Philem. 188. Menand. 21. Euphron. 1, 31. Theogn. 347 ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην.

58, 2 τρίγλης (gen. pretii) Herwerden. Mnem. n. X 68.

60. O. Crusio Anal. crit. 81 n. 1 libenter concedo πλοῖα ῥέοντα non recte me interpretatum esse. de Cratino sententiam non mutavi.

66. adverbiiis πέρα, εἰκῆ aliis iota subscriptum adiciam, ubi communi usu receptas videro formas οὔτω, πόρρω, ἔξω, ἄνω cet.

71. si quis nomen Περικλέης cum Cobeto eiciendum censet, non neglegendum fr. 241.

73. ad eandem rem Leucon. 1 pertinere censent Muhl. Zur Gesch. der alt. att. Kom. 88. Brandes. Obs. crit. 21.

74. Schol. Eurip. ap. Geel. ἐξέκλεψεν exhibet, non ἔκλ.

78 ἀπέφρηκαν Nauck. Mélanges V 221, cuius conferenda est dissertatio de hoc verbo Bulletin de l'acad. Petersb. VI 438.

80. dialectum esse 'Abderiticam, fortasse omnino Ionicam' conl. Democriti nomine (εἰδῶλα) εὐλογγα per litteras me monuit Dilesius.

84. τύρβη νέων τις, καινὸν ἐργαστήριον versum esse Gregorii Nazianz. II 27a monuit Nauckius Mélanges V 221. audio: sed ubi Athenaeus suum invenit συρβηναίων (συρβηνέων) χορὸν? cf. 15, 669 b. 671 c. 697 ef.

108, 3 scr. ἐπῶζουσ', de quo verbo cf. Meinek. Theocr. 5, 97 p. 236 (ed. 3).

109, 1 ὡς γοῦν schol. cod. Ambros. ed. Ziegler, Tubing. 1867, p. 72.

112. de verbo ἄγειν (ἡγεῖσθαι) cf. 352. adesp. 726. — de *Psyra* vel *Psyris* insula Hom. Od. 3, 171 νήσου ἐπι Ψυρῆς. Schol. Hom. Od. p. 92 Buttm. Ψυρία νησιδίον ἐστὶν ἀπέχον σταδίους ν' τῆς Χίου.

124 γέγραπται Ellis Amer. Journ. philol. VI 9.

142. Vesparum versus 710. 11, quos ipse commemoravi, nihil prorsus faciunt neque ad stabiliendam neque ad infirmandam scripturam. ex *Odyssea* conieci fortasse recipiendum esse τυρῶν αἰνόμενοι. nihil agit Herwerdenus Mnem. n. X 68.

144, 4 δῖω Nauck. Bullet. Petersb. VI 11.

146 οὐκ ἴδια τὰδ' οὐκ εἶτον Χαρ. Miller. Mélanges 124 (O. Kaehler. Herm. XXI 632): qua varietate nihil proficitur.

152 μισεῖς γὰρ πάνυ — τρέπει νῦν Bachmann. Anecd. I 324, 17.

De *Plutis* cf. etiam Birt. Elpid. 103 not. 68.

161, 2 καὶ] κτεῖς Birt. p. 69.

162. Pollux 4, 101 διποδία ὄρχημα Λακωνικόν.

165. cf. Birt. 101 not. 65.

172. κεῖ est Hemsterhusii coniectura, refutata a Porsono Eur. Phoen. 1422, qui 'καὶ numquam' inquit 'crasin facit cum εὔ, nisi in compositis'. cf. Nauck. Mélanges V 222.

De *Pytine* allucinatur Zielinski Mus. Rhen. XXXVIII 301 sq.

186, 2. testimoniis Dionys. Hal. VI 1041, 14. Theophyl. archiep. Bulg. Epist. 15 p. 24 Meurs. addit Nauck. Mélanges V 222.

209. οἰκοῦσιν οἱ φεύγοντες (*exsules*) ἀἰθροῦτον βίον (separato ἄλλοις a verbis poetae) Enger. Annal. Fleckeisen. LXXVII 558.

214. Eustath. 838, 55 οἱ δ' αὐτοί (οἱ διαφοροῦντες τὰ δημόσια), φασί, καὶ μοργολὶ ἢ ἀμοργολ.

Ad *Seriphios* pertinet fortasse adesp. 1238.

222, 3. interpungendum est post ἤλθες. 'sero quidem venisti, attamen venisti: hora novissima sane, ut dicam quod sentio' cet.

227. Maassius Herm. XV 619 ex cod. Laurentiano Pollucis haec protulit: λυχνοκαυστεῖν μὲν ἔφη Κρατῖνος ἐν Τροφωνίῳ, Μένανδρος δὲ ἐν Θετταλῇ (Θεττάλη) λύχνων ἀφάς.

236. cf. etiam Aristoph. Lys. 1237.

238. Herwerdenus (cf. Mnem. n. X 69) nullam nisi corporis pulchritudinem agnoscere videtur.

243. cf. Aristot. fr. 502 (p. 1560a 2).

244. cf. adesp. 8. 1561.

258. cf. etiam Bachmann. Anecd. I 325, 3.

272. ὠράξεσθαι Lentz. Herod. II 585, 6 not. cf. Eupol. 358.

275. πρὶν συμπαῆσαι est in Polluce Bekkeri. quod cum inprobat Herwerdenus Mnem. n. X 69, neglegit Pollucis verba ὑποδηλοῖ παίζων. scilicet vulgo ἡγείται τὸ παῆσαι, sequitur τὸ κνάπτειν: sic enim fullones. apud Cratinum autem, si quid in tanta brevitate fragmenti adfirmari potest, per iocum dicitur aliquis servo opinor minitatus esse se virgis ipsum caesurum πρὶν συμπ.

298. cf. etiam Lobeck. Pathol. proleg. 150.

299. in scholiis Theocriti consentit cum eis quae vulgo eduntur etiam Ambros. Ziegler. p. 34, nisi quod v. 2 praebet ἔχων τῷ στεφάνω. Bachmann. Anecd. I 432, 21 κόμυς ἢ δεσμὶς τοῦ χόρτου. de syntaxi verborum κόμυθ' ὄσην ἔχει cf. Hermipp. 79.

301, 1 ἀναμένουσιν, ὡς ἐπηγλ. μείρακες φαιδραί, τρ. Madvig. Advers. crit. III 52. 3.

316 parodiam esse oraculi (Herodot. 8, 96 *Κωλιάδες δὲ γυναικες ἐρετροῖσιν φρούξουσιν*) arbitratur Nauck. *Mél.* V 223.

322 ἔστι τῶν γὰρ αἰσχρῶν | *φίλ. χ. κτλ.* Ellis *Amer. Journ. philol.* VI 10, conlocatione verborum, quamquam summa est libertas in hac re particulae γὰρ, paene intolerabili.

323, 3. Naber. *Mnem.* VIII 28 non unum fragmentum, sed tria esse arbitratur, quorum tertium 'propter metrum' scribit *εὐδαίμον' ἔτιχτέ σε, μητέρα, ἰκρίων ψόφησις.* de metro egregie fallitur: Rossb. Westphal. p. 358. 9. et sententiam cum ipse Naberus se non intellegere fateatur, facile sapientia eius carebimus.

326 'ὕοτρόφοιο γέννας cod.' Ambros., 'sed de οτο in νοτρο dubito'. Ziegler. p. 66.

334 τὸν ὑποκαπιζόμενον οἶνον Ellis *Amer. Journ. phil.* VI 10.

343 est etiam Bekker. *Anecd.* 9, 29.

344 τροχίσκους pro ὀλίσβους Ellis.

347. *Λέρονη κακῶν* iam est apud Strabonem 8, 371.

383. Lobeck. *Paralip.* 464 n. 13 'πόρνη ἢ ὄλην κώμην ἀνέχουσα'.

402. non possum adsentiri Ellisio (*Amer. Journ.* VI 10).

Fortasse Cratini est etiam adesp. 48. praeterea poetae fragmentis addenda sunt haec:

76b (repet. ex vol. I vi)

Schol. Oribas. III 680 *ἐκφόριον γὰρ λέγεται . . . ἐπὶ λόγον, ὡς κρατύνει θύραζε. 'οὐκ ἔστι μῦθος ἔκφορος | ἐντεῦθεν ὡς ἄφρονες.'* indic. Nauckius, qui rectissime ὡς *Κρατῖνος Θράτταις.* pro ἄφρονες facile est scribere ἄφρονας: sed in tanta fragmenti brevitate incerta est emendatio.

331b

Schol. Clement. Alex. p. 422, 23 Dindf. τοῦ δὲ Ἰππωνος . . . ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται Κρατῖνος.

389b

Ἀρτύων Ἀρτύωνος

κέλιται παρὰ Κρατίνω. Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυτόνων* (ex Herodiano) in *Progr. gymn. Heidelberg.* 1887 p. 21, 29.

459b

ἴν' Ἀμαζόνες ἄνδρες ἔασιν.

Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυτόνων* in *Progr. gymn. Heidelberg.* 1887 p. 23, 1 λέγεται καὶ ἀρσενικῶς (Ἀμαζόν), ὡς παρὰ Κρατίνω κτλ. Callimacho tribuitur (ἔῶσιν) in Cramer. *Anecd.* Ox. II 38. cf. O. Schneider. *Callim. fr.* 523 (ἔῶσιν). Cratino vindicat E.

Hiller. Deutsche Littz 1888 p. 11, conl. Etym. m. 75, 52 λέγονται οὕτω (ἀμαξόνες) καὶ οἱ πένητες οἱ μᾶζαν οὐκ ἔχοντες.

CRATES

Fr. 3 scr. λυχνείδιον.

14, 6. cum vascula et cibaria (κύλιξ, μᾶζα, χύτρα, ἰχθύς) a poeta promiscue commemorantur, concidunt quae Herwerdenus Mnem. n. X 70 contra me disputavit. neque ulla opus est versuum transmutatione.

15. cf. Birt. Elpid. 102. 3.

16 omissio poetae nomine exstat etiam in Lexic. Vind. 143, 9 Nauck. (Θηροίς).

27, 2 ἐπὶ κοχωνῶν sine articulo ut Arist. Plut. 635 λελάμπρονται κόρας.

29, 2 κἀμασιν nunc etiam Madvig. Advers. crit. III 53.

39 fort. Cratetis philosophi est. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 629. Gomperz. Act. acad. Vindob. 1888 p. 48. 9.

48 Κρατίνῳ pro Κράτητι Etym. Milleri (Mélanges 101).

PHERECRATES

Fr. 1, 4 μικροῦ (ραene) pro μακρᾶς Herwerdenus Mnem. n. X 71.

de argumento Ἀγρίων Themistius 26, 323c (quam stultum est ἐπαινεῖν μὲν τὸν Προμηθεΐα) . . . ὅτι οὐκ ἐποίησε τοὺς ἀνθρώπους μονήρεις τε καὶ μονοτρόπους ὥσπερ τοὺς λύκους ἢ τὰς παρδάλεις· αὐτοὺς δὲ ἰλιγγιᾶν πρὸς τὸ πλῆθος καθάπερ τοὺς Ἀγρίους, οὓς ἐδάξε Φερεκράτης. scilicet pro τοὺς Ἀγρίους dicere debebat τοὺς μισανθρώπους.

11. ἀποικεῖν hic, si modo recte ita Bothius, non ego, nihil aliud quam usquequaque significat. ceterum nescio cui Herwerdenus (Mnem. n. XIII 161) scribat. nam ἐξιέναι 'solemni usu' dici 'de expeditione terrestri', ἐκπλεῖν de expeditione maritima, id quidem apud nos tirones fere norunt. si vero ἐξιέναι non posse dici censet etiam eos qui navibus aliquo proficiscuntur, facile refutatur Thucyd. 1, 3 extr. 1, 103, 1. 7, 3, 1. 8, 61, 2. neque vero quisquam locutionem Homericam (Ἄρη ξυνάγειν) in anapaestis mirabitur.

De tempore Ἀὐτομόλων cf. Brandes. Observ. crit. 13. 15.

34. exemplis add. Alexid. 245, 1. Canthar. 5. Philem. 66, 3.

Dulodidascalon Ol. 90, 1 vel 2 actam esse censet Brandes.

Obs. crit. 22.

Corianno. eis fabulis quas a meretricibus nomen accepisse narrat Athenaeus addi possunt multae: cf. A. Nauck. Aristoph. Byz. 277. 8. n. 11.

68, 1 προελέτω πεφωγμένως scribitur Bachmann. Anecd., προελέτω πεφωγμένον Miller. Mélanges 305. cf. O. Kaehler. Herm. XXI 632.

69, 4 ἄγεράσαι Ellis Amer. Journ. VI 10. de syntaxi cf. etiam Eurip. Cycl. 240.

79. verba ἄνδρες — καινῶ melius uno versu continuantur.

80, 3 κάμπλήμενος ante Herwerdenum A. Nauck. Mélanges III 55. 6. — 4. κάμπέπησο Kaibel.

92 ὅς' ἀμαμηλίδων vel ὄξει μηλεῶν. B. μᾶλλὰ γλ. Ellis Amer. Journ. VI 11.

95, 1. sola ὅτου ὅτω ὅτων ὅτοις poetis Atticis concedit Nauckius Mélanges V 223.

108, 6 καὶτομάτοις Kaibel. 26. cum Meinekio consentit M. Hauptius Opusc. II 157 exemplis ab illo conlectis addens Anthol. Palat. XI 388 πάντα δοκεῖ σοι | ἐν τῷ ζῆν εἶναι τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά. | εἶθ' ὅταν εἰσέλθῃ γαμετή, πάλιν εὐθὺ δοκεῖ σοι | ἐν τῷ ζῆν εἶναι πάντα κακῶν τὰ κακά. 'quae mala sunt inter ipsa mala atque ita eminent, ut praecipue et proprie mala dicenda sint.' de interpretatione non dubito, de syntaxi apud Atticos poetas adhuc dubito.

116. ut Etym. m. etiam Aldi Thesaurus. cf. O. Kaehlerus Herm. XXI 632.

122. nodum in scirpo quaerit Herwerdenus Mnem. n. X 71. 2. μέλλομεν, i. e. nos et vos.

Persas eandem fabulam cum priore *Pluto* Aristophanis et perperam a plerisque Pherecrati, recte Aristophani in Cramer. Anecd. I 277 adsignatam esse suspicatur anonymus Literar. Centralbl. 1881, 962. non credo.

130, 10 ἀπαλοῖσι Dobraei est, non mea emendatio.

134. quaerenti unde venerit alter non accurate, sed ita ut saepe fit quo contendat respondet (contra Herwerd. 72).

143, 5. γαστροίδης compositum est ex γαστήρ et οἰδεῖν, ut πεοίδης, χελυνοίδης al. cf. adesp. 1111.

145. cf. etiam quae Volkmannus in ed. Plutarchi De mus. p. 123—125 Meinekium fere secutus de hoc fragmento disputavit. v. 16 ἐν ἐννέα scribendum censet cum Ulricio. in v. 22 constituendo perperam Bothio obtemperavit. — magnopere me vituperat Herwerdenus Mnem. n. XIII 163 quod ad v. 25 non commemoraverim emendationem Meinekii (ἐνδεκα). suam potius ipse negligentiam prodit, siquidem quod desiderat suo loco enotatur p. 189 meae ed.

146, 7 καὶ add. Bergk. totum versum cum eis qui praecedunt coniunxit H. Iacobi V LVII. cf. Lexic. Vindob. 109, 13 Nauck. et eiusdem Mélanges V 224.

147, 2. αἰτίαν ἔχειν sic etiam Alexid. 20, 3.

148. extr. add. Eupol. 253.

153. in adn. del. verba '11. 12 Hesiodi Op. 722. 3.'

160. C. Mueller. Geogr. min. I 105 c. 25.

204. Hesych. ἀποτυλῶσαι· ἐπᾶραι αἰδοῖον.

209. Eustath. 1572, 21 ἀλλαγῶν (969, 1) ἐγράφη ἔρκη λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ πλεκτά τινα ἐν τριχῶν. H. Iacobi ed. min. viii.

211 extr. add. διαττᾶν ter Plato philosophus. verbum esse Atticum τιάω, unde recte derivatum sit ἐττημένα, I. Wackernagelius contendit Ztschr. f. vergl. Sprachforsch. XXVIII 122. cui quot philologi obsecuturi sint, securus exspecto.

246. Bekker. Anecd. 72, 19 χολλάδες· διὰ δυοῖν ἰλ, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις.

Pherecrati tribuit Eustathius Eubul. 109, 2, ubi tamen cf. quae adnotavimus.

Pherecratis fragmentis addendum est

155 b

ὁ δ' Ἀχιλεὺς εὖ πως ἐπὶ κόρρης αὐτὸν
ἐπάταξεν, ὥστε πῦρ ἀπέλαμψ' ἐκ τῶν γνάθων.

Miller Mélanges de lit. gr. 401 οἱ δὲ τὸ 'ἐπὶ κόρρης' ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τὰς γνάθους τύπτεσθαι, ὡς... Φερεκράτης κτλ. 1. fortasse εὖ πως δ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐπὶ κόρρης ἅμα | ἐπάτ. κτλ. 2. ἐπάταξεν Miller.] ἐπέταξεν. ἀπέλαμψ' Nauck. Mélanges V 224] ἀπέλαμψεν.

TELECLIDES

Fr. 8. cf. Birt. Elpid. 69 et 120 not. 175.

39. pro Εὐριπίδῃ (cf. p. 219 quam commemoravi Fritschii emend.) Εὐριπίδου E. Hiller. Herm. VIII 453.

HERMIPPUS

Ἀθηνᾶς γοναί. cf. etiam Lobeck. Aglaoph. I 436. 7 fr. adesp. 675.

Fr. 1. emendationem ἐπὶ παρελθόντος impugnat Strecker. De Lycophr. 39. — Bernhardyi (Eratosth. 218) et Fritschii (Arist. Ran. 15. 16) coniecturas consulto omiseram (cf. Ludwich. Mus. Rhen. XXXXI 439 n. 9).

4. cf. nunc editio Wachsmuthii.

23 exciderunt verba Ἑρμιππος Δημόταις.

35. cf. [Plat.] Alcib. II 149 a.

41. Eustath. 331, 13 Θεταλικὴ ἐλέγετο ἔνθεσις μέγας ψωμός, ὡς Πανσανίας δηλοῖ. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

59. Miller. Mélanges 357 ἀνηρίναστος εἶ. τέτακται παρὰ Ἑρμιππῶ. O. Kaehler. 632.

71, 2. Bachmann. Anecd. I 361, 14 σαλακῶν· ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι πένης ὢν. Cic. Epist. fam. 7, 24 extr. cognosti... istius salaconis iniquitatem. 16, 18, 2 salaco (sic Manut.) nequissimus.

Fortasse Hermippi est adesp. 1325.

MYRTILUS

Τιτανόπανες. cf. nunc etiam Herodian. Epit. can. nom. in Progr. gymn. Heidelb. 1887 p. 11, 4 *παιάν, Πάν . . . σύνθετα δὲ βαρύνεται· Εὐπαίαν, Τιτανόπαν.*

Accedit ex incerta fabula fragmentum

3 b

Φέρωνος ἄρα ποῦ 'στιν ἡ ξυναυλία;

Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὠν-βαρυτόνων* in Progr. gymn. Heidelb. 1887 p. 21, 28 *Φέρων Φέρωνος . . . ὡς παρὰ Μυρτίλω κτλ. ἄρα ποῦ 'στιν* E. Hiller. Deutsche Litt. z. 1888 p. 11] *ἄρα ποῦ ἔστιν. Pheron* nomen mihi quidem ignotum. *Φερῶν* vel *Φερῶν Aegyptius* est Herodot. 2, 111.

PHILONIDES

9. τὸ δὲ κατάχυσμ' ἀντοῖσιν κτλ. iam Schweighaeuserus.

EUPOLIS

Fr. 3. Aesch. Suppl. 350 (*δάμαλις*) ἄμ πέτραις ἡλιβάτοις . . μέμυκε φράζουσα βοτῆρι μόχθους.

Suidae *αἴγειον μέλος* ad Eupolidis *Capras* refert Nauck. Mcl. V 224.

52. 'non necesse est sensu obscaeno accipiatur, si ponamus Aristophanem, qui *καινὰς ἰδέας* se proferre toties gloriatur, ab aemulo irato exagitari, quod non dubitaverit alienos catinos delambere, i. e. aliorum inventa in suum commodum convertere'. Luebk. Observ. crit. 48 (*βίον ὡς μοχθηρὸν ἔτριβεν* scribens cum Dindf. et omnia uni personae tribuens). dubito tamen propter verbum *ἀσεβῶν*, nimis ut in tali causa acerbum. ceterum v. 2 *περιειλλῆας* Etymol. m. Milleri (Mélanges 28).

65 exstat etiam in Lex. Vindob. 58, 16 Nauck.

Baptas Ol. 90, 4 tribuit Gilbert. Beitr. zur inneren Gesch. Athens 242.

77. cf. etiam Erotian. 19. 20 Klein.

79. scrib. Boisson. Anecd. III 265 pro IIII (perperam translato numero ex ed. min. Meinekii). ceterum cf. Annal. Fleckeisen. CXXIII (1881), 309.

83. *Κοτυῶ* cod. recte. cf. Meinek. Theocr.³ p. 475 (ad 6, 40).

In *Demis* Eupolis Aeschyli in Persis exemplum secutus est.

91, 1 *πῶς*, non ὡς apud Marquardt. *ἡ το νητίας ὦν ἐγένου* L. 3. *τὴν φύσιν προθύμως* LO.

94, 5. Lucian. Demon. 10 extr. τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, τὴν παιθῶ τοῖς χελλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. Alciphron. 1, 38, 7 ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χελλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἢ παιθῶ. extrema 'Wyttenbach. — Bibl. gr. VIII 846', quae ex Meinekii editione eo consilio ut eos libros inspicerem enotaveram, me invito remanserunt. ceterum de hoc fr. cf. Nauck. Mélanges V 220 n. 56.

95. Aristid. II 175 ὁ Περικλῆς τοσοῦτον νικῶν καὶ τοσαῦτα ἀφ' ὧν ἐνίκᾳ πράττων λάλος μὲν ἤκιστα οἶμαι, λέγειν δὲ ἄριστος εἰκότως ἐνομιζέτο. ind. Nauck. Mcl. V 225. de trimetro σοφὸς γὰρ ἀνὴρ κτλ. dixi post fr. 135.

99, 1 κριοὺς μὲν οἷς γεννᾶν —, ὄρνεις θ' ὁμοίους — πατρί (non perfecta oratione) H. Weilius Revue critique 1881, 295.

100, 2 κινούμενα schol. Aristid. — 3. 'trahentes praeturam tamquam vestem in terram delabentem' H. Weil. 294.

102, 2. ταῖς κνήμασι παρ' ὑπόνοϊαν pro ταῖς ῥίξαισι dictum interpretatur H. Weil. 295 et ἀκολουθεῖν ut ἐπακολουθεῖν Xen. Cyr. 7, 3, 8 καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. ἀπεκένοπτο γὰρ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. ita *Milliadem* Athenienses liberasse ab istis praetoribus.

118. Ἀριστοφάνης etiam Bachmann. Anecd. I 414, 10.

Ad *Demos* fortasse pertinent adesp. 7. 361.

159, 9. de voce πλούταξ Herodian. I 42, 23. 524, 16. II 8, 15. Menand. 462, 10.

184. κρούων inlustrat Herwerdenus Mnem. n. X 73 conl. Suid. κρούσις . . . δοκιμασία, ἐπεὶ τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κροτούμενα (κρούμενα H.) δοκιμάζεται. Plat. Hipp. mai. 301b κρούετε δ' ἀπολαμβάνοντε τὸ καλόν.

209. καταπορνεύεται passivum est. Strab. 11, 532 extr. neque tamen interpretatio quam dedi mutanda est.

211, 2 ἀμείνων, Ἀμφότερος iam Madvig. Advers. crit. I 126.

233, 3. Pollux 9, 72 εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ἄδου λέγων 'ἐκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν', ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος.

239. Eustathius 812, 53 ὁ ὠχρὸς οὐκ ἂν ὀρθῶς πάνυ λέγοιτο χλωρός . . . ἀλλὰ μάλιστα ὁ πνυξειδῶς κεχρωσμένος, ἀφ' οὗ πύξινός τις ἔσκωπται ἄνθρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

244. Schol. Arist. Vesp. 58 ad Nub. 538. 9, non ad 541. 2 pertinere Vahlenus censet teste H. Luebkio Obsèrv. crit. 47.

253. cod. August. Tittm. Zonar. xc δίδον μασᾶσθαι μ' ἀξίας ἀμυγδάλας. Sternbach. Melet. gr. I 86.

268. de καταστάσει egit H. Sauppis Philol. XV 69 sq.

269. [ὠνήσατο] ab Eupolidis verbis secludit Herwerd. Mnem. n. X 73.

Χρυσοῦν γένος. cf. Birt. Elpid. 103. 4.

283. sic Arist. Ran. 754 ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν, ubi Plutonis servus adpellatur, non Apollo.

284. ἀποτράγημα iure reiecit Cobetus Mnem. n. VIII 367.

304, 3. Eustath. 927, 57 λεπτός καὶ ἀτελής φόρτος . . . γέλην δέ, φησὶν (Ἄλλ. Διονύσιος), αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί O. Kaehler. Herm. XXI 630.

308. add. Thom. Mag. 398, 7. Stud. Vindob. VIII 250.

323. pro verbis 'caput eius' potius 'caput meum' Herwerd. Mnem. n. X 73. 'conviciare quantum lubet: verba enim' cet.

332 est etiam apud Eustath. 1166, 35 (Kaehler. Herm. XXI 630).

333. Aesch. Ag. 923 ἐν ποικίλοις κάλλεσιν βαίνειν.

345. Finckh. Philol. XXV 693 sq. ἰσχάσιν | βολβοί, i. e. 'adulescentes insipide nos cum ficibus comparant'. ita mulieres convicium in laudem suam convertere et simul adulescentium insipientiam ridere. Philem. 122, non muto sententiam.

359. Eustathii testimonium (293, 41) add. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

360 κρυνέης pro πρύνης Nauck. Bullet. Petersb. XII 515.

412. scrib. Nauckius Aristoph. Byz. 211.

416. scrib. κοινότερον διὰ τοῦ εἰ (non ε̄). Nauck. Mél. V 225.

420. delenda sunt verba 'deleri iubet cet.' cf. Nauck. Mél. V 225. 6.

Eupolidis fragmentis addenda sunt

17b

Schol. Theocrit. 5, 141 Paris. 2831. Vatican. 4. Ambros. Ziegler. p. 46 φριμαγμός ἐστὶ τῶν ἵππων, βληγὴ δὲ αἰγῶν καὶ προβάτων. τῷ αὐτῷ ἀμαρτήματι περιπέπτωκε καὶ Εὐπόλις ἐν Αἰξίν. itaque verbo φριμάττεσθαι (vel φριμαγμός) Eupolis in Capris videtur usus esse. cf. H. Iacobi V LXVII. VIII.

367b

Aristid. II 170 Dindf. (Periclem Athenienses garrulos fecisse negans) ὥστ' ἐξ αὐτῶν ὧν τοὺς ὕστερον ἠτιάσαντο (οἱ κωμικοί) καὶ ὧν ὑπὸ τῶν μετ' ἐκεῖνον διεβλήθησαν τὰ γ' ἐκείνου σεμνύνεται. ad quae Schol. 467, 23 εἰς τοὺς κωμικοὺς αἰνύττεται ὧν εἷς ἐστὶν ὁ Εὐπόλις.

PHRYNICHUS

Fr. 1. Heimsoeth. Comment. crit. xvii. xviii δτινὴ 'πιήλας χεῖρ' ἐπωφέλῃσέ με. non credo.

9, 2. fortasse B. βούλει κτλ.

23 Ἡράκλεις A. Nauck. Mélanges V 226.

31, 1 πολὺν βιὸς χρόνον et 3 (cum Tzetze Anecd. Ox. III 338, 31) σοφὰς τραγωδίας Nauckius, cuius cf. Mélanges III 721. V 227.

36 Eustath. 968, 3 add. Kaehler. Herm. XXI 630.

70 ἃ δ' ἀναγν' ἔσθ' Nauck. Stud. Euripid. I 73 n. 1 (i. e. sacerdotes debent καθαρεύειν τῶν ἀνάγνων. cf. Lex. Vindob. xxxvi), tragico id fragmentum adsignans.

Cf. etiam adesp. 1083. 1333.

ARISTOPHANES

Fr. 1. formam ἀρτοκόπος et editoribus placere et a Lobeckio ipso (Phryn. 223) defendi scio. quam cum Blaydesius tuetur (Aristoph. fr. p. 406) conlatis ὀρτυγοκόπος et κρεοκοπεῖν, ea re demonstrat se non intellegere quae res agatur.

8, 2 scr. ὥσπερ ἐκ καινοῦ λυχνούχου, conl. v. 3.

14. λυχνειδίον Blaydes. ac sic fr. 281, 2 λυχνειδίου.

36. ἀνακνήν Herwerd. Mnem. n. XIII 166.

47. add. Append. prov. 4, 12.

51, 3. κάλαμον *virgam viscatam* interpretatur K. Zacherus Herm. XVIII 432 sq. (cf. etiam O. Crusius Herm. XXI 487 sq.). eas ῥάβδους vocat Aristophanes Av. 527. aves eo modo capi iam antiquitus solitas scio: item hodie muscae apud rusticos domi intra parietes ita delentur. sed in *campis* apertis *cicadas* virgis viscatis umquam esse captas neque Zacherus demonstravit neque ego credam nisi certis testimoniis convictus.

ad *Anagyrum* adesp. 664 referebat Dindorfius.

97. exemplis add. κέντρον.

107, 1 scrib. ἄστεως.

108, 1 καὶ γένη συκῆς φυτεύω πάντα Blaydesius.

109, 4 ῥυπαρὸν Naber. Mnem. n. VIII. φαρόντι Bothii est emendatio.

111. Plutarch. Mor. 818d Κίμων ἐκόσμησε τὴν ἀγορὰν πλατάνων φυτεῖαις καὶ περιπάτοις.

120. etiam scholia Ambros. Theocriti perperam μετόρχμιον (Ziegler. p. 10).

136. ὕδραν διανίξειν Herwerd. Mnem. n. X. 74.

150, 3. nihil novi attulit H. Luebkus Observ. crit. 58 nisi interpretationem O. Kaehlero quidem probatam, mihi multis de causis incredibilem.

156. testimoniis add. Diphil. 54.

165. similiter Lucian. Toxar. 15 λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα.

169. Πανσανίου καὶ Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ nescio quis: nomen enim in commentariis meis addere oblitus sum.

188. cum onere una etiam ὁ τροχός tollitur; itaque rectissime dicitur ἱμᾶν vel ἀνιμᾶν τὸν τροχόν. ridicule iubetur ὁ μηχανοποιός eum quem sursum tollit periculi commonefacere, in quod illum inmittit. moneo contra Herwerdenum Mnem. n. XIII 169.

217, 1 γε pro τε Naber.

218. ἔγγελος etiam Ambros. schol. Theocrit. Ziegler p. 73.

220, 2 scr. ἀνήλουν. Herwerd. Mnem. n. XIII 169. 70.

223. ridicula prorsus coniectura hoc fragmentum deturpatum est in Stud. Vindob. VIII 259.

257. cf. Diels. Doxogr. 197 not. Procl. Comment. Plat. Reip. (Anecd. var. Schoell. et Studemund. II) 29, 14. 120, 19 (Πετόσειρις).

Δίς ναυαγός. similiter per translationem ναυαγεῖν Eubul. 76.

267. exemplis add. Soph. OCol. 1214 σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.

292. compendium scripturae Dilesio auctore nihil aliud potest significare quam πόλιν Ἀθηναίων. concidunt igitur quae ad illud fragmentum explicandum attuli.

De duplici Pace cf. Braeuning, Progr. gymn. urb. Halensis, quam commentationem ipse non legi.

294, 1 scr. τῆς πᾶσιν.

302. Poll. 7, 20 (ind. Blaydes) τὸ τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων περιτιθέμενον πανσιπάπη ὀνομάζεσθαι, τροχοειδὲς μηχανήμα τῷ τραχήλῳ περιαρμοζόμενον ὡς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσαγαγεῖν.

316. scrib. χειριβεῖον. Riemann. Revue de philol. VIII 67.

318, 7. οὐδ' ἐγγέλειον οὐδὲ κάραβος; Blaydes. tum μέγ' ἂν Wilamowitz. ap. Kaibel.

320. Plaut. Aulul. 3, 5, 34—47 confert Blaydes. idem ad v. 10 adfert Naev. Lycurg. (Non. crocotula) pallis, patagiis, crocotis, malacis, monilibus. ac Nonius ipse molochium a graeco color est flori similis malvae. Plautus in Aulularia infectores molochini coloris molochinarios adpellavit. — ex eis quae apud Clementem versum 14 (ἐλικτήρας) sequuntur leviter inmutatis Blaydesius hos trimetros effinxit: ἐγὼ μὲν ἔκαμον κᾶχθομαι τῶν κοσμίων | λέγων τὸ πλῆθος, θανμάσαι τ' ἐπῆλθέ μοι (ἔπεισί μοι Clem.), | πῶς οὐκ ἀποκναλονται βάρος τοσουτονὶ | κόσμων φοροῦσαι (ἀποκν. τοσουτον ἄχθος βαστάξουσαι Clem.). sed neque τὸ κοσμίων est comicorum, neque τοσουτονὶ recte dicitur. — in adnotatione mea extrema scr. εὐχερῶς pro εὐπετῶς.

322. quomodo in πυλαγόρας produci possit syllaba secunda iure miratur Blaydesius (p. 425 extr.). itaque scribit τούς τε π. (p. 179).

323. 324 (anteposito 324) coniungit H. Weil. Rev. crit. 1881, 296, ita ut servus dicat propter verba a praecone pronuntiata sibi nunc onus inpositum esse nimium. et suspicatur a servo illum saccum portari qui commemoratur 319.

325. cf. etiam Poll. 7, 55. 62.

Κώκαλος. cf. nunc quae de hac fabula disputavit E. Hiller. Annal. Fleckeis. 1887 p. 527. 8. testimoniis add. Aristot. Polit. 2, 10 post init. — ad p. 483 init. cf. quae ad Philemonis *Ἰπποβολεμναίων* adnotavimus.

351. scr. *μείλας*.

365. cf. Lobeck. Aglaoph. I 628 not. e.

367. cf. Lobeck. Pathol. prol. 118. 9.

400. Bekker. Anecd. 56, 7 *οἰσωπηρά* (sic) *δεῖ λέγειν τὰ θυπαρὰ καὶ ἄπλυτα ἔρια. παρὰ τὸν οἰσωπον οἰσωπηρά.*

409, 2 *τὰ κάτω* Blaydes: subiectum enim esse *σπατάγγην*.

444 delendum censet anonymus in Literar. Centralbl. 1881, 963: agi enim de persona 1 imperf. verbi *εἰμί*, quae in Pluto superstite exstet 29.

445. cf. Cratin. 168. perperam Aristophanem pro Cratino nominatum esse suspicatur idem ibid.

446. hoc quoque fr. dubium esse idem arbitratur: excidisse enim ante verba *Ἀριστ. Πλούτῳ* commemorationem nominis *γραῦς*.

451. cf. Alexid. 248.

465, 1 *ἀλφριτώνης* Nauck. Stud. Eurip. 43 n. 1. non credo.

Tagenistas Ol. 90 actam esse censet O. Brandes. Obs. crit. 16. 17.

488, 12 *χυτοῖσι τοῖς ἐναγ.* Nauck. Stud. Eurip. 43 n. 1. — quem Herwerdenus procutit versum Mnem. n. X 75 *καὶ θύομεν αὐτοῖσι κἀναγίζομεν* doceri velim' quomodo stare possit.

492. cf. Alexid. 171.

523. egregiam huius fragmenti emendationem per litteras mecum communicavit O. Crusius. etenim in codice Heidelbergensi, quo lexicorum excerpta et proverbia continentur, haec exstant: *πέριδιξ ὄρουσον· ἀντὶ τοῦ ταχέως ἐλθέ· ἐπειδήπερ τὸ ζῶον τοῦτο ταχὺ μεθάλλεσθαι πέφυκε.*

530. Horat. Serm. 1, 3, 13 *sit mihi mensa tripes*. (Blaydes.)

533. Eustath. 1258, 60 (O. Kaehler. Herm. XXI 630. 1) *ὁ τὸν πολὺν ἀλφριτόχρωτα εἰπὼν κωμικεύεται.*

538. Sext. Empir. Contra mathem. 1, 258 (p. 657, 15 Bekk.) *Πλάτων ὁ φιλόσοφος Ἀριστοκλῆς πρότερον ἐκαλεῖτο.*

543, 6. magnopere Herwerdenus (Mnem. n. XIII 171) laetatur quod Blaydesius meam emendationem (*δοῦ*) ne commemoratione quidem dignam aestimaverit. arguit potius suam ipse in legendo negligentiam. nempe Blaydesius (p. 277) post me eandem prorsus emendationem invenerat. de qua fortasse Herwerdenus

quoque aequius iudicabit, si contulerit Menand. 469 πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ.

550. πάλαι non est olim, sed dudum, i. e. in scaena ipsa, sed paullo ante.

565. Bergkio et Dindorfio adsentitur Nauck. Arist. Byz. 90 n. 9.

568. Bachmann. Anecd. II 377, 11 Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις κτλ. cf. Fleckeisen. Annal. CXXIII (1881) 309.

569, 14. Arist. Ran. 1454 τί δαί σύ; τί λέγεις;

576. Leonis opinio ζεῦγος τρίδουλον Horas interpretantis non erat digna quae commemoraretur ab Brandesio (Obs. crit. 34).

579, 3. sic Ephipp. 28 πράμνιον οἶνον Λέσβιον.

581, 1 κερραμμένον cod. Paris. 2720 Studemund. Philol. XLVI 26.

586 πλὴν μέλιτος οὐδὲν γλυκύτερον τ. ἰσχ. Cobet. haec nescio quo casu in eis quae adnotavi exciderunt. deinde scribendum: ex Iuliani Epist. alterum versum effinxit cet.

590. τὴν κεφαλήν tuetur Cobet. Mnem. n. VIII 369.

594. Eurip. Hecub. 1265 κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέρογματα.

596. Eustath. 1624, 18 (O. Kaehler. Herm. XXI 631) ὁ Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον εἰπὼν ἐκωμικεύσατο.

609. scr. κνοῦσ'.

615. nullius pretii sunt quae profert Herwerd. Mnem. n. X 75.

619. γραμμὴν conl. Arist. Ach. 483 inlustrari putat idem 76. Hesych. γραμμὴ ἢ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. sed ne sic quidem satis intellego.

621. σαντόν A. Nauck. (σεαντόν Lex. Vindob., ubi auctor non commemoratur).

628. emendationem a me propositam occupaverat Nauckius Mélanges III 118.

631. σᾶ retinendum. C. I. A. 62, 8 (Dittenberger. Syll. 88) ὅπως (ᾶ)ν Ἀνδ(ρος) ἦ(ε) σ(ᾶ) τῶδ(ή)μωι τῶι Ἀθη(να)ίων. Bamberg. Jahresber. XII 34.

636. Pherecr. 51, 3 confert Herwerd. Mnem. n. X 76.

638. testimoniis adduntur in Stud. Vindob. VIII 246 Hesych. et Phot. στρεψίμαλλος, Milleri Mélanges 420 (στρεψίμαλος), Eustath. 1561, 36.

652. Hesych. ὑπερῶ· ἀντὶ τοῦ προερῶ. Herodian. (post Lex. Vindob.) 316, 2 N. Etym. Gud. 541, 12. Etym. Ang. Ritschl. Opusc. I 690 addit Nauck. Mélanges V 228.

678, 3. cf. Herwerden. Mnem. n. X 76. π. τοιαυτὶ τηδὶ κάκει καὶ δεῦρο (δευρὸ) σχ. Kaibel. conl. Arist. Av. 425.

679. I. Wackernagelius (Ztschr. f. vergl. Sprachforsch. XXVIII 110sq.) ubique οὖνεκα etiam praepositionem scribi iubet: ionismum

enim in Attica dialecto admitti non posse. at multa ex aliis dialectis Attici adsumpserunt: cf. *πουλύπους*, *Πουλυτίων*, *Πειρίθους* (*Περ.*), *λοχαγός*, *ξεναγός*, *Ἀναξίλας* sim.

684. Aristot. Polit. 1, 2 οὐδὲν γὰρ ἡ φύσις ποιεῖ τοιοῦτον οἶον χαλκοτύποι τὴν Δελφικὴν μάχαιραν πενιχρῶς.

693. *κενέβρει* ὁπότεν, quod pluralis desideretur (cf. *ὄρνιθια* cet.) Blaydes.

701. Aristophanem Boeotum significari monet Kaibel.

705. cf. de his O. Crusius Anal. crit. 124 n. 1.

754. ὁ βάτος scribendum fuisse verba quae sequuntur monstrant. sed ὁ *νάρκισσος* restituendum esse pro ὁ βάτος docet cod. Ambros. Ziegleri (p. 17) *νάρκισσος*· *δηλυκῶς λέγεται ἐνταῦθα*, *παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς*. plura de hac re Stud. Vindob. VIII 256. 7.

757. cf. O. Kaehler. Herm. XXI 629.

763. eadem Bachmann. Anecd. II 339, 29.

812. add. Phot. *λοφοπωλεῖν*.

866. *σύρβα τύρβα* Nauck. Aristoph. Byz. 242.

867. eadem Stephan. Byz. *Ταμιεῖον*

891. add. Thom. Mag. 403, 8.

898, 1 scrib. *ὄφλων*. 2 *περίκειμαι* pro *ἐξήμμαι* Herwerd. Mnem. n. X 76.

901 Euripidis est, 871 N.: nam *ευρί^π* cod. Barocc.

903. cf. nunc O. Crusius Anal. crit. paroemiogr. 88 n. 1.

905. Eustath. 722, 2 add. O. Kaehler.

915. *Ἐνδυμίωνα Κάρα*. *Ἀριστοφάνης*. *τὸν Ἐνδυμίωνα κτλ.* Sternbach. Stud. Vindob. VIII 244.

921. Schol. Ai. 277 in editione Aiakis Erfurdiana (Lips. 1811) a Lobeckio indicari docuit Nauck. Mélanges V 228.

Aristophanis fragmentis addenda sunt

344b

ὄκλασμα

οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Pollux 4, 100. in eis quae exstant comœdiis non reperitur.

594b

Liban. I 83, 15 R. ἤτουν δὲ οὐδέν... οὐκ οἰκίαν, οὐ γῆν... καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους λόγος ἦν οὐκ ἔων κακὸν τὸν τοιοῦτον δοκεῖν sermones nostri contexebantur e praeceptis sapientiae, quae non paterentur malos rumores de eo exire, qui tantis virtutibus tantam famam sibi peperisset, h. e. de Iuliano'. quamquam facile est trimetrorum reliquias restituere (λόγος, | ὅς τὸν τοιοῦτον

οὐκ ἔξ̄ κακὸν δοκεῖν), ea verba neque Aristophanis esse praestiterim neque omnino satis intellego.

644b (repet. ex I vi)

ὅταν φίλοι παρήσαν ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν

Schol. Oribas. III 680 καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. — ὅτων Nauck. παρῶσιν Daremberg.

645b

εἷς ἔστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Aristides II 204 Dindf. τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ, ὡς ἄρ' εἰς εἴη τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. Schol. 519, 25 ὁ γὰρ κωμικός σχετιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὃ τε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος (760). fortasse scribendum σχετιάζοντα, i. e. dominum id querentem.

676b

ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν καὶ μισόγελως καὶ τωθάξειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκῶς, ἀλλ' ὅ τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἔτετεύχει.

Gellius 15, 20, 8 *Alexander Aetolus hos de Euripide versus composuit* κτλ. 1. ἀρχαίου et στρυφνός. 3. ὅ τι καὶ γράψαι. v. 1. 2 Vita Eurip. XVIII 59 Kirchhoff. σκυθρωπὸς καὶ σύννους καὶ αὐστηρὸς ἐφαίνετο καὶ μισόγελως καὶ μισογύνης, καθὰ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν αἰτιᾶται 'στρυφνὸς ἔμοιγε προσειπεῖν' Εὐριπίδης. ibidem 80 μέλιτος καὶ Σειρήνων γλυκύτερον στόμα eius praedicatur. recte igitur Nauckius Stud. Eurip. I 126. 7 n. 1 totum fragmentum Aristophani vindicavit, nisi quod ἔτετεύχει corruptum esse arbitrabatur. mihi etiam χαιοῦ suspectum est.

692b

διὰ τῆς τρήμης παρακύπτων

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 271) Etym. m. 726, 53 (cf. fr: 730) Ἀριστοφάνης. . . καὶ πάλιν κτλ. indic. Nauck. Mél. V 229.

700b

Plutarchus Mor. 853b ἐπαινεῖται (Ἀριστοφάνης). . ὅτι τοὺς ταμίας ἐβάπτισεν, οὐχὶ ταμίας ἀλλὰ Λαμίας ὄντας. indic. Nauck. Stud. Eurip. I 126. 7 n. 1.

707b

Bachmann. Anecd. II 320, 30 ἕτερον κώνωψ τῆς ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός φασὶ (φησὶ) ταῦτόν κώνωπας καὶ

ἐμπίδας. in fabulis quae exstant nullus est locus quo haec referri possint.

739b

ἀκάτια

Pollux 7, 93 τὰ πλοιάρια καὶ ἀκάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης, εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων. non intellego, nisi ante εἶδος excidisse statuas παρ' ἄλλοις vel aliquid simile. Hesych. ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος. et ἀκάτιον. . . ἔστι δὲ καὶ φιάλη (Epicrat. 10, 1), ἴσως διὰ τὸ εἰκέναι στρογγύλω πλοῖω.

899b

ἀγὼν γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει
ἀλκήν.

Macar. 1, 16 ἐπὶ τοῦ μὴ ὑπερβάλλοντος. Thesmophoriazusis secundis Aristophanis adsignabat Leutschius, tragico Nauckius (fr. adesp. 242).

900b

κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητὸς βάβαξ.

Etymologicum m. 184, 50 βάβαξ· λάλος, φλύαρος, παρὰ τὸ βάζω, βάξω, βάξ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν βάβαξ. Ἀριστοφάνης κτλ. βάβαξ in fine versus add. Milleri Etym. (Mélanges 60), ubi perinde Aristophanes auctor esse versus dicitur. sed recte Orion 37, 4 Ἀρχίλοχος (δυσημένης β.). cf. Archil. fr. 32 Bergk.

901b

ἄγροϊκὸς εἶμι· τὴν σκάφην σκάφην λέγω.

Tzetzes Chiliad. 8, 567 (Sternbach. Stud. Vindob. 234) Ἀριστοφάνης δὲ φησιν ἐν κωμῳδίᾳ τοῦτο κτλ. — cf. adesp. 227. cum Philippum regem eo dicto usum esse constet, non Aristophanis, sed novae comoediae esse, Tzetzem autem eo deceptum fuisse consentaneum est, quod apud auctorem suum invenerat verum esse τοῦ κωμικοῦ.

902b

σὺ δ' ἐκ ποίου τελεῖς τοῦ δαπέδου;

Thomas Mag. 289 R. adn. 13 ποδαπὸς καὶ ὁ ποδαπὸς ἐπὶ τὸ γένους καὶ ἐπὶ τόπου, οἶον ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους κτλ. fortasse Ἀντιφ. — verba vix sana sunt.

911b

Schol. Theocrit. 5, 118 τὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδει (σποδῶν Ahrens) τὰς πλευρὰς καὶ

ἐκάθηρεν. Ἀριστοφάνης ἐσπόδει τὰς πλευράς. ἐκάθηρεν, hac tamquam glossa adscripta insolentiori vocabulo ἐσπόδει. Ran. 622 τὰς λαγόνας σπόδει, ubi schol. κάθαιρε. Iacobs. respexit ad Nub. 1379 κάπειτ' ἔφλα με κάσπόδει, ubi adscripta fuit ad verbum ἐσπόδει explicatio grammaticī τὰς πλευράς ἐκάθηρε, quam pro verbis poetae habuit scholiastes. G. Dind. in Thes. — neutrum admodum probabile, nec probabilius Stud. Vindob. 256.

969

Eustathius 757, 53 Διὸς ἐγκέφαλος . . . κάλλιστόν τι βρῶμα (Ephipp. 13, 7). ὅποια ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ εὔηρημένα θρία (θρία) τοῦ ἐγκεφάλου. novum fragmentum, fortasse Aristophanis, his verbis contineri suspicatur O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Philol. 1885, 903. verba emendari et explicari necesse erit priusquam cuius sint consideremus.

PLATO

Fr. 10. δὸς τὴν κιθάραν τις ἔνδοθεν conl. Arist. Plut. 1196 Nauck. Mél. V 229.

18. Bachmann. Anecd. I 343 extr. πλειστηριάσας· πλείονος πωλήσας (οὗ add. Bachm.) ὠνήσατο.

31. μόλις Ottom. Bachmann. Coniect. Arist. 19.

54. Alciph. 1, 9 κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα.

Λάκωνες ἢ Ποιηταί. Cobetum neutiquam arbitror refutatum esse eis quae disputavit H. Luebk. Observ. crit. 29. 30.

Νῆκαι. bello haud pridem confecto (Plato) Atheniensium victorias ita celebravit, ut viginti quattuor Victorias in scaenam produceret, qualem dearum chorum ab illius aetatis artifice in Victoriae templi pariete sculptum videmus. H. Luebk. 55.

82. πλῆμα (ut φύσις φῦμα al.) Nauck. Mél. V 229.

86. Eustath. 1817, 60 Πλάτων δ κωμικὸς τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ὑπαρούς . . . Κιλικίους ὀνομάζει (O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Phil. 1885, 903. 4).

90. Cobeti παλαιογενῶν Herwerdenus Mnem. n. X 77 interpretatur 'antiquo genere prognatorum', i. e. αὐτοχθόνων. audio: sed quid fiet Arist. Nub. 358 eisque locis quos ibi congressimus?

95. add. Hyperid. 3 (Euxenid.), 1. Plut. Mor. 629 f.

103. anonymus est Philostratus Vit. sophist. 15, 2.

121. Πλάτων ἐν Σκεύεσι (sic cod.) Lexic. Vindob. 28, 5 Nauck.

150. scrib. χαρίεν. Herodian. I 350, 5. II 673, 8 τοῦ χαρίεις χαρίεν ἐστὶ τὸ οὐδέτερον . . . ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χάριεν

προπαροξυνόμενον οὐκ ἔστιν ὄνομα, ἀλλ' ἐπίρρημα. ac χαλεν etiam A, ut adnotavit Brunsius. nihil de ea re in ed. Ath. Kaibelius.

153. significationi verbi ἐπανιέναι vulgari usu receptae hic locum non esse ipse novi. sed non video cur ea quae hic necessaria est admitti non possit. nam emendationum quidem ab Herwerdeno Mnem. n. X 77 propositarum neutra accipietur.

161. φρονεῖ μὲν ἕτεροῦ Nauck. Bullet. Petersb. VI 61. Mélanges V 229.

168. barbarismo tituli Attici haec inlustravit Herwerdenus Lapid. de dial. Att. test. p. 60.

173, 6 parodiam esse proverbii (Liban. Epist. 65) ἄρξομαι ἐξ ἀγαθοῦ, τελευτήσω δ' ἐπ' ἄμεινον monet Nauck. Mél. V 230.

174, 4. etiam Kaibelius meo iudicio versum difficillimum frustra temptavit. — 13. cf. quae ad Timoclis *Conisalium* adnotantur.

175, 2 scr. ἐξανήλωται.

184, 2 Meinekii coniecturam (ὁ Πυαγόρου), quam neglectam a me miratur Muhlius Zur Gesch. der alt. Kom. 119 n. 4, consulto non commemoravi.

188, 1 τί φής; τί σιγᾶς; (eiectis λέγε ταχύ) conl. Soph. Phil. 805. Arist. Lys. 70. Thesm. 144 Nauck. Mél. V 216.

197. eadem Bachmann. Anecd. I 339, 27.

199. cf. Nauck. Lexic. Vindob. (gramm. cod. Hamb.) 269, 3.

203 inter dubia recipiendum est. cf. Chaerem. fr. 16 Nauck.

217. Photius Φιλέψιος . . . Φιλεψίου μνημονεύουσιν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῶδίας ποιηταὶ ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν. κεκωμώδηται δὲ καὶ εἰς πανουργίαν.

Platonis fragmentis addenda sunt

198b

Etymologicum Milleri (Mélanges 217) εἴρηται καὶ ἐν συστολῇ τὸ Μίνως παρὰ Πλάτωνι· ἴν' ἄπερ δοκῆς Ἀχιλλεῦ ἔστιν ὅτε Μίνω. ἀντὶ τοῦ μίμνων (ἢ ὅτι παρὰ τὸ μίμνω cod. Sorb. Gaisf.). Etym. Gud. 394, 22 Μίνως (non Μείνως). εἴρηται καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, ubi post εἴρηται καὶ cum cod. Sorb. Etym. m. 588, 26 teste Gaisfordio lacunam habeat, ex cod. Florentino addendum videtur ἐν συστολῇ. trimetrum iambicum citari Nauckius indicavit Bullet. Petersb. XIII 355. Mélanges V 231: emendatio dubia est. ingeniose Dilesius in litteris ad me datis ἵνα περ ποδώκης ἔστιν Ἀχιλεὺς ὃ τε Μίνως. cf. nunc etiam Herm. XXIII 283. 4. quod si verum est, notissimum illud scolion significatur. sed nominis Μίνως syllabam priorem a poeta Attico correptam esse, quamquam testatur Etymologicum, aegre adducor ut credam.

207b

ἔμαντὸν οὐ διεχρησάμην.

Hort. Adon. p. 16a (Dindf. Gramm. gr. I 108, 12) ἀπεχρήσαντο· ἀντὶ τοῦ διεφθειραν. Πλάτων κτλ. indic. O. Kaehler. Herm. XXI 629. ad fr. 199 pertinere non crediderim.

ARCHIPPUS

Amphitruo. non Archippi, sed novae comoediae fabulam a Plauto expressam esse censet I. Vahlen. Mus. Rhen. XVI 472 sq.

Fr. 9. ἐπιφορήμασιν τ' scribendum esse iure monet Nauck. Mél. V 231.

27 extr. Harpocr. 146, 28 (Phot. πάρεδρος) πάρεδρος...πολύ ἐστι τοῦνομα παρά τε τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ· λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέδρους ὅ τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἑκάτερος οὓς ἂν βούλωνται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν καὶ εὐθύνας διδῶσιν ἐπὶν παρεδρεύ(σ)ωσιν.' cf. Poll. 8, 92. Boeckh. Oec. Ath. I 264. 268. 271.

28. Eustath. 1201, 3 (O. Kaehler. Herm. XXI 631) παίζων ὁ ποιητὴς Ἀρχίππος εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἡσιόνην μῦθον... πλάττει Μελάνδιον τὸν τραγωδῶν... δεθῆναι καὶ οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον.

45. similiter Cobetus Mnem. n. VIII 372.

ARISTOMENES

10. Photius exscripsit Harpocratonis 153, 11.

CALLIAS

1. ἐκ μυχοῦ Cobet. Coll. crit. 149. 'protrahi moechum ex latebris iubet ut dedecus pecunia redimat.'

De *Pedatarum* tempore dissentit Brandes. Obs. crit. 32.

11, 2 λακκοπρώκτους Nauck. Mélanges III 721, 2. at cf. Alexid. 321 λευκόπυγον (ubi cf. etiam supplem.) et opp. μελάμπυγος.

23. cf. Diogenian. 6, 35.

addendum est Calliae fragmentis

1b

Schol. Patm. Demosth. Bulletin de corresp. hellén. I 144 κίναδος θηρίον κακουργότατον, οὗ τὸ δέσμα εἰς περικεφαλαίας πεποιήται, ὡς φησι Καλλίας ἐν Ἀταλάνταις. ind. Nauck. Mél. V 232.

LYSIPPUS

1. scilicet scaena est in cisterna ipsa, quod moneo contra Kaibelium.

4. cf. Plin. N. h. 35, 198 *ordo hic est: primum abluitur vestis Sarda, dein sulfure suffitur, mox desquamatur Cimolia.* cf. *ibid.* 175.

7. in C. Muelleri Geogr. min. I 100 (1, 5). — ceterum cf. *adesp.* 336.

LEUCON

Ex Ὀνω ἀσκοφόρῳ fluxisse Zenobii Mill. p. 379 (1, 74 vulg.) ἄλλα μὲν Λεύκων (ὁ Λάκων Zen. Mill.) λέγει, ἄλλα δὲ Λεύκωνος (ὁ δὲ Λάκωνος M.) ὄνος φέρει O. Crusius suspicatur Anal. crit. 114 n. 3. quod mihi quidem admodum dubium videtur.

METAGENES

6, 1. verba ποταμὸς ὁ Κραῖθις ut glossam del. Kaibel. — 11 scribendum erat περιέουσι cum Iacobitzio.

16. ὕδρου pro οἴνου Herwerdenus Mnem. n. VI 59.

STRATTIS

Fr. 3, 3. Philostrat. Vit. sophist. 17, 4 (p. 214) οἱ ἡγούμενοι τὴν κωμῶδιαν καθάπτεσθαι τοῦ ἀνδρὸς (Ἴσοκράτους) ὡς ἀύλοποιῶ ἀμαρτάνουσι. πατήρ μὲν γὰρ αὐτῷ Θεόδωρος ἦν, ὃν ἐκάλουν ἀύλοποιὸν Ἀθήνησιν, αὐτὸς δὲ οὔτε ἀύλους ἐγίνωσκεν οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐν βαναυσίοις. — ceterum cum in voce ἀύλοτρούπην non videatur corripi posse vocalis ὕ, scr. τὸν δ' ἀύλοτρούπην αὐτὸν εἶθ' ἤκειν ταχύ.

17. Thrasybulum Stiriensem significari docet Frohberger. Philol. XVII 445.

23. Eustath. 1289, 64 add. H. Iacobi V cxvi. ceterum aliter verba poetae interpretatur Voemel. De Eurip. casu talorum Philol. XIII 302 sq.

36. in fine add.: ipse enim Alcibiades, neque id Spartaee solum ut opinor, Achilles vocabatur. Plut. Alcib. 23.

37. cf. E. Curtius Herm. XII 492.

De Potamiis aliter iudicatur Liter. Centralbl. 1881, 963: non actam esse ante Ol. 92, 4, sed ante Plutum posteriorem et Ecclesiazusas Aristophanis. eas enim, non duplicem Plutum indicari Strattid. 37.

38. Aristot. Phys. ausc. 3, 6 (p. 207a 17). Aristid. II 192 Dindf. ἀλλὰ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτει, φασίν.

45. ridicule pusillae privatae vitae curas et occupationes etiam ad heroum aetatem pertinere fingit: quod moneo propter Fr. Spironem, qui (De Eurip. Phoen. 24. 5) ironiae comicae in memor miratur quid Oedipi filiis rei esse possit cum negotiis domesticis.

71. cf. E. Rohde Mus. Rhen. XXXIII 304.

THEOPOMPUS

Fr. 7. cf. G. Kaibel. Ind. Rost. 1883, 10.

Νεμέα. *Νεμεάς*, ut *Πυθιάς*, *Ἰσθμιάς*. cf. quae ad Phoenicid. 4 adnotantur.

41, 3. cf. Menand. 515.

Pantaleo etiam Pisae fuit tyrannus. Paus. 6, 21, 1. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 26 in adn. et quae nos adnotavimus ad Theognet. 2.

54. de *cothone* cf. Conzsius Philol. XVII 565sq. Porphyr. De abstin. 4, 3 (161, 10 N.).

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ. scr. *Τεισαμενός*.

62, 5. cf. Philippid. 18, 2. adesp. 478.

74. *χρή* om. Lexic. Vindob. 81, 10 Nauck.

ALCAEUS

Fr. 36. in exitu fort. scribendum *πουλύπους ὡσπερ πόδα* vel *τὸν πόδ' ὡσπερ πουλύπους*.

37. cf. Nauck. Mél. V 232.

NICOCHARES

Fr. 2. cf. [Lucian.] Asin. 12 *κιβώτιον ἀδρόν . . πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ*.

NICOPHON

Χειρογράφους. Etymologicum m. Milleri (Mélanges 111) *ἔγγλωττογράφους οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοτεύοντες καὶ ἐγχειρογράφους οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν*.

15. Etym. m. Milleri recte *ἐπιχύτους*.

PHILYLLIUS

3, 3 *μύρου τι* Naber.

26. Eustath. 440, 30 (O. Kaehler Herm. XXI 631. 2) *λόγος δίμυξος παρά τινι Φιλυλλίῳ, ὡς φησιν . . Ἀθήναιος*.

SANNYRION

Fr. 1, 1 *σεμνῶς καλοῦμεν πέλανον* Cobet. Coll. crit. 182 (v. 2 *ἀσέμνως*).

Σαρδανάπαλλος Sannyrionis commemoratur ab Eudocia.

DEMETRIUS

Fr. 4, 1. Gregor. Nazianz. III 93b (Nauck. Mél. V 232) *οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία καὶ πανταχόθεν ἐαυτῇ περιπύπτουσα*.

APOLLOPHANES

Fr. 4. cf. Arist. Thesm. 617. Ararot. 7. ac δημύζειν Arist. Vesp. 699.

EPILYCUS

Fr. 3, 3. cf. Lobeck. Aglaoph. II 1064.

EUTHYCLES

Fr. 2. Libanius III 160, 21 λίθινοί τινες, περὶ ὧν ἡ καλὴ παροιμία 'βοῦς ἑβδομος'.

VOL. II.

Criminatur O. Crusius Philol. XLVI 606. 7 temere a me mediam quam dicunt comoediam sublatam esse aureasque Meinekii de ea commentationes contemni. rectius de ea re cogitabunt qui totam meam disputationem II 11. 12, non unam aliquam sententiam separatim ex ea excerptam legerint. nequaquam enim contemno Meinekium, sed de mutata initio saeculi a. Chr. quarti comoediae indole consentio. de nomine dissentio, et cum mutationes illae paullatim invaluerint, duo tantummodo et nomina et genera comoediae antiquitus distincta esse hodie quoque contendo: nam de Didymo mediae teste ego quidem vehementer dubito. Aristotelem autem, cuius testimonium satis caute mihi videbar II 11 a reliquis secrevisse omnibus, mortuum esse eo tempore quo Menander fabulas docere coeperit etiam praeter Crusium sunt qui sciant.

ANTIPHANES

Fr. 3. *inusitatum* esse vas ex quo bibere nescio quis iubetur indicat qui respondet μέγα τὸ φορτίον.

5. Eustath. 1702, 53 (O. Kaehler. Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 902) καὶ ὀρνύγιον λέγεται παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὑποκοριστικῶς, οὗ χρῆσις τὸ τίσνον (sic) ποιεῖν δύνασαι ὀρν. ψ. ἔχων.

6. χαρῆν. cf. suppl. Plat. 150.

16. cf. Lobeck. Aglaoph. 1036 et Schol. Demosth. 54, 14.

21. Herodian. I 356, 17 τὸ κλισίον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ἰεκτεῖνον παροξύνεται ὡς τὸ θηρίον, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ συστέλλει τὸ ἰ καὶ προπαροξύνεται. II 903, 7 τὸ κλισίον παρὰ τὸ κλείω ἔστιν, ὃ σημαίνει τὸ περιέχω.

24, 3. 4. post κεράννυται plenius interpungit et cetera una sententia uni personae continuat Kaibel.

25. de ἔλευθερίῳ ὕδατι cf. Wilamowitz. Herm. XVIII 463, 4. inlustrat proverbium etiam cod. Paris. suppl. gr. 676 S (Cohn. Paroemiogr. p. 77) n. 51.

39, 2. cf. etiam Hesych. *σχῖνον διατρώγων· εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας.* Plin. N. h. 25, 175.

42. *fabulam Admeti et Alcestidis tangi arbitratur* H. Weil. Rev. crit. 1884, 276.

44, 5. Plutarch. Mor. 550b *ἔνια . . . γελοῖα τῶν προσταγμάτων· οἷον ἐν Λακεδαιμόνι κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθύς εἰς τὴν ἀρχὴν μὴ τρέφειν μύστακα.*

52 et 53 *locum commutare debebant.* 52, 2 et 7—9 Eustath. 1167, 10 add. O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Phil. 1885, 903. idem ad v. 12 Eustath. 865, 15. — K. Zacherus Berl. phil. Wochenschr. 1886, 712. 3 *cum ἔπαυλιν et κνοῦσαν (sic enim scr.) coniungi non posse dicit, naturam circumlocutionis comicae parum perspexit.*

58, 6 *παρ' Ἑσπ. ὦμην σε νῆ τὴν Φ. φήσειν κτλ. 'credebam Hesperidum mala esse dicturum te, nam tria sunt', v. 6. 7. 8 (— ἐστίν) uni personae tribuens* Kaibel. in Athen.

60. *καλέσας 'si quos invitavit' interpretatur* O. Crusius, *agrestes Boeotorum mores eo describi censens* (Philol. XLVI 607).

68, 12. Eustath. 1720, 51. 14 Eustath. 87, 30 add. O. Kaehler. 903. — 14. *ἐστὶ Σελήνης βρώματα* O. Crusius 607. at nusquam quod sciam *Σελήνης δεῖπνα* vel *βρώματα* commemorantur, sed semper *Ἐκάτης*. praeterea ea coniectura caesura trimetri infertur vix tolerabilis.

73, 1 *οὖν ὦν* add. Cobetus.

Ad *Ganymedem* fortasse pertinent *adesp.* 1256. 1429.

74, 8. non omittenda erat Emperii coniectura (*Advers.* 349) *ταχέως. Π. ποῖον οὐκ ἔγνων κτλ.*

77, 1. cf. Lyncei fr. v. 9 et Strab. 7, 307 (in Maeotide) *ὄρνυτοῖ εἰσιν ἰχθύες οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρυστάλλῳ . . . ἀγχακαῖοι, δελφοῖσι πάρισοι τὸ μέγεθος.*

80, 8. Eustath. 863 add. O. Kaehler. 903. in mea adnotatione verba *'ex hac Antiphanis ecloga — "Ἀλεξίς" delenda sunt.*

85, 1. saepissime cum verbo *ἐνεῖναι* coniungi praepositionem *ἐν* notum est; non semper id fieri docent Arist. Vesp. 441 *πόλλ' ἐνεστι τῷ γῆραι κακά.* fr. 325 *τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιθία.* Alexid. 254 *τοῖς ὑπερβάλλουσι τέρψις οὐκ ἐνεστι.* itaque non opus est scribi *ἔν τοῖς σκύφοισι* (Herwerd. Mnem. n. XIII 172. 3). quam huius fragmenti O. Kaehlerus Wochenschr. 901 proposuit interpretationem probari posse nego.

86, 5. si verbo *σιτίζεσθαι* uti volebat Antiphanes, quae est sententia O. Crusii p. 608, opus erat participio perfecti.

89, 3. *θέμις* dixit, ut in talibus sententiis Romani *fas est pro licet.* cf. Arist. Nub. 140. 295. Pac. 1018.

92. testimonium Eustathii 1289, 50 add. O. Kaehler 903.

- 100, 3. *ἔλθειν ἐπ' οὔδει* ipse reicit Nauckius Mcl. V 233.
- 101 inter fragmenta incertarum fabularum referendum erat. cf. O. Crusius p. 608. 9.
- 105, 2. errat Herwerdenus Mnem. n. 173. 4 *Θρήνης εὐνόμου πέδον* ad νόμος, non ad νομός referens. apud Aeschylum sane εὐνομοὶ Σκύθαι sunt legibus bene oboedientes, εὐνομος Thracia est *pasuis lacta*. in mea adnotatione Aeschyli commemoratio delenda est.
- 109, 3. cf. Philem. 65. Menand. 537, 6. Plant. Pseud. 2, 3, 5.
- 113, 2. Lucian. Eunuch. 8 τὸ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακχῶν χειρὸν εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπεισθεῖν ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶν εἶναι. 4. de *Theodecte* testimoniis add. Plut. Alex. 17.
121. dissentit de auctore Hesychii glossam huc pertinere negans Kaibel. in Athen.
- 122, 2. ἢ τί ποτε τὸν σπουδαῖον ἀκολουθεῖν κτλ. Kaibel.
- 123, 3. veram esse Meinekii interpretationem contra K. Zacherum Berl. Phil. Wochenschr. 1886, 715 ipse demonstrat poeta.
126. fallitur O. Crusius p. 609 de *παρονομασία* nominum Κύπριος et κόπριος. qua si uti voluisset poeta, κοπροφαγεῖν scripsisset pro σκατοφαγεῖν.
- 129, 7. trimeter a Kaibelio inventus τὸ τί; τὰ μαλακόνωτα κτλ. quomodo stare possit non video.
- 132 et 133. Eustathii testimonium 261, 15 add. O. Kaehler. 903.
134. coniungenda sunt verba οἰνᾶριον πίνομεν ὄξυβάφῳ ποτηρίῳ, quod moneo propter Kaehlerum (p. 900).
Ad *Corycum* fortasse pertinet adesp. 207.
- 140, 1 *ἐγγέοι* Rutherford. et Bamberg.
- 144, 3 fallitur K. Zacherus, cum propter verba ἐν ὄσοις v. 4 scribendum putat *πονεῖ τλ.*
152. cf. Poll. 3, 41. 6, 13. Alexand. com. 3.
159. inter duas personas hoc fr. distribuit Kaibelius.
- 160, 2. ἄλιμον etiam Plut. Mor. 157df. quae de ἀλίμοις καὶ ἀδίμοις τροφαῖς Pythagoreorum Porphyrius exponit Vit. Pythag. 34 (p. 27, 20 Nauck.) ex falsa vocis originatione orta sunt.
- 163, 8. non persuasit mihi O. Kaehler. p. 901.
- 164, 3 *θύσωσιν* Nauck.
168. Eustath. 1434, 62 add. O. Kaehler. 903.
- 171, 2 *ἀποπνίξεις ἤδη με* contra metrum Ellis Amer. Journ. phil. VI 1.
- Οἰωνιστής*. Euseb. Praep. ev. 10, 3, 13 Dindf.
- 173, 1. εὐ δ' ἐγίνετ' εἰ Kaibel.
174. Christ. Metr. § 238 adfert K. Zacherus Berl. phil. Wochenschr. 1886, 714, dubitans de necessitate versuum trans-

ponendorum et descriptum esse fragmentum ex *Cena* Philoxeni iure negans. cf. etiam quae Bergkii adnotavit ad Philoxeni fr. 20 extr.

177, 4. Arist. Pac. 175 ἤδη στρέφει τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν contulit Herwerdenus Mnem. n. XIII 174. 5.

185 adn. lin. 3 scrib. Eubul. 150, 2.

190, 15 scr. κατακλῆσαι. — pisces publice ex piscatorum scaphis in forum deferri iubet, ne piscatores eos privatim in divitum domos portent. sic H. Weil. Rev. crit. 1885, 276.

191, 18. τὰ ὀικονομημένα πρότερον sunt τὰ ἔξω τοῦ δράματος, quae ante (πρότερον) actionis ipsius initium facta esse poeta fingit et quae ad inventionem (οἰκονομίαν) fabulae non minus pertinent quam actio ipsa.

194, 17 ἐμάνθανε τῶνδε Kaibel.

195, 7 ἐξελθεῖν φρέαρ, quod quoniam manifesto corruptum est explicari non potest, quomodo tamen explicari iubeat K. Zacherus Berl. Wochenschr. 715 ego non exputo: nam quae praecedunt δειπνεῖν ἀκλήτος μυῖα certe explicatione non indigent. nec magis scio qua ratione idem v. 12 interpretetur, cum p. 712 ὦν ab ἔφον segregandum esse censet. — cum tota ecloga Ellis Amer. Journ. VI 2 apte confert Sidon. Apollin. Epist. 5, 7 in foro Scythae, in cubiculo viperae, in convivio scurrae, in exactionibus harpyiae, in conlocutionibus statucae, in quaestionibus bestiae, in tractatibus cocleae, in contractionibus trapezitae, ad intellegendum saxei (λίθινοι), ad iudicandum ignei, ad succensendum flammei, ad ignoscendum ferrei, ad amicitias pardi, ad facetias ursi, ad fallendum vulpes, ad superbiendum tauri (fortasse centaury), ad consumendum minotauri.

199, 1. cf. Clearch. 5.

200, 2. ὦν προτοῦ suppl. Porson. cf. Meinek. Anal. Athen. 109.

202, 9 scr. τοιούτου cum Dittenbergero. — 12. οἶος cum infinitivo coniunctum tam vulgatum est ut non opus fuerit Herwerdeni (p. 175) admonitione. hic tamen sententiae aptum esse nunc quoque nego.

De *Timone* cf. etiam adesp. 143. 1433—1442. Mus. Rhen. XLIII 48sq.

211, 1. τῶν | δῆμων δ' Ἄλ. Herwerdenus 176. — 2. fortasse ἔτι λοιπὸν ἔστιν. — 4. cf. Menand. 747. Philostrat. Heroic. (II 210, 22 Kayser) φησὶ δ' αὐτοῖς κακὸν τι ἐκ θαλάττης δώσειν.

225. cf. Alexand. com. 3. Caecil. *Chrysiou*: quatinquam ego mercede huc conductus tua | advenio.

230. Antiphan. (non Alexid.) 195, 7 conferri iubet Herwerd. 177. — οὐς ἔδει | τὸν δ. ἐκ κοινοῦ τρέφειν, ἀεὶ θ' ὄπερ | Ὀλ. κτλ. Kaibel.

232. Ἀντιφάνους etiam Stob. Floril. 2, 3 cod. Ven. teste Kirchoffio. de v. 1 ad Athen. 14, 625 c relegat O. Crusius p. 609.

234, 3 ἐξεκρούσθη Ellis Amer. Journ. VI 2, conferens Sidon. Apollin. 2, 5 *sphaeristarum contrastantium paria inter rotatiles catastropharum gyros duplicabantur*. 5, 17 *per catastropham . . . de ruinoso flexu se reconligere*. unde in v. 6 ἀπόδος ἐν καταστροφῇ Kaibel.

235, 6 τούτους ταῦτα Kaibel.

236, 2 scr. Φλειάσιος.

244, 2 pro εὐρεῖν fortasse scribendum ζητεῖν. cf. Nauck. M6l. V 245.

245, 4 non sufficit Herwerdeni (177) βλαβερόν. — ad *Me-
deam* Antiphanis hoc fragmentum refert O. Crusius p. 160, con-
iectura incerta.

247, 1. 2. τοῦ γὰρ π. et ἐστίν, ὥστε τῶν ἀδ. (hoc manu
sua scriptum adiecit) H. Weil. Rev. crit. 1885, 277.

255. aram securitatis vel refugii imaginem esse satis tritam
inter omnes constat. *senectutem* aram malorum apte dici nequa-
quam demonstratur exemplis a Crusio adlatis p. 610.

258 exstat etiam auctore tamen non nominato apud Maxim.
Conf. Serm. 12, 35 p. 571 ed. Combefis. Paris. 1675. — 1 κρεῖσσον
pro μᾶλλον Gregor. Nazianz. II 239 d.

262. qui exaggerationem hanc nimiam dicit (Herwerd. 177),
sermonis vulgaris rationem non intellegit, nedum comici.

276, 2. 3 ita distribuendi erant Θεταλὸν | λέγεις κομιδῇ τὸν ἄνδρα.

277, 1. τις εἰσφέρει Dobr. πριάμενός τις εἰσφέρει (init. ἄν)
Wilamow. apud Kaibel.

288. cf. Menand. 845.

300, 1. cf. etiam Plut. Mor. 127 f. — consulto non com-
memoravi Alcaei lyrici versum notissimum propter dissimilitudinem
sententiae.

310 excidit 'Suidas'. ἀλουργίδιον iam Bernhardyus in ed. Suid.

315. adversatur Meinek. Philol. XIII 531.

319 κἀθημα Nauck. M6l. V 229.

322 delendum est, si cum Jernstedtio testimonium Bekker.
Anecd. 116, 11 ad *Antiphontem* (Tetral. A 2, 9) referendum est.
cf. Nauck. 233.

327. cf. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combef.

329. Iuvenal. 6, 460 *intolerabilius nihil est quam femina dives*
cont. Ellis Amer. Journ. VI 2. — 2. ὄντως] οἴκω F. W. Schmidt.
Stud. crit. III 71.

Cf. etiam adesp. 302.

ANAXANDRIDES

Fr. 1, 2. similiter ὄντινα τροπον; | ἡμεῖς κτλ. nunc Madvig.
Advers. crit. III 67.

4, 1 est etiam apud Zenob. Mill. 3, 25. Prov. Bodl. 675 (O. Crus. p. 611). cf. Cratin. 208. Eupol. 197. de sententia non accedo Crusio. nam mihi quidem hoc dicere videtur poeta: quamquam certa patria carent servi, a fortuna alii aliorum dissipati, tamen hodie civitatem apud nos facillime nanciscuntur.

9, 3. "Αντεια παιδίσκη est Demosth. 59, 19. — de *Ocimo* cf. Eubul. 54. Nicostr. 21. — 4 ἤνθει τότε Λαγίσκ', ἤνθει τότε | καὶ Θ. G. Kaibel. Herm. XXII 501, quia nominis *Λαγίσκα* ultima syllaba corripitur.

21. cf. nunc ed. Wachsmuth.

30 μέγα γλ. πρ. etiam Eustath. 1842, 63 (O. Kaehler 903). — *τιμητόν* neutiquam defenditur (K. Zacher. Berl. Wochschr. 713) neque Antiph. 132, 4. Amphid. 16. 35, neque vero Archestr. Athen. 7, 295c.

33. neque de v. 7 neque de v. 11 mihi cum K. Zachero 713. 14 convenit. nam numero quidem mutato (ut 8 δύνηται, ubi facillime intellegitur *τις* vel *ἕκαστος*) nihil frequentius.

35. Strab. 10, 471 βαρβάρως ὠνόμασται νάβλας καὶ σαμβύκη καὶ βάρβιτος καὶ μάγαδις.

39, 14. Plut. Mor. 670bc τὴν μυγαλὴν ἐκτεθειάσθαι λέγουσιν ὑπ' Αἰγυπτίων τυφλὴν οὖσαν, ὅτι τὸ σκότος τοῦ φωτὸς πρεσβύτερον. Strab. 17, 812. 3 (τιμῶσι) μυγαλὴν Ἀθριβίται.

41, 11. quam attuli Photii interpretationem vocis *λάκκος*, ea unice apta est epitheto δωδεκακλίνων.

46, 1. ἀσμένη Herwerdeni est coniectura (Stud. crit. 86).

52, 3 (γαμεῖ) πολλῶν κακῶν ἀρχηγὸν οὖσαν Nauck. Iambl. Vit. Pyth. LXXVII.

53, 3 ἀντὸς ἐστὶν αἴτιος Herwerdenus 179.

66. cf. Wachsmuth. Stob. II 260.

EUBULUS

Amaltheae titulum ad *Amaltheam animum cauponam*, commemoratam in Prov. Coisl. 27 et ab Eustathio Dion. perieg. 431, refert O. Crusius Philol. XLVI 612.

Fr. 9, 1 θηρίοισι ante Herwerdenum Emperius Advers. 348.

15, 9 στερανι A. πτερον' Ellis Amer. Journ. VI 3.

38, 2. in extremis litteris *βαβα* latere arbitratur Kaibel.

42, 5. Crusii rationem (p. 613) hic cenantes puellas cum nentibus comparari censentis conl. Poll. 9, 125 utique reiciendam esse arbitror, siquidem *τολύπαι* nequaquam ubique sunt *glomera* quae proprie dicuntur. cf. Athen. 3, 114f. 4, 140 a. Hesych. *τολύπη* τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν.

56, 3. de cothone cf. Theopomp. com. 54 cum suppl.

57. cf. Voemel. Philol. XIII 302 sq. — ἡ Λάμπων (ut Solon, Euripides al.) Herwerd. 180.

58. Μίδαο δ' ἐν κύβοισιν εὐβ. Zenob. Milleri 2, 89 (Mélanges 367). cf. O. Kaehler. Wochenschr. 902. Μίδαο γὰρ ἐν κ. Erasmus.

62. non multum proficitur coniectura Herwerdeni (p. 180).

Ὀλβία. Athenas significari putat H. Graf De aur. aet. fab. 69.

75, 13. exemplis add. Alexid. 28.

90, 5. exempla Hippocratea (στέατοο γηνελοο) conguessit Herwerden. 181. *canem aegrum* intellegi non necesse est, sed *molliculum*, quales sunt Melitenses.

98, 1 ψιμυθίω cum C et Eust. Herwerdenus 181.

107, 10. cf. quae Ellis disputat Amer. Journ. VI 3.

108, 3. nescio qua oculorum mentisve caecitate de codicum auctoritate et verborum structura deceptus coniecturam protulerim prorsus intolerabilem, quam paullo post editum librum meum in litteris ad Kaibelium datis ipse acerbius condemnavi Zachero (711).

112, 4. Eustath. 1843, 27 (O. Kaehler. 903) τῶν τις παλαιῶν μάξαν . . . ἐπίχαριν χαριτοβλέφαρον ὠνόμασεν.

115. Martial. 7, 87 *si meus aurita gaudet lagalopece Flaccus . . . si Cronius similem cercopithecon amat* cet. contulit Ellis 3.

119, 6 τόθ' ἠνίκ' ἂν a me scriptum esse non vidit Nauckius Mél. V 235.

138, 3 πρὸο τὰ στήθη suspecta sunt Kaibelio.

140. Lobeck. Agl. 826 et Tzetz. Chil. 13, 100 sq. Galen. Protr. 5 p. 11 K. ἀνασυρόμενοι προσουροῦσι confert O. Crusius p. 614.

150, 6 commemorat etiam Eustath. 1063, 40 (O. Kaehler 903).

Eubuli fragmentis accedunt

85b

Schol. Theocrit. 6, 3 Ambros. πυρρὸο. δ' ἀρτίχνοοο, δ' ἡδη παγωνίτης . . . ὁ δ' ἡμιγένειοο Παρμενίσκοοο παιδ' οὔτε γένειοο πυρρὸο οὔθ' ὑπηνήτην. 'poetae scenici fragmentum esse videtur παιδ' οὔτ' ἔτι | γένεια πυρρὸο οὔθ' ὑπηνήτην πάλοι'. Ziegler. p. 47. fortasse ex Eubuli *Parmenisco*.

145b

κορυδαλόο

Thomas Mag. 213, 15 R. τὸ κ. (pro κόρυδοοο) κοινόν, εἰ καὶ Εὐβουλοοο χρῆται.

ARAROS

Fr. 7. Photius θυγατριζουσα· θυγατέρα καλοῦσα. exemplis add. δημίζειν Arist. Vesp. 699.

Παρθενίδιοο Ararotis commemoratur a Suida. Meinek. I 344.

NICOSTRATUS .

Ἄντεροῶσαν potius alterum titulum Πανδρόσου fuisse conicit Crusius Philol. XLVI 614.

Fr. 9. Pollux 7, 46 εἶδη ἐσθήτων . . . ἡ παραπόρφυρος ἢ ὡς ἡ νέα κωμωδία εὐπάρυφος. cf. adesp. 1571.

17, 3 mire interpretatur Ellis Amer. Journ. VI 3. 4. neque vero mihi quidem persuasit O. Crusius p. 614.

18. cf. Sosicr. 5. Hesych. ἀμφίας· γένος οἴνου.

Πάνδαρος Nicostrati(?) commemoratur a Suida. Meinek. I 348.

30 incerto poeate tribuit Wachsmuth.

31. cf. Wachsmuth. p. 95, unde ex *Laconibus*, fabula antehac ignota, haec excerpta esse discimus.

40. Lucian. Dial. meretr. 7, 2 extr. οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.

PHILETAERUS

Fr. 16 δοκεῖτον Kaibel.

18, 5. εἰς τὸν πίθον φέρουσι per translationem videntur accipienda esse. de *Danaidum dolio* cf. nunc quae adnotavit ad Horatium A. Kiesslingius et in Philol. XLVI p. 615 O. Crusius.

19. cf. nunc etiam Kaibel. in Ath.

Cf. praeterea adesp. 740.

AMPHIS

Fr. 4 Martial. 1, 85, 5. 6 confert O. Crusius Philol. XLVI 615.

30, 1. 2. [Lucianus] Amor. 27 ἡ θήλεια τέρψις ὄλη μοίρα πλεουεντεῖ τὴν ἄρρενα. — 9. ὡσεὶ προσῆκον δ' οὐδὲν Kaibel.

30, 10. multo minus quam ulla mearum coniectura admitti potest K. Zacheri (Berl. Wochenschr. 712) ἔκρουσε πουλύπουν τιν' ὃ δὲ πρῶτα θέλων.

37, 4 τὸν λῆρον (i. e. 'cerebri ex vino perturbationem'), ὥστε τὰς ῥ. λῆρον δοκεῖν Madvig. Advers. crit. III 52. τὸν οἶνον ὥστε τ. ῥ. λῆρον δοκεῖν Kaibel.

42. Maxim. Conf. 33, 75 p. 622 Combef.

45 dubium est. cf. Nauck. Mélanges V 235. O. Crus. p. 615.

EPHIPPIUS

Fr. 5, 18 περιαγγέλλειν τ' οὐχ ὑποκαίεις, Λυκίων πρότασι; et 21 σβέννυ, Κέλθ', ὡς μὴ κίλ. Wilamowitz. apud Kaibel.

6, 4. fortasse ὡσπερ κοχλίδιον, quae vox etiam *concham* significat.

13, 7. Eustath. 757, 53 (O. Kaehler. 703) Διὸς ἐγκέφαλος ἦν κατὰ Πανσανίαν κάλλιστόν τι βρωῶμα. — del. verba 'Diogenian. 4, 24. Plutarch. Prov. 1, 63.'

14, 3. *Bryson* circuli quam dicunt quadraturam invenisse sibi

videbatur. Themist. Paraphr. Aristot. I 30, 8sq. Spengel. cf. etiam Aristot. Anal. post. 57b 40. Sophist. elench. 171b 16. 172a 4. 26, 2. καὶ λουόμενος (λούομαι E) μύροις CE.

ANAXILAS

De nominis forma cf. Meisterhans Gramm. inser. § 27, 7.

Fr. 4 ἀπόλωλ' ἐμόν Kaibel.

13. etiam post ea quae Herwerdenus disputavit Mnem. n. XIII 182 Homerum sequi tutius arbitror.

15, 2. Sextus Empir. Adv. mathem. 8, 133 (316, 24 Bekk.) ἐν τῇ μὴ σημαίνουσῃ τι (φωνῇ), οἷον τῇ βλίττει καὶ τῇ σκινδαψός οὐκ ἂν εἴη τι.

18, 4 ὡς κλάπτων 'operarum incuria' Herwerdenus. cf. Mnem. n. XIII 182. talis videlicet 'operarum incuria' in Herwerdeni scriptis admodum frequens. de magna exemplorum multitudine tria depromo: in Obs. crit. 32 Aristophanem sic emendat ἄψα μόνον τῇ χειρ' ἄκρα τοῦ Μορσίμου, quod ibid. 125 nulla incuriae operarum mentione facta nimis distare dicit a librorum scriptura. in Exercitat. crit. 448 hunc versum protulit ζῆν τέκν' εἴλοντο καὶ παρήνεσαν κακά. in Stud. crit. 44 instrumentum commemorat ventri vincienda aptum. — 7. Plut. Mor. 85b ἐκμεμαθηότες τὰ τῶν Ἰθαίων ὀνόματα Δακτύλων χρῶνται πρὸς τοὺς φόβους αὐτοῖς ὡς ἀλεξικάκοις, ἀτρέμα καταλέγοντες ἕκαστον.

22, 19. Plaut. Bacchid. 3, 3, 67 (meretricem) quae acerrime aestuosa absorbet, ubi quemque attigit.

30, 2. Κτησις ὁ Βησαιεὺς καὶ Κραναός Isae. 4, 9.

34. cf. Philem. 114.

35. Plaut. Menaechm. 2, 1, 6 quasi mare omnis circumimus insulas. sed ne sic quidem fragmentum inlustratur.

ARISTOPHON

Fr. 6 δεινόν pro αἰσχρόν Nauck. Mél. V 235.

13, 10. νεωτέρων conl. Antiphan. 195, 10. Anaxandr. 33, 6. Alexid. 178, 1. Xenarch. 4, 2 bene defendit Herwerdenus 183. 4.

EPICRATES

Fr. 3, 20. Planud. Prov. 214 τόσαῦτα πύει ὁ δοῦλος, ὅσα βούλεται ὁ δεσπότης, i. e. ne id quidem quod omnibus licet suo arbitratu potest facere'. O. Crusius Philol. XLVI 616.

6, 2. exemplis add. Eurip. El. 816.

10. de hoc fr. quae disputat Crusius p. 616. 7, eorum fides sit apud ipsum.

11, 20. ἀναυδοὶ Kaibel. in Athen.

CRATINUS IUNIOR

13. add. adesp. 1259 et κίσοκράτην Quintil. 1, 3, 14.

NAUSICRATES

Fr. 2, 12. *'piscis lactens, quem piscatorum volgus Siculum transfigit, sc. τῷ τριόδοντι.'* O. Crusius p. 618.

EUPHANES

Cf. etiam Euphron. 8.

ALEXIS

Fr. 2, 8 ὄμως pro ὄλως O. Ribbeck. Alaz.

'Ἀπεγλαυκωμένος. Plaut. Mil. glor. 2, 1, 70 *ei nos . . . glaucimam ob oculos óbiciemus eúmque ita | faciémus ut quod viderit ne viderit.*

25. magnis illis philologis Porsono, Dobraeo ceteris parem se nunc in condemnando fragmento adiungit Herwerdenus Mnem. n. XIII 184. — 9. κόμπτοι κενὰ φοφοῦντες Kaibel.

34. scrib. τοιοῦτο τὸ ζῆν ἔστιν· ὥσπερ οἱ κύβοι οὐ — πίπτουσιν, οὐδὲ κτλ. cf. Wakefield. Silv. crit. III 141. Nauck. Mél. V 235. 6. Soph. fr. 809 N. αἰ γὰρ εὔ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

54. pro verbis 'fragmentum adesp. — 62, 40' scr. fr: 278 b (infra p. 744).

56, 5. 6 defendit Herwerdenus 184: ζημίαν τῆς τέχνης exaggeratione comica dici omnes qui non tot pisces emant quot Callimedon.

Εἰσοικιζόμενος. in fine add. et *Μετοιικιζόμενος* Diophanti.

62, 4. τὴν αὐτὴν mire interpretatur Ellis Amer. Journ. 5 'in the same way', ut τὴν ἀλλῶς, τὴν πρώτην, τὴν ταχίστην al. — 8. ὕόμενος Emper. Advers. 3, 52] θυόμενος A. — ceterum cf. Antiphan. 202.

85, 4. Eustathius 1646, 25 (O. Kaehler. 903) μνηστέον παροιμίας εἰπούσης τὸ αἰεὶ ποτε εὔ μὲν ἀσκὸς εὔ δὲ θύλακος ἀνθρώποις ἔστι, δι' ἧς ἔοικε δηλοῦσθαι τὸ τοῦ βλου ἐπαμφοτερίζον. cf. Crusius p. 619.

94. de hac lege Demetrii nuper disputavit G. F. Ungerus in Fleckeisen. ann. 1887, 755 sq.

96. ἐπιτηκτος hic non est corona poculo agglutinata (Herwerd. 184), sed auro inlita, *aurata*, opp. *aureae*.

98, 11 αὐτὴν Herwerd. 185.

Κρατεύας. cum in cod. Athenaei Marciano nomen fabulae aut *κρατείας* aut *κρατίας* scribatur, ubique formam *Κρατείας* reponendam esse censet Kaibelius in ed. Athen. I xl. ac fortasse hinc aliquid lucis adfertur Menandri fragmento 939.

110, 18. pariter mihi Herwerdenus (185) et K. Zacherus (714) adversantur. sed quamquam πρὸς δὴ οὐδ' ἂν Ἡρακλῆς, quibus nunc accedit etiam O. Crusius p. 619, certamen non detrectandum, cum poeta ipse mecum faciat. non coquum dicunt loqui sed hominem aliquem (φαρμακοπώλην ipsum Z.) 'qui suos sibi cibos ipse coquat'. at verba ποιῶ τοῦτον, ὥστε τοὺς δειπνοῦντας εἰς τὰ λοιπὰ ἐμβάλλειν ποιῶ ἐνλίτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς manifesto produnt hominem qui non sibi cibos coquat vel semel amicos apud se excipiat eisque cibos adparet, sed qui mercede id facere soleat. videntur autem nuptiae significari (v. 10); neque veri simile est tali occasione oblata civem Atheniensem ipsum epulas parasse. itaque hodie quoque pro μάγειρος scribendum censeo δ' ἄπειρος. — 24. συστάσεις Kaibel.

116, 4. egregie favent emendationi meae (Μεγαβύζους) ea quae Meinekius disputat Anal. Athen. 75. — 5. ἐκ μέσου 'apart from the mass, special' interpretatur Ellis Amer. Journ. VI 5. vellem exempla addidisset. — in adn. p. 339 l. 9 pro στρατιώτας scr. στρατηγούς.

120, 4. testimonium Eustath. 1817, 60 add. O. Kaehler. 903. 4.

124, 17. ἄνω μάλ' εἶσι κατ' ὄροφῆν Kaibel.

126, 12 idemne Aristonicus commemoretur Demosth. 18, 83. [94.] 223. 312. Plut. Mor. 848c nescio.

133, 5 κατάβρεξον vel διάβρεξον Herverd. 155. μαστίζειν Atticis in usu fuisse nemini credere debebat O. Kaehler. 901. 2.

135, 14. Cic. Brut. 145 eloquentium iuris peritissimus Crassus, iuris peritorum eloquentissimus Scaevola. cont. Herverd. 185. quamquam non nihil differunt haec a dicto Alexidis.

141, 7 γλιχόμεθα τὴν μὲν μάξαν (μηχανώμεθα) ἵνα κτλ. Kaibel.

146, 10. οὐδὲ ἔν κακὸν ἔχουσι, i. e. cum nullo malo laborent, tamen semper se aegrotare simulant. moneo contra F. W. Schmidt. Stud. crit. III 53.

Meropis vocabatur etiam Cos insula. Strab. 15, 701. Aristid. I 74 Dindf.

152. etiam verba οὐδεὶς γὰρ ἂν ψυχρῶν φάγοι poetae tribuit Kaibelius.

155, 4 κεφαλὴν γὰρ εἰ θύνην λάβοι Ellis Amer. Journ. VI 5.

158. Epich. fr. 126 Ahr. Moschion. fr. 11 N. confert O. Crusius Philol. XLVI 620, φάσμα a mago elicited haec loqui censens.

162, 4. 5. πεινώσι mea quidem opinione et διαπεινώσι quicumque edere nequeunt quod sufficiat (cf. Herverd. 186). αὐτοῖς minus probat H. Weilius Rev. crit. 1885, 277. — 16. εὔρημ' ἀπὸ συκῆς Kaibel. Φρυγίαν ficum a vico Attico (τὰ Φρύγια) nomen accepisse Wilamowitzius monuit apud Kaibelium. cf. Thucyd. 2,

22, 2. Steph. Byz. *Φουγία*. Schol. Arist. Av. 493. Bursian. Geogr. gr. I 334.

Ὀπώρα. cf. etiam Aelian. Epist. 8 p. 18. 19 Hercher.

167, 4. Plaut. Poenul. 3, 3, 87 *vetustate vino edentulo acetatem inriges*. — 5. *πέπων* ante me Emperius Adversar. 349. cf. Epinic. 1, 6.

170, 1. *Κτήσων ἐν Κεραμέων* est [Demosth.] 59, 48.

172, 6 *αὐτῶ σὺ χαλῶν* Herwerd. 186.

173, 13. *ὀπτάνιον* etiam lapides. Riemann. Rev. de philol. VIII 64.

174, 3 fortasse scr. *ἤδη πανελθών*. — 11 *περιεξωμένος* Herwerd.

179. ut Eubul. 117, 9. 10 huc non pertinet, sic Menand. 865 dubia certe res est.

193, 3. non persuasit mihi Herwerdenus 187.

200, 4 *φόρους δεκάτων* suppl. Ellis Amer. Journ. VI 5. —

5. *τοῖς λιμέσιν pro ταῖς πόλεσιν* O. Crusius p. 621. at ibi non sedent cetarii, sed in foro.

201, 2. *τοῖς Βορεάδαις ἢ θάπτον ὅ τι τούτων τρέχει* Kaibel. —

4. quae Nauckius adfert Mél. V 236 in mea editione adscripta sunt ad Alexid. 18, 4.

206. cf. etiam Meinek. Anal. Ath. 75.

209, 2. non mea est emendatio, sed G. Hermannii Epit. doctr. m. xvii.

211, 2 *θανάτα τούτων τῶν τριῶν* Vindob.

216, 3. de *Mnesitheo* cf. adesp. 106. 7.

219, 5 *μόνον ἐστὶν ὑποκόρισμα* Madvig. Adv. crit. III 67.

220, 4. fr. 27, 3. 4 confert O. Crusius p. 621.

222, 4 *οἴνου ὀσμῆν*, ut Philem. 98, 3. 4 (Herwerd. 187).

226. cf. nunc etiam Kaibel.

230, 4. Eurip. Suppl. 1069 *ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχης μ' ἐλὼν χειρὶ*. ubi cf. quae adnotavit Marklandus. aliter (*ὅμοιον καὶ δίκαιον coniungens*) quod vulgatum est defendit O. Crusius p. 622. tamen in Alexidis fragmento nunc quoque scribendum duco *ὄναιο*.

231, 2. 3 sine auctoris nomine etiam Eustathius 1598, 31 (O. Kaehler. 904).

234, 4. 5. Eurip. fr. 433 N. (*Ἐρωσ*) *ἐν τοῖς ἀμηγάνοισιν εὐπορώτατος* confert H. Weil. Rev. crit. 1885, 276.

245, 11 *ἢ δ' ἄνοια παιδός* Herwerd. 195.

247, 5 *λίχνος γὰρ ἀνὴρ* idem 187.

Φρούξ. add. Arist. Epist. 1, 15 p. 147 Hercher.

255, 5 *πρόχειρον οἶνον ἀκρατῶς* Herwerd. 188. non credo.

262, 2 *διαλλαξάμενος ἢ θεον βλον* Madvig. Advers. crit. I 719.

266, 6. 7. Eustath. 1863, 58 (Mein. ed. min. xviii) *λόπισμα εἴρηται καὶ λέπος· οἶον οὐδενὸς γὰρ πάποι' ἀπέβαλεν ὀσπρίου λέπος*.

283. ἄνθρ. οὐδείς φιλοπότης ἐστὶν κακός Nauck. Mél. V 236.

301, 1. οὐ μεθύω γὰρ contra metrum Kaibel. ἐπὶ τοσοῦτον (τὸ τοσοῦτον Casaub.) Herwerd. 189. 2. διορλῆσθ' ἀβεβαίως (cum crasi) idem.

321. cf. Call. 11, 2. — Miller. Mélanges 415 λευκόπυγος, ὁ ἄναδρος, καὶ ἔμπαλιν μελάμπυγος ὁ ἀνδρείος. cf. etiam Hesych. Phot. Suid. λευκόπυγος (O. Kaehler. 902).

Alexidis fragmenta sunt etiam

278b ✓

ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλῆθος ἐμφορεῖς τοὺς οἰκέτας
ἔχοντας ὕψει τοὺς τρόπους τοῖς δεσπόταις.
τοῖς ἤθεσιν γὰρ οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ
προσέχουσα τούτοις ἢ φύσις κεράννυται.

Stobaeus Floril. 62, 40 Ἀλέξιδος A. 3. οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ
Valcken.] τοῖς ὑπηρετοῦσα καὶ. hoc fragmentum cum nescio quo
errore inductus pro adespoto haberem (cf. 54) omisi.

303b

Athenaeus 6, 230c οἶδα δὲ κἀγὼ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχ-
αλαζόνα κτλ. ubi cod. C οἶδά τινα, φησὶν Ἀλεξίς, πολίτην ἡμέ-
τερον. videntur Alexidis verba inesse. G. Kaibel. fortasse

. . πολίτην πτωχαλαζόν' οἶδ' ἐγώ,
ὅς ἔχων δραχμῆς ἅπαντα τ' ἀργυρώματα
ἐβόα καλῶν τὸν παῖδ', ἐν' ὄντα καὶ μόνον,
ὀνόμασι δὲ ψαμμακοσλοῖσι χρώμενον,
'παῖ Στρομβιχίδη, τῶν ἀργυρωμάτων σὺ μὴ
τῶν χειμερινῶν νῦν, ἀλλὰ τῶν θερινῶν' ἔφη
'παράθεις'.

345b

Fragmentum Alexidis ex ignota aliqua comoedia, cui Περι-
γαγοί vel Μυριαγαγά titulus esset, Gomperzius invenisse sibi vide-
batur Vol. Hercul. ed Oxon. II fol. 102. Coll. alt. Neapol. III 94
(Ztschr. f. österr. gymn. 1865, 825). sed prorsus incerta sunt quae
ibi leguntur. cf. Nauck. Mél. V 236. 7.

CLEARCHUS

Fr. 1, 2 ἅπασαν ἐπομόσας, si modo recte sententiam eius
interpreter, Ellis Amer. Journ. VI 6.

5, 2. cf. etiam Antiphan. 199.

AXIONICUS

Fr. 2, 1. 2 *ἔνεστιν αὖ | ῥυτοῖς* Ellis 6. mihi hodie in tam obscura ecloga nihil mutare tutius videtur.

4, 9 *ἢ πᾶν ἄγρ.* Herwerd. 189. — 'totum fragmentum Euripidei cantici parodia'. Kaibel.

6, 3 *κονδύλων* defendit Herwerd. — 2. Plant. Capt. 4, 3, 3 *quánta pernis pústis veniet, quánta labe lárido.* cf. Lobeck. Path. prol. 450 n. 22.

9, 2 scr. *ῥειον* cum Lobeck. Path. prol. 321 et Nauck. Mél. V 237.

EPIGENES

Fr. 6. in fine add. Arrian. Anab. 1, 23, 7. 8.

DROMON

Fr. 2, 4. *τοὺς ἐσπερίνους (ἐσπερινούς)* Kaibel.

DIODORUS

Fr. 1, 2 *τὸ del.* Kaibel. idem 3 *πίνει κατὰ λόγον.*

DIONYSIUS

Fr. 1 vel post ea quae disputaverunt Herwerdenus 190 et O. Crusius p. 622. 3 non magis intellego quam antea.

2, 11 *ὡς γὰρ στρατηγὸς* nunc etiam Madvig. Adv. crit. III 64. — 28 *ὄσ' ἔνεστι καταγεγρ.* Ellis Amer. Journ. VI 6, cuius reliquae coniecturae admitti vix possunt. neque magis vero ea quae Madvigius proponit Advers. crit. III 64. — 37 scr. *ἔφησθ' ἔχοντα.* Nauck. Bullet. Petersb. XII 514.

4, 4. *ταχὺν ὄντα* hic nihil aliud significat quam ubique: 'cum homo velox sit'. quod cur sententiae minus aptum iudicet Herwerd. 190 non exputo.

5, 2. del. verba 'fortasse *κύμβαι*'. cf. v. 3.

10. monost. 43 *αὐτὸς πενόμενος.* — ceterum de hoc et de fr. 7 cf. Dionys. trag. 7. 8 N.

ERIPHUS

Fr. 2, 8. Plat. Euthyd. 204b *τὸ γὰρ σπάνιον τίμιον* confert Herwerd. 191. 7—11. Ovid. Metam. 10, 649 sq. apte confert O. Crusius p. 623. in v. 13 *Βεργαῖε πολυτίμητε* idem concl. Steph. Byz. *Βέργη... Βεργαῖος... ἄπιστα δὲ οὗτος ξυνέγραψεν... ἄφ' οὗ καὶ παροιμία βεργαῖζειν ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν.* unum *πολυτίμητε* scrupulum inicit.

EUBULIDES -

'Eubulides' (adesp. 294) 'fortasse non poeta sed fabulae persona, ut poetae nomen interciderit (velut Philippi).' Kaibel.

HENIOCHUS

Fr. 5, 17. i. e. τῆ δέ, τῆ ἐτέρῃ, ἀριστοκρατία.

HERACLITUS

Hunc poetam iure exterminandum censet Nauck. Mél.V 237. 8.

MNESIMACHUS

Fr. 2, 2 λαλῶν δίκαια, κάρτα πολλὰ δ' Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. XIII. λαλῶν — B. δίκαια ταῦτα. A. πολλὰ δ' Herwerd. 192. eiecto nomine ὀλίγα trimetrum λαλῶν δίκαια παῦρα, π. δ' ἐσθ. F. W. Schmidt. Stud. crit. III 55, quam coniecturam fuit qui commendaret, quamquam παῦρα semel apud comicos exstat, atque in anapaestis.

7, 10 καταπάλλαισι ad titulorum fidem et secundum originationem (καταπάλλειν) restituit Herwerdenus ibidem.

11. Plut. Mor. 107e οὐκ ἀμούσως δ' ἔδοξεν ἀποφήνασθαι οὐδ' ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. attulit Nauck. Mél. V 238.

PHILISCUS

Fr. 1. non recte hoc fragmentum explicatur *Wochenschr. für klass. Philol.* 1887 p. 1453.

3. in C. Muelleri Geogr. min. I 106 (1 extr.).

4. exstat etiam apud Maxim. Confess. 32, 73 p. 621 Combef. Praeterea cf. adesp. 536.

SOPHILUS

Cf. etiam adesp. 1299.

SOTADES

Fr. 1, 11. fortasse τριγλας μεγάλας. nulli enim magni raro inveniuntur, sed in pretio sunt. Plin. N. h. 9, 64. 68. 18. ἐψητ' ἦν δὲ Kaibel. at ἐψητούς pisces novi, ἐψητά quid sint nescio. — 22. ἰχθυοδίων ἀποκνίσας — ἀλεύρω etiam Eustath. 1063, 33 (O. Kaehler. 904). — 32. 3. quam horum versuum Ellis Amer. Journ. VI 7 proponit interpretationem probari posse nego.

TIMOTHEUS

Fr. 2. θεός πτερωτός, ἰξός κτλ. Nauck. Mél. V 238, in Bullet. Petersb. VI 62 fragmentum tragoediae adsignans.

TIMOCLES

Fr. 4, 1. 2. Walz. Rhet. gr. VII 994, 10 (Nauck. Mél. V 238) κωμῶδεϊ δὲ αὐτὸν Τιμοκλῆς ἐπὶ τοῖς Ἀρκαλείοις, λέγων κτλ.

7. quae O. Crusius p. 624 — 6 ad fragmenta 7. 14. 21 explicanda adfert, ea mihi quidem plus quam dubia videntur. — 4 θάργηλον ἀγκάλη κνάμων χύτραν φέρει Kaibel.

15, 3 ὄπτιοις πυκνώμασι Kaibel.

17. cf. nunc Kaibel.

22, 3. 'nec obliviscendae sunt lucernae partes in re venerea apud veteres' χρῶμα defendens Herwerd. 192.

35, 1. Hesiod. Op. 686 χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν adfert Nauck. Mél. V 238, in v. 2 ἐσπούδακεν scribens pro ἐκτίσατο.

39. ἀπεξινοῖ Ellis Amer. Journ. VI 7.

XENARCHUS

Fr. 1, 2 ἄστυτοτάτοισι — τύχαις Ellis Amer. Journ. VI 7. at neque nomen ipsum, cum v. 4 sequatur ἄστυτος οἶκος, hic iam fuisse positum probabile est, neque eo quod ἄστυτος duarum est terminationum superlativi gradus forma masculina ullo modo defenditur. — parodiam esse Aeschyleam (Prom. 580. 9 confert O. Crusius p. 627) non credo.

6. Eustath. 1871, 5 (O. Kaehler. 904) Ξέναρχος παίζων . . ὄρκον — γράψω.

7, 16. κατέχει aoristus est, quod moneo contra Kaibelium.

THEOPHILUS

Fr. 3. de *Atrestida* cf. Demosth. 19, 305—309. Schol. Demosth. 19, 305 οὗτος Ἀτρεστίδας προδότης ἦν παρ' Ἀρκάσιν.

PHILEMON

Fr. 4, 1. praecedebat obiectum verbi εὔρες, unde simul pendebant voces εἰς ἅπαντας.

10. Menand. 550 confert O. Crusius p. 627.

21. cf. Menand. 441.

23. adfert etiam Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combef. (3 καὶ γὰρ ὁ λ. 4. λοιδορεῖται ὁ λ.).

31, 6 ἦπτον' ὦν δὲ μείζονα, τούτοις κτλ. H. Weil. Rev. crit. 1885, 278.

33. *κανθάρον* (littera minuscula) scribendum esse monuit O. Crusius Anal. paroemiogr. p. 147.

34, 1 ἐγὼ γὰρ ἤδη γλ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. non adsentior: articulo carere non possumus.

Κορινθία. ad hanc fabulam Nauckius Arist. Byz. 238 n. 4 refert adesp. 1360, ubi cf. quae adnotavimus.

44, 5. cf. Lobeck. Aglaoph. 1017 et Strab. 10, 471 (exscr. in suppl. Anaxandr. 35).

54. in adnot. scr. Aristot. Polit. 1, 7 τὰ μὲν ἐντιμότερα ἔργα, τὰ δὲ ἀναγκαιότερα, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ. ac deinde Erasm. Chil. 2, 3, 41 p. 351 (Crus. 628).

55. cf. Apollod. Caryst. 5, 10.

60, 3. cur ἐντέχνως scribi non possit propter ea quae sequuntur, nemo profecto intellet praeter unum Herwerdenum (193).

65, 4 πρὸς ὄντινα βούλει Ellis Amer. Journ. VI 8. non credo. ceterum cf. Antiphan. 109, 3. Menand. 537, 6. Plaut. Pseud. 2, 3, 5.

75, 7 καὶ τὸ θεραπεύειν ἕως Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 xi.

89, 1—5 Euripidi tribuit Nicephor. in Synes. 404a (Nauck. Mél. V 238). — 7. cf. Posidipp. 40.

90 v. 10. 11 Maxim. Conf. 59, 119 p. 669 Combef. *Φιλήμονος*, ἄλλοι *Φιλιστῶνος* (ὁ τῷ λ.).

92, 7 θέλω etiam Madvig. Adv. crit. I 720.

96, 6. non intellego quomodo malae fidei me insimulare possit Ellis Amer. Journ. VI 8, cum Bentleii coniecturam ne verbo quidem adiecto commemoraverim. quae si Ellisio tantopere displicet, non mea est culpa.

99 v. 1—3 Maxim. Conf. 22, 59 p. 602 Combef. (ἐὰν — ἔχωμεν τούτοις — ἔχωμεν ζητούμεν). v. 4—7 idem *Εὐριπίδου*.

104, 1 τοῦτ' ἔτ' pro τὸ ζῆν H. Weil. Rev. crit. 1886, 278. — ceterum cf. Crobyl. 3.

109, 3 εὖ λέγη vel εὐλογῆ Ellis Am. Journ. VI 9.

111. in adnot. scr. 1867 xviii.

116, 1 ut Gnomol. Vind., sic etiam Theophylact. Simoc. Epist. 85.

118ab. cf. Nauck. Mél. V 238. 9. — 2. ἂν ἀπὸ τοῦ ζ. ἔχου H. Weil. Rev. crit. 1886, 278.

120. *φιλήμονος* etiam Vindob.

125. prorsus ut Stobaei A Maxim. Conf. 41, 86 p. 635 extr. Combef.

126, 3 τὰς γαλαῖς pro *πολλάκις* Nauck. 239.

de fr. 129. 140. 1. 176 cf. etiam Heimsoeth. Ind. Bonn. hib. 1866/67 xix—xxi.

- 138, 2 ἔπειτα δ' ἐπεθύμησαν F. W. Schmidt Stud. crit. III 60.
 140 καλῶς ποιήσας καὶ κακῶς ὄνειδίσας | ἔργον καθεῖλες πλούσιον πτωχῶ λόγῳ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1866/7 xx.
 144. aliud mortis (Magae) genus commemorat Zenobius 4, 92.
 155. ἀντιφάνους Voss. Hens. (v. 2 ὡστὰ ἱερεῖα). et Antiphanis est Stob. 53, 9, ubi in Voss. lemma deest.
 164. de hoc fr. et quibusdam aliis cf. Herwerd. 193. 4.
 165. Senec. Dial. 6, 12, 4 confert Studemund. Menandri et Philist. compar. 19.
 168, 2 ἂν μετ' εὐνοίας δοθῆ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. v.
 173, 1 σαυτῶ παρὰσχου ζῶν στεφάνων τι καὶ μύρον Ellis 9.
 178, 2 ἐσχάτων κακῶν vel καὶ κακῶν πολλῶν Nauck. Mél. V 239.
 181. cf. Eurip. Hel. 1031.
 183. emendationem meam (Νόθῳ pro νόμῳ) confirmari testimonio codicis Parisini suppl. gr. 676 (S) docet O. Crusius p. 629.
 184. 5 etiam Maxim. Conf. 19, 52 p. 594 Combef.
 190. add. Iulian. Epist. 58, 2 Hercher. κατὰ τὸν κωμικὸν κτλ. (γύνοι). et sine auctoris indicio Athenaeus 1, 33 extr.
 191. Liban. III 660, 8 R. ante me (Herm. XXI 395.6), quod tum oblitus eram, attulerat Nauckius Mél. V 239. 40, qui corruptum fr. existimat et emendat ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ τύχην χειμάζεται. cf. adesp. 1542.
 213, 15. εἰ δὲ μή, γνοίης ἂν αὐτοῦς (τοὺς φίλους) ἄλλο μηδὲν ἢ σκιάν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1868 viii.
 219. cf. etiam Meinek. Herm. III 456.
 228. Ἀλέξειδος vel Ἀγκυλίωντος vel Ἀντιφάνους Βουταλίωνος E. Hiller. Deutsche Litt. ztg. 1884, 1201. ac possunt talia plura excogitari.
 234, 2 operarum errore mansit παρηγοροῦσι. scr. παρηγοροῦσαι.
 239. monost. 468 ῥᾶον βίον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφης.
 de eis Philemonis fragmentis quae ex Comparatione Menandri et Philistionis excerpta sunt nunc conferenda est editio Studemundi in Ind. lect. Vratisl. aest. 1887.

Philemonis fragmentis addenda

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

20b

Cod. paroemiogr. Paris. suppl. 676 (S Cohn. p. 80) n. 83 τὸν (ἐν Σάμῳ) κομήτην. Σάμιόν φασιν πύκτην κομῶντα εἰς Ὀλυμπιάδα (scr. — λαν) ἀφικόμενον (καὶ νικήσαντα ἐπὶ τῷ θηλυπρεπεῖ πρὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν χλευαζόμενον εἰς παροιμ(λαν ἐλθεῖν) . . . τῆς παροιμίας ταύτης μεμνησθαι καὶ Δίφιλον ἐν Πήρῳ καὶ Φιλή-

μονα ἐν Δακτυλίῳ. Philemonis Δακτύλιος nusquam praeterea commemoratur.

224b

σύζηθι

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 140) εὔρηται καὶ παρὰ Φιλήμονι μετὰ τῆς σὺν προθέσεως σύζηθι. non dubito quin comicum dicat.

Praeterea cf. Menand. 241. 1097. 8. 9. adesp. 249. 740.

PHILEMO IUNIOR

Milesia Philemonis tertii potius est. cf. vol. III 357.

DIPHILUS

Αἰρησιτείλης. cf. Ritschl. Parerg. 100 not.

Amastris. de ea cf. Strab. 12, 544.

Fr. 17, 12 σφιν δεῦσον Kaibel. at comicorum nihil id genus est nisi σφῶ, σφῶν, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

24, 2 καὶ τῶν πόλει Kaibel.

30, 3. Eurip. Hipp. 1451 (Nauck. Mél. V 240) τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν (παρθένον Nauck.) μαρτύρομαι.

32, 6. cf. Menand. 580, 2. — 21 ἰχθὺν ξηρὸν Ellis 9. — 22. *συνεῖργα* si nusquam reperitur, non sequitur non fuisse in usu. sunt enim omnino rariores perfecti formae (Herwerd. 194).

38, 5 ἕνα θεῖναι iam Meinekios in Anal. Athen.

Ἐπιτροπέυς. scr. incola pagi cui nomen erat Ἐπιτροπή.

43, 23 ὑπέκνωψ' ante Prellerum Emperius Adversar. 347.

46, 2 ἀκροθώραξ est *semicbruius*. Plut. Mor. 656cd τοῦ μὲν νήφοντος εὖ καὶ τὰ ὄντα κρίνειν τὸν λογισμόν, τοῦ δ' ἄγαν μεθύοντος ἐκλελυμένην κατέχεσθαι τὴν αἴσθησιν, τοῦ δ' ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικόν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λογιστικόν. Theogn. 413 πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι. cf. ibid. 470. 508. 842. 884. Arist. Ach. 1136. Clem. Alex. Paed. 2, 2, 22 extr. ac saepe Hippocr.

47. ex Athenaeo Eustath. 1129, 10.

49. ψωμοκόλαφος δραπέτης Eustath. 1817, 63 (O. Kaehler. 904).

50. comparat Ellis (p. 9) aenigma Anthol. lat. Ries. 657b *mollior in tactu, sed durior omnibus actu ille ego qui rabiem possum superare ferinam.*

60, 4. πρῶτον ἐμβαλεῖς (ἐμβάλλεις Kaib.) ὅσ' ἂν | οὐχ ἕτερον εἰς ἀγγεῖον Wilamowitz.

66, 13 τότε' ἀπέδωκεν Kaibel.

73, 2. ex silentio meo Zacherus (709) facile concludere poterat codicem A a scriptura recepta non discrepare. — 3. cf. Voemel. De Euripide iactu talorum Philol. XIII 302 sq.

Σχεδία. Diphili fabulam a Plauto in *Vidularia* expressam et *Σχεδίαν* alterius comoediae Diphileae simillimam fuisse, eius qua in *Rudente* Plautus usus est (parallelas fabulas vocat) sagaciter Studemundus demonstravit in Actis societatis philologorum XXXVI (Ueb. zwei Parallel-Komödien des Diphilus).

85. cf. Ritschl. Opusc. II 738 sq.

90, 4 *B. τοῦ φυσήματος* Herwerdenus 195.

94 est etiam apud Maxim. Conf. 12, 36 p. 573 Combef.

95, 1 *γ' ὑμᾶς δρῶν* Kaibel.

96, 2. interiectio *pax* etiam latinis comoediis usitata.

97. Eustath. 1483, 51 (O. Kaehler 904. 5) *ἐπιφέρει Ἀθήναιος Διφίλου χρῆσιν ταύτην· ἀλλὰς θεραπεύειν, βασιλικὰς δηλαδὴ, ἔστιν — μαστιγίου.* cf. Menand. 897.

99. at *μενάνδρου* Voss. Hens.

100. Maxim. Conf. 61, 123 p. 672 Combef.

104, 1 *οὐδὲν ἀσφαλέστερον* conl. Grègor. Nazianz. II 158a. 221a Nauck. Mèl. V 240.

125. fallitur Kaibelius cum hoc fragmentum a me omissum esse significat in ed. Athen. I 51 extr. — cf. Philippid. 30.

Diphili reliquiis accedit

68 b

Cf. supra Philem. fr. 20b in suppl. — de titulo (*ἐν Πήρᾳ*) adhuc inaudito cf. F. Schoell. Mus. Rhen. XLIII 298 (Plaut. Rud. 545—8. 1313) et quae supra p. 750 extr. ad *Σχεδίαν* adnotantur. sed fortasse pro *ἐν Πήρᾳ* scribendum est *ἐν Πύρρᾳ*.

VOL. III.

MENANDER

Fr. 13. cf. etiam fr. 349.

69, 2 *ἅπαξ* ante Cobetum iam Emperius Advers. 349.

97, 3 est etiam apud Philoponum Aristot. Phys. p. 748, 13 Vitelli: *ὁ χρόνος τί με εἰδέναι ποιεῖ* (Simplic. Phys. p. 730, 34). per litteras mihi indicavit Dilesius.

- 113, 2 μάττομεν Kaibelius conl. Poll. 3, 41 ἢ τὰ πέμματα μάττουσα... δημιουργός.
185. post hoc fr. add. 'Praeterea cf. Chionid. 6.'
199. ὡς ἐσχάτω Μυσῶν κέχρηται μοι (υ-). O. Crusius Anal. crit. 49.
241. Philemoni ἐν Νόθῳ, quae verba desunt Diogenian. Vindob. 2, 45, tribuit cod. Paris. suppl. gr. 676 n. 41 (Cohn. p. 76). sed cf. O. Crus. Philol. XLVI 629.
- 320, 3 δευτέρῳ μετ' εἰκάδας Usener.
- 325, 6. cf. etiam 407, 3. 4.
- 518, 16. σύμμεικτα δειπνεῖ τὰ μελλήκητα ταῖς κίχλαις Kaibel.
- 531, 9 κοῦκ ὀργιστέον F. W. Schmidt. Stud. crit. III 63.
- 534, 12 νόμοι] φθόνοι F. W. Schmidt.
- 538, 7 ἐπήρκεσεν· χρόνῳ κοινὸν κτλ. idem 69.
- 546, 2. διὰ τὴν λαλιάν A. Nauck. Mèl. gr. rom. II 335, διὰ τὴν μανίαν F. W. Schmidt. 63.
- 559, 4. ἀστεῖον] πανάκειον idem 69: qua forma Atticos usos esse vix credo.
- 714, 1. συμβουλήν iam Heimsoeth. Ind. Bonn. 1866/7 VII.
763. 'Menandro versum tribuit Meinekius et est fortasse comici poetae.' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 94 p. 668. 9. quod conlatis Demetrii verbis vix quisquam dubitabit quin verum sit. itaque nihil agit Gomperz. in Act. acad. Vindob. 1888 p. 50. 1.
915. ἐκκεχύκασιν Choerobosc. p. 241, 15. 16 Gaisf. cod. Ven. teste Cobeto. cf. Schneidewin. G. g. A. 1848, 1796.
939. cf. quae supra p. 741 extr. ad Alexidis Κρατεύαν adnotantur.
- 960 referendum erat inter adespota.
- ad calcem fragmentorum Menandri fragmentis adespotis quae Menandri vel esse possunt vel habentur addenda sunt 217. 18. 514. 613. 14. 747.

SOSIPATER

Fr. 1. copiosius de hoc disputabimus in Mus. Rhen.

EUPHRON

Fr. 1. cf. quae de hoc fr. disputabimus in Mus. Rhen.

PHOENICIDES*

Fr. 2, 5, cf. etiam Aristoph. fr. 433. Martial. 13, 61.

POSIDIPPUS

Fr. 4. disputavit de hoc fr. O. Crusius Anal. crit. 64 n. 4.

26, 13. quid sit μάγειρος ἀληθινός, optime docet Sosipat. 1, 6 sq. quo loco cum versu Posidippi conlato manifestum fit in hoc epitheton corruptum esse.

34. ἀτόπως iam Emperius.

DAMOXENUS

Fr. 2. cf. quae de hoc disputabimus in Mus. Rhen.

DIOXIPPUS

Διαδικαζόμενοι Dioxippi commemorantur apud Suidam.

ATHENION

Nomen Ἀθηναίων Ἀθηναίωνος est apud Theodosium Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυτόνων in Progr. gymn. Heidelberg. 1887 p. 21, 33.

ADESPOTA

Fr. 2. similis agnominatio Arist. Pac. 901 κέλης κέλητα παρακελητιεῖ.

31. Cod. L² Cohn. Paroemiogr. p. 36 n. 108 Ἐπειοῦ δειλότερος οὐ τὸν ἀρχαῖον (equi Troiani auctorem) λέγει, ἀλλὰ Κρατῖνον τὸν κωμικόν.

36. cf. Zenob. Miller. 3, 17. Diogenian. 2, 2. Cohn. Paroemiogr. p. 73 n. 12 (ex cod. S).

40. frustra O. Crusius Anal. crit. 68. 9, pro Ἀργιναν simul Μύριναν scribens, οὐ δὲ βουκολήσεις τὰπὶ τὴν βοῦν Λημνίαν, quae vel sermonis regulae repugnant. non commemoravissen, nisi identidem eam coniecturam commendasset. certe tolerabilius aliquanto scribi poterat βοῦν τὴν Λημνίαν. eadem de causa ab eo dissentio, cum ibid. 30 n. 2 trimetrum comicum esse censet ἀπὸ πένθ' ἄλῆσθαι (ἄλόμενος?) τῶν πετρῶν εἰς σκυταλίδας. neque quomodo quae p. 59 n. 1, p. 88 (quamquam Leutschius praeivit) et 90 ex comoedia fluxisse arbitratur in versus redigi possint intellego. denique τί οὐ γενήσῃ τυγχάνων εἰς Ἀρβέλας, quamquam versus est a metro non vituperandus, propter pravam dicendi rationem a poeta Attico scribi non potuit. ac sunt alia praeterea fragmenta ab eo ex proverbiorum farragine excerpta, quorum ego patrocinium non susceperim.

76. Auson. Epigr. 131 et teris incusas pumice Clazomenas confert O. Crusius Anal. crit. 56.

103 extr. fragmenta huius fabulae sunt adesp. 1501—1506.

240. cf. etiam cod. L² Cohn. p. 34 n. 72.

270. Cod. Paris. S Cohn. p. 79 n. 76 προσάπτουσι λέοντα

(λέοντι C.) δορκάδες μάχην· ἐπὶ τῶν πρὸς κρείττους ἐριζόντων.
Diogenian. Vind. 5, 57. Suid. Macar. 7, 40.

302. *mecum consentit, ut mihi per litteras significavit, H. Dilesius.*

314. *ineptam esse Zenobii interpretationem iure monet O. Crusius 65 n. 1.*

386. *δμορφον* 'Socrati τῷ σεληνώδει aptum est epitheton quo Centauri, Gigantes, Bacchus ταυρόμορφος, alia monstra ornari solent. versiculi ad Meletum referendi sunt a comicis crebro castigatum'. O. Crusius Anal. crit. 152. ne his quidem fragmentum satis inlustratur. ceterum cf. adesp. 85.

548. Photius 98, 1 *τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· θύραζε, κῆρες· οὐκέτ' (οὐκ ἐνι cod.) 'Ανθεστήρια' ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς 'Ανθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιορχομένων. quae mihi quidem perinepta videtur narratio: nam numquam quod sciam apud Atticos mortuorum simulacra κῆρες dicuntur.*

563. Quintilian. 5, 10, 21 *confine est παροιμίας genus illud, quod est velut fabella brevior et per allegoriam accipitur: 'non nostrum' inquit 'onus, bos clitellas' (sc. videns). O. Crusius 75 n. 3.*

579. τὸ ἀδιάφορον ante me iam Meinekius. exstat fragmentum etiam apud Zenobium Milleri 2, 9 p. 360.

591. cf. etiam Diphil. 53.

603. proverbium exstat etiam apud Zenob. Miller. 1, 36 extr. p. 353.

653. cf. etiam Plat. Phaed. 90c. Cic. De nat. d. 3, 10, 24. Plin. N. h. 2, 219. Diogenian. 3, 39. 4, 72. Bursian. Geogr. gr. II 396 cum n. 1.

656. hoc fragmentum nescio an rectius comoediae Atticae reliquiis eximatur.

694. οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις scrib. censet Cohn. Paroemiogr. p. 79 n. 74. non adsentior.

720 exstat etiam apud Zenob. Mill. 3, 141 p. 374.

750 commemoratur etiam a Zenobio Mill. 3, 156 p. 375.

Adespotis addenda sunt

352a

Athenaeus 1, 3c *τίς γὰρ τὰ οἶκοι ποθεῖ τούτῳ ξυνῶν ἀναπεπταμένην ἔχοντι τοῖς φίλοις τὴν οἰκίαν; 'fuerunt comici poetae versus'. Kaibel.*

fortasse

*τὰ μὲν γὰρ οἶκοι τίς ποθεῖ τούτῳ ξυνῶν
ἀναπεπταμένην ἔχοντι τοῖς αὐτοῦ (vel πᾶσι τοῖς) φίλοις
τὴν οἰκίαν;*

570b

ἅπαντα τόλμης δοῦλα κἀναισχυντίας.

Cod. paroem. L² Cohn. Paroemiogr. p. 40 n. 2. cf. Suid. Paroem. Vatic. K 2, 36. — ex comoedia versus videtur excerptus esse.

570c

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.

Cod. L² ibid. n. 3. cf. Vatic. K 1, 2. Diogenian. 3, 38 et Amips. 26. Arist. Ran. 436. Plut. 962.

650b

Athenaeus 6, 270f *λιμῶδες γὰρ ὄντως ἢ ῥαψωδία*. poetae verba esse censebat Schweighaeuser. comici opinor.

675b

χοιρίδιον εὐάρτυτον

Athenaeus 4, 165b. *χοιρίδιον* C] *χοιρίον* A. 'poetae comici verba sunt'. Kaibel.

698b

Ἰππό(λυτον) μιμήσομαι.

ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν ἐπαγγελλομένων. Cod. Paris. S Cohn. Paroemiogr. p. 78 n. 57. Diogenian. 5, 32. Suid. Macar. 4, 78.

743b

ἀπόλογος Ἀλκίνοῦ.

ἐπὶ τῶν φλυάρων καὶ μακρολόγων. Cod. L² Cohn. Paroem. p. 42 n. 15. Diogenian. 2, 86 (Vind. 1, 79). Suid.

1300b

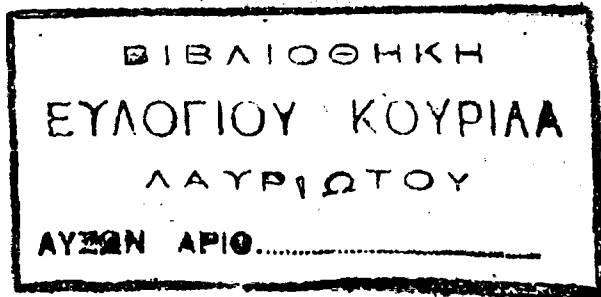
. . . ἑορτὴ πόδας ἔχουσ' ἐπείγεται.

Zenobius Milleri 1, 33 *ἐπὶ τινος πολλὰ ἀνατιθεμένου φορτία* (ex emend. Crus.). comici esse putat O. Crusius Anal. crit. 62 n. 1. Philol. XLVI 630, conl. Diphil. 55, sententia nequaquam simili: quapropter dubito.

in Maximi Confessoris Sermonibus per excerpta (sic enim scribendum pro *excerpta*) fragmenta poetarum haud pauca latere con-

stat, etiam comicorum adhuc neglecta. sed priusquam via ac ratione restitui et in conlectionem fragmentorum recipi possint, critica illius scriptoris recensio expectanda est, ad quam conficiendam editio Combesiana sine codicum subsidiis nequaquam sufficit. itaque duo tantummodo Sosicratis fragmenta a Meinekio omisa recepi: reliqua qui eruere conabitur, ei multo maiore eruditionis copia legumque metricarum cognitione opus erit quam qua hanc rem tractavit Gitlbauerus in libro *Philol. Streifzüge* p. 414—416: nam quos ibi proponit versus magnam partem vitiis laborant gravissimis.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΑΥΡΙΑΑ
ΑΓΓΕΛΟΥ
ΑΥΤΩΝ ΑΡΙΘ.

Neuer Verlag von B. G. Teubner in Leipzig.

1888. I.

Egenolff, Professor Dr., die orthoepischen Stücke der byzantinischen Litteratur. Wissenschaftliche Beilage zu dem Programm des Gr. Gymnasiums Mannheim für das Schuljahr 1886/87. [48 S.] 4. geh. n. *M.* 1.60.

Hass, Henricus, Meldorpiensis, de Herodis Attici oratione *περὶ πολιτείας*. [49 S.] gr. 8. 1880. geh. n. *M.* —.80.

Homers Ilias in verkürzter Form nach Johann Heinrich Voß, bearbeitet von Dr. Edmund Weißenborn, Oberlehrer am Gymnasium zu Mühlhausen in Th. [Mit Titelbild.] [XXIX u. 164 S.] 8. geh. *M.* 1.50; elegant gebunden *M.* 2.20.

Noni Marcelli compendiosa doctrina. Emendavit et adnotavit LUCIANUS MUELLER. Pars I. [XVI u. 699 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 20.—

Uhlig, G., einiges über Einheitsschulen. (Sonderabdruck aus den Verhandlungen der 39. Versammlung deutscher Philologen und Schulmänner.) [18 S.] 4. geh. n. *M.* 1.—

Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker
mit deutschen Anmerkungen.

Ciceros Rede für Cn. Plancius. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. ERNST KÖPKE. In dritter Auflage neu bearbeitet von Dr. G. LANDGRAF. [VI u. 122 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.20.

Homers Ilias. Für den Schulgebrauch erklärt von KARL FRIEDRICH AMEIS, Professor und Prorektor am Gymnasium zu Mühlhausen in Thüringen. Erster Band. Viertes Heft. Gesang X—XII. Bearbeitet von Professor Dr. C. HENTZE, Oberlehrer am Gymnasium zu Göttingen. Dritte berichtigte Auflage. [128 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.20.

Livi, T., ab urbe condita liber I. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. MORITZ MÜLLER, Oberlehrer am Gymnasium zu Stendal. Zweite Auflage. [VI u. 186 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.50.

liber VI. Für den Schulgebrauch erklärt von FRANZ LUTERBACHER. [101 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.20.

Platons Verteidigungsrede des Sokrates und Kriton.
Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. CHRISTIAN CRON, k.
Oberstudienrat und Studiendirektor a. D. Neunte Auflage.
A. u. d. T.: Platons ausgewählte Schriften. Für den Schul-
gebrauch erklärt von CHRISTIAN CRON und JULIUS DEUSCHLE.
Erster Teil. Neunte Auflage. [X u. 150 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.—

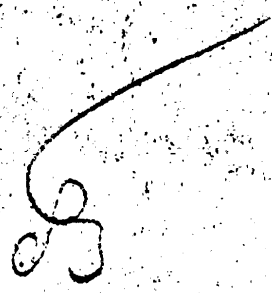
Bibliotheca
scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

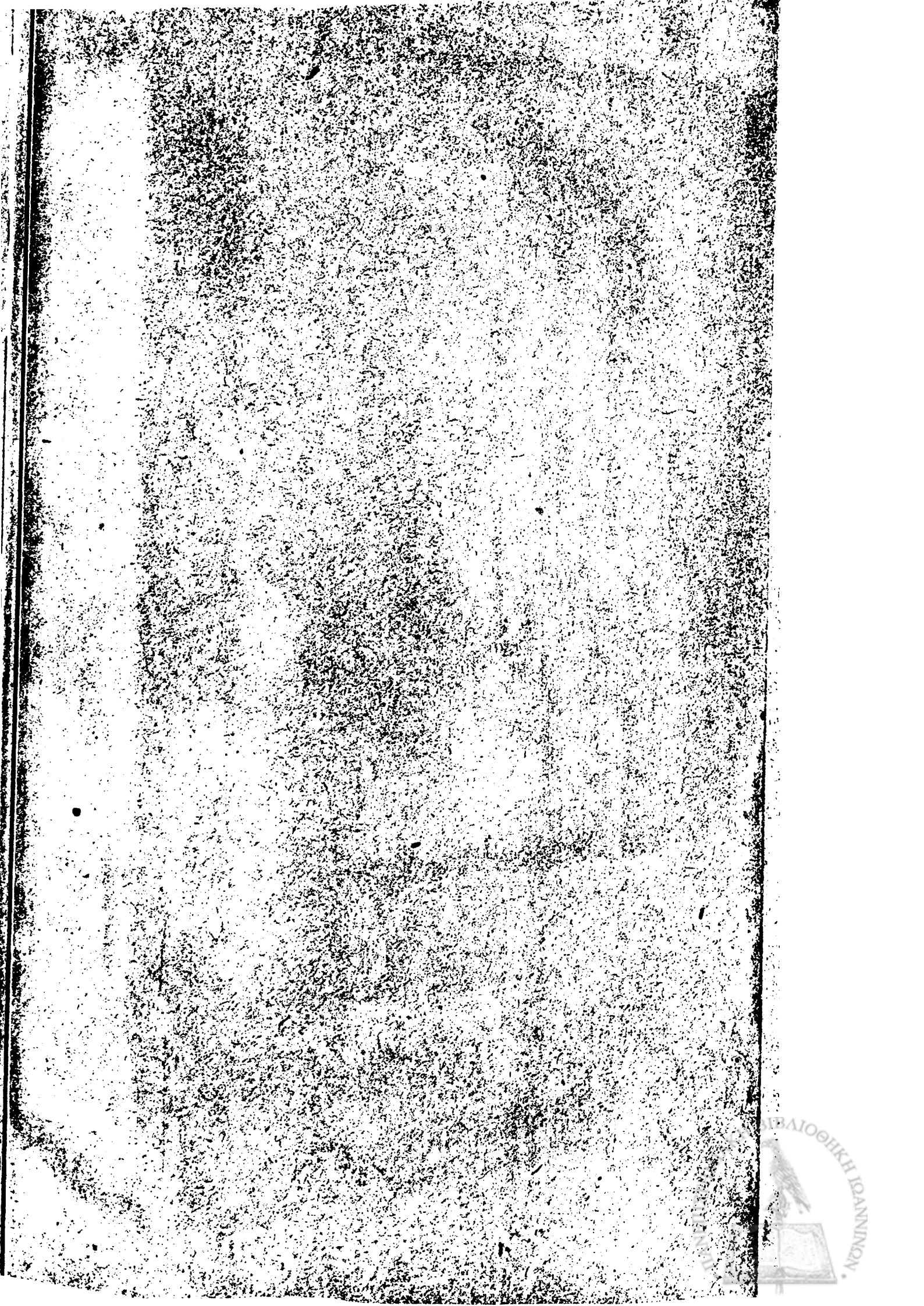
Textausgaben.

Diodori bibliotheca historica. Editionem primam curavit
IMM. BEKKER, alteram LUDOVICUS DINDORF. Recognovit FRI-
DERICUS VOGEL. Vol. I. [XCVI u. 533 S.] 8. geh. *M.* 3.60.

Euclidis opera omnia. Ediderunt I. L. HEIBERG et H. MENGE.
Euclidis elementa. Edidit I. L. HEIBERG, Dr. phil. Vol. V.
Continens elementorum qui feruntur libros XIV—XV et scholia
in elementa cum prolegomenis criticis et appendicibus. [CXIII
u. 738 S.] 8. geh. *M.* 7.50.

Frontini, Iuli, strategematon libri quattuor. Edidit
G. GUNDERMANN. [XIX u. 176 S.] 8. geh. *M.* 1.50.

TEKNOLOGI DAN MANAJEMEN